

Tấm Cho Đại Ca

Contents

Tấm Cho Đại Ca	3
1. Chương 1: Chim To Say Rượu	3
2. Chương 2: Đến Lần Nữa	8
3. Chương 3: Hoa Kỳ Nhỏ Mọn	12
4. Chương 4: Nhân Tình Không Dễ Trả	14
5. Chương 5: Thần Thương Khẩu Chiến	18
6. Chương 6: Tấm Kỳ Công ‘ Ngày May Mắn ’	22
7. Chương 7: Báo Hổ Đầu	27
8. Chương 8: Chơi Với Cậu	33
9. Chương 9: Thượng Cột Mới Phải Mua Bán	37
10. Chương 10: Đẹp Đẹp	41
11. Chương 11: Được Voi Đòi Tiên	45
12. Chương 12: Chăm Chỉ Luyện Tập	49
13. Chương 13	53
14. Chương 14: Ca Nhớ Em Có Phải Không?	57
15. Chương 15: Tiểu Bá Vương Khu Thiết Động	62
16. Chương 16: Có Phải Lén Lút Đi Với Người Khác Sau Lưng Tôi Hay Không?	65
17. Chương 17: Khách Làng Chơi Trùm Đầu	68
18. Chương 18: Chạy Trốn Cửa Sau	72
19. Chương 19: Tha Cho Tôi Đi	75
20. Chương 20: Vóc Người Vô Cùng Tốt	78
21. Chương 21: Bái Thiên Địa	83
22. Chương 22: Mỗi Lần Bị Ổ	87
23. Chương 23: Trang Sinh Hiếu Mộng Mê Hoa Kỳ	90
24. Chương 24: Vờ Tha Để Bắt Thật	95
25. Chương 25: Nếu Muốn Đẹp Thì Phải Lộ Đùi	100
26. Chương 26: Trơn Mông Mà Yêu	103
27. Chương 27: Giành Ăn	107
28. Chương 28: Chạy Đi Đâu?	111
29. Chương 29: Lực Bền Bỉ	115
30. Chương 30: A Yes A No	119
31. Chương 31: Thật Sự Rất Xấu Hay Sao?	123
32. Chương 32: An Ủi Cũng Phải Đúng Chỗ	128
33. Chương 33: Trên Giường Có Lợi Hại Không Hả?	132
34. Chương 34: Không Thể Chờ	137
35. Chương 35: Co Lại	141
36. Chương 36: Thích Chuyện Của Cả Hai Người	145
37. Chương 37: Bốn Mắt Nhìn Nhau	149
38. Chương 38: Trò Chơi Kích Thích	154
39. Chương 39: Cường Bước Tên Tiểu Hòa Thượng Đây	158
40. Chương 40: Tìm Một Chút Chuyện Để Làm	163

41. Chương 41	169
42. Chương 42: Nước Mắt Đàn Ông Chảy Ngược	173
43. Chương 43: Cho Ăn Bằng Miệng	178
44. Chương 44: Đi Đây Vây?	186
45. Chương 45: Bất Tri Bất Giác	190
46. Chương 46: Ngủ Ngon Ông Xã	194
47. Chương 47: Đồ Vô Sĩ	198
48. Chương 48: Ban Ngày Ban Mặt	202
49. Chương 49: Tương Lai	206
50. Chương 50: Hết Ngựa	210
51. Chương 51: Đừng Nói Đi Là Đi Như Thế	213
52. Chương 52: Đầu Giường Đặt Gần Lò Sưởi Sẽ Trả Lại Cho Em	216
53. Chương 53: Tới Một Phát Không?	219
54. Chương 54: Bị Rình Trộm?	223
55. Chương 55: Vụng Trộm	227
56. Chương 56: Trên Dưới Hai Cái Miệng	230
57. Chương 57: Đói Khát Khó Nhịn	234
58. Chương 58: Tiết Tấu	238
59. Chương 59: Thua Kêu Ba	241
60. Chương 60: Hô Hấp Nhân Tạo	245
61. Chương 61: Mất Say Mê Li	249
62. Chương 62: Bồng Dưng Xuất Hiện	251
63. Chương 63: Ác Mộng Kinh Hoàng	254
64. Chương 64: Hơi Ngọt	257
65. Chương 65: Ngày Mai	260
66. Chương 66: Ngọt Như Mật	263
67. Chương 67: Lòng Của Em Đang Đợi	267
68. Chương 68: Ngốc Một Lần	271
69. Chương 69: Ai Là Nơi Dập Lửa Của Ai	274
70. Chương 70: Người Quen Cũ	278
71. Chương 71: Bắc Phương Bất Bại	282
72. Chương 72: Đừng Cắn Chim Của Tôi.	285
73. Chương 73: Trộm Quần Lót.	288
74. Chương 74: Nàng Dâu Tạm Thời.	292
75. Chương 75: Anh Nam Em Nữ.	295
76. Chương 76: Răng Cửa Rơi Xuống.	298
77. Chương 77: Tươi Đẹp Vô Cùng.	301
78. Chương 78: Ăn Chơi Tiêu Sái Một Hồi.	305
79. Chương 79: Tôi Là Ba Cậu Ấy.	308
80. Chương 80: Một Vào Một Ra Khẽ Run Rẩy.	311
81. Chương 81: Ngầm Hiếu Lẫn Nhau.	315
82. Chương 82: Không Tưởng Được.	318
83. Chương 83: An Ủi.	321
84. Chương 84: Người Vợ Tốt.	324
85. Chương 85: Em Là Vợ Anh Hay Là Hấn?	327
86. Chương 86: Bốn Người Đàn Ông.	331
87. Chương 87: Dũng Khí.	334
88. Chương 88: Cậu Mới Là Đàn Ông Dích Thực.	337
89. Chương 89: Uyên Ương Hồ Điệp.	340
90. Chương 90: 521541.	343
91. Chương 91: Nhật.	346
92. Chương 92: Một Cái Đó Thật To.	350
93. Chương 93: Thêm Chết Người.	353
94. Chương 94: Liều Mạng Ở Chung Một Chỗ.	356

95. Chương 95: Cầu Cũng Không Được.	359
96. Chương 96: Chơi Em Cả Đời.	362
97. Chương 97: Con Thích Một Người Đàn Ông.	365
98. Chương 98: Ai Quyến Rũ Ai.	368
99. Chương 99: Là Cậu Ấy Thay Đổi Anh.	372
100. Chương 100: Đại Gia Vs Cô Vợ Nhỏ.	375
101. Chương 101: Đi.....	381
102. Chương 102: Phiên Ngoại 1: Trang Hào.	387
103. Chương 103: Phiên Ngoại 2: Bàn Suất.	389

Tắm Cho Đại Ca

Giới thiệu

Vì tiền mà con người con thể làm tất cả. Đúng như vậy khi mà tác giả lấy một ví dụ hài hước để minh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-cho-dai-ca>

1. Chương 1: Chim To Say Rượu

Đêm tết tuyết lông ngỗng rơi đầy trời, Hoa Kỳ bọc áo khoác quân phục, mang dép bông từ sân sau chạy lên sân trước, dọc đường đi tuyết rơi vào trong giày không ít, lạnh làm cậu run lập cập.

Chạy đến trước sân, Hoa Kỳ gõ cửa sắt mấy cái: “Mẹ, đưa đồ cho con.”

Chốc lát cửa mở ra, một bà cô nhăn mặt nói: “Mới năm mới, con không biết chuẩn bị sớm một chút sao? Mỗi lần đều trễ, tháng này lại kiếm ít hơn 100 cho xem.” Bà cô không nhin được ném túi công cụ sang, Hoa Kỳ vội vàng đưa tay tiếp được, đau lòng nói: “Mẹ nhẹ một chút, rút bể ại đèn?”

Bà cô không để ý tới Hoa Kỳ, xoay người đóng cửa vào trong nhà hưởng thụ ấm áp.

Hoa Kỳ vội vàng nhét túi công cụ vào trong áo khoác quân phục, bước chân khó khăn đi tới cửa chính.

Hoa Kỳ sinh ra trong một gia đình công nhân bình thường, ba mẹ đều là người đảng hoàng có trách nhiệm, làm ra tiền không nhiều lắm, cũng không có khả năng gì, nhưng bọn họ lại cho Hoa Kỳ một môi trường tốt, khỏe mạnh lớn lên.

Không ít người nói, Hoa Kỳ là người không có tiền đồ, không có chí hướng và hoài bão.

Bọn họ không nói sai, quả thật Hoa Kỳ không có chí hướng và hoài bão gì, cậu chỉ muốn kiếm chút đỉnh tiền, bình an sống hết cả đời, ở thành phố nhỏ lớn hơn cái rắm một chút này cầm rế đến già, đến chết.

Vì vậy, sau khi Hoa Kỳ tốt nghiệp trung học, liền bắt đầu đi chung quanh kiếm sống, cậu đã làm phụ vụ khách sạn, bưng vác trong công trường, công nhân trong tiệm gội đầu, lên chợ bán đồ. Một năm rồi lại một

năm, Hoa Kỳ không biết đã đổi bao nhiêu công việc, nhưng không có một công việc nào có thể làm cậu cảm thấy an tâm.

Từ lâu rồi, ba mẹ Hoa Kỳ bắt đầu nóng lòng, đứa nhỏ này cả ngày cứ dao động như vậy cũng không phải là chuyện tốt, phải học một chút thủ nghệ để nuôi sống mình, ngộ nhỡ ngày nào đó hai người bọn họ xuống đất, đứa nhỏ này ai lo?

Sau đó, bọn họ nhờ quan hệ chung quanh, cuối cùng tìm được một phần công việc khai thác than.

An bài công việc thỏa đáng rồi, Hoa Kỳ lại náo động, chết sống cũng không chịu đến mỏ than khai thác than, lý do từ chối đúng là, con muốn sống bằng sức của mình.

Vì vậy, Hoa Kỳ lại bắt đầu cuộc hành trình đổi việc.

Lúc Hoa Kỳ đang mê mang, cậu quen một người, một nhân viên tắm kỳ.

Bọn họ quen biết trong quán Internet, người nọ thừa dịp Hoa Kỳ đi vệ sinh len lén thêm địa chỉ chat của cậu vào, sau khi nói chuyện quên trời đất, người nọ không ngừng dùng ngôn ngữ sắc tình nói chuyện với Hoa Kỳ.

Khi đó Hoa Kỳ mới vừa tròn mười chín tuổi, hiểu biết về giới tính còn mơ hồ, ít nhiều cậu cũng có chút ngạc nhiên. Trong quá trình nói chuyện phiếm, người nọ nói muốn gặp mặt, Hoa Kỳ không do dự chút nào đồng ý.

Bọn họ hẹn gặp ở cửa internet, ngày đó đúng lúc gặp bão tuyết.

Sau khi gặp mặt, thanh niên mang theo Hoa Kỳ tới nhà hắn, một ngôi nhà trệt đơn sơ, bọn họ ngồi xếp bằng trên giường, không có chuyện gì là không tán gẫu. Trong quá trình nói chuyện, Hoa Kỳ biết anh ta làm công nhân tắm kỳ trong nhà tắm, thu vào xem như không tệ.

Hoa Kỳ nhất thời tỉnh táo tinh thần, khẩn cầu thanh niên truyền nghề cho cậu.

Miệng thanh niên nói đồng ý, nhưng lại đưa ra một yêu cầu, đó chính là cùng Hoa Kỳ làm một lần.

Hoa Kỳ biết mình thích nhìn đàn ông, mỗi lần đi trên đường thấy đàn ông đẹp trai đều sẽ nhìn lâu một chút, ngược lại những cô gái trang điểm xinh đẹp, làm thế nào cũng không thể hấp dẫn ánh mắt của cậu.

Nhưng Hoa Kỳ không biết như vậy thì có gì sai.

Sau đó, Hoa Kỳ từ chối anh ta, bởi vì anh ta không đẹp trai cho lắm.

Lúc Hoa Kỳ chuẩn bị rời đi, thanh niên thỏa hiệp, yêu cầu duy nhất chính là làm bạn bè, không có chuyện gì cũng thường liên lạc. Cứ như vậy, dưới sự hướng dẫn của anh ta, Hoa Kỳ trở thành một công nhân tắm kỳ.

Hoa Kỳ thuê xe đến trung tâm chợ, mang dép bông chạy chậm, mới vừa vào cửa nhà tắm, cậu liền bị quản lý bắt quả tang.

“Hoa Kỳ, cậu lại tới trễ.”

Hoa Kỳ rút cổ, nhe răng nhếch miệng cười: “Quản lý, hôm nay tôi chưa ngủ, có thể dàn xếp chút không?”

“Cậu cút đi, ngày nào cũng trễ, một tháng qua không có một ngày đúng giờ.” Quản lý nhìn đồng hồ đeo tay: “Đã trễ 35 phút, trừ tiền ba ngày công.”

Hoa Kỳ nóng nảy: “Đừng mà, tôi bảo đảm ngày mai không đến muộn nữa, nếu không thì như vậy đi, trừ tiền một ngày được không?”

“Thiếu một ngày cũng không được.” Quản lý dầu muối không vào, trợn trắng mắt nói: “Sang năm mới tới nơi rồi, khách đến nhà tắm của chúng ta xếp thành hàng đấy, cậu nhìn bọn Tiểu Lý đi, ngày nào không ở đây 24h, chỉ chà xát nhiều thêm mấy người, cậu lại la ó, hơn tám giờ liền vọt về nhà, cậu còn muốn làm việc hay không?”

Hoa Kỳ cười lạnh nói: “Muốn làm mà, tôi chỉ làm việc này.”

Quản lý bưu môi: “Cút vào nhanh lên, dãy phòng phía nam đầy ắp người rồi, phòng bao chỉ còn lại hai gian thôi.”

Hoa Kỳ kinh ngạc nói: “Nhiều như vậy?”

“Bớt nói nhảm, nhanh đi giúp một tay.”

Hoa Kỳ cười nói: “Tôi sẽ đi hỗ trợ, tranh thủ hôm nay chà xát thêm mấy người nữa.” Hoa Kỳ che kín áo khoác quân phục, lê dép bông như một làn khói xông vào dãy phòng phía nam.

Vừa vào cửa, Hoa Kỳ liền đá dép bông ướt nhẹp ra, đầu ngón chân trắng bạch, cậu cong cong ngón chân, mắng: “!@#%\$#@, trời lạnh quá.”

“Lạnh cậu còn về nhà? Tự tìm tội chịu?” Tiểu Lý mặc quần cộc từ bên trong nhà tắm đi ra ngoài, sắc mặt đỏ thắm nói: “Nhà cậu ở ngoại ô, mỗi ngày qua lại phải hơn một giờ, nhìn xem, lại tới trễ.”

Hoa Kỳ ngáp, mở tủ quần áo bắt đầu thay quần áo.

Tiểu Lý thấy phòng thay quần áo không có mấy người, vội vàng tiến tới bên cạnh Hoa Kỳ thì thầm nói: “Ai, Hoa Kỳ, chúng ta thương lượng một chuyện đi.”

Hoa Kỳ cởi áo khoác quân phục nhét vào trong ngăn kéo: “Nói đi.”

“Hơn mười giờ tôi phải về nhà một chuyến, cậu giúp tôi một lát được không?”

Hoa Kỳ quay đầu lại nhìn hắn: “Quản lý biết thì ai chịu? Không thể để tôi chịu mắng đi?”

“Ai da, cậu giúp anh em một lần không được sao? tôi đây thật sự có việc.” Tiểu Lý nóng nảy.

Hoa Kỳ cười nói: “Nhà anh có chuyện? Chuyện gì hả?”

Tiểu Lý khẩn trương nhìn bốn phía mấy lần, hạ thấp giọng nói: “Cậu không biết, mới vừa rồi một người đàn ông tới, lúc tôi tắm kỳ cho gã, không cẩn thận cọ bay mất hình xăm của gã, tôi thấy dạng đó chính là kiểu sống tạm bợ, tôi sợ gặp họa a, phải về nhà tránh một chút.”

Hoa Kỳ nghe được dở khóc dở cười: “Hình xăm có thể cọ mất sao?”

“Ai nha, dù là giả, tôi cũng lỡ cọ sạch của người ta rồi, sợ bị đánh.”

Hoa Kỳ nhìn hắn từ trên xuống, hì hì cười: “Được được được, tôi giúp anh thay ca, mà nói trước, tiền tắm tính cho tôi.”

“Không thành vấn đề, hôm nay tắm được bao nhiêu người đều tính cho cậu.”

Hoa Kỳ cười cười: “Vây được, anh đi đi, tôi bận.” Hoa Kỳ cởi hết quần, mặc quần cộc của mình rồi cầm túi công cụ vào nhà tắm.

Hoa Kỳ đi tới dãy số đăng ký liếc mắt nhìn: “Số mười tám tới chưa.”

“Tới”

Hoa Kỳ đi tới bên cạnh giường, thấy một người đàn ông mập mạp tai to mặt lớn nằm phía trên, không khỏi len lén bưu môi: “Tiền sinh, muốn tắm thế nào?”

Người đàn ông mập nói: “Tắm kỳ không phải đều giống nhau sao, cọ cho hết đất là được.”

“Vừa nhìn là biết anh đến lần đầu, nhà tắm của chúng tôi có đa dạng nhiều kiểu, có tắm sạch đất, có mát xa, có bảo dưỡng da, tắm xong rồi còn xoa bóp, cạo gió, lột da chết, anh muốn làm gì? Làm trọn bộ nhé?” Hoa Kỳ liền tiếp nói một đồng sở trường của mình.

“Không cần, tắm sạch cho tôi là được.” Người đàn ông mập nói. Mời các bạn sang web . đọc nhé

Hoa Kỳ bưu môi, không tiếp tục giới thiệu tuyệt kỹ của mình, nhìn liền biết là tên không biết hưởng thụ, không có tiền.

Hoa Kỳ lấy khăn tắm, thấm ướt liền bắt đầu chà mạnh lên cơ thể người đàn ông mập, chưa đến một lát, đất trên người gã bắt đầu tầng tầng lớp lớp bong ra, trong lòng Hoa Kỳ thầm kêu, tên này bao lâu không tắm rồi hả?

“Hoa Kỳ.” Trong phòng tắm truyền đến một tiếng thét.

Hoa Kỳ vội vàng đáp lại: “Ồ đây, sao vậy?”

Quản lý đi tới, tiến lại gần bên lỗ tai cậu, nói: “Đừng làm nữa, tới làm việc khác, cậu theo tôi tới phòng bao, bên kia không đủ người.”

Hoa Kỳ hồi hộp, phòng bao là Thánh Địa kiếm tiền, hơn nữa đều tiếp đãi những người có tiền nha.

Hoa Kỳ vội vàng buông khăn tắm, nói với người đàn ông mập trên giường: “Tiên sinh, ngài nằm một lát, tôi gọi người khác tới giúp ngài chà, có chút việc gấp, xin lỗi.” Nói xong, Hoa Kỳ không đợi người đàn ông mập nói chuyện, xoay người ra khỏi phòng tắm.

Trung tâm tắm rửa mà Hoa Kỳ đang làm việc cũng thuộc dạng lớn của thành phố này, tổng cộng có bốn tầng, tầng một phòng tắm chung, tầng hai là đại sảnh biểu diễn và nghỉ ngơi, tầng ba là phòng bao, tầng bốn là nơi dùng bữa ăn uống.

Hoa Kỳ mặc đồng phục làm việc, xách túi công cụ lên tầng ba, đến phòng chỉ định, nhẹ nhàng gõ cửa: “Xin chào, tôi là nhân viên phục vụ, có thể vào không?”

“Vào đi.” Một thanh âm trầm thấp lười biếng từ bên trong truyền đến.

Hoa Kỳ không nói hai lời đẩy cửa vào, theo đó là mùi rượu nồng chui vào lỗ mũi, Hoa Kỳ chán ghét trong lòng lại mỉm cười đầy mặt như cũ, nói: “Tiên sinh, chào ngài.”

“Chào cậu.” Người đàn ông nằm trên giường, bên hông phủ một cái khăn lông màu trắng.

Hoa Kỳ đóng cửa phòng tắm, xoay người lại thì người đàn ông đã nhắm mắt lại, Hoa Kỳ cẩn thận dò xét anh ta, sắc mặt đỏ thắm, sống mũi cao thẳng, lông mi khẽ run, quan trọng là, trên bắp vai anh ta có xăm hình một con báo hung mãnh màu đen, cực kỳ hợp với vóc người to con của anh ta, có vẻ thêm uy mãnh khí phách.

“Sao chưa bắt đầu?” Người đàn ông đột nhiên lên tiếng, dọa Hoa Kỳ khẽ run rẩy, vội vàng lấy một cái khăn từ túi công cụ, thấm ướt sau đó nói: “Tiên sinh, ngài muốn tắm thế nào?”

“Trọn bộ.”

Hai mắt Hoa Kỳ tỏa sáng, người có tiền thật biết hưởng thụ.

Hoa Kỳ cảm vùi hoa sen xối lên thân thể của người đàn ông, sau đó lấy khăn lông màu trắng bên hông anh xuống, khi nhị đệ của người đàn ông bại lộ trong không khí thì Hoa Kỳ không khỏi nuốt nước miếng một cái, con mẹ nó chứ, của anh ta thật lớn.

Hoa Kỳ vì phòng ngừa mình nổi cảm giác, vội vàng bắt đầu, tỉ mỉ giúp anh xoa xoa tắm.

Người đàn ông rất sạch sẽ, chà xát nửa ngày cũng không thấy đất, chỉ là, Hoa Kỳ cũng rất hưởng thụ, hai tay giống như vuốt ve người đàn ông, mạnh nhẹ lưu loát.

“Tiên sinh, xin ngài lật người, phía trước đã tắm xong rồi.” Hoa Kỳ lưu luyến không rời nói.

Người đàn ông ừ một tiếng, chậm rãi mở mắt, ánh mắt anh nhàn nhạt quét qua khuôn mặt Hoa Kỳ, nằm bò lên trên giường: “Cậu nhìn giống con gái nhỉ?”

Hoa Kỳ sửng sốt: “Hết cách, trời sinh đã vậy.”

Người đàn ông không nói chuyện nữa.

Hoa Kỳ xoa xoa phía sau lưng anh, tiếp theo là bắp đùi, sau đó là chân, ngay cả gót chân cũng chà xát cẩn thận, sau khi tất cả chấm dứt, Hoa Kỳ lấy một chậu nước ấm, từ phía sau lưng anh tưới xuống.

“Ca, thoải mái không?” Hoa Kỳ lấy khăn tắm xuống lấy bao tay đeo vào.

Người đàn ông hơi ồm ồm một chút.

Hoa Kỳ thấy anh không muốn nói chuyện với mình, cậu lại lấy ra một chai tinh dầu từ trong túi xách ra, nặn một chút, sau đó nhanh chóng bôi lên phía sau móng của người đàn ông, từ từ êm ái xoa nắn.

Hoa Kỳ vịn vào nếp uốn, lòng mọc phía dưới cùng tinh dầu trên hỗn hợp dính cùng nhau, làm Hoa Kỳ mặt đỏ tai hồng.

Ngón tay Hoa Kỳ ngay ngắn chống đỡ phía sau anh, trên dưới, lặp lại xoa bóp.

Lúc này thì người đàn ông giật giật thân thể, nhẹ giọng nói: “Lấy cho tôi chai nước.”

Hoa Kỳ sững sờ, vội vàng ngừng tay: “Muốn nước suối? hay là thứ khác? Bia? Rượu đỏ?”

“Cậu nói nhầm nhiều như vậy, muốn nước suối.” Người đàn ông bò dậy, nằm soài trên giường.

Anh từ từ xoay người, Hoa Kỳ nhất thời trừng lớn mắt, nhìn thẳng nhị đế đã đổ lên phía dưới của anh.

Người đàn ông thấy cậu nhìn nhập thần, đen mặt nói: “Dkm, cậu nhìn cái gì đấy?”

Hoa Kỳ lấy lại tinh thần, ho khan hai tiếng vội vàng từ trên bàn cầm một chai nước suối đưa tới.

Người đàn ông nhận lấy mở nắp uống một hớp, mà tầm mắt anh lại chưa bao giờ rời khỏi Hoa Kỳ, anh một hơi uống nửa bình, sau đó vặn nắp nói: “Anh em, giúp quay tay một phát đi, nghẹn khó chịu.” Người đàn ông liếc phía dưới một cái.

Hoa Kỳ sững sờ, vội vàng nói: “Thật xin lỗi, nhà tắm không cung cấp dịch vụ này.”

“Dkm cậu.” Người đàn ông lấy thẻ đeo trên cổ tay xuống: “Nói đi, chính mình tự đi lấy.”

Hoa Kỳ hơi động tâm, nhưng ngại mặt mũi nên mạnh miệng nói: “Anh có thể tìm tiểu thư.”

Người đàn ông cảm tức nhìn Hoa Kỳ: “Tôi lười phải động, nhanh lên.”

Hoa Kỳ suy đi nghĩ lại không nhận được hấp dẫn này, nhẹ giọng hỏi: “Cho bao nhiêu?”

Người đàn ông bĩu môi: “Cậu nói giá đi.”

Hoa Kỳ suy nghĩ một chút: “500.”

“Dkm, cậu giết tiền à?” Người đàn ông ngồi thẳng dậy, hung ác nói: “Tay cậu làm bằng vàng chắc? Hai trăm có làm hay không?”

Hoa Kỳ do dự một hồi lâu: “Làm.”

Người đàn ông thu lại tức giận, từ từ nằm xuống giường, giang rộng chân nói: “Nhanh.”

Hoa Kỳ nhìn nhị đế của anh, âm thầm nuốt nước miếng, cậu tháo bao tay, xoay tay lại lấy tinh dầu trong bao, tìm đập thành thạch, cậu co ro vươn tay, đang do dự thì người đàn ông bắt lấy tay cậu, mạnh mẽ dán lên nhị đế của mình.

Hoa Kỳ sững sờ, chưa kịp nói chuyện liền nghe người đàn ông mắng: “Dkm cậu nhanh lên.”

Hoa Kỳ bất cứ giá nào, tay khê cầm, bắt đầu nhanh chóng trên dưới hoạt động.

Nhị đế của người đàn ông dưới tác dụng của tinh dầu, có vẻ dính dính, nắm trong tay trượt lên xuống vô cùng dễ dàng, Hoa Kỳ chơi yêu thích không buông tay, thỉnh thoảng dùng móng tay cạo đỉnh nhị đế, chỉ nghe người đàn ông rên lên một tiếng: “Dkm, cậu làm đang hoàng một chút.”

Hoa Kỳ coi như không nghe thấy, tiếp tục chơi.

Đây là lần đầu tiên Hoa Kỳ chơi nhị đế của người khác, còn là một cây nhị đế lớn như vậy, hai khóa cầu cũng rất được, một trái một phải hết sức bóng loáng, nắm trong tay vuốt ve.

“Ừm, nhanh chút” người đàn ông mắng một câu, sau đó bắn ra khắp nơi.

Người đàn ông từ từ mở mắt, vung tay ném tấm thẻ trong tay lên mặt đất: “Tối tử của tôi mà lấy tiền.”

Hoa Kỳ không nguyên ý lắm, nói: “Không cần tôi giúp ngài sao?”

Người đàn ông hung hăng trừng cậu một cái: “Tự tôi tắm.”

Hoa Kỳ bĩu môi, khom lưng nhặt thẻ bài ra khỏi phòng bao, dọc theo đường đi, Hoa Kỳ không ngừng mắng, người này trở mặt so lật sách còn nhanh? Mới vừa rồi còn thở không ra hơi, chuyển mặt một cái liền thay đổi, chơi kiểu gì vậy hả!

Hoa Kỳ đến phòng thay quần áo, dựa theo số ghi trên thẻ mở một cái tủ ra, một tay sờ soạng nửa ngày cuối cùng cũng tìm được ví tiền trong quần anh ta, mở ra nhìn, một xấp tiền thật dày, chừng 6000-7000 tệ, nhiều như vậy, Hoa Kỳ hâm mộ rút hai trăm tệ nhét vào túi đồng phục, lúc cậu đem ví tiền thả lại chỗ cũ lại thấy được thẻ căn cước của người đàn ông.

Hoa Kỳ rất muốn biết, một người đàn ông đẹp trai lại lưu manh như vậy, sẽ có tên là gì?

Cậu không chút do dự lấy thẻ căn cước của người đàn ông, nói thầm: “Trang Hào.”

2. Chương 2: Đến Lần Nữa

Hoa Kỳ cầm thẻ căn cước của anh nhìn một lát, sau đó thả lại trong ví tiền, khóa kỹ tủ quần áo liền trở về đường cũ.

Trên đường trở về, Hoa Kỳ không tự chủ được phủ tay lên túi đồng phục làm việc, dường như rất sợ hai trăm tệ này sẽ đột nhiên biến mất không thấy bóng dáng.

Cậu đi bộ lên lầu ba, trước khi vào phòng bao thì gõ cửa phòng lần nữa: “Tiên sinh, tôi có thể vào sao?”

Cửa đột nhiên mở ra, Hoa Kỳ không khỏi thụt lùi về phía sau hai bước, giật mình nhìn người bên trong.

Trong phòng là người khác, không đẹp trai như Trang Hào, nhưng diện mạo vẫn khá tốt.

Hắn nhìn Hoa Kỳ từ trên xuống, sau đó vươn tay: “Thẻ đâu?”

Hoa Kỳ ngớ người, nghe theo đưa thẻ ra, lúc tay người đàn ông chạm được thẻ, Hoa Kỳ vội vàng rút tay lại, nghi ngờ nói: “Xin hỏi ngài là ai? Vì sự an toàn tài sản của khách, tôi phải tự mình giao ngài ấy.”

Người đàn ông nhếch miệng, tùy tiện mắng: “Đầu cậu toàn phân à? tôi đương nhiên là bạn của anh ấy, nhanh đưa thẻ cho tôi.” Người đàn ông đưa tay giành, Hoa Kỳ lại tránh, quay người lại giấu thẻ vào trong ngực, che chở giống như trân bảo hiếm thấy.

“Dkm mày, mày muốn gì?” Người đàn ông một phát bắt được cổ áo Hoa Kỳ, giơ quả đấm lên nói: “Mày rất phách lối ha, muốn bị đánh phải không?”

“Vấn Đề, cậu làm gì thế?” đầu hành lang truyền tới một giọng nói, người đàn ông cùng Hoa Kỳ không hẹn mà cùng quay đầu nhìn.

Trang Hào mặc áo choàng tắm xuống đại sảnh ở lầu hai nghỉ ngơi xem biểu diễn ca múa một lát, nhìn tới nhìn lui cứ chỉ có mấy con nhóc sắc sỡ rống khàn cả giọng, muốn nhắm mắt lại nghỉ một lát cũng không được, bắt đầu dĩ anh phải đứng dậy rồi đi, kết quả mới vừa bước ra thang máy đã nhìn thấy Vương Văn Đào nắm cổ áo thằng nhóc kia, rất tức giận.

Wương Văn Đào buông quả đấm, cũng buông cổ áo Hoa Kỳ ra: “Ca, anh không đi xem biểu diễn sao? Trở về rồi hả?”

Trang Hào khề cau mày, không để ý tới Vương Văn Đào, ngược lại đi đến trước mặt Hoa Kỳ, vừa định mở miệng hỏi chuyện gì xảy ra, lại bị Hoa Kỳ đoạt trước.

“Tiên sinh, thẻ của ngài.” Hoa Kỳ lấy thẻ từ trong lòng ngực ra: “Tiên sinh, thẻ này chỉ có thể do ngài tự bảo quản, nếu muốn đưa cho người khác, chúng tôi phải được sự cho phép của ngài.”

Trang Hào nghiêm mặt không lên tiếng, thò tay nhận lấy thẻ rồi nói với Vương Văn Đào: “Trở về thôi.”

Wang Văn Đào gật đầu một cái, lúc gần đi quan sát Hoa Kỳ mấy lần: “Ca, thằng nhãi đúng là muốn bị đánh, vừa rồi nếu không phải anh ngăn cản, em đã sớm đâm nó rồi.”

Trang Hào chán ghét nói: “Ngậm cái miệng chó cậu lại.”

Hoa Kỳ đứng tại chỗ không động, nghe bọn họ nói chuyện, ánh mắt đi theo bọn họ đến cửa thang máy, lúc Trang Hào vào thang máy, Trang Hào liếc Hoa Kỳ, Hoa Kỳ vội vàng thu hồi ánh mắt, chui vào phòng bao.

Hoa Kỳ không biết tại sao mình lại muốn tránh, có lẽ là vì sợ?

Trong thành phố nhỏ này, xã hội đen bắt lương lương ngành đêm không xuể, đi trên đường vợ được một nắm to, nhưng Hoa Kỳ cảm thấy, Trang Hào khác với bọn họ, nhưng lại không nói được khác chỗ nào.

Có một lần, Hoa Kỳ đi chợ đêm, đồng nghiệp vừa mua được một tai nghe màu sắc tươi tắn, treo trên cổ vô cùng bắt mắt, đi bộ cứ nhún nhảy lung tung, vì vậy có ba bốn tên lưu manh nhuộm tóc vàng ngăn đường lại, muốn hấn giao tai nghe, nếu không liền động thủ.

Đồng nghiệp từ chối yêu cầu của mấy tên lưu manh, ai ngờ vừa dứt lời, đồng nghiệp liền bị lưu manh đánh hội đồng.

Hoa Kỳ xông tới muốn giúp đỡ, lại bị một tên lưu manh trong đó kề dao vào bụng, cậu không dám lộn xộn, bởi vì cậu biết rõ, những người này cái gì cũng làm được.

Trì an ở thành phố nhỏ này vô cùng tệ, đánh lộn đánh lạo, cướp bóc ăn trộm đường như mấy ngày sẽ xảy ra một lần, dù cảnh sát có tới cũng không giải quyết được gì, Núi cao Hoàng Đế ở xa không quản được.

Lúc ấy mọi người vây xem rất nhiều, bọn họ đều thờ ơ hờ hờ nhìn.

Sau đó Hoa Kỳ hiểu được một đạo lý, tránh voi chẳng xấu mặt nào, chỉ cần bọn họ không lấy mạng, tất cả đều dễ thương lượng, cướp tiền cướp sắc tùy tiện.

Hoa Kỳ sắp xếp xong mọi thứ, nhưng không vội vã rời đi, mà là ngồi trên giường, không tự chủ được nghĩ tới Trang Hào, trong đầu đều là bóng dáng của anh.

Không biết qua bao lâu, Hoa Kỳ không nghĩ nữa, xách túi công cụ ra khỏi phòng bao, lúc đóng cửa cậu nhìn lại bên trong mấy lần, cảm xúc mất mát tiu nghỉu xông lên đầu, không khỏi làm hốc mũi cậu đau xót.

Trang Hào thật sự là một đoạn nhạc đệm không hề nhỏ trong cuộc đời Hoa Kỳ, liên tiếp mấy ngày trôi qua, Hoa Kỳ đều ném mấy anh chàng đẹp trai ra sau đầu, chỉ mỗi lần đi qua cửa phòng bao 32 trên tầng ba, cậu mới không kìm được hoài niệm một hồi.

“Hoa Kỳ, cậu còn ngủ hả, giờ là mấy giờ rồi.”

Hoa Kỳ đang nằm trên bệ tắm lim dim, ngủ ngon lành lại bị tiếng gào thét của quản lý dọa thức tỉnh.

Hoa Kỳ dụi dụi mắt, ngáp một cái: “Tôi mới ngủ chú đã gọi rồi.”

“Chớ ngủ, sáng mai là sang năm mới rồi, cấp trên phát lê với hồng đông lạnh, nhanh đi lấy, nếu chậm là không có đâu.” Quản lý đưa tay lôi Hoa Kỳ dậy khỏi bệ.

Hoa Kỳ vừa đi theo vừa ngáp một cái, xem thường nói: “Nhà tôi không có ai thích ăn mấy thứ này, ai muốn ăn thì cho họ lấy đi, tôi chỉ muốn ngủ.”

“Tôi không biết cậu khờ thật hay là giả ngu, dù nhà cậu không ăn, đến lúc đó cậu có thể đưa cho người khác mà, nói thế nào cũng xem như tạo nhân tình.” Quản lý tận tình khuyên bảo khuyên can.

“Chú nói cũng đúng, dù giá cả thế nào cũng xem như một cái lễ không phải sao?” Hoa Kỳ đứng lên, mặc xong đồng phục làm việc đi ra khỏi nhà tắm.

Nơi phát đồ tết là khúc quẹo ở đại sảnh tầng một, Hoa Kỳ mới ra khỏi cửa đã nhìn thấy một hàng dài, chen đến tận cửa. Hoa Kỳ đi cà nhắc nhìn trong đám người mấy lần, đúng lúc thấy Tiểu Lý, cậu vội vàng chen chúc tới, vỗ vỗ bả vai Tiểu Lý nói: “Anh Lý, anh giúp tôi nhận được không?”

“Dựa vào cái gì?” Tiểu Lý quay đầu lại nhìn Hoa Kỳ một cái, nhanh chóng quay đầu đi.

Hoa Kỳ bĩu môi: “Tôi không muốn ăn mấy thứ đó, anh nhận thì anh lấy luôn, thế nào?”

“Thiệt giả?” Tiểu Lý hưng phấn quay đầu lại.

Hoa Kỳ cười cười: “Thật, anh lấy thì chính là của anh, đến lúc đó cho tôi một hai quả là được.”

“Không thành vấn đề, cậu về đi, tôi xếp hàng lấy là được.” Tiểu Lý cười hí hửng.

Hoa Kỳ thờ ơ xuyên qua đám người, lúc cậu nghĩ trở về nhà tắm nam tiếp tục bổ sung giấc thì lại thấy được một bóng dáng quen thuộc.

Trang Hào? Hoa Kỳ khó có thể tin dụi dụi mắt.

Trang Hào được Vương Văn Đào đỡ đến ghế ngồi, lúc đi chân Trang Hào đều mềm nhũn, còn bắt chợt vấy tay. Hoa Kỳ len lén tới gần tiếp cận, liền ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, xem ra lại uống nhiều.

Hoa Kỳ vẫn tránh cách đó không xa, cho đến khi bọn họ nhận thẻ lên lầu, lúc này Hoa Kỳ mới chạy đến quầy rượu trước mặt, hỏi thăm Trang Hào bao gian số mấy, rất khéo chính là phòng 32.

Trang Hào xuất hiện, lần nữa nâng gợi tâm tình vốn đã bình tĩnh của Hoa Kỳ, nó đang cuồng loạn, cuồng loạn không ngừng trong lồng ngực.

Hoa Kỳ trở lại nhà tắm nam nhanh chóng thu xếp xong mọi chuyện, đổi một bộ đồng phục làm việc sạch sẽ, vội vã chạy tới lầu ba, đến quầy phục vụ, Hoa Kỳ hỏi nhân viên phụ trách: “Khách ở phòng 32 là ai phụ trách?”

Cô bé nhân viên nhanh chóng tra thông tin, trả lời: “Trần sư phó Trần Ngạn phụ trách.”

Hoa Kỳ khẽ mỉm cười: “Cảm ơn.”

Hoa Kỳ chạy chậm tới phòng nhân viên ở lầu ba, Trần Ngạn đang vội vàng dọn dẹp túi công cụ ở đó, nghe có người đi vào, không tự chủ được ngẩng đầu liếc nhìn: “Sao cậu lại tới đây?”

“Tôi tìm chú đó.” Hoa Kỳ đóng cửa. truyện được từ . O r g

Trần Ngạn rất kinh ngạc: “Tìm tôi? Tìm tôi có việc gì?”

Hoa Kỳ cọt nhả nói: “Ừm, là vậy, tìm chú có chuyện này, cũng không biết chú có chịu đồng ý không.”

“Vay tiền? tôi không có, tất cả đều phải dành để mua sắm đồ tết hết rồi.”

Hoa Kỳ vội vàng giải thích: “Không phải vay tiền, cháu chỉ muốn đổi ca với chú.”

“Thay ca? Bây giờ à?” Trần Ngạn hỏi ngược lại.

Hoa Kỳ gật đầu một cái: “Vâng, khách ở phòng 32 là khách quen của cháu, hôm nay uống nhiều quá, đoán chừng không nhớ gọi cháu, cho nên chú xem thử có thể đổi với cháu hay không, cùng lắm thì tiền công cháu phân cho chú một nửa.”

“Thật là chia cho tôi phân nửa?”

Hoa Kỳ chắc chắn gật đầu: “Chắc chắn sẽ phân cho chú một nửa, nếu chú không tin, bây giờ cháu giao luôn cho chú 100 tệ là được.”

“Cũng không cần, tôi tin tưởng cậu.” Trần Ngạn dừng dọn dẹp túi công cụ, xoay người lại ngồi trên ghế: “Vậy cậu đi đi, lần sau có chuyện như vậy thì nói sớm với tôi một chút, tôi chuẩn bị được một nửa rồi.”

Hoa Kỳ cười không ngậm miệng được: “Không thành vấn đề, cháu bảo đảm lần sau sẽ nói trước.”

Hoa Kỳ vui mừng bừng bừng ra khỏi phòng nhân viên, một đường chạy chậm tới cửa phòng 32, đứng trước cửa, cậu hít một hơi dài, tay phải để trước ngực, buông lỏng một chút, lại buông lỏng.

“Tiên sinh ngài khỏe chứ, tôi là nhân viên phục vụ, có thể vào không?”

“Có thể.” Tiếng Trang Hào vẫn trầm thấp từ tính như cũ.

Hoa Kỳ đẩy cửa vào, thấy Trang Hào đang ngậm điều thuốc, nghiêng người dựa vào giường, chỉ là, lúc thấy cậu thì nhất thời trừng lớn mắt, ánh mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm Hoa Kỳ vài giây, sau đó khôi phục ánh mắt bình thường ngày.

Hoa Kỳ khẽ mỉm cười: “Tiên sinh, chào ngài.”

Trang Hào nhìn chằm chú vào cậu, không lên tiếng.

Hoa Kỳ bị anh nhìn có chút không được tự nhiên, vội vàng để túi công cụ lên bàn, làm bộ như sửa sang lại túi công cụ, Hoa Kỳ lấy bao tay và khăn tắm từ trong bao, xoay người lại hỏi “Tiên sinh, ngài muốn tắm thế nào? Vẫn trọn bộ chứ?”

Trang Hào nhìn cậu, gật đầu một cái.

“Vậy ngài nằm xuống trước đi, dùng nước ấm tắm qua rồi chà xát sẽ thoải mái.”

“Không cần.” rút cuộc Trang Hào cũng mở miệng nói chuyện: “Chỉ chà xát hạ thân là tốt rồi.”

Hoa Kỳ rất buồn bực, tắm kỳ nào chỉ chà xát nửa người dưới? Nhưng nếu là yêu cầu của anh, Hoa Kỳ nhất định sẽ thỏa mãn.

Hoa Kỳ mở nước cầm vòi hoa sen đi tới, tới gần Hoa Kỳ mới phát hiện, trên cánh tay trái của Trang Hào có hai vết thương không lớn lắm, mặc dù không chảy máu nhưng cũng kết da non, Hoa Kỳ nhìn mấy giây, sau đó để vòi hoa sen xuống, nói: “Tiên sinh, ngài chờ tôi một chút, tôi lập tức trở lại ngay.”

Hoa Kỳ không để ý ánh mắt kinh ngạc của Trang Hào, cứ thế ra khỏi phòng bao, chạy nhanh tới quầy phục vụ ở lầu ba, muốn hai băng dán cá nhân và một ít băng gạc dự bị, còn có một bọc ni-lon cuốn thức ăn.

Lúc trở lại phòng bao, Trang Hào đã đổi tư thế, nằm nghiêng trên giường, chỉ có cánh tay bị thương kia là lòi ra ngoài.

Trang Hào thấy Hoa Kỳ trở lại, chỉ nhìn mà không lên tiếng.

Hoa Kỳ chạy hơi thở gấp, điều chỉnh hô hấp đi tới, cậu từ từ khom lưng ngồi xổm xuống, xé một băng keo cá nhân dán lên trên vết thương của người nào đó, rồi dán thêm miếng thứ hai, sau đó dùng băng gạc vòng từng vòng cẩn thận cột chắc, sử dụng ni-lon bọc thức ăn bao bên ngoài, quấn quanh hai vòng.

Động tác của Hoa Kỳ lưu loát, băng bó cẩn thận hơn bình thường, chỉ là, Hoa Kỳ không dám ngẩng đầu nhìn Trang Hào, từ đầu tới đuôi, từ đầu đến cuối không dám nhìn anh.

Băng bó kỹ vết thương rồi, Hoa Kỳ đứng lên, xoay người lại cầm khăn tắm lên lần nữa: “Như vậy sẽ không sợ thấm nước.”

Trang Hào vẫn không lên tiếng.

Hoa Kỳ cầm vòi hoa sen quay người lại, ánh mắt loạn phiêu chung quanh nhưng vẫn không dám nhìn thẳng Trang Hào.

Ngược lại, Trang Hào lại nghiêm túc cẩn thận nhìn Hoa Kỳ từ trên xuống dưới.

Hoa Kỳ khẽ cúi đầu, cầm vòi hoa sen tưới ướt nhẹ thân thể Trang Hào, cậu lượn vòng qua cánh tay trái bị thương của Trang Hào, lúc này Trang Hào đột nhiên mở miệng nói: “Cậu là gay hả?”

Trong lòng Hoa Kỳ cả kinh, vội vàng giải thích: “Tiên sinh, tôi nghĩ ngài hiểu lầm rồi, tôi là theo bản năng nghề nghiệp, suy nghĩ cho ngài, hi vọng ngài đừng hiểu lầm, nếu ngài nghĩ tôi là gay, lúc nào cũng có thể đổi người.” Hoa Kỳ sống chết che dấu, quả quyết không thể thừa nhận, nội tâm cậu cầu nguyện, ngàn vạn đừng đổi mà, ông trời phù hộ.

“Dkm.” Trang Hào nằm ngang xuống, tay phải để sau ót, nhắm mắt lại không nói gì nữa.

Hoa Kỳ âm thầm thở ra một hơi, bắt đầu hết sức chuyên chú tắm cho Trang Hào.

Hoa Kỳ chưa từng cảm thấy tắm kỳ sẽ là một chuyện hưởng thụ như thế, tất cả thay đổi cũng vì Trang Hào, Hoa Kỳ thích vuốt ve thân thể anh, mỗi một tác đều tỉ mỉ vuốt ve.

Trang Hào nằm trên giường, mặc cho Hoa Kỳ định đoạt, ngửa cổ, giơ tay lên, nâng chân, lật người, giống như một con rối gỗ, Hoa Kỳ cực kỳ hưởng thụ quá trình này, lúc cậu chà xát đến phía dưới của Trang Hào, cậu sẽ luôn dừng lại cách một đoạn, đặc biệt là lúc chà xát từ bắp đùi lên trên, đều sẽ làm nhệ độ của Trang Hào cương lên.

Động tác này cực kỳ bình thường, lúc cậu tẩm cho người ta, Hoa Kỳ đều là dùng đầu ngón tay đẩy lên, mà tới lượt Trang Hào, cậu lại dùng cả bàn tay cầm lấy. Hơn nữa, thỉnh thoảng Hoa Kỳ sẽ lên xuống, một lần hai lần, cực thật mềm trong lòng bàn tay bắt đầu cứng lên.

Mặt Hoa Kỳ sắp bốc khói, nuốt một ngụm nước bọt.

“Cái đó. giá như lần trước.” Trang Hào đột nhiên lên tiếng, dọa Hoa Kỳ khê run rẩy, phản xạ có điều kiện nói: “Cái gì?”

Trang Hào không mở mắt: “Cậu ghênh ngăng rồi à?”

Hoa Kỳ hắng giọng một cái: “Vẫn là 200 sao?”

“Ừ.” Trang Hào rên lên một tiếng.

Hoa Kỳ không nói hai lời rút khăn tắm ra, xoay người lại lấy tinh dầu đổ ra lòng bàn tay, sau đó cầm nhệ độ của anh, bắt đầu lên xuống hoạt động, cảm giác hình như mãnh liệt hơn lần trước, trơn trượt làm cho Hoa Kỳ không đành lòng buông tay.

Hình như Trang Hào cũng không có bình tĩnh như lần trước, chân anh cong lên, thân thể thỉnh thoảng đung đưa lên xuống, bụng nhanh chóng pháp phòng.

“Nhanh chút.” Trang Hào ra lệnh.

Vì vậy, Hoa Kỳ ra sức, cái này gọi là lấy tài của người ta, giúp người ta giải nạn.

Hoa Kỳ dùng luôn hai tay, một tay cầm nhệ độ của anh, một tay vuốt ve hai khóa cầu của anh, chơi phải nói là một cực kỳ vui vẻ.

“Chút nữa.” bụng Trang Hào pháp phòng dữ hơn, Hoa Kỳ biết anh sắp tới, vì vậy tăng tốc độ, dưới tác dụng của tinh dầu, trong phòng đầy tiếng dinh dính nhếp nháp.

3. Chương 3: Hoa Kỳ Nhỏ Mọn

Hoa Kỳ chiến đấu hằng hái 20', rốt cuộc lúc cánh tay chưa xót đau đón đường như không nhúc nhích được mới kết thúc cuộc chiến này.

Hoa Kỳ ngồi liệt trên đất, đồng phục làm việc bị nước trên đất thấm ướt, cảm xúc lạnh lẽo từ mộng truyền đến, nhưng cậu cũng không đứng dậy, mà hơi vẩy tay, nhìn chất lỏng màu trắng rơi xuống vũng nước, tạo thành một viên châu màu trắng sữa, ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào Trang Hào trên giường.

Trang Hào nhắm mắt lại, bụng pháp phòng theo hô hấp, không bao lâu, anh lấy thẻ trên cổ tay xuống: “Chính mình tự đi lấy tiền.”

Hoa Kỳ đưa tay trái ra nhận lấy thẻ, sau đó chống tay phải từ từ đứng lên, lần này cậu không có nghe lời rời đi, mà là nhét thẻ vào tay Trang Hào, xoay người lại lấy một chậu nước, lấy ra một cái khăn lông ngâm vào bên trong.

Nghe tiếng nước chảy, Trang Hào từ từ mở mắt.

Hoa Kỳ thấy anh nhìn mình thì khê mỉm cười: “Tôi giúp ngài dọn dẹp.”

Trang Hào không có lên tiếng, nhắm hai mắt lại lần nữa.

Hoa Kỳ vắt khô khăn mặt, sau đó đổ một chậu nước ấm lên người Trang Hào, sau đó dùng khăn lông cẩn thận lau chùi thân thể anh, khi cậu lau đến bắp vai có hình xăm của Trang Hào thì không khỏi vươn ngón tay sờ xuống.

“!@#%\$#@, cậu làm gì?” Trang Hào đột nhiên mở mắt.

Hoa Kỳ bị dọa khẽ run rẩy, cười lạnh nói: “Trước kia tôi cũng muốn xăm hình, nhưng là sợ đau, ngài xăm một con mèo lớn như vậy, lúc ấy nhất định đau chết ha?”

“Dkm cậu, mắt cậu mọc ở mông à?” Trang Hào giơ cánh tay lên: “Nhìn cho rõ, đây là Tiểu Báo.”

Hoa Kỳ là cố ý nói Tiểu Báo thành mèo, vì cậu muốn anh nói chuyện với mình, dù bị mắng chửi cũng không sao, cậu chỉ đơn thuần muốn nghe giọng nói của Trang Hào, không hơn.

Hoa Kỳ vụng về vươn tay, đụng vào hình xăm của Trang Hào: “Thì ra đây là Tiểu Báo? Anh xem tôi, đúng là không có kiến thức.”

“Dkm” Trang Hào né tránh tay Hoa Kỳ, lật người đưa lưng về phía Hoa Kỳ nói: “Nhanh đi lấy tiền, trở về rồi tắm tiếp.”

Hoa Kỳ mừng như điên nói: “Ca, ngài sẽ chờ tôi trở lại sao? Đừng giống lần trước nha, suýt nữa tôi bị đánh.”

Trang Hào không nhịn được nói: “Cậu bị đánh cũng đúng, lăn nhanh đi.”

Hoa Kỳ len lén nhếch miệng cười, lấy thẻ từ trong túi ra, lúc mở cửa thì cậu ghé đầu nói: “Ca, anh nhất định phải chờ tôi trở lại đó.”

“Dkm” Trang Hào cầm khăn lông ướt bên cạnh lên ném tới, Hoa Kỳ nhanh mắt vội vàng đóng cửa lại, chỉ nghe bồm bộp một tiếng, dọa Hoa Kỳ co cổ lại, nghĩ thầm cái này nếu chụp lên mặt, chắc là đau lắm?

Hoa Kỳ sờ sờ mặt, vội vàng chạy tới phòng thay quần áo.

Đến phòng thay quần áo, Hoa Kỳ mở tủ của Trang Hào ra, lúc lục lọi ví tiền, trong lúc vô tình Hoa Kỳ móc ra hai bao- cao – su từ trong túi anh, còn là vị dâu tây, Hoa Kỳ cau mày nhìn một lát, không biết nghĩ thế nào liền xé ra một cái, thật sự có vị dâu tây.

Hoa Kỳ không chút nghĩ ngợi liền nhét vào trong túi, sau đó nhanh chóng lấy hai trăm tệ từ ví của anh, khóa kỹ tủ sau đó trở về đường cũ. đọc thêm nhiều truyện hay tại .

Hoa Kỳ đi ngang qua quầy phục vụ lầu ba thì dùng 100 tệ mua hai chai nước táo, sau đó vội vã trở về phòng bao.

Lần này Hoa Kỳ không gõ cửa, mà là từ từ đẩy cửa ra, đầu tiên là ghé đầu vào, xác định Trang Hào không hề rời đi mới mở cửa đi vào.

“Ca, tôi đã trở về.”

Hoa Kỳ đột nhiên lên tiếng dọa Trang Hào giật mình, anh trợn mắt giận dữ nhìn, tức giận trên trán nổi gân xanh.

Hoa Kỳ nhìn ra anh tức giận, khiếp đảm cười cười rồi quơ quơ nước táo trên tay nói: “Ca, hôm nay anh uống nhiều rượu đúng không? tôi mới đi ngang qua quầy phục vụ mua hai chai nước táo, giải rượu, anh nếm thử chút đi.” Hoa Kỳ nói xong, liền há mồm dùng răng cắn mở nắp bình, sau đó đưa tới.

Trang Hào theo dõi cậu, do dự nửa ngày mới đưa tay nhận lấy.

Hoa Kỳ cười khúc khích với anh, phối hợp mở ra một bình khác, ngửa đầu uống một hớp: “Ca, anh uống đi, thật ngon.”

Trang Hào bĩu môi, đưa tay lau miệng bình: “Cậu có bệnh à?”

“Ca, anh yên tâm, nhân viên trong ngành dịch vụ này đều có giấy khám sức khỏe khỏe mạnh, một năm kiểm tra một lần, anh cứ yên tâm uống.” Hoa Kỳ cười không ngậm miệng được.

Trang Hào liếc một cái, ngửa đầu uống vài ngụm.

Hoa Kỳ mặt mày hớn hở nhìn, thưởng thức động tác anh uống nước.

Sau khi Trang Hào uống xong, anh liếc nhìn Hoa Kỳ: “Cậu cứ nhìn tôi mãi làm gì?”

Hoa Kỳ có chút không biết làm sao, cũng không thể nói thật là vì anh ta đẹp trai nên nhìn đi? Ngộ nhỡ chọc giận anh, về phía sau cậu đi đâu để tìm ra một người đàn ông đẹp trai như vậy?

Hoa Kỳ cố trấn định: “Ca, trên mặt anh có vết bẩn.”

Trang Hào sững sờ, giơ tay lên lau mặt một cái: “Đưa thử đây.”

“A, ở đây.” Hoa Kỳ vội vàng lấy thử trong túi, ai ngờ vừa kéo nhẹ, lấy thử ra, nhưng kèm theo còn có hai bao – cao – su vị dâu tây. Chỉ thấy trong nháy mắt bọn chúng rơi xuống đất, một cái đã bị bóc, lộ ra vật thử trong suốt bên trong.

Trong lòng Hoa Kỳ cả kinh, a a ô ô nói: “Ca. Cái đó, cái đó.” Hoa Kỳ cũng không biết nên giải thích như thế nào, ngay cả một câu đầy đủ cũng không nói ra khỏi miệng được, nhịp tim tăng nhanh, nhảy loạn trong lồng ngực.

Trang Hào thứ trên đất vài lần, rời khỏi giường, cầm lấy áo choàng tắm khoác lên người: “Cậu thích thì cho cậu, lần sau còn trộm cầm, tôi chặt đứt tay cậu.” Trang Hào giật thử từ trong tay Hoa Kỳ, mở cửa ra khỏi phòng bao.

Hoa Kỳ hối hận a, chết tử tế không xong cầm thử đồ chơi này làm gì, lúc này tốt rồi, lần sau có gặp được nữa hay không thật sự phải nhờ duyên phận thôi.

Hoa Kỳ phẫn hận đập hai cái bao- cao- su trên đất rồi ngồi trên giường hờn dỗi, trong lúc vô tình quay đầu lại thì thấy chai nước táo Trang Hào uống còn ở trên bàn, cậu vội vàng cầm lấy, dùng ngón tay ma sát miệng bình.

Hoa Kỳ xem cái chai này như bảo bối, trân quý cất trong rương quần áo của mình, cực kỳ lâu.

4. Chương 4: Nhân Tình Không Dễ Trả

Đây là lần đầu tiên Hoa Kỳ ăn trước mặt Trang Hào, cậu ăn như hổ đói chọc Trang Hào liên tục cười to.

“Cậu là quỷ chết đói gửi hồn người sống sao?”

Hoa Kỳ ăn miệng đầy kem, ồm ồm nói: “Tôi. tôi cả ngày không ăn cơm, đói muốn chết.”

Trang Hào cười châm ỳnh một miếng thuốc, cầm trong tay: “Chuyện hôm nay phải cảm ơn cậu, nếu không thì đầu nở hoa chính là tôi, nhân tình này nhất định sẽ trả.”

Hoa Kỳ ăn bánh ngọt lắc đầu nói: “Không phải anh đã mời tôi ăn bánh kem rồi sao, coi như trả lại cho tôi.”

“Vô nghĩa, một cái bánh kem sao có thể xem như trả nhân tình cho cậu? Như vậy lần này cậu ăn ghế thật không đáng giá.” Trang Hào cười nói.

Hoa Kỳ nuốt bánh ngọt trong miệng xuống, nói: “Nếu không thì cho tôi ít trướng tiền đi.”

Trang Hào như tên Hòa thượng lùn với tay sờ không tới đầu (*vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết mình suy nghĩ gì), buồn bực nói: “Trướng tiền? Trướng tiền gì?”

Hoa Kỳ theo bản năng cúi đầu nhìn giữa hai chân Trang Hào, nhìn chằm chằm bọc lớn nơi quần lót nói: “Chính là. Lần sau lúc để tôi giúp một tay, có thể cho 300 hay không?”

Trang Hào liền hiểu Hoa Kỳ chỉ cái gì, lúng túng đổi tư thế, ho khan hai tiếng nói: “!@#%\$#@, trong mắt cậu toàn là tiền sao?”

“Tôi cảm thấy rất hợp lý mà, ra ngoài tìm tiểu thư một đêm phải mất bốn năm trăm, đắt thì phải hơn 800 tệ, cho nên tôi không cảm thấy tôi muốn nhiều.” Hoa Kỳ giơ tay lên quẹt miệng.

Trang Hào nhìn chằm chằm Hoa Kỳ: “Tôi thật tò mò, cậu phần đầu quên mình thay ông đây nhận lấy một ghế là vì cái gì? Cậu và tôi nói thật, có phải cậu là gay hay không? Còn là. . . .” Trang Hào nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn sạch sẽ của Hoa Kỳ, trừ bằng gạc quần trên đầu giống con rùa to ra, thật đúng là rất đẹp mắt: “Còn là cái loại muốn bị chơi đó?”

Hoa Kỳ cả kinh, vội vàng giải thích: “Ca, anh đừng hiểu lầm, tôi thật sự không phải gay, tôi đỡ ghế thay anh vì thấy anh là khách quen của tôi, tôi còn muốn kiếm tiền nha. Ngộ nhờ anh bị thương, về phía sau tôi đi đâu mà kiếm?”

“!@#%\$#@, nhìn cậu vì chút đỉnh tiền này, khó trách chỉ có thể làm tắm kỳ.” Trang Hào mắng, tùy tiện quay người lại, lấy ví tiền trong áo choàng tắm ra, thuận thế lấy ra một xấp tiền bên trong: “Tiền này coi như là bồi thường cho cậu, tới bệnh viện nào tốt một chút, nhìn đầu cậu kia, y một con rùa.”

“Có sao?” Hoa Kỳ giơ tay lên sờ sờ đầu, cười lém lỉnh nói: “Khi tôi tỉnh dậy đã như vậy, chính mình cũng không biết.”

Trang Hào không nhịn được quơ quơ tay: “Cầm tiền.”

Hoa Kỳ cẩn thận nhìn xấp tiền trong tay Trang Hào, chừng 1000 tệ đi, cậu không chắc chắn hỏi “Ca, anh cứ nhất định phải cho tôi nhiều như vậy à?”

“Dkm cậu, cho cậu cậu cứ cầm, nói nhảm nhiều như vậy làm gì.”

Hoa Kỳ rút cổ lại, vội vàng nhận lấy xấp tiền nhét vào trong túi, nói tiếp: “Ca, anh cho tôi nhiều tiền như vậy, hay là tôi giúp anh chà xát tắm rửa đi.”

Trang Hào lui về phía sau nằm xuống, duỗi thẳng chân nói: “Không được, phải đi ngay giờ.”

“Cái đó. tôi lấy nhiều tiền của anh như vậy, thật không biết xấu hổ, nếu không tôi giúp anh một lần?” Hoa Kỳ nhìn thẳng phía dưới Trang Hào.

Trang Hào rất không tự nhiên nhích người: “Con mẹ cậu, ông đây không có tâm tình.” Trang Hào liếc nhìn cậu: “Nói đến là thấy bực, cậu quay tay cho người ta đến nghiện luôn rồi à?”

“Ừ.” Hoa Kỳ thuận miệng đồng ý, chờ lúc phản ứng lại mới vội vàng ngắt lời nói: “Dĩ nhiên không phải, tôi chỉ suy nghĩ thay khách.”

“Hả? Vì khách mà suy nghĩ à?” Trang Hào háng hái, du côn cười nói: “Cậu giúp người khác làm rồi sao? Có nhiều người tìm cậu làm không?”

Hoa Kỳ vội vàng khoát tay: “Căn bản không có, anh là người đầu tiên.”

Trang Hào cười ha hả nói: “A, thì ra tôi may mắn vậy sao.” Trang Hào nhú mày, không nể mặt mũi Hoa Kỳ nói tiếp: “Cậu đã suy nghĩ cho tôi như vậy, tôi cũng không khách khí nữa, như vậy đi.” Trang Hào lấy ví tiền ra lần nữa, từ bên trong cầm 600 tệ: “Quay tay rất không có ý nghĩa, tôi chơi chán rồi, không bằng cậu dùng miệng giúp tôi một lần? tôi cho cậu gấp đôi, 600.”

“Dùng. Dùng miệng?” Hoa Kỳ kinh ngạc nói.

Trang Hào ngẩng đầu, vừa cười vừa cân nhắc mấy trăm tệ trong tay: “Thế nào? Đây chính là cơ hội tốt để kiếm tiền, không chừng làm ông đây sướng khoái, về phía sẽ tìm cậu nữa, được không?” Trang Hào vô lại nhướng mày.

Ánh mắt kinh ngạc của Hoa Kỳ quét qua khuôn mặt anh, một đường nhìn xuống phía dưới người anh.

Hoa Kỳ nuốt một ngụm nước bọt, do dự .

Trang Hào thấy cậu do dự rất muốn cười, thế nhưng anh lại nhịn được, cố làm ra vẻ nghiêm túc: “Có làm hay không? Không làm thì tôi đi, sau này cũng sẽ không tìm cậu tắm kỳ nữa, cậu vốn không có suy nghĩ cho khách a.”

“Tôi đồng ý.” Hoa Kỳ chỉ sợ Trang Hào nói được là làm được, vội vàng đồng ý.

Trang Hào sưng sốt một chút, nhướn khóe miệng nói: “Cậu đã đồng ý, vậy thì tới đi.”

Hoa Kỳ gạt đầu một cái, từ trên giường đứng lên đi tới bên cạnh Trang Hào, lúc đưa tay muốn cởi quần lót của anh, Trang Hào nói chuyện: “Đợi chút.”

Hoa Kỳ không rõ chân tướng nhìn anh.

“Thấy cậu yêu tiền như vậy, cho cậu một cơ hội tốt hơn, dùng miệng cởi giúp tôi, thêm ba trăm.” Trang Hào lại lấy 300 ra ngoài, cộng thêm 600 vừa rồi nữa là tổng cộng có 900.

Hoa Kỳ đứng tại chỗ bất động, không sai. cậu yêu tiền, yêu không thể tự kiềm chế. Yêu tiền đồng thời cậu cũng thích nhìn Trang Hào, hôm nay lại bị anh dùng tiền ra lệnh dùng miệng cởi quần lót, hành động như vậy cậu thực không tiếp thụ nổi, cậu muốn từ chối, nhưng lại không có cách nào mở miệng.

Trang Hào là muốn thử dò xét Hoa Kỳ, ai bảo cậu là vịt chết còn cứng mỏ, thật ra khi Hoa Kỳ đứng bất động ở đó, anh phát hiện mình đã làm một chuyện ngu xuẩn. Nếu như cậu cự tuyệt thì tốt, chứng minh Hoa Kỳ thật sự không phải gay, nhưng ngộ nhỡ Hoa Kỳ thật sự là gay, mình phải làm thế nào? Anh là một người đàn ông thích phụ nữ, vì lười phải động nên chọn tới một tên gay, nghĩ như thế nào cũng đều là mua bán lỗ vốn.

“Cái đó.” Trang Hào muốn nói lại thôi: “Tôi thấy hay là thôi đi, tôi còn có việc đi trước.”

“Đừng” Hoa Kỳ không khống chế nói: “Không có gì, tôi có thể.” Hoa Kỳ không nói hai lời ngồi xổm xuống, cắn quần lót Trang Hào, lúc cậu muốn lúi xuống Trang Hào lại ôm đầu Hoa Kỳ: “Dkm, tôi đã nói là thôi, tiền này cậu cứ giữ lấy, coi như đã giúp tôi.” Trang Hào đẩy Hoa Kỳ ra, vội vã mặc áo choàng tắm, không quay đầu lại chạy ra ngoài.

[Ha ha, anh bị Kỳ ca dọa sợ chạy mất dép rồi :v :v :v chiến dịch theo đuổi chồng của Kỳ ca xem ra còn lâu với đạt được thành tựu :3 !]

Hoa Kỳ hối hận a, giờ tay nhéo miệng mình một chút.

“Ai da.” Hình như dùng quá sức rồi, đầu truyền đến cảm giác đau đớn kịch liệt.

Hoa Kỳ ôm đầu, nhìn cửa mở toang hoác, Trang Hào giống với thuốc tê, thuốc vừa rút đi, cảm giác đau đớn sẽ đánh tới lần nữa, mà cái loại cảm giác tê dại đó, rốt cuộc không tìm được nữa rồi.

Trang Hào đi, chạy thực mạng, như là bị Hoa Kỳ hù sợ, vài ngày sau cũng không thấy xuất hiện nữa.

Cuộc sống của Hoa Kỳ lại trở về thường ngày, cậu làm việc, cũng từ từ dưỡng thương trên đầu, mặc dù thỉnh thoảng sẽ đau nhức một hồi, nhưng rất nhanh lại trôi qua, giống như Trang Hào, trong đầu của chính mình, rất nhanh sẽ biến mất không còn tăm hơi.

“Hoa Kỳ, hai ngày này cậu tắm kỳ không ít tắm nha, liều mạng như vậy không phải phong cách của cậu.” Tiểu Lý ở một bên trên ghế nói.

Hoa Kỳ đang cầm ly trà nói: “Dù sao cũng không về nhà, kiếm nhiều chút vẫn hơn.”

“Cũng đúng, hai ngày nay kiếm không ít tiền nhỉ?” Tiểu Lý lại nói.

Hoa Kỳ cười ha ha không nói lời nào, quả thật cậu kiếm được không ít, nhưng phần lớn là lột từ trên người Trang Hào xuống, tổng cộng hơn hai ngàn tệ. Chỉ là, Hoa Kỳ không dùng khoản tiền này, mà là nhét vào khóa trong ví tiền ngăn cất đi.

“Hoa Kỳ có đó không?” Nữ phục vụ viên ở bên ngoài đại sảnh nhà tắm nam hét lớn.

Hoa Kỳ sưng sờ, vội vàng để ly trà xuống chạy ra ngoài. truyện được từ . O, r ,g

“Đây, có phải lại có việc hay không?” Hoa Kỳ từ phía sau rèm lộ ra đầu.

Nữ phục vụ viên liếc mắt: “Cậu đúng là muốn tiền đến điên rồi.”

“Không phải công việc? Vậy cô tìm tôi làm gì?” Hoa Kỳ hiểu kỳ nói.

Nữ phục vụ viên chỉ vào cửa: “Bên ngoài có một người đàn ông, nói muốn tìm công nhân tắm kỳ ở chỗ chúng ta, người nhìn giống con gái, phóng tầm mắt nhìn, tôi chỉ có thể nghĩ đến mình cậu.”

Hoa Kỳ liền trầm mặt: “Tôi giống con gái sao?”

Nữ phục vụ viên hé miệng cười nói: “Không nhìn thân hình cậu, chỉ nhìn gương mặt thôi sẽ cảm thấy cậu là con gái.”

Hoa Kỳ lười phản ứng lại cô, xoay người vào nhà tắm nam mang dép, đi tới cửa trong tay nắm một chiếc dép lê, nghĩ thầm nếu là người quen, nhất định sẽ quất hất một chiếc giày, dám nói mình giống con gái.

Hoa Kỳ nổi giận dùng dùng đến cửa, mới từ cửa xoay đi ra ngoài, liền thấy Trang Hào chống nạnh đứng ở cửa, bên cạnh còn một người đàn ông nhìn giống như bảo kê đang theo dõi anh.

Trang Hào thấy Hoa Kỳ ra ngoài, vội vàng đi tới: “Sao cậu ra chậm như vậy?”

Hoa Kỳ ngớ người, nghĩ thầm không phải là anh chạy ư, còn tìm tôi làm gì?

Chỉ là, ngoài miệng Hoa Kỳ lại không nói như vậy, vẫn mỉm cười như cũ, nói: “Ca, anh tìm tôi có chuyện gì sao?”

Trang Hào gật đầu một cái, rất lúng túng nói: “Hôm nay ra ngoài gấp quá quên mang ví rồi, mới vừa rồi thuê xe không có tiền trả, đúng lúc tôi lại đi ngang qua đây. . . .” Trang Hào nói đến chỗ này liền ngừng lại, mặt nghiêm túc: “Giúp tôi thanh toán tiền xe đi.”

Hoa Kỳ liền tắt nụ cười, quay người lại liền đi vào trung tâm tắm rửa.

Trang Hào sững sờ, vội vàng chạy tới níu Hoa Kỳ lại: “Dkm cậu, tôi nhờ cậu trả dùm tiền xe cũng không được sao?”

Hoa Kỳ cố ý nhe răng cười cười: “Không có tiền.”

“Không có tiền?” Trang Hào trợn to mắt: “Mấy ngày trước ông đây mới vừa cho cậu gần hai ngàn tệ, cậu nói cho tôi biết cậu không có tiền?”

Hoa Kỳ liếc mắt: “Không có chính là không có.”

Trang Hào chống nạnh cười khở: “Đều nói cô đào vô tình, con hát Vô Nghĩa, tôi thấy Shinichi nói không sai, nói thế nào ông đây cũng tốn khoogn ít tiền cho cậu mà?”

Hoa Kỳ le lưỡi một cái: “Tôi là nam.”

Trang Hào trầm mặt: “Cậu có giúp tôi trả tiền xe hay không?”

“Không có tiền.” Hoa Kỳ vẫn là câu nói kia.

“Dkm, cậu có gan.” Trang Hào quay người vừa đi, kết quả mới vừa bước ra mấy bước liền bị tài xế ngăn lại: “Tiểu tử, cậu không có tiền còn đi xe, đây không phải chơi tôi sao, mặc kệ thế nào cậu cũng phải thanh toán tiền xe.”

Trang Hào tức nổi gân xanh: “Tôi có thể quyt chút xíu tiền thuê xe đó sao hả?”

“Vây cũng không chắc, rừng vốn lớn chim nào cũng có.”

Trang Hào căm tức nhìn tài xế: “Mày muốn bị đánh sao?”

Tài xế cũng không phải là đèn cạn dầu, nói: “Cậu đừng đến tôi tôi liền báo cảnh sát.”

“Thôi thôi thôi, tôi không chọc nổi chú.” Trang Hào không thể làm gì lại đi trở về, đến gần Hoa Kỳ thì cố nặn ra nụ cười: “Cái đó, trả tiền xe giúp anh được không?”

“Không có tiền.” rốt cuộc Hoa Kỳ cũng lên mặt, nhướng mày, ngẩng đầu ưỡn ngực nói: “Tôi đây nhận tiền thì dễ, bỏ tiền rất khó.”

Trang Hào rất muốn đánh cho cậu một trận tới bờ, nhưng lại nhịn được: “Anh thực không có cách nào, cậu cũng thấy đấy, tài xế kia nhất quyết không tha, ngay cả đi cũng không cho, cậu nể tình trước kia, trả tiền xe cho anh, coi như anh nợ cậu một nhân tình.”

Hoa Kỳ nghiêng đầu nhìn anh: “Nhân tình lần trước anh còn chưa trả đã biến mất mấy ngày, giờ lại nỡ, đến lúc đó anh chạy tôi phải đi đâu tìm người?” Hoa Kỳ làm bộ đi vào trung tâm tắm rửa, khi đi tới cửa nói: “Làm người không thể sai hai lần một chuyện.”

Trang Hào tiếp tục nhịn: “Vậy cậu nói muốn trả như nào đây, hôm nay tôi sẽ trả hết.”

“Thật?” Hoa Kỳ hỏi ngược lại.

Trang Hào liên tục không ngừng gật đầu.

Hoa Kỳ cười cười, rồi mới móc 50 tệ trong túi đưa cho tài xế, đợi tài xế thối hết tiền lẻ, cậu đi tới bên cạnh Trang Hào nhỏ giọng nói một câu: “Lên lầu, 32, làm cho xong chuyện lần trước.”

5. Chương 5: Thần Thương Khẩu Chiến

Hoa Kỳ cũng không phải là loại thông minh tuyệt đỉnh nhưng cũng không phải người ngu, nếu cậu dám trả tiền xe cho Trang Hào thì chắc chắn không sợ anh quýt nợ, nếu Trang Hào qua sông đoạn kiều, chết không nhận, Hoa Kỳ liền giật hết băng gạc trên đầu, để cho anh xem cảnh máu chảy đầm đìa một chút.

Một cái ghế mặc dù không lấy đi mạng của Hoa Kỳ, nhưng lại lưu lại một vết thương không nhỏ bên thái dương của cậu, dù vết thương khép lại, xem chừng cũng sẽ lưu lại sẹo.

Giống như Tiểu Lý nói, Hoa Kỳ người này không có ưu điểm gì, chỉ có mỗi gương mặt là đẹp mắt.

Trên thực tế, Hoa Kỳ đánh giá thấp Trang Hào người này, chỗ nhìn anh luôn đánh lộn đánh lạo, bình thường nhanh nhẹn nhanh miệng với Hoa Kỳ, nhưng lẫn lộn bên ngoài cũng gánh vác được chuyện.

Trang Hào là một người cực kỳ giảng đạo nghĩa, thiếu người thì phải trả, dù lên núi đao hay xuống biển lửa, nếu thiếu nhân tình không trả, thì như mắc nghẹn, ăn ngủ không yên.

Lúc Hoa Kỳ làm xong công tác chuẩn bị, Trang Hào đã sớm đến phòng bao32, lần này anh không thay quần áo mà mặc đồ ngồi trong phòng chờ Hoa Kỳ đến.

Hoa Kỳ đang kẹp túi công cụ, vui thích đến phòng 32, cậu gõ nhẹ cửa phòng, cố làm ra vẻ nói: “Tiên sinh, tôi có thể đi vào sao?”

Trang Hào ở bên trong nổi giận mắng: “Lăn vào đây, nhanh lên!”

Hoa Kỳ cười hì hì đẩy cửa vào, thấy Trang Hào mặc nguyên đồ chưa cởi, cậu liền thu lại nụ cười: “Hừ, anh muốn đổi ý sao? tôi cho anh biết, tiền xe tôi giúp anh thanh toán, anh mà đổi ý, tôi liền. tôi liền.” Hoa Kỳ làm bộ gỡ bỏ băng gạc trên đầu.

Trang Hào xụ mặt: “Dkm cậu, tôi nói hồi hận khi nào?”

Hoa Kỳ ngừng tay: “Anh không đổi ý, vậy sao không cởi quần áo?”

Trang Hào cười đầy thâm ý: “Nếu là bỏ tức cho lần trước, tiền tôi đã thanh toán, hơn nữa cậu cũng đồng ý dùng miệng rồi, vậy chúng ta cứ tiếp tục, ông đây chờ cậu phục vụ.” Nói xong, Trang Hào cà lơ phát phờ đi tới trước mặt Hoa Kỳ, hai đùi giang rộng nói: “Cởi quần áo trước, sau đó cởi quần, giày cùng vớ cũng cởi.”

Hoa Kỳ vừa nghe không vui, rõ ràng là chơi mình mà.

Đây là cuộc đấu giữa thông minh và thông minh, ai có thể trụ được đến cuối chính là người thắng.

Hoa Kỳ không chịu yếu thế nói: “Cởi cũng có thể, phải thêm tiền nha.”

Trang Hào giận quá hóa cười: “Thêm nhiều ít?”

Hoa Kỳ không chút do dự: “Anh là khách quen, áo và quần tôi có thể cởi miễn phí giúp anh, nhưng giày cùng vợ, là hoạt động nặng khẩu vị, 5 một lần.”

“5?” cảm Trang Hào thiếu chút nữa rớt xuống, mắng: “Miệng cậu nạm vàng hay kim cương hả ? Trị giá 5 ngàn sao?”

Hoa Kỳ lắc đầu: “Không người muốn tôi cũng không ngu mà làm nha, tôi thích dùng công phu sư tử ngoạn đấy, có làm hay không? Không làm thì anh mặc giày cùng vợ.”

Trang Hào thua hoàn toàn, nhắc chân bỏ hất giày da đi: “Dkm cậu, cậu có gan, ông đây nhớ.”

Trong lòng Hoa Kỳ cười toe toét.

Trang Hào cởi vớ xong, chân không đứng trước mặt Hoa Kỳ không lên tiếng.

Hoa Kỳ lùn hơn Trang Hào không ít, đứng thẳng chỉ cao hơn bả vai anh một hai cm. Thật ra thì chiều cao Hoa Kỳ không tính là thấp, khoảng 1m7 bảy, mà Trang Hào lại chừng 1m8 trở lên.

Trang Hào mặc một cái áo khoác vét bên ngoài, bên trong mang một áo lông cừu cổ chữ V màu xám tro, bên trong nữa là một cái áo sơ mi, nhìn qua thật đứng đắn lại đẹp trai, Hoa Kỳ đi vòng qua phía sau anh, nhón chân lên cắn nơi cổ áo anh, như con chó con túm đồ cởi áo vét từ trên người anh ra.

Trang Hào cũng phối hợp, giang hai cánh tay để cho cậu cởi.

Hoa Kỳ mạnh mẽ hất đầu, vung áo vét ra trên tủ bên cạnh. Sau đó, Hoa Kỳ đi tới trước mặt anh, nhìn từ trên xuống dưới: “Anh có thể ngồi xuống không? Cao như cột điện vậy, tôi với không tới.”

“!@#%\$#@, là cậu thấp mà cứ tự đắc, còn nói tôi cao?” Trang Hào không phục ngồi xuống giường hờn dỗi.

Hoa Kỳ liếm môi một cái, suy nghĩ nên cởi cái áo lông cừu trên người anh như thế nào, trái lo phải nghĩ quyết định vòng ra phía sau cắn cổ áo.

Hoa Kỳ đi vòng qua phía sau anh, từ từ cúi đầu, lúc cắn cổ áo anh, Trang Hào không tự nhiên rụt cổ một cái: “Cậu đừng thở lên người tôi, rất nhột.”

Hoa Kỳ làm bộ như không nghe thấy, tiếp tục động tác của mình.

Hoa Kỳ nửa quỳ trên giường sau lưng Trang Hào, cắn cổ áo phía sau, từ từ đứng dậy kéo lên, Trang Hào vẫn phối hợp nâng hai cánh tay như cũ, dễ dàng cởi áo xuống, mà lúc cởi xuống, có lẽ là Hoa Kỳ dùng quá sức rồi, cổ áo ghì chặt lấy cổ Trang Hào.

“Dkm cậu, cậu muốn ghì chết tôi à?”

Hoa Kỳ há mồm, trong miệng còn cắn cổ áo anh cho nên chỉ có thể hừ hừ hai tiếng, tiếp tục túm lên.

Trang Hào nhin không được, đưa tay kéo cổ áo trên cổ xuống. Hoa Kỳ vẫn hất đầu văng quần áo lên tủ như cũ, thở hổn hển nói: “Tôi không nỡ ghì chết anh, ngộ nhỡ anh chết, tôi sẽ chạy ra ngoài trước.”

“Nghèo chết cậu đi.”

Hoa Kỳ bĩu môi: “Tôi thích.” Nói xong, Hoa Kỳ từ trên giường nhảy xuống, lúc này cậu sớm bị hơi nóng trong phòng xông ra cả người mồ hôi, bắt đắ dĩ, cậu chỉ có thể cởi đồng phục làm việc trên người xuống, mặc cái quần cộc lớn bình thường hay mang để tắm kỳ cho người ta, đi lại trong phòng.

Trang Hào theo dõi cậu đi loạn trong phòng, muốn nói cái gì đó nhưng lại nuốt trở vào.

Hoa Kỳ hoạt động gân cốt một chút, cười nói: “Kiếm chút tiền thật khó khăn mà.” Hoa Kỳ vỗ tay một cái, nhún nhún vai: “Đến đây đi, chúng ta tiếp tục.”

Trang Hào giống như thịt nằm trên thớt gỗ, mặc cho Hoa Kỳ luyện đao.

Hoa Kỳ đi tới bên cạnh Trang Hào, đứng trước hai chân anh, từ từ cúi đầu xuống, há mồm cắn cái nút áo thứ nhất, lưỡi Hoa Kỳ hết sức linh hoạt, giống như rắn, quần lấy nút áo, từ từ di chuyển.

Trang Hào nhắm chặt hai mắt, vốn muốn trốn tránh, nhưng khi Hoa Kỳ cởi ra cái nút áo thứ nhất, hơi nóng từ miệng cậu truyền đến làm cho anh ngồi thẳng người lên. Trang Hào âm thầm nuốt nước miếng, yết hầu đói khát lên xuống.

Hoa Kỳ mở nút áo đồng thời tham lam ngửi mùi trên thân thể Trang Hào, đó là mùi vị sạch sẽ.

Mùi vị đó quyến rũ Hoa Kỳ, khiến cho cậu vươn lưỡi len lén liếm xương quai xanh của Trang Hào một chút.

Hình như Trang Hào cảm nhận được xương quai xanh truyền đến cảm giác ẩm nóng, anh khẽ giật giật thân thể, không có động tác gì.

Nút áo thứ hai mở ra, Hoa Kỳ lại cong cong eo, bắt đầu cởi nút áo thứ ba.

Cổ áo rộng mở, mơ hồ lộ ra hình xăm của Trang Hào, con báo màu đen kia, cặp mắt nó uy mãnh mà khát máu, đang hung hăng nhìn chằm chằm Hoa Kỳ, trong gang tấc, Hoa Kỳ nhìn hết sức chân thiết, đùa giỡn vươn lưỡi liếm một cái lên ánh mắt tiểu Báo.

Trang Hào sững sờ, lần này cảm giác rất rõ ràng, anh vội vàng cúi đầu, nhìn xoáy tóc của cậu. Thở dốc, Trang Hào rất muốn vươn tay kéo cậu lên, nhưng anh vẫn do dự. Nội tâm Trang Hào giãy giụa, kêu gào, bởi vì cảm giác này, trước đây chưa từng có.

Nút thứ ba cởi ra, Hoa Kỳ mặt mày đầy mồ hôi, cậu giơ tay lau trán, cả người toàn mồ hôi.

Nút áo thứ tư ở vị trí trên bụng Trang Hào, xuyên qua vạt áo rộng mở có thể thấy được hình dáng cơ bụng rõ ràng của Trang Hào, Hoa Kỳ rất ưa thích có đàn ông có vóc người như vậy, cậu không nhịn được hấp dẫn, cong miệng hôn lên cơ bụng nơi đó.

Trang Hào trợn to mắt, cứng ngắc nói không ra một câu.

Hoa Kỳ nhắm mắt hôn, sau đó vươn lưỡi liếm một vòng tròn, một vòng một vòng lại một vòng.

Yết hầu Trang Hào lên xuống, cúi đầu, nhìn Hoa Kỳ liếm bụng mình như bú sữa mẹ, loại cảm giác này rất kỳ lạ, không thể dùng ngôn ngữ để hình dung. Ngay cả khi anh thích con gái, nhưng anh cũng là đàn ông, nào có thể chịu đựng được hấp dẫn như vậy.

Trang Hào từ từ có biến hóa, quần phía dưới đã sớm không có cách nào che giấu được nhị đệ giãy giụa, nó muốn ra ngoài hóng mát một chút. Nhìn xoáy tóc của Hoa Kỳ, Trang Hào giống như bị mê hoặc, từ từ cúi người xuống, nhẹ nhàng ngửi tóc cậu.

Mùi thơm nhàn nhạt, không phải dầu gội đầu, mà là mùi xà bông thơm.

Hoa Kỳ hôn liếm đủ rồi, lại bắt đầu trở lại công tác lúc đầu, dùng miệng cởi nút áo.

Khi Hoa Kỳ cởi nút cuối cùng, cậu đã sớm nửa quỳ trước người Trang Hào, ngẩng đầu lên là nhìn thấy được túp lều phía dưới của Trang Hào.

Rất cao, rất cao.

Hoa Kỳ nhìn nhập thần, giơ tay lên lau phía dưới người anh, lúc sắp chạm vào, Trang Hào đột nhiên lên tiếng nói: “Nếu như cậu dùng tay, chúng ta lập tức kết thúc, cậu còn phải trả lại tiền lần trước cho tôi.”

Hoa Kỳ bị lời nói của Trang Hào cứng rần bức lui, giận dữ ngẩng đầu lên: “Dùng miệng tốt lắm.” Nói xong, Hoa Kỳ cúi đầu cắn dây lưng quần Trang Hào, không còn dịu dàng như mới vừa rồi, giống sói đói vồ mỗi gặm gù hã hê mãnh liệt kéo.

“Cậu muốn ăn tôi sao?” Trang Hào đỏ khốc đỏ cười nói.

Hoa Kỳ buông miệng ra, đầu không nâng mắt không trợn nói: “Miệng tôi không đủ lớn.”

Trang Hào thích đấu khẩu với Hoa Kỳ, vì vậy nói: “Mọi người đều nói miệng to thì lợi hại, miệng cậu nhỏ vậy có được không?”

Hoa Kỳ không phục lắm nói: “Không tin tôi làm thử cho xem, hút khô anh.”

“Ha ha, rốt cuộc cậu cũng nói ra lời trong lòng? Cậu chính là gay, cậu biến thái chết tiệt này.” Lúc Trang Hào đấu khẩu với Hoa Kỳ thì nhị đệ đã tiêu giảm không ít, lúc anh cho rằng tất cả có thể kết thúc, Hoa Kỳ đã sớm dùng miệng kéo khóa quần anh, sau đó vươn lưỡi cách màu lót trắng liếm nhị đệ nửa mềm nửa cứng rắn của anh.

Trong lòng Trang Hào giống như đổ bình ngũ vị, ngọt bùi cay đắng mặn a.

Hoa Kỳ mất điếc tai ngơ, vẫn liếm như cũ, nhưng càng liếm càng gấp gáp, cậu không muốn cứ tiến hành từng tí như vậy, cậu không kiên nhẫn. Vì vậy, Hoa Kỳ đứng lên, không đợi Trang Hào phản ứng lại, một tay đẩy ngã anh xuống giường: “Tôi lấy tay giúp anh cởi quần, dù sao cũng đã cởi áo, cùng lắm thì trả lại cho anh nửa số tiền.”

Vừa dứt lời, Hoa Kỳ một phát bắt lấy lưng quần Trang Hào, cánh tay dùng lực, quần ngoài và quần lót trong nháy mắt bị kéo xuống đầu gối.

Trang Hào bị hành động của Hoa Kỳ làm trở tay không kịp, còn chưa kịp nói chuyện, Hoa Kỳ liền cúi người một hộp nhét nhị đệ của anh vào.

Trước kia Trang Hào cũng từng có hai cô bạn gái, nhưng các cô đều không chịu dùng miệng làm cho Trang Hào, vì vậy, lần này chính là lần đầu tiên Trang Hào thể nghiệm đến khoang miệng ấm áp.

Hoa Kỳ trên dưới gật đầu, một chút xíu liếm ướt thiết côn cứng rắn trong miệng.

Trang Hào bị cậu làm cho không chịu nổi, không để ý tới cái gọi là nam nữ, anh chỉ muốn bắn ra.

Trang Hào ôm lấy đầu Hoa Kỳ, giống như máy đóng cọc hì hà hì hục dồn sức đâm vào bên trong.

Hoa Kỳ cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, ngược lại giống như rất có kinh nghiệm đuổi thẳng cổ, hầu kết áp về phía sau, giống như biến thành một lối đi thông suốt, mặc cho Trang Hào đòi lấy.

Trang Hào một hơi đâm hơn 10', rốt cuộc không thể nhịn được nữa dưới bắn ra.

Bắn ra rồi, Trang Hào thở hổn hển, từ từ cúi đầu nhìn Hoa Kỳ phía dưới, tay anh vẫn như cũ ôm lấy đầu Hoa Kỳ, lúc muốn lấy ra thì anh nhìn thấy trên ngón cái còn có một giọt nước, Cái đó là. nước mắt của cậu sao?

Trang Hào đau xót trong lòng, vội vàng xê dịch thân thể về sau, nhị đệ mềm xuống thoát khỏi miệng cậu.

Trang Hào vuốt ve tóc cậu, nhẹ giọng nói: “Cậu không phải biết phản kháng lại sao?”

Hoa Kỳ nằm sấp trên đùi anh thở hổn hển, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, cậu không có khóc, mà là vì Trang Hào vận động quá nhanh làm cậu buồn nôn.

Vào giờ phút này, Trang Hào cũng không biết nên nói cái gì, cứ như vậy vuốt tóc, vỗ tai, vánh tai cậu.

Một lát sau: “Được rồi, tôi phải đi rồi, trong nhà còn có chuyện.” Trang Hào nhéo nhéo mặt Hoa Kỳ.

Nước mắt đã sớm khô mà trong miệng vẫn trơn dính như cũ, Hoa Kỳ ngẩng đầu lên, lúc đứng dậy chân trái tê rần thiếu chút nữa quỵ xuống đất, Hoa Kỳ tay nhanh bắt lấy đùi Trang Hào, lúc này mới ổn định thân hình.

“Dkm.” về mặt Trang Hào hết sức khổ sở.

Hoa Kỳ không rõ, vội vàng lấy tay ra, thấy dưới tay mình là một vết thương lớn, vết thương đã kết da non, vừa rồi Hoa Kỳ dùng sức nhấn một cái vết thương lại bị vỡ, chậm rãi chảy máu.

Hoa Kỳ cả kinh nói: “Anh sao lại bị thương?”

Trang Hào xem thường đứng khỏi giường, động tác nhanh nhẹn kéo quần lên: “Vết thương nhỏ này cũng bình thường, cậu kích động cái gì?”

“Anh chờ một chút, tôi đi sẽ trở lại.” Hoa Kỳ kéo chân trái chết lặng đi tới cửa.

“Cậu lại muốn băng bó vết thương cho ông đây?” Trang Hào cười như không cười thất đại lung, nói tiếp: “Tôi nói, có phải cậu thích tôi rồi hay không hả?”

Hoa Kỳ khó nén lúng túng, bởi vì ngay cả chính cậu cũng không biết là mình có thích Trang Hào không.

Có lẽ có? Có lẽ không? Tóm lại, Hoa Kỳ thích nhìn mặt và thân thể Trang Hào.

“Không nói là xong.” Trang Hào cầm lấy áo sơ mi mặc lên người: “Đúng rồi, cậu tên gì? Vẫn chưa hỏi tên cậu.”

Hoa Kỳ nói liên tục: “Hoa Kỳ, hoa trong mùi hoa, kỳ trong cờ xí.”

Trang Hào thưởng thức một hồi lâu: “Tên thật dễ nghe, tôi tên là Trang Hào, trang trong trang viên, hào trong món ăn ngon.” Trang Hào đột nhiên ý thức được không thích hợp, món ăn ngon không phải là mặc cho người ta thưởng thức sao? Thật đúng là hợp với tình hình.

“Được rồi, chơi cũng chơi, nhân tình tôi cũng trả rồi, có thể đi được chưa?” Trang Hào ăn mặc chỉnh tề xong, nói.

Hoa Kỳ không cam lòng: “Anh mới trả một lần, còn một lần chưa trả.”

Trang Hào trầm mặt: “Cậu thật đúng là mặt dày không biết xấu hổ.”

Hoa Kỳ ngược đầu: “Ai cần xấu hổ, anh làm gì được tôi.”

“Cậu” Trang Hào chỉ vào Hoa Kỳ: “Coi như cậu có gan, còn muốn gì, cậu nói đi, hôm nay giải quyết một lần.”

Hoa Kỳ cười nói: “Anh cứ chờ tôi trở lại, không được đi.” Hoa Kỳ mở cửa đi ra ngoài, trước khi đóng cửa Hoa Kỳ trừng lớn mắt tỏ vẻ cảnh cáo.

Hoa Kỳ ra khỏi phòng bao, cảm giác chết lặng nơi chân trái đã không còn, cậu thử đá đá chân liền chạy tới quầy phục vụ.

Giống như lần trước, Hoa Kỳ cầm băng gạc cùng băng keo cá nhân, trên đường trở về Hoa Kỳ đều mỉm cười, lúc cậu đẩy cửa phòng bao ra, bên trong lại không có một bóng người.

Hoa Kỳ đứng trước cửa, từ từ nở nụ cười, nhưng trong nội tâm lại bình tĩnh, cậu nói thầm nho nhỏ: “Chờ xem.”

6. Chương 6: Tắm Kỳ Công ‘ Ngày May Mắn ’

Tổng cộng Hoa Kỳ chơi với Trang Hào ba lượt, Trang Hào liền chạy ba lượt, hơn nữa đều thoải mái đủ rồi không thiết thời giờ chạy đi. Điều này làm cho Hoa Kỳ buồn bực, đàn ông đúng là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới, chỉ lo mình thoải mái.

Mặc dù mình cũng là một động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới.

Tính cách Hoa Kỳ không phải cái loại lạnh nhạt, phương diện kia cậu cũng rất có nhu cầu, sống hai mươi ba hai mươi bốn năm, đến nay mới có chút kinh nghiệm, khi chưa gặp Trang Hào, Hoa Kỳ đều nhịn, đánh máy bay cũng rất ít.

Trang Hào giống như thầy giáo vỡ lòng của Hoa Kỳ, gây ấn tượng thật sâu cho cậu.

Lần này vẫn như cũ, nửa đêm cậu rón rén chạy đến nhà vệ sinh phòng thay quần áo, cô độc đánh máy bay nhỏ, đây đầu đều là khuôn mặt đẹp trai của Trang Hào, sống mũi cao thẳng, mắt to môi mỏng, lông mi dày dài, còn có mái tóc mềm mượt, mỗi lần nhớ tới, Hoa Kỳ đều hận không thể ôm đầu anh, hung hăng xoa nắn, nhất định sẽ vò đến khi giống con nhím.

Hoa Kỳ ưỡn thẳng sống lưng, cứ cảm thấy như vậy thì không có đã nghiền, liền rút chân ra khỏi ống quần, một cước đạp lên bệ, như chó đi tiểu mà mở ra.

Hoa Kỳ đánh say sưa, giống như trời đất vạn vật không còn tồn tại, trong miệng còn không ngừng kêu tên Trang Hào.

Lúc này cửa nhà cầu đột nhiên bị kéo ra, một người đàn ông mặc áo choàng tắm đứng ở cửa, ánh mắt kinh ngạc nhìn Hoa Kỳ đang hăng hái.

Cái miệng vừa trắng vừa vênh của Hoa Kỳ hướng về phía cửa, một cơn gió lạnh lẽo thổi qua. Cậu run lên, quay đầu nhìn lại thiếu chút rớt cảm xuống đất, miệng rộng cười toe toét vội vàng lui đến góc tường, hai tay che phía dưới, ông quần một cái trên chân, một cái trên đất, đáng vẻ thật tức cười.

Người đàn ông nhún nhún vai, cười nói: “Cậu không tiếp tục sao?”

Hoa Kỳ ngây ngốc lắc đầu: “Tôi không cần, anh đừng đi.” Hoa Kỳ khom lưng ôm quần chạy ra ngoài, lúc Hoa Kỳ đi ngang qua người đàn ông thì đột nhiên bị kéo tay, pằng một tiếng miệng Hoa Kỳ bị người ta hung hăng vỗ một phát.

Hoa Kỳ bị dọa cứng người: “Anh làm cái gì vậy hả?”

Người đàn ông cười nói: “Mông cậu vừa trắng vừa vênh, rất có cảm xúc.”

Hoa Kỳ hết sức ảo não, đêm khuya đánh máy bay còn gặp phải biến thái a.

“Anh. . . . Anh có phải biến thái không hả, đàn ông mà anh cũng sờ.” lúc Hoa Kỳ nói những lời này rất chột dạ, rõ ràng mình cũng thích sờ Trang Hào như vậy.

Người đàn ông xem thường nói: “Ai nói đàn ông thì không thể sờ đàn ông?” Người đàn ông kia nhướng mày, không ngừng xé mặt mũi Hoa Kỳ.

“Tôi. tôi cho anh biết, anh đừng động vào tôi, nếu không tôi. tôi nói cho đại ca tôi chỉnh anh.” Hoa Kỳ run run rẩy rẩy nói xong, chỉ vì người đàn ông kia phát ra khí thế áp bách quá mạnh mẽ.

“Hả? Cậu còn có đại ca? Chẳng lẽ cậu là côn đồ sao?” Người đàn ông trêu ghẹo nói.

Hoa Kỳ hồ giả hồ uy ưỡn thẳng sống lưng, đang muốn chống nạnh nói danh hiệu Trang Hào thì lại phát hiện phía dưới không một mảnh vải, không thể làm gì khác hơn là cứng rắn kéo quần nói: “Dĩ nhiên, đại ca tôi luôn bảo bọc tôi, anh mà sờ tôi...tôi liền kêu anh ấy tới đánh anh.”

Người đàn ông chống tay, khẽ dựa vào tường: “Nói nghe một chút, đại ca cậu gọi là gì.”

Hoa Kỳ do dự, cậu không dám trực tiếp báo tên Trang Hào, ngộ nhỡ thật sự chọc phải chuyện thì không tốt lắm, nghĩ tới nghĩ lui, Hoa Kỳ thuận miệng bịa chuyện nói: “Đại ca tôi có ngoại hiệu gọi là Báo ca, chuyên đi sửa chữa cái loại biến thái như anh.” Hoa Kỳ nhớ tới tiểu báo đen trên bả vai Trang Hào, thuận miệng bịa ngoại hiệu, chỉ muốn dọa hấn ta một chút.

Người đàn ông thoáng ngưng thần: “Thì ra là anh ta.” Người đàn ông khanh khách cười không ngừng: “Tôi còn tưởng là ai chứ, cậu thật là không có mắt, tìm ai làm đại ca không tìm, cố tình đi tìm Trang Hào.”

Hoa Kỳ trong lòng cả kinh, không ngờ tùy tiện bịa ngoại hiệu cũng có thể trở thành sự thật, lần này thì hỏng bét, người đàn ông trước mặt nói không chừng cũng là côn đồ, hơn nữa còn biết Trang Hào.

Hoa Kỳ lắp bắp nói: “Anh. . . . Anh có ý gì?”

“Không có ý gì, chỉ thương hại cậu đi theo anh ta thôi, không có tiền đồ, trừ tiểu đả tiểu nháo thì chẳng kiếm được nhiều tiền.” Người đàn ông bình tĩnh tự nhiên nói.

Tâm Hoa Kỳ nhoi nhói, lời hấn ta nói rõ ràng ý bảo Trang Hào chó má không bằng, mặc dù Hoa Kỳ và Trang Hào chưa tới mức quen thuộc, cũng tốt xấu Trang Hào cũng là người đàn ông đầu tiên trong lòng Hoa Kỳ, người khác không được phép nói anh không tốt.

“Anh thú lắm, tôi cho anh biết, đại ca tôi túi tiền khi vào cũng đây, là anh hâm mộ đi.” Hoa Kỳ tức giận nắm quần xoay người rời đi, để lại người đàn ông đứng một mình khẽ mỉm cười.

Hoa Kỳ ra khỏi phòng thay quần áo, cởi dép chui vào phòng ngủ nam trong nhà tắm, người bên trong ngáy ầm trời, Hoa Kỳ cẩn thận mặc quần vào, rón rén bò lên ghế da nằm xuống.

Hoa Kỳ lật người, mặt hướng tường, trong đầu bắt đầu nhớ lại một màn kinh hồn mới vừa rồi, liền nghĩ đến lúc gặp Trang Hào, Hoa Kỳ không khỏi gọi lên khoe miệng.

Trang Hào, một người đàn ông đẹp trai, cứ như vậy nhẹ nhàng tiến vào lòng cậu.

“Tôi nói Hoa Kỳ à, đừng ngủ nữa.” Tiểu Lý thét lên.

Hoa Kỳ chép chép miệng, lật người tiếp tục vùi đầu ngủ.

Tiểu Lý thấy gọi không được, nhắc chân đạp vào mông Hoa Kỳ một cước: “Mau dậy đi, cậu trở thành nhân vật tiêu điểm rồi.”

Hoa Kỳ lườm biếng dụi mắt: “Cái gì mà nhân vật tiêu điểm?”

“Còn có thể là cái gì??, nửa đêm hôm qua có phải cậu trốn mông chạy rong hay không, camera theo dõi ghi lại tất cả đó” Tiểu Lý cười sặc sỡ.

Hoa Kỳ trốn to mắt, xoát cái ngồi dậy, ánh mắt thất kinh loạn phiêu, lần này xong a.

“Được rồi, tôi tới thông báo cho cậu, chút nữa lo mà chịu đựng.” Tiểu Lý nói xong xoay người ra khỏi nhà tắm nam.

Hoa Kỳ đã sớm tam hồn thất phách, tóc dựng đứng, cắn răng dậm chân một cái, mang dép ra khỏi nhà tắm nam.

Trong đại sảnh, tất cả nhân viên đứng thành hai hàng, quản lý ngó trái ngó phải nói: “Trung tâm tắm rửa chúng ta lớn nhất thành phố này, thiết bị đầy đủ hết, thái độ phục vụ được, nhân viên cũng trải qua khóa học bổ túc nghiêm khắc mới được làm việc, sao lại có loại người đạo đức bại hoại như vậy?” Quản lý giận dữ quát trời nói: “Ngày hôm qua, hai giờ sáng 29 phút ba mươi giây, Camera ở cửa phòng tắm nam quay được một thanh niên để trốn mông chạy ra, người này không phải ai khác, chính là Hoa Kỳ” quản lý quan sát đám người: “Hoa Kỳ đâu?”

“Quản lý, Hoa Kỳ còn ngủ.”

Mặt quản lý âm trầm: “Gọi cậu ta cút ra đây cho tôi, cái đồ vô liêm sỉ.”

Hoa Kỳ đứng trong góc nghe hồi lâu, lúc quản lý gọi tên của cậu, cậu khẽ run rẩy vội vàng chạy tới.

“Hoa Kỳ!” Quản lý liếc nhìn Hoa Kỳ, quát um lên: “Mỗi lần đi làm cậu tới trễ còn chưa tính, cậu thể mà lại để trốn mông chạy trên hành lang, cậu muốn làm cái gì hả?”

Hoa Kỳ cúi đầu cười làm lành nói: “Quản lý, tối hôm qua tôi tắm cho hơn hai mươi người, đầu óc có chút không tỉnh táo, đoán chừng là mộng du.”

“Mộng du? Mộng du mà có thể cởi quần chạy khắp nơi?” Quản lý một rống lớn lên, dọa Hoa Kỳ rụt cổ, vội vàng đứng trong đội ngũ.

Ánh mắt sắc bén của quản lý quét mắt nhìn mọi người: “Bình thường tôi có nghiêm khắc với các người, nhưng thực chất đều xem các người là bạn, các người dù không suy tính cho tôi, nhưng cũng phải vì danh dự trung tâm tắm rửa của chúng ta mà suy tính chứ? Hoa Kỳ cậu nói, hành động của cậu là sao?”

Hoa Kỳ cúi đầu, len lén ngược nhìn quản lý.

“Cái này gọi là vô liêm sỉ, cậu thân là một nhân viên trong trung tâm tắm rửa chúng ta, thế mà lại không chú trọng hình tượng để trốn mông chạy loạn, ngộ nhờ bị khách thấy được thì làm thế nào?” Nói tới chỗ này, hai mắt quản lý liền tròn to: “Không đúng, tôi đã xem qua đoạn clip đó, trong lúc cậu tiến vào phòng thay quần áo, còn có một khách nam cũng tiến vào, mà lúc cậu đi vào vẫn mặc quần áo, tại sao lúc đi ra liền trốn mông hả?”

Khiếp sợ không chỉ có mình Hoa Kỳ, còn có nhân viên nam ở nơi này.

Tâm Hoa Kỳ bắt đầu run lên, a a ô ô nói: “Cái đó. Cái đó.”

“Cái đó cái gì hả, nhanh nói rõ cho tôi, phải biết, trung tâm tắm rửa chúng ta phải không phục vụ tình sắc.” lời quản lý nói giống như một thanh chủy thủ sắc bén, hung hăng đâm vào trái tim Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ mãnh liệt nuốt nước miếng, suy nghĩ một chút, lấy dũng khí nói: “Quản lý, nửa đêm hôm qua tôi đi vệ sinh, kết quả nhà vệ sinh nam bị tịt, tôi đành phải đến nhà vệ sinh trong phòng thay quần áo, ai ngờ lúc đi vệ sinh, có một khách nam tiến vào, hắn thấy tôi đang đi tiểu, ý đồ quấy rầy tôi, nên tôi sợ quá chạy ra.” Hoa Kỳ nói láo không đổ mặt, tất cả trách nhiệm đều đổ lên đầu người đàn ông kia.

Trên thực tế Hoa Kỳ cũng không nói sai, người đàn ông kia quả thật có sở cậu.

Quản lý nhìn chằm chằm Hoa Kỳ không nói lời nói, phải biết, trong nhà tắm loại chuyện này cũng không hiếm thấy, năm ngoái có một nhân viên tắm kỳ tắm kỳ ột người đàn ông, người người đàn ông kia liền sờ loạn, sau đó nhân viên tắm kỳ kia không thể nhịn được nữa cho gã một quyền, chuyện nháo đến tai đồn công an.

“Tiểu Lý” quản lý đột nhiên kêu Tiểu Lý.

“A, tôi đây.” Tiểu Lý trong đội ngũ giơ tay lên.

“Nhà vệ sinh nam bị tịt sao?”

Tiểu Lý nhân cơ hội nhìn Hoa Kỳ một cái, Hoa Kỳ nháy nháy mắt, Tiểu Lý vội vàng nói: “Đúng đúng đúng, tối hôm qua nhà cầu bị tịt, sáng nay tới mới thông lại.”

Quản lý thở dài một hơi: “Về sau xảy ra chuyện như vậy, các người phải báo cảnh sát, nếu như xấu hổ, cũng có thể tìm tôi.” Quản lý chậm rãi bước tới trước mặt Hoa Kỳ: “Được rồi, không có chuyện gì tất cả giải tán đi.”

Quản lý nói một câu, nhóm người rầm rập tản ra.

“Tôi nói cậu đó, gặp phải chuyện như vậy không nói một tiếng với tôi trước được sao? Giờ thì tốt lắm, toàn bộ tắm rửa đều biết rồi.” Quản lý tiếc hận nói.

Hoa Kỳ bĩu môi, là chuyện tốt chứ làm còn gì.

“Được rồi, trở về làm việc cho giỏi, cuối tháng tôi thêm hai phần tiền thưởng cho cậu.”

Hoa Kỳ vui lên: “Thiệt giả?”

Quản lý trợn mắt: “Tôi lừa cậu khi nào?”

Hoa Kỳ cong môi: “Quản lý, hai phần tiền thưởng có được nhiều, chú cho tôi thêm chút tiền ăn lót dạ được không? Chú không biết đâu, ngày hôm qua tên biến thái kia sờ mông tôi, thiếu chút nữa tôi bị dọa tiểu ra cả quần đó.”

“Sờ. Sờ mông cậu. ?” Quản lý kinh ngạc nói không ra lời.

Hoa Kỳ đáng thương nói: “Cũng không trách được, còn có dấu tay đây, chú có muốn xem một chút không? tôi cho chú xem một chút.” Hoa Kỳ làm bộ muốn cởi quần lộ mông.

“Được rồi, tôi biết rồi, tôi nói với cấp trên, cho cậu thêm hai trăm tệ phụ cấp.”

Hoa Kỳ nhe răng: “Cám ơn quản lý.”

Quản lý bất đắc dĩ thở dài, xoay người đi tới cửa thang máy.

Hoa Kỳ cười vang trong lòng, đây có tính là trong họa có phúc không? Dễ dàng liền kiếm được hơn 500 tệ. Hoa Kỳ mở cờ trong bụng, xoa đầu tóc rối bời đi tới nhà tắm nam, ai ngờ mới vừa bước ra mấy bước, liền nhìn thấy một người đàn ông mặc tây trang màu đen dựa vào quầy bar, cười nhẹ nhàng nhìn mình.

Hoa Kỳ trợn to mắt, hoảng sợ nhìn hắn.

Người đàn ông mở miệng nói: “Kể chuyện xưa không tệ ha? Thì ra trách nhiệm đều là của tôi?”

Hoa Kỳ lắp bắp nói: “Anh. Anh lại tới?”

Người đàn ông rũ rũ tay: “Nơi này là trung tâm tắm rửa, mở cửa làm ăn, tôi có tiền tại sao không thể tới đây?” Người đàn ông không nhịn được cười, nói tiếp: “Nếu như hôm nay tôi không đến, sẽ không xem được

vở kịch hay như vậy.” Người đàn ông ngồi dậy, từ từ đi tới chỗ Hoa Kỳ, tới gần, người đàn ông cúi đầu, nhỏ giọng nói bên tai Hoa Kỳ: “Cậu thích Trang Hào đúng không?”

Hoa Kỳ sững sờ, ý gì hả?

Người đàn ông thấy cậu không nói lời nào, lại nói: “Tôi hôm qua lúc cậu tự quay tay, tôi nghe cậu gọi tên anh ta.”

Hoa Kỳ vội vàng lùi lại hai bước: “Anh thú lắm, tôi gọi tên anh ấy khi nào.”

Người đàn ông cười khanh khách không ngừng: “Không sao, cậu không thừa nhận thì thôi, chỉ là, nếu cậu để cho tôi gánh tội, tôi phải đòi lại cả vốn lẫn lời chứ nhỉ? Chúng ta gặp lại sau.” Người đàn ông nhìn Hoa Kỳ cười cười, xoay người lại vào hành lang.

Hoa Kỳ nhìn bóng lưng anh ta, nghĩ thầm lúc này lớn chuyện rồi, ngộ nhỡ là người độc ác, không phải sẽ ăn tươi nuốt sống mình sao? Đúng rồi, hẳn ta thích người đàn ông hả? Không như vậy sẽ không sờ mình, xong rồi xong rồi.

Hoa Kỳ thất thần trở về nhà tắm nam, vừa vào cửa liền bị Tiểu Lý lôi đến trong góc, hỏi “Hoa Kỳ, cậu bảo tôi giúp cậu nói láo, có phải là cậu cùng người khách nam kia.” Tiểu Lý nâng hai tay lên, cùng nhau ngoắc ngoắc ngón tay cái.

Hoa Kỳ bất đắc dĩ nói: “Làm sao có thể.”

Tiểu Lý nghi ngờ nói: “Vậy cậu nói cho tôi biết, có phải cậu thích đàn ông hay không?”

Hoa Kỳ mỉm cười nói: “Chuyện này không phải rõ rồi sao, anh còn hỏi.”

Tiểu Lý hình như bình tĩnh rất nhiều: “Không có gì, thích thì thích, tôi giúp cậu giữ bí mật.”

“Cám ơn ha.” Hoa Kỳ cười khúc khích.

“Hoa Kỳ, phòng bao 36 có khách cần tắm kỳ, đi đi.” Ngoài cửa truyền đến tiếng hét.

Hoa Kỳ vội vàng đáp lại: “Biết, đi ngay.” Hoa Kỳ gật đầu với Tiểu Lý một cái: “Cám ơn anh giúp tôi che giấu, tiền phụ cấp cuối tháng tôi phân cho anh một nửa.”

“Được rồi, đi đi.”

Hoa Kỳ rửa mặt trong phòng tắm, sửa sang xong túi công cụ, đổi đồng phục làm việc sạch sẽ rồi lúc này mới vội vã ra khỏi nhà tắm nam.

Hoa Kỳ đang kẹp túi công cụ, mới ra khỏi hành lang, chưa đứng vững liền nhìn thấy nơi cửa quay có bốn người đi vào, ba nam một nữ, người đàn ông đi đầu không phải là ai khác, chính là Trang Hào mà cậu tâm tâm niệm niệm, chỉ thấy anh nhìn lướt qua nhà tắm rồi vung tay lên ôm cô gái bên cạnh, rất thân mật.

Hoa Kỳ ngây ngẩn cả người, vẫn nhìn chăm chăm vào Trang Hào.

Hoa Kỳ vẫn tin chắc sẽ gặp lại Trang Hào, nhưng mà cậu tuyệt không ngờ rằng, sẽ gặp lại trong tình huống này. Hoa Kỳ nhếch miệng cười khúc khích, cậu không phải đồ ngu ~, cậu có thể hiểu được vì sao Trang Hào làm như vậy. từ .

Hoa Kỳ cười một lát, xoay người lên lầu.

Trang Hào vừa vào cửa đã nhìn thấy Hoa Kỳ, anh không chút do dự ôm chầm cô gái bên cạnh, anh muốn nói cho Hoa Kỳ, anh thích phụ nữ, nếu cậu có thể hiểu, có phải sẽ quên tất cả mọi chuyện trước kia hay không?

Lúc Trang Hào đứng ở quầy rượu nhận thẻ, anh dùng khóe mắt len lén dòm Hoa Kỳ, cậu không rời đi, mà đứng nơi đó cười khúc khích, nụ cười kia làm cho người ta chua xót.

Sau khi Hoa Kỳ lên lầu, không có vội đi vào phòng bao 36, mà là tránh ở khúc cua nơi cửa thang máy, đợi đến lúc mấy người Trang Hào đi lên, xác định anh vào phòng mấy rồi, mới yên lặng đi xuống lầu.

Trùng hợp sao? Vừa hay là phòng 32.

Hoa Kỳ nhanh chóng trở về nhà tắm nam, cậu tìm một cái cờ lê trong rương quần áo, cạy vào trong túi liền nhanh chóng trở về lầu ba.

Thiết bị trong trung tâm tắm rửa đều độc lập, mỗi phòng bao đều có một thiết bị điều chỉnh nước ấm, sau phòng bao 31 có một góc tối, thiết bị theo dõi quay không được.

Hoa Kỳ thừa dịp không ai chú ý trốn vào góc chết này, lấy cờ lê dùng sức vặn chốt nước nóng phòng bao 32 ba vòng, nước ấm chợt tăng lên 80°, Hoa Kỳ có chút do dự, mặc dù trong lòng không đau, nhưng nước nóng như vậy lỡ làm phỏng Trang Hào thì sao? Suy nghĩ một chút lại vặn lại một vòng, nước ấm biến thành 65°.

Hoa Kỳ ngoắc ngoắc khoe miệng, nhét cờ lê vào trong túi quần đi ra, lúc đi qua cửa phòng bao 32 thì Hoa Kỳ nghiêng tai nghe, bên trong có tiếng Trang Hào nói chuyện cùng cô gái kia, Hoa Kỳ giận run, thậm chí có chút hối hận khi vặn nước ấm xuống thấp, bỏng chết anh đi.

Hoa Kỳ chép chép miệng, thấy công tắc đèn trên tường không chút do dự ấn xuống một cái, sau đó co cẳng chạy.

“Dkm nó, người nào tắt đèn hả?” Trang Hào mắng mở cửa, thò đầu ra hô: “Nhân viên phục vụ, ai tắt đèn đấy?” Trang Hào nghiêng đầu nhìn một hàng nút trên tường, lười đi tìm cái nào là công tắc đèn.

Hoa Kỳ ỉn núp một bên, không nhịn được cười.

Một lát sau, Hoa Kỳ từ khúc quanh đi ra ngoài, đúng lúc đụng vào nhân viên phục vụ chạy tới, Hoa Kỳ vội vàng nói: “Vừa khéo tôi cần đi qua phòng bao kia, tôi giúp cô xem một chút.”

Nhân viên phục vụ là một cô gái nhỏ nhắn, vội vàng nói cảm ơn: “Thật ngại quá.”

Hoa Kỳ cười nói: “Không có gì.”

Cô gái kia vừa đi, Hoa Kỳ lập tức thu lại nụ cười, kẹp túi công cụ từ từ đi tới: “Xin hỏi tiên sinh, ngài cần giúp gì sao?”

Trang Hào tức giận trán nổi gân xanh: “Sao đèn lại tắt?”

“Thật sao?” Hoa Kỳ ghé đầu ngó vào trong, thấy cô gái kia đang ngồi trong bóng tối, mà quần áo trên người cô gái kia một cái cũng không cởi, Hoa Kỳ vội vàng quay đầu lại liếc nhìn Trang Hào, quần áo trên người anh cũng không có cởi, chẳng lẽ tới nói chuyện phiếm?

“Cậu nghĩ gì đấy?” Trang Hào mắng.

Hoa Kỳ lấy lại tinh thần, vội vàng nhấn cái nút trên tường, trong phòng nháy mắt sáng lên: “Tiên sinh, vừa rồi điện áp không ổn làm cho ngài bất tiện, xin ngài thông cảm, thật là thật xin lỗi.” Hoa Kỳ lễ phép cong eo.

Trang Hào đang định nổi giận thì nghe thấy cách đó không xa có người kêu lên: “Hoa Kỳ, tôi chờ cậu đã lâu, cậu không đến tắm kỳ cho tôi à?”

Hoa Kỳ quay đầu nhìn lại, chính là vị khách trong phòng 36, là cái người đàn ông nói phải đòi lại cả vốn lẫn lời đó.

“Chương Viễn?” Trang Hào đột nhiên lên tiếng, cắt đứt suy nghĩ của Hoa Kỳ.

7. Chương 7: Báo Hổ Đầu

Sau đêm kinh hồn kia, Hoa Kỳ đã biết, Trang Hào và Chương Viễn có biết nhau, từ trong giọng nói của Chương Viễn có thể đoán được, hẳn và Trang Hào vẫn còn qua lại.

Trang Hào và Chương Viễn cùng một xóm lớn lên, từ nhỏ liền quen.

Hai đứa con nít từ khi còn để trơn mông đã không thể trở thành bạn, mà là kẻ địch.

Trang Hào thích xe, hồi nhỏ đã thích chơi xe, bất luận là xe đạp, Motorcycle, xe tải, xe hơi đều thích. Khi đó cha của anh có chiếc xe đạp siêu cấp lớn, Trang Hào không có chuyện gì liền cưỡi ra ngoài khoe khoang, Chương Viễn lại không ưa cái vẻ mặt nhiệt tình đắc ý này của Trang Hào, thừa dịp ban đêm gió lớn xì lốp xe đạp, hại tiểu Trang Hào đứng ở cửa vừa tức vừa mắng.

Sau lại không biết xảy ra chuyện gì, trong nhóm bạn của Chương Viễn xuất hiện phản đồ, đem chuyện này từ đầu tới đuôi nói cho Trang Hào, Trang Hào giận không kềm được, cầm gậy vọt tới nhà Chương Viễn, một hơi đập hết cửa thủy tinh nhà hắn.

Giữa bọn họ cứ như vậy kết oán, hoàn toàn là vì một chuyện nhỏ tầm thường.

Kể từ ngày đó về sau, hai người như nước với lửa, không ai nhường ai, hấn làm ra thì tôi phá, thậm chí còn làm quá tay. Mùa đông một năm nọ, hai đứa bé theo người nhà đi ra ngoài làm việc, đó là một mảnh ruộng bắp phóng mắt không thấy điểm cuối, người lớn đều cần mẫn khổ nhọc, chỉ có Trang Hào cùng Chương Viễn, ủa vào đánh nhau.

Nguyên nhân là bắp vừa thô vừa to, nhìn vàng óng ánh ngon miệng, hai đứa bé đồng thời sờ lên, ai cũng nói mình thấy trước, kết quả là, quả đấm là công cụ giải quyết.

Đội người lớn kéo bọn họ ra thì hai người đã chảy máu, chính một năm vượt qua trên giường.

Mà người lớn hai nhà đều như không có chuyện gì, ngày thường nên lui tới thì lui tới, bọn họ cảm thấy, hai đứa bé chuyện đã gây cho bọn họ đủ chuyện, người lớn đừng có ủa theo ảnh hưởng tình cảm quê nhà.

Người lớn vĩnh viễn không thể hiểu rõ con nít nghĩ gì, ngay cả khi bản thân cũng từng có đoạn thời gian đó, nhưng cảm giác thanh xuân phản nghịch đã xa lạ trong lòng bọn họ, không thể tiếp tục cảm động lấy.

Trang Hào và Chương Viễn thù càng kết càng sâu, từ chuyện nhỏ lông gà vỏ tỏi ban đầu, phát triển trở thành chuyện lớn đoạt mỗi làm ăn, tranh địa bàn.

Sau khi Trang Hào trưởng thành, bắt đầu lập đoàn xe, chuyên vận chuyển hàng hóa cho các công ty lớn, nghề này làm ra tiền rất được, nhưng vốn cũng tương đối cao. Trang Hào coi như là người thứ nhất trong thành phố này ăn con cua (làm liều mà được lợi), từ lúc đoàn xe khai trương, buôn bán được, tiền thu vào rất nhiều rất nhiều, ngập tới eo lưng nhét trong túi xách, có câu nói, người có tiền nhiều sống lưng cũng thẳng, Trang Hào đi trên đường, nhìn ánh mắt hâm mộ lảng giềng quăng tới mà thỏa mãn cái tâm hư vinh của mình.

Lúc Trang Hào đem toàn bộ tinh lực vùi đầu vào đoàn xe, Chương Viễn nhân cơ hội mở đoàn xe hình thức giống như đúc khiến Trang Hào cảm thấy kinh ngạc, anh từng đi tìm Chương Viễn đàm phán, nhưng lại không công mà lui, khi đó Trang Hào đã khinh thường đấu võ lực với hắn, sau đó, trong thành phố xuất hiện hai đoàn xe quy mô lớn, đoạt các mỗi làm ăn.

Thật ra thì, lúc này Trang Hào đã kiếm không ít tiền, cộng thêm việc các đoàn xe nhỏ trong thành phố không ngừng tìm đến Chương Viễn, anh biết, con đường này đã tiêu điều rồi, tài nguyên cũng bị phân chia gần hết, vì vậy, Trang Hào giảm quy mô đoàn xe, tình giản nhân thủ, từ một đội xe lớn biến thành một đoàn xe tinh anh mô hình nhỏ.

Đoàn xe vẫn phải tiếp tục, lại không thể miệng ăn núi lở, cũng không lâu lắm, Trang Hào lấy ra một nửa giá trị con người, bắt đầu đầu cơ đất trong thành phố, khi đó chính là đại nạn của Trang Hào, mỗi ngày đêm khuya trở về nhà, uống say như chết, đó là vì phải giữ các mối quan hệ, tiền nhét không ít, nhưng Trang Hào cũng uống đến dạ dày ra máu, nằm bệnh viện ước chừng hơn nửa tháng mới xuống giường.

Lúc Trang Hào cho rằng không còn nguy cơ gì, lại cứ tính sai Chương Viễn người này.

Vì vậy, trong thành phố nhỏ lần nữa nhắc lên gió tanh mưa máu.

Trang Hào hung ác nhìn chằm chằm Chương Viễn, nơi này dù sao cũng là khu vực anh thường hoạt động, theo lý mà nói Chương Viễn nên nhượng bộ lui binh, hôm nay quang minh chính đại đứng trước mặt anh, thật không biết trong lòng tiểu tử này lại đánh cái ý nghĩ xấu gì.

Chương Viễn nắm thật chặt dây áo choàng tắm, cười nói: “Trang Hào, đã lâu không gặp.”

Trang Hào hừ lạnh một tiếng: “Mày chạy tới đây làm gì? Không sợ tới mà không có đường lui?”

Chương Viễn xem thường nói: “Lời nói này, dù sao ba mẹ tao còn ở bên này, tao cũng phải thường tới thăm một chút, ngày hôm qua tao trở về nhà, nhìn thấy chú thím, thân thể rất tốt.”

“Đừng có giả mèò khóc chuột vờ từ bi.” Trang Hào không nhin được nói.

Chương Viễn nhếch miệng: “Mày không thể có chút tư cách sao? Đây là niên đại nào, mày cho rằng giờ đang lưu hành kiểu người như mày? Chớ có văng mấy lời thô tục đó ra.”

Trang Hào giận quá hóa cười: “Chẳng lẽ lưu hành kiểu như mày sao? Giày Tây đồ cận bã? Chắc chắc. . . .” Trang Hào cố ý nắm lỗ mũi: “Còn xị nước hoa, mẹ mày ẻo lả sao?”

Chương Viễn không sao cả nhún nhún vai: “Tùy mày nói, hôm nay tao chỉ tới hưởng thụ, không đánh võ miệng với mày.” Chương Viễn cười nhẹ nhàng đi tới chỗ Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ vẫn nghe bọn họ thần thương khẩu chiến, sững sốt sững sờ.

Chương Viễn đến bên cạnh Hoa Kỳ, cố ý quệt mồm: “Hoa Kỳ, tôi đợi cậu hơn 20 phút rồi, nếu cứ kéo nữa, vệ sĩ của tôi sẽ lo lắng vào tổ cáo đấy.”

Hoa Kỳ nuốt một ngụm nước bọt, gật đầu một cái: “Đi thôi.” Hoa Kỳ vỗ vỗ túi công cụ dưới nách, cậu vốn định quay đầu lại nhìn Trang Hào một chút, kết quả mới vừa quay đầu đã bị Chương Viễn dùng vóc người to con chặn tầm mắt, hấn mở trừng hai mắt nhìn Hoa Kỳ, Hoa Kỳ bị dọa rụt cổ, bước hướng phòng 36.

“Đứng lại.” Trang Hào đột nhiên lên tiếng.

Hoa Kỳ dừng bước lại, tò mò quay đầu lại.

Trang Hào mỉm cười đi tới, nâng cánh tay nắm cổ Hoa Kỳ: “Chương Viễn, mày không có làm đi, Hoa Kỳ là tấm kỳ công tao ngự dụng, mày cũng muốn cậu ta tấm kỳ ày?”

Hoa Kỳ bị Trang Hào mạnh mẽ ôm vào ngực, trái tim bùm bùm nhảy lên.

“Thật sao?” Chương Viễn cười nói: “Trang Hào, mày không cảm thấy mày rất ngây thơ sao?”

“Có sao?” Trang Hào cọt nhả nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn thái dương của Hoa Kỳ, nói: “Hoa Kỳ, tôi ngây thơ sao?” Trang Hào giơ tay lên, nhéo gương mặt Hoa Kỳ.

Cả người Hoa Kỳ run lên, liền vội vàng lắc đầu: “Không ngây thơ.”

Trang Hào rất là hài lòng, ngửa đầu cười.

Chương Viễn xem thường, chống tay nói: “Cậu ta là một tấm kỳ công, dĩ nhiên không thể đắc tội khách, mày hỏi cậu ta hữu dụng sao?” Chương Viễn suy nghĩ một chút còn nói: “Trang Hào, nơi này là trung tâm tắm rửa, mở rộng cửa làm ăn, mà tao tới trước, mọi việc phải có thứ tự trước sau không phải sao?”

“Đừng có nói nhiều, bằng mày còn dạy tao thứ tự đến trước đến sau? Mày không có mặt mũi sao?” Trang Hào không kềm được, đen mặt, lại nói: “Từ nhỏ đến lớn, tao làm cái gì là mày làm cái đấy, mày còn nói thứ tự trước sau? Đầu mày toàn phân à?”

Chương Viễn từ từ rút đi nụ cười: “Mày kiểm chuyện chơi đúng không?”

“Ai, nói đúng, hôm nay tao tìm chuyện đấy, giờ sao? Muốn động thủ? Mày dám không?” Trang Hào cười khẩy nói.

Chương Viễn lần nữa nở nụ cười: “Không dám, đây là địa bàn của mày.”

“Vậy mày đang hoành một chút cho tao.” Trang Hào trừng hấn một cái.

Chương Viễn mở tay ta: “Hôm nay tao không phải tới đánh nhau, mà là tới hưởng thụ, như vậy đi, nếu Hoa Kỳ là tấm kỳ công nơi này, thì có nghĩa vụ vì từng khách phục vụ, mày nói cậu ta là mày ngự dụng, mà tao tới trước, không bằng chúng ta ra cái giá, người trả giá cao thì được, như thế nào?”

“!@#%\$@, ông đây sợ mày à? Tới thì tới.” trong lòng Trang Hào đã biết trước, dù Chương Viễn có ra giá lên trời thiên giới, Hoa Kỳ cũng chưa nhất định sẽ đi với hắn. Trang Hào hí mắt cười, nghiêng đầu huyết sắc nhìn Hoa Kỳ.

Chương Viễn nhếch miệng: “Hoa Kỳ, cậu đi với tôi, tôi cho cậu 1000 tiền boa.”

Hoa Kỳ sững sờ, vội vàng miệng rộng cười toe toét, cười nói: “Thật sao?”

Chương Viễn rất hài lòng: “Thật, nếu cậu qua đây, tôi còn có thể suy tính cho cậu thêm tiền.”

Trang Hào nhìn khuôn mặt tươi cười của Hoa Kỳ, trong lòng nhất thời hoang mang, sao anh lại quên, tiểu tử này không chỉ thích cái kia, còn có một tật xấu quan trọng, đó chính là yêu tiền.

Trang Hào không đợi Hoa Kỳ đồng ý, luôn miệng nói: “Hoa Kỳ, đừng đi, tôi đây thật tốt, không chỉ có tiền còn có thể cầm.” Trang Hào bằng bất cứ giá nào, không bỏ mặt mũi, nói trắng ra như vậy, chỉ cần Hoa Kỳ không ngốc nhất định nghe hiểu. Trang Hào còn thuận miệng nói: “2000 tệ cho cậu.”

Hoa Kỳ tự động không để ý nữa câu đầu, nghĩ thầm anh đã mang đàn bà tới thị uy với tôi rồi, tôi ở lại còn phải trơ mặt nhìn cô ta? Vì có thể nâng cao giá tiền, Hoa Kỳ cố ý ra vẻ rất bị hấp dẫn bộ dáng.

Chương Viễn cũng không gấp, chậm quá giờ lên ba ngón tay: “3000.”

Hoa Kỳ hận không được chạy gấp tới, nhưng mà cậu biết phải dè dặt, càng dè dặt, hôm nay càng có nhiều tiền.

Trang Hào hận cắn răng nghiêng lợi: “5000.”

“Một vạn.”

“Một vạn hai.”

Hoa Kỳ càng nghe càng hăng hái, nghĩ thầm rốt cuộc cũng có thể xoay người rồi, giá trị con người một tám kỳ công có thể trong nháy mắt tăng gấp bội, thật sự làm rạng rỡ cho cái nghề này a.

“1,5 vạn.”

Chương Viễn suy nghĩ một chút: “2 vạn.”

Trang Hào tức giận: “Chương Viễn, mày điên rồi sao, vì một tám kỳ công mà bỏ hai vạn, đầu mày bị lừa đá rồi hả?”

Chương Viễn nhún nhún vai, mỉm cười nói: “Có tiền khó mua được thứ tao thích, mày có theo hay không, không thì tao mang Hoa Kỳ đi ha.”

Hoa Kỳ không đợi Trang Hào mở miệng, ngắt lời nói: “Hai vạn là đủ rồi, tôi tám kỳ cho anh đi.” Hoa Kỳ tức giận, tôi là tám kỳ không giả, sao lại không đáng giá hai vạn hả ? Dù anh có muốn tiếp tục tăng giá, ông đây cũng không muốn chà xát cho anh.

Hoa Kỳ dùng sức hất cánh tay Trang Hào ta, đi tới chỗ Chương Viễn.

Chương Viễn rất là hài lòng, héch héch cầm với Trang Hào, cùng Hoa Kỳ đi ra phòng bao.

Hoa Kỳ vào phòng bao rồi, đưa lưng về phía Chương Viễn bắt đầu sửa sang lại túi công cụ, dù sao người ta vùng tiền như rác, thế nào cũng phải cho hắn hưởng thụ phi phạm một trận để báo đáp lại.

Chương Viễn cởi áo choàng tắm ra, thân thể trần truồng nằm trên giường, đôi tay để sau ót nói: “Hoa Kỳ, cậu có thấy câu nói mới vừa rồi của Trang Hào có hàm ý khác hay không?”

Hoa Kỳ ngẩn người, nghiêng đầu nhìn hắn: “Có ý gì?”

Chương Viễn khẽ mỉm cười: “Mới vừa rồi Trang Hào nói, cậu ở lại, không chỉ có tiền có thể cầm, trừ tiền, các người còn có giao dịch khác sao?”

Hoa Kỳ trong lòng cả kinh, nghĩ thầm người này tâm tư cũng quá kín đáo đi? Mà Trang Hào nói rõ ra vậy, là người khác cũng sẽ hoài nghi.

“Không có.” Hoa Kỳ chặt đinh chém sắt nói.

Chương Viễn nói: “Xem ra là tôi nghĩ nhiều rồi.” Chương Viễn gấp một cái: “Quản lý đoàn xe là một công việc dùng thể lực, tôi có chút mệt nhọc, chà xát sạch sẽ cho tôi đi, làm tốt tôi trả hai vạn tệ.”

Hoa Kỳ cười cười: “Yên tâm đi, tôi là tấm kỳ công chà xát khá tốt.”

“Đúng rồi, mới vừa rồi tôi ở ngoài cửa nhìn mấy lần, trong phòng Trang Hào còn có con gái đúng không?” Chương Viễn nói.

Hoa Kỳ gật đầu một cái, cầm khăn tắm vắt lên tay: “Đúng vậy, một đại mỹ nữ, hình như là bạn gái anh ấy.” trong lòng Hoa Kỳ rất không thoải mái, mơ hồ chua chua.

Chương Viễn lắc đầu cười nói: “Ánh mắt cậu thật kém, cái loại mặt hàng đó cũng là mỹ nữ?”

“Không phải sao?” Hoa Kỳ hỏi ngược lại.

Chương Viễn cười nói: “Trong mắt tôi thì không phải, hơn nữa cô ta cũng không phải bạn gái hẳn, nếu tôi nhớ không lầm, hẳn là bạn gái tiểu đệ của hẳn.”

Tay Hoa Kỳ run một cái, liền vội vàng hỏi: “Thật sao?”

Chương Viễn liếc mắt quan sát Hoa Kỳ: “Cậu kích động làm gì?” Hắn ngồi trên giường, mỉm cười: “Cậu thích Trang Hào đúng không? Tôi thấy lạ, tại sao cậu lại tới chỗ tôi.”

Hoa Kỳ nghe không hiểu lắm, cứ có cảm giác Chương Viễn chia ý thành hai câu để biểu đạt ra, Hoa Kỳ chưa kịp phân tích nghĩ kỹ.

“Nhân viên phục vụ. . . . Nhân viên phục vụ, bóng chết người.” Một tiếng kêu sợ hãi lạnh lạnh từ hành lang truyền đến, dọa Hoa Kỳ khẽ run rẩy, vội vàng vắt khăn tắm trên tay, mở cửa chạy ra ngoài.

Trong hành lang, cô gái Trang Hào mang đến đang kinh hoảng thất sắc kêu loạn, hận không thể kêu phá yết hầu.

Hoa Kỳ hoảng sợ chạy tới, lòng cầu nguyện chớ làm phỏng hư Trang Hào.

Chạy đến trước cửa phòng 32, Hoa Kỳ nhìn vào bên trong, Trang Hào xích lõa thân trên, bên hông vây quanh khăn tắm màu trắng, ngồi một đống trên đất, đầu vai phải nóng đỏ bừng một mảng.

Hoa Kỳ vội vàng chạy vào: “Anh không sao chứ?”

Trang Hào khổ sở nhìn Hoa Kỳ.

Trong lúc đó, không ít nhân viên phục vụ cũng chạy tới, gấp gấp vội hỏi có sao không, có cần gọi xe cứu thương hay không, lúc một người nhân viên phục vụ trong đó chuẩn bị gọi điện thoại thì cô gái kia lại ngăn cản hẳn, lắc đầu một cái nói: “Không cần gọi xe cứu thương.”

Lúc này quản lý cũng chạy tới, vội vàng xông tới chỗ cô gái nhận lỗi: “Thật là rất xin lỗi, đây là lỗi của chúng tôi, chúng tôi nguyện ý bồi thường.”

Cô gái cười cười: “Không có chuyện gì, ai mà không phạm lỗi? Các người đi làm việc đi thôi.”

“Thật không có chuyện gì?”

Cô gái còn nói: “Không có chuyện gì, tấm kỳ công của các người tới kịp cho nên nóng không nghiêm trọng.”

Quản lý liếc nhìn trong phòng, cười làm lành nói: “Thật là rất xin lỗi, hôm nay tính tôi mời khách.”

Cô gái gật đầu một cái, xoay người lại đi tới cửa phòng bao: “Ca, em về trước đây, nơi này chỉ có mình cậu ta có ổn không?”

Trang Hào trừng hai mắt, cô gái ngăm hiểu, xoay người đi.

Trang Hào bị nóng không nhẹ, vai phải đỏ một mảng lớn, nhìn qua rất dữ tợn, Hoa Kỳ giơ tay lên muốn sờ vào lại rụt trở về, xấu hổ nói: “Ca, thật rất xin lỗi, đều do tôi gây ra.”

Trang Hào sưng sốt: “Cậu làm?”

Hoa Kỳ quệt mồm, gạt đầu một cái: “Ừ, là tôi làm.”

Trang Hào vừa giận vừa buồn cười: “Cậu muốn bồng chết tôi à?”

Hoa Kỳ cúi đầu: “Không có, tôi vì sợ anh bồng chết mới hạ nước ấm xuống 65°.”

“Dkm cậu, 65° còn thấp à?” Trang Hào nổi giận mắng.

Hoa Kỳ bịt lỗ tai, co cổ lại, nói: “Tôi đã nói xin lỗi, anh đừng tức giận nữa ha.”

Lúc này thì cửa phòng bao bị gõ vang lên, Chương Viễn đứng ở cửa, nhìn trợn khỗ nhục kế này, không khỏi cười nói: “Trang Hào, mày thật giỏi ha.”

Trang Hào thấy Chương Viễn đi vào, vội vàng giả bộ khỗ sở, rên rỉ.

Hoa Kỳ đau lòng không thôi, vội vàng đứng lên nói với Chương Viễn: “Tiên sinh, thật xin lỗi, tôi không thể tắm kỳ cho ngài rồi, hai vạ tệ của ngài tôi cũng không cần, ngài tìm người khác chà xát đi thôi.”

Chương Viễn nhún nhún vai: “Không sao cả, tôi tiết kiệm.” Nói xong, Chương Viễn xoay người lại ra khỏi phòng bao, lúc gần đi còn cố ý đóng cửa giúp Hoa Kỳ.

Trang Hào thấy Chương Viễn đi rồi, cũng không giả vờ nữa, vội vàng từ mặt đất đứng lên, hoạt động gân cốt một chút, nói: “Dkm, đầu cùng ông đây, mày còn non lắm.” Trang Hào biết mình nhất định sẽ thắng, bởi vì anh nhìn ra, Hoa Kỳ tiểu tử này rất thích mình, cho nên, anh nắm chắc.

Hoa Kỳ thấy Trang Hào vui vẻ, không khỏi hỏi “Anh không đau?”

Trang Hào nghiêm mặt: “Dkm cậu, cậu nói xem có đau hay không?”

Hoa Kỳ rụt cổ lại: “Tôi đi lấy thuốc chữa bồng, trong ngăn tủ của tôi còn có gần nửa bình, là tháng trước mua đấy.”

“Vậy còn không đi lấy?” Trang Hào cảm thấy bả vai đau rát, lật người nằm trên giường, thúc giục: “Còn đứng ngốc ở đó, đi lấy.”

Hoa Kỳ không nói hai lời chạy ra ngoài.

Nhìn bóng lưng Hoa Kỳ kinh hoảng, Trang Hào từ từ nhếch miệng, anh có ấn tượng rất tốt với Hoa Kỳ, trừ có chút yếu tiền ra. Thật ra thì, hôm nay nếu không phải Hoa Kỳ muốn hại anh, nói không chừng mặt mũi lần này chẳng đòi lại được.

Cho nên nói, Trang Hào vẫn có chút cảm tạ Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ cầm thuốc trở lại, Trang Hào nằm trên giường vung vẩy chân: “Sao lại chậm như vậy?”

Hoa Kỳ bất đắc dĩ nói: “Tìm nửa ngày mới tìm được.”

Trang Hào liếc nhìn thuốc cậu nắm trong tay: “Giúp tôi bôi thuốc.” Trang Hào duỗi thẳng cánh tay, từ từ nhắm hai mắt lại.

Hoa Kỳ mở nắp bình, ngón tay thon dài sạch sẽ dính thuốc, bôi trét lên bả vai anh. Hoa Kỳ nhìn khuôn mặt Trang Hào, luôn có cảm giác nhìn không đủ, anh thật đẹp trai mà.

“Cái đó. Cô ấy không phải bạn gái của anh sao?” Hoa Kỳ đột nhiên lên tiếng hỏi.

Trang Hào chậm rãi mở mắt ra: “Cậu có ý gì?”

Hoa Kỳ phẫn nộ nói: “Cái đó là Chương Viễn nói, cô ta là bạn gái của bạn anh.”

“!@#%\$@, cái tên khỉ ba hoa.” Trang Hào lại nhắm mắt lần nữa: “Ừ, không phải là bạn gái của tôi.”

Hoa Kỳ nhất thời cười như nở hoa: “Ca, hôm nay anh bị phỏng, tôi chà xát hạ thân cho anh được không?”

“Không cần, lập tức phải đi.”

Hoa Kỳ vội vàng nói: “Không được, anh không để tôi tắm kỳ cho anh, vậy tôi đi tìm ai đòi tiền đây?”

Trang Hào mở mắt, trợn thật lớn: “Cậu thích tìm ai thì tìm đi, tôi không có nói cậu tới đây.”

“Vậy tôi mặc kệ, nói thế nào hôm nay tôi cũng giúp anh lấy lại mặt mũi, anh không trả cho tôi hai vạn còn chưa tính, cũng phải trả tiền công cho tôi không đúng?” Hoa Kỳ cười hì hì nói.

“Dừng dừng dừng, tôi cho cậu tiền, nhưng không cần cậu chà xát.”

“Vậy cũng không được, thu tiền của anh tôi phải làm việc, đây là luật lệ, hơn nữa, hôm nay anh coi như lại thiếu tôi một cái nhân tình, lần trước còn chưa có xong đâu.” Hoa Kỳ từng bước từng bước ép sát, không để cho Trang Hào có bất kỳ đường lui.

Trang Hào nóng nảy: “Cậu muốn chơi? Trả nhân tình? Đời tôi còn không xong thì làm sao?”

“Tôi không có nói như vậy.” Hoa Kỳ cố làm vẻ uất ức nói.

Trang Hào căm tức nhìn Hoa Kỳ: “Dkm, nói đi, tôi trả.”

Hoa Kỳ cười cười, một tay tháo khăn tắm phía dưới của Trang Hào ra, để nhị đệ của anh bại lộ trong không khí.

Trang Hào cả kinh, mở mắt nhìn phía dưới, mắng: “Mẹ nó chơi thật à? Cậu thích tôi chơi miệng cậu như vậy sao?”

Hoa Kỳ cố làm vẻ kinh ngạc nói: “Tôi chỉ muốn giúp anh tắm kỳ, anh nghĩ nhiều.” Hoa Kỳ lộ ra nụ cười thô bỉ: “Ca, thật ra thì chính anh cũng muốn đúng không?”

8. Chương 8: Chơi Với Cậu

Trang Hào thật đúng là nghe lời Hoa Kỳ nói mà nghĩ tới phương diện kia, từ lần trước chơi miệng Hoa Kỳ, anh không có đánh mấy bay lần nào. Giờ bị Hoa Kỳ nói như thế, trong lòng mơ hồ nhồn nhột.

Sau khi Trang Hào chia tay bạn gái cũ thì không có chủ động theo đuổi người nào, theo lời anh nói, có thời gian thì ông đây thà suy nghĩ xem làm thế nào để kiếm ra tiền còn hơn đi tán gái, vì vậy, Trang Hào cứ một mình như thế.

Khi chưa biết Hoa Kỳ, Trang Hào cũng không nghĩ tới phương diện kia, ghen khó không thể nhịn nữa mới lấy tay quan tâm nó một chút.

Ngày đó coi như vừa khéo, Trang Hào hưởng thụ ngón tay Hoa Kỳ êm ái vuốt ve sau lưng, không bao lâu liền cứng rắn đỉnh trời, thực không thể nhịn được nữa mới để cho Hoa Kỳ giúp một tay giải quyết.

Cũng vì một lần kích động, Trang Hào liền không thể tiếp tục hắt ra chàng trai lớn lên giống con gái ở trước mặt này.

Trang Hào nghĩ thầm, dù sao chơi một lần cũng là chơi, hai lần cũng là chơi, cần gì phải giả vờ? Bằng bất cứ giá nào hưởng thụ một lần, dù sao thằng nhóc này cũng tự nguyện.

Trang Hào nghiêm túc dò xét cẩn thận Hoa Kỳ, quá khứ chỉ nhìn sơ qua không xem kỹ, hôm nay nhìn kỹ, Hoa Kỳ thật đúng là quá đẹp mắt, thật sự giống như con gái, điều duy nhất không hợp với cậu chính là vết sẹo trên trán kia, vết thương vừa kéo da non, giống như một con côn trùng màu đen tự dưng nằm sắp phía trên, không nhịn được muốn giơ tay đuổi nó đi.

Vết sẹo này khiến Trang Hào không nhịn được run sợ, rất không đành nói: “Cậu muốn thế nào thì thế đó đi.”

Hoa Kỳ trừng hai mắt, cười nói: “Đây chính là anh nói, đừng có đến lúc đó rồi đổi ý.”

Trang Hào nhắm hai mắt lại: “Tùy cậu, ông đây không lên tiếng.”

Hoa Kỳ vội vàng cởi đồng phục làm việc, mặc quần cộc quỳ giữa hai chân anh, cứ như vậy từ trên cao nhìn xuống, thật đúng là làm cho lòng người ngứa ngáy, Hoa Kỳ từ từ bò qua, lúc đến gần bả vai anh thì đưa lưỡi ra, vẫn như cũ liếm lấy Tiểu Bảo màu đen, sau đó lại hôn nó một cái.

Trang Hào hí hóp mắt lại, len lén quan sát Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ rất dịu dàng, cúi đầu, hôn như chuồn chuồn lướt nước trước ngực Trang Hào, Trang Hào cảm thụ nhiệt độ vừa vặn hết sức thoải mái, trong lúc vô tình, nhị đệ của Trang Hào cứng rắn, dựng thẳng dậy.

Hoa Kỳ một đường hôn xuống phía dưới, nghiêng đầu, gương mặt dán nhị đệ Trang Hào, vươn lưỡi liếm lên đầu nó, Trang Hào phản xạ có điều kiện giật giật thân thể.

Hoa Kỳ liếm sung sướng giống như đang liếm kem, liếm bên này trước, lại liếm bên kia, từ trên xuống dưới, lại từ dưới lên trên, trượt qua trượt lại tiếng vang quanh quần trong phòng.

Trang Hào thở hổn hển, nắm chặt nắm tay, trong đầu cố gắng ảo tưởng người phía dưới đang phục vụ mình là một cô gái, nhưng kỳ quái là, càng ảo tưởng, thấy tưởng tượng ra khuôn mặt giống con gái của Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ liếm đủ rồi, không chút do dự mở miệng, ngâm nhị đệ của Trang Hào vào trong miệng, lưỡi cậu linh động, linh xảo động lên, dán cột trụ từ từ ngọ nguậy.

“Mả mẹ nó.” Trang Hào động eo: “Thật cmn thoải mái.” lúc này Trang Hào coi như buông lỏng, bằng bất cứ giá nào, nói cái gì cũng đều không che đậy, nghĩ thế nào liền nói thế ấy.

Hoa Kỳ vừa nghe, đầu lưỡi trong miệng động hăng hái hơn, phát ra tiếng vang xì xụt.

“Mả mẹ nó. Cậu chậm một chút, thiếu chút nữa bắn rồi.” Trang Hào nhắm mắt nói.

Hoa Kỳ rất nghe lời, từ từ hãm tốc độ, tiếp phun ra nhị đệ của anh, lúc ngẩng đầu lên, trong miệng tích đầy nước miếng, cậu hơi ngửa đầu, yết hầu trượt lên trượt xuống nuốt hết toàn bộ.

Hoa Kỳ dừng lại không làm nữa, cả người Trang Hào giống như bị tước đoạt linh hồn, anh thúc giục: “Làm gì vậy? Nhanh.”

Hoa Kỳ cũng không lên tiếng, lần nữa cúi đầu, lần này cậu không tiếp tục giúp anh ngâm nhị đệ, mà là hạ thấp người, cả đầu chôn dưới người anh, vươn lưỡi mút một viên cầu, viên cầu kia theo quán tính, nâng lên trên, sau đó lại rơi xuống.

Hoa Kỳ xê dịch thân thể về sau, dò xét cẩn thận viên cầu của Trang Hào, rất lớn. Có quan hệ rất trực tiếp tới nhị đệ của anh, nơi này đừng không ít hàng tích trữ đi? Hoa Kỳ vui mừng, hé miệng một hớp nuốt vào trong miệng.

“A.” Trang Hào buồn bực rống một tiếng.

Trước kia Hoa Kỳ không biết, thì ra viên cầu này chơi vui như vậy, nước miếng tràn ra, trơn trượt không chảy xuống. Hai khóa cầu mặc cho Hoa Kỳ thưởng thức, bên trái bên phải, bên phải bên trái, 1-2-3-4, một lần nữa.

Phía dưới truyền đến khoái cảm làm cho Trang Hào gãy dựa thân thể, không thể nhịn được nữa ngồi dậy, đỏ mặt nói: “Cậu, nằm xuống.”

Hoa Kỳ nhìn anh một chút, nghe lời nằm ngửa xuống giường, mà Trang Hào đứng dậy quỳ trước mặt cậu, một tay anh nhắc súng, đến gần miệng Hoa Kỳ thì dặn dò: “Đừng có dùng răng cắn, nếu không ông đây giết chết cậu.”

Hoa Kỳ không lên tiếng, khẽ mở miệng.

Trang Hào không nhịn được, vác súng liền đâm vào, anh hưởng thụ cảm giác ẩm áp khiến anh muốn ngừng mà không được.

Trang Hào triển khai thể công, cái mông trước sau động mạnh, như máy đóng cọc đâm vào bên trong.

Hoa Kỳ cũng học thông minh, nằm ngửa thuận theo nhị đệ của anh, cổ duỗi dài, hầu kết áp về phía sau, khiến cho lối đi càng thông thuận.

Trang Hào càng động càng mạnh, chợt mở miệng nói: “Chặt chút, quá lỏng.”

Hoa Kỳ lập tức ngậm kín miệng.

“Đúng, cứ như vậy, mẹ. Thật Cmn thoải mái.” Trang Hào cuồn liệt đâm.

Trang Hào mãnh liệt đâm năm sáu phút, mồ hôi theo ót chảy xuống, có mấy giọt chảy qua mắt, anh giờ tay lau mồ hôi rồi duỗi hai tay ôm lấy đầu Hoa Kỳ, lại bắt đầu một hồi chạy nước rút.

Cốc cốc cốc. Cửa phòng bị gõ vang, kèm theo là tiếng của Vương Văn Đào: “Ca, anh có ở bên trong không?”

Hoa Kỳ bị dọa tay chân luống cuống, ngược mắt nhìn Trang Hào, hừ hừ mấy tiếng.

Trang Hào vội vàng hạ thấp giọng, nhỏ giọng nói: “Dkm cậu, đừng nói chuyện, nếu không về sau không chơi cậu nữa.” Trang Hào hung hăng trừng cậu một cái.

Hoa Kỳ vội vàng mở trừng hai mắt, không lên tiếng.

Trang Hào thở phào nhẹ nhõm, lớn tiếng nói: “Chuyện gì?”

“Anh ở bên trong à? Em còn tưởng anh đi rồi.” Vương Văn Đào cười nói: “Ca, anh còn chưa tắm xong sao?”

Trang Hào thả chậm tần suất, điều chỉnh hô hấp: “Chưa, chút nữa.”

“Chà xát tắm rửa mà cần thời gian dài như vậy?” Mời các bạn sang web . đọc nhé

Trang Hào cúi đầu nhìn Hoa Kỳ, vừa khéo thấy Hoa Kỳ cười, tức giận, Trang Hào nâng cao nhị đệ hung hăng đâm xuống, Hoa Kỳ nôn một tiếng thiếu chút nữa phun ra, Trang Hào đầy khấn trương, tay ôm Hoa Kỳ lại dùng sức.

“A. Cái đó. Cái đó, tôi đang mát xa, mới vừa rồi ngủ quên, nhờ thằng nhãi cậu đánh thức đấy.” Trang Hào nói láo không đo mắt.

“Đúng rồi, mới vừa rồi mẹ anh gọi tới, nói khuya nay anh về nhà ăn sủi cảo.”

Trang Hào tiếp tục rút ra cắm vào: “Không về, mỗi lần bà ấy chỉ biết bọc rau hẹ trứng gà, tôi không thích ăn.”

“Này cũng đúng, anh thích ăn thịt ha.” Vương Văn Đào ở ngoài cửa cười to, sau đó nói: “Ca, vừa rồi em nghe bà xã em nói hôm nay anh làm thằng cháu Chương Viễn kia tức xanh cả mặt hả.”

Không đề cập tới Chương Viễn còn may, vừa nhắc tới người này, Trang Hào liền không tự chủ cúi đầu, nhìn Hoa Kỳ ở phía dưới đang bị mình chơi miệng, bĩu môi cười nói: “Chơi với ông đây, hẳn còn non lắm.”

“Nói cũng đúng ha, chỉ là không có lần sau, đầu năm nay có vay tiền, mượn xe, mượn quần áo, lần đầu tiên em thấy có người mượn vợ đấy.” trong giọng nói Vương Văn Đào mang theo buồn bã.

Hoa Kỳ vừa nghe, liền hiểu toàn bộ, thì ra là người đàn bà kia là diễn viên Trang Hào mời tới a, cậu vội vã giương mắt nhìn lên trên, chớp chớp, trong ánh mắt là nụ cười.

Trang Hào muốn diễn trò khiến Hoa Kỳ chết tâm, dù sao mình thích con gái, hôm nay bị Vương Văn Đào nói lộ nội tình còn chưa nói, nhị đệ của mình lại còn đang hưởng thụ trong miệng Hoa Kỳ, tình cảnh này quả nhiên là châm chọc.

“Cút mẹ đi, chú để cho ông đây mượn thì nhanh cút cho tôi, nghe chưa?” Trang Hào quát um lên.

Wương Văn Đào ở ngoài cửa bĩu môi: “Vay được, không có chuyện gì thì em về nhà, ngày mai gặp mặt em mang sủi cảo thịt cho anh, để anh ăn đỡ thèm.”

“Cút.”

Không khí liền yên tĩnh trở lại, Trang Hào cúi đầu chăm chú cùng Hoa Kỳ nhìn lẫn nhau.

Trang Hào bĩu môi một cái: “Cậu muốn cười cứ cười, ông đây đùa chơi cậu.” Nói xong, Trang Hào bắt đầu gia tăng tốc độ, liều mạng mãnh liệt đâm, mấy phút sau, Trang Hào gầm nhẹ một tiếng, rốt cuộc đem hàng tích trữ mấy ngày điểm đủ số bắn vào trong miệng Hoa Kỳ.

Trang Hào chợt thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi rút nhị đệ ra, xoay người ngồi lên giường, mắt liếc Hoa Kỳ: “Thế nào? Đồ của ông đây uống ngon không?”

Miệng Hoa Kỳ cũng đã tê rần, khê mở, khoe miệng còn vươn lại chất lỏng màu trắng, cậu mềm nhũn nằm bên cạnh, thở hổn hển nói: “Uống ngon, rất ngọt.”

“Dkm cậu, đồ biến thái chết tiệt.” Trang Hào cười mắng.

Hoa Kỳ nằm không nói.

Trang Hào mặc dù có hứng chơi, nhưng mệt mỏi không nhẹ, anh nghỉ ngơi một lát, xoay tay cầm lấy quần áo, móc từ bên trong bóp ra hai ngàn tệ: “Tiền này cho cậu.”

Hoa Kỳ khê giật giật thân thể, từ từ bò dậy, lúc thấy chồng tiền này thì đưa tay nhận lấy, cười nói: “Còn thiếu tôi một vạn tám.”

“Cậu hút máu người sao, mới vừa rồi không phải cậu nói chỉ cần cho cậu tiền công là được à?”

Hoa Kỳ cười hì hì nói: “Tôi yêu tiền như vậy làm sao có thể dễ dàng buông tha, Chương Viễn đồng ý cho tôi hai vạn, nếu tôi tới chỗ anh, anh cũng phải giao hai vạn tệ, thiếu một tệ cũng không được.”

“Cậu thật đúng là mắt chỉ thấy có mình tiền, ông đây không để ý cậu nữa.” Trang Hào cầm lấy quần áo mặc vào người, cũng không thèm nhìn Hoa Kỳ một cái.

Hoa Kỳ vắn về hai ngàn tệ nắm trong tay, không có vấn đề gì nói: “Tốt, nếu anh không cho tôi thì tôi đi tìm Chương Viễn, thuận tiện còn nói cho anh ta biết, chuyện của tôi với anh.”

Trang Hào trợn to hai mắt: “Cậu dám.”

Hoa Kỳ hèn hạ ti tiện lắc đầu: “Tôi dám đấy, dù sao về sau anh cũng không tới tìm tôi nữa, sao tôi không được đầu tư vào người khác.”

Trong nháy mắt Trang Hào biến sắc mặt, cười hì hì nói: “Sao cậu biết tôi không tới nữa chứ?”

Hoa Kỳ bĩu môi: “Hôm nay anh mang đàn bà đến không phải muốn nói cho tôi biết anh thích phụ nữ sao, giờ lời nói dối bị vạch trần, sẽ không tới nữa.”

Trang Hào thu lại nụ cười, mặt lạnh nói: “Dkm cậu, cậu dám nói việc này ra ngoài, có tin ông đây giết chết cậu hay không?”

“Tốt, giết chết tôi đi, tôi chờ.” Hoa Kỳ hé miệng, mắt to long lanh nhìn chằm chằm Trang Hào.

Trang Hào tức trán nổi gân xanh: “Cậu có gan, tính tôi xui xẻo chộc phải tên biến thái cậu, không phải một vạn tám sao, ngày mai tôi cho người ta đưa tới cho cậu.”

“Ai, tôi chưa nói trả tiền luôn một lần a.” Hoa Kỳ cười đùa nói: “Còn dư lại một vạn tám không bằng chia làm chín lần trả sạch đi, mỗi lần hai ngàn, như thế nào?”

Trang Hào không tức giận, ngược lại nở nụ cười: “Dkm cậu, cậu thật là thích đùa, cậu yêu thích tôi như vậy?”

Hoa Kỳ chớp mắt to: “Không phải sao, thực thích.”

Trang Hào nhún nhún vai: “Được, nếu cậu thích để tôi chơi miệng cậu như vậy, vậy lần sau đừng miệng nữa, trực tiếp chơi cúc hoa của cậu luôn đi.” Trang Hào mặc áo sơ mi, cười nhẹ nhàng cài nút áo.

Mong các bạn ghé thăm nhà . để có có chương mới hơn

9. Chương 9: Thượng Cột Mới Phải Mua Bán

Trang Hào tự nhiên rồi đi trung tâm tắm rửa, anh đã đi, nhưng lời anh nói trước khi đi vẫn còn quanh quẩn bên tai Hoa Kỳ, thật lâu tản không ra.

Hoa Kỳ không biết chơi cúc hoa là cảm giác gì, cậu đã từng hỏi chàng trai đã dạy cậu tắm kỳ kia, hai người đàn ông chơi cúc hoa thì có đau không?

Chàng trai đó trả lời khẳng định rằng, sẽ không đau, còn rất sảng khoái.

Hoa Kỳ không tin, vì vậy cậu thừa dịp nửa đêm lúc mọi người ngủ yên, cầm gương chạy tới nhà tắm, có lần trước dạy dỗ, Hoa Kỳ không dám không khóa cửa, đóng chặt cửa rồi, Hoa Kỳ cởi hết tất cả quần áo, để một phần bắp đùi trên giường dùng để tắm kỳ, Hoa Kỳ dùng tay trái ôm bắp đùi trái, tay phải cầm gương đưa ra sau lưng, tỉ mỉ quan sát phía sau của mình. [=.=’ Bỏ tay Kỳ Kỳ rồi, mà công nhận cái tên em í hợp với nghề nhỉ :v tắm “Kỳ” :)))]

“Thì ra nó là như vậy à?” Hoa Kỳ còn dùng lực co rút cúc hoa một cái, này giống như đi cầu vậy, nhìn phía sau bắt đầu khởi động, Hoa Kỳ chep miệng, vội vàng nhảy xuống giường.

Hoa Kỳ rửa tay một cái, sau đó thăm dò vào phía sau, từ từ dùng ngón tay trở cho vào bên trong, cảm xúc khô ráo làm cho cậu không thích ứng được, vì vậy cậu quả quyết cho ra một cái kết luận, đời này cậu sẽ không chơi cúc hoa, bao gồm cả Trang Hào trong đó.

Luận chứng lấy được kết quả, Hoa Kỳ mặc quần áo tử tế len lén chạy về, thấy không ai chú ý liền an tâm đi ngủ.

Buổi chiều ngày hôm sau, trung tâm tắm rửa không có quá nhiều người tới tắm, dù sao đang đầu năm, rất nhiều người muốn thăm người thân hoặc đi la cà, thời gian dư giả, Hoa Kỳ nói một tiếng cùng quản lý, mặc áo khoác quân phục rồi chạy như điên ra khỏi trung tâm tắm rửa.

Hoa Kỳ mua một cái bánh báo trước cửa trung tâm tắm rửa, tặng giá năm xu, thuê xe đến vùng ngoại ô cũng mất chừng 25 tệ. Hoa Kỳ co người lại trong xe lạnh lẽo, nhìn tuyết rơi nhẹ bên ngoài, quần chặt lấy áo khoác quân phục.

Dọc theo đường đi rất là nhàm chán, Hoa Kỳ dựa vào ghế liền ngủ mất, còn chảy nước miếng.

Lúc tới nơi, Hoa Kỳ bị tài xế đánh thức từ trong mộng, cậu theo thói quen lau miệng, thò tay vào túi áo khoác móc ra 30 tệ thanh toán tiền xe, sau đó đẩy cửa xe ra, bọc áo khoác quân phục chạy chậm một đường.

Hoa Kỳ từ năm ngoái đã đi ra khỏi nhà, mãi cho đến mùng bốn mùng năm đầu năm mới trở về, vừa vào cửa không đợi mẹ mở miệng nói chuyện, cậu đã vội vàng chạy tới phòng bếp: “Mẹ, chúng ta còn sủi cảo không?”

“Vừa vào cửa chưa hỏi thăm gì tôi cả, còn muốn sủi cảo?” Lão thái thái rất không vui nói.

Hoa Kỳ nhếch miệng cười nói: “Mẹ, con đây không phải là chưa kịp nói sao, mà mẹ nói đi mà, chúng ta có còn sủi cảo hay không?”

Lão thái thái nói: “Có, bên ngoài trong sân tuyết còn có hai bao đấy.”

“Nhân gì?” Hoa Kỳ hỏi.

“Rau họ trứng gà, sao?”

Hoa Kỳ vỗ đùi một cái: “Mẹ không bọc nhân thịt băm à?”

“Có bọc, nhưng mà tôi và cha cậu ăn xong rồi, sao nào?” Lão thái thái không rõ chân tướng hỏi.

“Ai nha, hai người sao không chờ cho con một chút, người gì mà tham ăn như vậy, không sợ no chết sao.” Hoa Kỳ ra khỏi phòng bếp, vừa đi vừa cởi áo khoác quân phục trên người,

“Cậu cái đồ con thỏ nhỏ chết tiệt kia, mẹ cậu và cha cậu còn chưa có mà ăn, cậu còn cần nhân như vậy?” Lão thái thái oán giận nói.

Hoa Kỳ quay đầu lại cười khúc khích: “Con nào dám.”

Lão thái thái trợn mắt nhìn Hoa Kỳ một cái: “Cần thái thịt không, muốn ăn thì tự đi mà bao, con đói thì lấy rau họ trứng gà ra ăn một miếng đi đã.”

Hoa Kỳ vào trong phòng, ném áo khoác quân phục lên đầu giường đặt gần lò sưởi, sau đó đá dép bông trên chân rồi bò lên giường đặt gần lò sưởi, Hoa Kỳ tự nhiên đưa hai chân vào trong chăn: “Mẹ, mẹ làm một ít nhân sủi cỏ đi, con tự bao.”

Lão thái thái sững sờ, vội vàng chạy đến trước cửa sổ hết nhìn đông tới nhìn tây.

“Mẹ, mẹ làm gì vậy?”

Lão thái thái nhìn ngoài cửa sổ: “Mẹ nhìn một chút xem hôm nay có phải mặt trời mọc ở hướng tây hay không.”

Hoa Kỳ không nhịn được cười: “Con làm hoành thánh tặng cho người ta, là người rất quan trọng.”

“Cái gì? Tặng cho người ta?” Lão thái thái quay đầu lại: “Con cho rằng chúng ta là địa chủ hả? Còn làm hoành thánh tặng người ta?”

“Mẹ đừng có keo kiệt như vậy, con chỉ đưa có hôm nay, nhanh làm nhân sủi cỏ cho con đi, nếu không con không nộp tiền công mấy ngày nay đâu.” Hoa Kỳ uly hiếp nói.

Lão thái thái bĩu môi: “Trước tiên nộp tiền đã, mẹ đi lấy nhân sủi cỏ cho con.”

Hoa Kỳ liếc mắt: “Đều nói mẹ nào con nấy, con yêu tiền như vậy đều là học theo mẹ đó.” Hoa Kỳ kéo áo khoác quân phục, từ trong túi móc ra tiền công mấy ngày nay ném tới.

Lão thái thái vừa nhìn thấy tiền hai mắt liền tỏa sáng hừng hực, vội vàng cầm lên đếm: “Con trai, mấy ngày nay kiếm được nhiều tiền thế?”

Hoa Kỳ nói: “Mấy ngày nay con gặp được khách quý, thường thăm con...con làm hoành thánh chính là muốn đưa cho anh ta.”

“Khách quý à, vậy tặng sủi cỏ đáng giá, mẹ băm thịt làm nhân cho con ngay.” Lão thái thái cầm tiền nâng nâng ước lượng một chút rồi vội vàng ra khỏi phòng, mặc áo đơn bới tuyết nửa ngày, cuối cùng bới được thịt ra ngoài.

Lão thái thái cầm thịt vào phòng: “Con trai, thịt này đông lạnh thành như vậy, phải chờ lâu mới tan đá được, có thể chờ không?”

Hoa Kỳ luôn miệng nói: “Không thể chờ, tối hôm nay con phải về làm việc rồi.”

Lão thái thái bị làm khó: “Con trai, con chờ ha, mẹ tới nhà chú hai của con mượn khối thịt.” Nói xong, lão thái thái cầm áo bông trên giá áo, liền mang vào rồi chạy như điên ra khỏi phòng.

Sau khi lão thái thái đi, Hoa Kỳ gấp một cái, thân thể nằm xuống chết dí trong chăn liền ngủ.

“Con trai, mau dậy.”

Hoa Kỳ từ từ mở mắt.

Lão thái thái bưng chậu nói: “Mau dậy, mẹ băm hết thịt làm xong nhân bánh rồi, mẹ bao với con.” Lão thái thái chuẩn bị tất cả công cụ, chày cán bột, thớt, bột mì, mọi thứ.

Hoa Kỳ tỉnh táo lại, cuộn ống tay áo lên nói: “Tự con bao là được, mẹ đi làm việc của mẹ đi.” Hoa Kỳ xuống giường sưởi, rửa tay trong chậu một cái, lau khô rồi tới kệ bếp bắt đầu nhào bột mì.

Lão thái thái ở một bên quan sát, hôm nay Hoa Kỳ không giống ngày thường, lão thái thái bồi hồi ở một bên, mở miệng hỏi: “Con trai, người khách quý này có phải là nữ hay không?”

Hoa Kỳ ngẩn ra, sau đó cười nói: “Mẹ thôi đi, nếu như là nữ thì người ta làm gì cho con tắm kỳ?”

Lão thái thái cười nói: “Cũng đúng ha, nữ thì không vào nhà tắm nam được.”

“Được rồi, mẹ cứ làm việc của mẹ đi, tự con bao là được.” Hoa Kỳ đẩy lão thái thái tới chỗ khác, sau đó bắt đầu nhào bột mì, cán bột làm hoành thánh.

Thủ pháp của Hoa Kỳ gọn gàng, bánh sủi cảo nhỏ nhắn tinh xảo vừa miệng, đặt chỉnh tề một hàng, trong đó còn có hình bông hoa, con chuột, bánh mì, tôm lại đặt vào đó rất nhiều tâm tư.

Hoa Kỳ một hơi bọc hơn ba mươi cái, bột bánh còn dư lại thì bỏ đi.

Hoa Kỳ lấy hộp cơm và bọc nylon ra, bên trong rải một lớp bột mì, sau đó cho từng cái bánh vào. Tất cả giải quyết xong rồi, Hoa Kỳ ngẩng đầu nhìn thời gian, vừa đúng lúc phải trở về.

“Mẹ, con tới nhà tắm đây.”

Lão thái thái từ một phòng khác trong nhà đi ra ngoài: “Con trai, ba con nói mừng sáu về nhà một chuyến, mẹ phải tới thăm nhà dì cả của con.”

Hoa Kỳ mặc áo khoác quân phục, từ trong tủ giày cầm một đôi dép bông mang vào chân: “Không đi, muốn đi hai người đi đi.”

“Hừ, đứa bé này chẳng nghe lời chút nào.”

Hoa Kỳ giờ hộp cơm lên đi ra ngoài: “Năm nào cũng thăm, đến thăm rồi cũng chẳng làm gì, mà mỗi lần tới thăm cũng chỉ mừng tuổi có 10 tệ, con nghèo rốt mong tới sao, cần 10 tệ của họ làm sao?”

“Tiền ít một chút, nhưng chúng ta cũng phải đi.”

“Nói cho rõ thì năm đó không phải mẹ lì xì cho con nhà dì cả ba bốn trăm tệ đúng không? Tiền đó đều tiền con khổ khổ cực cực kiếm ra đó.” Hoa Kỳ dừng ở cửa, tức giận bất bình nói: “Con không cần dì ta cho lại nhiều, nhưng mà nào có người không biết phải trái như vậy? 10 tệ, thời này còn ai như vậy nữa không?” Nói xong, Hoa Kỳ đẩy cửa chạy ra ngoài.

Hoa Kỳ chạy hồi lâu trong tuyết, hỏn hển thở gấp.

Nhà Hoa Kỳ ở trong một trấn nhỏ vùng ngoại ô, cậu phải đi qua một rừng cây, nơi đó mới có xe đi tới trung tâm thành phố, Hoa Kỳ từng bước một khó khăn đi về phía trước, trong đôi dép bông có không ít tuyết, chạm đến thân thể cậu thì tuyết tự nhiên hòa tan trong dép, lạnh lẽo từ bàn chân truyền đến toàn thân.

Rốt cuộc Hoa Kỳ cũng trở lại trung tâm tắm rửa, vừa vào nhà tắm nam liền bỏ hai dép ướt nhẹ trên chân, cậu thay dép rồi giờ hộp cơm chạy tới khu nghỉ ngơi của nhân viên, nơi đó có một tủ lạnh, cậu giấu sủi cảo vào sâu trong tầng đông, còn dùng một con cá đập lên phía trên, sợ bị con mèo tham ăn nào đó trộm đi.

Cứ như vậy, Hoa Kỳ bắt đầu thời gian chờ đợi khá dài, từ một ngày biến thành hai ngày, hai ngày thành bốn ngày, bất tri bất giác nhân đôi, đến ngày thứ năm, rốt cuộc Hoa Kỳ không nhịn được rồi, cậu muốn gặp anh.

Trong mấy ngày chờ đợi này, Hoa Kỳ dưỡng thành thói quen, mỗi ngày sẽ tới quầy lễ tân hỏi Trang Hào có tới hay không, nếu như là nhân viên chưa từng gặp Trang Hào, Hoa Kỳ sẽ tả lại diện mạo của Trang Hào, trong đó không thiếu phóng đại, bởi vì Trang Hào trong lòng Hoa Kỳ, là một biểu tượng hoàn mỹ.

Ngày vẫn như cũ trôi đi, anh vẫn không tới.

Hoa Kỳ phờ phạc rũ rượi lê dép chuẩn bị từ quầy lễ tân trở về nhà tắm nam, kết quả lúc quay người lại liền nhìn thấy Vương Văn Đào cùng bạn gái hân đi vào, Hoa Kỳ liền thấy được hi vọng, một bước vọt tới.

Wương Văn Đào thật bị dọa sợ, nhảy ra ôm bạn gái tùy tiện mắng: “Dkm cậu, cậu muốn hù chết người à?”

Hoa Kỳ tự động bỏ qua lời hấn nói nhảm, cười nói: “Đào ca, anh có thể cho em địa chỉ nhà của anh Trang Hào không?”

Wương Văn Đào ngớ ngẩn, từ trên xuống dưới nhìn kỹ Hoa Kỳ, trong giây lát hấn nhớ tới người đứng trước mặt là thần thánh phương nào: “Mà mẹ nó, thì ra là thằng nhãi cậu, lần trước giúp ca tôi cản một đòn, phải không?”

Hoa Kỳ không ngừng gật đầu: “Đúng, chính là em, anh có thể nói cho em địa chỉ nhà anh ấy không?”

“Cậu muốn địa chỉ nhà đại ca hả? Có chuyện gì?”

Hoa Kỳ nói: “Trang Hào ca lần trước tôi tắm kỳ, lúc đi rồi lại bỏ quên đồng hồ đeo tay nơi này, em muốn tự mình đưa đến cho anh ấy.”

“Không cần, cậu giao cho tôi là được.”

Hoa Kỳ lại nói: “Không được, em muốn tự mình giao cho anh ấy.”

“Dkm, cậu sợ tôi nuốt đồng hồ làm của riêng à?”

Hoa Kỳ cười làm lành nói: “Em không có ý đó, tôi chỉ muốn tự tay đưa cho anh ấy, còn có chút chuyện riêng muốn nói với anh ấy.”

Vương Văn Đào hình như còn muốn từ chối, không ngờ cô gái trong ngực hắn nói: “Ai nha, anh cứ cho cậu ấy đi, ở nơi này đôi co làm gì, em còn muốn ngâm nước nóng ngủ cho ngon giấc đó.”

Vương Văn Đào vội vàng cười nói: “Ai ôi, không kịp đợi?” Vương Văn Đào thu lại nụ cười, quay đầu nhìn Hoa Kỳ nói: “Khu Hướng An phố 18 số 65.”

Hoa Kỳ vội vàng cảm ơn: “Cám ơn Đào ca.” Tiếng nói vừa dứt, Hoa Kỳ liền xoay người chạy vào nhà tắm nam, sau khi đổi lại quần áo xong, lại vội vàng đến khu nghỉ ngơi của nhân viên, cẩn thận lấy hộp sủi cảo đóng băng bốn năm ngày trong tủ lạnh ra, Hoa Kỳ nhìn sủi cảo mà có điểm tâm thương, nhiều ngày như vậy, đoán chừng ăn không ngon nữa.

Hoa Kỳ nhét sủi cảo vào trong ngực, len lén chạy ra khỏi trung tâm tắm rửa.

Nhà Trang Hào ở khu Hướng An, đó là một khu nhà cũ, phòng ốc đều được xây thật lâu trước kia, dường như đều là nhà trệt, nhưng giá phòng nơi này lại rất đắt, đây cũng chính là nguyên nhân Trang Hào không chuyển nhà đi.

Hoa Kỳ thuê xe đến khu Hướng An, lúc xuống xe trời đã tối sầm, cả con đường đều âm u, chỉ có ba bốn cái đèn đường làm việc, cung cấp ánh sáng có hạn.

“Số 65. Số 65? A. Tìm được.” Hoa Kỳ nhìn cái cửa gỗ lớn màu đen mở toang hoác trước mặt, một trái một phải dán hai chữ Phúc, phía trên treo số 65, Hoa Kỳ không chút suy nghĩ liền đi vào.

“Trang.” Hoa Kỳ mở miệng muốn gọi tên Trang Hào, vậy mà mới vừa hô lên một chữ, một cái bóng màu đen liền vụt qua: “Gâu gâu gâu gâu.”

“Má ơi.” Hoa Kỳ bị hù tay chân luống cuống, kêu to: “Chó a, một con chó thật to a, cứu mạng.” Hoa Kỳ bị chó rượt chạy trong sân, sau đó bị buộc chạy vào trong ngõ, cậu co ro cúm rúm đứng tại chỗ, miệng không ngừng kêu: “Trang Hào, nhanh ra đây cứu mạng, tôi sắp bị gặm.”

Trên thực tế, con chó Husky lớn trước mặt Hoa Kỳ không thể xông tới nữa, bởi vì xích sắt trên cổ nó cũng chỉ dài đến đây thôi.

“Sủa cái gì vậy?” Trang Hào mặc áo ấm từ trong nhà chạy ra, vừa mở cửa liền nhìn thấy Hoa Kỳ bị Hắc Cái nhà mình ép vào trong góc, bị dọa mặt mũi trắng bệch.

Hoa Kỳ thấy Trang Hào như thấy được Chúa cứu thế: “Trang Hào, nhà anh sao lại nuôi con chó lớn như vậy, làm tôi sợ muốn chết.”

Hắc Cái còn không ngừng điên cuồng sủa, miệng đầy răng nhọn có tuyết tôn lên càng thêm dọa người.

Trang Hào khoanh tay nói: “Dkm cậu, cậu còn chủ động tìm tới cửa?”

Hoa Kỳ mím miệng: “Lần sau tôi không tới nữa được chưa? Anh nhanh kéo con chó này đi cái đã.”

Trang Hào cười cười: “Hắc Cái, tới.”

Hắc Cái nghe chủ nhân gọi thì không sủa nữa rồi, thuận theo chạy đến bên cạnh Trang Hào ngoắt ngoắt cái đuôi.

Trang Hào khom lưng sờ sờ đầu nó, đứng dậy lúc hỏi “Cậu tới làm gì?”

Hoa Kỳ thở phào nhẹ nhõm, trấn định lấy sỏi cỏ trong ngực ra, cầm trong tay gươm lên nói: “Tôi bọc sỏi cỏ nhân thịt, tôi biết anh thích ăn, cho nên đặc biệt đưa tới cho anh đó.”

Trang Hào nhìn Hoa Kỳ chăm chú, nhìn 10 mấy giây: “Dkm, cậu thật khéo đùa.” Trang Hào dắt Hắc Cái đến bên cạnh lồng sắt, dụ dỗ Hắc Cái đi vào, sau đó dùng ổ khóa khóa lồng lại.

Không có Hắc Cái uy hiếp, Hoa Kỳ lớn mật đi tới.

Trang Hào nhìn Hoa Kỳ đang cười hì hì, mình cũng nhịn cười không được: “Lạnh thành như vậy còn cười được.”

Hoa Kỳ hít mũi một cái, cười hì hì nói: “Hôm nay thật lạnh.”

Trang Hào hừ một tiếng, phối hợp đi tới cửa, lúc mở cửa thì Trang Hào nhẹ giọng nói: “Còn không vào nhà?”

10. Chương 10: Đẹp Đẹp

Nhà Trang Hào rất rộng rãi, phòng ngủ lớn cách một hành lang là một phòng ngủ nhỏ, theo hành lang đi vào trong chính là phòng bếp, khuyết điểm duy nhất là không có phòng vệ sinh, đây là điều mà rất nhiều nhà trệt đều không có.

Sau khi Hoa Kỳ vào cửa, đứng ở cửa quan sát gian phòng ngủ lớn ở giữa, gia cụ đều làm bằng gỗ lim, nhìn qua giống như trở về thời cổ đại. Đối diện cửa chính là một tủ quần áo lớn, bên cạnh là một cái bàn gỗ, đồng hồ để bàn phía trên đang tích tắc đung đưa quả lắc.

Mặt bên tủ treo quần áo là một cái giường giữ ấm, nghiêm túc nghe, còn có thể nghe thấy tiếng nước nóng sôi bên trong.

Thấy nơi này, Hoa Kỳ không khỏi siết chặt túi trong tay.

“!@#%\$#@, còn không đi vào, chờ gì nữa đây?” Trang Hào ở sau lưng Hoa Kỳ thúc giục.

Hoa Kỳ lấy lại tinh thần, vội vàng đi vào, cười lảo lỉnh nói: “Nhà anh thật ấm áp, tốt hơn nhà em nhiều.”

“Qua năm mới không ở nhà, tìm tới chỗ tôi làm chi?” Trang Hào đi tới bên giường giữ ấm ngồi xuống, đang muốn trêu chọc Hoa Kỳ, lại nghe thấy có người lê dép từ phòng bếp chạy tới.

“Con trai, ai tới vậy?” Mẹ Trang Hào là một người phụ nữ rất mốt, tóc ngắn, trên người mặc áo lót lông cừu màu trắng sữa, phía dưới bị tạp dề che mất, xem không rõ.

Trang Hào liếc mắt: “Một kẻ ngốc.”

“Kẻ ngốc?” Mẹ Trang Hào sững sờ, từ cửa lò đầu vào: “Ồ, đứa nhỏ này trước kia chưa từng thấy qua? Trong đội xe của con à?”

“Ánh mắt của mẹ bị gì vậy, gầy như thế, đoàn xe của con muốn cậu ta làm gì?” Trang Hào nửa đùa nói.

Mẹ Trang Hào cầm muỗng thức ăn đi vào, trên dưới nhìn Hoa Kỳ mấy lần.

“Chào đi, cháu là bạn của Trang Hào ca, tên là Hoa Kỳ.”

Mẹ Trang Hào thường thấy đám bạn của Trang Hào không phải người tốt, không phải thô tục thì hay đánh nhau ẩu đả, tự nhiên cũng thành thói quen, thậm chí thỉnh thoảng còn có thể cùng đám bạn Trang Hào đánh mạt chược đầu địa chủ gì đó. Đây là lần đầu bà gặp một người lịch sự, nhìn lại sạch sẽ, mẹ Trang Hào cười nói: “Đứa nhỏ này thật lịch sự, cháu mới vừa nói cháu gọi là gì?”

Hoa Kỳ hào phóng mỉm cười: “Đóa hoa hoa, quốc kỳ kỳ.”

“Tên này rất được, ba mẹ cháu đều là người làm công tác văn hoá hả?” Mẹ Trang Hào thật là thích tên Hoa Kỳ, còn có thiếu niên trắng noãn đẹp mắt trước mắt này.

Hoa Kỳ xấu hổ nói: “Ba mẹ cháu đều là công chức bình thường, không có văn hóa gì.”

“Nhìn đi nói này, nhanh ngồi đi, đi đang làm mấy món trong bếp đấy.” Mẹ Trang Hào xoay người lại đi ra ngoài, mới ra cửa đã quay đầu lại nói: “Đúng rồi, buổi tối ở lại ăn cơm ha.”

Hoa Kỳ cười láo lỉnh nói: “Dì, cháu giúp dì nấu cơm được chứ?”

“Không cần không cần, đi làm được một nửa rồi, lập tức xong ngay.”

“Không có gì đâu ạ, ở nhà cháu nhàn rồi cũng hay làm lắm.” Nói xong, Hoa Kỳ tự nhiên cởi áo khoác quần phục, tùy ý để lên ghế, tay còn cầm hộp sủi cỏ.

Mẹ Trang Hào hỏi “Này là sủi cỏ sao?”

Hoa Kỳ mỉm cười nói: “Vâng, cháu biết Trang Hào ca thích ăn sủi cỏ nhân thịt, cho nên ở nhà làm một ít đem tới.”

Mẹ Trang Hào cười cười, xoay người đi xuống bếp.

Hoa Kỳ cầm sủi cỏ cùng đi ra cửa, trước khi đi xuống bếp, Hoa Kỳ quay đầu lại liếc Trang Hào trong phòng ngủ, chỉ thấy anh cởi giày ngồi xếp bằng trên giường gạch, cầm điện thoại di động trong tay bắt đầu chơi game.

Hoa Kỳ mở miệng, từ cửa ghé đầu đi vào: “Ai, anh không khách khí khách khí để cho em nghỉ ngơi sao?”

Trang Hào liếc nhìn Hoa Kỳ một cái, tiếp tục chơi điện thoại di động: “Chính cậu tìm việc để làm, ta tội gì ngăn cậu?”

“Gấu sắc ” Hoa Kỳ ca ngợi Trang Hào, rụt cổ co chân bỏ chạy.

Lúc chạy Hoa Kỳ còn tình tường nghe được tiếng Trang Hào ở trong phòng mắng: “Cậu nói ai là gấu sắc hả? Tôi thấy cậu muốn bị ăn đập đúng không?”

Hoa Kỳ hé miệng cười trộm, chân trước bước vào cửa phòng bếp, liền nghe mẹ Trang Hào nói: “Trang Hào nói gì vậy?”

“Không có việc gì không có việc gì, anh ấy nói sủi cỏ ăn ngon, làm cho anh ấy ném thử trước.”

“Đứa nhỏ này như đến ngày động kinh ấy.” Mẹ Trang Hào nhìn chằm chằm cái nồi oán giận nói.

Hoa Kỳ cười khúc khích, để hộp cơm trong tay lên tủ quầy, cuộn tay áo hỏi “Dì, cháu giúp dì nấu ăn nhé?”

“Cháu biết làm sao?” Mẹ Trang Hào nghiêng đầu hỏi.

Thật ra thì Hoa Kỳ còn có một ưu điểm, đó chính là nấu ăn ngon, bình thường ở nhà lười làm, hôm nay vì Trang Hào mà cam nguyện xuống phòng bếp, hướng chỉ trước mặt không phải là ai khác, mà là mẹ Trang Hào, nói thế nào cũng phải thi thố tài năng một lần.

Hoa Kỳ tự tin nói: “Biết, cơm tất niên nhà cháu đều là cháu làm.” Hoa Kỳ nói lời này xong lại cảm thấy khó coi.

“Ước gì dì có đứa con trai như cháu thì thật tốt.” Mẹ Trang Hào để muống rang thức ăn xuống, xoay người đi tới chỗ Hoa Kỳ, bà đứng bên cạnh nhìn, còn nói: “Dì ăn cơm mình làm cả đời rồi, muốn thay đổi khẩu vị cũng không được, vừa lúc hôm nay cháu tới, cũng tốt, để dì ném thử tay nghề của cháu một chút.”

“Dì nhìn là được rồi.” Hoa Kỳ cầm muống rang thức ăn lên, đảo sừng trong nồi, Hoa Kỳ hí hóp mắt nói: “Dì, sừng này chắc chắn là dì không chiên qua.”

Mẹ Trang Hào ở một bên nhặt rau thơm, cười nói: “Đúng vậy, trước kia thử làm mà hỏng hai lần, lần nào cũng đen thùi lùi, nhìn cứ như cục than, chẳng muốn ăn.”

Hoa Kỳ không nhịn được cười: “Vây lần sau dì muốn ăn sừng cứ nói với cháu, cháu tới làm cho dì, bảo đảm ăn ngon.”

“Cứ quyết định như vậy đi.” Mẹ Trang Hào thả rau thơm nhặt sạch lên mấy món ăn bên cạnh chỗ Hoa Kỳ đang nấu, nói: “Cha Trang Hào hôm nay không ở nhà, không cần làm quá nhiều.”

Hoa Kỳ gạt đầu một cái, nhìn hai món ăn đã nấu xong bên cạnh, một là cá hổ chiên, một là thịt xào rau, thêm sườn trong nồi cùng một món xào, tổng cộng bốn vậy là đủ rồi.

Hoa Kỳ đóng vung lại, để sườn trong nồi từ từ chín mềm, sau đó mở bếp bên cạnh, đặt nồi lên rồi đổ dầu vào, dầu nóng tới nhiệt độ nhất định, đổ thịt băm mẹ Trang Hào đã cắt gọn vào.

Hoa Kỳ nghiêm túc xào, vẻ mặt chuyên chú làm mẹ Trang Hào nhìn chăm chú, cười hỏi: “Dì hỏi cháu này, cháu và Trang Hào làm sao mà quen thế?”

Hoa Kỳ ngẩn người, không dám nói là quen ở trung tâm tắm rửa, vì vậy viện lời nói dối nói: “Buổi tối ngày nọ, cháu gặp hai tên cướp, bọn họ cầm dao ép cháu đưa tiền, sau đó Trang Hào ca gặp được, là anh ấy đã cứu cháu.”

Mẹ Trang Hào thở dài nói: “Nơi này trị an quá kém, dì có một chị em tốt, mấy ngày trước về nhà khuya cũng bị hai gã chặn đường cướp, cháu nói có đáng hận không?”

“Đáng hận thật, chẳng có ai can thiệp sao?” Hoa Kỳ nín nọt nói.

“Không phải có tôi can thiệp sao?” Trang Hào đứng ở cửa, cười như không cười nhướn mày.

Hoa Kỳ nghe được tiếng Trang Hào, vội vàng quay đầu lại nhìn về phía cửa, thấy anh cười dọa người, vội vàng quay đầu lại, tiếp tục rang thức ăn.

“Con trai, lúc nên ra tay thì phải ra tay a~.” Mẹ Trang Hào cười trêu ghẹo nói.

“Được rồi, không có chuyện gì thì mẹ chuẩn bị nhanh mà đi đi, đám người bên kia đoán chừng chờ không kịp nữa đâu.” Trang Hào nghiêng người dựa vào cửa cười nói.

“Ồ, mẹ quên mất vụ này.” Mẹ Trang Hào vội vàng tháo tạp dề, nhét vào hộc tủ bên cạnh: “Hoa Kỳ à, dì còn có trận mặt chược, không ăn cơm với được cháu rồi.”

Hoa Kỳ quay đầu lại cười nói: “Không có gì, dì cứ bận việc của dì đi.”

“Đều là người trong nhà không cần khách khí, lát nữa ăn nhiều một chút.” Mẹ Trang Hào nháy mắt với Trang Hào rồi nói: “Đúng rồi, ẹ chút tiền lẻ.”

Trang Hào bắt đầu dĩ liếc mắt xem thường: “Muốn tiền thì cứ nói, còn cho chút tiền lẻ gì?”

“Sao nào? Không muốn cho hả?”

“Con nào dám, trong ví đó mẹ tự đi lấy đi.”

“Được rồi, các cháu ăn đi, dì đi trước.” Mẹ Trang Hào chen qua chỗ Trang Hào, mới vừa đi hai bước, quay người lại nói: “Con trai, chúng ta còn có mấy quả pháo kếp đó, một hồi cơm nước xong lấy ra mà phóng với Hoa Kỳ đi.”

“Biết, mẹ đi nhanh lên đi.” Trang Hào không nhin được nói.

Mẹ Trang Hào bĩu môi, đi vào phòng ngủ, một lát sau ăn mặc chỉnh tề ra khỏi cửa.

Trong phòng bếp chỉ còn lại Trang Hào và Hoa Kỳ, Hoa Kỳ đưa lưng về phía anh, đảo rau trong nồi.

“Xào nữa thì nát mất.” Trang Hào đột nhiên lên tiếng, dọa Hoa Kỳ khê run rẩy.

Hoa Kỳ vội vàng tắt bếp, để nồi xuống bên bếp, đang chuẩn bị lấy mâm thì Trang Hào cười nói: “Vừa rồi sao cậu không nói cậu bị hai gã luân phiên cưỡng bức hả? Vừa lúc tôi đi qua anh hùng cứu mỹ nhân!”

Hoa Kỳ chép chép miệng, nhe răng: “Em chỉ thuận miệng bịa chuyện, cũng không thể nói ẹ anh biết em giúp anh tuốt ông ở trung tâm tắm rửa rồi quen biết đi?”

Trang Hào vừa giận vừa buồn cười: “ĐM cậu, thế sao cậu lại nói tôi cứu cậu.”

Hoa Kỳ rất là hài lòng: “Đây là em giúp anh tạo dựng hình tượng anh hùng trong lòng mẹ anh, có gì không tốt?”

“Được rồi, cậu lừa phỉnh mẹ tôi thì được, lừa phỉnh tôi thì đừng nghĩ.” Trang Hào đưa tay bốc miếng thịt trong nồi, bỏ vào miệng nhai.

Hoa Kỳ nhìn anh hỏi: “Ăn không ngon?”

Trang Hào bĩu môi: “Tạm được.”

Hoa Kỳ bĩu môi, đem thức ăn trong nồi cho vào đĩa, lúc này sườn chín rồi, mở vung trực tiếp cho vào tô.

Hoa Kỳ chà nồi, cho nước vào chuẩn bị nấu sủi cải.

“Sủi cải này là cậu bao?” Trang Hào nhìn sủi cải trong nồi, khéo léo tinh xảo còn có hình hoa, không khỏi mở miệng hỏi.

Hoa Kỳ gạt đầu một cái: “Mấy ngày trước đã gói, cứ để trong tủ lạnh ở trung tâm tắm rửa, muốn đợi anh đến rồi nấu cho anh ăn, nhưng.”

“Nhưng liên tiếp mấy ngày tôi không tới, cậu liền tự mình tìm tới cửa?” Trang Hào ngửa đầu cười.

“Ừ”

“Sao cậu biết địa chỉ nhà tôi?”

Hoa Kỳ nói: “Hỏi Vương Văn Đào.”

“ĐM, cậu giỏi.” Trang Hào cúi đầu, nhượng khóe miệng nói: “Hoa Kỳ, có phải cậu thích tôi không?”

Hoa Kỳ nghiêng đầu nhìn anh: “Anh nói thử xem?”

“ĐM, trước đó tôi nói rõ rồi, tôi thích phụ nữ, không có hứng thú với nam.” Lời nói của Trang Hào sắc bén biểu đạt giới tính của mình.

“Em biết.” Hoa Kỳ nhìn chằm chằm Trang Hào, thế nào cũng cảm thấy Trang Hào đẹp, thừa dịp anh không phòng bị thì Hoa Kỳ không chút do dự đưa miệng tới, bẹp một phát hôn lên mặt anh.

“ĐM cậu” Trang Hào nóng nảy, mặt đỏ lên mắng, nhấc chân đá lên mông Hoa Kỳ một phát, nhưng không dùng sức mấy.

Hoa Kỳ nhếch miệng cười khúc khích, đây là lần đầu cậu thấy Trang Hào đỏ mặt.

Sủi cải nấu xong, Trang Hào đã sớm vào phòng, lấy bàn nhỏ để lên giường gạch, đợi Hoa Kỳ đặt thức ăn lên bàn, hai người cùng nhau bò lên.

“Sủi cải đông lạnh chừng mấy ngày, ăn không ngon mấy nữa.” Hoa Kỳ nhìn Trang Hào nháy nháy mắt, ý là muốn anh gấp một miếng ném thử một chút.

Trang Hào trợn mắt nhìn Hoa Kỳ, cầm đũa gấp sủi cải chấm nước tương cho vào miệng.

“Thế nào?”

“ĐM, thế nào cái gì, cũng chỉ có vậy.”

Hoa Kỳ thấy anh ăn ngon lành, tâm tình hết sức thoải mái, nhưng cậu lại không động đũa.

“Cậu không ăn sao?” Trang Hào vừa ăn vừa hỏi.

Hoa Kỳ lắc đầu, cười nói: “Anh ăn trước đi, em ngồi cho ấm chút đã.”

Trang Hào nghiêng nhìn xuống dưới bàn, Hoa Kỳ không mang tất, hai chân lạnh trắng bệch, lòng bàn chân đầu với lòng bàn chân sưởi ấm.

Trang Hào thở dài, đứng dậy từ lấy chăn bông trong ngăn tủ ra ném tới: “Lạnh thành như vậy còn nấu cơm.”

Hoa Kỳ híp mắt cười: “Em muốn lưu lại ấn tượng tốt ẹ anh mà.”

“ĐM, người đứng là gốc vcl~, mẹ tôi là lười nấu cơm, cậu đến vừa đúng lúc.”

Hoa Kỳ lơ đãng nói: “Không sao cả, dù sao em tự nguyện.”

“Tiện thấy sợ.” Trang Hào cười mắng, tay cũng không ngừng gấp sủi cỏ.

Hoa Kỳ nói: “Em lạnh thành như vậy rồi, anh không giúp em ấm chân chút sao?”

Trang Hào nhìn cậu: “Không thấy tôi lấy chăn bông cho cậu rồi sao?”

“Vây cũng không dùng được a, phải chờ thật lâu mới có thể ấm trở lại.”

Trang Hào bất đắc dĩ nói: “Vây để chân gần lò sưởi đầu giường đi, chỗ đó nóng đấy.”

Hoa Kỳ lắc đầu một cái: “Quá nóng, nóng hồng chân thì sao.”

“Mả mẹ nhà cậu, lắm chuyện thật đấy, cậu xem trong nhà chỗ nào có thể sưởi ấm thì tự mà đi tìm, đừng có làm phiền tôi.” Trang Hào cúi đầu tiếp tục ăn sủi cỏ.

“Thật? Tìm chỗ nào cũng được? Anh không đổi ý?”

“Đừng làm phiền tôi, tự mình tìm đi.”

Hoa Kỳ không nói hai lời đứng lên, chậm rãi bò ra sau lưng Trang Hào, vén áo lót giữ ấm của Trang Hào, sau đó áp hai chân vào bên trong.

“Mả mẹ cậu, cậu lấy cặp giò của cậu ra ngay cho tôi!” Trang Hào lạnh run cả người, đang muốn quay đầu mắng Hoa Kỳ thì Hoa Kỳ lại nói: “Anh nói mà, tìm chỗ nào cũng được, không được đổi ý.”

“ĐM, cậu thật giỏi.” Trang Hào nhin.

Trong lòng Hoa Kỳ vui mừng, hai chân dán trên lưng anh sưởi ấm, ngón chân còn không ngừng lộn xộn.

Cái này gọi là chân ấm áp, trong lòng cũng ấm áp.

11. Chương 11: Được Voi Đòi Tiên

Trang Hào hình như rất thích ăn hoành thánh Hoa Kỳ làm, mặc dù bỏ tủ lạnh mấy ngày, nhưng vị vẫn không tệ, vì hồi báo Hoa Kỳ làm bữa sủi cỏ này, Trang Hào dứt khoát hy sinh lưng mình, mặc cho chân lạnh lẽo của Hoa Kỳ dán lên sưởi ấm.

Trang Hào ăn bao lâu, Hoa Kỳ liền ấm bấy lâu.

Lúc Trang Hào để đũa xuống xoay người thì anh nhìn thấy Hoa Kỳ đã sớm nằm trên giường gạch, gối lên gối của anh ngủ thiếp đi.

Trang Hào xoay người lôi chân Hoa Kỳ ra khỏi nội y giữ ấm, bởi vì động tác quá lớn, Hoa Kỳ không tình nguyện mở mắt, liềm môi một cái nói: “Ăn xong rồi à?”

Trang Hào gãi gãi đầu: “Cậu có ăn hay không? Không ăn thì mau về nhà đi.”

Hoa Kỳ từ trên giường đất bò dậy, lau khóe miệng nói: “Nhà em ở vùng ngoại ô, có về cũng phải trở về trung tâm tắm rửa.”

Trang Hào lật người nửa dựa trên giường gạch, một chân chống lên nói: “Trước ăn xong cơm, ăn xong rồi thì đi nhanh lên.”

Hoa Kỳ bĩu môi, bò đến trước bàn cầm đũa nói: “Mới vừa rồi mẹ anh đã nói, cơm nước xong anh mang em đi phóng pháo kếp.”

“!@#%\$@, bà ấy nói là chuyện của bà ấy, tôi không có đồng ý.” Trang Hào lấy tay chống đầu, hơi híp mắt lại giống như lim dim.

Hoa Kỳ không lên tiếng, cầm chén cơm bù đầu buồn bực nhai.

Hoa Kỳ vừa ăn vừa suy nghĩ, như thế nào mới có thể tiến hành tới cùng.

Nghĩ như vậy, Hoa Kỳ tự hỏi trong lòng, lần này tới không phải là đưa sủi cảo cho anh ấy sao? Nhưng giờ lại khác, trong nhà Trang Hào chỉ có mình anh ấy, vì vậy, tính toán trong lòng lại bắt đầu gõ răng rắc vang lên.

“Ăn no.” Hoa Kỳ để chén cơm xuống, dùng khăn giấy một bên lau miệng, vỗ bụng nói: “Em ăn no, chúng ta đi phóng pháo kếp ha?”

Trang Hào nhắm mắt lại lười biếng nói: “Ăn xong rồi thì cút ngay đi, tôi không có thời gian phóng pháo kếp gì đó với cậu.”

“Ai nha, mẹ anh đã nói là anh phải đi phóng pháo kếp với em mà.” Hoa Kỳ lấy can đảm, đưa chân nhẹ nhàng đá đá mông Trang Hào.

Trang Hào bị Hoa Kỳ giầy vò phiền, mạnh mẽ lật người ngồi dậy: “Tôi thấy cậu giống như pháo kếp.”

Hoa Kỳ rụt cổ, nhe răng cười nói: “Em mà là pháo kếp thì tốt rồi, dù sao anh cũng không để ý, cả ngày ở nhà anh ngáy ngô.”

Trang Hào giận quá hóa cười: “Cậu đúng là muốn bị đánh.”

Hoa Kỳ phồng má: “Đánh đi, tùy tiện, chỉ là, đánh hỏng anh phải bồi tiền thuốc thang.”

Trang Hào bắt đắc dĩ nói: “Sao tôi lại chọc phải tên biến thái thể này, thật hối hận lúc đầu để cậu hỗ trợ.”

Hoa Kỳ hé miệng cười trộm nhưng mà không lên tiếng.

Trang Hào không chịu được Hoa Kỳ cứ dính mình mề nheo như vậy, chỉ có thể bắt đắc dĩ đồng ý dẫn cậu đi phóng pháo kếp. Trang Hào đứng trên giường gạch, từ một bên tủ treo quần áo lấy ra mấy cái pháo kếp còn dư lại không nhiều, còn có hai đèn khổng minh cùng một cái pháo hoa, bởi vì để thời gian qua dài, phía trên có không ít bụi bặm.

Trang Hào chán ghét bầu môi, nổi giận thổi rớt bụi bặm phía trên, nhất thời bụi bặm bay tứ tung.

Hoa Kỳ phát phát tay phủi bụi trước mặt nói: “Cất bao lâu rồi vậy?”

“Không biết.” Trang Hào nhét pháo kếp vào trong túi nhựa, từ trên giường đất nhảy xuống, lúc anh cúi đầu mang giày nói: “Còn không mang giày vào, chờ gì nữa?”

Hoa Kỳ ngẩn người: “Anh không mặc quần áo à?”

“Chẳng lẽ tôi để trơn mông sao?” Trang Hào ngẩng đầu hỏi ngược lại.

Hoa Kỳ vội vàng xuống đất, mang vào đôi giày vải bông lạnh lẽo ướt bên giường: “Đúng rồi, không cần dọn dẹp bàn sao?”

Trang Hào nói: “Không cần, trở lại dọn sau.”

Hoa Kỳ coi như những lời này của Trang Hào là mời cậu trở lại, vì vậy vui mừng bưng bưng mặc vào áo khoác ngoài quần phục cùng Trang Hào ra khỏi cửa.

Tối nay gió lạnh thấu xương, hai người đứng trong sân, Trang Hào lôi pháo kếp từ trong túi để lên đồng tuyết, sau đó móc ra cái bật lửa trong túi đốt mỗi dẫn hỏa, không bao lâu nghe một tiếng vang thật lớn phóng lên bầu trời, đi theo là một tiếng vang thật lớn trên không trung nổ ra, đây là cái gọi là pháo kếp, cũng gọi là song hưởng pháo.

Hoa Kỳ nhìn bầu trời nói: “Cái chơi ưng không vui, anh phóng pháo hoa đi?”

“ĐM, thật nhiều chuyện.” Trang Hào ngoài miệng mắng, nhưng tay lại lấy ra pháo hoa, cố định tốt vị trí, Trang Hào đốt mỗi dẫn hỏa, sau đó che kín áo chạy tới bên cạnh Hoa Kỳ.

Hai người lặng lẽ đợi mấy giây, chỉ thấy một ánh lửa vọt hướng bầu trời đêm, giữa không trung sáng lạng nỏ rộ, từng vệt lửa giống như sao rơi nhanh chóng xẹt qua bầu trời, sau đó biến mất không thấy gì nữa. Cứ như vậy, từng một ánh lửa vọt hướng bầu trời đêm, lại liên tiếp nổ rộ giữa không trung.

“Đây là lần đầu tiên em nhìn pháo hoa ở khoảng cách gần như vậy đấy.” Hoa Kỳ ngửa đầu nhìn bầu trời đêm nói.

Trang Hào cũng ngước đầu: “Cậu đừng có nói cho tôi biết cho tới bây giờ cậu chưa từng phóng pháo chứ?”

Hoa Kỳ ừ một tiếng: “Khi còn bé bị pháo bắn trúng, cho nên mẹ không cho em chơi nữa.”

“Này thì tính là pháo hoa gì, chờ có thời gian tôi dẫn cậu tới đoàn xe, đến lúc đó cho cậu xem pháo hoa chân chính.” Trang Hào thuận miệng nói một câu, kết quả lời vừa ra khỏi miệng Trang Hào liền hối hận.

Hoa Kỳ hớn hử tiếp nhận: “Tốt, đây là anh nói, không cho chống chế.”

“ĐM, da mặt của cậu thật là dày.”

Hoa Kỳ nhe răng cười: “Mẹ em cũng nói như vậy, còn nói dùng chùy đâm một cái đều không chảy máu đấy.”

Trang Hào đồng ý gật đầu: “Mẹ cậu quả thật có kiến giải.” Trang Hào vừa dứt lời, pháo hoa bắn một ánh lửa cuối cùng lên bầu trời đêm, không lâu sau chỉ còn dư lại mặt đất tuyết trắng phản xạ ánh trăng sáng.

“Xong rồi.” Trang Hào dùng sức đá mạnh vỏ pháo một cước, trong nháy mắt vỏ pháo bay tới một chỗ hẻo lánh, sau đó biến mất trong đồng tuyết.

Hoa Kỳ kéo kín áo khoác ngoài quân phục nói: “Chúng ta về nhà thôi.” Hoa Kỳ không đợi Trang Hào nói chuyện liền đi trở về, kết quả vừa đến cửa liền thấy ở chân tường dựng thẳng một thiết xe trượt tuyết, hai mắt Hoa Kỳ liền tỏa sáng: “Nhà anh còn có trò này sao?”

Trang Hào đi tới: “Hửm? Xe trượt tuyết cậu chưa từng thấy qua à?”

Hoa Kỳ kéo xe trượt tuyết ngã trên đất, chính mình đặt mông ngồi lên: “Lúc còn nhỏ em thích chơi chỉ có hai thứ, một là xe trượt tuyết, một là trượt băng, nhưng mẹ em luôn nói chơi sẽ trễ nãi học tập, từ lúc lên trung học không cho em chơi nữa.”

Trang Hào bĩu môi: “Mẹ cậu nghiêm khắc như vậy, cậu chỉ có thể làm một công nhân tắm kỳ, thật là có lỗi với bà ấy.”

Hoa Kỳ cười nói: “Em không phải là một sách.” Hoa Kỳ vươn hai tay nắm xe trượt tuyết, còn nói: “Tìm một chỗ mang em chơi một lát đi?”

“ĐM, mới vừa phóng hết pháo cậu lại muốn chơi xe trượt tuyết?” Trang Hào cảm tức nhìn Hoa Kỳ nói.

Hoa Kỳ chép chép miệng: “Ca~, xin anh đó, tìm một chỗ chơi đi mà?”

“Không đi, cũng không có nơi nào chơi xe trượt tuyết được.” Trang Hào làm bộ muốn mở cửa đi vào, mới vừa đi hai bước liền bị Hoa Kỳ ôm bấp đùi, Hoa Kỳ kêu rên nói: “Chơi một lát không được sao?”

“Có phải cậu muốn bị đánh hay không?” Trang Hào giật giật chân.

Hoa Kỳ ngẩng đầu lên, nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn nói: “Ai nha, một lát thôi, Game Over em đi liền mà.”

Trang Hào cúi đầu nhìn bộ dạng uất ức của Hoa Kỳ, thở dài một tiếng: “Hồ Đồng Khẩu không biết nhà ai xả nước ra, cũng kết băng rồi, đi chỗ đó chơi.”

Hoa Kỳ lập tức mặt mày hớn hử, đứng dậy ôm xe trượt tuyết chạy ra khỏi cửa.

“Đợi lát nữa.” Trang Hào gọi Hoa Kỳ lại.

Hoa Kỳ quay đầu lại: “Sao vậy?”

“Mang theo chó đi, nếu không cậu muốn tôi kéo xe cho cậu à?” Trang Hào không nhịn được đi tới lồng tre trước mặt, mở khóa sắt ra sau đó phóng Hắc Cái ra khỏi lồng tre.

Hắc Cái vừa ra, mãnh liệt nhào tới chỗ Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ nhất thời kinh hoảng thất sắc, hô lớn: “Má ơi, anh đừng để nó tới đây.”

“Cậu gọi cái gì, Hắc Cái không cắn người, chỉ dọa người mà thôi.”

Quả thật như Trang Hào nói, Hắc Cái đánh về phía Hoa Kỳ trong nháy mắt liền dừng sủa, cúi đầu ngửi mùi Hoa Kỳ, sau đó lắc lắc mõng đi tới chỗ Trang Hào.

Hoa Kỳ lập tức thở dài một hơi: “Làm em sợ muốn chết.”

“Nhìn cậu cái đức hạnh này.” Trang Hào mang Hắc Cái ra khỏi cửa chính, Hoa Kỳ bận rộn ôm xe trượt tuyết đi theo.

Đúng như Trang Hào nói, hồ Đồng Khẩu có một tảng lớn băng, Hoa Kỳ liều mạng chạy tới, xe trượt tuyết vừa để xuống đã ngồi lên, hai chân giống như chèo thuyền tự đắc trước sau đong đưa, vừa chơi còn vừa cười đùa: “Khi còn bé chơi rất vui.”

Trang Hào thấy cậu vui mừng như thế, cũng nở nụ cười, anh đi tới trước mặt Hoa Kỳ, kéo xích trên cổ Hắc Cái buộc vào xe trượt tuyết, sau đó đi tới sau lưng Hoa Kỳ ngồi xuống, một tay ôm eo Hoa Kỳ nói: “Em họ tôi cũng mê xe trượt tuyết, luôn khiến Hắc Cái chở cậu ta chạy loạn khắp nơi, hôm nay coi như cậu gặp may.” Nói xong, Trang Hào run dây cương trên tay, Hắc Cái nhận được chỉ thị, gồng một hơi xông về trước.

Đừng xem xe trượt tuyết ngồi hai người trưởng thành, hơi sức của Hắc Cái rất không nên khinh thường, một lát sau nó càng kéo càng nhanh, gió đêm lạnh mà khô ráo đập vào mặt hai người, nơi cổ truyền đến khí nóng Trang Hào thở ra.

Hắc Cái kéo hai người chạy một lát, hết sức liền trực tiếp nằm úp sấp trên mặt tuyết thở hổn hển.

“Chơi đã chưa?” Trang Hào nhỏ giọng nói bên tai Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ gạt đầu một cái: “Chơi đã, chúng ta về nhà thôi.”

Thần kinh Trang Hào run lên, đương nhiên không tính theo như lời Hoa Kỳ chúng ta về nhà đi, anh đứng dậy khỏi xe trượt tuyết, đi tới trước mặt Hắc Cái cúi người xuống sờ sờ đầu nó, Hắc Cái trong nháy mắt lên tinh thần, cọ nhảy lên.

Hoa Kỳ ở một bên nhìn, đứng dậy lúc không có vội ôm xe trượt tuyết ôm, mà là trượt trơn trên mặt băng, dùng hình thức chạy lấy đà chơi đùa. Trang Hào ở bên đột nhiên rống lên một tiếng: “Còn chơi nữa sao? Cậu xem bây giờ đã mấy giờ rồi?”

Hoa Kỳ run lên, chân nhất thời trượt một cái, cả người lập tức nằm úp sấp trên mặt băng.

Trang Hào ngăn ra, vội vàng chạy chậm tới.

Hoa Kỳ nằm sấp trên băng, chỉ cảm thấy quai hàm đều đau, mà hai khóa răng cửa của cậu đang thân mật tiếp xúc với mặt băng, lúc cậu lật người đứng lên thì Trang Hào cũng không nhận được cười: “Cấu Nha của cậu không có chuyện gì chứ?”

Hoa Kỳ xoa cằm, lắc đầu một cái: “Không có chuyện gì lớn, chỉ có chút tê dại.”

Trang Hào cười ngồi xổm người xuống, đồng tình nói: “Cậu không có chuyện gì, nhưng mặt băng lại bị cậu bào ra hai cái hố, cậu là chuột đồng sao?”

Trang Hào vừa nói như thế, Hoa Kỳ vội vàng nghiêng đầu nhìn mặt băng, hai cái lỗ lớn nhỏ bằng răng cửa lẳng lặng ở đó, nói có bao nhiêu lúng túng thì là bấy nhiêu lúng túng.

Trang Hào cất tiếng cười to trong chốc lát, đứng lên ôm bụng nói: “Cậu tiếp tục thưởng thức kiệt tác của cậu đi, tôi đi về trước.”

Hoa Kỳ đỏ mặt bò dậy, ôm xe trượt tuyết từ từ nện bước bước lạo xạo cùng Trang Hào trở về nhà.

Sau khi vào cửa, Hoa Kỳ thuận tay cởi áo khoác ngoài quân phục, vừa mới chuẩn bị lên giường nằm thì nghe thấy Trang Hào nói: “Giờ nào rồi mà cậu còn không trở về?”

Hoa Kỳ cúi đầu, xoa cằm nói: “Ca, đầu em đau, có thể để cho em lại được không?”

“Cậu còn giả vờ với tôi, đầu cậu đau hay là mõng cậu ngứa hử?”

Hoa Kỳ mím miệng nói: “Em thật sự nhức đầu, đoán chừng là vừa rồi té mà chấn thương sọ não á, em chỉ ngủ một đêm, bảo đảm cái gì cũng không cần.”

Trang Hào nhìn chằm chằm Hoa Kỳ, nhứt chí nói: “Tôi phục cậu, thật là, vừa biến thái và dính như keo.”

Hoa Kỳ biết anh đồng ý, hai chân vừa nhấc cởi giày bông vải, bò đến lò sưởi đặt gần đầu giường hưởng thụ ấm áp.

Trang Hào bó tay, chỉ có thể buồn bực dọn bàn, đồ ăn thừa cơm thừa nhét vào trong tủ lạnh, lúc trở về, Hoa Kỳ lại quen cửa quen nẻo trải tốt chăn rồi, mình thì là chui vào một cái chăn trong đó.

“Cậu thật sự xem nơi này là nhà cậu sao?” Trang Hào nổi giận mắng.

Hoa Kỳ từ trong chăn thò đầu ra: “Nếu như là nhà em thì thật tốt.”

Trang Hào hung hăng trừng mắt liếc cậu một cái, sau đó tắt đèn lên giường, cởi áo lót rồi, Trang Hào nằm vào một cái chăn khác.

Ở giữa Hoa Kỳ cùng Trang Hào là một khoảng đủ một người nằm, Hoa Kỳ len lén dòm ngó anh, trong lòng giống như gỗ nổi lên trống lắc, thích thích thích nhảy không ngừng. Hoa Kỳ do dự hồi lâu, rốt cuộc lấy dũng khí vén chăn lên, lấy tốc độ chui vào trong chăn Trang Hào.

Trang Hào đưa lưng về phía Hoa Kỳ nói một câu: “Lăn con bê.”

Hoa Kỳ tự nhiên sẽ không dễ dàng biến như vậy, cậu vươn tay, để ngang hông Trang Hào, mà cái trán liền dính sát trên lưng anh.

12. Chương 12: Chăm Chỉ Luyện Tập

Đây là lần đầu tiên Hoa Kỳ nằm trong một chăn cùng một người đàn ông, mặc dù người đàn ông này đưa lưng về phía cậu, miệng mắng nhưng cũng không hắt cậu ra.

Hoa Kỳ dán sau lưng Trang Hào hồi lâu, thấy anh từ đầu đến cuối không có động tĩnh, chỉ có thể lớn tiếng dọa người.

“Ca.” Hoa Kỳ nhẹ giọng kêu lên.

Trang Hào không lên tiếng.

Hoa Kỳ tiếp tục kêu hai ba tiếng, Trang Hào thủy chung thờ ơ ơ hờ. Lúc này, Hoa Kỳ hạ quyết tâm, em xem anh có lên tiếng không, hừ. Nghĩ xong cậu liền hé miệng cắn một cái.

“Mả mẹ cậu, cậu muốn làm gì?” Trang Hào chịu đựng đau đớn trên bả vai truyền đến, thật muốn xoay lại cho cậu một quyền, nhưng nghĩ lại, lại sợ với thể trạng yếu đuối của Hoa Kỳ này mà một quyền đánh đi xuống, liền trực tiếp tàn.

Hoa Kỳ hung hăng cắn một cái mới nhả ra, liếm môi nói: “Ca, anh muốn không?”

“Cậu thật đủ ép buộc, nhanh ngủ cho tôi, nếu không tôi không khách khí đâu.” Trang Hào liền tiếp hừ hừ, xoa nơi bị cắn trên bả vai lẩm bẩm: “Cậu cầm tinh con chó à.”

“Em cầm tinh con dê.” Hoa Kỳ cười nói.

“Kệ cậu, mau ngủ, cậu mà còn đựng tôi nữa, ông đây liền đá cậu.” Trang Hào vẫn như cũ đưa lưng về phía Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ không quản nhiều như vậy, cậu ước chừng một tuần chưa có sờ tới phía dưới của Trang Hào rồi, trong lòng thực là nhớ nhung không chịu được, vì vậy, tay nhỏ bé vừa nhấc, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai ôm đi lên.

“Cmn, cậu muốn bị đánh đúng không?” Trang Hào một phát bắt được tay Hoa Kỳ, nghiêng người từ trong chăn ngồi dậy, quay đầu, trong bóng tối nhìn Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ không buông tay, mà là từ từ di chuyển bàn tay, nhỏ giọng nói: “Ca, anh cũng muốn mà.”

“Tôi bực rồi đây, cậu đưa tới cửa là muốn cmn làm sao?” Trang Hào dở khóc dở cười nói.

Hoa Kỳ suy nghĩ một chút nói: “Ca, anh còn thiếu em một vạn tám chưa trả.”

“ĐM, cậu người này muốn tiền thì đi mà tìm Chương Viễn, hần ta nguyện ý cho đó.” Trang Hào muốn túm tay Hoa Kỳ dời khỏi thân dưới, nhưng lại không dám dùng lực nhiều, bởi vì Hoa Kỳ nắm thật chặt thứ nửa mềm không cứng rắn của anh, thật sợ vừa dùng lực liền phể.

“Hần ta không dễ nhìn như anh.” Hoa Kỳ nhỏ giọng nói.

“Người dễ nhìn hơn thôi rất nhiều, chẳng lẽ ai cậu cũng muốn thượng cột sao?” Trang Hào không nhịn được nói.

Hoa Kỳ chu miệng nói: “Không có đâu, em chỉ muốn thượng cột với anh thôi.”

“Thật lắm chuyện, rốt cuộc cậu yêu thích gì ở tôi hả?” Trang Hào hỏi ngược lại.

Hoa Kỳ suy nghĩ một chút: “Gương mặt được chứ?”

“ĐM, người thích mặt của tôi nhiều lắm, tôi phải chơi hết bọn họ sao? Cậu coi tôi là ngựa giống à?” Trang Hào thử giật giật tay Hoa Kỳ.

“Bọn họ làm tốt như em.” Hoa Kỳ nói lầm bầm.

Trang Hào nhất thời cười: “Cậu cút đi, cậu mà làm tốt? Hai lần trước Cầu Nha của cậu chà xát nhiều lần, về nhà nhệ đệ của tôi đều sưng hết lên đó.”

Hoa Kỳ buồn bực nói: “Em sẽ chăm chỉ luyện tập, nhưng mà anh phải cho em cơ hội.”

Trang Hào hoàn toàn bị một câu nói này chọc nhین cười không được: “Lắm chuyện, cậu đúng là muốn ăn đập mà.” Nói xong, Trang Hào đưa tay ra sau lưng, kéo quần lót xuống dưới, kéo đến một nửa, Hoa Kỳ như cũ không buông tay, Trang Hào mắg: “Cậu buông tay ra, không buông tay lấy gì mà liếm?”

Hoa Kỳ nhất thời hồi hộp, vội vàng buông tay, Trang Hào cởi quần lót xuống, một tay kéo lấy tóc Hoa Kỳ xuống phía dưới: “Là cậu tự tìm, đừng có không trách tôi.” Nói xong, không đợi Hoa Kỳ nói chuyện, Trang Hào liền nâng cao nhệ đệ tiến tới bên miệng cậu: “Nhanh lên, bắn xong rồi thì lo mà ngủ đi, ngày mai tôi còn có việc.”

Hoa Kỳ không nói hai lời, há mồm ngậm vào, đầu lưỡi không ngừng trong vận hành, một lát sau khóe miệng chảy ra không ít nước miếng, liếm phát ra tiếng, di chuyển di chuyển, sung sướng như đang liếm kem.

Âm thanh quá mức đậm mị, Trang Hào không nhịn được quát lớn: “Động tác nhỏ chút cho tôi.”

Hoa Kỳ hàm chứa nhệ đệ của Trang Hào, mơ hồ nói: “Sao vậy ?”

Trang Hào ngược đầu nói: “Thứ này ăn ngon vậy sao? Khiến cho cậu muốn ngừng mà không được?”

“Ừm, hương vị thật là không tệ, mùi thịt gà.” Hoa Kỳ nằm liếm mệt mỏi, cánh tay có chút ê ẩm, chỉ có thể đổi tư thế, nhếch mông nằm sấp phía dưới Trang Hào tiếp tục từng ngậm từng ngậm liếm.

Lúc Hoa Kỳ đổi tư thế, Trang Hào cúi đầu, nhìn Hoa Kỳ chống mông liếm phải nói là cực kỳ vui thích, trong đầu chợt hồi tưởng lại đoạn hội thoại ngày đó rồi đi trung tâm tắm rửa, khóe miệng nhếch lên, thân thể ngã về phía trước, bàn tay theo lưng của Hoa Kỳ đi xuống, mắt thấy đến eo mới ngừng lại: “Muốn tôi chơi cục hoa của cậu không?”

Hoa Kỳ lập tức nhớ tới cảm giác ngày đó mình với ngón tay đi vào, giống như đại tiện khô ráo khó chịu, cậu vội vàng lắc đầu một cái, nhả ra nhệ đệ của Trang Hào nói: “Không muốn.”

“ĐM, cậu nghĩ tôi cần lắm à?” Trang Hào rút tay trở về, tiếp tục hưởng thụ miệng Hoa Kỳ phục vụ.

Hoa Kỳ rất thích hai khóa cầu của Trang Hào, liếm ướt như hai cửa bóng nước treo phía dưới làm cậu liếm yêu thích không ngừng miệng được thì Trang Hào đột nhiên lên tiếng hỏi: “Hai lần trước cũng bắn vào miệng cậu, thứ này dễ uống sao?”

“Tạm được.” Hoa Kỳ hàm hồ nói.

Trang Hào cười nói: “Vị gì?”

Hoa Kỳ rất bình tĩnh tự nhiên nói: “Của anh thì ngọt, người khác em không biết.”

Trang Hào còn nói: “Trong đội của tôi có một người anh em, cậu ta nói thứ này mỹ dụng dưỡng nhan, tôi thấy da cậu vừa trắng vừa mềm, có phải thường uống hay không?”

Hoa Kỳ liếm đến hứng thú, căn bản không để lời này vào trong lòng.

“ĐM, tôi đang nói chuyện với cậu đấy.” Trang Hào một chương vỡ vào miệng Hoa Kỳ, Hoa Kỳ đau nhói, miệng kêu rên giống như đang rên rỉ, Trang Hào nghe mà lòng ngứa, ai ngờ anh nhất kích động, cảm giác cũng truyền đến cái đó lên, không nhịn được nói: “ĐM, bần.” Đang khi nói chuyện, bụng không ngừng phập phồng, chất lỏng nóng bỏng toàn bộ phun vào trong miệng Hoa Kỳ.

Trang Hào thở hổn hển lời Hoa Kỳ dậy, chỉ thấy cổ họng cậu vừa động, con cháu trần quý của mình hoàn toàn vào bụng thẳng nhóc tinh trùng lên não này.

Hoa Kỳ hài lòng liếm miệng.

Trang Hào không biết nên khóc hay nên cười, tóm lại không phải là tư vị gì tốt, anh đang muốn nói chuyện thì cửa thủy tinh đột nhiên bị gõ vang.

Trang Hào nóng nảy: “Ai vậy, hơn nửa đêm rồi biết không?”

Vương Văn Đào đứng ngoài cửa, đông lạnh giống như tên ngọc, kéo kín áo nhưng, chân còn nhảy qua nhảy lại: “Ca, là em đây, Văn Đào.”

“Sao? Nửa đêm không ngủ được tới chỗ tôi làm gì?” Trang Hào giơ ngón tay với Hoa Kỳ, làm ra dấu im lặng.

Vương Văn Đào ở ngoài cửa nói: “Ca, anh mặc quần áo vào nhanh đi, xảy ra chuyện lớn, đợt hàng đoàn xe mới nhận bị người ta đập nát rồi.”

“Hả, cmn, ai dám động thủ trên đầu thái tử, chán sống sao?” Trang Hào vội vàng mở đèn, vừa mặc quần áo vừa nhỏ giọng nói với Hoa Kỳ: “Cậu ở yên trong nhà, sáng sớm ngày mai rút nhanh trở về trung tâm tắm rửa đi.”

Hoa Kỳ thấy Trang Hào tức giận lên mặt, cũng không dám ra tiếng quá mức, nghĩ đi nghĩ lại nói một câu: “Em với anh cùng đi?”

Trang Hào nhìn Hoa Kỳ mấy lần: “Cậu đang hoang đợi ở nhà cho tôi, cậu đi còn chưa đủ người ta nhét kê răng đâu.” Trang Hào mặc quần áo tử tế nhảy xuống giường, mặc xong giày cầm đèn pin từ trong ngăn kéo ra, lúc ra cửa lần nữa cảnh cáo Hoa Kỳ: “Ngủ đi, sáng mai rút sớm.” Nói xong, mở cửa đi ra ngoài.

Vương Văn Đào ở ngoài cửa đông lạnh một lúc lâu, thấy Trang Hào mở cửa ra ngoài, cố vươn cổ vào trong nhà nhìn, Trang Hào vội vàng đóng cửa lại: “Nhìn cái gì??, có cái gì tốt nhìn hả.”

Vương Văn Đào cọt nhả nói: “Ca, nhà của anh người à?”

“Lăn con bê, nhanh đi đoàn xe.”

Hoa Kỳ ở trong nhà nghiêng tai nghe bọn họ nói chuyện, cho đến khi hoàn toàn biến mất, cậu lật người nằm xuống kéo chăn đắp trên người, làm thế nào cũng không ngủ được, trợn mắt nhìn gian phòng rộng, đột nhiên có cảm giác cô đơn, nơi không có anh thật đúng là lạnh mà.

Một đêm này Hoa Kỳ ngủ không ngon, rời giường đầu choáng trầm trầm, ăn mặc chỉnh tề rồi, Hoa Kỳ xếp chăn mền để trong ngăn kéo, sau đó lại xuống phòng bếp rửa bát đĩa ngày hôm qua, lúc này mới vội vã trở về trung tâm tắm rửa.

Hoa Kỳ vừa vào cửa quay trung tâm tắm rửa, quản lý vừa đứng đứng ở chỗ quầy rượu, quát um lên: “Hoa Kỳ, tối hôm qua cậu chết ở đâu?”

Hoa Kỳ vội vàng chạy tới: “Hả? Tối hôm qua tôi về nhà.”

“Về nhà cũng không nói một tiếng, ngày hôm qua có khách cũ tới tìm cậu tắm kỳ, làm thế nào cũng không tìm được cậu.” Quản lý tức giận nhìn chằm chằm Hoa Kỳ: “Cậu cứ chạy tới chạy lui về nhà làm gì, ngoan ngoãn kiếm tiền không được sao? Nghe nói gần đây cậu hay đi với một đám người bảo kê à.”

Hoa Kỳ vội vàng nói: “Làm sao có thể, tôi thích nhất là tắm kỳ.”

“Nói với tôi làm cái rắm gì, cậu còn nhớ Tiểu Vương mấy năm trước không, một thanh niên đang yên đang lành, không biết sao lại dính lấy một tên đàn ông.” Quản lý thở dài nói: “Này, các cậu làm ra tiền không dễ dàng, nhưng cũng không thể thấy tiền sáng mắt gì cũng làm.”

Hoa Kỳ nhớ lại tiểu Vương, một thanh niên rất đẹp mắt, hè mấy năm trước cậu ta từ chức cùng một người đàn ông đi, về phần tại sao thì trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ, nhưng mà lời đồn đãi rất khó nghe, nói người người đàn ông kia bao nuôi cậu ta, một năm hai mươi vạn.

Nhưng mà, Hoa Kỳ cảm thấy tiểu Vương không chọn sai, một năm hai mươi vạn, phải phấn đấu bao nhiêu năm.

“Tôi đang nói chuyện với cậu đấy, cậu ngốc ra làm gì?” Quản lý quát lớn.

Hoa Kỳ lấy lại tinh thần, cười cười: “Không có việc gì thì tôi đi làm đây, hôm nay chắc có nhiều việc lắm.”

Quản lý liếc mắt: “Vào đi thôi.”

Hoa Kỳ được lệnh, lập tức chạy vào nhà tắm nam, vừa mở cửa bên trong đều là sương mù, căn bản không thấy rõ cảnh tượng bên trong, Hoa Kỳ phát phát tay, lò mò đi vào.

Các đồng nghiệp cũng vội, không có cơ hội cùng Hoa Kỳ chào hỏi, cậu liền đi tới tủ quần áo của mình, mới vừa mở hộc tủ ra, còn chưa kịp cởi áo khoác ngoài quân phục thì nghe thấy ngoài cửa có người kêu: “Hoa Kỳ, ra ngoài xuống dưới có người tìm.”

Có người tìm? Chẳng lẽ là Trang Hào? Hoa Kỳ vội vàng khoác lại áo chạy ra ngoài.

Mới vừa đẩy cửa ra, Hoa Kỳ liền bị cảnh tượng trước mắt sợ ngây người.

“Cậu là Hoa Kỳ đúng không?”

Hoa Kỳ đàn độn gật đầu, nghĩ thầm mình đâu có làm gì chuyện xấu đâu?

“Chúng tôi là người ở đồn công an, tối ngày hôm qua cậu ở nơi nào?”

Hoa Kỳ nhìn mấy người mặc đồng phục cảnh sát trước mặt, trong lòng bắt đầu run lên, đành hoảng nói: “Tối hôm qua tôi ở nhà một người bạn, thế nào?”

“Vậy thì đúng rồi, cùng chúng tôi đi một chuyến.” Người tới không nói hai lời mang Hoa Kỳ đi.

Dọc theo đường đi Hoa Kỳ đều nơm nớp lo sợ, không ngừng nghĩ lại chuyện mình đã làm, hình như đâu có chuyện gì phạm pháp? Vẫn nhin đi đến đồn công an, đáp án mới được vạch trần.

“Hoa Kỳ, ngày hôm qua trong nhà bạn của cậu mất hai vòng tay bằng vàng, giá trị hơn một vạn, xin hỏi cậu có từng thấy không?” Cảnh sát cầm hình vòng tay cho Hoa Kỳ nhìn.

Hoa Kỳ nhìn qua, lắc đầu một cái: “Không biết, tôi chưa từng thấy qua.”

“Nhưng người mất của nói ngày hôm qua chỉ có một mình cậu là người ngoài đến, điều này không khỏi làm cho chúng tôi sinh ra hoài nghi với cậu, nếu như là cậu cầm, người mất của đồng ý không truy cứu, chúng tôi cũng sẽ xử phạt nhẹ cậu.”

Hoa Kỳ vẫn lắc đầu: “Tôi thật sự không biết, tôi vốn chưa thấy qua hai cái vòng tay này, hơn nữa dù tôi có nghèo cũng sẽ không ăn trộm.” Tâm Hoa Kỳ đau như trúng vạn tên xuyên tim.

“Cậu còn không nói thật?” Cảnh sát nháy mắt với người mặt thường phục bên cạnh, người mặc thường phục đi tới bên cạnh Hoa Kỳ, không nói hai lời giơ tay lên cho Hoa Kỳ hai bạt tai.

Hoa Kỳ bị đánh mất nỏ đom đóm, khóe miệng vỡ ra, cậu chịu đựng đau đớn nói: “Tôi thật sự không biết, thật chưa từng thấy, dù các người có đánh tôi, tôi cũng không biết!”

“Tôi thấy cậu chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, ngày hôm qua chỉ có cậu là người ngoài, sau khi cậu đi, vòng tay không thấy tăm hơi, chẳng lẽ là quỷ cầm?”

“Tôi. Tôi thật sự không biết.” Hoa Kỳ cố hết sức giải thích, nhưng người trước mặt căn bản không nghe giải thích, cũng là Hoa Kỳ xui xẻo, đụng phải người bạo lực.

Lúc người đàn ông trước mặt lại muốn động thủ, cửa phòng thẩm vấn đột nhiên mở ra, người tới khoát tay với cảnh sát thẩm vấn, cảnh sát vội vàng đi ra ngoài, chưa được vài phút cảnh sát trở lại, hẩn nhìn Hoa Kỳ mấy lần: “Không có chuyện gì, cậu có thể đi rồi.”

Người đàn ông mặc thường phục ngược lại rất thức thời, vội vàng mở còng tay Hoa Kỳ, Hoa Kỳ hít mũi một cái, khỏe mắt vươn nước mắt, cậu đứng dậy lúc cúi đầu, không dám nhìn hai người kia.

Cuối cùng Hoa Kỳ ra khỏi chỗ đó, cậu đứng ở cửa đồn công an xoa mặt, đau rất cũng không dám kêu, cậu cúi đầu từ từ đi, mới vừa đi không bao xa thì nghe thấy có người nói: “Ồ, đây không phải là Hoa Kỳ sao?”

Hoa Kỳ vừa ngẩng đầu, thấy Chương Viễn, kinh ngạc nói: “Làm sao anh lại ở đây?”

Chương Viễn nhún nhún vai, vẫn như cũ tự nhiên nói: “Tôi có người an hem đánh nhau, tôi tới dẫn người ra, còn cậu, tôi thấy cậu từ bên trong đi ra.” Chương Viễn quan sát Hoa Kỳ mấy lần, thấy hai gò má cậu đỏ bừng, còn có dấu tay, nghi ngờ nói: “Người bên trong đánh cậu?”

Hoa Kỳ cười cười: “Không có việc gì.”

Chương Viễn bĩu môi: “Phạm tội gì?”

Hoa Kỳ không biết trả lời thế nào, suy nghĩ nửa ngày, nghĩ viện lời nói dối lừa gạt, cậu đang muốn mở miệng liền thấy Trang Hào từ đường cái đối diện chạy tới.

Trang Hào thở hồng hộc chạy tới, trợn mắt nhìn Chương Viễn một cái mới nói: “Không có chuyện gì chứ?”

Hoa Kỳ ngượng cười một tiếng, lắc đầu một cái: “Không có việc gì.”

“Chuyện này đều do mẹ tôi, vòng tay hôm qua cha tôi lấy đưa cho chú tôi cầm đi giám định nhưng mẹ tôi không biết chuyện.” Trang Hào không ngừng thở hổn hển.

Chương Viễn cũng hiểu ra chuyện, nhếch miệng nói: “Hoa Kỳ, cậu thật đúng là nhìn lầm người, người ta còn xem cậu là ăn trộm đưa vào cục cảnh sát, tôi thấy cậu sớm cách hẩn ta xa xa đi.”

Mặt Trang Hào âm trầm nói: “Chương Viễn, không phải chuyện của mày, cậu ta đi theo tao còn tốt hơn theo mày, mày đúng là đồ ngu.”

“Thật sao? Sao tao không cảm thấy mày có chỗ nào tốt hơn tao?” Chương Viễn nói với Trang Hào, nhưng lại nhìn Hoa Kỳ không chớp mắt.

13. Chương 13

Trang Hào cùng Chương Viễn đều từ trong thành phố đi ra ngoài lẩn lộn, trên đường cũng có tai có tiếng, ngày thường để ý mặt mũi, khi hai người gặp nhau, liền giống như báo cùng cạp đụng đầu.

Hoa Kỳ cho rằng ví dụ này hết sức thỏa đáng, thế giới động vật cậu có xem qua.

Chương Viễn cùng Trang Hào sống chết đối đầu, lần trước ở trung tâm tắm rửa Hoa Kỳ đã kiến thức qua, hôm nay chiến sự lại hết sức căng thẳng.

“Chương Viễn, có phải mày muốn bị đánh hay không?” Trang Hào nhả mày, mắt lộ hung quang.

Chương Viễn tự nhiên bình tĩnh cười cười: “Chúng ta đánh đã bao nhiêu năm, số lần vào bệnh viện không dưới vài chục lần, mày còn chưa đánh đủ?”

Trang Hào đưa quả đấm quơ quơ trước mặt Chương Viễn: “Tao không ngại thời thời khắc khắc đánh một trận, coi như hoạt động gân cốt.”

“Thôi đi, đừng cho là tao không biết, một đồng hàng của mày bị người ta chặn tay trên cướp, mày đừng có mà giận cá chém thớt nổi điên với tao.” Chương Viễn hí mắt cười, quan sát Hoa Kỳ đứng một bên, còn nói: “Nhưng mà đáng thương thanh niên tằm kỳ này, mày xem gương mặt này bị người ta đánh, xem chừng mẹ cậu ta thấy cũng nhận không ra.”

Hoa Kỳ nghĩ thầm, Chương Viễn người này miệng thật là có tính sát thương cao, anh ta và Trang Hào từng có quan hệ, tội gì kéo mình vào a....

Trang Hào ngốc ra, lúc này mới cẩn thận quan sát gương mặt Hoa Kỳ, như vậy mới nhìn ra dấu tay vẫn hết sức rõ ràng, Trang Hào nhất thời cả giận: “Bọn họ đánh cậu? Mẹ nó, nói cho tôi biết ai đánh.”

“Chắc chắn, không phải chứ, người này có giá đến mức có thể khiến mày đốt lửa đồn công an sao?” Chương Viễn trêu ghẹo nói.

Trang Hào nhú mày: “Chương Viễn, sao chuyện ở đâu mày cũng nhúng tay vào thế? Mày rút ngay cho tao có nghe không, tao nhấn nhện có hạn độ, nếu không phải mày muốn rời đi khu Hướng An thì đừng có nghĩ mày có thể yên ổn đứng trước mặt tao nói chuyện.”

Chương Viễn nhún nhún vai: “Lần trước đột ngột có chuyện nên tao không chấp nhận với mày, lần này mày cho rằng tao còn có thể một mình tới bên này?” Chương Viễn nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn đối diện lối đi bộ dừng hai chiếc xe.

Trang Hào đã sớm chú ý tới, cho nên chỉ uốn lưỡi uy hiếp, anh mới xong việc ở đoàn xe, biết Hoa Kỳ bị đưa đến đồn công an, gấp gáp không mang theo ai.

“Còn muốn đánh sao?” Chương Viễn nhếch miệng cười.

“Các người có ngừng đi không?” Hoa Kỳ vẫn cúi đầu không nói, giờ lại rống ngất lời hai người đang thần thương khẩu chiến, không khỏi làm Trang Hào cùng Chương Viễn đều ngẩn người.

Hoa Kỳ chỉ cảm thấy nửa mặt đau rát, tâm tình càng không xong, vốn tưởng rằng Trang Hào sẽ an ủi xin lỗi mình một chút, ai ngờ anh chỉ lo tranh đấu với Chương Viễn, thậm chí quên luôn cậu đang đứng bên cạnh?

Sắc mặt Trang Hào và Chương Viễn đều không tốt, một tức giận mười phần, một lãnh nhược băng sương.

Hoa Kỳ cúi đầu, cảm vui vào áo khoác ngoài quân phục trong cổ áo, buồn bực nói: “Tôi đi trước, hai người muốn đánh thì đánh, đánh chết một thì bớt một họa.” Nói xong, Hoa Kỳ xuyên qua hai người mà đi.

Chương Viễn chép chép miệng, vẫn tự nhiên như cũ nói: “Cái này gọi là dạng gì lão đại thì dạng đó tiểu đệ, hôm nay xem như tao bán ày chút thể diện, nếu không tao đã sớm lấy cậu ta.”

Trang Hào bĩu môi: “Chương Viễn, mày đang khoe khoang mày đối sao?”

Chương Viễn cười cười: “Có đối bụng không toa không biết, tao chỉ biết tên tằm kỳ công kia thích mày.” Chương Viễn đùa giỡn Trang Hào cười một tiếng: “Trang Hào, tao nhớ mày thích đàn bà không phải sao? Sao giờ lại vì một tằm kỳ công lại đặt mình vào nguy hiểm, một mình không tất sức đối đầu với tao?”

“Mày giỏi, hôm nay ông đây phải phé mày.” Trang Hào nắm chặt quả đấm liên vung lên, Chương Viễn vội vàng lui về phía sau mấy bước, khoát tay hộ trước người: “Trang Hào, mày đúng là đồ ngu, thử nhìn bên kia một chút xem.”

Trang Hào dùng khước mắt dư quang quét qua hai xe đối diện đường cái, cửa xe đã mở, đứng ở cửa bầy tám gã tay xách thiết côn cùng phiến đao, đều là hình thể cao lớn, Trang Hào thu lại tức giận, từ từ thả tay xuống: “Chương Viễn, chuyện hôm nay mày nhớ kỹ cho tao, sớm muộn gì tao sẽ đòi lại.”

Chương Viễn mỉm cười nói: “Chúng ta là hàng xóm cũ, cũng coi là bạn thời trẻ mộng, tưởng đánh tao thì tùy thời phụng bồi, nhưng mà. . . .” Chương Viễn rút đi nụ cười, mắt lộ hung quang nói: “Hiện giờ đối thủ của mày không phải là tao, mà là đám du côn khu Thiết Đông kia.”

Trang Hào vừa nghe ba chữ khu Thiết Đông liền nhúc nhích đầu, vội vàng phất tay một cái: “Ông đây sẽ sợ bọn họ?”

“Cũng đúng, Báo ca là nhân vật nổi tiếng khu Hướng An, sao sẽ sợ đám tiểu lâu la khu Thiết Đông?” Chương Viễn nở rộ mỉm cười lần nữa: “Tao thấy việc cấp bách bây giờ là đuổi theo tấm kỳ công ngự dụng của mày đi, tao thấy mày có vẻ sốt ruột.”

Lông mày Trang Hào nhíu lại: “Con mắt chó nào của mày thấy ông đây sốt ruột?”

“Không phải sao?” Chương Viễn hỏi ngược lại.

“Mày giỏi.” Trang Hào xoay người hướng một phương khác đi.

Chương Viễn đứng tại chỗ nhìn hồi lâu, nhếch miệng thật lâu từ từ buông xuống.

Hoa Kỳ mang theo lửa giận ngập trời trở về trung tâm tắm rửa, mới vừa vào nhà tắm nam, bỗng còn chưa có ử ấm đã nghe thấy cửa nhà tắm bị đẩy ra, Tiểu Lý lê dép chạy vào: “Tổ tông, cậu trở lại rồi, không có sao chứ?”

Hoa Kỳ cười cười: “Tôi có thể có chuyện gì.”

“Làm tôi sợ muốn chết, tôi còn tưởng cậu thật sự trộm đồ.”

Hoa Kỳ cười nói: “Chúng ta quen biết lâu như vậy, anh thấy tôi trộm thứ gì chưa? Lần này hiểu lầm mà thôi.”

Tiểu Lý gạt đầu một cái, hơi lo lắng nói: “Nói thực, tôi tin tưởng cậu, nhưng khu tắm rửa của chúng ta lớn như vậy, người như tôi không nhiều, cậu không biết, hiện giờ bên ngoài đồn cậu. . . .”

Hoa Kỳ không có vấn đề nói: “Mỗi người đều có ý nghĩ của mình, tôi không quản được, thích nghĩ sao cũng được.”

“Cậu thật đúng là vô tư, người ta nói huyền thuyên sau lưng cậu, cậu không lo lắng?”

Hoa Kỳ xoa mặt nói: “Chẳng lẽ tôi khóc lớn một hồi thì người ta sẽ không nói? Nào có đơn giản như vậy.”

Tiểu Lý cảm thấy lời Hoa Kỳ nói cũng có lý, nghĩ nghĩ lại nói: “Nếu không, hay là để quản lý làm chứng cho cậu, cũng tránh đám ngốc kia đoán mò.”

“Ông ta sao?” Hoa Kỳ cười: “Loại chuyện như vậy mọi người đều không muốn dính dáng, ngộ nhờ kẻ mình dùng uy tín ra bảo đảm thật sự là tên ăn trộm lương gạt các loại, hậu quả ai gánh chịu? Anh nghĩ quản lý là kẻ ngu?”

Tiểu Lý mắt mác nói: “Đúng vậy, tôi nghĩ quá đơn giản.”

Hoa Kỳ cười cười, an ủi: “Được rồi, anh đừng quan tâm chuyện này nữa, cứ lo làm việc đi, chuyện của tôi tôi tự lo.”

Tiểu Lý giương mắt quan sát Hoa Kỳ, nghi ngờ nói: “Thật sự không có chuyện gì?”

Hoa Kỳ đưa cánh tay ra để lộ bắp thịt nói: “Mặc dù không lớn, nhưng có thể chứng minh tôi là đàn ông, đi ra ngoài lẩn lộn thì phải chịu trách nhiệm.”

Tiểu Lý cười ha ha: “Cậu cứ đùa đi, thôi đi làm việc, tôi còn có khách.”

Hoa Kỳ gạt đầu một cái, đưa mắt nhìn Tiểu Lý rời khỏi nhà tắm tử, Tiểu Lý chân trước vừa đi, Hoa Kỳ lập tức ỉu xiu, cậu vẫn có chút sợ, ngay cả khi là hiểu lầm nhưng vẫn có người ác ý châm chọc, tuy cậu chỉ là tấm kỳ công, nhưng giữa tấm kỳ công với nhau cũng tồn tại ích lợi tranh chấp.

Những thứ này thật ra cũng không quan trọng, cùng lắm thì lựa chọn trầm mặc, lâu rồi mọi người cũng quên đi.

Hoa Kỳ là lo lắng chuyện khác, mới vừa rồi bỗng lên ngắt lời Trang Hào và Chương Viễn nói chuyện, cậu thật sợ Trang Hào không bỏ được mặt mũi, về sau không tới tìm mình nữa.

Hoa Kỳ ảo não hai tay che mặt, tâm phiền ý loạn không biết nên làm gì.

Đúng như Hoa Kỳ đoán trước, vài ngày liên tiếp quả thật Trang Hào không xuất hiện, mà gần gũi mấy ngày này, Hoa Kỳ liền nếm đủ nhân tình ấm lạnh, không ít đồng nghiệp đều dùng loại ánh mắt khác nhìn cậu, ngoài mặt làm bộ như không có chuyện gì xảy ra cười cười nói nói, nhưng sau lưng lại nói đủ điều.

Hoa Kỳ không cần đoán, cũng có thể biết bọn họ nghị luận cái gì.

Ngày này, Hoa Kỳ như thường ngày liêu mạng làm việc ở nhà tắm nam vì không muốn phân thân suy nghĩ Trang Hào, lúc cậu đang bận việc trên thân khách nam thì cửa nhà tắm bị đẩy ra, phục vụ lộ đầu vào kêu: “Hoa Kỳ, quản lý bảo cậu xuống.”

Hoa Kỳ không đáp lại, ngược lại cúi đầu xin lỗi khách, sau đó mới lấy khăn tắm chạy ra ngoài.

Khúc ngoặt nơi cửa phòng tắm chen lấn không ít người, Hoa Kỳ lê dép nhìn đám người mấy lần, mơ hồ thấy một bóng dáng quen thuộc.

“Cậu tới rồi.” Quản lý thấy cậu chạy tới: “Đó là khách hàng của cậu?”

Hoa Kỳ nhìn trong đám người, thấy Trang Hào đang lôi cổ áo một phục vụ, thật giống như muốn đánh gã.

Hoa Kỳ gật đầu một cái: “Ừ, một khách hàng của tôi, thường xuyên đến chỗ chúng ta tắm, thế nào?”

“Cái gì thế nào, bởi vì cậu mà muốn xảy ra án mạng rồi.” Quản lý đẩy Hoa Kỳ đi về phía trước, đám người tự động lui hai bên, chừa một đường đi chật hẹp.

“Chuyện gì xảy ra?” Hoa Kỳ nhìn chằm chằm Trang Hào đầu đầy mồ hôi hoặc hỏi.

Trang Hào trừng lớn mắt, đầy ngập lửa giận nói: “Các người tất cả nghe rõ cho tôi, Hoa Kỳ không có trộm đồ, đó là hiểu lầm, về sau kẻ nào huyên thuyên nói xấu cậu ta, xem ông đây phê kẻ đó.”

Hoa Kỳ đại khái đoán được vì sao Trang Hào như thế, xem chừng là nghe được có người nói huyên thuyên.

Quản lý thấy Hoa Kỳ không lên tiếng khuyên can, vội vàng vọt tới bên cạnh Trang Hào nói: “Đại ca, đứa nhỏ này không hiểu chuyện, hay thích nói lung tung, nếu Hoa Kỳ không có trộm đồ, ngài cũng xác nhận rồi, vậy thì tha cho cậu ta lần này được không?”

Trang Hào liếc quản lý: “Cút sang một bên, hôm nay ai nói gì cũng không tha, ông đây phải phê hắn.” Nói xong, Trang Hào giơ quả đấm vung mạnh lên mặt phục vụ sinh.

Nói thì chậm khi đó, Hoa Kỳ bước một bước dài xông tới: “Ca, tắm kỳ không? Phòng 32 còn trống đó.”

Trang Hào sững sốt: “Đầu cậu có bệnh phải không?”

Hoa Kỳ lắc đầu một cái, mỉm cười nói: “Đánh người phạm pháp a.”

Trang Hào không nổi giận nữa, tay buông lỏng cổ áo phục vụ sinh, phục vụ sinh bị hù xông vào trong quầy bar, quản lý thấy thời cơ vội vàng sơ tán đám người, lúc chỉ còn lại Trang Hào cùng Hoa Kỳ, Hoa Kỳ cười nói: “Ca, lên lầu đi, phòng 32 còn trống.”

Trang Hào nói nói cổ áo sơ mi một chút: “Không có thời gian, hôm nay ông đây tới đây muốn nói cho cậu biết, chuyện ngày đó là mẹ tôi nghĩ sai, về phần cái tát, tính tôi nợ cậu.”

Hoa Kỳ ngửa đầu mỉm cười nhìn chăm chú vào anh: “Anh lại muốn nợ à?”

Trang Hào ho khan mấy tiếng, mặt hơi đỏ lên, hơi cúi đầu: “Được rồi, trong đội xe còn có việc, tôi đi trước.” Trang Hào chuyển nửa thân, mới vừa bước một bước còn nói: “Nếu như còn có người nói cậu, cậu liền nói cho tôi biết.”

Hoa Kỳ cười nói: “Biết.”

Trang Hào thấy Hoa Kỳ cười tươi như hoa, bĩu môi mắng: “Nhìn cái đức hạnh chó má này kìa.” Nói xong, Trang Hào chạy chậm tự đắc ra khỏi cửa quay.

Hoa Kỳ đứng tại chỗ nhe răng cười, lúc này cậu không cảm thấy uất ức chút nào.

Quản lý đứng trong quầy bar thấy Trang Hào đi, lúc này mới dám một mình tiến lên: “Hoa Kỳ, cậu theo tôi đến phòng làm việc.”

Hoa Kỳ rút đi nụ cười, xoay người lại cùng ông ta lên lầu.

Vào phòng làm việc, quản lý lấy ra một phong thư ném lên bàn.

“Hoa Kỳ, chuyện hôm nay tôi rất xin lỗi, dù sao cậu vào đồn cảnh sát là hiểu lầm, tôi nghĩ tôi nên thay Tiểu Từ nhận lỗi với cậu, tôi cũng sẽ phê bình cậu ta.” Quản lý đẩy phong thư trước mặt một cái, còn nói: “Đây là tiền lương tháng này của cậu, còn có tiền thưởng cấp trên cho cậu, về phần ngày mai, tôi nghĩ cậu đừng tới nữa.”

Hoa Kỳ không xa lạ cảnh tượng này, ngược lại bình tĩnh nói: “Quản lý, đây là muốn sa thải tôi?”

Quản lý dù sao cũng hơi áy náy: “Cậu là tôi mời vào làm, nói thật đúng là không bỏ được, mà tôi cũng không có cách nào, bạn cậu đã uy hiếp nghiêm trọng đến an toàn của đồng nghiệp, tôi không thể không làm vậy.” Nói xong, quản lý lại rút ra 500 tệ từ trong túi ra: “Đây coi như là tôi cho riêng cậu.”

Hoa Kỳ nhếch miệng cười khúc khích: “Vây được, tôi nhận.” Hoa Kỳ cầm phong thư trên bàn cùng 500 tệ, còn nói: “Quản lý, còn có việc sao? Không có tôi xuống lầu thu dọn đồ đạc.”

Quản lý gật đầu, tiếc hận nói: “Trước kia cậu là một đứa bé rất tốt, sao lại qua lại với loại người đó? Cậu nhìn trung tâm tắm rửa này, mặc dù tiếp đãi khách dạng gì cũng có, nhưng nhân viên đều là lương dân.”

Hoa Kỳ siết chặt phong thư, cười nói: “Người đó rất tốt.” Nói xong, Hoa Kỳ xoay người đi nhanh ra ngoài.

Trở lại nhà tắm nam, Hoa Kỳ bắt đầu thu thập vật phẩm của mình, còn có một ít quần áo.

Lúc này Tiểu Lý không có làm việc, len lén chạy tới, nhỏ giọng nói: “Hoa Kỳ, cậu cứ như vậy bị đuổi?”

“Nếu không thì sao đây?” Hoa Kỳ hỏi ngược lại.

Tiểu Lý tiếc hận nói: “Chúng ta tới đây thời gian dài, sao lại nỡ để cậu đi như vậy.”

Hoa Kỳ lòng chưa xót nói: “Không có việc gì, về sau còn có cơ hội gặp mặt.”

“Nghĩ kỹ tương lai làm gì sao?”

Hoa Kỳ lắc đầu một cái: “Tạm thời chưa nghĩ ra.”

Tiểu Lý nói: “Tôi biết có một nhà tắm mới mở, không tính lớn, nhưng tiền kiếm cũng không ít, cậu muốn đi thử một chút không?”

Hoa Kỳ suy nghĩ một chút: “Được, anh đưa địa chỉ cho tôi đi.”

Tiểu Lý nói: “Giờ tôi không có địa chỉ, sáng mai tôi hỏi một chút, đến lúc đó tôi đưa đến nhà cậu.”

“Vây cũng được.” Hoa Kỳ nhét một bộ quần áo vào trong túi xách, cười nói: “Tôi đi đây, anh đi làm việc đi.”

Hoa Kỳ mặc áo khoác ngoài quần phục vào, mang ba lô lên lưng, lê dép tới cửa đổi lại giày bông vải, nhìn cũng không nhìn nơi này một cái liền rời đi.

Nhân duyên của Hoa Kỳ ở trung tâm tắm rửa cũng không sai, có mấy người giao tình khá sâu cũng ra cửa đưa tiễn, Hoa Kỳ nhưng phất phất tay tay với họ, khẽ mỉm cười liền tự nhiên rời đi.

14. Chương 14: Ca Nhớ Em Có Phải Không?

Không có việc làm cả ngày Hoa Kỳ rỗi rảnh ở trong nhà, cuộc sống cũng coi như vừa lòng, mỗi ngày ngủ thẳng đến trưa, muốn ăn gì thì ăn, muốn làm gì thì làm, cuộc sống này sướng hơn lúc đi làm ở trung tâm tắm rửa nhiều.

Không phải có câu, nơi này không lưu ta, tự có nơi lưu ta sao, không phải chỉ là một công việc sao, sau lại tìm là được.

Nhưng tất cả những thứ này trong mắt mẹ Hoa Kỳ lại thành tiêu cực lười biếng, cả ngày tức giận quở trách Hoa Kỳ, Hoa Kỳ mắt diếc tai ngơ, không nhìn.

Ba ngày sau khi Hoa Kỳ rời trung tâm tắm rửa, Tiểu Lý đúng hẹn tới, nhà tắm hẳn giới thiệu không tính lớn, nhưng cũng không nhỏ, tọa lạc ở gần tháp truyền hình khu Thiết Đông, khi Hoa Kỳ cầm tờ giấy nhìn địa chỉ phía trên không khỏi nghĩ tới Trang Hào, ngày ấy, Trang Hào cùng Chương Viễn đầu vô miệng đã từng nói tới khu Thiết Đông.

Hoa Kỳ trong ở thành phố nhỏ này lớn lên, chỉ đi qua khu Thiết Đông một lần.

Khu Thiết Đông là khu chậm phát triển trong thành phố, dường như chỗ ngoại ô cậu ở cũng phát triển hơn so với bên kia, tới khu Thiết Đông đã cách hai ba năm trước, khi đó khu Thiết Đông đặc biệt rách rưới, chỉ có một tháp truyền hình đứng cô linh linh sừng sững trong gió, nhìn qua như đứa trẻ không ai muốn, mà gần tháp truyền hình là trường trung học Thiết Đông, nhưng mà nổi tiếng là nơi những người sống tạm bợ trong thành phố làm ra, xuất sản ra toàn những người sống tạm bợ cực phẩm.

Nơi đó, là nơi Hoa Kỳ sắp làm việc.

Ngày này ban đêm, Hoa Kỳ ăn hết ba chén cơm, một tô miến dưa chua hầm cách thủy cũng thấy đầy, thuận tiện còn uống trộm nửa cân rượu trắng dương tự nhượng của cha cậu, cơm nước no nê rồi, một mình cậu nằm sấp trên bệ cửa sổ xem tuyết rơi, bông tuyết không buồn không lo từ bầu trời đêm bay xuống, không có bất kỳ phiền não.

“Con trai, ngày mai là 15 rồi, con đi cắt tóc đi, về rồi theo ta mẹ đi thăm bà ngoại một chút.” Lão thái thái vừa dọn dẹp bàn vừa nói.

Hoa Kỳ vuốt vuốt gương mặt đỏ bừng: “Vâng, chẳng qua trên người con không có tiền.”

Lão thái thái buông chén dưa xuống, đưa tay móc 50 tệ từ trong túi quần ra: “Mau đi làm đi, ngày ngày lượn trước mắt bà đây, bà nhìn cũng choáng váng.”

Hoa Kỳ cong môi hừ một tiếng, tiếp tục thưởng thức cảnh tuyết.

“Đúng rồi, đồng hành lý của con để ở cửa phòng ba ngày rồi, chừng nào thì con dọn?” Lão thái thái lại hỏi.

Hoa Kỳ lười biếng nói: “Không dọn, dù sao thứ hai còn phải đi phỏng vấn, nếu như người ta dùng con, trực tiếp mang đi là được.”

“Con – đứa bé này thật là lười chết đi.”

Hoa Kỳ bĩu môi: “Đây không phải là học mẹ à.”

“Học tôi? Cậu đừng có thói lắm, mẹ cậu – tôi đây chăm chỉ bao nhiêu, cả ngày lo trong lo ngoài, cậu dám nói tôi lười?” Lão thái thái rất không vui phản bác.

Hoa Kỳ từ trên cửa sổ ngồi thẳng lên, ngáp một cái: “Con đi ngủ đây, mệt.”

“Ngày ngày ngốc ăn ngốc ngủ, con sắp hơn heo rồi đó.”

Hoa Kỳ không cho là đúng đẩy cửa đi ra ngoài, ngoài cửa tuyết đọng dày một tầng, đạp lên phát ra tiếng kẻo kệt kẻo kệt, Hoa Kỳ bước trở về hậu viện, lúc vào cửa Hoa Kỳ thuận tay cầm một cuồi hồ lô băng đường ở trong đồng tuyết trước cửa. Vào cửa rồi, Hoa Kỳ bỏ dép bò lên giường, gác chân bắt đầu gặm mút quả, ăn vô cùng ngon.

Chưa tới một lát, một chuỗi mút quả liền vào bụng, lúc này Hoa Kỳ bắt đầu rơi vào mơ hồ, mí mắt không ngừng trề xuống, cậu nhắm mắt lại lật người, trong đầu bắt đầu hiện lên khuôn mặt đẹp trai của Trang Hào, không biết giờ anh đang làm gì, có đi trung tâm tắm rửa tìm mình hay không, hoặc giả cho anh đã đi qua rồi, hơn nữa biết mình bị xa thải rồi, giờ có vui đến tìm không ra phương hướng hay không?

Hoa Kỳ càng nghĩ càng phiền, định ném anh ra sau óc, giận dữ buồn bực ngủ.

Hoa Kỳ tỉnh lại lần nữa đã là giữa trưa hôm sau, bụng huyền thuyên kêu loạn, cậu đứng dậy xuống giường, lấy áo khoác nhưng trong ngăn kéo ra khoác trên người, lúc ra cửa làm thế nào cũng đẩy cửa không ra, cậu nhấc chân đạp mạnh mấy đá, cuối cùng cửa cũng lộ ra khe hở khoảng nửa người, Hoa Kỳ từ trong chui ra ngoài, nhìn tuyết đọng nơi cửa không nhận được nhú nhú mây.

“Mẹ, con đói rồi, buổi sáng ăn gì vậy.” Đi tới tiền viện, câu mở đầu của Hoa Kỳ là hỏi ăn cái gì, kết quả lấy được đáp án là hoàn toàn yên tĩnh, Hoa Kỳ vắn eo bẻ cổ vào phòng, bên trong không có một bóng người, Hoa Kỳ liếc chung quanh mấy cái, thấy góc bàn thả một tờ giấy.

“Con trai, mẹ có việc gấp đi trước đây, hôm nay không đi nhà bà ngoại. Còn có. Giúp mẹ quét tuyết trong sân.”

Hoa Kỳ bĩu môi, thả tờ giấy lại chỗ cũ, đi tới phòng bếp.

Lão thái thái sáng sớm liền đi, căn bản không làm bất kỳ cái gì để ăn, nhìn tủ quầy trống rỗng, dạ dày Hoa Kỳ càng thêm khó chịu. Bất đắc dĩ, Hoa Kỳ lấy một túi mì sợi từ trong tủ quầy ra, bắt nồi nước, đợi nước sôi Hoa Kỳ đi bỏ vào nửa bao mì, thuận tiện đập vào hai quả trứng.

Đổ mì vào bát, Hoa Kỳ lê dép vừa đi vừa ăn, đi tới trong phòng Hoa Kỳ đặt chén lên bệ cửa sổ, xoay tay lại từ trên tủ cầm một ly trà chuẩn bị rót chút rượu nhấm, coi như ấm thân, ai ngờ Hoa Kỳ mới vừa cầm ly xoay người, liền nhìn thấy cửa viện có một người đi vào, trong tay giơ lên hai bao đồ lớn, từng bước một đi về phía trước.

Hoa Kỳ vội vàng dụi dụi mắt, xác định không phải là mình hoa mắt mới dám tin tưởng, người tới không phải là ai khác, chính là Trang Hào hôm qua cậu còn nhớ đến.

Hoa Kỳ để ly xuống, bước một bước dài vọt tới cửa, đẩy cửa ra thì Hoa Kỳ vo đầu tóc rối bởi cười nói: “Anh tới?”

Trang Hào hà hơi, oán giận nói: “Nhà cậu không ai quét tuyết sao? Đã tới bấp chân rồi này.” Trang Hào khó khăn rút ra chân trái bước lên phía trước một sải bước.

Hoa Kỳ cười nói: “Em mà biết hôm nay anh đến, sáng sớm đã quét.”

“ĐM, bốt vuốt móng ngựa.” cuối cùng Trang Hào cũng đến cửa, thở gấp thở dài nói: “Cậu nói cậu ở ruộng dốc này, mẹ nó khó tìm, biết xa như vậy, tôi mới lười tới đây.”

Hoa Kỳ nhe răng cười nói: “Vào nhà trước đi, bên trong ấm áp.”

Trang Hào liếc mắt quan sát Hoa Kỳ: “Nhìn cậu đức hạnh này.”

Hoa Kỳ then thùng gãi gãi đầu, Trang Hào vào nhà liền vội vàng đóng cửa: “Mấy ngày này em không ra khỏi nhà, cũng không có dọn dẹp mình.”

Trang Hào vào nhà sau đó nhìn chung quanh mấy lần: “Nhà cậu thật là rách.”

Hoa Kỳ bĩu môi: “Nhà em là bản nông, sao có thể so với nhà anh, nếu anh ngại rách, không bằng tài trợ em một ít?” Hoa Kỳ cười tươi như hoa, thỉnh thoảng nháy mắt lấy lòng Trang Hào.

Trang Hào ho khan mấy tiếng, giơ đồ trên tay lên nói: “Mua trên đường tới.”

“Ồ, tới thì tới, còn tặng lễ làm gì?” Hoa Kỳ cười nhận lấy: “Mua gì vậy?”

Trang Hào nhẹ giọng nói: “Bánh trôi cody.” (Chắc một hãng bánh nào đó ở bên =.=!)

“Bán bánh trôi, bán bánh trôi, Cody bánh trôi vừa tròn lại tròn.” Hoa Kỳ vừa cười vừa hát, bỏ một khúc tới câu: “Cody bánh trôi từ nhỏ tôi đã thích ăn.”

“Thật là hối hận khi tới thăm cậu, cậu đúng là một kẻ điên” Trang Hào đỏ khốc đỏ cười nói: “Tôi tới trung tâm tắm rửa, bọn họ nói cậu từ chức, tại sao?”

Hoa Kỳ chép chép miệng: “Có mà em từ chức, rõ ràng là bị sa thải, chính là hôm đó, anh phải mông chạy lấy người rồi, em lại xui xẻo, mất công việc không nói, anh nhìn xem.” Hoa Kỳ vội vàng buông đồ trong tay, chạy đến cạnh cửa sổ bưng chén nói: “Anh xem, không có việc làm thì không có tiền, qua năm

mới, em chỉ có thể ở nhà ăn mì sợi, đến quả trứng gà cũng không có.” Trên thực tế, hai quả trứng gà đã sớm bị Hoa Kỳ ăn vào bụng rồi.

Trang Hào cau mày, sắc mặt âm trầm nói: “Bọn người kia giỏi a, dám gạt tôi đúng không – được! chuyện này ca giúp cậu giải quyết.”

Hoa Kỳ mặc dù chung đụng với Trang Hào một thời gian không lâu, nhưng từ tác phong lúc bình thường của anh có thể nhìn ra, anh nói là làm, vì không để anh gây chuyện, Hoa Kỳ luôn miệng nói: “Thôi, dù sao chỗ đó em cũng làm không nổi, sớm đi sớm tỉnh tâm.”

Trang Hào quan sát Hoa Kỳ, suy nghĩ một chút nói: “Chuyện này cũng trách tôi quá lỗ mãng, cậu là vì tôi mất công việc, vậy tôi phải bày tỏ một chút.” Nói xong, Trang Hào lấy ra một xấp tiền từ trong túi ra đưa tới trước mặt Hoa Kỳ: “Mặc dù tôi không biết cậu nghèo thật, hay là giả nghèo, tóm lại hai ngàn tệ xem như tôi tiếp tế cậu, còn công việc thì sao?” Trang Hào trầm tư một lát, còn nói: “Nếu cậu muốn, thì tới đoàn xe của tôi đi làm.”

Hoa Kỳ thò tay nhận tiền, cười láo lỉnh nói: “Tiền em nhận, công việc coi như xong, em không biết lái xe thì đến đoàn xe của anh làm gì? Còn chưa đủ gây phiền phức cho anh sao.”

“Cậu đúng là tự mình hiểu lấy.” thân thể Trang Hào nghiêng về sau, hai chân duỗi thẳng nói: “Nhà cậu có dép không? Trên đường đến tuyệt vào giày không ít.”

“Của ba mẹ em anh đừng mang, sợ anh ghét bỏ, anh cởi giày lên giường đi.” Hoa Kỳ khom người xuống, thay Trang Hào cởi dây giày.

Trang Hào cúi đầu nhìn, cố ý muốn tránh nhưng cảm thấy có người phục vụ như vậy thật tốt: “Nếu cậu là con gái thì tốt biết mấy, cố tình lại là con trai.”

Hoa Kỳ kéo một bên giày của Trang Hào xuống, cười nói: “Trai thì sao?”

“ĐM, cậu là con gái thì chúng ta còn có thể làm người yêu, nhưng cậu lại là ngược lép.” Trang Hào cong ngón chân nói.

Hoa Kỳ cởi một bên giày khác xuống, đứng lên nói: “Nam cũng có thể làm người yêu, xem anh có chịu hay không thôi.”

“Biến thái chết tiệt.” Trang Hào trợn mắt nhìn Hoa Kỳ một cái, nâng hai chân để gần lò sưởi đầu giường.

Hoa Kỳ nhún nhún vai, không sao cả cười, bỏ dép bỏ lên, cầm chân Trang Hào nói: “Vớ cũng ướt rồi, cởi thôi.” ngón tay Hoa Kỳ dọc theo vớ kéo xuống, lộ ra chân to của anh, sau đó kéo áo lên, cầm đôi chân lạnh lẽo kia dán lên bụng: “Như vậy ấm áp hơn không?”

Trang Hào nhếch khóe miệng lên: “Cậu thật đúng là biết cách phục vụ người ha.”

Hoa Kỳ cười cười: “Người khác không có phúc khí này, nhưng mà anh có.”

“Vậy thì tôi thật vinh hạnh.” Trang Hào vừa nói vừa cười, trong lúc vô tình nhìn thấy gối đầu để một bên, anh kéo qua để sau lưng, tự nhiên nằm lên, thoải mái nói: “Tối hôm qua ở đoàn xe cả đêm không ngủ, đột nhiên ấm áp thật có chút mệt.”

“Vậy thì ngủ đi.” Hoa Kỳ cách quần áo vuốt ve chân Trang Hào.

Trang Hào từ từ nhắm hai mắt lại, mơ hồ nói: “Nhà cậu chỉ có một mình cậu?”

“Ba mẹ em có chuyện đi ra ngoài, chắc rất khuya mới có thể về.”

Trang Hào ừ một tiếng không nói chuyện nữa, nhưng mà giật giật ngón chân.

Hoa Kỳ ngồi xếp bằng, thấy Trang Hào giống như ngủ thiếp đi, nhỏ giọng hỏi “Ca, có phải anh nhớ em không?”

Trang Hào như cũ ừ một tiếng, cũng không biết có nghe vấn đề Hoa Kỳ hỏi hay không. Nhưng mà, Hoa Kỳ coi như anh thừa nhận.

Chỉ chốc lát sau, Trang Hào hoàn toàn ngủ say, phát ra tiếng ngáy khê, Hoa Kỳ vén áo lên, từ từ buông hai chân anh xuống, động tác nhẹ nhàng chậm chạp bò đến bên cạnh Trang Hào cúi đầu tỉ mỉ nhìn anh.

Đây là lần đầu tiên Trang Hào ở trước mặt Hoa Kỳ an tĩnh ngủ say như thế, lông dài nhỏ mi khê run, Hoa Kỳ đột phát ý tưởng, duỗi ngón tay quét qua lông mi anh, lông xù làm cho người ta ngứa ngáy trong lòng, lại nhìn đôi môi mỏng mê người kia, Hoa Kỳ thực không chế không được, cúi đầu nhẹ nhàng hôn một cái.

Lúc ngẩng đầu lên, Hoa Kỳ liếm môi một cái, hài lòng xuống giường, bởi vì cậu thực đói bụng, nâng chén mì lạnh thẩu lên tiếp tục cắn ăn.

Cuối cùng lấp đầy bụng, Hoa Kỳ lúc này mới trở lại trên giường gạch, từ trong ngăn tủ lấy ra một cái chăn mỏng nhẹ nhàng đắp lên người Trang Hào, bò lên nằm bên cạnh anh, thỏa mãn hưởng thụ.

“Hoa Kỳ, mày đứng lên cho bà! Người này là ai!”

Một tiếng gào thét phá vỡ không khí hài hòa an tĩnh, khiến cho Trang Hào cùng Hoa Kỳ từ trong mộng tỉnh lại, Hoa Kỳ ngáp một cái: “Mẹ, mẹ trở lại liền kêu, kêu cái gì đấy?”

“Mày còn hỏi bà đây kêu cái gì? Hai người đây là làm gì? Người này là ai?” Lão thái thái mới từ bên ngoài hết bận trở lại, vừa mới vào nhà giày cũng không kịp cởi liền nhìn thấy hai người ôm nhau trên giường gạch, cảnh đó phải nói là như sấm sét giữa trời quang, sưng sốt làm lão thái thái choáng váng mấy hồi.

Hoa Kỳ cùng Trang Hào đồng thời liếc nhìn đối phương.

Trang Hào ôm Hoa Kỳ, Hoa Kỳ lại là một chân đặt lên bụng Trang Hào, hai người vội vàng buông đối phương, Hoa Kỳ cọ ngồi dậy nói: “Đây là một người bạn của con, chúng con chỉ ngủ mà thôi.”

Trang Hào không biết làm sao, lúng túng nói: “Dì, ngài trở lại?”

Lão thái thái nhìn Trang Hào một cái, sau đó nói với Hoa Kỳ: “Mẹ nói mày đi quét tuyết, rốt cuộc có quét hay không, giờ là mấy giờ rồi, sắp tối rồi, hai người còn ngủ?”

“Ai nha, gần sáu giờ rồi?” Trang Hào không nói chuyện nhảm, vội vàng lấy vớ đặt gần lò sưởi đầu giường mang vào chân, xuống giường lê giày nói: “Hoa Kỳ, không có việc gì tôi đi về trước, cậu nhanh giúp dì quét tuyết đi.”

Hoa Kỳ liên tục gật đầu không ngừng, đi theo xuống giường, hai người lấy tốc độ ra khỏi phòng.

Đứng ở cửa đại môn, Trang Hào gãi ót nói: “Không có việc gì tôi đi về trước, cậu nhanh đi quét tuyết đi.”

“Ca, đây là lần đầu tiên anh gọi tên em đấy.” Hoa Kỳ đứng ở cửa ngáy ngồ cười.

Trang Hào trợn mắt: “Lăn đi, tôi đi nha.”

“Ca, cuối tuần em tới một nhà tắm rửa mới mở làm việc, anh muốn tắm thì đến đó tìm em.” Hoa Kỳ mỉm cười nói.

Trang Hào dừng bước, hỏi ngược lại: “Nhà tắm mới mở? Ở đâu?”

Hoa Kỳ nói: “Chỗ tháp truyền hình khu Thiết Đông bên kia, tên là nhà tắm Ngũ Hành gì đó, nghe nói còn có sàn nhảy nữa.”

“Nhà tắm Ngũ Hành?” Trang Hào trong nháy mắt nhú mày: “Không được, cậu không thể đến đó làm việc.”

“Vì sao?” Hoa Kỳ kinh ngạc nói.

Trang Hào nghiêm mặt nói: “Bớt nói nhảm, nói cậu đừng đi thì đừng đi, cậu dám đi nhìn xem tôi có đánh gãy chân cậu hay không.”

15. Chương 15: Tiểu Bá Vương Khu Thiết Đông

Sau khi Trang Hào đi, Hoa Kỳ cũng không suy nghĩ nhiều, dứt khoát kiên quyết lựa chọn đi nhà tắm Ngũ Hành. Khu Thiết Đông là khu vực mới phát triển, trước kia không ai hỏi thăm, đất không đáng vài đồng tiền, nhưng mà một khu vực bình thường như vậy, bất chợt xông vào tầm mắt mọi người, nhất thời danh tiếng vang xa.

Hoa Kỳ ngồi trong xe buýt, nhìn xe càng đi càng xa, không khỏi có chút sợ, trong lòng cậu hiểu, mình cố ý lựa chọn đến khu Thiết Đông đi làm, nhất định sẽ không có cách nào gặp Trang Hào thường xuyên, nhưng cậu không thể không làm như vậy, người luôn phải sống, cậu không thể không làm gì chỉ chờ Trang Hào xuất hiện.

Nhưng mà, Hoa Kỳ chưa bao giờ nghĩ mình và Trang Hào đang ở giai đoạn nào.

Xe buýt đi vào khu Thiết Đông, Hoa Kỳ bắt đầu hết nhìn đông tới nhìn tây, nơi này xây dựng thật đúng là được, hai bên đường phố nhà lầu liên tiếp, quán ăn chỗ ăn chơi gì cũng có, lối đi bộ lại toàn trai đẹp mỹ nữ, cẩn thận nhìn, thật đúng là khu Thiết Đông không kém khu Hướng An cùng khu Nam Sơn bao nhiêu, nhiều lắm cũng coi như là mỗi nơi có nét riêng mà thôi.

Nói tới khu Nam Sơn, Hoa Kỳ tự nhiên nghĩ đến Chương Viễn, từ lần đàm thoại trước, Hoa Kỳ mơ hồ nhận thấy, Chương Viễn cùng khu Thiết Đông có liên hệ.

Hoa Kỳ không khỏi nhếch nhếch miệng, dạo đúng là chuyện phiền toái không ngừng!

Hoa Kỳ theo địa chỉ trên tờ giấy Tiểu Lý đưa tìm được nhà tắm Ngũ Hành, nhà tắm này mới vừa khai trương mấy ngày, mặt trước còn có bóng bay cùng các loại lẵng hoa, Hoa Kỳ từ một bên đi qua nhìn kỹ người tặng hoa, một người trong đó thiếu chút nữa khiến Hoa Kỳ cười ra tiếng, tên là Lý Nhị Cầu, chúc Tứ gia buôn bán thịnh vượng.

Hoa Kỳ bĩu môi, giờ niên đại gì, còn có người tên này, thật đúng là đủ quê.

“Cậu tìm ai?” Trong nhà tắm đi ra một người, từ ăn mặc có thể nhìn ra là phục vụ sinh.

Hoa Kỳ nín cười nói: “Tôi được người bạn giới thiệu tới phỏng vấn.”

Phục vụ quan sát Hoa Kỳ: “Phỏng vấn gì?”

“Tắm kỳ.”

“A, vậy được, cùng tôi đi vào.” Phục vụ đẩy cửa ra mang theo Hoa Kỳ vào đại sảnh, trong đại sảnh có vẻ hơi trống trải, thiết bị cũng không đầy đủ hết, nhưng lại có không ít khách nam nữ đứng xếp hàng nơi quầy tiếp tân lấy thẻ.

“Quản lý, có một nhóc tới phỏng vấn tắm kỳ.” Phục vụ hướng thét gọi một người đàn ông mang giày tây trong quầy tiếp tân.

Người đàn ông gật đầu một cái, buông công việc trong tay đi ra: “Trước kia đã làm sao?”

Hoa Kỳ nói: “Đã làm.”

“Làm đã bao lâu?”

Hoa Kỳ nói: “Hơn ba năm.”

Quản lý cười: “Càng già càng lão luyện a, vậy thì tốt, nơi này mới vừa khai trương cần nhân viên kỳ cựu như cậu, tên là gì?”

“Hoa Kỳ, đóa hoa hoa, cờ xí kỳ.”

Quản lý chợt nhớ tới có người đề cập với y: “Cậu là bạn của Cao sư phụ giới thiệu tới đúng không?”

Hoa Kỳ liên tục không ngừng gật đầu, cười nói: “Đúng, quản lý trí nhớ thật tốt.”

Quản lý cười cười: “Vậy được rồi, nếu cậu có kinh nghiệm như vậy, hi vọng cậu đến chỗ tôi làm việc tốt, đem kinh nghiệm tích lũy trước kia dạy cho người ở đây.”

“Ngài yên tâm, cái này nhất định, nói được làm được là câu mẹ tôi thường nói.” Hoa Kỳ có vẻ tràn đầy tự tin.

Quản lý trưởng thức nói: “Vậy được, hôm nay cậu đi làm luôn đi, chỗ này tôi nhiều khách, tắm kỳ tổng cộng chỉ có ba người, rất vội. Về phần tiền công, cứ dựa theo tiền lương lúc ở nhà tắm cậu làm lúc trước, cậu đừng nói với người khác, nghe không?”

“Được, nhưng mà.” Hoa Kỳ hơi do dự.

Quản lý hơi nhíu lông mày quan sát Hoa Kỳ: “Thế nào? Có khó khăn?”

Hoa Kỳ cười lắc đầu: “Cũng không phải là chuyện gì lớn, tôi cho là hôm nay chỉ tới đây phỏng vấn, cho nên lúc tới không mang hành lý, nhà tôi ở vùng ngoại ô.”

“Này, này không phải là chuyện gì, cậu cứ làm trước, chờ Chủ nhật tôi cho cậu nghỉ một ngày về lấy là được.”

Quản lý hào khí như thế, Hoa Kỳ cũng không nản nhó, đồng ý một tiếng hôm nay liền làm việc, nhưng chuyện cũng không có thuận lợi như Hoa Kỳ dự liệu, lúc cậu vào nhà tắm nam thì ba tắm kỳ công bên trong không có một người phản ứng, bất đắc dĩ Hoa Kỳ đành phải buồn bực chờ việc, rốt cuộc mười phút sau, Hoa Kỳ đụng phải người khách đầu tiên, nhưng không động tay đã bị một người đàn ông cao hơi gầy bên cạnh đoạt đi.

Hoa Kỳ biết, mình bị xa lánh.

Nhưng mà không sao cả, chờ bọn họ làm không nổi nữa, chắc chắn sẽ có việc.

Trên thực tế Hoa Kỳ nghĩ lầm rồi, cũng đánh giá thấp thực lực ba người này, tuyệt kỹ của bọn họ là gạt người, lừa gạt thế nào, chà phía trước sau lưng một lần là xong, hoàn toàn không cùng cấp bậc với nhà tắm trước, đừng nhắc tới phục vụ hạng sang trọn bộ gì.

Hoa Kỳ mặc đồng phục làm việc ngồi ở trên giường bên cạnh nhìn, từ thủ pháp tắm kỳ của bọn họ hoàn toàn có thể kết luận là ngoài tắm rửa ở nhà từ nhỏ đến lớn ra, căn bản không có bất kỳ kỹ thuật gì.

Hoa Kỳ nhìn lâu, cũng cảm thấy không có nghĩa, liền nằm chết dí trên ấm giường lim dim, ai ngờ đang ngủ ngon lại bị giường chấn động mà tỉnh.

Hoa Kỳ giương mắt nhìn một tắm kỳ công mập mạp bên cạnh nói: “Làm gì?”

Mập sư phụ trợn mắt nhìn Hoa Kỳ một cái: “Tứ gia mời cậu tới ngủ à? Cậu không biết làm việc?”

Hoa Kỳ bĩu môi: “Không có ai tìm tôi tắm kỳ, tôi có thể làm gì?”

“Hắc, thằng nhóc này không muốn làm việc? Không thấy nhà tắm khắp nơi đều là nước đục sao, cậu không thể lấy giẻ lau lau một cái?”

Hoa Kỳ chép chép miệng, chậm rãi xuống ấm giường, đi tới bên tường cầm giẻ lau nhà bắt đầu kéo.

Hoa Kỳ nghĩ, loại chuyện này là ai cũng sẽ gặp phải, chỉ cần vào xã hội, chịu chút chèn ép cũng không có gì, tóm lại thời gian lâu, bọn họ hiểu mình là dạng người gì, tự nhiên sẽ không đối đãi với mình như thế nữa.

Ôm ý nghĩ như vậy, cuối cùng Hoa Kỳ cầm rế ở nhà tắm Ngũ Hành, nhưng ba ngày sau, Hoa Kỳ sưng sốt không chà xát qua một ai, một phần tiền cũng không có, ngược lại thành tạp công ở nhà tắm.

Trong ba ngày này, Hoa Kỳ trừ ăn cơm ra hầu như không ra khỏi nhà tắm, buổi tối lúc ngủ, ba người tắm kỳ công kia ngược lại rất là hào phóng, giường lớn gì cũng cho Hoa Kỳ, điều này làm cho Hoa Kỳ ít nhiều hơi vui mừng, nhìn ra. Không dính dáng tới ích lợi, ai sẽ đi tranh tới tranh lui?

Rốt cuộc nhện đến buổi tối ngày thứ tư, nhà tắm rửa tiến hành giảm giá, ngày này nhà tắm có không ít người, đa số là đàn ông, đoán chừng là vì nơi này phục vụ đặc biệt mà đến?

Trong nhà tắm nam, Hoa Kỳ vẫn như cũ cầm giẻ lau nhà kéo kéo chung quanh, tự đắc như đang vẽ tranh đùa, tùy ý hạ bút. Mà ba người tắm kỳ sư kia lại mệt mỏi không thở được, từng cái rũ cụp mắt, như sống không dậy nổi.

Hoa Kỳ ở một bên hé miệng cười trộm, đáng đời, cho các người giành, sớm muộn gì cũng một chết các người, đến lúc đó tôi liền có cơ hội rồi.

Lúc Hoa Kỳ đang chế giễu, cửa nhà tắm nam đột nhiên bị đẩy ra, ba người đàn ông thân hình cao lớn đi vào, Hoa Kỳ nhìn lướt qua người đàn ông cầm đầu kia, hắc và Trang Hào một dạng, vai trái xăm hình, là một con rồng, màu sắc rực rỡ. Nhìn mặt người đàn ông này, đừng nói, thật đúng là không kém Trang Hào, nhưng ánh mắt của hắn có chút hung ác, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Hoa Kỳ nhìn hai mắt, nhìn hắn khi đi tới vội vàng cúi đầu làm bộ lau nhà.

“Tứ gia, nơi này của anh cũng quá bận đi? Muốn chà xát tắm rửa cũng không được.” người đàn ông đi phía sau gã xăm hình oán giận nói.

Gã xăm hình cười nói: “Vậy thì đừng chà xát, lên lầu tìm cô nàng nào đó đi.”

“ĐM, ngày hôm qua mới vừa đập tứ pháo, không tới.”

Gã xăm hình trêu ghẹo nói: “Đáng đời, cẩn thận sớm muộn gì cũng bất lực.” Nói xong, Gã xăm hình lấy khăn tắm bên hông xuống, thân thể xích lõa đi tới phía dưới vòi hoa sen dội thân thể, ánh mắt hắn tình cờ quét qua Hoa Kỳ, cau mày nói: “Mày là ai?”

Hoa Kỳ ngẩn ra, ngẩng đầu lên cười nói: “Tôi là nhân viên nơi này.”

“Nói nhảm, tao không biết mày là nhân viên sao, tao là hỏi mày làm gì.” Gã xăm hình không nhịn được nói.

Hoa Kỳ đành hoảng nói: “Tắm kỳ.”

“Tắm kỳ? Ai chiêu mày vào?”

Hoa Kỳ tới Ngũ Hành mấy ngày rồi, sững sờ không có người nói chuyện nhiều với cậu, cho nên cũng không có cơ hội hỏi quản lý tên gì, chỉ có thể nói: “Quản lý thích mặc tây trang đó.”

Gã xăm hình hì hì cười: “A, tao biết rồi.”

Hoa Kỳ cảm thấy không giải thích được, chẳng lẽ mình hình dung sai sao? Người quản lý đó từ sớm đến muộn không ngừng đổi tây trang, chuyên cần một ngày đổi bốn lần.

“Mày nói mày là tắm kỳ, vậy thì xoa xoa cho tao.” Gã xăm hình tắt vòi tắm, đi tới ấm giường trống không nằm xuống: “Đến đây đi.”

Hoa Kỳ đang muốn cự tuyệt, sau lưng lại bị mập sư phụ đẩy một cái: “Nhanh qua, hắn là ông chủ đó.”

“Ông chủ?” Hoa Kỳ sững sờ, vụn vụn không ngờ ở đây sẽ đụng phải ông chủ Ngũ Hành.

“Kì kèo gì đó? Nhanh lên.” Gã xăm hình nhắm mắt lại thúc giục.

Hoa Kỳ vội vàng nói: “Tới.” Hoa Kỳ chạy đến rương quần áo lấy túi công cụ, lúc trở về lại lấy một chậu nước ấm, mang theo khăn tắm hỏi “Ca, anh muốn chà xát thể nào? Chỉ kỳ bồn hay là toàn bộ?”

“Tùy mày.”

“Được rồi, vậy tôi làm.” Hoa Kỳ nghĩ thầm, người đàn ông trước mặt này là ông chủ a, vì tiền đồ tương lai, hôm nay phải xoay cánh tay bộc lộ tài năng, vì vậy, Hoa Kỳ đem toàn bộ sở học ba năm qua dùng lên người gã xăm hình, cái gì trước kỳ bồn, sau xoa bóp, bôi dầu thơm, từ đầu đến chân ngay cả ngón chân đều không lọt, ngay cả cúc hoa của Gã xăm hình cũng chào hỏi. (Làm nghề này em ăn đậu hủ của biết bao người a :v)

Đợi Hoa Kỳ chà xát xong, Gã xăm hình dường như ngủ quên, có lẽ Hoa Kỳ đột nhiên thu tay lại làm cho hắn cảm thấy có chút không thích ứng, lúc này mới từ từ mở mắt, kêu rên nói: “Thủ pháp không tệ, trước kia làm qua?”

Hoa Kỳ há hê nói: “Nhà tắm Cổ Lăng.”

“Nhà tắm Cổ Lăng?” khoe miệng Gã xăm hình nhảy lên, từ từ rời ấm giường, ngồi xếp bằng xuống, mà nhị đệ hắn giữa hai chân cũng đứng thẳng, Hoa Kỳ không khỏi nhìn qua hai lần, âm thầm thầm nói, lớn như vậy a. (o)

Gã xăm hình hình như nhận ra cái gì, cười giỡn tự đắc duỗi ngón tay gầy gầy nhị đệ, nó như lò xo tự đắc trên dưới búng lên, nói: “Nhà tắm mới khai trương, người cũng tuyển không đủ, thủ pháp thuần thực giống như mây tào mồi không ít, có thể tới không được mấy cái, tào thấy hay là như vậy, mây coi như sự phụ mới của nhà tắm nam đi, tiền lương tào tăng hai ngàn ày.”

Hoa Kỳ há miệng: “Thật à?”

Gã xăm hình xem nhìn bộ dạng Hoa Kỳ thấy tiền sáng mắt, không khỏi cười nói: “Thật.”

“Được, tôi bảo đảm không phụ ông chủ kỳ vọng.”

Gã xăm hình giơ tay lên gãi gãi đầu, đứng dậy khỏi ấm giường xuống tới, lúc lướt qua Hoa Kỳ nói: “Làm rất tốt, tào bảo đảm nơi này không thể kém nhà tắm Cổ Lăng.”

Hoa Kỳ cười láo lỉnh nói: “Ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ cố gắng gấp bội.”

Gã xăm hình vỗ vỗ bả vai Hoa Kỳ, đi tới dưới vòi tắm cọ rửa mình.

“Bàng Suất ở đây không?” cửa nhà tắm bị đẩy ra, một người đàn ông mặc đồ ở nhà hỗn hển thở gấp nói: “Bàng Suất có đây không?” |

“Mày mù à? Không thấy tao ở đây sao?” Hoa Kỳ nhìn soi mói, Gã xăm hình thế nhưng quay đầu lại.

“Đại ca, em tìm được anh rồi, anh nhanh đi đi, đã xảy ra chuyện.”

Bàng Suất xem thường tắm : “Có rắc thì phóng đi.”

“Chúng ta.” người đàn ông mặc đồ ở nhà liếc nhìn Hoa Kỳ, hung hăng trừng cậu một cái mới đi tới bên cạnh Bàng Suất, hạ thấp giọng nói: “Tuần trước chuyện kia bị người phát hiện, thằng nhãi Trang Hào vừa rồi mang theo mười mấy người đập công ty Lâm Sơn, rất nhiều huynh đệ bị đưa đến bệnh viện.”

“Mày nói cái gì?” Bàng Suất đóng vòi hoa sen, cảm tức nhìn người đàn ông nói: “Trang Hào dám đối đầu với tao đúng không? Được, sớm muộn gì tao cũng cho hắn biết ông đây lợi hại.”

Hoa Kỳ ở một bên nghe mà trong lòng run sợ, cậu vạn lần không ngờ, ông chủ hiện tại của mình lại có quan hệ với Trang Hào.

Hắn lại là Tiểu Bá Vương khu Thiết Đông —— Bàng Suất.

16. Chương 16: Có Phải Lén Lút Đi Với Người Khác Sau Lưng Tôi Hay Không?

Kể từ khi Hoa Kỳ biết Bàng Suất đối đầu với Trang Hào, cậu liền bắt đầu lưu ý từng cử động của Bàng Suất, có thể thu vào đáy mắt tuyệt không bỏ qua, trong lúc vô hình Hoa Kỳ thành gián điệp, ngay cả đi nhà cầu cũng vậy. Có một ngày, Hoa Kỳ nghe người sát vách gọi điện thoại là Bàng Suất, nén hô hấp không lên tiếng, chờ đến khi điện thoại cắt đứt, Hoa Kỳ sửng sốt không được đến tin tình báo có lợi gì, ngược lại Bàng Suất ở sát vách gõ cửa một cái: “Mang giấy không?”

Trong lòng Hoa Kỳ run sợ đem hai tờ giấy cho Bàng Suất, Bàng Suất nhận lấy, chốc lát còn nói: “!@#%\$@, mày không thể cho nhiều chút à, quá mỏng dễ rách.”

Hoa Kỳ bị hù run lập cập, cuối cùng đem toàn bộ đều cho hắn.

Bàng Suất hài lòng từ trong nhà cầu ra ngoài, lúc trải qua phòng Hoa Kỳ gõ cửa: “Một hồi đi nhà cầu xong đến đại sảnh tìm quản lý, nói cho hắn biết về sau nơi này mỗi ngày đều phải bỏ khăn giấy, khu nhân viên cũng phải hoạch định.”

Hoa Kỳ khô quắt không lên tiếng, cử động này lại khiến Bàng Suất thẹn quá thành giận, hướng về phía cửa đá một cước: “Tao đang nói chuyện với mày đấy, câm sao?”

Hoa Kỳ cả kinh: “A. A tôi biết rồi.”

Bàng Suất cau mày, nghĩ thầm giọng nói này rất quen tai, cũng không đoán nhiều, sửa sang lại quần áo mở cửa đi ra ngoài.

Cuối cùng Hoa Kỳ thở phào nhẹ nhõm, lúc này vẫn đề tới, tất cả giấy đều cho Bàng Suất, vậy sao cậu đi ra ngoài? Sau đó Hoa Kỳ cứ ở trong cầu tiêu chờ a chờ, rốt cuộc sau mười mấy phút nghe được có người tiến vào mới được giải thoát.

Hoa Kỳ mở cửa đi ra, đứng ở cửa là một phục vụ khu nghỉ ngơi, mặt mày hớn hờ nói: “Anh cũng nhận được a, nếu là tôi, sớm đã dùng quần cộc lau.”

Hoa Kỳ bĩu môi: “Chú không ghét bẩn sao?”

Phục vụ cười nói: “Anh cũng có thể chọn dùng.”

“Dừng lại, tôi không có nhiều ý tưởng buồn nôn như vậy, tôi chờ người.” Hoa Kỳ rửa tay, không chút để ý ân nhân của mình, mở cửa chạy ra ngoài.

Hoa Kỳ xem như mọc rễ ở Nhà tắm Ngũ Hành, không ít nhân viên cũng nhận ra cậu, một thằng nhóc mặt mày như con gái, may nhờ bản thân Hoa Kỳ không có đàn bà, bằng không không bị chèn ép chết?

Hoa Kỳ tắm rửa xuôi gió xuôi nước, hoặc có thể nói là như gió mùa xuân, tương đối tươi mát.

Nguồn gốc tất cả đều là vì Bàng Suất, chỉ cần Bàng Suất tới nhà tắm, nhất định tìm Hoa Kỳ giúp hẩn tắm kỳ, mỗi lần chà xát xong sau hẩn đều có thể nằm ngủ ngon. Hơn nữa, mỗi lần Bàng Suất tới đều sẽ mang cho Hoa Kỳ một ít đồ, rượu thuốc lá đồ ăn ngon không cần phải nhiều lời, có giá trị thì ngay cả là đồng hồ trên tay hẩn cũng đưa cho Hoa Kỳ rồi.

Vì vậy, từ từ, Hoa Kỳ đi tới đầu đỉnh sóng gió, trở thành đối tượng mọi người hâm mộ đổ kị.

Hoa Kỳ biết rõ xã hội hiểm ác, nếu muốn làm việc lâu dài thì phải có ánh mắt, không chỉ đơn giản lấy lòng ông chủ, ngay cả đồng nghiệp cũng phải như thế. Vì vậy, mỗi lần Hoa Kỳ nhận được ân huệ gì từ Bàng Suất, cũng sẽ chia sẻ ọi người, trừ đồng hồ đeo tay, cậu len lén giấu đi.

Hiện giờ Hoa Kỳ là khổ sai khu nam, nói thực, trong tay không có quyền lợi gì, cho dù có cũng chưa chắc có người nghe một thằng nhóc chưa mọc đủ lông.

Hoa Kỳ cũng không để ý những thứ này, ngược lại mỗi lần Bàng Suất xuất hiện, đoàn người a dua nịnh hót mới khiến Hoa Kỳ cảm thấy chán ghét.

Lúc Bàng Suất xuất hiện lần thứ năm, Hoa Kỳ nhỏ giọng nói với hẩn, “Ông chủ, về sau ngài đừng tiếp tục mang đồ cho tôi, các đồng nghiệp nhìn không tốt.”

Bàng Suất liếc Hoa Kỳ, “Có gì không thể được sao? Ông chủ thưởng cho nhân viên có năng lực quá bình thường, nếu ai oán hận, nói bọn họ cũng cố gắng cho tao xem.”

Hoa Kỳ không nói chuyện nữa, nhưng mỗi lần thu đồ, trong lòng đều không được tự nhiên.

Rốt cuộc nhìn đến Chủ nhật, Hoa Kỳ đơn giản thu dọn một tý chuẩn bị về nhà lấy hành lý, ra đến cửa tắm rửa, quản lý chạy tới, nhét 500 tệ cho cậu, nói là tiền tắm tuần này.

Hoa Kỳ gạt đầu một cái nhận, bọc áo khoác nhưng chậm rãi đi ra ngoài.

Cuối tuần này lạnh khác thường, gió lạnh và khô ráo thổi trên mặt rất không thoải mái, Hoa Kỳ đi tới trạm xe buýt, chưa đợi đứng vững, liền bị người từ phía sau bụm miệng một đường kéo về phía sau.

Hoa Kỳ giùng giàng, nhưng lại phí công.

Hoa Kỳ bị bắt đến trong ngõ cụt, người sau lưng buông tay ra thì Hoa Kỳ ngồi liệt trên đất thổ hồn hẩn: “Các vị đại ca, có gì từ từ nói, tôi đắc tội chỗ nào, vậy thì cho tôi xin lỗi.”

Trước mặt Hoa Kỳ đứng năm sáu thằng nhãi, trong tay mỗi người cầm cọc gỗ, thằng nhóc cầm đầu nghe Hoa Kỳ nói lại then quá thành giận, nhắc chân đá mạnh cầm Hoa Kỳ, Hoa Kỳ nhanh nhẹn tránh khỏi, khiến một cước này đá lên ngực.

“Mày giỏi, mày còn tránh phải hay không?” Người nọ nhắc chân đá một cước.

Hoa Kỳ tự biết là không tránh thoát, chỉ có thể ôm đầu mặc cho bọn hán đâm đá.

“Nhãi con, về sau đằng hoàng một chút cho tao, chớ cản đường người khác nghe thấy chưa?” Người nọ cầm gậy gỗ hung hăng đánh Hoa Kỳ một gậy, Hoa Kỳ đau nhếch miệng, vội vàng nói: “Biết.”

Người nọ còn muốn động thủ, lại bị người sau lưng ngăn cản: “Ca, đừng đánh, thằng nhãi này chưa lớn, giáo huấn một chút là được.”

“ĐM.” Người nọ thu tay, còn nói: “Đi, xem trên người hán có tiền không, đừng làm cho chúng ta làm một trận mất công.”

Chốc lát, Hoa Kỳ liền cảm thấy có người sờ loạn trên người cậu, cuối cùng sờ tới túi quần liền lôi 500 tệ quản lý mới vừa cho cậu ra ngoài.

“Ca, chỉ có 500.”

“!@#%\$@, có liền cầm.” Người nọ đi tới Hoa Kỳ trước mặt, ngồi xổm người xuống nói: “Nhóc, nhớ hôm nay dạy dỗ, còn có lần sau liền ày ném mùi đau khổ.”

Nghe tiếng bước chân hỗn loạn càng xa dần, cuối cùng Hoa Kỳ thở phào nhẹ nhõm, thần kinh căng thẳng cũng chậm rãi nhả ra, đồng thời cảm giác đau đớn cũng nường theo mà đến, Hoa Kỳ từ từ ngồi dậy, thử giật giật cánh tay, cũng may, đánh không quá nghiêm trọng.

Hoa Kỳ đỡ tường đứng lên, mỗi đi một bước trên đùi đau như kim châm, bắt đắ dĩ, Hoa Kỳ ra khỏi ngõ nhỏ, đi tới ven đường ngăn cản một chiếc xe.

Hoa Kỳ hiện giờ nhất định không trở về nhà được, lựa chọn duy nhất là trở về nhà tắm.

Trước khi xuống xe, Hoa Kỳ lôi trong túi nhỏ ra năm tệ thanh toán tiền xe, may nhờ người nọ soát người không quá cẩn thận, nếu không năm tệ này cũng bị mất.

Hoa Kỳ cà thọt chân đẩy cửa kính lớn của nhà tắm, mới vừa đi không có mấy bước, liền nhìn thấy Bàn Suất ôm một cô gái gồi trên ghế sa lon nơi đại sảnh, ánh mắt tò mò rơi lên người Hoa Kỳ.

“Nhóc, mày đánh nhau?” Bàn Suất hiểu kỳ nói.

Hoa Kỳ cười khổ nói: “Không có, tôi nào có bản lãnh đó.”

“Vậy mày đây là tự chỉnh? Toàn thân cao thấp đều là tuyệt không nói, còn có khuôn mặt, còn đang máu đầy.”

“Thật sao?” Hoa Kỳ gơ tay lên lau mặt một cái, đừng nói, thật đúng là thấy đỏ.

Bàn Suất nhíu mày: “Có phải gặp chuyện hay không? Có chuyện nói với tao, dám đụng đến người của tao thật không muốn lẫn lộn đúng không?”

Hoa Kỳ bụm mặt nói: “Tôi cũng không biết, mới vừa đứng chờ xe buýt, kết quả bị mấy người túm vào trong ngõ hẻm, kết quả cứ như vậy.”

“!@#%\$@, tao thật muốn nhìn người nào bản lãnh lớn như vậy.” Bàn Suất phát tay với người bên cạnh một cái: “Đi cho tìm cho tao, tìm cho ra mấy thằng nhóc đó.”

Bàn Suất tiểu đệ nhận chỉ thị, vội vàng ra khỏi nhà tắm.

“Được rồi, chớ đứng ngốc ra, đi vào trong tắm một cái đi, không có việc gì liền đằng hoàng tắm rửa làm công cho tao.” Bàn Suất nói to dạn dỏ .

Hoa Kỳ gạt đầu một cái, cà thọt từ từ lung lay đi vào.

Vào cửa thì nhà tắm nam hết sức vắng vẻ, chỉ có một ông già cô độc ngâm tắm.

Hoa Kỳ từ từ cởi quần áo, đứng phía trước gương quan sát mình, vết thương sau lưng cùng bắp đùi thì nghiêm trọng, từng chỗ bị đánh qua có thể thấy rõ, xem chừng ngày mai sẽ bị bầm. Nhìn lại mặt mình, trừ má phải đến gần lỗ tai có một lỗ nhỏ ra, không có chỗ bị thương.

Hoa Kỳ thở dài một tiếng, cảm khái mình thật không dễ mà, chậm rãi leo lên ấm giường, nhắm mắt lại chậm rãi lấy lại tinh thần.

Khăn trương cao độ từ từ bình phục, cái một giấc này Hoa Kỳ ngủ đặc biệt chìm, ngay cả buổi chiều tắm rửa nhộn nhịp cũng không tỉnh lại, sau đó mập sư phụ kêu mắng mới đánh thức cậu dậy được.

Hoa Kỳ dụi dụi mắt ngồi dậy, ngáp một cái nói: “Mấy giờ rồi?”

Mập sư phụ đi ngang qua Hoa Kỳ: “Tám giờ rồi, nhiều người vợ quá nếu không tôi sẽ không gọi cậu.”

Hoa Kỳ bĩu môi, ôm bắp đùi bị thương từ từ để xuống đất, đứng dậy thì Hoa Kỳ liếc nhìn thể tất: “Số mười tám? Số mười tám tám kỳ đâu.”

Hoa Kỳ ngáp đi tới rương quần áo, lúc đi qua gương, Hoa Kỳ không khỏi quét mình hai mắt, không xem thì thôi, xem liền ngay cả mình cũng sợ hết hồn, trên đùi trái một mảng tím bầm ứ đọng nhìn sẫm người.

Hoa Kỳ không dám nhìn lâu, vội vàng lấy túi công cụ trong rương quần áo, quay người lại la một câu: “Số mười tám đâu? Không có tôi gọi người tiếp theo.”

“Đây.”

Hoa Kỳ thuận thanh nhìn sang, dưới vòi tắm đứng một người đàn ông, cánh tay trái quấn băng, mà băng đã sớm bị nước chảy ướt nhẹp, người đàn ông không chút để ý, nhưng mà. Hoa Kỳ cảm thấy bóng dáng người đàn ông này nhìn có chút quen mắt.

Hoa Kỳ từ từ đi tới, lúc Hoa Kỳ muốn tới gần thì người đàn ông đột nhiên nghiêng đầu.

Hoa Kỳ bị hù ngã lui mấy bước, mắt mở to nhìn chằm chằm nói: “Anh, anh tới?”

Trang Hào làm động tác suýt, nhỏ giọng nói: “Làm bộ như không biết tôi.”

Hoa Kỳ gạt đầu một cái, hắng giọng giận nói: “Người này người này, tìm anh nửa ngày, nhanh lên, tôi rất bận.”

Trang Hào căm tức nhìn Hoa Kỳ, nghe lời nằm chết dí lên ấm giường, hạ thấp giọng nói: “Nếu không phải là hoàn cảnh đặc biệt, tôi nhất định sẽ một cước đá chết cậu.”

Hoa Kỳ mang theo khăn tắm, làm bộ như tắm kỳ cho Trang Hào: “Sao anh lại tới đây? Không sợ Bằng Suất nhận ra anh à?”

Trang Hào nhỏ giọng nói: “Thằng nhãi kia chỉ gặp qua tôi hai lần, vẫn là hai năm trước, hơn nữa lần này tôi tới là đeo kính mát, đoán chừng nhận không ra.”

“Chớ đoán chừng, ngộ nhớ nhận ra, anh còn có thể ra khỏi nhà tắm này?”

Trang Hào cười cười: “Tôi không ngốc như vậy.” Trang Hào nghiêng đầu liếc nhìn bắp đùi Hoa Kỳ: “Rốt cuộc là ai đánh?”

Ánh mắt Hoa Kỳ quét qua bốn phía, thấy không ai chú ý bên này, liền dùng giọng cực kỳ nhỏ nói: “Em cũng không biết, chẳng qua em có thể xác định là đồng nghiệp của em, bởi vì Bằng Suất đối với em thật tốt, mỗi lần em tắm kỳ cho hắn hắn đều sẽ tặng đồ cho em.”

Mặt Trang Hào nhất thời trầm xuống: “Cậu giỏi, có phải cậu liếm o0o cho hắn hay không?”

17. Chương 17: Khách Làng Chơi Trùm Đầu

Hoa Kỳ cường điệu trọng điểm, năng lực nghiệp vụ của mình mạnh, công việc biểu hiện đột xuất, ông chủ cho ân huệ khiến đồng nghiệp hiểu lầm, đây cũng là điều khiến Hoa Kỳ lý giải sâu sắc hàm nghĩa câu ở cao xử bất thắng hàn (chỗ cao thì lạnh), vì vậy dẫn đến kết quả như vậy. Ai ngờ Trang Hào bỏ qua trọng điểm, hiểu sai sự tình, điều này không khỏi làm cho Hoa Kỳ lại vui mừng vừa tức giận.

Mặc dù, điều kiện gia đình Hoa Kỳ không ưu việt, nhưng từ nhỏ cha cậu dạy bảo lớn lên, người có thể nghèo, nhưng không thể không có chí khí, không phải tiền nào cũng có thể tùy tiện tiêu xài.

Nghĩ tới đây, Hoa Kỳ nâng khăn tắm ở trước ngực Trang Hào hung hăng chà xát mấy cái.

Trang Hào đau cau mày: “Cậu giỏi, muốn chà rách da hả? Không thấm nước đã chà xát?”

Hoa Kỳ mở miệng, nhưng mà không lên tiếng.

“!@#%\$#@, nói cậu liếm o0o cho hần còn không vui lòng nghe?” Trang Hào nghiêm túc nói.

“Em không có.”

“Vậy vì sao hần cho cậu đồ? Cậu đừng nói cho tôi biết, Bàn Suất thằng nhãi kia coi trọng năng lực làm việc của cậu?” Trang Hào cười khẩy nói: “Cậu đừng quên, cậu chỉ là tấm kỳ công.”

Hoa Kỳ nhất thời không trả lời, xoay người đem khăn tắm thấm ướt, sau đó kéo cánh tay Trang Hào vừa chà xát vừa nhỏ giọng nói: “Không sai, em chỉ là tấm kỳ công, vậy anh còn tới tìm em làm gì?”

Mặt Trang Hào đỏ lên, cũng không biết là bị bồn tắm hun nóng, hay là bị Hoa Kỳ nói ghen.

Trang Hào ho khan mấy tiếng, hất mặt nhìn bấp dùi Hoa Kỳ nói: “Có người thả gió, nói cậu bị đánh, tôi xem chừng là Bàn Suất tìm người làm.”

“Bàn Suất? Không thể nào?” Hoa Kỳ ngừng tay, giật mình nói: “Bàn Suất còn không biết em tên là gì, làm sao có thể cố ý thông báo cho anh?”

Trang Hào liếc mắt: “Cậu thật sự coi Bàn Suất là người ngu? Lúc cậu tới nộp đơn có phải nói trước kia làm việc ở đâu không?”

Hoa Kỳ gạt đầu một cái: “Nói qua.”

“Đừng ngừng tay, tiếp tục chà xát.” Trang Hào dặn dò.

Hoa Kỳ vội vàng để tay trên người Trang Hào, như không còn sức mà lau lau chung quanh.

Trang Hào hạ thấp giọng: “Cổ Lăng mở trên địa bàn của tôi, mặc dù ông chủ không có giao tình gì với tôi, nhưng dựa theo cá tính của Bàn Suất, sẽ cho người đi hỏi thăm, đoán chừng người đánh cậu cũng là hần tìm, kiếm cơ dẫn tôi đến.”

Hoa Kỳ nghe phát mộng, kinh ngạc nói: “Nếu quả thật anh đã đoán đúng, vậy anh còn tới? Không sợ gặp chuyện không may à?”

“Đm cậu, nếu không phải vì cậu thì ông đây phải dấy vào nguy hiểm này hay sao?” Trang Hào vươn đầu ngón tay chọc chọc mắng tím bầm trên đùi Hoa Kỳ: “Nếu không cậu đừng làm nữa?”

“Vậy cũng không được, từ chức em ăn gì uống gì? Há mồm đón gió à?”

Trang Hào nén giọng nói: “Khu Hướng An lớn như vậy còn không có chỗ chứa cậu sao? Ta là.”

Trang Hào chưa nói hết lời, tấm kỳ công cao cao trong phòng tắm liền mang theo một người khách đi tới, Trang Hào chặt đứt đề tài, ngắt lời nói: “Tôi nói, chỗ này có phòng bao sao?”

Hoa Kỳ làm bộ nói: “Tiên sinh, nơi này của chúng ta có phòng bao, nhưng mà.”

“Nhưng mà cái gì?”

Hoa Kỳ do dự một lát hay là nói rồi, nhưng mà vẻ mặt rất mập mờ: “Tiên sinh, phòng bao có cung cấp dịch vụ đặc biệt.”

Trong giây lát Trang Hào đỏ mặt thông suốt, trừng trừng mắt nói: “Vậy thì đổi lại phòng bao cho tôi.” Trang Hào đứng dậy xuống ẩm giường, lúc mang dép còn nói: “Tôi muốn ngủ một lát.”

Nhìn Trang Hào đỏ mặt, Hoa Kỳ xem chừng anh lại nghĩ sai lệch, không kịp nói hết lời, Trang Hào đã quần khăn tắm ra khỏi nhà tắm nam.

Hoa Kỳ vội vàng ném khăn tắm vào trong chậu, nói với tấm kỳ công bên cạnh: “Ai, giúp tôi nhìn một chút, tôi đi nhà cầu.”

Hoa Kỳ đuổi theo bóng dáng Trang Hào lên lầu hai, không đợi vào phòng bao đã nhìn thấy phục vụ sinh chạy ra, phục vụ sinh hết sức nhần nhó, Hoa Kỳ vội vàng đi tới: “Thế nào?”

“Ai nha, anh tới vừa đúng lúc, anh biết xoa bóp chứ?” Phục vụ nắm cánh tay Hoa Kỳ nói.

Hoa Kỳ gật đầu một cái: “Sẽ a, thế nào?”

“Haiz, đừng nói nữa, bên trong có.” Phục vụ nhỏ giọng, tiến tới bên tai Hoa Kỳ nói: “Bên trong có một tên gay, thích nam.”

“Gi?” Hoa Kỳ mắt tròn, không dám tin nói: “Cậu nói bên trong là.” Hoa Kỳ chỉ vào trong phòng chung.

Phục vụ khẳng định ánh mắt nhìn thẳng Hoa Kỳ: “Cũng không trách được, vừa đi lên đã nói muốn xoa bóp, nhưng nơi này đều là nữ, nào có nam a, người này cũng quá biến thái.”

Hoa Kỳ bĩu môi: “Thật biến thái, được, chuyện này tôi giúp cậu, nhưng tiền boa phải cho tôi.”

“Ồ, tôi đây không dám đồng ý, nhưng tôi sẽ giúp anh tranh thủ.” Phục vụ nghĩ nghĩ đưa tay đẩy cửa, đầu ngón tay vừa chạm vào cửa phòng lại rút về: “Tôi không vào đâu, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy gay, hoảng chết.”

“Được rồi, vậy cậu vội đi đi, có chuyện tôi gọi cậu.” Hoa Kỳ khẽ mỉm cười với hắn đẩy cửa vào phòng bao.

Phục vụ đứng ở cửa, nhíu mày suy nghĩ nửa ngày, càng nghĩ càng thấy rất không thích hợp, Hoa Kỳ tích cực như vậy vào phòng bao, chẳng lẽ anh ta cũng thế. Mẹ ơi, phục vụ bước một bước dài xông ra ngoài.

Hoa Kỳ vào phòng bao, không cách nào ức chế nội tâm nụ cười, định dựa vào trên cửa nhìn Trang Hào cười khúc khích.

Trang Hào cởi hết nằm trên ấm giường lên, hơi híp mắt lại nói: “Cậu bị ngu đấy à? Cười gì đó?”

Hoa Kỳ háng giọng một cái, thu lại nụ cười nói: “Anh nói gì với phục vụ?”

“Hả?” Trang Hào sững sờ: “Tôi nói hắn giúp tôi tìm người xoa bóp, tìm nam sư phụ ở nhà tắm lầu một là được.”

Hoa Kỳ gật đầu: “À, thì ra là chuyện như vậy, không trách được người ta cho rằng anh là gay.”

“ĐM hắn, nói ai là gay?” Trang Hào giận không kềm được ngồi dậy, chỉ vào cửa nói: “Tên vừa rồi tinh trùng lên não đúng không? Ông đây chỗ nào giống gay? Mả mẹ nó, muốn ăn đòn chứ gì?”

Hoa Kỳ gãi gãi đầu: “Được rồi, em thấy anh là ghen thời gian quá lâu.”

“Cậu giỏi, ông đây nơi nào ghen thời gian dài?” Trang Hào đỉnh đặc tách chân, triển hiện nhị đệ mềm nhũn cũng rất lớn của mình nói: “Tối hôm qua ông đây còn tìm tiểu thư, một đêm làm bảy lần.”

“Thật là lợi hại.” Hoa Kỳ từ từ đi tới bên cạnh Trang Hào, mặt đối mặt từ từ dán lên: “Ca, anh muốn không?”

“Không muốn, đã nói ngày hôm qua làm bảy lần rồi.” Trang Hào hai tay để sau ót nằm xuống.

Hoa Kỳ cười cười, cúi đầu nhìn nhị đệ chíp bông, chơi tâm nổi lên, cố ý thổi chíp bông mấy hơi.

Trang Hào co rụt chân, trằm mặt nói: “Chớ đùa, tôi còn có chuyện muốn nói.”

Hoa Kỳ quệt mồm, rất không tình nguyện ngồi bên cạnh anh, nhỏ giọng nói: “Em không muốn từ chức, từ chức mẹ em sẽ mắng chết em.”

“Cậu giỏi, tôi thấy cậu đúng là liếm o0o cho Bằng Suất rồi, sau đó hắn trả lại tiền cho cậu.”

Hoa Kỳ hất mặt, nhe răng cười một tiếng: “Anh nói sai rồi, em không có, dù em muốn liếm, cũng chỉ liếm một người.”

Trang Hào khó nén lúng túng, vội vàng nhắm mắt lại nói: “Cậu từ chức tôi tìm việc làm cho cậu, khu Hướng An công việc tốt hơn nhiều.”

Hoa Kỳ theo dõi anh nửa ngày không lên tiếng, Trang Hào không nhìn được, len lén mở mắt trái, thấy Hoa Kỳ đang nhìn mình chằm chằm, vội vàng nhắm mắt lại nói: “ĐM, có được hay không nói một câu.”

Hoa Kỳ cúi đầu, chơi đầu ngón tay nói: “Em không muốn từ chức.”

Trang Hào hoàn toàn không kiên nhẫn, mở mắt mắng: “Người có từ hay không, nói cho cậu biết, hôm nay ông đây tới là nhìn trước kia cậu thay tôi chần một ghế, hôm nay tôi đem lời nói tắt, cậu không từ chức, về sau liền đường ai nấy đi.”

Từ lúc Hoa Kỳ biết Bàn Suất là đối thủ của Trang Hào cũng đã biết, nếu như mình tiếp tục làm việc ở nơi này, nhất định cơ hội gặp mặt Trang Hào sẽ ít đi, nếu như nhất định phải chọn công việc hoặc anh, Hoa Kỳ ai cũng không chọn.

Hoa Kỳ chép chép miệng, cười hì hì leo lên ấm giường, tiến tới bên tai Trang Hào nói: “Ca, nếu không hay là như vậy đi, về sau thứ bảy chủ nhật em đến chỗ anh được không?”

Trang Hào đưa lưng về phía Hoa Kỳ, khẽ giật giật thân thể: “Biến, tôi cần gặp cậu sao.”

Hoa Kỳ buồn cười nói: “Cứ như quyết định như vậy.”

“ĐM, cậu quyết định có giá trị sao?” Trang Hào nghiêng đầu qua nhìn Hoa Kỳ chằm chằm nói.

“Mặc kệ, dù sao cứ quyết định như vậy.” Hoa Kỳ ngồi dậy, giơ tay lên cởi đồng phục làm việc ném xuống đất, cười nhẹ nhàng nói: “Ca, anh muốn không?”

“Biến, ông đây thích đàn bà.” Trang Hào lần nữa nhắm hai mắt lại.

Hoa Kỳ xem thường nói: “Ca, em muốn rồi.”

“Biến nhanh, cẩn thận ông đây một cước đá cậu ra.”

Hoa Kỳ đương nhiên không để ý Trang Hào mắng, ngược lại cúi đầu, đưa lưỡi liếm ngang hông Trang Hào.

Liếm hồi lâu, Trang Hào từ đầu đến cuối cũng không động, ngược lại nhị đệ lại tinh thần, rất giống cột cờ.

Trang Hào mặc dù không động, tư thế cũng có chút kỳ cục, nhưng cũng không cách nào trở ngại động tác của Hoa Kỳ, cậu thò người lên trước, thành nửa vòng tròn áp Trang Hào phía dưới, cúi đầu mở miệng liền có thể ngậm nóc nhị đệ.

Trang Hào cảm nhận được ấm áp, cũng không có như lúc trước nghĩ một đằng nói một nẻo, ngược lại động thân đem nhị đệ đâm toàn bộ đi vào.

Được ám hiệu, Hoa Kỳ bắt đầu cố gắng cày cấy, qua lại động vài chục cái mới vừa định đổi lại tư thế, chỉ nghe thấy cửa phòng bao bị người đập mấy đập.

“Hoa Kỳ, mày đi ra cho tao.”

Hoa Kỳ ngẩn ra, cựa ngồi dậy: “Ca, bên ngoài là Bàn Suất.”

“ĐM, rõ là. . . .” Trang Hào đứng dậy nghĩ mặc quần áo, đưa tay túm áo sơ mi trên giá áo làm thế nào cũng túm không xuống, Trang Hào tức giận dùng sức lôi mấy cái, mắt thấy giá áo sắp đổ, Hoa Kỳ vội vàng nhảy xuống giường đỡ.

Hoa Kỳ đem giá áo đặt lại chỗ cũ, nhỏ giọng nói: “Ca, anh nằm, đừng động ha.”

“ĐM, không tránh thoát, cùng lắm thì liều chết mà đánh.” Trang Hào nghĩ xuống giường, rồi lại bị Hoa Kỳ đẩy trở về: “Ca, anh nằm, tự em có biện pháp, khẳng định tốt hơn đánh nhau.”

Trang Hào nhìn chằm chằm Hoa Kỳ mấy giây, bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là theo lời Hoa Kỳ nói nằm sấp trên ấm giường.

Hoa Kỳ vội vàng từ trên mặt đất nhặt đồng phục làm việc lên che đầu Trang Hào, xác định không có chỗ sơ hở mới mở cửa đi ra ngoài.

Mở cửa thì Bàng Suất đi cà nhắc nhìn vào trong phòng bao nhìn hai lần: “Người trùm đầu nọ là ai à?”

Hoa Kỳ cười đùa nói: “Ông chủ tới?”

Bàng Suất cau mày nói: “Tao đang hỏi mày, người nọ là ai?”

“A. . . . Là một khách hàng của tôi, ngủ thiếp đi.”

“Khách hàng? Tôi nghe người khác nói là một gay?” Bàng Suất quan sát Hoa Kỳ xích lõa, còn nói: “ĐM, đầu năm nay còn có chơi con trai?”

Hoa Kỳ lúng túng không biết làm sao, chỉ có thể nhắm mắt nói: “A, đoán chừng lưu hành thôi.”

18. Chương 18: Chạy Trốn Cửa Sau

Hoa Kỳ nghiêm túc quan sát vẻ mặt Bàng Suất, hình như hắn không quan tâm lắm đối với người trong phòng, ngược lại rất có hứng thú với mình.

Bàng Suất tiếc nuốt thổ dài, tay phải đập lên trên bả vai Hoa Kỳ nói: “Nói thực, mặc dù mày là . . . , tao vẫn cảm thấy thẳng nhóc mày không tệ, làm sao có thể thích đàn ông?” Bàng Suất lắc đầu một cái, tiếc hận nói: “Được rồi, nhanh đi vào đi, có thời gian chúng ta hàn huyên một chút.”

Hoa Kỳ không giải thích gì, hớn hờ nói: “Ừ, vậy tôi đi vào làm việc.”

Hoa Kỳ hoàn toàn không quan tâm khiến Bàng Suất rất khiếp sợ, muốn nói lại thôi ghen tương đối khó chịu, sau chỉ có thể thổ dài một tiếng, nện bước vững vàng đi lại trong hành lang dài lâu hai.

Hoa Kỳ đưa mắt nhìn Bàng Suất rời đi, thấy hắn rẽ vào cửa thang lầu mới dám đẩy cửa trở lại phòng bao.

“Ca, không sao.”

Trang Hào lật người ngồi dậy, báo oán nói: “Chưa bao giờ uất ức như vậy.”

Hoa Kỳ cười nói: “Cái này gọi là tránh voi chẳng xấu mặt nào, ngộ nhờ anh cùng hắn tranh luận, bọn họ người đông thể mạnh, làm sao anh ứng phó được?”

Trang Hào thổ dài một tiếng: “Được rồi, nếu cậu không muốn từ chức vậy tôi về.” Trang Hào xuống giường, đứng trước mặt Hoa Kỳ nhanh chóng mặc quần áo.

Hoa Kỳ đứng một bên mỉm cười nhìn.

Sau khi Trang Hào mặc chỉnh tề, thuận tay lấy ra hai ngàn tệ trong túi đưa cho Hoa Kỳ: “Tiền phòng bao tôi xuống dưới lầu đưa, số tiền này chính cậu giữ đi.”

Hoa Kỳ cũng không từ chối, nhận lấy tiền nói: “Ca, anh giận em?”

Trang Hào bĩu môi chê cười: “Tôi giận cậu làm gì? Tôi với cậu lại không quen, nếu không phải nhìn trước kia cậu giúp tôi, tôi thật sự lười tới đây.” Trang Hào giơ tay lên nắm khoá kéo áo khoác, kéo đến vị trí xương quai xanh: “Được rồi, tôi đi đây.”

Hoa Kỳ vẫn cười như cũ, chỉ coi lời nói Trang Hào là một trận gió.

Trang Hào nhìn Hoa Kỳ cười rục rịch như cũ, không khỏi mắng: “!@#%\$#@, vô tâm vô phé.” Nói xong, Trang Hào kéo cửa phòng bao đi ra ngoài.

Hoa Kỳ vội vàng nhét tiền vào trong túi quần, chạy theo đi ra ngoài.

“Ca, anh không thể đi ra ngoài như vậy, Bàng Suất nhất định ngồi đợi sảnh lầu một.” Hoa Kỳ đuổi kịp bên cạnh anh, nhỏ giọng nói: “Nhà tắm có một cửa sau, anh đi từ chỗ đó đi.”

Trang Hào mắt Hoa Kỳ: “Cậu không mặc quần áo sao?”

Hoa Kỳ cúi đầu nhìn thân thể gầy yếu của mình, mỉm cười nói: “Không còn kịp nữa, anh đi, em sợ không đuổi kịp.”

“ĐM.” Trang Hào liếc mắt: “Cửa sau ở đâu?”

Hoa Kỳ vừa cười vừa kéo quần: “Em mang anh đi.”

Hoa Kỳ mang theo Trang Hào một đường tránh né xuống lầu hai, lúc đi ngang qua khu bán rượu, cô gái trong quầy bar còn ghé đầu nhìn ra ngoài hai mắt, bầu môi còn mấp máy câu biển thái.

Trang Hào nghe vào trong lỗ tai rất không thoải mái, làm bộ muốn trở về rống hai câu, nhưng quay đầu nhìn Hoa Kỳ, vẻ mặt bình thản như nước, khóe miệng khẽ nhếch lên như mỉm cười, hai má ửng đỏ mắt nhìn phía trước, giống như những lời đó trước mặt cậu chỉ như một đám mây nhẹ nhàng.

Lúc này Trang Hào lại có chút hâm mộ Hoa Kỳ vô tâm vô phế, người như vậy hiểu được thỏa mãn, biết đủ, không thể không thừa nhận, mỗi lần cùng Hoa Kỳ anh đều thật vui vẻ, vui vẻ xuất phát từ nội tâm.

Toàn bộ lửa giận của Trang Hào đều tiêu tán, dọc theo đường đi nghe theo Hoa Kỳ an bài, chỉ dẫn, cuối cùng đi tới cửa sau nhà tắm, một cái cửa kiếng rất nhỏ, trên cửa mặc dù có xích sắt nhưng không khóa lại, bên cạnh còn chất đống một thùng áo tắm khách xuyên qua.

“Ca, anh đi từ nơi này đi.” Hoa Kỳ chạy tới đẩy cửa ra, gió mạnh ùa vào, Hoa Kỳ đông lạnh khẽ run rẩy.

Trang Hào gạt đầu một cái, đi tới cửa: “Trở về đi thôi, nếu nơi này làm không nổi nữa thì tới tìm tôi.”

Hoa Kỳ cười cười: “Người như em có thói quen rất nghiêm trọng, đến một chỗ đã quen rồi thì không muốn rời đi, chỉ cần nơi này không xa thải em... chắc em sẽ không đi.”

Trang Hào cảm thấy câu nói đó của Hoa Kỳ có hàm ý khác liền không nói gì nữa, mà chỉ cau mày nói: “Ừ, vậy cậu bảo trọng.”

Một câu bảo trọng lại như một cây búa nặng đập trong lòng Hoa Kỳ, rốt cuộc vẻ mặt cũng đổi, cậu khẽ mất mát nói: “Ca, sau này vẫn có thể gặp anh phải không?”

Trang Hào không lên tiếng, đưa lưng về phía Hoa Kỳ đi ra ngoài.

Hoa Kỳ thấy Trang Hào càng đi càng xa, một nháy mắt ngay cả bóng dáng cũng bị bóng đêm cắn nuốt kia, Hoa Kỳ hướng về phía anh hô: “Ca, tuần sau em nghỉ, sẽ làm hoành thánh cho anh ăn.”

Chốc lát, cách không truyền đến một câu: “Muốn nhân thịt băm rau thơm.”

Hoa Kỳ thở phào nhẹ nhõm, khóe miệng nhếch lên, theo thói quen lộ ra nụ cười mỉm.

“Ồ, cậu làm gì ở đây?”

Hoa Kỳ sững sờ, vội vàng quay đầu lại, đứng phía sau là quản lý phòng giặt là, bình thường Hoa Kỳ ít qua lại với hắn, cho nên không nói quen thuộc cỡ nào.

“A. Tôi đến tìm đồng phục làm việc của tôi, không biết có bị lẫn vào quần áo của khách hay không.” Hoa Kỳ thuận miệng bịa chuyện cũng thuận lợi thành chương.

Quản lý phòng giặt là không hỏi nhiều, nhưng mà hiếu kỳ nói: “Hoa Kỳ, cậu thích người đàn ông?”

“Gì?” Hoa Kỳ không ngờ chuyện này truyền nhanh như thế, chỉ mới hai giờ đã có thể trở thành chuyện cười trong nhà tắm này, nếu chờ thêm năm ba ngày nữa, có phải tất cả mọi người trong thành phố đều biết hay không?

“Chắc chắn, cậu còn không thừa nhận à?”

Hoa Kỳ nhún nhún vai: “Như vậy cũng tốt hơn so có người không biết tên tôi, không phải hỏi tôi tên là gì, anh biết tôi trả lời thế nào không?”

Quản lý sững sờ: “Ý cậu là gì?”

Hoa Kỳ nhe răng cười một tiếng: “Bình thường đối với loại vấn đề như thế này, tôi chỉ nói ba chữ.” Hoa Kỳ hạ thấp giọng, hình như chỉ dùng miệng hình nói cho hắn biết: “Chớ tới hỏi.” Nói xong, Hoa Kỳ không nhìn về mặt hắn, mang theo mỉm cười đi.

Hoa Kỳ không phải vô tâm vô phách, mà là chưa bao giờ vì nhân sự mà lãng phí tế bào não thôi.

Lúc này, Hoa Kỳ đã nhận thấy, trong nhà tắm này, cuộc sống tương lai tràn đầy nhấp nhô.

Hoa Kỳ trở về lầu hai, từ trong phòng bao lấy áo cùng túi công cụ, lúc xuống lầu vừa đứng dừng phải người phục vụ nói dứt đó, hai người mặt đối mặt nhìn mấy lần, phục vụ tránh né cậu thật xa như tránh ôn dịch.

Hoa Kỳ bữu môi bỏ qua người này.

Dọc theo đường đi, Hoa Kỳ gặp được không ít đồng nghiệp, ánh mắt bọn họ đa số là chán ghét, cũng có rất tò mò, Hoa Kỳ không nhìn tất cả mà trở về nhà tắm nam, vừa vào cửa đã nghe thấy bên trong có người nói: “Ài, anh nói xem đàn ông cùng đàn ông làm như thế nào?”

“Còn có thể làm gì, thống môn chứ sao.”

Một hồi tiếng cười, sau đó lại có người nói: “Sẽ dính phải cứt hay không?”

“Chắc chắn, người này thật ghê tởm mà.”

“Chúng ta cảm thấy ghê tởm, nhưng người ta chưa chắc cho là như thế, có khi còn cảm thấy gia tăng tình thú đấy.”

“Thật là rừng vốn lớn loại chim nào cũng có mà.”

Hoa Kỳ cách màn vải nghe hồi lâu, có thể đem chuyện này làm thành chuyện cười chỉ có ba tắm kỳ công bên trong, rốt cuộc lại để cho bọn họ chờ đến cơ hội lấy mình ra giải sầu.

Nghe tiếp cũng không có nghĩa, Hoa Kỳ cố ý đập cửa một cái, sau đó đỉnh đạc đi vào: “Ồ, mấy anh à đều bận sao?”

Ba tắm kỳ công nhìn chằm chằm Hoa Kỳ mấy lần, cười nhạo nói: “Bạn cũng không có bạn như cậu.”

Hoa Kỳ tiện tay ném túi công cụ lên ấm giường: “Cũng không trách được, vừa động thủ vừa phải dùng tài hùng biện, tôi đều mệt chết rồi, các người cũng không biết giúp tôi chia sẻ một chút.” Hoa Kỳ cố ý đưa đầu lưỡi liếm môi một vòng, về mặt tương đối mê người.

Ba tắm kỳ công hai mặt nhìn nhau, cũng không lên tiếng, không chừng nghĩ Hoa Kỳ thế nhưng lại phản kích?

Hoa Kỳ cởi quần áo, đứng ở vòi tắm tẩy rửa mình, trong miệng còn ngâm nga tiểu khúc, một bộ khoan thai tự đắc coi trời bằng vung, lúc Hoa Kỳ mới gội đầu xong, cửa có người la một câu: “Hoa Kỳ, cậu ra ngoài đi xuống, Tứ gia tìm cậu.”

Hoa Kỳ tắt vòi tắm: “À, tôi biết rồi.”

Hoa Kỳ nhanh chóng lau khô thân thể, thay đồng phục làm việc đi ra ngoài, lúc trải qua ba tắm kỳ công, còn cố ý nói một câu: “!@#%\$@, lại bận rộn, không để cho người ta sống sao.”

Trong lòng Hoa Kỳ tức giận, từ lúc tới nhà tắm này chịu ba người bọn hắn áp không ít, bình thường còn chưa tính, mình bỏ qua bọn họ, ăn ngon uống tốt phúc lợi cũng phân nhiều nhất, sau này khác, cứ chăm chăm sống cuộc sống của mình, không có nửa xu quan hệ tới bọn họ, còn cười sao?

Hoa Kỳ mang theo hơi thở u oán ra khỏi nhà tắm, đến đại sảnh lại không thấy bóng dáng Bàn Suất.

“Hoa Kỳ.” Quản lý từ cửa đi vào.

Hoa Kỳ nói: “Quản lý, chú thấy được ông chủ đâu không? Có người nói ngài ấy tìm tôi.”

“Chuyện này tôi biết, ông chủ ở phòng VIP lầu bốn chờ cậu.”

“Hả?” Hoa Kỳ kinh ngạc nói: “Lầu bốn? Tôi tới nơi này lâu như vậy, còn chưa đi lầu bốn đâu.”

Quản lý cười một tiếng: “Vây còn không đi nhìn xem.”

Hoa Kỳ nhếch miệng cười khúc khích: “Được, vậy tôi đi lên đây.”

Hoa Kỳ lên thang máy đi lầu bốn, vừa ra thang máy liền nhìn thấy hành lang phủ thảm nhung màu đỏ hoa văn nhạt, trên tường treo biểu thị xin chớ mang giày, Hoa Kỳ vội vàng cởi giày phóng ở kệ bên cửa, nện bước lạo xạo từ từ đi trên hành lang.

Hoa Kỳ nghe nói, lầu bốn nhà tắm tổng cộng có ba phòng VIP, hai gian kích thước siêu cấp lớn, dùng để mở tiệc mời khách quý, về phần hưởng thụ cái gì, Hoa Kỳ dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được. Mà trong đó có một gian là không gian tư nhân của Bàng Suất, cho nên, Hoa Kỳ không hề nghĩ ngợi trực tiếp đi tới gian phòng nhỏ ở giữa.

Đến cửa, Hoa Kỳ hít một hơi dài, giơ tay lên gõ cửa phòng.

“Đi vào.”

Hoa Kỳ nhẹ nhàng vừa đẩy cửa phòng liền mở ra, nường theo mà đến cũng là tiếng đàn bà rên rỉ, Hoa Kỳ cứng đờ thể nào cũng bước không được, thật không biết có nên vào hay không.

Hoa Kỳ đứng ở cửa do dự, cửa phòng bị người bên trong kéo ra, Bàng Suất xích lõa thân trên nói: “Nói mày đi vào còn đứng ở cửa làm gì?”

Trên mặt Hoa Kỳ phủ một tầng đỏ ửng, lúng túng nói: “Tôi sợ làm kỳ đà cản mũi.”

“Bớt nói nhảm, nhanh đi vào.” Bàng Suất xoay người vào phòng bao, Hoa Kỳ bất đắc dĩ đi theo, mới vừa đi hai bước lại nghe thấy Bàng Suất nói: “Khóa cửa lại.”

Hoa Kỳ ngẩn ra, xoay người lại khóa cửa.

Hoa Kỳ chậm rãi đi vào, mỗi một bước đi là có thể nghe rõ ràng bên trong truyền đến tiếng phụ nữ rên rỉ, lúc cậu đi qua phòng vệ sinh sắp thò đầu ra, lại thấy chân giường ngồi một người đàn ông khác.

19. Chương 19: Tha Cho Tôi Đi

Hoa Kỳ không biết lấy từ gì để hình dung cảnh tượng trước mắt, suy nghĩ một chút cuối cùng hai từ ‘dâm loạn’ trong sọ não nhảy ra, tương đối khít khao hình dung, khít khao đến cậu hận không thể xoay người lại co cẳng chạy.

Lúc Hoa Kỳ dự bị xoay người lại chạy trốn thì giọng Bàng Suất từ bên trong truyền đến: “Đi vào, đứng góc ở cửa làm gì?”

Hoa Kỳ nuốt một ngụm nước bọt, bất đắc dĩ nện bước cứng ngắc đi vào.

Trường hợp trong phòng có thể nói là kinh thiên địa - khiếp quỷ thần, đến gần nhìn, cảnh tượng này thật là có điểm quen thuộc, không khác cảnh trên màn ảnh DVD trước kia bao nhiêu.

Trong phòng bao trừ Bàng Suất ra còn có hai nam, ba nữ, Hoa Kỳ đều chưa từng thấy qua, đoán chừng không phải khách quen của nhà tắm, nhưng xem ra cũng rất tuấn.

Bàng Suất ngồi trên ghế sofa, bên cạnh là một cô gái không tính là nhiều son dầu phấn, số tuổi không khác Hoa Kỳ nhiều lắm, mà trên giường lại nằm sắp hàng hai cô gái khác, mặt nhìn không quá quen thuộc, bởi vì đồng thời bị hai người đàn ông này đè ép, người trần truồng quả thể làm chuyện không biết xấu hổ.

Ánh mắt Hoa Kỳ loạn chuyển chung quanh, thỉnh thoảng quét hai nam hai nữ trên giường, trên mặt nóng khó có thể hình dung.

Bàng Suất nghiêng đầu nhìn Hoa Kỳ cười nói: “Thế nào, có cảm giác chưa?”

Hoa Kỳ cúi đầu, cảm như muốn chống lên ngực rồi.

“Hỏi mày đấy.” Bàn Suất không nhận được rống to một tiếng, dọa Hoa Kỳ rụt cổ, liền vội vàng lắc đầu: “Ông chủ, nếu nếu không có việc gì tôi đi về trước.”

“Trở về cái rằm.” Bàn Suất vươn tay nắm lại Hoa Kỳ, chơi liều kéo Hoa Kỳ ngồi xuống ghế sa lon trung gian, lúc ngồi xuống Hoa Kỳ còn va vào cô gái trẻ bên cạnh, Hoa Kỳ vội vàng nói xin lỗi: “Xin lỗi.”

Cô gái trẻ khẽ mỉm cười, lắc đầu một cái: “Không có việc gì.”

Bàn Suất buông tay Hoa Kỳ, say sưa ngon lành nhìn hiện trường trực tiếp trên giường, cười nói: “Hoa Kỳ, trước kia xem qua phim heo chưa?”

Hoa Kỳ ừ một tiếng, như cũ cúi đầu.

Bàn Suất nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Hoa Kỳ: “Có cảm giác không?”

Hoa Kỳ suy nghĩ một chút: “Ừ.”

“Chắc, có cảm giác chứng minh cậu còn có thể bình thường, nhưng mà.” Bàn Suất nhô người ra, chỉ vào cô gái trẻ bên cạnh nói: “Hôm nay tao giúp mày trị tật xấu này, gái tao đều tìm ày rồi, mặc dù không còn trinh, nhưng kỹ thuật không tệ, đi thử một chút.”

“Ngài nói cái gì?” Hoa Kỳ mãnh liệt ngẩng đầu lên, cười toe toét miệng rộng kinh ngạc nói: “Ông chủ, ngài đừng đùa tôi...tôi không tới được.”

Bàn Suất trầm mặt, ánh mắt từ trên mặt Hoa Kỳ một đường xuống phía dưới dừng ở đùi quần: “Cái gì, nơi kia của cậu dùng không được?”

Hoa Kỳ khoát tay áo: “Không phải là không dùng, mà là tôi không có kinh nghiệm, lần đầu tiên của tôi còn đấy.” Hoa Kỳ quay đầu lại liếc nhìn cô gái trẻ sau lưng, quay đầu lại nói tiếp: “Ông chủ, tôi muốn trao lần đầu tiên cho người mình thích.”

“Mả mẹ nó, niên đại nào rồi còn nói kiểu này? Đàn ông không có chú ý nhiều như vậy, nên làm thì phải làm.” Bàn Suất đưa tay đẩy Hoa Kỳ: “Nhanh lên cho ông đây, nếu không đừng có ở nhà tắm của tao nữa, tao thật xấu mặt.”

“Không được không được, tôi thật sự không làm được, ông chủ ngài tha cho tôi đi.” Hoa Kỳ đứng dậy muốn đi, lại bị Bàn Suất lôi trở lại, đè bả vai nói: “Giờ không có cảm giác đúng không? Vậy thì nhìn trên giường cho tao.” Bàn Suất nâng cánh tay đập trên vai Hoa Kỳ, giống như nửa ôm, sau đó nói với người trên giường: “Vương Chấn, Côn Tử, hai người đổi lại tư thế, xông hướng bên ngoài, để Hoa Kỳ nhìn cẩn thận.”

“Được, chúng ta đổi.” Vương Chấn cùng Côn Tử ôm người đổi tư thế, ở bên trên giường khởi động, mỗi một động tác đều rõ ràng, rõ ràng khiến Hoa Kỳ không dám nhìn.

Bàn Suất thấy Hoa Kỳ có chút đỏ mặt, trêu ghẹo nói: “ĐM, xử nam đúng là không giống, tao vừa lên năm nhất trung học cũng đức hạnh này, thấy con gái cũng sẽ đỏ mặt.” Nói xong, Bàn Suất nói với người trên giường: “Này, nói hai người kia gọi to lên chút.”

Vì vậy, âm thanh khàn khàn tê tâm liệt phế bắt đầu, mỗi một tiếng đều khiến Hoa Kỳ đau gan.

Bàn Suất nhìn, thỉnh thoảng cúi đầu nhìn Hoa Kỳ: “ĐM, mày còn không sướng?”

Hoa Kỳ xấu hổ nói: “Ông chủ, tôi nói thật với ngài, mỗi lần tôi xem phim heo đều nhìn chăm chăm vào đàn ông, chưa bao giờ chú ý tới nữ, ngài tha cho tôi đi, tôi thật sự không được.”

“ĐM, tao thật đúng là không tin.” Nói xong, Bàn Suất lôi tay Hoa Kỳ áp lên đùi cô gái trẻ sờ sờ, Hoa Kỳ bị dọa nhanh chóng thu tay lại: “Ông chủ, đại ca, ngài là anh ruột của tôi, tôi thật sự không được, tôi không có cảm giác với phụ nữ, tôi thích nam, thích người mạnh mẽ, cái loại cao lớn đó, ngài hãy tha cho tôi đi.”

Bàn Suất có dùng sức cũng không cưỡng được ý nghĩ của Hoa Kỳ, suy nghĩ một chút liền buông lỏng tay, Hoa Kỳ được tự do liền đứng lên: “Ông chủ, tôi về trước đây, ngài bận rộn.” Nói xong, Hoa Kỳ co cẳng chạy.

“Đợi lát nữa, tao ày đi chưa?” Bàn Suất đi theo: “Tao không tin điều này, thật có đàn ông thấy đàn ông sẽ có cảm giác?” Nói xong, Bàn Suất liền tụt cái quần con duy nhất trên người lỏa thể trước mặt Hoa Kỳ,

hắn cúi đầu liếc nhìn cái đó của mình, lúc ngẩng đầu liền du côn cười nói: “Thế nào, nhìn gốc cây của tao có lớn không? Có cảm giác không?”

Hoa Kỳ không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, cậu không thể không thừa nhận, gốc cây của Bàn Suất không khác của Trang Hào là mấy. Mà ngay cả vóc người Bàn Suất cùng Trang Hào đều là một dạng, thuộc kiểu hình tinh tráng, không có thịt dư thừa, mà giống nhau trên vai trái đều xăm hình, khác ở chỗ, trên người Trang Hào có rất nhiều sẹo hơn.

Bàn Suất thấy Hoa Kỳ nhìn đăm đăm, không khỏi chép chép miệng, lại đi tới trước vài bước: “Hoa Kỳ, đàn ông làm thế nào?”

Hoa Kỳ không lên tiếng, nhưng mà nhìn, bởi vì này một khắc cậu bắt đầu nhớ nhung Trang Hào rồi.

“Mày nhìn cái gì?” Bàn Suất lại hỏi, tay lại cứng rắn nâng cái đó lắc lắc mấy cái: “Có muốn liếm hay không?”

Hoa Kỳ ngược mắt nhìn Bàn Suất, chợt trong đầu thoáng qua một ý nghĩ, không khỏi nhếch nhếch miệng lên, trên mặt duy trì ửng đỏ vốn có, cậu nện bước loạn xoạc đi về phía Bàn Suất, không chút do dự cầm lấy cái đó của Bàn Suất, hèn hạ ti tiện nói một câu: “Vẫn luôn muốn liếm, ông chủ không để ý đi?”

Bàn Suất cau mày không lên tiếng.

Trong lòng Hoa Kỳ cười trộm, vụng về cúi người xuống, há mồm dự định ngậm cái đó của Bàn Suất thì Bàn Suất rống to một tiếng: “Đm mày, nhanh rút cho tao, ày phụ nữ mày không cần lại thích chơi loại này.” Bàn Suất xoay người, cái đó thuận thể trơn tuột khỏi tay Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ mỉm cười đứng lên: “Tôi đi đây, ông chủ ngài bận rộn.” Hoa Kỳ không chút do dự, nhanh như gió vọt ra khỏi phòng bao.

Đây là một cuộc đánh cược can đảm, nếu không phải Hoa Kỳ hoàn toàn chắc chắn, cậu cũng không dám mạo hiểm lớn như vậy.

Đàn ông lẫn lộn bên ngoài phải nắm cho chặt, bọn họ sĩ diện, rất thích chơi, chơi cũng tương đối to gan, kích thích, nhưng những thứ này đều phải hợp lẽ thường, hơi nghịch lẽ thường, chưa chắc họ sẽ đón nhận.

Dĩ nhiên, ở đây phải loại bỏ thành phần sứt mẻ, dân liều mạng trượt băng chơi độc, bất cứ giá nào.

Sau khi thành công thoát hiểm, Hoa Kỳ trở về nhà tắm, lúc này đã gần tới một giờ đêm, trong nhà tắm trống rỗng, bên trong quanh quẩn truyền tới tiếng nhạc xập xình từ dưới đất, hợp với tiếng bước chân Hoa Kỳ, nghe có chút giống cảnh trong phim kịch dị.

Nhà tắm này thiết kế đầy đủ, từ quầy rượu, đến tắm rửa xoa bóp, phòng ăn hạng sang đầy đủ, Hoa Kỳ nghĩ, không bao lâu, nhà tắm này sẽ đổi tên là khu Giải Trí.

Nhưng mà, dù nơi này thay đổi thế nào, Hoa Kỳ vẫn như cũ là một tấm kỳ công nho nhỏ ở nơi này.

Giăng co một ngày, Hoa Kỳ hơi mệt, đầu vừa đụng đến gối liền ngủ, khi tỉnh dậy đã là mười giờ hôm sau, cách giờ làm việc còn có nửa tiếng.

“Oáp. . . .” Hoa Kỳ ngáp một cái, từ trong chăn đưa cánh tay ra, mười ngón tay co dãn lung tung.

“Cậu đã tỉnh?”

Hoa Kỳ nghiêng đầu nhìn mập sư phụ trên giường bên cạnh: “Ừ, tỉnh.”

“Cho cậu.” Mập sư phụ thuận tay ném qua một bình nhỏ, Hoa Kỳ nhanh mắt nhận lấy, đưa đến trước mắt nhìn, là bình được trị liệu máu ứ đọng, Hoa Kỳ kinh ngạc nói: “Cho tôi?”

“Ừ, vật quý của tôi, thích hợp trị máu bầm trên đùi cậu.”

Hoa Kỳ nháy nháy mắt, nghĩ thầm mặt trời mọc từ hướng tây sao? Nếu như không phải, sao mập mập lại đột nhiên thiện tâm đại phát? Chẳng lẽ lại có âm mưu quỷ kế gì?

“Yên tâm đi, không có độc.” Mập sư phụ nhìn Hoa Kỳ cười cười: “Tôi nghe ông chủ nói rồi, ngày hôm qua cậu tìm hắn, để tôi thay thế vị trí của cậu, tôi thật không ngờ.”

“Gi?” Hoa Kỳ kinh ngạc nói.

“Anh em, trước kia xin lỗi cậu, về sau chúng ta đều là người nhà.” Mập sư phụ đứng dậy đi tới trước mặt Hoa Kỳ, cười nói: “Cậu còn nữa giờ nữa là phải rời giường.”

Nhìn bóng dáng mập mạp, Hoa Kỳ không khỏi cảm khái lòng người dễ thay đổi.

Hoa Kỳ bị Bàn Suất đánh thức, heo sư phụ lại biến thành một tấm kỳ công, thật ra thì trong lòng Hoa Kỳ, sư phụ cùng nhân viên không kém nhau mấy, một dạng việc phải làm, còn phải làm nhiều hơn nhân viên bình thường.

Lúc này, Hoa Kỳ bắt đầu lo lắng tiền lương của mình, không biết Bàn Suất có thông báo quản lý hạ tiền lương xuống hay không, nghĩ đến đây, tâm Hoa Kỳ bắt đầu đau.

Liên tiếp hai ngày, Hoa Kỳ không ra nhà tắm, thức ăn cơm nước đều do mập sư phụ cho người mang đánh tới. Có mấy lần quản lý tới đây, Hoa Kỳ rất muốn hỏi một chút vấn đề lương bổng của mình, nhưng lời đến miệng lại nuốt trở về, vì vậy chuyện này không người nhắc tới.

Về phần Bàn Suất, từ lúc đêm hôm đó như bốc hơi khỏi nhân gian, cho đến tối ngày thứ ba, hắn mới xuất hiện ở nhà tắm lần nữa.

“Tôi nói các người phải dọn dẹp vệ sinh nhà tắm cho xong, một hồi ông chủ có bạn tới đây.” Quản lý mở cửa quát mập sư phụ.

Mập sư phụ cười nói: “Ngài yên tâm đi, tôi bảo đảm không thành vấn đề.”

“Vậy thì tốt, một hồi liền đến.”

Trên thực tế sáng sớm mập sư phụ liền được Bàn Suất ra lệnh, để hắn vệ sinh nhà tắm, Hoa Kỳ từ miệng mập sư phụ biết được, người tới lần này là một người đầu tư khác của nhà tắm, chẳng qua là mới vừa vào nhóm.

Ngày này, nhà tắm không nhận khách vắng lai, mọi người nhìn qua tương đối đều rồi rãnh, mãi cho đến mười giờ rưỡi đêm, một đám người mệnh mệnh cuộn cuộn vào nhà tắm.

“Tối rồi tối rồi.” Phục vụ ở cửa mở miệng kêu: “Nhìn dáng dấp như mới vừa cơm nước xong, uống năm mē ba man.”

Dù sao Hoa Kỳ cũng hơi tò mò, chen đến cửa nhà tắm nhìn ra phía ngoài, đúng lúc nhìn Bàn Suất vịn bả vai một người đi tới, Hoa Kỳ bấu môi chuẩn bị lùi về nhà tắm, lúc cậu rụt cổ lại liền nghe một tiếng nói quen thuộc: “Hoa Kỳ, thằng nhóc cậu sao lại ở nơi này?”

Hoa Kỳ phản xạ có điều kiện lại thò đầu ra, thấy người nọ thì Hoa Kỳ sững sờ, vội vàng nói: “Anh nhận lầm người.” Nói xong, trượt chui vào nhà tắm.

20. Chương 20: Vóc Người Vô Cùng Tốt

Bàn Suất là nhân tài mới xuất hiện ở thành phố này, lúc đầu ăn không ít đau khổ, mỗi ngày đánh lộn đánh lạo tranh địa bàn, thu thập cái này đánh chạy cái đó, một lần nghiêm trọng đối đầu từ thọt thành trọng thương, theo đường cái chạy đến thành phố khác né một năm nửa năm, không ngờ trở về lần nữa hắn lại đột nhiên bộc lộ tài năng, danh tiếng vang xa.

Có lẽ, đây là số mệnh.

Nói đi thì nói lại, Bàn Suất tuy là danh tiếng chính thịnh, hắc bạch hai bên đều ăn, nhưng dù sao đi ra ngoài lặn lội còn ít năm, nên so với Trang Hào cùng Chương Viễn có vẻ non nớt rất nhiều, bối phận cùng kinh nghiệm đều thấp phía dưới. Nhưng mà, Bàn Suất cũng có ưu điểm của Bàn Suất, đó là lòng dạ độc ác bằng bất cứ giá nào không muốn sống.

Có người nói, đi ra ngoài lẩn lộn có mấy người xem nặng mệnh của mình?

Vậy thật sai lầm rồi, đi ra ngoài lẩn lộn không có nghĩa là không muốn sống, mà là vì danh lợi song thu, đừng xem người sống tạm bợ không là người, bọn họ cũng có máu có thịt có tình cảm. Có người luôn nói, người sống tạm bợ là cận bã xã hội, nếu như lời này để ba người này nghe, bảo đảm thưởng cho kẻ đó một cái miệng rộng.

Không sai, người sống tạm bợ bị ngoại giới xem thường, luôn cảm thấy làm tổn không khí xã hội, nhưng đó đều là mấy tên lưu manh không đứng lên được, chân chính làm nên chuyện, có mấy người không có nguyên tắc?

Nói đến nguyên tắc, không thể không nói thủ đoạn của Bàn Suất cùng Chương Viễn, hai người này không biết lúc nào thì hợp tác, mới đầu là Bàn Suất quảng cảnh ô liu, Chương Viễn thuận tay nhận lấy.

Không ngờ Bàn Suất rèn sắt khi còn nóng, lập tức mềm hoá ý định của Chương Viễn.

Bàn Suất mở nhà tắm này một mặt vì tiêu khiển giải trí, một mặt khác là phối hợp với quan viên khu Thiết Đông kiếm chút ít đất chơi bất động sản, nhưng mà ngại hần tiền bạc có hạn, nhà tắm thế nào cũng không thể lấy làm kiêu ngạo, đây cũng là nguyên nhân làm hần nhưc đầu.

Nói thực lực, tiền bạc, thủ đoạn lợi hại là nói đến Trang Hào, nhưng Bàn Suất không ưa tên này, lúc hần còn chưa làm nên chuyện gì, Bàn Suất từng suy nghĩ dựa vào gốc đại thụ này hóng mát, ai ngờ, một ánh mắt của Trang Hào đã dễ dàng bóp chết tất cả ý tưởng của hần.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu Bàn Suất đối đầu với Trang Hào.

Hôm nay, Bàn Suất liên lạc với Chương Viễn, mà Chương Viễn bị Bàn Suất phân tích giải thích từ từ nhìn trúng nhà tắm Ngũ Hành cục thịt béo này, ngay cả Chương Viễn cũng ăn không ít Bàn Suất mệ, nhưng hần chắc chắn sẽ không không thể nhẫn, nên hợp tác vẫn phải hợp tác, theo lời hần mà nói, chớ vì một chút ân oán liền phá vỡ một thùng đựng hoàng kim, không đáng.

Vì vậy, hôm nay nhà tắm giống trống khua chiêu mời tân khách, chính là Chương Viễn.

“Hoa Kỳ, sao thẳng nhóc cậu lại ở nơi này?”

Hoa Kỳ gặp Chương Viễn hai lần, một lần ở nhà tắm, một lần ở cửa đồn công an, hai lần đều không hơn hai giờ, lâu như vậy, ấn tượng của cậu đối với người này tự nhiên nhạt đi rất nhiều, nên lúc Chương Viễn kêu tên cậu, cậu thờ đầu ra nhìn mấy lần, chột nhìn ra người Bàn Suất vịn là Chương Viễn, cậu liền rụt cổ lại: “Anh nhận lầm người.”

Hoa Kỳ trượt chui vào nhà tắm, chạy chậm như muốn tìm chỗ trốn, ai ngờ mặt đất trơn trượt, Hoa Kỳ mất trọng tâm ngã mặt hướng trời té xuống, chỉ nghe một tiếng âm hưởng, hợp với một tiếng ‘ má ơi ’Hoa Kỳ kêu sợ hãi, trợn kia, không thể không khiến mọi người trong nhà tắm cười ngửa tới ngửa lui.

Bàn Suất sóng vai cùng Chương Viễn đến cửa nhà tắm, nhìn Hoa Kỳ tứ chi ngã ra hai tay chắp lại nằm trên đất, vẻ mặt hết sức khổ sở, chau mày mắng: “Hoa Kỳ, mày muốn làm gì? Muốn ông đây mất mặt có phải không?”

“Không có việc gì không có việc gì.” Chương Viễn cười nhẹ nhàng nói: “Tôi và Hoa Kỳ quen biết đã lâu, trước kia chúng ta còn có chút chuyện nhỏ, chẳng qua tôi thật không ngờ cậu ấy sẽ đến chỗ chú đi làm.”

Bàn Suất sững sờ, kinh ngạc nói: “Anh và Hoa Kỳ. quen biết đã lâu?”

Chương Viễn xem thường gật đầu một cái: “Ừ, trước kia đi ở nhà tắm Cổ Lăng biết.” Nói xong, Chương Viễn mỉm cười vào nhà tắm, đôi giày da tỏa sáng đập gạch men sứ trên mặt đất kích thích nước khê văng lên, hần đi tới bên cạnh Hoa Kỳ, khom lưng ngồi chồm hồm xuống: “Cậu vừa thấy tôi liền chạy là vì sao? Tôi đáng sợ như vậy sao?”

Lần này Hoa Kỳ ngã không nhẹ, mông đều muốn té thành bốn cánh hoa rồi, cậu chống sàn nhà ướn nhẹp bò dậy, cổ ý trợn mắt méo miệng nói: “Tiên sinh, anh nhận lầm người.”

Chương Viễn dở khóc dở cười nói: “Chớ đùa, thằng nhóc cậu hóa thành tro tôi cũng nhận ra.” Hắn tự tay đỡ cánh tay Hoa Kỳ, còn nói: “Nhóc cậu sao lại chạy đến đây đi làm? Không trách được tôi đến Cổ Lăng đều không thấy cậu.”

Hoa Kỳ vội vàng khôi phục vẻ mặt vốn có, vung tay một cái thoát khỏi nắm tay Chương Viễn, không tình nguyện nói: “Tôi đi làm ở đâu cần anh để ý à?”

“Ha, Hoa Kỳ mày nói chuyện kiểu gì đấy?” Bàn Suất từ ngoài cửa đi vào, giả mù sa mưa nói: “Có phải mày không muốn đi làm nữa hay không?”

Chương Viễn vội vàng khoát tay: “Không có việc gì không có việc gì, tôi biết cậu ta sớm hơn cả chú, nhóc này chỉ thích tiền.” Nói xong, Chương Viễn đảo tròn mắt, đùa giỡn cười một tiếng: “Còn thích một người.”

Hoa Kỳ ngẩn ra, chỉ sợ Chương Viễn nói chuyện mình và Trang Hào ra ngoài, vội vàng ngắt lời nói: “Anh quản được sao, nhầm chán.”

Chương Viễn nhú mày, sắc mặt trầm xuống, đoán chừng là tất cả kiên nhẫn đã hết sạch.

Hoa Kỳ người này còn có ưu điểm, đó là nhìn mặt mà nói chuyện, nhìn sắc mặt Chương Viễn khó coi, cổ ra vẻ buồn ngủ gập một cái: “Tiên sinh, ngài tắm kỳ không? Không tắm tôi phải đi làm việc khác.”

Cuối cùng Chương Viễn lại mỉm cười: “Được, tôi tới nhà tắm để tiêu khiển, thủ pháp của cậu tốt như vậy, tôi cầu còn không được đâu.” Nói xong, Chương Viễn lại nghiêng đầu nói với Bàn Suất sau lưng: “Có phòng bao không? Hai an hem ta vừa tán gẫu bên chà xát.”

Bàn Suất nhìn đủ trò hay, hài lòng nói: “Có, phòng bao lâu bốn đều rảnh, đều chuẩn bị cho anh.”

Chương Viễn cười đi tới: “Anh em đủ rộng rãi a.”

“Tất nhiên, đi.” Bàn Suất lần nữa bầu vịu bả vai Chương Viễn, một trước một sau ra khỏi nhà tắm, lúc chuẩn bị rời đi, Chương Viễn quay đầu nói với Hoa Kỳ bên trong: “Lên mau, tôi chờ cậu.”

Bàn Suất ở một bên trả lại cho Hoa Kỳ một ánh mắt tàn nhẫn, khiến cho Hoa Kỳ đi vào khuôn khổ.

Hoa Kỳ nhìn bọn họ rời đi, người bên trong nhà tắm cũng từ từ giảm bớt, Hoa Kỳ bĩu môi, phi một tiếng nhổ nước miếng, mắng: “Chơi trò gì vậy.”

Khó trách Trang Hào nhìn không vừa mắt Chương Viễn, ngay cả mình cũng bắt đầu ghét người này rồi.

Hoa Kỳ thu dọn túi công cụ, ước chừng dùng hơn 20 phút, phục vụ xuống ba luân phiên thúc dục cậu. Hoa Kỳ chậm chân thu dọn xong tất cả, nện bước một đường đi lên đảo quốc, rốt cuộc đã đi đến cửa phòng bao.

“Ông chủ, tôi có thể vào không?”

“Vào đi.”

Hoa Kỳ đẩy cửa vào, nường theo mà đến là tiếng cười sảng lãng của Bàn Suất cùng Chương Viễn, Hoa Kỳ không khỏi quan sát hai người trần truồng trên giường, khê bĩu môi: “Ông chủ, có cần tìm thêm một người nữa không? Tôi không có dài bốn cái tay.”

Bàn Suất trợn mắt: “Mày mà dài bốn cái tay thì là quái vật, trước chà xát cho Viễn ca.”

“Được.” Hoa Kỳ đi qua bên giường ánh mắt trong lúc lơ đãng quét qua phía dưới Chương Viễn, chỗ này cùng Trang Hào, Chương Viễn chênh lệch không có mấy.

“Hoa Kỳ, cậu còn chưa nói vì sao cậu lại tới nơi này đây.” Chương Viễn để hai tay sau ót mỉm cười nói.

Hoa Kỳ để túi công cụ lên tủ đầu giường, khom người nói: “Cổ Lăng sa thải tôi, cho nên mới tới nơi này làm việc.”

“Sa thải? Bọn họ thật đúng là không có mắt.” Chương Viễn bĩu môi, lại nói: “Tôi nhớ hẳn nói qua cậu là tắm kỳ công nghệ dụng của hẳn, chẳng lẽ cậu bị sa thải, hẳn không có chút biểu hiện nào?”

Hoa Kỳ liếc Chương Viễn một cái, nho nhỏ nói thầm: “Mắc mớ gì tới anh.”

“Cậu nói cái gì?”

Hoa Kỳ mở miệng: “Không có gì, đều là chuyện quá khứ rồi, còn nói anh ấy làm gì.”

“Cậu muốn nghĩ lại xem, tôi nhớ lúc cậu tuốt- ống không phải gọi tên hắn sao? Thế nào? Giờ không thích hắn?” Chương Viễn làm như cười giỡn nói.

Mặt Hoa Kỳ đỏ lên, lúng túng không biết đáp lại như thế nào.

“Viễn ca, anh gặp qua Hoa Kỳ tuốt- ống?” Bàn Suất ở một bên nghe say sưa ngon lành, không khỏi phát triển bản chất bất quãi.

Chương Viễn nghiêng đầu nhìn Bàn Suất, mỉm cười nói: “Ừ, cũng là chuyện trước kia.”

Bàn Suất rơi vào trầm tư, chốc lát, lại hỏi: “Viễn ca, anh và Hoa Kỳ chẳng lẽ?”

“Cái gì?” Chương Viễn cười ha hả nói.

Bàn Suất không biết mở miệng như thế nào, dù sao những chuyện này không quan hệ đến hắn.

“A. . . .” Chương Viễn bưng tỉnh hiểu ra: “Tôi hiểu chú muốn hỏi cái gì, tôi tính hướng bình thường, ngược lại Hoa Kỳ thích đàn ông mới là thật, chú đoán xem người cậu ta thích ai?”

“Ai vậy?” Bàn Suất phản xạ có điều kiện nói.

Tay Hoa Kỳ cầm khăn tắm run một cái, nghĩ thầm lần này hỏng, vì phòng ngừa Chương Viễn lộ tẩy, bắt đắc dĩ, Hoa Kỳ mãnh liệt đem tay đập lên người Chương Viễn: “Ca, đáng người anh thật tốt.”

Chương Viễn bị dọa khê run rẩy: “ĐM, cậu muốn hù chết người à?”

Hoa Kỳ nhếch miệng cười nói: “Nào có, em đây là bị vốc người anh hấp dẫn.”

Sắc mặt Chương Viễn đỏ lên, lúng túng nói: “Đừng làm rộn, nhanh xoa chân cho tôi.”

“Được.” Hoa Kỳ để khăn tắm xuống, ngồi bên cạnh Chương Viễn, cậu để chân của hắn lên chân mình, nặng nhẹ vuốt ve: “Ca, anh muốn nghe nhạc không? Em hát cho anh nghe.”

Chương Viễn cười hì hì: “Cậu còn biết hát?”

Hoa Kỳ phát triển tinh thần da mặt dày, vô sỉ nói: “Để nghe lắm, mẹ em luôn nói em hát còn dễ nghe hơn Lưu Thiên Vương.”

Chương Viễn không nhịn được cười to: “Được, vậy thì tới một bài.” Chương Viễn quay đầu nói với Bàn Suất bên cạnh: “Trước kia tôi đi ra ngoài tiêu khiển bên cạnh đều là phụ nữ bồi, đây là lần đầu tìm đàn ông, nhưng mà nói thật, chú không phải cảm thấy Hoa Kỳ còn dễ nhìn hơn con gái một chút sao?”

Bàn Suất rất ít quan sát cẩn thận đàn ông, Chương Viễn nhắc tới như vậy mới hăng hái, nghiêm túc nhìn Hoa Kỳ mấy lần, tán thưởng nói: “Anh không phải nói tôi còn không phát hiện, thằng nhóc này quả thật rất đẹp mắt.”

Chương Viễn biết, Bàn Suất cũng không phải lừa theo lời mình, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng.

“Đến đây đi, hát một bài.”

Hoa Kỳ nắm chân điểm Chương Viễn, suy nghĩ trong chốc lát, lại hắng giọng một cái: “Đau không chịu nổi đau không chịu nổi, em nhớ anh nhớ anh nhớ anh nhớ đến trời đenมืด, lương tâm có không, lương tâm anh bị chó ngậm trong mồm tha đi. . . .” giọng Hoa Kỳ không dễ nghe lắm, thậm chí có chút ngũ âm không được đầy đủ, hát đến đoạn sau còn phá âm, làm Chương Viễn cùng Bàn Suất hai người ôm bụng cười lăn lộn.

“Ai, tôi ca hát cũng muốn tiền, các người không trả tiền còn cười?” Hoa Kỳ cười lảo lỉnh nói.

Chương Viễn vừa cười vừa nói: “Tôi xem cậu không chỉ muốn tiền, còn muốn mệnh của chúng tôi, cậu hát bài gì rách nát vậy, nhớ ai nhớ đến trời đenมืด? Nhớ Trang Hào sao?”

Chương Viễn bật thốt lên, dọa tay Hoa Kỳ mất sức lực, theo lòng bàn chân Chương Viễn hung hăng ấn xuống một cái.

“Con mẹ nó, cậu nhẹ một chút cho tôi.” Chương Viễn chịu đựng đau nói: “Cậu nói cậu đó, tới chỗ này đi làm thì đi làm, che giấu cái gì, còn nói, Bàng Suất đã sớm biết chuyện cậu và Trang Hào rồi.”

Hoa Kỳ ngẩn ra, vội vàng nghiêng đầu nhìn Bàng Suất.

Bàng Suất mang theo nụ cười du côn nói: “Hoa Kỳ, thằng nhãi này thật đúng là có thể giả bộ, mày cho rằng mày rất thông minh?”

Hoa Kỳ không đất dung thân cúi đầu, bàng hoàng xoa chân Chương Viễn.

Bàng Suất nhìn Hoa Kỳ còn nói: “Tao biết rõ đêm hôm đó người trong phòng bao là Trang Hào, tao cũng tính toán để cho hắn chỉ có tới chứ không có lui, nhưng mà ngại này, hơn nữa hắn lại kinh sợ tránh trong xác rùa, vậy tao cũng khai ân tha hắn một lần.” Bàng Suất xuống giường, trùm áo choàng tắm đi tới phòng vệ sinh, đến cửa, Bàng Suất còn nói: “Mày đã cùng Trang Hào trên một chiến tuyến, vậy mày truyền một lời cho tao, khiến hắn cẩn thận một chút, nếu như chọc tới ông đây, sẽ không đơn giản như lần trước đâu.” Nói xong, Bàng Suất mở cửa vào phòng vệ sinh.

Hoa Kỳ ngừng động tác trên tay, quay đầu lại xuyên thấu qua cửa kiếng phòng vệ sinh nhìn người bên trong.

“Được rồi.” Chương Viễn rút đùi khỏi chân Hoa Kỳ, xếp chân ngồi dựa vào đầu giường: “Không cần mất hồn mất vía, Bàng Suất người này cũng tạm được, không chọc tới sẽ không đánh ngằm sau lưng, chẳng qua tôi khuyên cậu tốt nhất từ chức, nếu không.”

Hoa Kỳ xoay người lại nhìn Chương Viễn: “Nếu không cái gì? Dù tôi muốn tiếp tục làm, chỉ sợ hắn cũng không cho phép tôi đi?”

“Tôi luôn nghĩ, cậu với Trang Hào đã vậy, hắn không đến nỗi để cậu đến chỗ đối thủ làm công mới đúng chứ?” Chương Viễn nghi ngờ nói.

Hoa Kỳ bẻ ngón tay nói: “Tôi không xin anh ấy, cũng không muốn xin.”

“Tại sao? Không phải cậu thích hắn sao? Hay là nói.” Chương Viễn quan sát Hoa Kỳ: “Hay là nói, cho tới nay đều là cậu đơn phương? Nhưng mà cũng thế, tôi biết Trang Hào từ nhỏ, thằng nhóc này thích phụ nữ, làm sao có thể có cảm giác với một người đàn ông?”

Hoa Kỳ cười khổ nói: “Không kém bao nhiêu đâu, tóm lại, trước khi anh ấy có ý với tôi, tôi chắc chắn sẽ không cầu xin anh ấy cái gì.”

Chương Viễn cười nói: “Xem ra cậu rất có nguyên tắc.”

“Được rồi, chân tôi cũng nhấc cho anh, không có việc gì tôi đi xuống trước.” Hoa Kỳ đứng dậy nhanh chóng thu thập túi công cụ, sau đó cấp dưới nách, trước khi ra cửa lại nói với Chương Viễn: “Anh và hắn giờ coi như là đồng minh?”

Chương Viễn nhún nhún vai: “Xem như thế đi, chỉ vì lợi ích không thể không chung một chiến tuyến!”

“Sao không phải Trang Hào?” Hoa Kỳ hỏi ngược lại.

Chương Viễn suy nghĩ một chút nói: “Trang Hào quá độc lai độc vãng, đã tâm lại lớn, luôn muốn làm tất cả mọi chuyện một mình, dù trời sập xuống cũng như thế, cho nên, chúng tôi không thích hợp làm đồng minh.”

Hoa Kỳ gạt đầu một cái, mở cửa ra khỏi phòng bao.

Hoa Kỳ trở về nhà tắm, co mình lại trong ổ, trong bóng tối cậu bắt đầu suy nghĩ lung tung, chợt phát hiện mình không có yêu tiền như trước, đã từng đều là tiền không rời miệng, hôm nay lại không muốn nói, ngược lại đây lòng mẫn nã đều là Trang Hào.

Hoa Kỳ khê than thở, kéo chăn che kín đầu, cậu đã có tính toán, ngày mai từ chức, rời đi đất thị phi này.

Buổi chiều hôm sau, Hoa Kỳ thu dọn xong bọc hành lý, đang chuẩn bị đi đại sảnh tìm quản lý từ chức thì vừa đúng đón đầu đụng phải Bàng Suất từ bên ngoài trở lại, sắc mặt hắn không được tốt, cả người âm u, Hoa Kỳ thức thời trốn một bên, lúc Bàng Suất đi qua Hoa Kỳ lại nghiêng đầu nhìn cậu hai mắt.

Hoa Kỳ vội vàng cúi đầu không nhìn hắn.

Lần đầu tiên Bàng Suất nhìn thấy Hoa Kỳ ăn mặc chỉnh tề, bất đồng hình tượng lôi thôi quá khứ, hắn không khỏi cau mày dò hỏi: “Đây là muốn đi đâu?”

Hoa Kỳ suy tư chốc lát, ngẩng đầu lên lấy dũng khí nói: “Tôi muốn từ chức.”

Bàng Suất hừ lạnh một tiếng: “Từ chức có thể, hôm nay trước theo tao đi một chỗ, trở lại mày thích đi đâu thì đi.”

Hoa Kỳ sửng sốt: “Đi đâu?”

“Đừng hỏi nhiều như vậy, đi theo tao là được.” Bàng Suất thay đổi phương hướng lần nữa đi ra ngoài cửa.

Hoa Kỳ ngớ ngẩn, nhanh chóng đuổi theo bước chân Bàng Suất, lèo đèo đi theo sau lưng hắn.

Bàng Suất có chiếc xe Hummer h2 màu đen, dừng ở cửa nhà tắm, Hoa Kỳ lên xe ngồi ở tay lái phụ, đây là lần đầu ngồi xe như vậy, nhìn đều mang cảm giác tươi mát.

Bàng Suất lên xe đeo dây an toàn, bữu môi cười một tiếng phát động xe.

Dọc theo đường đi hai người đều trầm mặc, từ từ, Hoa Kỳ phát hiện Bàng Suất lái xe đi ngang qua chỗ rất quen thuộc, thì ra là, bọn họ đã đi tới khu Hướng An.

21. Chương 21: Bái Thiên Địa

“Mày đoán một chút xem, tao dẫn mày tới bên này làm gì.” Bàng Suất vừa lái xe vừa nói với Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ mờ mịt nhìn hắn mấy lần, lắc đầu một cái: “Tôi nào biết.” Thật ra thì, Hoa Kỳ có dự cảm không rõ ràng, đoán chừng có liên quan tới Trang Hào.

“Đoán một chút xem.” Bàng Suất không ngừng nhướn mày, giống như nói đùa.

Hoa Kỳ hít sâu một hơi, rất không tình nguyện nói: “Tôi không đoán, tôi không phải là Đại La Thần Tiên, nếu tôi có thể đoán được đã sớm phát tài rồi, còn ở dưới trướng của anh để bị khinh bỉ làm gì.”

Đối mặt Hoa Kỳ oán trách, Bàng Suất hỏi ngược lại: “Tao đối với nhân viên không tốt sao? Lương tâm của mày bị chó ăn hết rồi à?” Bàng Suất hung hăng nắm chặt tay lái, còn nói: “Tao nhớ trước kia ày không ít ân huệ, chỗ khác á, mày gặp ông chủ nào đối tốt với nhân viên như vậy chưa?”

“Dừng lại.” Hoa Kỳ cắt đứt lời Bàng Suất nói: “Anh đừng đối xử với tôi quá tốt, nếu không tôi cho là anh có ý với tôi đó.”

Bàng Suất cười nói: “Tao thấy mày đang nằm mơ thì có.”

Hoa Kỳ híp mắt cười.

Nụ cười của Bàng Suất chợt giảm, nghiêm túc nói: “Người như tao không coi là người tốt, nhưng lại rất có nguyên tắc, người không phạm ta, ta không phạm người, nếu Trang Hào thích chơi, vậy tao theo đến cùng.”

Hoa Kỳ đột nhiên nghe Bàng Suất nói mấy lời này liền mơ hồ, nháy mắt kinh ngạc nói: “Cái gì?”

Bàng Suất cười lạnh nói: “Trang Hào đào đi một khách hàng lớn trong tay tao, làm đoàn xe của tao thiếu chút nữa tê liệt, nếu hắn bắt nhân cũng đừng trách tao Bất Nghĩa.”

“Thôi đi, tôi nhớ không lầm, hàng của đội xe của Trang Hào bị người đập, cái này gọi là ăn miếng trả miếng.” Hoa Kỳ cảm thấy, dù sao cũng từ chức, đương nhiên không phải lo lắng cái gì.

Bàng Suất hừ lạnh một tiếng: “Chuyện cười, Bàng Suất tao vô duyên vô cớ đi đập hàng của hắn làm gì? Bởi vì tao và hắn từng có mâu thuẫn?”

“Tôi cũng không biết, tôi là nghe Trang Hào nói.”

Tốc độ Bàn Suất lái xe chậm lại, dừng ở ngã tư đường đèn đỏ, hấn móc ra một bọc Trung Nam Hải(thuốc lá?) trong túi áo vét, rút ra một cây ngậm ngoài miệng, sau khi hít một hơi nói: “Trang Hào đặc tội với người không phải chỉ có mình tao, chớ nghĩ chuyện này quá đơn giản.”

Hoa Kỳ chỉ coi lời Bàn Suất là gió thổi bên tai, thổi qua thì bay mất.

Đèn xanh sáng lên, Bàn Suất khởi động xe lần nữa, một đường hướng Bắc đi, đi ngang qua ngã ba nữa là đến nhà Trang Hào.

Hoa Kỳ nhớ con đường này, kinh hồn bạt vía nói: “Không phải anh muốn trực tiếp giết đến nhà Trang Hào chứ?”

“Tao điên cuồng như vậy sao?” Bàn Suất nghiêng đầu nhìn Hoa Kỳ cười cười, còn nói: “Tao dẫn chú mày đi ăn cơm mà thôi, đừng lo lắng.”

“Ăn cơm? Ăn gì?” Hoa Kỳ trời sanh vô tâm vô phế, đổi thành người khác nhất định sẽ nói đây không phải là Hồng Môn Yến chứ? Mà Hoa Kỳ lại hỏi ăn cái gì trước tiên.

Bàn Suất suy nghĩ một chút: “Dẫn mày đi ăn xiên nướng, thế nào?”

“Xiên nướng? Được nha, tôi thích ăn xiên nướng, đặc biệt là gân và lòng nướng.” Hoa Kỳ bắt đầu chà sát tay, trong miệng cũng nhảy nước miếng ầm ầm.

“Biết uống rượu sao?” Bàn Suất lại hỏi.

Hoa Kỳ nói: “Cũng tạm, uống ba bốn bình không là vấn đề, nhiều gánh không được, dễ báỉ thiên địa.”

“Báỉ thiên địa? Ý gì?” Bàn Suất hiếu kỳ nói.

Hoa Kỳ hé miệng cười trộm: “Không nói cho anh.”

“!@#%\$@, mày nghĩ ông đây muốn biết sao.” Bàn Suất một cước nhấc chân ga vọt ra ngoài, lái chiếc xe yêu thích vòng quanh khu Hướng An ba vòng mới tới nơi. Nơi này có một nhà hàng thiêu nướng, phía sau một siêu thị, mặt ngoài nhìn qua không quá lớn, nhưng một địa phương tầm thường như vậy, mới có thể nướng ra những xiên nướng ngon nhất.

Bàn Suất ngừng xe ven đường, bởi vì cửa siêu thị có không ít xe hàng lớn dừng nơi đó, thực không có nơi dừng xe.

Sau khi xuống xe, Hoa Kỳ bọc áo khoác nhưng đứng ở cửa siêu thị, hiếu kỳ nói: “Sao lại nhiều xe hàng thế này.”

Bàn Suất cười cười: “Nơi này là đầu mối then chốt vận chuyển hàng của khu Hướng An, trời vừa tối có không ít tài xế tới quán xiên nướng này ăn cơm uống rượu.”

“A, xem ra anh rõ như lòng bàn tay.” Hoa Kỳ cảm thấy Bàn Suất người này không đơn giản, cho tới nay làm chuyện gì cũng có vẻ nắm chặt.

Bàn Suất không đáp, bước đi thật nhanh vào quán xiên nướng.

Quán xiên nướng đã đầy ắp cả người, mắt nhìn không thấy chỗ ngồi, Hoa Kỳ tinh mắt liếc lên một góc nhỏ, đưa tay chỉ nói: “Ai, có một vị trí.”

Bàn Suất cười cười: “Không cần, cùng tao tới đây.” Bàn Suất một mình chen vào đại sảnh.

Hoa Kỳ đi sau lưng hắn, theo khe hở khó khăn đi về phía trước.

“Ca, chỗ này.” Sâu trong đại sảnh có một bàn lớn, ngồi ít nhất mười người, trong đó còn có hai vị trí trống không.

Bàn Suất nghe người nọ kêu, cười đi bộ qua, cởi áo vét tung bỏ trên ghế: “Như thế nào, hôm nay có đến không?”

“Nhất định, đây là thói quen của bọn hắn.”

Lúc Hoa Kỳ tới chỉ nghe được hai chữ thói quen, cậu không nghĩ nhiều liền ngồi bên cạnh Bàn Suất.

“Ông chủ, cho 30 xiên gân, một nồi lòng nường, cộng thêm một thùng bia.” Bàn Suất một hơi gọi không ít thứ, đều là trên đường nói. Bàn Suất cầm một ly rượu thả trước mặt Hoa Kỳ, cười nói: “Nếu muốn từ chức, đây xem như là tiệc chia tay.”

Hoa Kỳ mặt mày hớn hở nói: “Cái người cũng quá keo kiệt, tiệc chia tay gì mà chỉ mời ăn xiên nường?”

Bàn Suất cười nói: “Người khác xiên nường cũng không có.”

Hoa Kỳ xuề xòa, chỉ có thể buồn bực chờ món ăn.

Quán xiên nường khách hàng đông đảo, một thanh nhất sắc là đàn ông ngũ đại tam thô, mấy cô gái trẻ vội không tìm được Đông Tây Nam Bắc, một hồi bên này gọi một tiếng, bên kia hét một tiếng, chỉ thấy các cô qua lại chuyển chuyển trong đại sảnh.

Quán cũ cũng có chỗ tốt của quán cũ, đó là ứng đối khách có biện pháp, một bàn của Hoa Kỳ đợi không bao lâu đồ ăn liền lên đủ, Hoa Kỳ không mời tự tiện vén tay áo lên ăn, trong mắt không hề có người khác.

Bàn Suất thấy Hoa Kỳ ăn thích thú, cười ha hả nói: “Có muốn một nồi lòng nường nữa không?”

Hoa Kỳ giương mắt nhìn hần: “Anh trả thì tôi không có vấn đề.”

Bàn Suất cười cười: “Đừng chỉ cố ăn, uống hai chén.” Bàn Suất nháy nháy mắt người bên cạnh, người nọ vội vàng rót một ly bia đầy cho Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ thật lâu không uống bia, thêm thường cầm ly một hơi uống gần nửa ly, để ly xuống lúc hài lòng nói: “Ông chủ, tiền lương của tôi khi nào cho?”

Bàn Suất ngắt ra: “Chương Viễn nói không sai, trong mắt mày chỉ có tiền.”

Hoa Kỳ vừa cười vừa ăn, nhậu vô cùng vui.

Một bàn rất ít người động đũa, căn bản đều là nhìn Hoa Kỳ cùng Bàn Suất hai người anh tới tôi đi nói chuyện với nhau, trong đó có người hút thuốc cũng uống rượu, bất tri bất giác Hoa Kỳ có chút say, gương mặt đỏ bừng, ánh mắt trở nên mờ lung, đầu bắt đầu mơ hồ, lúc này còn có người một ly một ly rót rượu cho Hoa Kỳ, Hoa Kỳ từ chối: “Tôi không uống, uống nữa không về được nhà.”

Bàn Suất cười cười: “Cậu cũng không thể say, một lát còn có món chính.”

“Món chính? món chính gì?”

Nói xong, cửa quán xiên nường liền bị đẩy ra, Vương Văn Đào mang theo mấy tên tài xế trong đội xe đi vào, cà lơ phát phơ nói: “Ông chủ, có còn chỗ không?”

Bọn họ đều là khách quen nơi này, ông chủ đương nhiên sẽ giữ chỗ ngồi, bọn họ quen cửa quen nẻo ngồi vào vị trí, mà Vương Văn Đào lại một mình vào quầy rượu, bên trong cầm ba bình Ngũ Lương Dịch, hần lấy ba bình còn chưa trở lại vị trí thì cửa lại đi vào hai người, Vương Văn Đào nhìn về phía cửa cười một tiếng: “Ca, uống Ngũ Lương Dịch không?”

Trang Hào gạt đầu một cái, vừa đi vừa cởi áo vét tông trên người, nhưng anh đang đi tới chỗ ngồi, vừa nghiêng đầu liền thấy cách đó không xa Hoa Kỳ đang ngồi cùng Bàn Suất, nụ cười trên mặt nhất thời biến mất không thấy bóng dáng, thay thế là tức giận cùng kinh ngạc.

“Nhìn cái gì chứ?” Đi theo sau Trang Hào là một cô gái, còn là một đại mỹ nữ tóc dài tới eo, mắt to môi mỏng cằm nhọn, mặc dù mặc áo bông thật dày, nhưng không khó nhìn ra, là một cô gái vóc người cực tốt.

Hoa Kỳ không phải người mù, Trang Hào vừa vào cửa cậu liền thấy anh, nhưng cậu vẫn làm bộ như không thấy, vẫn như cũ cúi đầu ăn.

Bàn Suất quay người lại nhìn thẳng vào mắt Trang Hào mấy giây, sau đó cười xoay người, phối hợp uống bia.

Wang Văn Đào chú ý tới Trang Hào cử động, theo tầm mắt của anh nhìn sang, đi theo gầm lên giận dữ: “Tiểu Tạp Chúng Khu Thiết Đông, chúng mày thật đúng là không muốn sống a, nơi này là nơi chúng mày tới sao?”

“ĐM, mày mắng ai đó?” Trên bàn có người đứng lên, cùng đáp trả Vương Văn Đào.

Vương Văn Đào cộp một tiếng đặt cốc lên bàn, chỉ vào người kia nói: “Mắng mấy tôn tử chúng mày, chúng mày không ngồi ở khu Thiết Đông, đến nơi này của chúng tao làm gì? Muốn bị đánh hả?”

“Con mẹ mày, tao thấy muốn ăn đập là mày.”

“Ha, Vương Chấn mày làm gì thế?” Bàn Suất cười đứng lên, ngăn cản trước người Vương Chấn nói: “Nơi này là quán ăn, chúng ta tới dùng cơm, không phải đến tìm chuyện, cần gì cãi lại.”

“Ăn cơm? Tao thấy mày là tới ***.”

Nghe đến đó, Trang Hào không khỏi chau mày, cũng không biết Vương Văn Đào hàng này có phải ngồi hay không, trầm mặc hồi lâu lúc này mới lên tiếng nói: “Văn Đào, không có chuyện của cậu, ngồi xuống ăn cơm.” Nói xong, Trang Hào gạt đầu với cô gái sau lưng một cái, hai người sóng vai ngồi xuống.

Vương Văn Đào nhìn Bàn Suất hung hăng trừng mắt, theo ngồi vào đầu khác cái bàn.

Bàn Suất cười lạnh một tiếng, xoay người lại ngồi xuống.

Lúc này Hoa Kỳ như cũ vẫn ăn vẫn uống..., làm như không thấy, nhưng mà cậu không ngẩng đầu lên, nụ cười trên mặt cũng không có. Bàn Suất nhìn kỹ, tiến tới cạnh lỗ tai cậu nói: “Sao, ghen?”

Hoa Kỳ ăn một miếng bỏ đĩa xuống, chép chép miệng nói: “Tôi không thích ăn dấm, tôi muốn ăn tương vùng.”

Bàn Suất chặc một tiếng: “Cô gái bên cạnh hần không chuẩn là bạn gái hần đó.”

Hoa Kỳ nhún nhún vai: “Trời biết, anh hỏi anh ta đi.”

Trong đầu Bàn Suất buồn bực nhưng vẫn cười, thuận tay lại thay Hoa Kỳ rót một ly rượu, rượu mới vừa rót xong, Hoa Kỳ cầm ly lên một hơi uống sạch, thở hổn hển nói: “Lại thêm một ly.”

Bàn Suất lại rót một ly, cười nói: “Sao nào, mượn rượu tiêu sầu?”

“Có sao?”

Bàn Suất không kiếm chuyện, lại một ly một ly rót rượu thay Hoa Kỳ, chớp mắt mấy bình rượu đã vào bụng, Hoa Kỳ xem chừng là say thật, lão đảo đứng lên, thuận tiện ợ no nê: “Tôi. Tôi no rồi, về nhà. Ngủ.”

Hoa Kỳ vỗ vỗ bả vai Bàn Suất, một người đi ra ngoài, còn chưa đi mấy bước, Hoa Kỳ chóng mặt hướng một bên ngã xuống, bên chân một vị khách xa lạ.

Bàn Suất vội vàng nháy mắt người bên cạnh, người nọ đứng lên mắng: “Hoa Kỳ, thằng nhóc mày cũng yếu quá, uống ít như vậy đã say? Đứng lên tiếp tục uống.” Người nọ đi tới bên cạnh Hoa Kỳ, đưa tay nín cổ áo Hoa Kỳ dùng sức xách lên, cổ áo siết cổ Hoa Kỳ ra một dấu lằn thật sâu.

Hoa Kỳ bị siết thở không nổi, nhưng trên người lại không hơi sức gì, cả người cứ như vậy bị treo ngược giữa không trung.

Người nọ thấy Hoa Kỳ thủy chung không đứng lên, nhắc chân đá mạnh vào chân Hoa Kỳ: “Thằng nhóc mày có được không? Nhanh.” Lời còn chưa nói hết, mặt người kia đã trúng một quyền mạnh, gã bị đánh mắt nổ đom đóm vội vàng buông tay ra thụt lùi về phía sau vài bước.

Trang Hào vung vẩy cổ tay, mặt giận dữ nói: “Đm mày, tao thấy chúng mày đúng là đến kiếm chuyện.”

Bàn Suất thấy Trang Hào động thủ liền đứng lên, cười ha hả nói: “Trang Hào, chúng tao mà mày cũng đánh, không xem chúng tao ra gì đúng không?”

Trang Hào cười khẩy nói: “Bàn Suất, hôm nay mày tới làm gì, không cần tao nói bản thân mày cũng hiểu, bớt giả vờ trước mặt tao đi.” Trang Hào quay đầu nhìn Vương Văn Đào nói: “Văn Đào, mang Hoa Kỳ qua bên cho tôi, hôm nay ông đây phải giáo huấn bọn cháu chắt này một chút.”

Vương Văn Đào cầm bình rượu đứng lên: “Ca, anh đừng động tay, chuyện này em tới giải quyết.” Nói xong, Vương Văn Đào giơ chai rượu vọt tới, không đợi Trang Hào mở miệng lần nữa, Vương Văn Đào cầm bình rượu hung hăng đập Bàng Suất, Bàng Suất động tác nhanh nhẹn tránh thoát, nhưng mà người sau lưng hắn lại không may mắn thoát khỏi, thật bị đập bể đầu chảy máu.

Chiến sự một khi nổ ra, nhất định phải có kết quả, Bàng Suất thu lại nụ cười, giận dữ hét: “ĐM mày, các huynh đệ lên cho tao, hung hăng gọt bọn chúng.”

Bàng Suất ra lệnh một tiếng, một nhóm người rời đi xông tới chỗ bọn Trang Hào, hai nhóm người đánh nhau, bình rượu, chén đĩa bát đĩa toàn bộ thành công cụ đánh nhau, trong lúc nhất thời náo loạn, nhân viên quán xiên nướng sợ hãi kêu liên tiếp, mấy cô gái bị hù chạy ra ngoài cửa cửa nhìn.

Vô luận quần đấu kịch liệt như thế nào, đều không thể ảnh hưởng đến người đang mộng đẹp. Hoa Kỳ nằm trên ghế ngủ say như chết, ở thế giới khác với bọn họ.

Lúc Hoa Kỳ mở mắt lần nữa, đầu còn mơ mơ màng màng, cậu không kịp thấy rõ mình đang ở nơi nào, chỉ cảm thấy dạ dày khó chịu giống như dãi sông lấp biển, chỉ hơi hơi giật giật thân thể, chút đồ vật trong dạ dày sẽ thuận miệng trào ra.

“Oe.” Hoa Kỳ nôn oe một tiếng, vội vàng bò dậy, nửa quỳ bên cạnh giường sưởi, đôi tay giơ quá đỉnh đầu, như thở dài nôn oe không ngừng.

Trang Hào ngồi trên ghế một bên, mặc cho Hoa Kỳ ói mửa, nhưng mà động tác của Hoa Kỳ có chút khôi hài, như cái gì? A, đúng rồi, giống như là báỉ thiên địa.

22. Chương 22: Mỗi Lần Bị Ổ

Hoa Kỳ lạy không sai biệt lắm, dạ dày cũng thoải mái không ít, thở gấp một hộp khí ngồi dậy.

“Nôn xong?”

Hoa Kỳ sợ hết hồn, lúc này mới thấy Trang Hào mặc áo sát nách ngồi trên ghế trước mặt.

“Sao anh ở nơi này?” Hoa Kỳ kinh ngạc nói.

Trang Hào xoa cánh tay, cười nhạt nói: “Không uống được thì đừng tỏ vẻ, biết rất rõ ràng mình không thể uống..., còn cố chết uống.”

Hoa Kỳ cho là mình đang nằm mộng, giơ tay lên muốn dụi mắt xem có phải là mộng hay không, kết quả tay mới vừa đụng phải mắt đã cảm thấy trên mặt dán thứ gì, cậu vội vã lấy tay sờ, giống như bị dán một khối băng gạc: “Mặt em sao vậy?”

Trang Hào đứng lên, cầm lấy cây chổi ở một bên thu dọn đồ Hoa Kỳ nôn ra, nói: “Cậu đúng là ngốc quá chừng, uống chút rượu thì đánh rắm cũng không biết, người khác đâm cậu đều mất công.”

Hoa Kỳ sững sờ, vội vàng xuống giường, ở trong căn phòng xa lạ qua lại xoay quanh.

Trang Hào cau mày: “Cậu tìm gì đây?”

“Gương, em tìm gương.” Hoa Kỳ quay đầu lại nói: “Trong phòng có gương không?”

“ĐM, trong tủ đấy.”

Hoa Kỳ vội vàng mở tủ, trên cửa tủ có khảm một cái gương nhỏ, Hoa Kỳ quan sát mình trong gương, một khối băng gạc thật dày bịt hết má trái, cậu giơ tay từ từ vén băng gạc lên, thấy một vết thương không lớn không nhỏ, vết thương đã đọng máu, mặt trên còn có một lớp bột màu trắng, chắc là thuốc.

Hoa Kỳ dán băng gạc lại, xoay người hỏi “Mặt em sao lại bị thương?”

Trang Hào dọn dẹp sạch sẽ đồ Hoa Kỳ nôn ra, lại dùng giẻ lau lau mấy lần, lúc này mới nói: “Bình rượu bể, mảnh thủy tinh văng trúng.”

Nghe Trang Hào nói như thế, lúc này Hoa Kỳ mới chú ý tới trên mặt cùng trên người anh không thiếu vết thương, nhưng cũng không quá đáng lo, chỉ có vết thương trên cằm, chưa trải qua bất kỳ xử lý gì, mặc áo kho ở nơi đó.

“Các người đánh nhau?” Hoa Kỳ điên cuồng hỏi một câu, còn nói: “Có phải cùng Bằng Suất hay không? Hấn ở đâu?”

Trang Hào gãi gãi đầu, ngồi ở mép giường ngâm điếu thuốc nói: “Đánh chạy, còn bị thương nghiêm trọng hơn tôi, bị Vương Văn Đào đập hai bình rượu.”

“Nghiêm trọng như thế?” Hoa Kỳ hoảng sợ nói.

Trang Hào cười lạnh một tiếng: “Sao? Đau lòng?”

Hoa Kỳ nhún nhún vai: “Đau lòng cái long ấy, em với hấn đâu có quan hệ gì.” Hoa Kỳ ngồi xuống bên cạnh anh, nghiêng đầu nhìn cằm Trang Hào: “Ngược lại là anh, không sao chứ?”

Trang Hào cười cười: “Chút vết thương nhỏ không tính là cái gì.”

Hoa Kỳ nhìn Trang Hào từ trên xuống dưới, do dự nói: “Cái đó. . . . Cái đó, cô gái kia là bạn gái anh sao?”

“Bạn gái?” Trang Hào sững sốt: “ĐM cậu, tôi lấy đâu ra bạn gái, đó là chị họ tôi, con gái bác, không biết trong óc cậu ngày ngày nghĩ cái gì, chẳng lẽ tôi đi với cô gái nào cậu cũng nghĩ đó là bạn gái tôi à?”

“Chị anh á?” Hoa Kỳ há to miệng nói: “Không nói sớm, hại em uống nhiều rượu như vậy.”

Trang Hào dở khóc dở cười nói: “Cậu uống rượu có liên quan gì đến chị họ tôi? Chẳng lẽ. . . . cậu ghen à?” Trang Hào nhìn Hoa Kỳ mà nhũn lòng mềm.

Hoa Kỳ chép chép miệng, khuôn mặt nhỏ đỏ lên: “Không phải sao, ta ghen đấy.”

“Cậu giỏi thật đó, đúng là thiếu thao mà.” Trang Hào cười mắng.

Hoa Kỳ cười đùa nói: “Anh muốn không? Anh mà muốn em để cho anh thao.”

Trang Hào liếc mắt nhìn Hoa Kỳ: “Cậu ở chỗ Bằng Suất để hấn thao không ít chứ gì?”

“Nói bậy, em chỉ thích mình anh, muốn bị thao cũng phải để anh thao.” Hoa Kỳ bất tri bất giác bật thốt tiếng lòng, đây là lần đầu cậu nói ra chữ thích ngay trước mặt Trang Hào, lời vừa ra khỏi miệng Hoa Kỳ liền hối hận, trong lúc nhất thời hai người đều lúng túng, không ai biết nên nói cái gì.

“Cái đó. . . .” Trang Hào a a ô ô nói: “Cậu từ chức đi, cậu mà còn muốn tắm kỳ, tôi nói bạn tôi tìm chỗ cho cậu.”

Hoa Kỳ gạt đầu một cái: “Ừ, em vốn đang tính từ chức.” Hoa Kỳ liếc Trang Hào, hơn một tuần không gặp, cảm thấy anh có chút gầy, da đen hơn, mắt còn có quầng thâm, cặp mắt vô hồn có vẻ rất là mệt mỏi, Hoa Kỳ nhìn mà đau lòng, từ từ tới gần, vươn một ngón tay gõ gõ vào lòng bàn tay Trang Hào nói: “Em sớm nên nghe anh, nếu không sẽ không có ngày hôm nay rồi.” Hoa Kỳ nhớ không rõ hiện trường đánh nhau hôm nay, nhưng từ vết thương trên người Trang Hào có thể thấy không nhẹ.

Trang Hào không lên tiếng, rất nhanh nắm chặt ngón tay Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ suy nghĩ một chút còn nói: “Ca, Bằng Suất và Chương Viễn hợp tác, hiện giờ Chương Viễn là một cổ đông của Ngũ Hành, đổi lại cách nói, hiện giờ bọn họ là châu chấu trên một sợi thừng, anh phải cẩn thận.”

Trang Hào cười cười: “Tôi đã sớm biết, nhưng bọn hấn hấn không phải nhằm về tôi, mà tôi đoạt khách hàng của Bằng Suất cũng không phải là ân oán cá nhân.”

“Ca, rốt cuộc anh và Bằng Suất có chuyện gì vậy?”

Trang Hào bất đắc dĩ nói: “Đều là chuyện trước kia, không nói.” Trang Hào buông tay Hoa Kỳ, bỏ dép lên giường, anh nghiêng người nằm gần lò sưởi đầu giường, nhắm mắt lại nói: “Chân rất mỏi, xoa bóp giúp tôi.”

Hoa Kỳ vội vàng lên giường, ngồi xếp bằng bên chân Trang Hào, ôm chân của anh để trên đầu gối mình, ngón tay nhẹ nhàng quét qua lòng bàn chân anh, từ từ vuốt ve.

Hoa Kỳ mới uống rượu, không có hơi sức gì, hướng chỉ đầu cùng đầu muốn nổ tung, vì phân tâm Hoa Kỳ mở miệng nói: “Ca, đây là đâu? Em nhớ nhà anh không như vậy.”

Trang Hào một tay chống cằm nhắm mắt lại nói: “Ký túc xá của đoàn xe, vội quá không thể quay về nhà tôi đều ở nơi này.”

“À” Hoa Kỳ bắt đầu quan sát gian phòng này, là một căn phòng bình thường không có gì lạ, trừ một bộ cái tủ cùng hai cái ghế không còn gì khác.

“Ca, nơi này có chỗ nấu cơm không?”

Trang Hào từ từ mở mắt, lười biếng nói: “Làm gì?”

Hoa Kỳ nhìn anh khẽ mỉm cười: “Ngày mai em muốn làm hoành thánh cho anh, nhân thịt băm.”

Trang Hào nhếch nhếch khóe miệng: “Ngày mai có chuyến xe không có thời gian ăn, đoán chừng phải nửa đêm mới về đến, để hôm nào đi.”

“Ngày mai có chuyến xe? Đi đâu?”

Trang Hào lật người kéo gối đầu nằm sắp lại, nhỏ giọng nói: “Đi Môi Thành, khách hàng dành được từ tay Bàn Suất là ông chủ một mỏ than nhỏ.”

“A, Môi Thành à.” Hoa Kỳ suy nghĩ một chút nói: “Ca, anh dẫn em theo được không?”

Trang Hào quay đầu, suy nghĩ một chút nói: “Tùy cậu.”

Hoa Kỳ cười hấp tấp: “Cứ quyết định như vậy đi, ngày mai mấy giờ lên đường?”

Trang Hào bất đắc dĩ nói: “Buổi trưa mười một giờ lên đường, chừng buổi chiều tối.”

Hoa Kỳ ghi nhớ thời gian, bàn tính nhỏ trong lòng bắt đầu lay vang dội.

“Đừng mát xa nữa, ngủ.” Trang Hào dịch hai chân khỏi người Hoa Kỳ, lật người nằm sát bên trong tường, nhắm mắt lại nói: “Trong ngăn kéo còn có một cái chăn bông, tự mình lấy đi.”

Hoa Kỳ rất không tình nguyện, thận trọng nói: “Ca, em có thể ngủ chung chăn với anh không?”

Trang Hào nhắm mắt lại không lên tiếng, Hoa Kỳ coi như anh đồng ý, kéo chăn bên cạnh qua đắp kỹ cho Trang Hào, sau đó đưa tay tắt đèn, vén chăn lên nằm vào.

Thân thể Trang Hào ấm áp dễ chịu, như một lò sưởi, Hoa Kỳ cảm thụ nhiệt độ trên thân thể anh truyền đến, do dự nửa ngày, cuối cùng vén chăn lên ngồi dậy, nhanh chóng cởi bỏ áo cùng quần dài, lúc nằm xuống, cậu cố ý đụng đụng Trang Hào bên cạnh: “Ca, em có thể ôm anh không?”

Trang Hào vẫn như cũ không lên tiếng, cũng không biết có phải là ngủ thiếp đi hay không.

Hoa Kỳ từ từ đưa tay trái ra, đáp trước ngực Trang Hào, ngực anh phẳng phồng, rất có tiết tấu, Hoa Kỳ rất muốn đồng bộ như anh, vì vậy Trang Hào thở cậu liền thở, cứ như vậy không tiếng động bắt chước.

Bắt chước đã lâu, Hoa Kỳ cũng mệt mỏi, cậu nghiêng đầu dựa vào bả vai Trang Hào thở hổn hển, nhưng luôn cảm thấy cánh tay Trang Hào có chút cản trở, khẽ mở môi mồm nói: “Ca, anh có thể ôm em không?”

Trang Hào vẫn như cũ, lặng tiếng không đáp.

Hoa Kỳ lớn lá gan, nắm cánh tay Trang Hào để phía dưới, sau đó nằm lên, lúc Hoa Kỳ nằm trong ngực anh thì Trang Hào cong cánh tay lên, đầu ngón tay dừng trên mặt Hoa Kỳ, từ từ vuốt ve.

Hoa Kỳ biết anh không ngủ, vui mừng nhướn mày, cong miệng lên hôn cái “chụt” lên bả vai anh: “Ca, em có thể hôn môi anh không?” Hoa Kỳ cho là Trang Hào vẫn như cũ sẽ nằm ngay đơ, ai ngờ lời vừa ra khỏi miệng Trang Hào liền mắng: “Cút đi, ngủ đằng hoàng.”

Hoa Kỳ bị dọa co rụt cổ, ở trong ngực Trang Hào cậu đằng hoàng không được.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong bóng tối còn có thể nghe được tiếng bước chân thốn thụt ngoài cửa sổ, đoán chừng là người trong đội xe trực đêm trở lại. Trong bóng tối, đôi mắt sáng ngời của Hoa Kỳ nhìn chằm chằm, giống như đèn sáng ban đêm, chỉ dẫn người đi đường phía trước.

Hoa Kỳ không ngủ được, một mặt là vì nhức đầu, một mặt là bởi vì.

Ngóc tay của Hoa Kỳ trước ngực Trang Hào giật giật, do dự nửa ngày vẫn dờ xuống một đoạn, khi đầu ngón tay chạm được đám lông trên bụng thì Hoa Kỳ nhỏ giọng nói một câu: “Ca, em muốn.”

Mặc dù Trang Hào không trả lời, lại từ từ buông cánh tay ôm Hoa Kỳ, có lẽ anh cũng muốn.

Hoa Kỳ trượt chui vào chăn, bên trong trừ mùi rượu còn có mùi trên người Trang Hào, cậu gối lên bụng Trang Hào, bàn tay từ từ bao trùm phía dưới Trang Hào, cách quần lót từ từ xoa.

Không bao lâu, nhĩ đệ của Trang Hào cứng rắn, giống như một cây gậy sắt.

Hoa Kỳ từ từ kéo quần lót anh xuống, cảm thụ độ nóng, nó liền dừng ở chóp mũi cậu, có thể ngửi được rõ ràng. Trang Hào rất sạch sẽ, không có mùi khó chịu, ngược lại là mùi sữa tắm nhàn nhạt. Hoa Kỳ đưa tới, ở mặt trên nhẹ nhàng hôn một cái.

Lúc này, chăn bị vén lên, Trang Hào duỗi tay vào, dùng trên đầu Hoa Kỳ, đầu ngón tay luồn vào trong tóc, nhẹ nhàng vuốt ve.

23. Chương 23: Trang Sinh Hiểu Mộng Mê Hoa Kỳ

Bàn tay Trang Hào phủ trên đầu Hoa Kỳ, sờ sờ sợi tóc hết sức mềm mại, anh gọi lên một túm tóc của Hoa Kỳ, qua lại vãn vê, đây là lần đầu anh lần nghiêm túc cảm thụ sự tồn tại của Hoa Kỳ. Quá khứ, là vì phát hỏa nhiều hơn đi? Nghĩ tới đây, Trang Hào không khỏi nghĩ tới một người, biểu đệ Tôn Nguyên Tiểu của anh, thằng nhóc này khi còn bé cũng giống Hoa Kỳ, rất thích kề cận mình, sau khi lớn lên lại.

Hoa Kỳ thích Trang Hào đụng vào, miệng càng ra sức, tiếng liếm mút vang lên, lúc Trang Hào bắn ra, cậu liền nuốt hết tinh hoa Trang Hào tồn trữ một tuần, lúc thò đầu ra khỏi chăn còn chép chép miệng, cau mày nói: “Hôm nay có chút đắng.”

Trang Hào cười, cánh tay phủ trên đùi Hoa Kỳ nói: “Chẳng lẽ trước kia ngọt?”

“Không kém bao nhiêu, em cảm thấy trước kia ngọt.” Hoa Kỳ chép miệng, bò đến bên cạnh bàn cầm ly nước súc súc miệng, lúc xoay người lại Trang Hào đã điều chỉnh tốt tư thế, cánh tay mở rộng chờ cậu, Hoa Kỳ tự nhiên bò qua, thân thể úp sấp vào ngực Trang Hào.

Trang Hào nghe tiếng Hoa Kỳ chép miệng, cười nói: “Cậu đừng chép miệng được không? Nghe cùng con chó nhỏ ấy.”

“Gâu gâu gâu.” Hoa Kỳ học tiếng cho sữa, đầu không ngừng cọ vào ngực Trang Hào.

Trang Hào có một nhược điểm là sợ nhột, đặc biệt là dưới nách, anh bị Hoa Kỳ cọ nhột, rụt cổ nói: “Được rồi, cọ nữa tôi đánh cậu.”

“Gâu gâu gâu.” Hoa Kỳ vừa học tiếng chó sữa, lúc này bất động, an tĩnh nằm trong ngực Trang Hào.

Trang Hào dùng một cái tay khác gãi gãi nơi bị Hoa Kỳ gãi nhột, thả tay xuống anh siết chặt cánh tay, cười nói: “Hoa tiểu cầu, tôi phát hiện tôi hơi thích cậu.”

“Gâu gâu gâu.” Hoa Kỳ như cũ bắt chước tiếng chó sủa.

Trang Hào nghe vậy, ngay sau đó liền lật người ôm chặt Hoa Kỳ vào ngực, cầm chổng lên đỉnh đầu Hoa Kỳ, nhỏ giọng nói: “Cậu nói xem, nếu cậu là một con nhóc thì thật tốt, cậu thích tôi như vậy, ít nhất tôi còn có thể cười cậu.” Trang Hào dùng cầm cọ tóc Hoa Kỳ, còn nói: “Hoa tiểu cầu, về sau làm đệ đệ của tôi được chứ?”

[Anh còn cố chổng cự cái gì a ~ []]

Hoa Kỳ ừ một tiếng nói: “Trước gọi ca sau gọi đệ, sau đó là bà xã.”

Trang Hào chau mày: “Ngón ngang gì vậy.” Trang Hào giãn lông mày, mang theo nụ cười nhắm hai mắt lại: “Ngủ, ca ôm cậu, Hoa tiểu cầu.”

“Gâu.” Hoa Kỳ để tay ngang hông Trang Hào, trong lúc vô hình kéo gần lại khoảng cách giữa hai người.

Hoa Kỳ có một gia đình hạnh phúc, cha mẹ yêu cậu, anh em hữu tình, chỉ không biết thích một người tư vị như thế nào, hôm nay được Trang Hào ôm vào ngực, lòng cậu cuồng loạn, đại khái. Đây nhưng là hạnh phúc khi thích một người đi?

Sáng sớm ngày hôm sau, Trang Hào từ trong mộng tỉnh lại, giấc ngủ này vô cùng ổn định, cả người cứng ngắc vì cả đêm giữ nguyên tư thế, anh vén chăn lên, cánh tay trần trụi đáp trên chăn, lại không cảm thấy rét lạnh chút nào, nếu như những hôm khác, thời gian này giường sưởi đã lạnh, mỗi lần rời giường sẽ lạnh đến mức anh sẽ run lập cập.

Trang Hào thích ứng ánh sáng, từ từ mở mắt, lại phát hiện người trong ngực đã không cánh mà bay rồi.

Trang Hào bò dậy khỏi chăn, thét một tiếng nói: “Hoa tiểu cầu, cậu ở đâu?”

Không có bất cứ động tĩnh gì, Trang Hào nghĩ thầm, chẳng lẽ sáng sớm Hoa tiểu cầu đã đi? Không phải vậy chứ, tiểu tử này hận không thể ngày ngày kề cận mình, sao lại đột nhiên rời đi?

Trang Hào rời khỏi giường ấm, sau khi mặc chỉnh tề, Trang Hào mở cửa ra khỏi ký túc xá.

Hôm nay gió tây bắc thổi, gió khá lớn, Trang Hào vội vàng kéo kín áo bông đi tới phòng làm việc của đoàn xe, đến cửa phòng làm việc, Trang Hào đứng lúc đọng phải tài xế vừa tới đi làm, hắn cười cười với Trang Hào: “Báo ca rời giường.”

Trang Hào ngáp một cái: “Văn Đào tới chưa?”

“Còn chưa tới.”

Trang Hào gật đầu một cái: “Vậy chú tìm người đi mua chút điểm tâm đi, chờ đoàn người ăn xong rồi, chuẩn bị lên đường đi Môi Thành.”

“Điểm tâm đã sớm chuẩn bị xong.”

Trang Hào ngơ ngẩn: “Chuyên cần vậy sao? Ai vậy? Xem ra tôi phải phát chút tiền thưởng cho hắn.”

Tài xế cười nói: “Đệ đệ anh đó.”

“Đệ đệ tôi?” nửa ngày sau Trang Hào cũng không có kịp phản ứng, thằng nhóc Tôn Nguyên Tiểu không phải học đại học ở nơi khác ư, trở lại nấu cơm cho anh khi nào?

“Anh không biết à? Tôi cũng đang buồn bực đây, chừng nào thì anh có thêm một đệ đệ.” Tài xế chỉ chỉ phòng ăn của đoàn xe, bình thường là để tài xế trong đoàn xe hâm nóng hộp cơm, nấu nước.

Trang Hào quay đầu lại nhìn sang, bên trong là Hoa Kỳ sáng sớm biến mất không thấy bóng dáng, anh bĩu môi cười một tiếng: “À, là đệ đệ tôi, mới nhận.” Nói xong, Trang Hào đi tới phòng ăn, tới gần, Trang Hào nhìn qua cửa gương vài lần mới đẩy cửa vào: “Hoa tiểu cầu, dậy sớm như vậy làm gì?”

Hoa Kỳ cười khúc khích quay đầu lại, tay còn vo vo, mặt dính không ít bột mì: “À, làm hoành thánh cho anh.”

Trang Hào theo bản năng liếc nhìn khay đựng, phía trên là một hàng sủi cảo thật chỉnh tề, nhìn qua hết sức tinh xảo cũng rất có khẩu vị, đếm sơ qua có ít nhất sáu mươi bảy mươi cái.

Trang Hào kinh ngạc nói: “Mấy giờ cậu đã dậy?”

Hoa Kỳ nhú mày suy nghĩ hồi lâu: “Đại khái hơn bốn giờ.”

Trang Hào đi tới bên cạnh cậu, cúi đầu nhìn tô thịt bên cạnh, bên trong còn ít nhất ba phần thịt làm nhân bánh, buồn bực nói: “Trong đội xe có thịt làm nhân bánh sao?”

“Dĩ nhiên không có.” Hoa Kỳ hít mũi một cái, giống như có chút bị cảm: “Buổi sáng, em hỏi chú trực ban một chút, chú ấy nói gần đây có một cái chợ sáng nhỏ, vì vậy em nói chú ấy mang em đi.” Hoa Kỳ nắm bột sủi cảo trong lòng bàn tay: “Em mua ít nhất 30 cân thịt, tốn không ít tiền đó.”

Trang Hào kinh ngạc nói: “Cậu bọc hết 30 cân thịt?”

“Sao có thể, em làm một ít còn lại chôn ở trong đồng tuyết trước cửa, mấy ngày nữa em lại bọc cho anh ăn.” Hoa Kỳ cười cười, cúi đầu tiếp tục làm hoành thánh.

Trang Hào nhìn Hoa Kỳ hết sức chuyên chú, tâm tình rất tốt, cười nói: “Tốn bao nhiêu tiền? Chốc lát nữa tôi trả lại cho cậu.”

“Không cần.” Hoa Kỳ ngẩng đầu cười đùa nói: “Tiền này trước kia anh cho em, em đều giữ.”

Trang Hào nói: “Tôi nhớ lần trước nói cậu trả tiền xe giúp tôi cậu còn không chịu, lần này sao hào phóng vậy?”

Hoa Kỳ nhe răng cười nói: “Trước kia sao có thể so với bây giờ, giờ em là đệ đệ của anh, gâu.”

Trang Hào hí mắt cười: “Hoa tiểu cầu thật đúng là khiến người ta yêu thích.” Anh giơ tay xoa đầu Hoa Kỳ: “Cậu bọc đi, tôi đi đánh răng rửa mặt.” Trước khi ra cửa thì Trang Hào lại dặn dò: “Chớ bọc quá nhiều, dù cậu có bọc trăm cái cũng không đủ cho đám người kia ăn.”

“Ừ, em bọc hết nhân bánh ở đây là xong, anh đi rửa mặt đi.”

Trang Hào ừ một tiếng, mở cửa ra khỏi phòng ăn.

Lúc đánh răng, Trang Hào quan sát mình trong gương, nhú mày trợn mắt, từ nhỏ anh đã biết mình rất trai, con gái thích mình phải xếp thành hàng, nhưng ý tưởng cùng thực tế thật khác nhau, cô gái thích mình thì không có, con trai ngược lại có một.

Cuộc sống của Trang Hào không thiếu tiền, chỉ thiếu một người có thể cùng anh yên ổn sống qua ngày, có lẽ bởi vì mình đánh đánh giết giết cả ngày, dài nắng dầm mưa, lúc này mới không tìm được một cô gái tốt đi?

“Ca.” Hoa Kỳ ló đầu vào, nhe răng cười nói: “Sủi cảo nấu xong, nhanh ra đây ăn.”

Trang Hào nhìn Hoa Kỳ cười đùa từ trong gương, gạt đầu một cái, phun bọt trong miệng nói: “Biết, cậu bưng một bàn vào trong phòng, chúng ta ăn.”

“Được.” Hoa Kỳ rút cổ lại đã không thấy người.

Trang Hào nhìn mình trong gương cười cười, vẫn là câu nói đó, mặt mũi Hoa Kỳ anh không thấy có gì khác lạ nhưng lại có chút thích cậu.

Hoa Kỳ rất khéo tay, bọc sủi cảo ăn ngon lại dễ nhìn, Trang Hào một hơi ăn một tô đầy, ăn xong còn uống một ly trà lớn, no ngà ngồi trên ghế: “ĐM, no đi không nổi rồi.”

Hoa Kỳ mặt mày hớn hở nói: “Thế nào, ăn ngon chứ? Lần trước là vì đông lạnh quá lâu, cho nên khẳng định không ngon như lần này.”

Trang Hào cười nói: “Lần trước mùi vị cũng không tệ.” Trang Hào lấy điều thuốc ngậm trong miệng: “Hoa tiểu cầu, hôm nay cậu thật sự muốn đi Môi Thành với tôi sao?”

Hoa Kỳ gạt đầu một cái: “Đi chứ, sao không đi, từ nhỏ đến lớn em chưa ra khỏi cái thành phố này lần nào.”

Trang Hào cười cười: “Nhìn chút tiền đồ của cậu kìa, không thể có mục tiêu lớn hơn được sao, như là nước Thái, châu Âu?”

Ánh mắt Hoa Kỳ sáng lên, sau đó lại có chút mất mát nói: “Em cũng muốn, nhưng em không nói được tiếng Anh, hơn nữa em cũng không có tiền.” Hoa Kỳ gãi gãi đầu: “Ca, anh nói xem Thái Lan có nhiều gay không?”

Trang Hào sửng sốt: “Làm gì? Cậu định đi chuyển đổi giới tính à?”

Hoa Kỳ vốn không có ý này, nhưng Trang Hào vừa nói như thế, Hoa Kỳ lập tức nói: “Ừ, em muốn chuyển đổi giới tính, biến thành nữ là có thể gả cho anh.”

Trang Hào lạnh đến buồn nôn: “Đi bà nội nhà cậu, cậu an tâm làm Hoa tiểu cầu của cậu đi cho tôi nhờ.” Trang Hào không muốn tiếp tục đề tài này, liền vội vàng đứng lên đi tới cửa: “Ăn xong dẹp bàn, tôi đi xử lý chuyện đoàn xe một chút, một lát tới cửa tìm tôi.”

“Biết.”

Trang Hào ra khỏi túc xá, Hoa Kỳ nhanh chóng ăn hết sủi cảo thừa lại trong mâm, dọn xong cái bàn, mặc vào áo khoác nhưng chạy như điên ra ngoài.

Đoàn xe của Trang Hào đã chuẩn bị sẵn sàng lên đường, trước khi xuất phát Vương Văn Đào cũng chạy tới, tiếc nuối là hẳn không ăn được sủi cảo, dạ dày trống rỗng đứng ở cửa nhìn đoàn xe.

Trang Hào thấy Hoa Kỳ chạy tới, vội vàng nói với Vương Văn Đào đứng ở cửa: “Văn Đào, cậu ngồi cùng xe Trương sư phụ đi.”

“Hả? Vì sao?” Vương Văn Đào hỏi ngược lại.

Trang Hào nghiêng đầu nhìn Hoa Kỳ đã chạy tới nói: “Tôi và Hoa tiểu cầu đi một chiếc xe.”

“Hoa tiểu cầu?” Vương Văn Đào sửng sốt, lúc này mới thấy Hoa Kỳ mặt mày hớn hở chạy tới chỗ Trang Hào, chắc một tiếng nói: “Cậu ta là Hoa tiểu cầu à?”

“Cút đi, Hoa tiểu cầu là để cho cậu gọi sao, mau lên xe đi.” Trang Hào ném một câu nói, xoay người đi tới chỗ Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ chạy đến bên cạnh Trang Hào: “Ca, xử lý xong chưa?”

Trang Hào cười cười: “Làm xong, chúng ta ngồi chiếc xe lớn kia.”

Hoa Kỳ nhìn xe tải cực lớn trước cửa, nói: “Giỏi thật, rất lớn, trước kia em thấy mà chưa được ngồi lần nào.”

Trang Hào búng tay cái tách: “Vậy thì lên xe thôi.”

Hoa Kỳ nhảy lên xe, Trang Hào lên xe cài dây an toàn xong nói: “Từ đây đến Môi Thành chừng bốn giờ, cậu cảm thấy nhàm chán thì phía sau có chuyện ma, cậu có thể xem một chút.”

Hoa Kỳ vận sức chờ phát động, hưng phấn nói: “Sẽ không chán, em thật hưng phấn.”

Trang Hào cười nói: “Cậu hưng phấn cái rắm.”

“Không phải sao, cái rắm của em cũng hưng phấn.”

Trang Hào không lên tiếng, cười khởi động xe.

Trang Hào từ nhỏ đã chơi xe, xe tốt xe xấu gì cũng đếm không xuể, đương nhiên tài lái xe sẽ rất tốt, mới đầu đường trong thành phố có chút hẹp cho nên xe tải đi không tốt lắm, qua lại ngoặt lạch có chút chao đảo, mãi cho đến quốc lộ, xe mới từ từ đi vững vàng.

Dọc đường đi Hoa Kỳ không nói gì nhiều, cũng không giống bình thường kề cận Trang Hào, ngược lại hứng thú cực kỳ mà nhìn rừng cây ngoài cửa sổ, nhìn không chớp mắt.

“Nhìn gì đấy?”

Hoa Kỳ quay đầu lại cười nói: “Không có gì, chỉ nhìn cây cối ven đường thôi.”

“Cây có gì tốt nhìn?”

“Em cũng không biết, chỉ cảm thấy có chút tiên.”

Trang Hào cười cười: “Cậu thật là tiền đồ.”

“Ca, anh anh có thấy em rất phiền hay không?” Hoa Kỳ nhìn chăm chăm gò má Trang Hào mà hỏi.

Trang Hào sững sờ, sau đó cười nói: “Phiền, phiền chết đi được.”

Hoa Kỳ cũng cười: “Phiền anh còn mang theo em làm gì?”

Trang Hào nói: “Tôi sợ không mang theo cậu...cậu lại uy hiếp tôi nói, tôi còn thiếu cậu bao nhiêu bao nhiêu chưa trả đây.”

Hoa Kỳ cười lảo lỉnh nói: “Đúng thôi, anh còn thiếu em một vạn tám.”

Trang Hào hé miệng cười, tay nắm chặt tay lái nói: “Nắm chặt, phía trước có khúc ngoặt.”

Hoa Kỳ vội vàng nắm dây an toàn nhìn thẳng phía trước, Trang Hào đánh tay lái rẽ vào, đi một đoạn gấp đèn xanh đèn đỏ, Trang Hào giảm tốc độ, từ từ ngừng lại.

Nhân cơ hội Trang Hào đốt một điếu thuốc, phun khói mù nói: “Khát không?”

Hoa Kỳ lắc đầu một cái, ánh mắt chuyển sang ngoài cửa sổ.

Bên cạnh xe tải có một chiếc xe con màu đỏ đang ngừng, hăng gì thì Hoa Kỳ không biết, nhưng mà màu sắc đỏ rực hấp dẫn ánh mắt của cậu, Hoa Kỳ ghé đầu nhìn xuống, vừa mới nhìn cậu liền giật mình hét lớn một tiếng: “Mẹ ơ, ca, anh xem.”

Trang Hào sợ hết hồn: “Cậu hét cái gì?” Nói xong, Trang Hào vươn người ghé đầu qua, sau đó cảm thán: “Tao chửi con mẹ nó chứ, người anh em này quá trâu bò.”

Trong xe màu đỏ có một người đàn ông, lúc này hắn đã tuột quần đến gót chân, dưới bụng một cây gậy giờ lên đang bị tay phải của hắn lên xuống mà lộng, còn máy tính đặt trên ghế phụ lại đang phát một bộ phim h đặc sắc.

Hoa Kỳ muốn mở cửa sổ xe lộ đầu ra ngoài nhìn, nhưng không dám mở miệng, chỉ sợ Trang Hào mắng cậu.

“Được rồi, nhìn nữa không rút ra được.”

Hoa Kỳ cười nói: “Lần đầu tiên em thấy có người vừa lái xe vừa xem phim heo đó, còn có thể tuốt ống.”

Trang Hào cười nói: “Này thì có gì?? còn có người vừa lái xe vừa chơi khẩu giao đây.”

“Thiệt giả?”

“Tôi lừa cậu làm gì, trước kia đoàn xe của tôi có một sư phụ, liên tiếp chạy xe một tháng, chắc là ghen không được, liền tìm vị tiểu thư mang lên xe, vừa lái xe vừa làm cái đó.” Lúc ấy chuyện này làm Trang Hào tức chết, ngày hôm sau liền sa thải người này.

[Anh vẽ đường cho hươu chạy rồi ()]

Hoa Kỳ rơi vào trầm tư, lúc đèn xanh sáng lên, xe chạy không bao xa thì Hoa Kỳ đột nhiên tiến tới bên cạnh Trang Hào: “Ca, em muốn rồi.” Nói xong, Hoa Kỳ liền với tay xuống phía dưới Trang Hào.

Trang Hào sững sờ, nổi giận mắng: “Hoa tiểu tử, cậu muốn bị đánh đúng không, không muốn sống nữa?”

Hoa Kỳ vô tội chu miệng: “A, vậy thì thôi.” Hoa Kỳ từ từ rút tay về, đầu dựa vào cửa sổ xe.

Trang Hào liếc nhìn Hoa Kỳ, bắt đắc dĩ thở dài, sau đó lấy điện thoại di động trong túi ra gọi cho Vương Văn Đào: “Văn Đào, các cậu đi trước đi, xe tôi có chút trục trặc, tôi dừng lại kiểm tra một chút.” Nói xong, Trang Hào cúp điện thoại, ánh mắt nhìn đường phố chung quanh mấy lần, đúng lúc đầu đường trước mặt có một tường rào nhà máy hóa chất, anh trực tiếp lái qua.

Xe ngừng lại bên tường rào nhà máy hóa chất, bên cạnh là mấy cây đại thụ trụi lủi, Trang Hào cởi dây an toàn, móc một điều thuốc từ trong túi ra ngậm trong miệng nói: “Giờ có thể.” Nói xong, Trang Hào nhấn nút cho ghế dựa ngã ra sau rồi nằm xuống.

24. Chương 24: Vờ Tha Để Bắt Thật

Hoa Kỳ từ khi phát dục đã định trước sẽ là người tùy chỗ phát tình (=.=! em đúng chuẩn dụ thụ luôn) Trước kia lúc còn đi học, bạn ngồi cùng bàn là ủy viên thể dục của lớp, hai người đi học không để ý nghe giảng, chỉ lo so lão nhị của ai lớn hơn ở dưới bàn, sau đó, bắt đầu so với ai có nhiều chíp bông (lông) hơn, một sợi hai sợi cứ đếm như vậy, đếm tới đếm lui lại quên đã đếm bao nhiêu, cứ nhiều như đếm sao trên trời vậy.

Trong lúc vô tình, Hoa Kỳ không biết sao lại biết bài tuốt ống, hê hê. Tự học.

Có một ngày ở nhà bà ngoại, Hoa Kỳ một mình ở trong nhà xem ti vi, ý tưởng đột phát cởi quần tuốt, tuốt tuốt lại phát hiện không có thoải mái như trong truyền thuyết, thăm dò một hồi, Hoa Kỳ ôm quần chạy vào bếp dùng nước thấm ướt tay, sau đó nắm xà phòng xoa xoa tay nổi lên không ít bọt, sau đó chạy vào nhà tiếp tục.

Bà ngoại Hoa Kỳ rất buồn bực, đứa nhỏ này lại làm chuyện gì yêu chiều thân nữa đây?

Lần đầu tuốt ống Hoa Kỳ hết sức mới lạ, động tác không chỉ không có tiết tấu, ngược lại còn tặng Mã Lực, kết quả bắn ra cũng không cảm nhận được cảm giác gì, ngược lại bởi vì xà phòng mà mấy ngày sau đi bộ đều phải cong cong lưng, làm đám con trai trong lớp thấy cậu đã nói: “Hoa Kỳ, cậu bị bò húc à?” [Ha hã, chơi đại nha em :v :v]

Có lần đầu tiên dạy dỗ, Hoa Kỳ dốc lòng nghiên cứu, cuối cùng đạt được thành quả, sau đó liền có hôm nay hần.

Hoa Kỳ đoán không ra Trang Hào nghĩ thế nào, tóm lại cứ xem như anh cũng muốn, vì vậy cậu thò người qua, cởi thắt lưng Trang Hào, lộ ra quần lót màu trắng bên trong thì Hoa Kỳ liền cúi đầu liêm nhị đệ nửa mềm không cứng. Rất nhanh, Trang Hào có cảm giác, từ từ dựng lên.

Hoa Kỳ thấy thời cơ đến, đưa ngón trỏ núp mép quần lót của anh, đang chuẩn bị kéo xuống thì một tiếng nói đột nhiên xuất hiện vang dội dọa cậu giật mình.

Hoa Kỳ ngồi dậy: “Gì vậy?”

Trang Hào cũng có chút không biết làm sao, mới ngồi thẳng dậy, liền nghe ngoài xe có người kêu: “Ê ê ê, nơi này không được dừng xe, các người không biết chữ sao?”

Trang Hào còn không kịp mặc quần vào, không thể làm gì khác đành dùng quần áo che trước người, quay cửa kính xe xuống thò đầu ra nói: “Chuyện gì xảy ra?”

Ngoài xe có một ông chú mặc đồng phục an ninh, ông giơ cây gậy rất giống côn điện chỉ chỉ chữ to trên tường nói: “Nơi này có điện cao thế, không cho phép dừng xe.”

Trang Hào liếc nhìn chữ to trên tường, gật đầu một cái: “Thật xin lỗi, mới vừa rồi không chú ý nhìn.”

Ông chú trợn mắt nhìn Trang Hào một cái: “Cậu mới vừa lái xe tới tôi đã nhìn chằm chằm cậu, nhanh lái đi, cẩn thận điện giật chết, đến lúc đó đến chỗ Diêm Vương Gia mà trình diện.”

Trang Hào trầm mặt, quay lên cửa sổ xe cũng không kịp kéo quần, khởi động xe quay đầu chạy lên đường cao tốc.

Xe tải mở đi có một đoạn ngắn, rồi cuộc nhin phía trước trạm thu phí, lúc này Trang Hào mới có cơ hội kéo quần lên. [Lại hổ một lần nữa (— —)]

Lúc Trang Hào đưa tay ra ngoài cửa sổ nhận phiếu thu, Hoa Kỳ mới nhỏ giọng nói: “Ca, anh giận sao?”

Trang Hào trầm giọng nói: “ĐM, giờ mà là lúc bình thường, tôi đã sớm đánh bỏ ông ta.”

Hoa Kỳ cười trộm nói: “Vậy sao anh không động thủ?”

“ĐM, người ta chiếm lý, tôi có thể động thủ sao?” Trang Hào cảm tức nhìn phía trước, có vẻ tức không nhẹ.

Hoa Kỳ không lên tiếng, nghiêng đầu dựa vào cửa sổ xe, cậu vẫn cảm thấy Trang Hào là một người tốt, mặc dù bình thường tính khí rất táo bạo, động một chút là chửi mình, thật ra có đôi khi, cậu phát hiện tính tình táo bạo của Trang Hào cất dấu rất nhiều ưu điểm.

Hoa Kỳ len lén đánh giá Trang Hào, càng xem càng cảm thấy thích.

Trang Hào đi đến đường cao tốc, hội hợp với đám nhân công ở dưới chân cầu, sau đó mười mấy chiếc xe tải đứng xếp hàng gần một cái sân của Môi Thành nhỏ.

Trong sân ngoài một ký túc xá còn có bốn năm dãy nhà, có vài ngôi nhà nhìn qua đã rất cũ, trên tường còn có rất nhiều khe nứt, không biết người ở bên trong có thể lạnh hay không.

Hoa Kỳ theo Trang Hào xuống xe, Trang Hào đóng cửa xe rồi nói ra: “Hoa tiểu cầu, tôi đi bàn chuyện một chút, cậu lạnh thì đến phòng bảo vệ ngồi, chừng nửa giờ tôi xuống.”

Hoa Kỳ gật đầu một cái: “Biết, anh cứ làm chuyện của anh đi, em đi dạo chung quanh một chút.”

“Đừng có chạy lung tung, đến lúc đó tôi không tìm được cậu.” Trang Hào cho Hoa Kỳ một ánh mắt cảnh cáo, sau đó mang Vương Văn Đào vào ký túc xá.

Hoa Kỳ không đến phòng bảo vệ mà rảnh rỗi đi dạo trong đại viện, cảm thấy Môi Thành không thần kỳ như trong truyền thuyết, ghé đá hồng rất nhiều rất nhiều, bị bụi bao phủ một lớp dày. Người già trong nhà luôn nói, Môi Thành lúc ban ngày rất đáng sợ, mặc áo sơ mi trắng đi trên đường một vòng trở về cũng có thể biến thành màu xám tro rồi.

Mặc dù giờ là mùa đông, ngẩng đầu nhìn lên trời vẫn có thể cảm nhận được cảm giác mông lung như cũ.

“Ai nha, cậu đừng ném loạn, cái này không nên để ở nơi này.”

“Nhưng tớ thấy để đây được mà.”

“Ca nói đúng, nên để ở đây, đừng nghe cậu ta.”

Hoa Kỳ theo âm thanh nhìn sang, là ba cậu nhóc đang chơi tuyết ở gần chân tường đại viện, là làm người tuyết. Hoa Kỳ từ đằng xa nhìn, phát hiện một cậu nhóc trong đó mang cái mũ có hai cái tai gấu lớn phía trên, dây mũ không buộc lại, nhìn qua giống như chỉ tùy ý đội lên đầu.

Cái mũ này Hoa Kỳ cũng có, lúc lên tiểu học bà ngoại mua cho cậu, nhưng màu khác. Mũ của Hoa Kỳ màu trắng sữa, hơn nữa khi còn bé Hoa Kỳ trắng nõn lại mập mạp, đội mũ tai gấu trên đầu cùng với áo lông gấu mèo tròn vo, dù đi đến nơi nào, cũng sẽ có người nói: “Ai nha, Tiểu Hoa Kỳ thật xinh đẹp, còn đẹp hơn bé gái nha.”

Không ngờ đã nhiều năm như vậy, mũ kiểu dáng này còn có bán.

Hoa Kỳ mỉm cười, tuổi thơ thật khiến cậu hoài niệm, vì vậy bước thật nhanh chạy đến chỗ ba đứa nhỏ đó.

Đến gần Hoa Kỳ mới nghe được bọn họ tranh chấp chuyện gì, bởi vì lỗ mũi người Tuyết, đứa ột chút nói nên dùng cà rốt, đứa thấp hơn một chút lại muốn dùng nút áo, vì vậy ba đứa trẻ tranh chấp không ngừng nghỉ.

“Nên dùng cà rốt.” Hoa Kỳ đột nhiên lên tiếng khiến ba cậu nhóc cứng ngắc nhìn cậu.

Hoa Kỳ cười cười, đi tới cầm củ cà rốt trong tay cậu nhóc cao cao, cúi đầu nhìn, còn chà xát da, chắc là người lớn còn chưa kịp dùng đến đã bị mấy tên nhóc trộm lấy ra: “Dùng cà rốt đẹp hơn, lúc còn nhỏ anh

hay dùng cà rốt, nếu dùng nút áo đến khi tuyết tan dễ bị mất lắm.” Nói xong, Hoa Kỳ ghim cà rốt lên mặt người tuyết.

Hoa Kỳ thụt lùi phía sau hai bước thưởng thức nói: “Chắc chắc, lỗ mũi thật là nhọn, hơi khó coi.” Nói xong, cậu lại rút cà rốt khỏi đầu người tuyết, rắc rắc một tiếng gặm đuôi cà rốt, gấn lại lần nữa, Hoa Kỳ hài lòng nhai cà rốt nói: “Như vậy dễ nhìn hơn nhiều.” [Em tỉnh ghê luôn =.=!]

Ba cậu nhóc từ đầu tới đuôi không nói gì, cho đến khi Hoa Kỳ nuốt cà rốt xuống bụng, một đứa nhỏ trong đó oà khóc: “Mẹ, có người ăn cà rốt nhà chúng ta.” Nói xong, bé trai co cẳng chạy, để lại Hoa Kỳ cùng hai cậu nhóc hai mặt nhìn nhau.

Hoa Kỳ chép chép miệng: “Đó là cà rốt nhà nó à?”

Cậu nhóc cao cao gật đầu một cái: “Đúng, cậu ấy trộm nhà mang đi.” Cậu nhóc nghiêng đầu nhìn người tuyết: “Em cảm thấy rất giống Gargamel?”

“Gargamel?” Hoa Kỳ dùng ngón tay sờ sờ hàm răng mình, cũng không có gì khác thường, có thể gặm ra mũi ửng sao?

“Hoa Kỳ?”

Giọng nói đó khiến thân thể Hoa Kỳ cứng đờ, giữ vững tư thế sờ răng từ từ quay đầu, ánh mắt kinh ngạc nhìn người đứng cách đó không xa.

“Thật đúng là cậu sao?” Giang Hạo vỗ vỗ đầu cậu nhóc bên cạnh nói: “Là cậu ta ăn cà rốt nhà chúng ta sao?”

Bé trai mang theo nước mũi nói: “Dạ, mẹ cháu mới vừa gọt xong vỏ đã bị anh ta ăn, về nhà cháu bị mắng mất.”

Giang Hạo cười cười: “Không có chuyện gì, chú giúp cháu.” Giang Hạo giơ tay lên chào hỏi hai đứa bé bên cạnh người tuyết nói: “Các cháu vào nhà chơi đi.”

Hai đứa bé lớn một chút rất có ánh mắt, chạy tới mang đứa bé vào nhà.

Giang Hạo nhìn Hoa Kỳ cười cười: “Hai ba năm không gặp, thiếu chút nữa tôi không nhận ra cậu đó.”

Hoa Kỳ dụi dụi mắt: “Sao anh lại ở đây?”

Giang Hạo cười đi tới: “Giờ tôi làm việc ở đây.” Giang Hạo theo thói quen đẩy mắt kiếng viền kim loại trên sống mũi một cái.

Hoa Kỳ nhìn Giang Hạo từ trên xuống dưới, kinh ngạc nói: “Anh thay đổi thật nhiều.”

“Vậy sao?” Giang Hạo cười nhẹ một tiếng: “Trước kia làm tầm kỳ công không có cơ hội chăm sóc bản thân, giờ đến Môi Thành làm quản lý cũng chú ý nhiều hơn.”

Đúng như Giang Hạo từng nói, đánh vẻ của anh bây giờ và trước kia hoàn toàn khác nhau, trước kia tóc hơi dài, ăn mặc cũng rất tùy ý, giờ là tóc cua ột thân hươu nhàn phục, còn mang mắt kiếng, nhìn trưởng thành rất nhiều.

“Giờ cậu còn làm tầm kỳ sao?” Giang Hạo thấy Hoa Kỳ không nói lời nào, mở miệng lần nữa.

Hoa Kỳ gật đầu một cái: “Ừ, còn chà xát, sao anh lại đổi nghề?”

Giang Hạo cười nói: “Nghe qua câu dạy đồ đệ sư phụ chết đói chưa, vì không thể bị đói chết, tôi chỉ có thể đổi nghề.”

Hoa Kỳ hết sức kinh ngạc: “Chẳng lẽ anh không làm tầm kỳ nữa là vì tôi?”

Giang Hạo xấu hổ nói: “Cũng không thể nói như vậy, dù sao tầm kỳ không được bao nhiêu tiền, tôi là người vẫn có dã tâm. Nhưng mà.” Giang Hạo hí mắt nhìn Hoa Kỳ: “Nhưng mà không thể nói hoàn toàn không liên quan đến cậu, dù sao lúc cậu từ chối tôi tôi đã bị đá kích rất lớn.”

Hoa Kỳ lúng túng ho khan mấy tiếng, cười lảo lỉnh nói: “Đừng đùa tôi...tôi người này không kháng được trêu chọc.”

Giang Hạo ngửa đầu nhìn trời cười nói: “Sao nào, hơn hai năm này sống tốt không?”

Hoa Kỳ nói: “Rất tốt, nếu anh không dạy cho tôi nghề này, nói không chừng tôi thật sự đi khai thác than rồi.”

Giang Hạo cúi đầu, nhìn Hoa Kỳ nói: “Cậu mà đi khai thác than thật thì đúng là xin lỗi gương mặt này của cậu.”

“Tôi ngốc như vậy, dù đẹp hơn nữa cũng chẳng làm được gì.” Hoa Kỳ hít mũi một cái, cười khúc khích.

Giang Hạo thở dài: “Đúng rồi, còn chưa có hỏi cậu, sao cậu chạy tới nơi này?”

Hoa Kỳ cười nói: “Theo ca của tôi tới đây nói chuyện làm ăn.” Hoa Kỳ đưa ngón tay chỉ mười mấy chiếc xe tải phía dưới ký túc xá nói: “Đó là của anh tôi.”

Giang Hạo cau mày nói: “Trước kia không nghe cậu nói cậu có anh?”

Hoa Kỳ cúi đầu cười: “Anh kết nghĩa đi.”

Giang Hạo quan sát vẻ mặt Hoa Kỳ, từ ánh mắt lóe lên của cậu nhìn ra được đầu mối.

“Là bạn trai cậu sao?”

Hoa Kỳ sững sờ, vội vàng giải thích: “Không phải không phải, anh ấy thích phụ nữ.”

“Cậu dụ dỗ thằng nam?” Giang Hạo kinh ngạc nói.

Hoa Kỳ không biết làm sao gạt đầu: “Xem như là thế đi.”

Giang Hạo rất hăng hái nói: “Vậy cậu và anh ta cùng nhau chưa? Đã làm?”

Hoa Kỳ chôn cằm vào cổ áo khoác nhưng, miệng cắn khoá kéo nói: “Ừ, làm thì làm qua, nhưng đều dùng miệng.”

“Tôi con mẹ nó chứ, thằng nhóc cậu thật có khả năng, thằng nam cũng bị cậu đoạt tới tay.” Giang Hạo cười lớn, nhưng mà nụ cười ít nhiều có chút khó coi.

Hoa Kỳ mắt liếc nhìn anh: “Không khoa trương như anh nói đâu, anh ấy hình như không có ý đó với tôi, cho nên mới nhận tôi làm đệ đệ.”

“Mà mẹ nó, lời này mà cậu cũng tin, nếu không muốn thì sao có thể làm với cậu, tôi nói, anh ta khẳng định còn mơ hồ, trong lòng không tìm được phương hướng.”

Hoa Kỳ nghi ngờ nói: “Thiệt giả? Thật vậy à?”

Giang Hạo một tay nâng cằm, trầm mặc chốc lát: “Có phải cậu chủ động hay không?”

Hoa Kỳ gạt đầu: “Ừ, mỗi lần đều là tôi chủ động, có lúc tôi cảm thấy mình đánh người lợi hại luôn.”

“Ha, đánh người không có gì là không được, nghe tôi nói này, cậu không chỉ kề cận áp sát anh ta, còn phải đối tốt với anh ta, quan tâm anh ta, sau đó lại không để ý tới anh ta, biết cái gì đã là dục cự còn ghen không?” (từ chối mà lại mời chào)

Hoa Kỳ nói: “Lúc còn đi học có đọc qua thành ngữ này.”

Giang Hạo cười nói: “Biết thì dễ làm rồi, cậu cứ dựa theo lời tôi nói mà làm.”

“Có tác dụng sao?”

“Khẳng định có tác dụng, cậu cứ nghe tôi đi.”

Hoa Kỳ gạt đầu một cái, ánh mắt không tự chủ phiêu hướng ký túc xá, nói cũng khéo, vừa đúng lúc Trang Hào mang theo Vương Văn Đào đi từ bên trong ra ngoài, trong nháy mắt hai người bốn mắt nhìn nhau, nhưng ánh mắt Trang Hào không quá hữu nghị, nổi giận đùng đùng đi tới chỗ Hoa Kỳ: “Người này là ai?”

Hoa Kỳ sững sờ, vội vàng nói: “Sư phụ của em, là anh ấy dạy em tắm kỳ.”

Giang Hạo dẫn đầu vươn tay: “Trang tiên sinh đúng không, tôi là quản lý của mỏ than này.”

Sắc mặt Trang Hào hơi tốt lên một chút, cười cười: “Làm sao cậu biết tôi là ai?”

Giang Hạo nói: “Từ lâu cấp trên đã lộ tin tức, hơn nữa Hoa Kỳ cũng nói, cậu ấy cùng anh cậu ấy tới nói chuyện làm ăn, tôi đoán đó là anh.”

Trang Hào duy trì mỉm cười, sau đó nói với Hoa Kỳ: “Đi thôi, chuyện đã nói xong rồi.”

Hoa Kỳ ừ một tiếng, nghiêng đầu nói với Giang Hạo: “Sư phụ, vậy tôi đi trước.”

Giang Hạo cười nói: “Để lại số điện thoại đi, rảnh rồi hàn huyên một chút”

Hoa Kỳ lắc đầu một cái: “Tôi không có điện thoại.”

Giang Hạo mất mát nói: “Vây cũng tốt, duyên phận thầy trò chúng ta thật cạn.”

Hoa Kỳ xấu hổ cười cười, xoay người chạy tới bên cạnh Trang Hào.

Trang Hào cầm balo đi xuống đầu xe, sau đó đóng cửa xe nói: “Hôm nay không về được, cậu đi với tôi đến nhà nghỉ ở một đêm.”

Hoa Kỳ sững sờ: “Hả? Không phải nói có thể trở về sao?”

Trang Hào bất đắc dĩ nói: “Sáng mai giám đốc mỏ than đã đặt tiệc, phải lưu lại ăn một bữa mới đi được.”
“À”

Trang Hào khoác balo lên vai: “Ăn cơm trước, hay là đến nhà nghỉ trước?”

Hoa Kỳ suy nghĩ một chút: “Nhà nghỉ.”

Nhà nghỉ nằm trong một ngõ nhỏ gần mỏ than, không tính là rất tốt nhưng được cái rất sạch sẽ.

Vào cửa Hoa Kỳ vội vàng chạy đến tủ giày cầm dép, đợi Trang Hào vào phòng lại ngồi chồm hổm bên chân anh nói: “Ca, em giúp anh đổi giày.”

Trang Hào nhú nhú mày, đồng ý.

Hoa Kỳ cởi giày da của Trang Hào, sau đó lại cởi vớ, lúc thay dép cho anh, Hoa Kỳ nhớ lại lời Giang Hạo nói, phải dục cự còn nghênh.

Nghĩ như vậy, sắc mặt Hoa Kỳ trầm xuống, phạch một tiếng ném dép xuống đất: “Tự mình đổi đi.”

Trang Hào sững sờ: “Cậu động kinh à?”

Hoa Kỳ trừng mắt với anh một cái rồi vào phòng vệ sinh.

Trang Hào có chút mơ hồ, nghĩ thầm chẳng lẽ Hoa tiểu cầu trúng gió?

Lúc này Hoa Kỳ mở ra cửa phòng vệ sinh, bưng một chậu nước ấm ra ngoài, cười nhẹ nhàng nói: “Ca, ngâm chân chút đi, một lát em xoa bóp cho anh, bảo đảm thoải mái chết.”

Trang Hào hoàn toàn trầm mặt: “Hoa tiểu cầu, có phải cậu trúng tà hay không?”

Hoa Kỳ cười không nói, bưng chậu nước để bên chân Trang Hào, đang cầm chân Trang Hào bỏ vào trong chậu nước, cùng lúc lại đen mặt nói: “Tự đi mà rửa.”

Trang Hào tức đỏ mặt tía tai, nín quần áo Hoa Kỳ cứng rắn đè xuống giường, sau đó nhấc chân, không để ý tới chân còn ướt liền dặng chân ngồi trên người Hoa Kỳ, nổi giận dưng dưng nói: “Hoa tiểu cầu, có phải cậu bị bệnh hay không? Muốn ăn đập à?”

Hoa Kỳ từ từ nở nụ cười, cong ngón út từ từ gãi gãi mu bàn tay Trang Hào.

25. Chương 25: Nếu Muốn Đẹp Thì Phải Lộ Đùi

Hoa Kỳ không biết như vậy có đủ hấp dẫn hay không, có giống như lời Giang Hạo nói hay không, làm được vẻ dục cự còn ngênh. Nghĩ tới đây, ngón út của Hoa Kỳ lại gãi lên mu bàn tay Trang Hào mấy cái.

Trang Hào đoán không ra rốt cuộc Hoa tiểu cầu bị động kinh cái gì, nhưng nhìn vẻ vừa nhiệt tình lại bí ối của cậu thật khiến cho người ta thích, hơn nữa tay anh bị gãi hơi ngứa ngứa, tự nhiên hỏa khí tiêu tán toàn bộ, đỏ khốc đỏ cười nói: “Hoa tiểu cầu, có phải cậu trúng tà hay không?”

Hoa Kỳ nhất thời rơi xuống đáy cốc, xem ra không hiệu quả a, chẳng lẽ mình biểu hiện chưa đủ tốt? Rất nhiều ý nghĩ cuốn thành một đồng trong đầu Hoa Kỳ, suy tư một lát sau, Hoa Kỳ trằm mặt đẩy Trang Hào trên thân xuống rồi xuống giường vào phòng vệ sinh.

Trang Hào xếp chân ngồi trên giường, ngoài thì cười nhưng trong lòng lại không cười mà phỏng đoán.

Hoa Kỳ ở trong phòng vệ sinh nửa ngày, cởi hết trơn, đứng trước gương quan sát mình, nhe răng, cười một cái, nháy nháy mắt, thể nào cũng cảm thấy mình rất tốt.

Vừa rồi Hoa Kỳ bị Trang Hào áp phía dưới bỗng nhớ lại một câu nói, lúc còn là tấm kỳ ở Cổ Lăng có nghe tấm kỳ công nói chuyện, khi đó quản lý còn là một cô gái, ngực lớn chân dài, rất thích mặc mini skirt màu đen bó sát người, mỗi lần đứng trong đại sảnh có không ít tấm kỳ công chạy ra nhìn, lúc trở về tán gẫu cực kỳ vui sướng.

Không lâu lắm, nữ quản lý ngênh đón mùa xuân đầu tiên của đời mình, rốt cuộc cô ta cũng thành công gả cho ông chủ Cổ Lăng, bọn họ kết hôn nửa tháng sau, nữ quản lý không mặc váy nữa, đoàn người cũng buồn bực, chân đẹp như vậy sao không để lộ cơ chứ? Sau lại có lời đồn nói, ông chủ Cổ Lăng thích chơi bắp đùi, đùi nữ quản lý bị gãi nhéo một khối bầm một khối tím, cho nên không thể mặc váy.

Sau đó tấm kỳ công thường ở cửa tán gẫu với nhau, trong đó có người nói, để lộ hay không lộ thì thế nào, dù sao như nguyện là được rồi, nhưng mà vẫn là câu nói kia, nếu muốn đẹp thì phải lộ đùi, gặp người giàu càng phải lộ đùi.

Khi đó, Hoa Kỳ chỉ nghe cho vui, giờ hồi tưởng lại thật sự có chút đạo lý, mặc dù mình không phải phụ nữ, nhưng chung quy cũng nên nểm thử.

Nghĩ tới đây, Hoa Kỳ soi gương hít một hơi thật sâu bơm khí ỳnh, sau đó xoay người lại mở cửa.

Lúc này Trang Hào mặc áo lót giữ ấm nằm nghiêng trên giường xem ti vi, trên TV đang chiếu phim tôi yêu tôi nhà do Tống Đan Đan diễn.

“Trong nhà có ai không?” Tiếng TV rất lớn, Hoa Kỳ ở trong phòng vệ sinh thuận miệng tiếp một câu: “Có người a.”

Trang Hào sững sờ, nhướn mày nhìn phòng vệ sinh.

Cửa phòng vệ sinh mở ra, nhưng Hoa Kỳ thủy chung không bước ra, Trang Hào không nhịn được nói: “Hoa tiểu cầu cậu giày vò đủ chưa? Đàng hoàng chút cho tôi.”

Vừa dứt lời, một cái đùi thon dài trắng nõn trơn bóng từ cửa toilet đưa ra, ngón chân qua lại động mấy cái: “Tiên sinh, cần phục vụ đặc biệt sao?”

Trang Hào tròn to hai mắt, kinh ngạc nói: “Hoa tiểu cầu, cậu làm gì thế?”

Hoa Kỳ từ trong phòng vệ sinh thò đầu ra, cười lảo lỉnh nói: “Ca, anh thích em không?”

Trang Hào hì hì cười: “Hoa tiểu cầu, cậu đùa tôi đúng không? Tới đây. Để tôi từ từ thích cậu.”

Hoa Kỳ thoát hết trơn, thật đúng là không thích hợp ra ngoài lắm, tư tưởng giãy giữa một phen cậu bằng bất cứ giá nào, không bỏ được thì không có được Trang Hào, đôi tay Hoa Kỳ che trước người, từ từ lắc lư ra khỏi phòng vệ sinh.

Trang Hào quan sát Hoa Kỳ, gầy thì gầy chút, nhưng lại rất trắng, đặc biệt là hai cái chân dài này, một cọng lông cũng không có, giống như con gái vậy.

Hoa Kỳ đi về phía Trang Hào, đứng bên giường vừa muốn mở miệng nói chuyện, Trang Hào mãnh liệt vươn tay túm Hoa Kỳ lên giường, còn là tư thế lấy móng tiếp đất này.

“Hoa tiểu cầu, tôi cho cậu lên mặt này!” Nói xong, Trang Hào nhấc chân đá vào mông Hoa Kỳ, ngón chân lớn nhếch lên, rất linh hoạt nhéo mạnh một cái lên cái mông tròn của Hoa Kỳ.

“Mẹ ơi, ca, em không lên mặt mà, anh đừng nhéo, đau. . . .” Hoa Kỳ đau kêu hoảng lên.

“Cậu cũng biết đau sao?” Trang Hào vừa hung hăng nhéo một cái: “Tôi đây là thích cậu.”

Hoa Kỳ ráng sức thoát khỏi tay Trang Hào, đứng dậy quỳ trên giường, che mông nói: “Em không cần anh thích nữa, cứ xem như cái gì em cũng không nói.”

Trang Hào cười đùa nói: “Không có chuyện gì, ta thích cậu, cho tới bây giờ đều thích cậu như vậy.”

Hoa Kỳ bĩu môi, kéo chăn qua đắp trên người, sau đó nghiêng người nằm trên đùi Trang Hào: “Phương pháp Giang Hạo nói không có tác dụng chút nào, tự em xuất chiêu còn tốt hơn.”

Trang Hào nghi ngờ nói: “Giang Hạo nói gì với cậu?”

Hoa Kỳ lật người, xê dịch vị trí, trán dán bụng Trang Hào nói: “Giang Hạo nói đối phó với người như anh phải dục cự còn nghênh, vừa rồi em muốn thử một chút xem có tác dụng không, kết quả không tốt chút nào.”

Trang Hào cười nhạo nói: “Mấy thằng gay như cậu, cả ngày lẫn đêm không đều nghĩ gì đâu.”

Hoa Kỳ không phản bác, ngược lại nhắm mắt lại nói: “Ca, sờ vành tai em được không?”

Trang Hào ngẩn ra, không lên tiếng cũng không từ chối, từ từ giơ tay lên tiến tới lỗ tai Hoa Kỳ, dùng ngón tay cái cùng ngón trỏ nhẹ nhàng xoa.

Từ nhỏ đến lớn Hoa Kỳ có một tật xấu, đặc biệt thích người khác sờ vành tai cậu, khi còn bé Hoa Kỳ luôn nằm trên đùi chị họ để chị ấy sờ, sau khi lớn lên thì không được, sau đó tự mình sờ lúc mất ngủ.

Vành tai Hoa Kỳ rất lớn, sờ vừa tròn lại mềm rất có cảm xúc.

“Ca, em mệt rồi.” Hoa Kỳ chui chui vào trong ngực Trang Hào.

Trang Hào cúi đầu nhìn gò má Hoa Kỳ nói: “Mệt thì ngủ đi.” Nói xong, Trang Hào cầm điều khiển ti vi tắt tv, sau đó dựa gối đầu, từ từ xoa vành tai Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ nhớ tới lời mẹ đã từng nói, vành tai lớn rất tốt, chứng minh người đó có phúc. Cậu cảm thấy, lời này một chút cũng không giả, phúc khí của cậu tới gõ cửa.

Hoa Kỳ ngủ thiếp đi, ngủ rất ngon, miệng khê mở, khóe miệng còn treo một tia trong suốt, Trang Hào nghiêng đầu nhìn mấy lần, không có bất kỳ ghét bỏ, ngược lại dùng ngón tay lau khóe miệng cậu, sau đó cười cười, từ từ nhắm hai mắt lại.

Nơi này mùa đông trời tối rất sớm, lúc mặt trời từ từ rơi xuống, bên ngoài đã có tuyết nhỏ rơi, gió lạnh thổi qua cửa sổ kéo ra tiếng vang. Hoa Kỳ từ từ mở mắt, trong phòng âm u, nhìn rất lạnh. Lúc này, Hoa Kỳ lại cảm thấy một bàn tay ấm áp đặt trên vai mình, chậm rãi ngẩng đầu lên, Trang Hào đang nhắm mắt lại ngủ say, lồng ngực lúc lên lúc xuống phập phồng rất có tiết tấu.

Hoa Kỳ nhìn chằm chằm Trang Hào đang ngủ say một lát, lại quá đói bụng, bắt đắc dĩ đưa tay đâm bụng Trang Hào mấy cái.

Trang Hào tỉnh lại, khi mở mắt ra nhìn thấy Hoa Kỳ cười với mình, tâm tình thật tốt, đưa tay nhéo nhéo mặt Hoa Kỳ: “Hoa tiểu cầu tỉnh ngủ?”

Hoa Kỳ ngáp một cái: “Ca, em đói rồi, chúng ta đi ra ngoài ăn đi?”

Trang Hào lấy điện thoại di động nhìn, đã hơn bảy giờ: “Được, mặc quần áo đi.”

Hoa Kỳ không rời được ổ chăn ấm áp, cười đùa nói: “Ca, quần áo của em ở trong phòng vệ sinh rồi, anh lấy giúp em nha?”

“Cậu đúng là đồ ngốc!” Nói xong, Trang Hào cười đi vào phòng vệ sinh cầm quần áo ra, Hoa Kỳ mặc chỉnh tề rồi, hai người cùng nhau ra khỏi nhà nghỉ.

Đây là lần đầu tiên Hoa Kỳ dính Trang Hào cả ngày, cảm giác vô cùng phong phú, tuy chỉ ngắn ngủi một ngày một đêm, nhưng cậu vẫn thỏa mãn vô cùng. Loại thỏa mãn này không cách nào dùng ngôn ngữ biểu đạt được, ai có thể cảm nhận được sao?

Buổi chiều hôm sau, sau khi ăn xong bữa cơm khu mỏ than mời, đoàn xe liền theo đường cũ trở về, nhưng khi trở về còn lâu hơn lúc đi rất nhiều, bởi vì trên mỗi chiếc xe đều thêm một tấn tới hai tấn than đá.

Rất cuộc trở lại thành phố nhỏ là hơn tám giờ tối.

Đầu đường khu Hướng An, Hoa Kỳ quần chặt lấy áo khoác nhưng, cúi đầu nói: “Ca, em về nhà.”

“Ừ, về đi thôi.”

“Cái đó.” Hoa Kỳ ngẩng đầu lên nói: “Đông tuyết bên ngoài tức xá có hơn ba mươi cái sủi cảo, anh đói bụng thì tự mình luộc ăn.”

“Ừ.”

“Còn nữa, em phát hiện trong ngăn kéo của ký túc xá có một túi chườm nóng, em rửa sạch rồi, buổi tối lúc ngủ anh có thể để dưới lòng bàn chân, ấm áp.”

Trang Hào cười cười: “Được rồi, cậu cứ như mẹ tôi ấy, cứ nhanh lên.”

Hoa Kỳ cười, gật đầu một cái: “Em đi đây.” Hoa Kỳ xoay người lại đi tới trạm xe, mỗi một bước là kéo ra một khoảng cách với Trang Hào, càng xa dần, cảm giác vắng vẻ trong lòng rất không thoải mái, vì hóa giải cảm xúc đè nén, Hoa Kỳ nâng tay xoa nhẹ mặt, sau đó ngồi lên xe buýt đến vùng ngoại ô.

“Mẹ, con về rồi.” Hoa Kỳ vào cửa liền cởi bỏ đôi giày vải bông trên chân, còn chưa kịp thay dép, đã thấy lão thái thái cầm cây chổi vọt ra, tùy tiện mắng: “Oắt con vô dụng mày, lại bị đuổi việc, mày còn về làm gì?” Lão thái thái cầm cây chổi đánh đủ đường lên mông cùng bắp đùi Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ hơi hột cười: “Mẹ, mẹ thật là hung nha, con là con rơi đúng không?”

Lão thái thái sừng sốt: “Nhãi con mày, bà thấy mày cánh cứng cáp rồi, bị người đuổi còn cười được, bà thấy mày đúng là đồ ngốc vô tâm vô phế.”

Hoa Kỳ bĩu môi: “Đây không phải đều do mẹ à.”

“Thúi lắm, mẹ mày có vô tâm vô phế sao?”

Hoa Kỳ cười đùa nói: “Cái gì con cũng chưa nói.” Hoa Kỳ chui vào phòng, đang muốn cởi áo khoác thì lão thái thái theo vào, nói: “Hôm qua Tiểu Lý tới, nói con muốn nghỉ việc, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Má ơi, hành lý của con.” Hoa Kỳ rời Ngũ Hành, nhưng hành lý còn ở đó, bên trong có tấm tiền ba ngày, còn có một cái đồng hồ đeo tay.

“Mẹ, con ra ngoài trước một chuyến, trở lại sẽ giải thích với mẹ.” Hoa Kỳ chạy đến cửa đi giày vào, mở cửa chạy ra ngoài.

Từ vùng ngoại ô đến khu Thiết Đông tốn hơn bốn mươi phút, lúc Hoa Kỳ đến Nhà tắm Ngũ Hành đã hơn mười giờ rồi, đúng thời gian nhà tắm làm việc đất khách, Hoa Kỳ đứng ở cửa do dự một hồi, cuối cùng lấy dũng khí đi vào.

“Cậu còn biết trở lại?” Quản lý thấy Hoa Kỳ cũng không kinh ngạc, ngược lại cười nhạo nói: “Da mặt cậu thật đúng là đủ dày.”

Hoa Kỳ sững sốt: “Ý gì?”

Quản lý cười nói: “Được rồi, cậu cũng chớ làm bộ rồi, Tứ gia ở bệnh viện chờ cậu đấy.”

“Bệnh viện? Anh ta bị gì?”

Quản lý hừ lạnh một tiếng nói: “Cậu đừng hỏi tôi, Tứ gia nói cậu trở về thì nói cậu đến bệnh viện tìm anh ta, cậu có từ chức cũng phải được sự đồng ý của anh ta.”

“Bệnh viện nào?”

“Bệnh viện Đệ nhị dân, 3-6

Hoa Kỳ xoay người ra khỏi nhà tắm, thời gian này xe buýt đã ngừng chờ khách, bắt đắ dĩ cậu đành phải gọi taxi chạy tới bệnh viện, lúc đứng ở cửa phòng bệnh 3-6, Hoa Kỳ nhìn xuyên qua cửa thủy tinh vài lần, bên trong ngồi ít nhất sáu bảy người, cậu do dự một lát, đẩy cửa phòng bệnh ra.

Mấy người trong phòng bệnh thấy Hoa Kỳ đứng ở cửa, có chút khiếp sợ.

“Chúng mày đi ra ngoài đi, tao có việc bận nói với Hoa Kỳ.” Bàng Suất dựa vào đầu giường nhẹ giọng nói.

“Vâng.” Một người đứng dậy ra khỏi phòng bệnh, một người trong đó đi ngang qua Hoa Kỳ còn hung hăng trợn mắt nhìn Hoa Kỳ một cái.

“Đóng cửa lại.” Bàng Suất sai bảo.

Hoa Kỳ theo lời Bàng Suất đóng kỹ cửa lại, sau đó hỏi “Anh bị sao vậy?”

Bàng Suất cười lạnh nói: “Không phải rất rõ ràng sao? Còn phải hỏi?” trên đầu Bàng Suất quần băng gạc thật dày, khoe mắt trái còn máu ứ đọng tím bầm, thậm chí không chỉ có vậy, mà là tay phải cùng chân trái của hắn đều băng thạch cao dày cộm nặng nề, có vẻ hết sức cứng ngắc.

Hoa Kỳ nhìn mà trong lòng run sợ: “Ai đánh?”

K Bàng Suất hếch lên: “Trang Hào có khỏe không?”

“Ý anh là gì?” Hoa Kỳ hỏi ngược lại.

“Không hiểu à? Vậy thì chờ hắn ta vào bệnh viện mày sẽ hiểu.”

26. Chương 26: Trơn Mông Mà Yêu

Tối hôm trước, cũng là đêm Hoa Kỳ cùng Trang Hào mới đến Mối Thành, Bàng Suất một mình một người từ nhà tắm ra ngoài, hắn uống có chút nhiều, đầu trầm trầm, hơn nữa bước chân xóc xếch, hắn không có biện pháp tự mình lái xe về nhà, dựa vào cửa xe suy nghĩ trong chốc lát, liền lắc đầu đi bộ.

Bàng Suất muốn gọi taxi về nhà, lúc hắn đứng chờ xe ở đầu hẻm, đột nhiên sau lưng lao ra sáu bảy người đánh hội đồng hắn.

Bàng Suất không biết bọn họ, đều mấy khuôn mặt lạ.

Ngoài miệng Bàng Suất ngậm lấy điều thuốc, cười lạnh một tiếng: “Muốn đánh cũng phải nói tên chứ? Chứ không tao chết cũng không biết là ai làm để cảm ơn.”

“ĐM, Báo ca nói, quyết không để ày nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai.” Nói xong, một nhóm người vọt tới chỗ Bàng Suất, trong bọn họ có người cầm gậy sắt, có người cầm chủy thủ, mỗi một người đều đánh lên chỗ trọng yếu của Bàng Suất.

Bàng Suất mặc dù hồn có chút muộn, nhưng cũng không phải người ăn chay, lúc người đầu tiên xông lên, Bàng Suất một cước đá ngã, xoay người chạy hướng ngược lại.

Bàng Suất uống nhiều rượu, đã sớm muốn nôn, hơn nữa chạy có chút gấp, dạ dày như muốn dời sông lấp biển, không nhịn được trào lên.

Bàng Suất chạy một lát, tốc độ dần dần chậm lại, lúc hắn muốn tìm nơi trốn, người sau lưng đã đuổi kịp, một gậy đánh lên vai hắn.

Bàng Suất bị đau ngã xuống đất, lúc giùng giàng muốn bò dậy, trên đùi lại bị hung hăng đánh một gậy, một giầy đó, Bàng Suất như nghe thấy tiếng xương mình gãy, hắn cắn chặt răng, giơ tay lên đánh một quyền vào sống mũi người nọ.

Người nọ bị đau thụt lùi về phía sau mấy bước, miệng mắng: “ĐM mày, hôm nay tao phải phế bỏ con chó tạp chủng mày.” Nói xong, một nhóm người vọt lên lần nữa.

Bàng Suất không phải thần, hắn cũng là một người bình thường, một quyền khó địch bốn tay, khi hắn nằm trong vũng máu, hắn từ từ nhắm hai mắt lại, mà lúc tỉnh lại lần nữa, hắn đã ở trong bệnh viện rồi, nghe thầy thuốc nói, cánh tay cùng bắp chân trái hắn gãy xương, gân ở hai ngón tay phải cũng bị lợi khí đánh gãy. Trên thực tế là năm ngón tay đều bị, nhưng ba ngón kia không ngại, dường như một thời gian là khôi phục bình thường, nhưng hai ngón tay khác thì.

Hoa Kỳ nghiêm túc lắng nghe chuyện đã xảy ra, mà mỗi một chữ đều như châm ghim vào lòng cậu, làm cho cậu dựng tóc gáy.

Bàng Suất dùng tay trái cầm điều thuốc, cười nói: “Nghe xong chuyện, có muốn phát biểu cảm nghĩ gì không?”

Hoa Kỳ nuốt một ngụm nước bọt, yết hầu lên xuống: “Không thể nào, chuyện này chắc chắn không phải là Trang Hào làm, hai ngày nay tôi luôn cùng anh ấy, anh ấy không có cho người đi đánh anh.”

Bàng Suất khoi ngón tay lên, nhẹ nhàng gõ điều thuốc một chút, tàn thuốc trong nháy mắt bắn ra.

“Tôi nói thật, Trang Hào chắc chắn sẽ không vùng trộm hại anh, anh ấy không phải loại người như vậy.” Hoa Kỳ hết sức biện giải thay Trang Hào, nói xong, Hoa Kỳ cúi đầu, còn nói: “Lúc này anh nên dưỡng thương.”

Bàng Suất cười cười: “Hoa Kỳ, tao phát hiện mày đúng là đồ gốc.”

Hoa Kỳ ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn thẳng vào Bàng Suất.

Bàng Suất nhả khói, tiện tay để sau ót, nhìn trần nhà nói: “Mày vốn không hiểu hắn, mày cũng không biết hắn là dạng người gì.” Bàng Suất hất mặt, nhìn Hoa Kỳ cười nói: “Hôm nay tao nói mày đến là muốn nói ày biết, tao đây một thân thương sẽ trả lại cho Trang Hào.”

Hoa Kỳ sững sờ: “Ông chủ, chuyện này không phải Trang Hào làm, không tin tôi gọi anh ấy, hai người giáp mặt nói chuyện.”

“Thôi đi, ai làm chuyện xấu còn có thể thừa nhận? Thế giới này là như vậy.” Bàng Suất nheo mắt lại, từ khe hở rất nhỏ lộ ra sát khí nói: “Nếu như mà tao là mày, giờ nên đi xem Trang Hào một chút đi thôi.”

“Anh. Anh cho người đi tìm anh ấy?” Hoa Kỳ giật mình nói.

Bàng Suất ngửa đầu cười, tiếng cười từ từ biến lớn, khắp nơi trong phòng bệnh đều tràn ngập tiếng cười chói tai của hắn.

Hoa Kỳ nhìn Bàng Suất mấy lần, xoay người chạy ra khỏi phòng bệnh, một giây khi cửa đóng lại, Bàng Suất giảm thấp tiếng cười, dùng ngón tay, kịch hay còn ở phía sau.

Hoa Kỳ chạy như điên ra khỏi bệnh viện, chặn một chiếc taxi, sau đó chạy tới đoàn xe Trang Hào.

Lúc tới đoàn xe Trang Hào, dường như không xảy ra bất kỳ chuyện gì, lúc Hoa Kỳ vọt tới phòng làm việc của đoàn xe thì bên trong có mấy tài xế đang chơi bài, bọn họ thấy Hoa Kỳ thở hồng hộc vào cửa, một người trong đó cười nói: “Ồ, đây không phải là đệ đệ của Báo ca sao? Sao lại chạy tới lúc này?”

Hoa Kỳ thở dốc nói: “Anh của tôi ở đâu?”

Người kia cười nói: “Anh cậu đã sớm về nhà rồi, chắc giờ đã đi ngủ rồi đi?”

Hoa Kỳ vốn hồi hộp lại thêm bất an, cậu không nói hai lời liền quay đầu chạy, chạy như điên tới nhà Trang Hào.

“Ông trời a, phù hộ phù hộ, ngàn vạn đừng xảy ra chuyện.” Hoa Kỳ vừa chạy vừa lẩm bẩm, ngay cả cái mũ có khoá kéo áo khoác nhưng rơi sau lưng cũng không phát giác.

Đoàn xe cách nhà Trang Hào không tính xa, đi bộ cũng hơn 20 phút, mà Hoa Kỳ một đường chạy như điên, chỉ tốn 15 phút.

Hoa Kỳ dừng ở cửa nhà Trang Hào, ghé đầu nhìn vào sân, trong phòng đèn sáng, nhìn thật bình tĩnh.

Hoa Kỳ đi vào trong sân, cho đến khi đi tới giữa sân thì Hoa Kỳ mới phát hiện không đúng, nhớ lần trước, Hoa Kỳ mới vừa bước vào cửa viện, Hắc Cái đã xông ra, mà giờ, trong sân trống rỗng, yên tĩnh làm cho lòng người rối loạn, Hoa Kỳ nhìn cái lồng tre trong góc, Hắc Cái không ở bên trong.

“Ngàn vạn đừng có chuyện a.” Hoa Kỳ vội vàng chạy vào nhà.

Mở cửa mà vào, Hoa Kỳ khiếp sợ không biết làm sao, trong nhà tất cả đều khiêu chiến thị giác của Hoa Kỳ, cậu không còn dũng khí vào bên trong, cậu có chút sợ.

“Con trai.” Một tiếng kêu khổ sở yếu ớt từ trong phòng ngủ truyền đến.

Hoa Kỳ cả kinh, vội vàng chạy tới phòng ngủ.

Trong phòng ngủ đã sớm là một mảnh hỗn độn, tủ treo quần áo dính vài mảnh thủy tinh, trên mặt đất khắp nơi đều là mảnh vụn thủy tinh, mà một người nằm trong góc giường sưởi.

Hoa Kỳ nhảy tới: “Dì không sao chứ?”

Mẹ Trang Hào nằm trong vũng máu, tay ôm bụng nói: “Báo. Báo cảnh sát.”

Hoa Kỳ vội vàng nói: “Dì, cháu gọi 12 trước.” Nói xong, Hoa Kỳ chạy đến điện thoại bàn ở bên cạnh gọi, kết quả cầm ống nghe lên thì mới phát hiện, trong ống nghe không có bất kỳ âm thanh gì.

Hoa Kỳ hết sức ảo não, nếu lúc này mình có cái điện thoại thì tốt biết bao nhiêu.

“Dì, điện thoại nhà hư rồi, điện thoại di động của dì để chỗ nào?”

Mẹ Trang Hào liếc nhìn quần áo trên giá áo, Hoa Kỳ vội vàng chạy qua lấy di động trong túi, sau đó bấm 12.

Cúp điện thoại, Hoa Kỳ ngồi chồm hổm bên cạnh mẹ Trang Hào, tiện tay lấy vỏ gối trên giường áp lên bụng mẹ Trang Hào: “Dì, Trang Hào ca đâu?”

“Không. Không biết.” Mẹ Trang Hào phỉ sức lực nói: “Nó vừa trở về không lâu thì có một nhóm người vọt vào, kết quả. Kết quả là.”

Hoa Kỳ nghe vậy, vội vàng cầm điện thoại di động báo cảnh sát, sau đó lại gọi tới số Trang Hào, điện thoại thông, nhưng lại không ai nghe.

Lúc này thì xe cứu thương đến, tiếng còi hú từ cửa truyền đến.

“Xe cứu thương tới.” Hoa Kỳ chạy đến cửa mở, để nhân viên y tế vào dùng băng ca đưa mẹ Trang Hào lên xe, Hoa Kỳ vốn muốn đi theo chăm sóc nàng, kết quả vừa lên xe mẹ Trang Hào đã nhỏ giọng nói: “Đi tìm Trang Hào.”

Hoa Kỳ dừng lại, gật đầu thật mạnh: “Vâng, cháu đi.”

Hoa Kỳ nhảy xuống xe, đưa mắt nhìn xe cứu thương rời đi, sau đó tìm kiếm một đường, vừa đi đường vừa kéo cổ điên cuồng gào thét: “Trang Hào. Trang Hào.”

Hoa Kỳ tìm hơn hai giờ giữa trời đông giá rét, phát ra tiếng còn thở ra khói, nhưng mà không thu hoạch được gì. Cậu sợ, cũng mệt mỏi, mang theo mệt mỏi trở về nhà Trang Hào, trong nhà rách như mướp, làm cho người ta không có cách nào đặt chân. Hoa Kỳ đặt mông ngồi trên giường gạch, ngơ ngác nhìn trong nhà,

lúc lâu cậu nhìn thấy một tấm hình trên tường, chắc là Trang Hào lúc đầy tháng, trong hình anh cười thật rộ rỡ, không buồn không lo.

Hoa Kỳ dùng di động bấm số Trang Hào lần nữa, như cũ không ai nghe.

Hoa Kỳ để điện thoại di động xuống, thân thể nằm về sau, giơ cánh tay lên che mắt, sau đó một giọt nước mắt trong suốt từ khóe mắt rơi xuống.

Hoa Kỳ không tiếng động nức nở hồi lâu, lúc đứng dậy cậu nhét điện thoại di động vào trong túi, lại ra khỏi nhà Trang Hào.

Sau khi Hoa Kỳ rời đi mười phút, rốt cuộc cảnh sát cũng chạy tới. [=.=” gọi 2 tiếng sau cảnh sát mới chạy tới thì . . .]

Hoa Kỳ không có lựa chọn nào khác, cậu chỉ có thể chạy tới bệnh viện Đa Nhị Dân lần nữa, vừa vào phòng bệnh, Bàng Suất đang ăn một chén mì chua.

“Tìm thấy người?” Bàng Suất cười nói.

Hoa Kỳ trầm mặt đi tới, đứng bên cạnh nhìn chằm chằm Bàng Suất.

“Người bộ dáng mày kia? Chẳng lẽ không có thấy người?” Bàng Suất nghiêng đầu cười đùa.

Hoa Kỳ giơ mạnh tay lên, một cái tát đánh bay tô mì trong tay Bàng Suất, mì rơi trên đất, mùi dấm lan tràn trong không khí.

Bàng Suất lạnh mặt, cau mày nói: “Mẹ mày, mày tới gây chuyện hả?”

“Trang Hào đâu?” Hoa Kỳ lạnh lùng nói.

“Mày giỏi thật, mày hỏi tao tao hỏi ai đây? Hơn nữa, hắn chết sống có liên quan cái lông gì với tao?”

“Không phải anh để người tới nhà anh ấy sao? Sao anh có thể không biết?” Hoa Kỳ căm tức nhìn Bàng Suất, hốc mắt rưng rưng nước mắt nói.

Lần đầu Bàng Suất thấy Hoa Kỳ nổi giận, bộ dáng còn rất chộc người, không khỏi nhếch miệng cười một tiếng: “Tao để người đi tìm hắn, nhưng tao không nói động thủ.”

“Vậy sao nhà anh ấy lại thành như vậy?” Hoa Kỳ lại nói.

Bàng Suất cười nói: “Mày đừng hỏi tao, hắn đắc tội không chỉ có mình tao.”

“Là anh, nhất định là anh.” Hoa Kỳ khóc lớn tiếng, ngồi chồm hổm trên đất miệng mở rộng, vừa khóc vừa nói: “Tôi tìm một đêm cũng không thấy, anh đem anh ấy đi đâu?”

Hoa Kỳ gào khóc khiến Bàng Suất hết sức khiếp sợ, hắn gãi gãi đầu nói: “Sao lại khóc, phiền chết đi được.”

“Tôi khóc đấy, anh đem người của tôi đi, còn không cho tôi khóc à?” Hoa Kỳ khóc thét một hồi.

Bàng Suất dở khóc dở cười nói: “Cậu giỏi, cậu có đúng là đàn ông không? Cậu là đàn ông thì đứng lên đánh tôi một hồi, buộc tôi nói ra hắn ở đâu đi.”

Hoa Kỳ giảm thấp tiếng khóc, nức nở nói: “Tôi đánh không lại anh.”

“ĐM, còn rất là tự mình hiểu lấy.” Bàng Suất cười nói: “Cậu đi mua cho tôi chén mì chua cay, trở về tôi nói cho cậu biết hắn ở đâu.”

“Thật?” Hoa Kỳ đứng lên, giơ tay dùng tay áo lau nước mắt trên mặt nói: “Nói chuyện anh phải giữ lời đó”

Bàng Suất gật đầu: “Nói lời giữ lời.”

“Được, tôi đi mua cho anh.” Hoa Kỳ xoay người chạy ra cửa.

“Ai, đợi lát nữa” Bàng Suất gọi Hoa Kỳ lại, Hoa Kỳ quay đầu nghi ngờ nói: “Gì?”

“Nhớ đừng bỏ rau thơm với đậu phụng, tao bị dị ứng. Còn có, đừng bỏ tiêu, thầy thuốc không cho ăn.” Bàng Suất dặn dò.

Hoa Kỳ nói: “Biết.”

Hoa Kỳ chạy ra bệnh viện, mua một tô mỳ chua cay to trên đường gần đó, không có bỏ tiêu đậu phụng và rau thơm, sau đó lại chạy như điên chạy trở về.

Vào cửa thì Hoa Kỳ thở dốc nói: “Mua về rồi, giờ anh nói được chưa?”

Bàng Suất chép chép miệng: “Đưa mỳ cho tao trước đã, cả ngày tao chưa ăn gì, sắp chết đói.”

Hoa Kỳ vội vàng đưa mỳ chua cay tới, Bàng Suất đón lấy cúi đầu ngửi một cái: “A, mùi vị còn rất thơm, còn ngon hơn chén lúc nãy nhiều.” Nói xong, Bàng Suất dùng đũa gấp mỳ ăn một miếng lớn.

Hoa Kỳ ở một bên nhìn, lo lắng nói: “Anh nói đi, anh ấy ở đâu?”

Bàng Suất nuốt mỳ xuống, cười nói: “Phòng bệnh sát vách, sáng sớm tao đã nói, sớm muộn gì cũng phải vào theo tao.”

Trên thực tế, sau khi Bàng Suất nói ra mấy chữ phòng bệnh sát vách Hoa Kỳ đã mở cửa chạy ra ngoài, về phần lời nói phía sau cậu vốn không nghe thấy.

Hoa Kỳ chạy đến phòng bệnh sát vách, xuyên qua cửa sổ nhìn vào trong, đúng lúc thấy Vương Văn Đào ngồi cuối giường, Hoa Kỳ không hề nghĩ ngợi đẩy cửa vào.

Wương Văn Đào bị dọa sợ nhảy dựng, trừng mắt nói: “Đây không phải là Hoa tiểu cầu sao? Cậu tới làm gì?”

Hoa Kỳ đến bên giường nhìn mấy lần, thấy Trang Hào nhắm mắt lại nói: “Anh ấy sao rồi?”

“Cũng may, trên đùi bị đâm một đao, thiếu chút nữa trúng động mạch, nhưng giờ không có chuyện gì.”

Hoa Kỳ đi tới bên giường, cúi đầu nhìn người trên giường bệnh.

“Văn Đào, chú trở về đi, để Hoa tiểu cầu ở với tôi là được.” Trang Hào đột nhiên lên tiếng, ánh mắt vẫn nhắm.

Wương Văn Đào nói: “Ừ, vậy em đi về trước, buổi tối em đến.” Vương Văn Đào đứng lên, lúc gần đi vỗ vỗ bả vai Hoa Kỳ.

Wương Văn Đào đi rồi, trong phòng bệnh chỉ còn lại Hoa Kỳ cùng Trang Hào, Hoa Kỳ nhìn không nổi nữa, cậu đặt móng ở bên cạnh đồng hồ, oà một tiếng khóc lên, lớn tiếng khóc, khóc không chút kiêng kỵ, tê tâm liệt phế.

Trang Hào nghe được tiếng Hoa Kỳ khóc, từ từ mở mắt, nhẹ giọng nói: “Khóc cái gì đấy?”

Hoa Kỳ vừa khóc vừa nói: “Em nghĩ anh xảy ra chuyện, hù chết em.”

Trang Hào khẽ mỉm cười, gơ tay nhéo đùi Hoa Kỳ: “Không có chuyện gì, không chết được.”

Hoa Kỳ cầm tay Trang Hào, tiếp tục khóc.

Trang Hào giật giật ngón tay, cười nói: “Hoa tiểu cầu cởi quần áo đi.”

“Cởi quần áo? Làm gì?” Hoa Kỳ ngừng gào khóc, nước mắt nói.

27. Chương 27: Giành Ăn

Đêm hôm đó, sau khi Trang Hào cùng Hoa Kỳ tách ra, anh đào hơn ba mươi cái sủi cảo Hoa Kỳ chôn trong đồng tuyết ở cửa ký túc xá, lúc ăn còn uống vài ngụm rượu, sau đó liền rời đoàn xe, một thân một mình chạy về nhà.

Trang Hào đi tới cửa, không đợi vào viện liền nhìn thấy cách đó không xa có hai người đứng, trong ngõ hẻm mặc dù lấm tấm màu đen, nhưng Trang Hào mơ hồ cảm thấy, người đến không có ý tốt.

Hai người kia càng đi càng gần, lúc Trang Hào thấy rõ khuôn mặt bọn họ thì mới phát hiện hai người này là người bên cạnh Bàn Suất, hình như gọi là Vương Chấn cùng Côn Tử.

“Tứ gia cho chúng tao đi đến thăm hỏi mày.”

Trang Hào hừ lạnh một tiếng, nắm chặt nắm tay chuẩn bị khai chiến, kết quả Vương Chấn cùng Côn Tử lại không động thủ, đứng ở một bên nhìn Trang Hào một lát, sau đó liền rời đi.

Trang Hào cau mày, nghĩ thầm hai thằng ngu này tới làm gì?

Trang Hào không suy đoán quá lâu liền vào nhà, lúc nằm trên giường gạch Trang Hào chán đến chết mà động lên ngón tay, giống như giữa ngón tay vẫn có thể cảm nhận được vành tai mượt mà của Hoa Kỳ.

“Con trai, con ăn cơm chưa?” Mẹ Trang Hào từ ngoài phòng đi vào.

Trang Hào ngừng động tác nơi tay nói: “Ăn, ăn sủi cảo ở đoàn xe.”

Mẹ Trang Hào nói: “Ồ, nhân thịt bằm à? Là đứa bé kia bao cho con sao?”

“Ừ.”

Mẹ Trang Hào ngồi xuống: “Đứa bé kia là thật tâm, chuyện lần trước mẹ còn chưa kịp xin lỗi cậu ta, có thời gian gọi cậu ta đến nhà, mẹ làm thức ăn ngon cho cậu ta.”

Trang Hào cười nói: “Thôi đi, tâm người ta không có nhỏ như ruột gà đâu, ngược lại là mẹ, lần sau làm rõ mọi chuyện rồi hãy báo cảnh sát.” Trang Hào nhớ tới chuyện ngày đó cùng dấu tay trên mặt Hoa Kỳ, trong lòng rất là áy náy.

“Mẹ cũng quá nóng nảy, lần sau bảo đảm sẽ không, con thay mẹ nói lời xin lỗi với cậu ta ha.”

Trang Hào cười cười: “Biết.”

Mẹ Trang Hào còn muốn nói điều gì, không đợi mở miệng chỉ nghe thấy một tiếng vang thanh thúy, sau đó là tiếng đá xông vào nhà, rơi xuống trên đất lún thật là xa.

Mẹ Trang Hào sợ hết hồn: “Con trai, chuyện gì vậy?”

Trang Hào nhảy xuống giường đất, vừa mang giày vừa nói: “Mẹ, mẹ tìm chỗ trốn đi.” Nói xong, Trang Hào từ giữa nhà chạy ra ngoài, mới vừa đưa tay đẩy cửa ra, trên đùi liền truyền đến đau đớn. Trang Hào nóng nảy, cùng sáu bảy người ngoài cửa triển đấu cùng nhau.

Trang Hào vừa đánh vừa chạy, vết thương trên đùi chảy máu thấm ướt ống quần.

Trang Hào cho là mình chạy ra ngoài thì bọn họ nhất định sẽ cùng ra ngoài, dù sao đều là đi ra ngoài lẩn lộn, có quy củ không làm tổn hại đến người nhà, nhưng Trang Hào vạn vạn không ngờ cùng đi ra ngoài chỉ có ba bốn người. Trang Hào hoàn toàn bất đắc dĩ, không thể làm gì hơn là trở về, như vậy nhất định sẽ đụng phải đám người đuổi theo sau lưng.

Trang Hào linh cơ vừa động vòng qua đại lộ, đi tới mảnh đất trống ở phía sau ngõ nhỏ, trên đất trống tuyết đã đọng thành đồng, đi lên thật khó khăn, lúc này thì truy binh đã chạy tới, bọn họ bắt chấp tất cả vọt tới chỗ Trang Hào.

Trang Hào nóng nảy, đưa tay cởi đai lưng rút ra khỏi hông để lộ đầu sắt trên dây lưng. Lúc người đầu tiên xông tới, Trang Hào vung đai lưng lên, đầu sắt trong nháy mắt bay ra ngoài, trúng ngay giữa đầu người nọ. Trang Hào nhân cơ hội đoạt lấy chủy thủ trong tay người kia, không nói hai lời đâm một đao lên người kẻ đó, người nọ bị đau ngã xuống đất, còn không kịp chạy trốn liền bị Trang Hào đạp một cước ngã vào đồng tuyết.

“Đm mày, không phải muốn chơi sao? Ông đây cùng chúng mày, không muốn sống cứ đến.” Trang Hào nhép nhép miệng khạc ra một hớp nước bọt hòa với máu.

Những người kia bị lời Trang Hào nói chọc giận, lại vọt lên một lần nữa. Trang Hào siết chặt chủy thủ, đao đao đâm vào chỗ trọng yếu trên người bọn họ. Lúc lại có một người ngã xuống, những người kia nhìn ánh mắt nhau, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Trang Hào vứt bỏ chủy thủ trong tay, không ngừng thở hổn hển, anh nghỉ ngơi tại chỗ trong chốc lát, sau đó muốn về nhà xem tình huống một chút, ai ngờ mới vừa đi vài bước trong tuyết liền cảm thấy tuyết dưới chân bị vỡ ra, ngay sau đó anh ngã vào một cái hố sâu.

Hoa Kỳ nằm trong ngực Trang Hào, nghe Trang Hào tự thuật chuyện đã xảy ra.

“Sau đó thì sao?” Hoa Kỳ nắm ngón tay lớn của Trang Hào mà nói.

Trang Hào cười nói: “Sau đó thì thế nào hả, chân tôi quá đau thực không leo lên được, vẫn nằm bên trong, thuận tiện còn gặm hai quả lê đông lạnh.”

“Lê đông lạnh? Nơi đó sao có thể có lê đông lạnh?” Hoa Kỳ kinh ngạc nói.

Trang Hào cười nói: “Đó là hầm chứa đồ ăn, mặc dù không sâu, nhưng tôi thực không còn sức bò ra ngoài, cứ nằm nơi đó.” Trang Hào từ từ lật người, gác một cái tay quần bằng khác lên bả vai Hoa Kỳ nói: “Cậu biết khi đó tôi nghĩ gì không?”

“Nghĩ gì?”

Trang Hào nói: “Tôi nghĩ, nếu như lúc ấy cậu ở đó, cậu nhất định sẽ nói, ca, em công anh ra ngoài.”

Hoa Kỳ cười lảo lỉnh nói: “Em công không nổi, không có hơi sức đó.”

Trang Hào khẽ mỉm cười, nhắm mắt lại nói: “Có lúc cảm thấy sống thật mệt mỏi.”

“Không có gì, anh mà mệt mỏi, em xoa bóp giúp anh.” Hoa Kỳ lắc mông cọ vào ngực Trang Hào, nói tiếp: “Ca, anh để em cởi quần áo là muốn ôm em à?”

“Nếu không thì sao?” Trang Hào du côn cười nói: “Chẳng lẽ cậu cho rằng tôi muốn chơi cậu?”

Hoa Kỳ bĩu môi: “Anh muốn chơi em em còn không có cho đâu, em thử qua, một đầu ngón tay đi vào đã đau, chỗ kia của anh lớn như vậy lẽ chơi em chết thì sao?”

Trang Hào cười nói: “Vậy thì ngủ đi, mệt.”

Hoa Kỳ trầm mặc một hồi: “Ca, anh đi thăm mẹ anh chưa?”

“Ừ, tôi mới vừa vào bệnh viện đã đi thăm.” Trang Hào buộc chặt cánh tay, nhỏ giọng nói: “Còn phải cảm ơn cậu, nếu không phải cậu, đoán chừng lúc này mẹ tôi. . . .”

“Đi ấy có ổn không?” Hoa Kỳ hỏi.

“Không có gì, một đao kia không sâu, từ từ nuôi là tốt.”

Hoa Kỳ gạt đầu một cái, còn nói: “Ca. . . .” Hoa Kỳ do dự một lát: “Cái đó, anh xuất viện có thể đừng tìm Bằng Suất tính sổ hay không?”

“Cậu cảm thấy thế nào?”

Hoa Kỳ nhỏ giọng nói: “Em cảm thấy rất lạ, Bằng Suất vào bệnh viện nói là do anh sai người làm, nhưng hai ngày đó em luôn ở cùng anh, có phải trong này còn có gì đó hay không?”

“Hoa tiểu cầu rất thông minh.” Trang Hào ôm Hoa Kỳ nói: “Ngày đó người cứu tôi ra là người bên cạnh Bằng Suất, trên đường tôi suy nghĩ cẩn thận, Vương Chấn cùng Côn Tử mặc dù tới nhưng lại không hề làm gì cả, sau đó đám người kia tới, nhìn đều lạ mắt không giống khu Thiết Đông.”

“Vậy là ai?” Hoa Kỳ kinh ngạc nói.

Trang Hào lắc đầu một cái: “Tôi cũng không biết, nhưng khẳng định không phải Bằng Suất làm.”

“Vậy sẽ là ai?”

Trang Hào cười cười: “Sau này hãy nói.”

Trang Hào vừa dứt lời, cửa phòng bệnh đột nhiên bị đẩy ra, Quách Tĩnh đứng ở cửa nhìn chăm chăm hai người trên giường, kinh ngạc nói: “Ca, hai người đây là?”

“Có chuyện gì?” Trang Hào không nhúc nhích nhìn hần.

Quách Tĩnh điều chỉnh suy nghĩ, nói: “Ca, Chương Viễn tới rồi, ở trong phòng bệnh Bàng Suất đấy.”

Trang Hào cười lạnh nói: “Hần hần phải đến, dù sao hần và Bàng Suất là châu chấu trên một sợi thừng.”

“Mà em cảm giác hần ta sẽ thuận đường sang đây thăm anh.”

Trang Hào cười nói: “Sao hần lại không đến, giờ tao đức hạnh, hần nhất định sẽ tới cười cợt nếu không hần sẽ ghen mà chết.”

“Nói xấu ai đấy hả?” Cửa truyền đến tiếng Chương Viễn, sau đó liền nhìn thấy khuôn mặt mỉm cười của hần. Lúc vào cửa Chương Viễn nói: “Trang Hào, nói thế nào chúng ta cũng là hàng xóm cùng nhau lớn lên, tao thăm mày một chút mày lại nghĩ tao đến cười mày? Chắc chắn, tâm nhỏ như lỗ kim vậy.”

“Cút đi, ai cần mày tới thăm.” Trang Hào nhắm hai mắt lại, ngón tay trong chăn lại nhéo mạnh Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ đau cau mày.

Chương Viễn bình tĩnh cười, sau đó nhìn Hoa Kỳ chắc một tiếng: “Trang Hào, mày thật sự thích đàn ông?”

“Quần được sao? Cút đi.” Trang Hào lạnh lẽo nói.

Chương Viễn cười khanh khách không ngừng: “Được rồi, tao sang đây xem mày thế nào, chớ giận dữ với tao, mày nghỉ đi, tao về.” Nói xong, Chương Viễn thuận thế ra khỏi phòng bệnh.

Trang Hào hí hóp mắt nhìn về phía cửa chợt phát hiện người đứng bên cạnh Chương Viễn có chút quen mặt, nhưng làm thế nào cũng nhớ không nổi người tới là ai.

Chương Viễn đi rồi, Quách Tĩnh cũng thức thời thối lui ra khỏi phòng bệnh. Bên trong khôi phục yên tĩnh, Trang Hào và Hoa Kỳ ai cũng không lên tiếng, từng trận một mỏi kéo đến, không bao lâu đều ngủ.

Hoa Kỳ tỉnh lại lần nữa là bị đói tỉnh, lúc cậu đứng dậy mặc quần áo thì Trang Hào nhìn cậu nói: “Đừng mua sữa, không muốn uống.”

Hoa Kỳ ừ một tiếng: “Biết.”

Hoa Kỳ ăn mặc chỉnh tề ra khỏi phòng bệnh, một đường chạy ra bệnh viện tùy tiện tìm một quán ăn xông vào.

Hoa Kỳ nhìn thực đơn nói: “Ông chủ, cho ba phần cơm sườn, một phần cơm rau hẹ trứng gà.”

“Ồ, thật xin lỗi, sườn chỉ còn một phần, cậu gọi món khác được không?”

Hoa Kỳ gạt đầu một cái, lại lật thực đơn một lần: “Vậy thì một phần sườn, hai phần thịt băm hương cá, một phần rau hẹ trứng gà.”

Quán ăn nhỏ gần bệnh viện rất ít người ngồi ăn, dường như đều xách mang đi, cho nên cũng không cần chờ rất lâu thức ăn đã được đóng gói xong, Hoa Kỳ trả tiền trở về. Lúc lên lầu đầu tiên Hoa Kỳ vào phòng bệnh của Bàng Suất, bởi vì phòng bệnh của hần cách cửa cầu thang gần nhất.

“Mày tới làm gì? Không cần chăm sóc Trang Hào à?” tay trái Bàng Suất cầm điện thoại di động xem ti vi.

Hoa Kỳ chép chép miệng nói: “Tôi ra ngoài mua cơm đĩa, anh ăn chưa?”

“Chưa ăn đâu, thằng nhãi Vương Chấn đến cũng không mang theo gì, tao đói ngực dán vào lưng rồi.” Nói xong, Bàng Suất ném điện thoại vào gối đầu bên cạnh, đưa tay chào hỏi: “Tới đây cho tao xem mày mua gì.”

Hoa Kỳ đi tới đem một hộp thịt băm hương cá cho hần: “Nhân lúc còn nóng ăn đi.”

Bàng Suất mở hộp đồ ăn ra nhìn, bĩu môi nói: “Tao không thích ăn nấm mèo, có cái khác không?”

Hoa Kỳ suy nghĩ một chút: “Còn có rau hẹ trứng gà.”

“Tao cũng không muốn ăn trứng gà.” Nói xong, Bàn Suất đoạt lấy túi trong tay Hoa Kỳ nói: “Mày không thể mua chút gì ăn ngon cho tao được sao?” Bàn Suất mở túi ra, lúc lật tới một hộp thì mắt đột nhiên sáng lên: “Hê, có cơm sườn này, tao thích ăn.”

“Đợi lát nữa, cái đó không phải mua cho anh.” Hoa Kỳ nóng nảy, muốn chém giết đoạt lại.

Bàn Suất nhanh mắt tránh khỏi: “Cái gì, đây là mua cho Trang Hào?”

“Ừ, là mua cho anh ấy.”

Bàn Suất bĩu môi: “Bên nặng bên nhẹ, tao mặc kệ, dù sao cơm này tao muốn.”

Hoa Kỳ nói: “Anh muốn ăn ngày mai tôi mua cho anh, hôm nay chỉ còn một phần thôi.”

“Vậy nói Trang Hào ngày mai ăn.” Nói xong, Bàn Suất cầm đĩa lên khởi động.

“Không được, anh ăn thịt băm hương cá đi, không ăn thì thôi.” Hoa Kỳ đưa tay muốn cướp về, không đợi tay đụng vào hộp đồ ăn thì Bàn Suất đã ngồi thẳng người, phi phi phun vài ngụm nước miếng vào hộp đồ ăn sau đó nhẹ nhàng cười một tiếng: “Mày cầm đi cho hần ăn, xem hần còn ăn không.” [=.] bỏ tay!

Hoa Kỳ trừng lớn mắt: “Anh chơi ác như vậy?”

Bàn Suất cười nói: “Tao ác vậy đấy, thì sao?” Bàn Suất đưa cơm sườn tới: “Mày còn muốn không? Không thì tao ăn đây.”

Hoa Kỳ phẫn hận nói: “Không cần, anh ăn đi, cẩn thận nghẹn chết.” Nói xong, Hoa Kỳ cầm ba hộp cơm khác ra khỏi phòng bệnh.

Lúc trở lại phòng bệnh Trang Hào, Trang Hào luôn cảm thấy Hoa Kỳ có gì không đúng lắm, hỏi “Hoa tiểu cầu, cậu sao vậy?”

Hoa Kỳ cúi đầu mở hộp đồ ăn ra, lúc đưa tới nói: “Không có chuyện gì, hôm nay chỉ có thịt băm hương cá thôi.”

Trang Hào thò tay ra nhận hộp đồ ăn không lên tiếng, cúi đầu phối hợp ăn. Hoa Kỳ nhìn anh mấy lần, đang chuẩn bị cầm một hộp thịt băm hương cá khác đến phòng bệnh mẹ Trang Hào thì lại thấy bên cạnh gối anh có một hộp bao – cao – su, toàn bộ bao – cao – su đều chưa mở bao.

28. Chương 28: Chạy Đi Đâu?

Đầu đuôi câu chuyện là như thế này, lúc Hoa Kỳ ra cửa mua cơm tối thì Quách Tĩnh đi tới phòng bệnh Trang Hào lần nữa.

Trang Hào nằm trên giường bệnh nhắm mắt dưỡng thần, lúc Quách Tĩnh vào cửa Trang Hào mở mắt hỏi “Cậu lại tới làm gì?”

Đôi mắt nhỏ bí ối của Quách Tĩnh loạn phiên chung quanh, cười nói: “Em vốn chưa về, đi dạo xung quanh một chút, đúng lúc Văn Đào gọi điện thoại cho em nói cho em biết một số chuyện, cho nên em lại tới.”

“Văn Đào nói cho cậu biết gì?” Trang Hào hỏi.

Quách Tĩnh cười nói: “Cũng không có gì, nhưng để cho em chuẩn bị cho anh ít đồ.” Nói xong, Quách Tĩnh móc ra một hộp bao – cao – su trong áo khoác nhưng: “Văn Đào nói em mua.”

Trang Hào sững sờ: “Mua thứ này làm gì?”

“Đương nhiên là dùng khi đó.” Quách Tĩnh bí ối cười nói: “Anh nói xem, anh vội buôn bán cả ngày không có thời gian tìm bạn gái. Tìm tiểu thư cho anh anh lại không chơi, nói không sạch sẽ, có lúc em và Văn Đào

lớn bí mật nghĩ anh không sợ ghen chết sao?” Quách Tĩnh nhú mày: “Giờ cuối cùng anh em em cũng biết nguyên do rồi.”

Trang Hào ngớ ngẩn: “Cút đi cho tao, cả ngày lẫn đêm rảnh rồi lại đi gây chuyện.”

“Đây nào có gọi là rảnh rồi kiếm chuyện chơi?” Quách Tĩnh cười nói: “Được rồi, đồ em mua tới, có cần hay không tùy anh. Chẳng qua em khuyên anh, hai nam rất dễ dàng bị bệnh.”

“Mả mẹ nó mày nói đủ chưa.” Trang Hào nắm ly trà trên bàn muốn ném, Quách Tĩnh vội vàng thối lui đến cửa, nhe răng cười nói: “Không có chuyện gì em đi trước, chuyện như vậy hai anh em em sẽ giữ bí mật thay anh.”

“Có xa cho tao có nghe không?” Trang Hào cực kỳ tức giận.

Quách Tĩnh mở cửa thối lui khỏi phòng bệnh, trước khi đóng cửa còn nói câu: “Ca, anh thật là quá trâu bò.” Nói xong, Quách Tĩnh co cẳng chạy.

Phòng bệnh lại an tĩnh, Trang Hào thở dài cầm hộp bao – cao – su không có nhãn hiệu mà Quách Tĩnh mua, nhìn qua sau đó nhét xuống dưới gối.

Hoa Kỳ chỉ coi như không nhìn thấy, sau đó giờ hộp cơm ra khỏi phòng bệnh.

Trên đường đi đến phòng bệnh của mẹ Trang Hào, Hoa Kỳ suy đoán, Trang Hào lấy bao – cao – su ở đâu ra, rõ ràng lúc đi không có, anh chuẩn bị bcs định làm với ai? Cùng mình? Hoa Kỳ lắc đầu một cái, cảm thấy khả năng không lớn. Cho tới nay thái độ của Trang Hào hết sức rõ ràng, anh chỉ thích phụ nữ, ỉnh dùng miệng làm đã là cực hạn.

Hoa Kỳ trăm mối hoài nghi vẫn không có cách giải, đành đem cơm đến phòng bệnh mẹ Trang Hào trước.

Hoa Kỳ đứng ở cửa nhẹ nhàng gõ cửa.

“Đi vào.”

Hoa Kỳ đẩy cửa vào.

Trước giường bệnh có một người đàn ông ngồi, nhìn dáng dấp có lẽ cỡ bốn mươi năm mươi tuổi, mắt to mày rậm, cằm có một ít râu. Bộ dáng giống Trang Hào mấy phần.

Người đàn ông đứng lên: “Xin hỏi cậu tìm ai?”

“Ồ, đây không phải là Hoa Kỳ sao? Nhanh đi vào.” Mẹ Trang Hào nằm trên giường bệnh khoát tay áo, sau đó nói với cha Trang Hào: “Đây là đệ đệ con trai chúng ta nhận, hơn nữa lần này may mà có cậu ấy.”

“Cậu ta chính là đứa bé mà con trai nói?” Cha Trang Hào mỉm cười nói: “Tới đây ngồi, ăn trái cây không?”

Hoa Kỳ lắc đầu một cái, lúng túng nói: “Dì, cháu mới xuống lầu mua cơm tối, Trang Hào ca để cháu đưa tới cho dì một phần.”

“Ai da, có chuyện này sao, chú của cháu mới mang cơm tối ở nhà đến, còn chưa đưa qua cho Trang Hào đâu.”

Hoa Kỳ cười nói: “À, Trang Hào ca mới vừa ăn rồi, vậy cháu để cơm ở đây, nếu đói bụng thì để cho chú hâm lại giúp dì.”

“Vậy được, cháu cứ để chỗ đó.” Mẹ Trang Hào chỉ chỉ cái bàn.

Hoa Kỳ thuận tay đặt cơm hộp lên góc bàn, còn nói: “Chú, chú đi thăm Trang Hào rồi sao?”

Cha Trang Hào nói: “Còn chưa đi, trong nhà còn có chuyện phải xử lý, một lát chú về thuận đường đi qua nhìn một chút.”

Hoa Kỳ gật đầu một cái, nhìn mẹ Trang Hào nói: “Dì, vậy cháu đi xuống trước, tối cháu ở lại trông Trang Hào ca, nếu dì có chuyện gì cứ để y tá tìm cháu.”

“Đứa nhỏ này thật khách khí.” Mẹ Trang Hào cười cười, sau đó xấu hổ nói: “Hoa Kỳ à, chuyện lần trước đều là di không tốt, cháu đừng để trong lòng.”

Hoa Kỳ cười lách nói: “Không có chuyện gì, đều là hiểu lầm thôi.”

Mẹ Trang Hào cười nói: “Chờ thân thể di tốt lên rồi, đến lúc đó làm đồ ăn ngon mời cháu.”

Hoa Kỳ gật đầu cười nói: “Vâng, vậy cháu đi xuống trước.” Hoa Kỳ thối lui ra khỏi phòng bệnh, đứng ở cửa thở một hơi dài nhẹ nhõm, cười khúc khích đi xuống lầu.

Phòng bệnh mẹ Trang Hào lầu bốn, mà Hoa Kỳ phải đi một đoạn rất dài mới đến cầu thang. Lúc xuống lầu, Hoa Kỳ vừa ngâm nga hát vừa đi xuống, tới lầu ba cậu thuận thể liếc mắt nhìn phòng bệnh Bàng Suất. Vừa nhìn nhất thời dọa Hoa Kỳ giật mình.

Một cô gái vóc dáng cao gầy mặc áo lông cừu màu trắng ở trong phòng bệnh của hắn, bộ ngực tương đối đầy đặn, mà Bàng Suất đang cười đùa với cô ta, sau đó cô gái kia liền nằm sấp trên người Bàng Suất, hai người cứ thế liên khai hỏa.

Hoa Kỳ khiếp sợ há miệng, đây cũng quá mở đi, quả thật là thoái hóa lễ nghĩa. Ý nghĩ này xẹt qua đầu Hoa Kỳ, nhất thời làm cậu không có đất dung thân, thật ra thì mình có kém bao nhiêu đâu?

Hoa Kỳ không nghĩ nhiều, trực tiếp về phòng bệnh Trang Hào.

Hoa Kỳ chạy tới chạy lui ba bốn vòng hình như đói quá mà chẳng còn thấy đói nữa nên cậu cầm hộp cơm ăn vài miếng đã ăn không vào. Vừa đóng nắp hộp lại đem xong thì Trang Hào đột nhiên lên tiếng nói: “Hoa tiểu cầu, tám giờ rồi còn không về thì không có xe buýt đâu.”

Hoa Kỳ sửng sốt: “Anh muốn em về à?”

Trang Hào liếc Hoa Kỳ: “Đúng vậy, phòng bệnh này chỉ có một cái giường, buổi tối cậu muốn chen với tôi sao?”

Nội tâm Hoa Kỳ hạ xuống, sau đó đem Trang Hào mắng ngàn vạn lần, tôi thấy anh muốn làm với đàn bà thì có!? Bằng không đuổi tôi đi làm gì?

Trang Hào thấy Hoa Kỳ không nói lời nào, trừng tròn mắt nói: “Hoa tiểu cầu, tôi đang nói chuyện với cậu đấy, điếc?”

Hoa Kỳ lấy lại tinh thần: “A. à, vậy em về.” Hoa Kỳ đứng lên, đi tới cửa toilet thì chui vào đó. Trang Hào nhìn mấy lần, chỉ nghĩ Hoa Kỳ đi nhà cầu, ai ngờ Hoa Kỳ ở trong ngay ngắn một hồi, lúc đi ra còn khóa trái phòng vệ sinh.

“Ca, em đi đây.” Nói xong, cậu mở cửa chạy ra ngoài.

Hoa Kỳ ra khỏi bệnh viện cũng không trở về nhà, mà là đi dạo xung quanh bệnh viện cho đến khi đi ngang qua một quán tạp hóa mới dừng bước.

“Mua cái gì?” Chủ quán tạp hóa là một cô gái trẻ tuổi, ăn mặc cũng rất mát.

Hoa Kỳ nhìn qua, cúi đầu nói: “Chỗ cô có thạch hoa quả cùng kẹo nổ không?”

“Có.” Cô gái trẻ cầm ra: “Muốn mấy bao?”

Hoa Kỳ suy nghĩ một chút: “Cho tôi hai bao kẹo nổ, một bọc thạch hoa quả.”

Cô gái lấy kẹo nổ cùng thạch quả trên quầy hàng, lúc đưa tới nói: “Tổng cộng ba tệ một, anh đưa cho tôi ba tệ được rồi.”

Hoa Kỳ đem vừa đủ tiền, sau đó cầm kẹo nổ và thạch hoa quả quay trở về bệnh viện.

Hoa Kỳ đứng ở cửa phòng bệnh bồi hồi, thỉnh thoảng tiến tới cửa len lén ngó vào trong.

Trang Hào không có thay đổi gì, vẫn nằm trên giường như cũ nhưng thỉnh thoảng sẽ lấy điện thoại di động ra nhìn, hình như chờ điện thoại của người nào đó.

Hoa Kỳ bĩu môi, lại chạy đến trước phòng bệnh Bằng Suất muốn nhìn tình huống bên trong, kết quả phát hiện cửa thủy tinh của phòng bệnh bị một tờ báo dán chắc rồi. Hoa Kỳ thử nhéo nhéo nắm tay cửa, bên trong truyền đến một tiếng gầm giận dữ: “Ai đó? Có để cho họ ngủ không! đừng quấy rầy tao.”

Hoa Kỳ rụt cổ trốn vào trong góc.

Mấy phút trôi qua, phòng bệnh Bằng Suất đột nhiên tắt đèn, lúc này Hoa Kỳ mới dám đi ra ngoài, đi tới trước phòng bệnh Trang Hào lần nữa. Xuyên qua thủy tinh nhìn vào trong, Trang Hào đang khó khăn bò dậy khỏi giường, chống gậy từ từ tới cửa toilet.

Trang Hào từ từ chuyển bước, đến cửa toilet thì làm thế nào cũng mở cửa không được, sắc mặt đỏ lên thật giống như nghẹn khó chịu.

Hoa Kỳ vừa thấy thời cơ tới, không chút do dự mở cửa chạy vào: “Ca, anh đi vệ sinh à?”

Trang Hào sửng sốt: “Không phải cậu về rồi sao? Trở lại làm gì?”

Hoa Kỳ cười nói: “Em để anh lại một mình không an tâm nên trở lại cùng anh, nếu anh ngại chật thì để em ngủ trên ghế, được không?”

Trang Hào nhìn chằm chằm Hoa Kỳ không lên tiếng, đột nhiên vẻ mặt dữ tợn nói: “Nhanh đi tìm y tá đi, cửa phòng vệ sinh không mở được, tôi muốn đi tiểu một chút.”

“Ai nha, nhất định là vừa rồi em đi đem cửa khóa trái.” Hoa Kỳ làm bộ hối tiếc, lại nói: “Em nhớ trong phòng vệ sinh công cộng có cái xô, em đi lấy cho anh, nếu chờ y tá mở cửa không chừng anh tè ra quần mất.”

Trang Hào nghẹn khó chịu: “Nhanh đi, tôi không nhịn được liền tiểu vào miệng cậu đó.”

Hoa Kỳ ngơ ngẩn, sau đó cười nói: “Được nha, anh dám em liền để cho anh đái vào miệng em.” [Bó tay hai người này =.=!]

“Thiếu thao đi, nhanh đi lấy.” Trang Hào dở khóc dở cười nói.

Hoa Kỳ cười chạy ra phòng bệnh, cầm cái xô duy nhất trong phòng vệ sinh công cộng, lúc trở về đưa tới trước mặt Trang Hào. Trang Hào không nói hai lời kéo quần xả nước.

Trang Hào nín hồi lâu, sắc mặt theo chất lỏng chảy ra ngoài cơ thể khá lên không ít, tiểu xong sau run tr** nói: “Tiểu xong rồi, cầm đồ đi.”

Hoa Kỳ không nói hai lời cầm cái xô vui vẻ chạy ra phòng bệnh, lúc trở về, Trang Hào đã nằm trên giường bệnh, thế mà lại chừa một chỗ trống lớn bên cạnh nói: “Buổi tối lạnh, lên giường ngủ đi.”

Hoa Kỳ nghe cười khúc khích, nhanh chóng cởi quần áo chỉ mặc quần cộc chui vào.

Trong lúc lơ đãng Hoa Kỳ đem chân dán lên đùi Trang Hào, Trang Hào giật mình mắng: “Chân chó của cậu lạnh thế, để một bên cho tôi, nếu không tôi chặt đấy.”

Đối mặt với lời đe dọa của Trang Hào, Hoa Kỳ không chỉ không dời chân đi, ngược lại dán luôn chân còn lại lên, thoải mái nói: “Ca, giúp em sưởi ấm chân đi, lạnh muốn rút gân.”

“Đáng đời, từ khi biết cậu tôi chưa thấy cậu mặc vớ bao giờ, lạnh như thế mà không mặc vớ thì không tốt cho thận.” Trang Hào tách chân Hoa Kỳ ra kẹp vào giữa chân, còn nói: “Chân chó thật mẹ nó lạnh.”

Hoa Kỳ cười cười, cúi đầu dựa vào bả vai Trang Hào nói: “Một ngày một đêm em không ngủ rồi, mệt.”

“Mệt thì nằm ngủ.”

Hoa Kỳ không lên tiếng, giơ tay lên áp vào ngực Trang Hào, ngón tay len lén mò vào đồng phục bệnh nhân, từ từ vuốt ve.

Trang Hào chặc một tiếng: “Hoa tiểu cầu, có phải cậu tìm thao hay không?”

Hoa Kỳ ngẩng đầu lên, cười nói: “Ca, anh xxoo không?”

Trang Hào nhéo lông mày: “Cút đi, không phải mệt sao? Còn muốn xxoo? Còn nói nữa, không phải cậu nói của tôi to sao, để chơi chết cậu.”

Hoa Kỳ bĩu môi: “Em cũng không biết, dù sao đột nhiên muốn để cho anh làm.”

Trang Hào hì hì cười: “Hoa tiểu cầu, có phải cậu đầu thai nhầm hay không?”

“Chuyện đời trước em nào biết, không quan tâm.” Hoa Kỳ giận dỗi chui vào chăn, cánh tay ôm Trang Hào cũng rút về, sau đó dịch hai chân ra ngoài, quay người một mình hờn dỗi.

Trang Hào nhìn cái ót Hoa Kỳ mà cười bất đắc dĩ, tiện tay tắt đèn, hai người lọt vào đêm tối trầm mặc.

Tắt đèn rồi, Hoa Kỳ bắt đầu mơ màng. Lúc cậu sắp ngủ đột nhiên một tiếng rên rỉ truyền vào trong lỗ tai.

Hoa Kỳ nhất thời lên tinh thần không hề buồn ngủ, vểnh tai lắng nghe.

Âm thanh là từ phòng bệnh sát vách truyền đến, cũng là gian phòng của Bàn Suất, tiếng rên rỉ càng phát ra kịch liệt đồng thời còn có tiếng

29. Chương 29: Lực Bền Bỉ

Hoa Kỳ trở thành đồng tính luyện ái hoàn toàn là vì Giang Hạo.

Lúc ấy trong thành phố có một quảng trường, mỗi khi đến mùa hè quảng trường đều sẽ tụ tập không ít người nghe ca nhạc khiêu vũ. Có một lần, Giang Hạo mang theo Hoa Kỳ tới quảng trường, hai người ngồi bên cạnh suối phun chơi nước, chốc lát nơi xa có một người đàn ông mặc đồ đỏ đi tới vịn vịn xoay xoay, Hoa Kỳ vui vẻ nhìn.

Sau đó Giang Hạo nói cho Hoa Kỳ, người nọ là khách quen ở quảng trường, người ta đặt ngoại hiệu là ‘em gái quảng trường’.

Khéo là, dịp đó Giang Hạo cùng em gái quảng trường có một chân, ban đầu em gái quảng trường mới vừa vào vòng, lần đầu tiên là dành cho Giang Hạo, mà Giang Hạo người này quá súc sinh, hoàn toàn không hiểu được thương hương tiếc ngọc, lỗ mãng làm em gái quảng trường đến chảy máu, nghe người trên quảng trường nói đùa chắc một tuần đó đi cả mẹ đẻ của em gái quảng trường đến.

Từ lúc đó trở đi, Hoa Kỳ sâu sắc cảm thấy, một nửa của đàn ông quả thật là phụ nữ.

Không lâu về sau, Giang Hạo liền nói muốn làm với Hoa Kỳ một lần, vậy mà Hoa Kỳ lại từ chối hần, từ đây về phía sau hai người cũng rất ít gặp mặt.

Khi đó Hoa Kỳ đã quen với kỹ thuật tắm kỳ rồi, tìm được công việc đầu tiên, cậu liền cầm rế trong thế giới đàn ông, mỗi ngày nghe bọn họ nói chút chuyện màu vàng, tai nghe mất nhiễm, nghe không chịu nổi liền len lén chạy vào cầu tiêu bắn pháo.

Hoa Kỳ là một người có lòng hiếu kỳ rất nặng, khi đó cậu rất muốn biết tình – hoa của mình có mùi vị gì, vì vậy, khi bốn bề vắng lặng Hoa Kỳ nằm trên giường sưởi, cặp chân nâng lên, cùng thân thể giữ vững thế song song, sau đó nhanh chóng triệt động, lúc muốn bắn Hoa Kỳ liền há miệng. Thật ra trước khi muốn bắn Hoa Kỳ đã cảm thấy ghê tởm, vì vậy lại khôi phục tư thế vốn có, bắn rồi liền cầm giấy lau qua không nghĩ chuyện này nữa.

Ngay cả khi Hoa Kỳ có thể tự giải quyết, nhưng cậu không có cách nào giải tỏa nội tâm trống không, trước khi gặp Trang Hào, cậu hoàn toàn không tưởng tượng ra dùng miệng cũng có thể thư thái như vậy, thỏa mãn như vậy.

Vì vậy, Hoa Kỳ rất muốn chân chân chính chính đập một pháo, vứt bỏ danh hiệu ‘con nít’ đeo trên vai hơn hai mươi năm.

Cảm nhận được nhị đệ của Trang Hào chống đỡ cửa khẩu, Hoa Kỳ lại do dự.

Hoa Kỳ run run rẩy rẩy, không hạ được quyết tâm.

“Cậu thật không dám thì dừng làm, dùng miệng được rồi.” Trang Hào đột nhiên lên tiếng nói.

“Dừng” Hoa Kỳ nuốt một ngụm nước bọt: “Em không sao.” Nói xong, tay Hoa Kỳ run rẩy, cầm Nhị đệ của Trang Hào chống sau lưng, từ từ ngồi lên.

Cái đó của Trang Hào chỉ có tiến vào một cái đoạn trên nóc Hoa Kỳ đã đau nhe răng nhếch miệng rồi, cả người toát mồ hôi lạnh chậm chậm thở hổn hển.

Trang Hào không dễ chịu hơn Hoa Kỳ bao nhiêu, cái loại khít khao đè ép đó làm cho anh khó chịu thở không thông.

Hoa Kỳ bất động tại chỗ hồi lâu, lấy dũng khí đặt mông ngồi xuống, theo đó là tiếng gào thét tê tâm liệt phế: “A.”

Trang Hào giật mình, nơi này khít khao thiếu chút nữa làm anh nhịn không được mà bắn, anh cắn chặt hàm răng nhịn xuống.

“Má ơi, đau chết mất.” Hoa Kỳ vội vàng quỳ đứng dậy, khiến cái đó của Trang Hào tuột ra từ phía sau. Hoa Kỳ xoay tay lại sờ sờ dít mình, cảm giác cúc hoa muốn rách ra, nếp uốn phía trên cũng bị căng đầy. Hoa Kỳ qua lại co rút mấy cái, lại phun vào hộp nước miếng lên tay.

Cảm giác trống rỗng khiến Trang Hào rất khó chịu, cau mày nói: “Miệng là được rồi.”

“Không có chuyện gì, thử một lần nữa, lần này bảo đảm có thể.” Hoa Kỳ vươn tay ra sau lưng, vừa trêu ghẹo một phen, lần nữa cầm cái đó của Trang Hào. Cảm giác lúc này là, lần này thứ kia còn lớn hơn trước, sờ lên thủ cảm mười phần, thậm chí có thể cảm nhận được gân xanh nổi lên phía trên.

Hoa Kỳ vĩnh mông, lấy tay đỡ cái đó của Trang Hào đưa ra sau lưng, từ từ ngồi xuống.

Lần này tiến vào coi như thuận lợi, cảm giác trưởng rách chợt giảm, cho đến khi vào hết Hoa Kỳ mới thở một hơi dài nhẹ nhõm, giờ tay lên xoa xoa mồ hôi trên trán nói: “Cuối cùng cũng vào.”

Trang Hào không lên tiếng, ngược lại co rút bụng, cứ như vậy, Hoa Kỳ rõ ràng cảm thấy cái kia ở trong thân thể mình lại bành trướng, căng ra co lại, căng ra co lại, loại cảm giác đó không cách nào có thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

“Ca. Em động a.” Hoa Kỳ nhỏ giọng nói một câu.

Trang Hào trầm thấp ừ một tiếng.

Hoa Kỳ khẽ điều chỉnh tư thế, hai tay đập lên chân mình, từ từ nâng mông, lại chậm rãi rơi xuống, một lên hai xuống, Hoa Kỳ từ từ thích ứng loại cảm giác này, thỉnh thoảng cậu tăng tốc độ pháp phòng, sau đó phía dưới sẽ phát ra âm thanh làm cho người ta đỏ mặt tía tai.

Tần suất Hoa Kỳ pháp phòng lên xuống cũng không phải rất nhanh, cho nên cũng không đau bao nhiêu, cảm giác coi như sáng khoái. Vậy mà Hoa Kỳ lại có chút thẹn thùng, nhất là lúc cậu pháp phòng lên xuống thì cái đó của cậu sẽ tùy theo động tác mà lên xuống trái phải loạn xạ, thỉnh thoảng còn đánh lên bụng Trang Hào, chất lỏng tiết ra sẽ lưu lại một vệt trong suốt trên bụng anh, làm cho người ta lúng túng.

Có lẽ Trang Hào không để ý, hoặc giả anh vốn không có chú ý tới, anh đang đắm chìm trong cảm giác thoải mái khít khao, quên mình hưởng thụ niềm vui Hoa Kỳ mang đến cho anh.

Hoa Kỳ lại động một lát, lúng túng quyết định đổi lại tư thế, cậu từ từ xoay người, dùng lưng hướng về phía mặt Trang Hào, như vậy Nhị đệ sẽ không gặp mặt anh.

Lúc Hoa Kỳ chuyển động thân thể Trang Hào khẽ mở mắt, từ trong bóng tối quan sát Hoa Kỳ.

Lưng Hoa Kỳ rất bóng loáng, hơn nữa bả vai nhìn còn rất hẹp, không rộng lớn như đàn ông bình thường, điều này lại khiến Trang Hào mơ mộng nhiều hơn một phần. Lúc Hoa Kỳ xoay qua chỗ khác đưa lưng về phía anh, Trang Hào vươn tay một trái một phải nắm chặt eo Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ ngược đầu, cảm thụ nhiệt độ của anh từ bên hông truyền đến.

Hoa Kỳ động, tần số nhanh chóng tăng lên, rốt cuộc cậu cũng biết ý nghĩa chân chính của đập pháo là gì, một từ để hình dung, đó là ‘ thoải mái ’.

Hoa Kỳ càng động càng nhanh, theo đó là tiếng giường đung đưa, tiếng kết kết vang xuyên cả phòng bệnh, thậm chí xuyên thấu qua vách tường, truyền đến phòng bệnh sát vách.

Hoa Kỳ làm quên mình, Trang Hào hưởng thụ sung sướng, hai người đắm chìm trong niềm vui đập pháo thì sát vách đột nhiên truyền đến một tiếng gào cao vút, âm thanh kia không phải là người khác phát ra tới, mà là Bàn Suất.

Hoa Kỳ nghe sững sờ, dừng lại động tác nghiêng tai nghe.

Tình hình chiến sự phòng bệnh sát vách hình như rất kịch liệt, mới đầu chỉ có tiếng phụ nữ rên rỉ, giờ Bàn Suất cũng đã gia nhập chiến trường, hừ hừ a a không ngừng, thỉnh thoảng còn nói đôi câu gia tăng tình thú cho chiến dịch.

Hoa Kỳ nghiêm túc nghe: “Ca, anh nói Bàn Suất vừa nói gì?”

Trang Hào không nhịn được nói: “ĐM, hần nói gì ăn thua gì đến tôi, nhanh lên!” Trang Hào khẽ giật giật thân thể, đội lên trên .

Bụng Hoa Kỳ co rụt lại, toét miệng nói: “Ca, anh nói xem làm chuyện này kêu ra sẽ thoải mái sao?”

Trang Hào sững sờ: “Cậu một đại lão gia kêu lên thì ra cái gì? Ngộ nhờ bị người ngoài hành lang nghe được thì có phải mất mặt không?”

“Em muốn thử một chút.” Hoa Kỳ quay đầu lại nhìn Trang Hào cười nói: “Anh nghe Bàn Suất cũng kêu, sợ gì a.”

Trang Hào liếc mắt: “Hần không phải là người, cậu cũng không phải là người sao?”

“Ai nha, em thử một chút.” Nói xong, Hoa Kỳ liều mạng động, tiếp bắt chước phòng cách vách lên tiếng kêu rống lên: “Rống. Ha.”

Hoa Kỳ kêu thoải mái vui vẻ nhưng Trang Hào nghe lại khó có thể chịu được: “Hoa tiểu cầu cậu cảm miệng cho tôi, cái đó mà cũng gọi là rên rỉ à? Cắt tiết thì có?”

“Không dễ nghe sao?” Hoa Kỳ nghi ngờ nói.

“Ngu vãi~.” Nói xong, Trang Hào ngồi dậy trên giường bệnh, đưa tay từ phía sau lưng ôm Hoa Kỳ, tới gần, Trang Hào nhỏ giọng nói: “Hạ thấp giọng chút.” Trang Hào ôm Hoa Kỳ, đẩy mông lên trên, Hoa Kỳ thuận thể động, cậu từ từ nhắm hai mắt lại theo động tác của mình từ từ kêu.

Hoa Kỳ tự nhận đã động cực kì nhanh nhưng theo Trang Hào thấy, quả thực là tìm đường chết, hoàn toàn không chiếm được phóng thích, còn bị thít khó có thể chịu được, nếu không phải trên đùi có vết thương, anh đã sớm lật người áp Hoa Kỳ phía dưới mà xxoo rồi.

“A. ông xã chơi em đi~.”

Đây là tiếng gào sát vách truyền đến, âm thanh khá lớn.

Hoa Kỳ từ từ động lên: “Ca, anh nói cánh tay cùng chân của Bàn Suất cũng bó thạch cao thì ai làm? Có phải cũng giống chúng ta hay không?”

Trang Hào không nhịn được nói: “Mày cứ quan tâm hần làm gì?”

“Cũng không phải là quan tâm.” Hoa Kỳ thở dốc nói: “Anh không phải cảm thấy hần đang tranh tài cùng chúng ta hay sao?”

Trang Hào sững sờ, hình như bị Hoa Kỳ nói đúng, Trang Hào cười nhạo nói: “Hần muốn so thì cậu cứ cố chết mà gọi cho tôi.”

Hoa Kỳ hiểu ngầm trong lòng, tiếp theo đó là một hồi cuồng hét điên cuồng tê tâm liệt phế, hai gian phòng bệnh lọt vào trận đấu kéo co kịch liệt, không những so ai kêu lớn hơn, còn phải so với giường ai lợi hại hơn, sau đó là lực kéo dài.

Đêm đông giá rét trong thành phố nhỏ, từ từ đến hai giờ sáng, cuối cùng trong bệnh viện cũng yên tĩnh trở lại, thân thể Hoa Kỳ trần truồng ngủ thiếp trong ngực Trang Hào. Hai người ôm nhau đã sớm quên trận tranh tài vô hình kia.

Hơn chín giờ ngày hôm sau, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào trong phòng bệnh, ấm áp dễ chịu. Lúc này Y tá đẩy cửa vào, Hoa Kỳ vừa đúng lúc vào phòng vệ sinh đi tiểu. Y tá liếc nhìn Trang Hào trên giường bệnh, ánh mắt quái dị nói: “Tiêm thuốc.”

Trang Hào để trần nửa người dựa vào đầu giường, anh theo bản năng đắp chăn lên, bởi vì lúc này Trang Hào không một mảnh vải vẫn trơn mông như cũ.

Y tá tiêm xong nhanh chóng rời đi.

Hoa Kỳ từ trong phòng vệ sinh ra ngoài, ghé đầu nhìn về cửa: “Ca, vừa rồi ai tới vậy?”

Trang Hào nói: “Y tá.”

Hoa Kỳ ồ một tiếng, vội vàng ôm mông chui vào trong chăn.

Đêm qua Trang Hào hao phí quá nhiều thể lực, cảm giác hơi mệt một chút, nói: “Hoa tiểu cầu, sắp mười giờ rồi, một lát nữa ba tới tới, đến lúc đó tôi chịu không nổi.”

Hoa Kỳ ừ một tiếng: “Em nằm mười phút.” Nói xong, Hoa Kỳ lại cọ xát ngực Trang Hào.

Trang Hào cúi đầu nhìn đầu Hoa Kỳ nói: “Hoa tiểu cầu, tôi nằm viện không mang quần áo tắm rửa, tối hôm qua cậu lấy quần lót tôi lau đúng không? Một lát giặt cho tôi.”

Hoa Kỳ ở trong ngực anh gật đầu: “Em đây sẽ tắm cho anh.”

Trang Hào cười cười, xoay tay lại cầm điện thoại di động trên bàn, nhìn mấy lần lại nói: “Hoa tiểu cầu, ba tôi nói một lát tới đây đưa cơm cho chúng ta.”

“Hả? Ba anh tới sao?” Hoa Kỳ từ trong chăn thò đầu ra.

“Đúng, mới vừa gửi tin nhắn.”

“Mẹ ơi, em vẫn nên dậy thôi.” Hoa Kỳ vén chăn lên nhảy xuống giường, đứng trên đất mặc quần áo, sau đó chạy vào trong phòng vệ sinh lấy một chậu nước ấm, lúc đi ra, Hoa Kỳ lấy quần lót cùng vớ của Trang Hào trong khe trên đầu giường bỏ vào trong chậu, nói: “Cúc hoa của em đau quá.”

Trang Hào cau mày nhìn cậu không lên tiếng.

Hoa Kỳ bĩu môi, khom lưng ngồi xổm xuống, bắt đầu giặt đồ.

Công việc của Hoa Kỳ ngoài đàn ông còn liên quan tới nước. Lúc không tắm kỳ còn phải quét dọn vệ sinh, vì vậy Hoa Kỳ dưỡng thành thói quen không có chuyện gì liền hừ hừ hát.

“Mùa hè yên tĩnh, Trang Hào không muốn mặt mũi, cởi hết quần lộ JJ, còn đại tiểu tiện khắp nơi, tôi có thể làm bộ không nhìn thấy, cũng có thể chụp hình làm lưu niệm, cho nên hãy để tôi sờ chỗ nóng bỏng của người kia.”

“Hoa tiểu cầu cậu muốn bị đánh đúng không?” Trang Hào nằm trên giường mắng.

Hoa Kỳ ngẩng đầu lên nhẹ nhàng cười nói: “Em hát chơi thôi mà.”

Trang Hào trừng mắt liếc cậu một cái: “Ngày hôm qua tôi nghĩ cậu nên về lại Ngũ Hành đi.”

“Gi?” Hoa Kỳ sững sốt.

Trang Hào nghiêm túc nói: “Bằng Suất người này cũng tạm được, cậu trở về hẳn cũng sẽ không nói gì, về phần chuyện hai ta sẽ không liên lụy đến cậu.”

“Em không đi.” Hoa Kỳ ném quần lót vào trong chậu, văng không ít bọt nước: “Em mà đi, sẽ không có cách gặp mặt anh.”

Trang Hào nhếch miệng cười nói: “Yên tâm, về sau có nhiều cơ hội gặp mặt lắm, không tin cứ chờ đấy.”

30. Chương 30: A Yes A No

Ngày gần đây, trên đường lưu truyền một vài lời đồn linh tinh, là mấy chuyện cười lúc trà dư tửu hậu cung cấp chút niềm vui thú cho người khác.

Lời đồn đãi nói như vậy, Trang Hào người này quá không giăng đạo nghĩa, cố tình coi trọng đại tẩu Bàng Suất, còn thừa dịp Bàng Suất đại ca không ở nhà hai người lẫn lộn trên giường, đúng lúc bị Bàng Suất bắt quả tang. Ngay cả khi Bàng Suất lẫn lộn muộn hơn Trang Hào nhưng vẫn là người mà người ta phải nể mặt nể mũi, vì vậy, Bàng Suất chính thức tuyên chiến với Trang Hào.

Lời đồn tóm lại là lời đồn đãi, trên thực tế, Bàng Suất rời bệnh viện còn sớm hơn Trang Hào, ngày xuất viện ấy, Hoa Kỳ còn đặc biệt đi đưa hân.

Bàng Suất được người bên cạnh dắt, lúc Hoa Kỳ đi tới nói vài lời sớm ngày khang phục đơn giản, sau đó lại đem lời Trang Hào dặn dò nói cho hân.

Bàng Suất nghe xong không có bất kỳ bày tỏ, ngược lại nhìn Hoa Kỳ nhếch miệng cười một tiếng, sau đó động mông trước sau mấy cái, vẻ mặt rất thoải mái mà gào thét: “Oh yes~. . . . Ah no~, oh my god~.”

Hoa Kỳ sửng sốt: “Anh làm gì thế?”

Bàng Suất cười nói: “Không có gì, tao chỉ rất muốn biết cảm giác bị chơi cúc hoa là gì thôi.”

Hoa Kỳ không biết làm sao, ánh mắt phiêu loạn lúng túng nói: “Không có chuyện gì tôi đi về.” Hoa Kỳ xoay người đi tới phòng bệnh Trang Hào.

“Trở về tìm thảo à?” Bàng Suất thét sau lưng.

Hoa Kỳ không quay đầu lại mà bước chân vào phòng bệnh Trang Hào.

Giữa trưa ngày hôm sau, Hoa Kỳ xếp quần áo Trang Hào bỏ vào một túi ny lon, mà Trang Hào ngồi trên giường bệnh miệng ngậm thuốc mặc áo sơ mi, tàn thuốc lá rơi xuống áo sơ mi trắng. Hoa Kỳ nhanh tay nhanh mắt lấy tay phải xuống, cười nói: “Để em.”

Trang Hào cười cười, tay cầm điều thuốc từ từ buông xuống.

Hoa Kỳ cẩn thận mà nghiêm túc cài cúc áo cho Trang Hào, cứ cài một nút sẽ kéo áo sơ mi ra hai bên sợ bị nhấn. Lúc Hoa Kỳ cài đến ngực thì gương mặt quan sát Trang Hào, cười nói: “Ca, anh thật là đẹp trai, nhất là lông mày cùng mắt”

Trang Hào du côn cười nói: “ĐM, cả ngày lẫn đêm cậu cứ nói tôi đẹp, nếu như tôi xấu, có phải cậu sẽ không cài nút thay tôi như vậy hay không?”

“Sao có thể a.” Hoa Kỳ cười đùa nói: “Anh như thế nào em cũng đều thấy đẹp.” Nói xong, Hoa Kỳ khời ngón tay sờ sờ cằm Trang Hào: “Ca, râu cũng dài rồi.”

Trang Hào ừ một tiếng: “Một lát về đến nhà tắm cạo sau, trên người cũng ngứa ngứa khó chịu.”

Hoa Kỳ nhìn chăm chăm Trang Hào cười khúc khích, đột nhiên khom lưng tới, lúc Trang Hào chưa kịp phản ứng đã há mồm khẽ cắn lên cằm anh một cái, thuận tiện còn dùng đầu lưỡi liếm một chút, đứng dậy thì đối mặt với ánh mắt kinh ngạc của Trang Hào nói: “Râu dài đâm đau đầu lưỡi.”

Trang Hào có chút thẹn thùng giơ tay sờ cằm, lúng túng nói: “Đáng đời, tự mình tìm đâm.”

Hoa Kỳ lộ ra hàm răng trắng nõn cười nói: “Em thích.”

Trang Hào ho khan hai tiếng cố làm vẻ chán ghét nói: “Đều là nước miếng, tởm chết đi được.”

Hoa Kỳ cười không nói, khom lưng từ lấy giày da của Trang Hào dưới giường. Chừng mấy ngày không mang giày da phủ không ít bụi, Hoa Kỳ chà một tiếng, thuận tay kéo vạt áo ra ngoài, một tay khác đưa vào trong giày cẩn thận lau.

“Ấy, cậu đừng dùng áo lau, có khăn kìa.” Trang Hào ngăn cản nói.

Hoa Kỳ vừa lau vừa cười: “Không có gì, quần áo của em đều là đồ rẻ, mua mới chỉ có mười lăm tệ, mẹ em mua ở chợ đêm đó.” Hoa Kỳ lau mấy cái, cầm giày da tiến tới khoe miệng hà một hơi sau đó lau mạnh: “Nơi này không có xi đánh giày, hơn nữa giày da không thể dùng khăn lau, nếu thấm nước da sẽ hư hết.” Hoa Kỳ thấy lau không sai biệt lắm, mũi giày cũng phản quang: “Thế nào? Lau đủ sáng đi?” Hoa Kỳ cầm giày lắc trước mặt anh.

Trang Hào cười gật đầu một cái.

Hoa Kỳ khom lưng bày giày da chỉnh tề bên chân Trang Hào, lúc đứng dậy lại đem đế tay lên mũi giày một cái. [=.] nhiều khi chịu không nổi tiểu Kỳ a!

Trang Hào ngăn ra: “Cậu không sợ hôi à?”

Hoa Kỳ cười nói: “Một chút cũng không hôi, thật.”

Trang Hào cười khổ nói: “Cậu đúng là Hoa tiểu cầu.” Nói xong, Trang Hào đỡ chân từ từ xuống giường, ngón chân mới vừa đụng phải giày thì Hoa Kỳ đã vội vàng nói: “Đỡ em!” Hoa Kỳ khom lưng ngồi xổm xuống nắm chân thay Trang Hào mang giày da.

Trang Hào cúi đầu nhìn xoáy tóc trên đầu Hoa Kỳ, trong lòng lại ảm áp dễ chịu, trong nháy mắt Trang Hào còn muốn sờ sờ đầu cậu. Tâm động, Trang Hào quả thật làm như vậy. Đầu ngón tay chạm được tóc mềm mại của Hoa Kỳ, từ từ vuốt tóc, ngón tay nhẹ nhàng mân mê: “Hoa tiểu cầu.”

“Hả? Thế nào?” Hoa Kỳ không ngẩng đầu, tiếp tục thay Trang Hào mang giày, cũng mặc cho anh vuốt.

Trong đầu Trang Hào đột nhiên trống rỗng, không biết phải nói gì bất đắc dĩ chỉ có thể nói nhảm: “Tóc quá dài, giống như tổ chim ấy.”

“Sáng sớm em đã muốn cắt, nhưng mà.” Hoa Kỳ chưa nói hết lời cửa phòng bệnh liền bị đẩy ra: “Con trai, thủ tục làm xong hết rồi.”

Trang Hào giật mình vội vàng rút tay về, lúng túng nói: “À, vậy thì xuất viện thôi.”

Cha Trang Hào đứng ở cửa, một màn vừa rồi kia ông nhìn thấy rõ. Ánh mắt ông nghi ngờ liếc nhìn Trang Hào, lại nhìn Hoa Kỳ đang ngồi chồm hổm trên đất thay giày cho Trang Hào.

“Cha” Trang Hào kêu một tiếng.

Cha Trang Hào lấy lại tinh thần: “Hả. Cái gì?”

Trang Hào cười nói: “Chính cha thất thần còn hỏi con cái gì?”

“À, không có chuyện gì.” Cha Trang Hào nhét hoá đơn bệnh viện vào trong túi, còn nói: “Văn Đào sao không tới đón con?”

Trang Hào nói: “Văn Đào sớm đến nhưng không có chỗ đậu xe, cậu ta chỉ có thể chờ ở cửa.”

Cha Trang Hào gật đầu một cái: “Vậy được, con cùng Hoa Kỳ xuống lầu đi, mẹ con đầu kia không thể đi được, cơm nước hai ngày nay con tự lo đi thôi.”

“Biết.” Trang Hào đứng lên, cánh tay khoát lên vai Hoa Kỳ, Hoa Kỳ còn đưa tay xách quần áo tắm rửa của Trang Hào trong tay, hai người từng bước một đi ra ngoài.

Xuống dưới lầu, Vương Văn Đào cùng Quách Tĩnh từ trong xe đi xuống, tiến lên đỡ Trang Hào lên xe, Hoa Kỳ lại đi vòng qua một cửa khác ngồi xuống.

Trên đường trở về Quách Tĩnh nói đùa với Trang Hào: “Ca, hôm nay anh xuất viện, tối đi KTV nhậu đi!?”

“Không đi.”

Wang Văn Đào ở một bên xen vào nói: “Không đi KTV cũng nhất định không thể đi Cổ Lăng, chân anh không thể thấm nước mà.” Vương Văn Đào suy nghĩ một chút: “Ai, em biết một chỗ có mấy gái rất đẹp, buổi tối chúng ta đi chơi một chút đi?”

Trang Hào cau mày, không đợi anh mở miệng từ chối thì người ngồi bên cạnh đã nóng nảy: “Không được, anh ấy phải về nhà nghỉ ngơi.”

Vương Văn Đào sững sờ, từ kiếng chiếu hậu nhìn Hoa Kỳ hai lần.

“Ở đâu ra đứa con nít này, người lớn nói chuyện chớ xen mồm.” Quách Tĩnh ngoài cười nhưng trong không cười nói.

Trang Hào rất là hài lòng, giơ tay lên ôm Hoa Kỳ vào ngực nói: “Hoa tiểu cầu nói đúng, anh mày vừa xuất viện phải về nhà nghỉ ngơi cho khỏe.”

Quách Tĩnh chu miệng: “Không đi thì thôi, buổi tối em với Văn Đào sẽ đi đánh lễ riêng.”

“Ai, nếu ca không đi thì tao cũng không đi, khuya về nhà ôm vợ ngủ.” Vương Văn Đào vừa lái xe vừa cười.

Quách Tĩnh á khẩu không trả lời được, miệng cứng rần nặn ra hai chữ: “Đức hạnh.”

Bốn người trở lại nhà Trang Hào thì trong nhà đã được dọn dẹp, kiếng bị đập bể cũng được gắn lại, cái ghế học tử ngã trái ngã phải cũng được dựng thật chỉnh tề, chỉ có sàn nhà hơi bẩn một chút, trong góc còn chút vụn thủy tinh.

“Ca, đoàn xe còn có chuyện, hai chúng em phải về đây.” Vương Văn Đào cầm điện thoại nói.

Trang Hào mặc áo vét tông ngồi trên giường gạch lạnh lẽo nói: “Được, nhanh đi về đi, mấy ngày nay vận hàng chớ để muộn, chịu khó nhìn đoàn xe một chút.”

“Phải nói sao, đều là huynh đệ còn khách khí gì.” Vương Văn Đào cười cười, xoay người lại cùng Quách Tĩnh đi ra cửa. Lúc đẩy cửa ra thì Vương Văn Đào đột nhiên xông vào nhà hô: “Hoa tiểu cầu, phục vụ anh của tao cho chu đáo, nếu không tao nhưng đánh mày đó.”

“Nhanh cút cho tao.” Trang Hào mắng to một tiếng.

Trong phòng đột nhiên yên tĩnh trở lại làm Trang Hào có chút không thích ứng, anh vốn muốn tìm chuyện để nói, ai ngờ Hoa Kỳ lại đột nhiên chạy đến học tử trước mặt, túm hai cái chân bông từ bên trong ra trải lên giường gạch, nói: “Mấy ngày nay trong nhà không ai, khẳng định cũng không có ai đốt giường, anh nằm trong chăn đợi trước, em đi đốt ngay.” Hoa Kỳ trải tốt chăn, đi tới ngồi chồm hổm trước mặt Trang Hào thay anh cởi giày rồi từ từ nâng chân anh nhét vào chăn.

Hoa Kỳ đem gối đầu đệm sau lưng Trang Hào, cười nói: “Nhịn một lát ha.”

Hoa Kỳ xuống giường, vội vã ra khỏi phòng.

Trang Hào nghiêng đầu nhìn cửa, cảm thấy không có lạnh như vừa rồi.

Hoa Kỳ tìm được đồng than đá trong sân, dùng chùy đập vỡ cục than đá cho vào thùng sắt, đi đường vòng ra phía sau tìm được củi đốt, chọn chút củi khô rồi lại chạy thẳng vào phòng bếp, lấy tốc độ nhanh nhóm lửa.

Tất cả giải quyết xong, Hoa Kỳ giật giật ngón tay đông cứng bỏ vào bên khố miệng hà hơi sưởi ấm. Trong lúc vô tình, Hoa Kỳ thấy trên vách tường bên phải có một cửa kiếng, Hoa Kỳ hết sức tò mò đi tới, mở ra nhìn, thì ra là phòng tắm, còn là bồn tắm hình.

Hoa Kỳ vui vẻ, vội vàng chạy vào sân lấy chút củi đốt, khi trở về lại nấu nước tắm.

Hoa Kỳ bận rộn một giờ, trở lại trong phòng thì Trang Hào vẫn giữ tư thế ngồi như cũ. Anh thấy Hoa Kỳ vào nhà, theo bản năng nhìn về cửa.

“Ca, nhịn chút nữa liền ấm.” Hoa Kỳ dùng móng vuốt đen như mực kéo áo khoác nhưng, cong đầu ngón tay từ từ cởi quần áo.

“Cởi quần áo làm gì? Trong nhà rất lạnh.” Trang Hào hỏi.

Hoa Kỳ cười nói: “Em không lạnh, mới vừa rồi bận việc đổ đầy mồ hôi.” Hoa Kỳ bắt tay lại nhanh chóng xoắn vặn, sau đó nâng móng vuốt đen như mực lên chớp mũi cọ xát, trong nháy mắt để lại một vết đen.

Trang Hào cười nói: “Nhìn cậu đức hạnh chưa, nhanh đi rửa móng vuốt đi.”

Hoa Kỳ giờ hai tay cười nói: “Em xuống bếp nấu cơm.”

Hoa Kỳ vào phòng bếp tìm được không ít đồ ăn, có thịt có gà nhưng mà làm thì rất phức tạp. Hoa Kỳ liền chọn mấy thứ đơn giản để làm. Tất cả giải quyết xong, đầu tiên Hoa Kỳ vào phòng tắm thử nước ấm một chút, sau đó bưng cơm tối vào trong phòng.

Trong phòng ngủ đã ấm lên, Trang Hào cởi quần áo, như bình thường mặc áo lót giữ ấm ngồi trên chăn.

“Ca, ăn cơm.” Hoa Kỳ để cơm tối lên cái bàn tròn trên giường gạch.

Trang Hào tiến tới bên cạnh bàn nói: “Lên đây đi.”

Hoa Kỳ ừ một tiếng, cởi giày lên giường.

Nháy mắt Hoa Kỳ lên giường đó, Trang Hào cảm giác được một tia lạnh lẽo. Anh cúi đầu nhìn qua hai chân Hoa Kỳ, không mang vớ như cũ.

“Ăn cơm đi.” Hoa Kỳ cầm đũa gấp sợi khoai tây để vào chén, không đợi cậu há mồm ăn cơm, Trang Hào đột nhiên bắt lấy hai chân cậu nhét vào trong quần áo.

Lòng bàn chân truyền đến ấm áp khiến Hoa Kỳ không kìm được nở nụ cười: “Ca, anh đau lòng sao?”

Trang Hào cau mày nói: “Ăn cơm của cậu đi.”

Hoa Kỳ vui thích há mồm ăn một miếng cơm lớn, lẩm bẩm nói: “Ca, nhà anh còn có phòng tắm a, mới vừa rồi em nấu nước ấm, một lát cơm nước xong em tắm cho anh nhé?”

Nằm viện mấy ngày nay không có tắm rửa sạch sẽ, Trang Hào khó chịu nói: “Ừ, ăn cơm trước đi.”

Giăng co một ngày, hai người đều đói, chốc lát chén bát ngổn ngang cơm nước no nê rồi hai người lại nằm trên giường gạch nghỉ ngơi. Lúc này Hoa Kỳ đề nghị: “Ca, tắm ha?”

Trang Hào hơi mệt, mí mắt đánh nhau nhưng không tắm lại cảm thấy khó chịu, đành gượng chống mà nói: “Ừ.”

Hoa Kỳ đứng dậy xuống giường, từ từ đỡ Trang Hào từng bước từng bước đi tới phòng tắm.

Hoa Kỳ cởi quần áo thay Trang Hào, sau đó dùng ni-lon bọc thức ăn quần chặt bấp dùi bị thương của Trang Hào: “Như vậy sẽ không sợ dính nước.” Hoa Kỳ đỡ anh ngồi vào trong bồn tắm, mình thì mặc quần cộc ngồi chồm hổm bên bồn tắm, dùng khăn lông lau cánh tay cho anh.

“Ca, thoải mái không?”

Trang Hào ừ một tiếng, giật giật ngón tay nói: “Hoa tiểu cầu, cậu không phải cảm thấy cậu đối tốt với anh hơi quá sao?”

“Có sao?” Hoa Kỳ nhe răng cười nói: “Em còn cảm thấy không đủ đâu.”

Tâm Trang Hào khẽ run lên: “Cậu thích tôi như vậy?”

Hoa Kỳ ngược mắt nhìn anh: “Ừ, rất thích.” Hoa Kỳ lộ ra nụ cười hạnh phúc thỏa mãn.

Trong lòng Trang Hào đau xót, rút cánh tay ra khỏi tay Hoa Kỳ: “Cậu cũng mệt mỗi một ngày, vào đi.”

Hoa Kỳ sợ run mấy giây, đứng lên cởi quần cộc ném một bên, nhắc chân bước vào bồn tắm thì Trang Hào xê qua một bên.

Hoa Kỳ nằm dựa vào trong ngực Trang Hào, thoải mái rên rỉ nói: “Thật là thoải mái a.”

Trang Hào híp mắt cười.

Thời gian giống như dừng lại, chỉ có thân thể chuyển động phát ra tiếng nước yếu ớt. Hoa Kỳ dựa vào người Trang Hào, một cách tự nhiên trong lòng nảy ra ý tưởng khác.

Hoa Kỳ do dự một lát liền ngồi dậy.

Trang Hào mở mắt nhìn lưng cậu nói: “Cậu làm gì thế?”

Hoa Kỳ mãnh liệt quay đầu lại, trợn trắng mắt nói: “Ca, em muốn làm.” Thật ra thì Hoa Kỳ cũng hơi ngượng ngùng cho nên cố ý trợn trắng mắt, bày vẻ không có nghiêm túc như vậy.

Trang Hào sững sờ, cảm động trong lòng biến mất trong nháy mắt không còn bóng dáng.

Hoa Kỳ thấy Trang Hào không lên tiếng, coi như anh chấp nhận, đâm đầu vào trong nước giữ lấy chỗ kia của Trang Hào, một hộp ngậm vào.

Trang Hào không kịp làm ra bất kỳ phản ứng gì, ngược lại Hoa Kỳ đột nhiên lộ đầu ra khỏi nước, ho khan nói: “Em bị sặc nước.”

Trang Hào vừa giận vừa buồn cười: “Cậu đúng là tự tìm.” Nói xong, Trang Hào ngồi bên vách bồn tắm nói: “Liếm đi, như vậy sẽ không sợ bị sặc.”

Hoa Kỳ lại ho khan mấy tiếng, từ từ tới.

“Chậm một chút.” Trang Hào ngược đầu, đôi tay ôm lấy đầu Hoa Kỳ, nói.

Hoa Kỳ không tiếp tục, ngược lại dời đi trợn địa, dùng đầu lưỡi chọn quả bóng nhỏ của Trang Hào, khơi lên, thả xuống, khơi lên, thả xuống, Trang Hào thoải mái ngậm liên tục.

“Ca, của anh thật thẳng, không cong chút nào.” Hoa Kỳ thường thức nói.

Trang Hào cúi đầu, lúng túng nói: “ĐM, cong là do quay tay nhiều.”

Hoa Kỳ nhe răng cười nói: “Ca, xxoo em đi!?”

Trang Hào quả thật cũng muốn, mới vừa rồi nhắm mắt lại liền hoài niệm cảm giác ở trong thân thể Hoa Kỳ đêm đó.

Hoa Kỳ xoay người đưa lưng về phía Trang Hào, chống hông lên nói: “Ca, chơi em đi~”

Trang Hào nuốt một ngụm nước bọt, thân thể nghiêng về phía trước tới gần, đỡ súng ra trận.

Chưa có vào thì Hoa Kỳ đã sẵn khoái nằm sấp trên bồn tắm, eo hung hăng hạ thấp xuống thành một đường cong hoàn mỹ, mà Trang Hào lại cầm eo Hoa Kỳ nhanh chóng đâm.

“Ca, chút điểm.” trước kia Hoa Kỳ xem phim heo, tốc độ của người đàn ông bên trong đều rất nhanh cho nên cậu rất muốn thử một lần.

Trang Hào nhếch miệng: “Quá nhanh vạn nhất chơi chết cậu thì sao?”

“Không có gì, đến đây đi.” Hoa Kỳ nhếch miệng đón động tác của Trang Hào.

Trang Hào không nói hai lời gia tăng Mã Lực, tiếng ba ba càng ngày càng kịch liệt.

Trang Hào ra vào mãnh liệt mãnh liệt, bụng Hoa Kỳ đau nhức chua xót đau đớn, loại cảm giác đó phải không nói mà dụ, cậu chậm rãi nhắm hai mắt lại hưởng thụ khoái cảm Trang Hào mang tới cho cậu.

Chơi một lần hơn 10’ sau, Trang Hào như cũ chưa bắn, ngược lại hai người đều mệt mỏi thở hồng hộc. Lúc Trang Hào đổi một tư thế Hoa Kỳ bị trượt tay, cả người đâm vào thành bồn tắm. Chỉ nghe rầm một tiếng, Hoa Kỳ che miệng ngẩng đầu lên, khổ sở nói: “Đập trúng rồi.”

31. Chương 31: Thật Sự Rất Xấu Hay Sao?

“Không sao rồi.” Hoa Kỳ che miệng, khổ sở nói.

Trang Hào cố nhịn cười, cúi đầu hất tay Hoa Kỳ ra, nói: “Há mồm ra tôi xem nào.”

Hoa Kỳ từ từ há miệng ra, Trang Hào cau mày, nói: “Không thấy chảy máu.”

Hoa Kỳ dùng ngón tay chạm vào hàm răng, ấn nhẹ mấy cái: “Mẹ ơi, răng cửa cũng lung lay luôn rồi.”

Trang Hào nén cười, giơ tay cầm chặt khuôn mặt của Hoa Kỳ, nói: “Không đập đầu là cậu may mắn lắm rồi.” Trang Hào bước vào bồn tắm: “Tắm đi, xong rồi ngủ là ok.”

Hoa Kỳ cúi đầu liếc mắt nhìn trong nước, Nhị đệ của Trang Hào đã mềm nhũn, bất đắc dĩ nói: “Anh nói xem, liệu ngày mai môi em có sưng như môi heo hay không?”

Trang Hào đỏ khóc đỏ cười nói: “Không biết chừng, nhờ đâu lại thành con lừa thì sao.”

Hoa Kỳ im lặng, không lên tiếng nữa, vẻ mặt như đưa đám giặt nốt đồng đồ, sau khi mặc quần áo, Hoa Kỳ đỡ Trang Hào trở về phòng, sau khi sắp xếp xong xuôi cho Trang Hào, Hoa Kỳ lại quay vào phòng tắm, làm nốt việc rồi đi ra hành lang.

Thời tiết lạnh khiến Hoa Kỳ run cầm cập, nhanh chóng thu dọn quần áo, Hoa Kỳ chạy nhanh chỗ về phòng, vừa vào cửa liền chân tay chà sát: “Hành lang thật là lạnh.”

Trang Hào nghiêng đầu nhìn hấn: “Mau tới đây đi, tóc người cũng sắp đóng băng luôn rồi”

Hoa Kỳ theo bản năng sờ lên đầu: “Đừng có giỡn, làm sao mà đông lạnh được chứ.” Hoa Kỳ tháo giày nhảy lên giường, chui vào trong chăn nằm cùng Trang Hào

Trang Hào cũng tự nhiên nằm lui ra một chút.

Hai người nằm cạnh nhau, không ai lên tiếng, bóng đèn vàng tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, rất dễ kích thích thần kinh buồn ngủ, Hoa Kỳ híp mắt, mơ hồ nói: “Ca, tắt đèn thôi.”

Công tắc đèn nằm bên trái Trang Hào, với tay ra là tắt được ngay.

Trang Hào tắt đèn xong, Hoa Kỳ mới dám lật người ôm Trang Hào.

Trang Hào cũng không tránh né, dường như đã quen với những hành động của Hoa Kỳ.

Sáng sớm hôm sau, cũng không biết là nhà ai kết hôn, chiêng trống kèn pháo trỗi lên, đánh thức Hoa Kỳ và Trang Hào dậy, Hoa Kỳ dụi mắt, nói: “Thật là phiền phức, mới sáng ngày ra đã đốt pháo”

Trang Hào nửa tỉnh nửa ngủ, nhìn đồng hồ báo thức trên tường: “Cũng chín giờ rưỡi rồi, đứng lên đi.”

Hoa Kỳ không tình nguyện hướng Trang Hào trong ngực chui: “Còn sớm mà, để em ngủ thêm đi.”

Đêm hôm qua, Hoa Kỳ mới vừa tắm rửa qua, sau một đêm, tóc không khác gì tổ chim, vài sợi còn cọ vào mũi Trang Hào. Trang Hào hít một hơi, nói: “Mau dậy đi, tôi đưa cậu ra ngoài đi dạo, tiện thể đi cắt tóc luôn.”

Hoa Kỳ xoa mặt ngồi dậy, vừa mở miệng ngáp, liền thấy đau răng ê ẩm, Hoa Kỳ xuýt xoa: “Má ơi, đau quá.”

Trang Hào ngồi dậy, cười nói: “Bỏ tay ra tôi xem thế nào rồi”

Hoa Kỳ bỏ tay xuống, há miệng: “Sao rồi?”

Trang Hào nhìn kĩ mấy lần: “Không có gì, nếu còn đau thì đi mua thuốc bôi.”

Hoa Kỳ chặc một tiếng, đi đến trước tủ quần áo: “Ca, quần áo anh để ở ngăn kéo nào?”

“Cái màu xanh dương.”

Hoa Kỳ kéo tủ xanh dương, bên trong quần áo sắp xếp chỉnh tề, quần áo, vớ và quần lót đều được để riêng biệt.

“Ca, quần lót của anh đều là màu trắng à?”

Trang Hào ừ một tiếng: “Thì sao?”

Hoa Kỳ cười nói: “Màu trắng rất dễ bẩn, nhiều người sợ giặt không sạch được.” Hoa Kỳ thuận tay từ bên trong lấy thử một chiếc, xem xét kĩ càng, không thấy có gì. Hoa Kỳ đột nhiên cầm lên mũi hít hà.

Trang Hào một bên cau mày nói: “Không có vị gì đâu.”

Hoa Kỳ quay đầu lại cười nói: “Em biết rồi.” Nói xong, Hoa Kỳ đem quần ném cho Trang Hào.

Hoa Kỳ mặc quần áo tử tế, rồi đun nước, bưng bồn cùng sữa rửa mặt vào phòng, thay Trang Hào lấy kem đánh răng, đưa cho Trang Hào: “Ca, nhà anh có thừa cái bàn chải đánh răng nào không?”

Trang Hào nhận lấy: “Không có, tí nữa đi ra ngoài mua kẹo cao su ăn đi.”

Hoa Kỳ gật đầu, nhìn Trang Hào đánh răng, xắn tay áo vò khan mặt, Trang Hào đánh răng xong, Hoa Kỳ cẩn thận giúp anh lau mặt.

Trang Hào nhắm mắt lại nói: “Hoa tiểu cầu, chân tôi bị thương chứ không phải tay.”

“Dù thân thể anh khỏe mạnh, em vẫn giúp anh lau.” Hoa Kỳ cười đùa, lau xong mặt cho anh, xoay người để khăn mặt vào trong chậu, cúi người xuống bắt đầu rửa mặt.

“Cậu không đổi chậu nước khác à?”

Hoa Kỳ lau nước trên mặt nói: “Không sao, nước này lại không bẩn.” Nói xong, Hoa Kỳ đưa tay từ trong hộp lấy ra sữa rửa mặt, xoa đều tạo bọt, rửa mặt. Trang Hào liền hỏi: “Trong phòng tắm có sữa rửa mặt, sao cậu không sử dụng?”

“Hả?” Hoa Kỳ chỉ vào khuôn mặt: “Em không biết, hơn nữa em thấy nó thật lãng phí tiền.”

Trang Hào cười nói: “Cậu thật rất dễ nuôi.”

“Cũng không hẳn.” Hoa Kỳ dừng lại, nói: “Có bánh rán cuốn hành tây, em có thể sống hết đời.”

Trang Hào dở khóc dở cười nói: “Cả đời ăn bánh rán cuốn hành tây, trước khi chết cũng nhìn thấy hành tây.”

Hoa Kỳ cười đùa, rửa đi lớp bọt trên mặt, lau mặt, nói: “Ca, sáng nay ăn gì?”

Trang Hào suy nghĩ một chút: “Bên Nam Á có một quán bánh bao rất ngon, tôi dẫn cậu đi ăn.”

“Quá Cẩu Bất Lí? Ai nha. em rất muốn ăn thử, quán đấy rất nổi tiếng, xếp hàng rất lâu mới mua được, lại rất đắt nha.” Hoa Kỳ thêm lèm chấy nước miếng.

Trang Hào cười nói: “Không đắt đến vậy.” Nói xong, Trang Hào từ từ đứng lên, thử cử động chân bị thương, cảm giác đau đớn không như mấy ngày trước.

“Ca, em mang thuốc tới cho anh, cơm nước xong rồi uống.” Hoa Kỳ lấy thuốc ra, thầy thuốc dặn dò mỗi ngày cần phải uống thuốc, xoay tay lại nhét vào trong túi.

Hai người lúc ra cửa đã mười một giờ, Hoa Kỳ khóa cửa lại, xoay người chưa kịp nói chuyện, liền nhìn đến đối diện, cửa chính mở ra, hai người bên trong đi ra.

“Ồ, sao lại trùng hợp như vậy ?” Chương Viễn đứng ở cửa nhìn Trang Hào nhú mày cười.

Trang Hào trầm mặt, không thèm nhìn Chương Viễn, ngược lại chú ý tới người bên cạnh Chương Viễn, bốn mắt nhìn nhau: “Chương Thi?”

Chương Thi gật đầu cười nói: “Đã lâu không gặp, tôi nghĩ cậu đã dọn nhà đi lâu lắm rồi.”

Trang Hào ngớ ngẩn nói: “Lúc nào thì ra ngoài?”

Chương Thi đến bên cạnh Trang Hào, thân tiết vỗ vỗ lên vai anh: “Cậu cũng đã lớn hơn rồi đấy?”

“Nói nghiêm túc đi, anh về lúc nào?” Trang Hào rớt cuộc có nụ cười.

Chương Thi nghiêng đầu nhìn Trang Hào nói: “Được một thời gian rồi, nhưng không đạt được gì nên lại quay về, anh về rồi các cậu phải giúp đỡ anh đấy.”

“Về là tốt rồi, có gì khó khăn anh em chúng ta còn giúp nhau được chứ.” Trang Hào cười nói.

Chương Thi hơi mỉm cười, một lát sau, còn nói: “Cậu và Viễn sao lại đấu đá nhau như vậy chứ?”

“Đâu đến nỗi nào, nhưng hẳn ta vẫn hận em mãi đấy thôi.” Chương Viễn tọc mạch nói vào.

Trang Hào cười nhạo nói: “Tao hận mày? Mày nghĩ mày à ai chứ? Đừng tự dát vàng vào mặt mình như thế, tao chẳng thèm biết đến sự tồn tại của mày đâu.”

Chương Viễn chặc một tiếng: “Ca, anh xem đấy, hấn vẫn đối xử với em như thế, hòa hảo làm sao được chứ?”

Chương Thi hí hóp mắt cười.

“Đúng rồi, anh trở lại lần này không đi nữa chứ?” Trang Hào tự động coi thường sự tồn tại của Chương Viễn, nghiêng đầu nhìn Chương Thi nói.

Chương Thi gật đầu một cái: “Không đi nữa, anh em phải giúp nhau đấy.”

“Không thành vấn đề, anh có khó khăn gì cứ nói với em.” Trang Hào hào sảng nói.

Chương Thi cười nói: “Cậu vẫn không hề thay đổi.”

“Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời mà.” Trang Hào cười nói: “Đúng rồi, hôm nay có rảnh rồi không? Em mời anh đi ăn ở nhà hàng Hướng An.”

“Hôm nay anh bận rồi, để hôm khác đi.” Chương Thi từ chối nói.

Trang Hào mắt nhắm nói: “Thôi cũng được, để hôm khác vậy.”

“Được, hôm khác anh em mình tụ tập.” Nói xong, Chương Thi chào Trang Hào rồi đi về hướng hồ ĐỒNG KHẨU.

Chương Viễn hí hóp mắt nhìn Trang Hào nói: “Tao thật ghen tị, Thi ca sao lại đối tốt với mày như vậy chứ.”

“Cút đi, tao quen mày à?” Trang Hào không nhin được nói.

Chương Viễn bĩu môi: “Không biết thì thôi, tao cũng đi đây.”

Chương Thi Chương Viễn là anh em họ, Chương Thi lớn hơn họ ba tuổi, Trang Hào và Chương Viễn bằng tuổi nhau, cho nên, Chương Thi luôn là một người anh trai mẫu mực trước mặt họ.

Từ nhỏ đến lớn, Trang Hào và Chương Viễn không giống như bây giờ, hai người trước kia rất hòa thuận, Trang Hào và Chương Thi tình cảm tốt vô cùng, mỗi ngày xưng huynh gọi đệ, Chương Thi lúc rảnh rỗi đều đưa Trang hào đi chơi.

Chương Thi thường hay đi học cùng Trang Hào, sau đó mang theo Vương Văn Đào cùng Quách Tĩnh mấy người đi đến mấy cái vườn, ăn trộm bắp, sau đó nướng ăn, mặc dù mùi vị không ra gì, nhưng mấy người ăn cực kỳ vui.

Trước kia, có một lần, phía sau núi có một vũng nước lớn rất sâu, một đám đứa trẻ chết bầm chạy đi vọc chỗ nước, đúng lúc Chương Viễn đi đến. Vì vậy hai người liền nổi lên tranh tài.

Tranh tài bơi lội, từ phía đông bơi tới phía tây, người nào tới trước thì thắng, thua thì phải hô to ba lần ‘Tôi là khốn kiếp’.

Trang Hào tự biết mình không thắng được Chương Viễn, lại có nhiều người ở đây, không đồng ý lại sợ mất mặt, định nhắm mắt đồng ý.

Tranh tài bắt đầu, Trang Hào lấy ưu thế chiếm cứ vượt lên đầu vị trí, ai ngờ đang bơi, Trang Hào bỗng nhiên lại bị chuột rút.

May mắn Trang Hào được người khác cứu, mạnh mẽ lôi anh bơi đến trên bờ.

Người kia là Chương Thi, Trang Hào luôn biết ơn y.

Nhưng mà sau này, cũng bắt đầu phai nhạt dần!

Chương Thi làm sai việc, vào tù bảy tám năm, hôm nay lại gặp mặt cũng không thấy xa lạ, ngược lại vẫn thấy như lúc ban đầu.

Vừa đi trên đường Nam Á, Trang Hào kể cho Hoa Kỳ nghe chuyện trước kia.

Hoa Kỳ lắng nghe chăm chú, Trang Hào vừa nói hết, đã nghe: “Em biết anh là người trọng tình trọng nghĩa mà.”

Trang Hào cười: “Bớt nịnh hót đi, nghe chẳng thật lòng tí nào cả.”

“Không có, em nói thật lòng mà.” Hoa Kỳ suy nghĩ một chút nói: “Lúc em còn nhỏ không có nhiều bạn như thế, em mãi miết tìm việc giúp đỡ bố mẹ.” Hoa Kỳ nghiêng đầu nhìn Trang Hào, còn nói: “Ca, lúc anh còn bé đã đi ra hồ sâu bơi lội cơ à?”

Trang Hào gật đầu: “Khi đó nhỏ, liều mạng, có lúc cưỡi trường bơi trong nước, thấy có cô gái đi ngang qua, hù dọa cô ta chạy mất tiêu.”

Hoa Kỳ vừa nghe tới vừa nở nụ cười nhỏ giọng nói: “Ca, lúc đấy lông của anh đã dài chưa?” (Snoo: then thùng-ing)

Trang Hào sững sờ, mắng: “Hoa tiểu cầu, cậu muốn ăn đòn phải không?”

Hoa Kỳ vừa cười, vừa nói: “Ca, hôm nay thật ấm áp, tuyết cũng bắt đầu tan, hay là chúng ta đến Hạ Thiên bơi đi? từ nhỏ đến lớn em chưa được đi bao giờ.”

Trang Hào dở khóc dở cười nói: “Tôi không có hứng dắt cậu đi dạo ở những nơi tĩnh mịch như thế.” (Snoo: thế mới có chuyện để ấy chứ)

“Không đi thì thôi.” Hoa Kỳ nghiêng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, tầm mắt quét qua bên cạnh cửa hàng thì Hoa Kỳ đột nhiên hô: “Tài xế dừng xe.”

Tài xế sợ hết hồn, vội vàng đỗ xe ở ven đường.

“Cậu định làm gì?” Trang Hào hỏi.

Hoa Kỳ quay đầu lại cười nói: “Em đi cắt tóc, đợi đến chiều cơm nước lại phiền toái ra.”

Trang Hào gật đầu một cái: “Được lắm.”

Đây là một cửa hiệu cắt tóc bình thường, bên trong thiết bị đã cũ rồi, nhìn đi nhìn lại thấy vắng hoe, Hoa Kỳ xông vào trong phòng thét: “Cháu tới cắt tóc này.”

Chỉ chốc lát sau trong phòng xuất hiện một ông già: “Đây không phải là Hoa Kỳ ư, sao lâu rồi không thấy cháu tới?”

Hoa Kỳ nhe răng cười nói: “Dạo này mãi kiếm tiền quá, không có thời gian tới ạ.”

Ông lão cười cười, nhìn về phía Trang Hào: “Ồ, ai đây?”

Hoa Kỳ rất tự nhiên nói: “Anh của cháu.”

“Anh của cháu? Sao ông không nghe ba cháu nói đến vậy?”

Hoa Kỳ ngồi vào trên ghế nói: “Cháu chịu thôi, ông ơi cắt cho cháu nhanh lên, cháu đói lắm rồi, còn muốn đi ăn nữa.”

Ông lão cười nói: “Sao lại hỏi ông, kiếm được nhiều tiền lắm sao?”

Hoa Kỳ xấu hổ nói: “Không có, anh cháu mời đi ăn.”

Ông lão chặc một tiếng, thuận tay cầm lên bình xịt nước, nói: “Còn động đây là ông cắt hỏng đấy?”

Hoa Kỳ vừa định gật đầu lại dừng lại, do dự một lát nói: “Ông cắt cho cháu theo một hiện nay nhé.”

“Một á? Ông vừa mới sáng tạo ra một kiểu mới, cắt thử cho cháu xem.” Nói xong, Ông lão cầm tông dơ cắt tóc cho Hoa Kỳ.

Trang Hào ngồi một bên nhìn, nghĩ thầm cái này cửa hiệu cắt tóc này vắng hoe, ông già thế rồi mà còn cắt được theo một sao! Trang Hào càng nghĩ thì càng buồn cười, mím môi một bên vụng trộm cười.

Hoa Kỳ từ trong gương thấy Trang Hào cười, nghi ngờ nói: “Ca, anh đang cười gì đấy?”

“Hả? A, không có gì.” Trang Hào ho khan hai tiếng, đánh trống lảng, nói: “một cái đầu hết bao nhiêu tiền vậy?”

“Năm tệ.” Hoa Kỳ bật thốt lên: “Em là khách quen, nếu là người khác thì bảy tệ.”

“À” Trang Hào không nhịn được cười, anh nhìn Hoa Kỳ trong gương, đột nhiên cảm thấy, Hoa Kỳ đứa nhỏ này nhìn qua không có tim không có phổi, nhưng có lúc lại rất thương người, rất biết chừng mực.

Ông lão cắt hơn 20 phút, cẩn thận nhìn mấy lần nói: “Xong rồi, cháu thấy thế nào?”

Hoa Kỳ lắc đầu, cười híp mắt nói: “Rất đẹp.”

“Hi hi” Trang Hào nhin cười không được, vội vàng phát tay một cái nói: “Rất đẹp mắt, rất thành công.”

Hoa Kỳ quyết miệng, từ trong túi móc ra năm tệ để trên bàn, ra khỏi hiệu cắt tóc.

Trang Hào đi đứng bất tiện, đi mấy bước ra cửa liền không đuối kịp, mắt nhìn Hoa Kỳ càng chạy thì càng xa, Trang Hào thét: “Hoa tiểu cầu cậu quay lại cho tôi, tôi đau chân, hình như vết thương bị rách rồi.”

Hoa Kỳ sững sờ, vội vàng chạy lại: “Không có sao chứ? Em đưa anh đi bệnh viện.”

Trang Hào nhếch miệng cười một tiếng: “Không có chuyện gì, vừa rồi đi nhanh quá.”

“Không có chuyện gì là tốt rồi.” Hoa Kỳ mắt tự nhiên gãi gãi đầu: “Ca, anh cảm thấy tóc em cắt xấu quá đúng không?”

“Không có, rất đẹp mà.” Trang Hào đối mặt Hoa Kỳ không thể nhịn được cười: “Nhà tôi vừa thu nhận được một anh em cái bang thất lạc nhiều năm.”

Hoa Kỳ sững sờ: “Chẳng lẽ xấu như vậy sao?”

Trang Hào chặc một tiếng: “Không có, Hoa tiểu cầu biến thành như vậy tôi thấy rất đẹp.” Trang Hào thuận miệng vừa nói như thế, kết quả Hoa Kỳ mặt mày hớn hớn nói: “Ca, anh nói cái gì?”

Trang Hào đơ tại chỗ, lúng túng nói: “A. . . . rất đẹp, rất đẹp...”

32. Chương 32: An Ủi Cũng Phải Đúng Chỗ

Hoa Kỳ tự nhận là người không chạy theo trào lưu, rất an phận thủ thường, nghe lời, ngoan ngoãn. Cậu đối với mọi thứ đều yêu cầu không cao, tiết kiệm là tiêu chí hàng đầu, không quá xấu là tốt rồi.

Lúc Hoa Kỳ học trung học, cơm trưa của người khác thì vô cùng phong phú, đủ loại, còn cậu thì chỉ ăn lương bì với bánh bao hấp đã thấy thỏa mãn, tiền ăn chỉ có ba tệ một bữa.

Khi đó, Hoa Kỳ mỗi ngày có 10 tệ tiền tiêu vặt, ăn cơm ba tệ, đi xe 2 tệ, còn lại để tiết kiệm về sau dùng. Thật ra thì, có lúc Hoa Kỳ cũng sẽ hâm mộ và ghen tị, lâu lâu cũng để mình xa xỉ một lần.

Ngày đó, trong lớp có một bạn học điều kiện gia đình vô cùng khá giả, xài toàn đồ hiệu, cả lớp ai cũng ngưỡng mộ và ghen tị.

Nam sinh đó luôn kiêu căng, hồi ấy đang thịnh hành máy nghe nhạc. Nghe sướng vô cùng, Hoa Kỳ cũng muốn có một chiếc.

Đêm hôm đó, tan giờ học về nhà, Hoa Kỳ đem đồng tiền tiết kiệm đếm đi đếm lại ba bốn lần, tổng cộng có ba mươi bốn tệ, nhưng khi nghe giá tiền của chiếc máy nghe nhạc đành ngậm ngùi quay về.

Trời không tuyệt đường người, có lẽ trời cao sớm có an bài, lúc đi về, Hoa Kỳ đi ngang qua một cửa hàng sửa điện khí nhỏ, ông chủ tự chế tạo ra một chiếc máy nghe nhạc cá nhân.

Hoa Kỳ trong nội tâm vui vẻ: “Ông chủ, ông bán chiếc máy này không?”

“Có, nhóc muốn mua sao?”

Hoa Kỳ gật đầu lia lịa: “Muốn.”

Hoa Kỳ mua mất ba mươi tệ, vui vẻ về nhà nghe thử, âm thanh du dương, Hoa Kỳ cảm thấy sướng phát điên lên được.

Cậu rất thỏa mãn, mặc dù bây giờ nó đã cũ lắm rồi, nhưng vẫn giữ lại để làm kỉ niệm.

Cái này cùng dạng với tóc Hoa Kỳ, rất tùy ý mặc, nếu là lúc trước, đẹp mắt hay không cậu chắc chắn sẽ không quan tâm, chỉ cần tóc trước không vào mắt, mùa hè không nóng, mùa đông không lạnh là được. Mà hiện nay, ít nhiều cậu cũng có chút chú ý tới, phải là lưu lại một ấn tượng tốt cho người kia chứ?

Trên thực tế, kiểu tóc của Hoa Kỳ cũng thuận mắt, tâm tình cậu vui vẻ là được rồi.

Trang Hào mang theo Hoa Kỳ đến hàng ăn ở Nam Á, phục vụ nhiệt tình, món ăn ngon để cậu ăn thỏa thuê.

Trang Hào vừa ăn vừa nhìn Hoa Kỳ, cậu ăn rất ngon, dù trước mặt là một bát mì cũng sẽ ăn vui vẻ như vậy? Nghĩ tới đây, trong bụng Trang Hào đau xót, kêu nhân viên phục vụ lấy thêm 2 cái bánh bao.

Trang Hào lòng chua xót không phải vì thấy cuộc sống Hoa Kỳ quá mộc mạc, cảm thấy thật đáng thương, mà là có chút đau lòng. Trên thực tế, điều kiện gia đình Hoa Kỳ vẫn được, chỉ là hơi tiết kiệm quá mức.

Sau bữa cơm, 2 người lấp đầy cái dạ, Hoa Kỳ vỗ cái bụng nói: “No chết em.”

Trang Hào cười nói: “Cậu ăn liền bốn cái bánh bao, không no mới là lạ?”

Hoa Kỳ nhếch miệng cười nói: “Ca, anh nói xem người khác có nghĩ em chưa bao giờ được ăn bánh bao không, đang cười nhạo em đúng không?”

Trang Hào chau mày: “Sao phải quan tâm đến người khác, mình vui vẻ là được rồi.”

“Đúng vậy.” Hoa Kỳ hài lòng nói: “Ca, kế tiếp đi chỗ nào?”

Trang Hào suy nghĩ một chút: “Hay là về nhà đi, mai tôi còn phải đi làm.”

“Ngày mai? Chân của anh đã khỏi đau.” Hoa Kỳ kinh ngạc nói.

Trang Hào cười nói: “Không thể nghỉ ngơi nữa, đoàn xe nhiều người nhiều chuyện như vậy chờ tôi làm, tôi làm ông chủ nếu không đi, bọn họ không phải đều chết đói?”

Hoa Kỳ suy nghĩ một chút.

Hai người cùng nhau ra khỏi cửa hàng bánh bao, chuẩn bị gọi xe về nhà.

“Ca, nếu mai anh đến chỗ làm, vậy em trở về chỗ Bàn Suất được không?” Hoa Kỳ nhỏ giọng nói.

Trang Hào nhìn ra xa nói: “Được, chờ tôi có thời gian sẽ qua thăm cậu.”

“Hay là thôi đi, anh và Bàn Suất đối đầu mà, hay là em tới thăm anh đi, dù sao chỗ làm của anh và em đều gần nhau mà.” Hoa Kỳ cười khúc khích, nghiêng đầu nhìn sang bên kia đường, xem xe taxi có đỗ ở đây hay không, lại thấy một cửa hàng bán mít quả, nhìn người ta vừa làm vừa bán, vô cùng hấp dẫn.

“Ca, em muốn ăn mít quả.”

Trang Hào liếc nhìn cửa hàng bán mít quả: “Mít quả bán thế nào?”

“Muốn loại nào? Sơn tra? Chuối tiêu? Hay là quả nhỏ?”

Trang Hào nghiêng đầu, khóe mắt nheo lại có ý hỏi Hoa Kỳ, Hoa Kỳ không nhanh không chậm nói: “Muốn sơn tra, mít quả thì phải ăn sơn tra.”

“Được rồi, sơn tra.” Ông chủ đưa qua một chuối sơn tra: “Hai tệ.”

Trang Hào vốn đang định giả tiền, ai ngờ Hoa Kỳ đã giành trước rồi.

Hoa Kỳ há mồm cắn một miếng sơn tra, cố ý để hàm răng bên ngoài, phồng má nói: “Ca, em giờ không đến chỗ anh nữa, em trực tiếp đi Ngũ Hành nếu không sáng mai anh đi làm rồi, em lại mất công đi tận 2 chỗ.”

Trang Hào nhú nhú mày: “Cũng tốt.”

Cách đó không xa một chiếc xe taxi chuẩn bị đỗ ở đây, Hoa Kỳ vội vàng vẫy vẫy tay, sau khi xe dừng lại, Hoa Kỳ mở cửa xe nói: “Ca, anh đi về trước đi, em đứng đây chờ xe cũng được.”

Trang Hào nói: “Buổi tối trời lạnh, cậu đi trước đi.”

“Không có chuyện gì, em mặc rất dày, hơn nữa anh không thể đứng lâu, mau lên xe đi.” Hoa Kỳ chạy đến sau lưng Trang Hào thôi thúc anh, bất đắc dĩ Trang Hào không thể làm gì khác hơn là lên xe, lúc này Trang Hào chưa đóng cửa xe, anh vốn tưởng rằng Hoa Kỳ sẽ đóng thay anh, kết quả hai người một trong một ngoài chờ một lúc lâu, tài xế chịu không nổi phiền nói: “này, rốt cuộc có đi hay không? Phía sau một hàng xe đang chờ đấy.”

“Đi chứ, chú đừng nóng vội.” Hoa Kỳ siết nút quả từ từ khom lưng dò vào trong xe, cười yếu ớt mà nhỏ giọng nói: “Ca, anh có thể hôn em một cái không?”

Trong mắt Hoa Kỳ đầy mong đợi khiến Trang Hào không cách nào từ chối, anh dù sĩ diện cũng không còn biện pháp khiến cậu bỏ qua, suy nghĩ trong chốc lát, Trang Hào không để ý tới ánh mắt khác thường của tài xế, cong miệng lên nhanh chóng hôn lên mặt Hoa Kỳ một cái.

Hoa Kỳ hí mắt cười khúc khích từ trong xe ra ngoài thay anh đóng cửa xe lại.

Xe đi xa dần, Hoa Kỳ nhìn hồi lâu, mãi đến khi nó biến mất trong dòng xe cộ.

Hoa Kỳ xoa gương mặt vừa được anh hôn xong, cười thỏa mãn.

Hoa Kỳ không chờ xe nữa, rẽ đi một hướng khác, đó là trạm xe buýt, vừa ngồi gặm nút quả vừa chờ xe bus.

Trên đường đi tới nhà tắm Ngũ Hành đã hơn chín giờ, vừa vào cửa chính đúng lúc thấy quản lý đang họp.

Quản lý nhìn thấy Hoa Kỳ cũng không kinh ngạc, nhưng mà ý bảo cậu đứng ở trong đám người đi họp.

Hoa Kỳ đứng phía sau đám người kia, cúi đầu nghe, lúc này có người kéo quần áo Hoa Kỳ, Hoa Kỳ vừa nghiêng đầu, bên cạnh mập sư phụ đang cười với cậu: “Tôi cho là cậu thật sự từ chức đấy.”

Hoa Kỳ nhỏ giọng nói: “Từ chức tôi ăn gì để sống đây, chú muốn tôi chết à?”

“Hãy à, mấy ngày trước nghe nói cậu từ chức, tôi còn cảm thấy rất buồn, tôi thấy ông chủ đối với cậu rất tốt, tiền lương cũng không khát khe, làm sao cậu lại muốn từ chức?” Mập sư phụ đảo con ngươi liên tục, do dự nói: “Có phải vì những người đó nói linh tinh hay không?”

Hoa Kỳ cười khổ nói: “Cũng không trách họ được, tò mò là bản tính của con người, nếu cứ để ý thì tôi làm sao làm việc được chứ.”

“Cậu yên tâm đi, về sau có người nào nói xấu sau lưng cậu, cậu cứ nói với ông chủ, ông chủ sẽ thay cậu giải quyết vấn đề.”

Hoa Kỳ không lên tiếng nữa, nghĩ thầm Bằng Suất có thể thay mình làm chủ? Hẳn không làm gì mình đã là may mắn lắm rồi, lúc trước hẳn chẳng khác gì một tên biến thái cả.

Sau khi họp xong, Hoa Kỳ ngồi yên một chỗ, quản lý thấy thế đi tới, hỏi “Sao cậu lại về vậy?”

Hoa Kỳ vừa ngẩng đầu, cười nói: “Trở lại việc a.”

“Không phải cậu đã từ chức sao?”

Hoa Kỳ cười đùa nói: “Sao có thể, từ chức tôi lấy gì mà ăn, hơn nữa tôi cũng không bỏ được nơi này, không bỏ được quản lý ngài a.”

Quản lý cười nói: “Được rồi, bớt nịnh nọt tôi đi, Tứ gia nói rồi, cậu cứ làm trước đi, tiền lương tính sau đi, về phần có giữ cậu ở lại hay không chờ quyết định của bọn họ hẵng nói.”

“Hắn không có ở đây?” Hoa Kỳ kinh ngạc nói.

Quản lý gật đầu: “Ừ, nuôi trong nhà thương đấy.”

“A, vậy không có gì nữa thì tôi đi làm việc đây.” Hoa Kỳ nhìn quản lý cười cười, xoay người lại đi vào nhà tắm.

Trở lại trong hoàn cảnh quen thuộc, Hoa Kỳ lại có chút kích động, nhanh chóng thay quần áo đồng phục, dần bình ổn tâm trạng đang kích động của mình.

Hôm nay không phải Chủ nhật, ngược lại khách so với Chủ nhật còn nhiều hơn, trong đó đại đa số đều là học sinh cấp ba, Hoa Kỳ xem chừng họ không đi học.

Hoa Kỳ rất vui đầu vào công việc bận rộn, một canh giờ chà xát năm phút tắm, lúc nghỉ giải lao giữa giờ lại nghe mập mờ oán thán: “Mấy người nói xem, sao ông chủ không thuê thêm 2 người nữa chứ, chỉ có bốn người chúng ta làm, một đồng công việc đổ lên đầu, mệt chết đi được.”

Có người trêu ghẹo nói: “Chú nên thấy thỏa mãn đi, may là Hoa Kỳ trở lại, nếu không ba người chúng ta phải mệt mỏi còn bị vất kiệt đến dạng gì hả?”

“Nói cũng đúng.” Người tắm kỳ công cao cao quay đầu lại nói với Hoa Kỳ: “Cậu trở lại lần này sẽ không đi nữa đúng không?”

Hoa Kỳ cười nói: “Không đi, sao tôi nỡ bỏ mọi người lại chứ.”

“Miệng thẳng nhai cậu ngọt như vậy, chẳng trách ông chủ không đuổi người mà vẫn để cậu làm.”

Nhà tắm vang lên một tràng cười, một người tắm kỳ công khác lại nói: “Hoa Kỳ, cậu có để ý hôm nay khách hàng toàn là học sinh cấp ba hay không?”

Hoa Kỳ nghi ngờ nói: “Đúng vậy, có việc gì sao?”

“Tôi biết ngay cậu sẽ không để ý mà.” Người tắm kỳ công đó trêu ghẹo nói: “Tôi thấy cậu tắm cho bọn họ xong bọn họ đều cứng.”

Hoa Kỳ sửng sốt: “Có sao?”

“Ai, không phải cậu thích đàn ông sao? Phải chú ý một chút chứ.” Người tắm kỳ công cao cao thuận miệng nói đùa, vừa dứt lời thì nghe thấy mập mờ ở một bên ho khan mấy tiếng: “Chớ nói linh tinh, mau làm việc đi.”

Hoa Kỳ buồn bực gãi gãi đầu, không để ý đến lời nói của họ nữa, tiếp tục công việc của mình, Hoa Kỳ từ từ phát hiện, bọn họ nói không hề sai, không vì sao, hôm nay chà xát phần lớn đều là học sinh, tắm xong họ đều quần khăn phía bên dưới để lộ cơ bắp nổi gân cuộn cuộn.

Hoa Kỳ chợt nhớ tới Giang Hạo đã từng nói một câu: “Đôi tay của tôi đã sờ vô số body của nam giới.”

Nghĩ đến lời nói ấy, Hoa Kỳ cảm thấy ớn lạnh đến buồn nôn, đúng là cậu thích đàn ông, nhưng mỗi lần thấy người khác cương cứng lại tự dưng nhớ đến khuôn mặt của Trang Hào, cảm thấy cơ thể lại có biến hóa. Hoa Kỳ vội vàng kẹp chặt hai chân, đưa tay ra phía sau lưng, dần dần khép hờ đôi mắt.

Hoa Kỳ tắm bao lâu, liền khó chịu bao lâu, chỉ vì người nọ một câu nói, mỗi lần nam sinh từ trên giường đứng lên Hoa Kỳ đều không nhìn được nhìn hai mắt, còn có người đang tắm kỳ đã cứng rắn, Hoa Kỳ nhìn cậu nhóc của người ta cứng rắn nâng lên, trên người nóng ran khó nhìn, nhưng cậu vẫn nhìn, cố gắng giữ tỉnh táo, ngộ nhỡ mình cũng cứng rắn, đâm chọt vào người ta thì thật đáng xấu hổ.

Vì vậy Hoa Kỳ vẫn nhìn đến hơn mười một giờ, khách dần về hết, cuối cùng Hoa Kỳ cũng có thể tự an ủi mình.

Hoa Kỳ len lén chạy đến nhà cầu, suy nghĩ một chút lại do dự, ngộ nhỡ có người đi vào nhìn thấy thì sao nhỉ? Hoa Kỳ ra khỏi nhà cầu, trần trọc đi tới tầng hai, nhìn xung quanh một lượt, Hoa Kỳ ghen khó chịu, nếu như không giải quyết chỉ sợ đêm nay không ngủ được.

Có. Hòa Kỳ chợt nhớ đến phòng Vip ở tầng bốn, ở đó có rất ít khách, lên đây giải quyết chắc là được chứ?

Hòa Kỳ len lén lên tầng bốn, quan sát kĩ camera ở tầng bốn.

Hòa Kỳ khóa chặt cửa lại, sau đó đi vào nhà vệ sinh, bên trong thật sạch đến khó tin, Hòa Kỳ đứng phía trước gương nhìn mình một chút, nhếch miệng cười một tiếng bắt đầu cởi quần áo, người trần truồng lỏa thể, Hòa Kỳ đã cứng rắn không đến được, cậu xoay người lại ngồi trên nắp bồn cầu, hai chân hướng hai bên tách ra, một tay bắt đầu trên dưới nhanh chóng triệt động, mà đổi thành một cái tay lại đưa tới sau lưng, phía trên nhẹ nhàng xoa.

“A.” Hòa Kỳ không kìm hãm được rên rỉ ra tiếng.

Hòa Kỳ nhắm chặt hai mắt, trong đầu là đều xuất hiện hình ảnh của Trang Hào trên người mình dong ruổi.

“Tôi nói chú chậm một chút, mình là đức hạnh gì còn phô trương?” Ngoài cửa đột nhiên truyền đến một giọng nói, Hòa Kỳ cả kinh, thất kinh không biết nên làm gì.

“Ai? cửa phòng này sao khóa lại?” Bàn Suất đứng ngoài cửa nói: “Nhân viên phục vụ, mở cửa mở ra cho tôi.”

Không lâu, tiếng chìa khóa vang lên, cửa phòng bao được mở ra.

“Các người vừa rồi ăn no chưa? Muốn uống thêm mấy chén không hả?”

“Thôi đi, tôi không uống nổi nữa, hay là đánh vài ván bài đi.” Chương Viễn đỡ Bàn Suất vào phòng bao, cho đến khi Bàn Suất ngồi trên giường mới nói: “Tôi và chú, anh tôi, thêm một chân của Vương Chấn nữa, vừa đủ luôn.”

Hòa Kỳ ngừng thở mở hé hé cửa, cẩn thận nghe cửa động tĩnh ngoài.

“Được, nội người mở tiệc đi, tôi đi phòng vệ sinh một chút.” Chương Thi cầm một chiếc thuốc trên bàn, ngậm đi tới phòng vệ sinh.

Hòa Kỳ vừa thấy thế, không biết phải làm sao. Phản ứng bản năng muốn đem cửa khóa trái, nhưng lúc định khóa cửa lại do dự. Nếu như cậu khóa lại, người tới không mở được ra, đến lúc đó nhân viên phục vụ sẽ đến mở cửa, lúc đấy mình sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ mất!

Hòa Kỳ do dự một chốc lát này, Chương Thi đã đi tới cửa toilet, giơ tay lên vặn mở cánh cửa.

Hòa Kỳ vội vàng nắp sau cửa, nín thở.

Chương Thi hình như không nhận thấy được điều khác thường ở bên trong, vào cửa thì đã đưa lưng về phía Hòa Kỳ, thuận tay đóng cửa sau đó đi đến trước bồn cầu cởi quần, đột nhiên cảm thấy được điều gì đó, y vừa nghiêng đầu, Hòa Kỳ vội vàng hướng y làm một kí hiệu.

“Suyt.”

33. Chương 33: Trên Giường Có Lợi Hại Không Hả?

Bàn Suất sau khi xuất viện liền trở về nhà, cha mẹ mặc dù không bên cạnh, nhưng vẫn còn có ba người anh trai, ba chị dâu cũng quan tâm đến hắn, dưỡng thương trong mấy ngày này hắn không bước ra khỏi cổng, cơm tối há mồm áo đến vươn tay, về phần công việc, hắn đều giao cho đám anh em Vương Chấn xử lý.

Mới đầu hắn nghĩ có thể ở nhà nghỉ ngơi hưởng thụ mấy ngày, nhưng chưa đến hai ngày, Bàn Suất không thể ở yên trong nhà được nữa, đúng lúc này Chương Viễn và Thi tới nhà thăm hắn, đây là lần đầu Bàn Suất gặp lại Chương Thi kể từ lúc y bỏ đi, mấy anh em tán gẫu thật vui, buổi tối liền kéo nhau đi làm mấy chén.

Chọn quán cơm Đông Bắc ở khu Thiết Sơn, không tính là hạng sang nhưng cũng khá tốt.

Bàng Suất hôm nay vui mừng, uống hơi nhiều, từ quán cơm đi ra ngoài, vốn là chân đang bó thạch cao không thể nào di chuyển được, rốt cuộc phải để Vương Chấn cùng Chương Viễn đỡ đi.

Vào cửa chính nhà tắm, Bàng Suất cùng quản lý nói mấy câu, đi tầng hai phòng bao tìm hai tiểu thư đi lên, mời tất cả đi lên.

Ai ngờ, đúng lúc gặp Hoa Kỳ đang tự an ủi trong nhà vệ sinh.

Chương Thi cau mày nhìn chằm chằm người phía sau cửa, toàn thân cậu trần truồng, chỉ có một cái tay che ở phía dưới, nhìn bên chân cậu là đồng phục của nhân viên. Nghĩ như vậy, Chương Thi liền cười cười, xem ra nhân viên lại làm biếng rồi.

Nghĩ lại lại cảm thấy không đúng, nếu làm biếng sao lại cởi hết đồ ra như thế?

Hoa Kỳ khẩn trương nhìn người đang đi vệ sinh ở phía trước, cậu có chút ấn tượng với người này, là người Trang Hào gặp trước cửa, anh họ của Chương Viễn, đáy lòng Trang Hào nhận là anh em —— Chương Thi.

“Suýt.” Hoa Kỳ ý bảo Chương Thi không kêu lên.

Chương Thi có chút hăng hái nhìn Hoa Kỳ, sau đó quay đầu lại để Hoa Kỳ chuẩn bị cho xong.

Hoa Kỳ thật không ngờ, người này thật đúng là đủ trấn định, nghĩ được như vậy, Hoa Kỳ vội vàng nhặt quần áo lên mặc.

Xong xuôi, Chương Thi quay mặt đối diện với Hoa Kỳ.

Chương Thi nhìn Hoa Kỳ nói: “Cậu đang làm gì ở trong này vậy?”

Hoa Kỳ ngơ ngẩn: “À, tôi muốn tới đây tắm, sau đó ngủ một giấc ở nơi này.” Hoa Kỳ thêu dệt ra vô số lí do, cũng không muốn để người ta biết cậu là chạy tới nơi đây tuốt ống. (thăm du mà còn...)

Chương Thi mỉm cười, không quá tin vào lí do này: “Lời nói này không thành thật.”

“Tôi nói thật mà.” Hoa Kỳ mặc chính tề, mắt tự nhiên nói: “Chương Thi ca, anh giúp em được không?”

Chương Thi ngẩn ra: “Sao cậu lại biết tên tôi?”

“Em là.”

“Chương Thi, anh đang làm gì bên trong vậy? Đi tiểu mà đến cả tiếng đồng hồ?” Ngoài cửa truyền đến thanh âm của Bàng Suất, trong nháy mắt cắt đứt lời nói của Hoa Kỳ.

Chương Thi hướng bên ngoài cửa hô to: “Đau bụng, anh đang đi đại tiện.”

“!@#%\$@, tưởng thế nào hóa ra là ăn nhầm ỉa nhiều a.” Bàng Suất trêu ghẹo nói.

Chương Thi chỉ cười không lên tiếng.

“Chương Thi, trong cầu tiêu không có giấy đâu a.” Bàng Suất lại gào to một tiếng.

Chương Thi theo bản năng liếc nhìn ống giấy, bên trong trống rỗng, quả nhiên là không có một tờ giấy nào.

“Vương Chấn, cậu đưa cho Chương Thi cuộn giấy đi, không tí nữa lại xảy ra chuyện.” Nói xong, Bàng Suất cùng Chương Viễn hai người ở trong phòng cười không thành tiếng.

Nói thì chậm, Vương Chấn đã cầm khăn giấy đến cửa, đưa tay gõ cửa: “Có thể mở cửa ra được không?”

Chương Thi nghiêng đầu nhìn Hoa Kỳ, Hoa Kỳ vội vàng ra kí hiệu, van xin Chương Thi giúp cậu giải vây.

Chương Thi nhếch miệng, đưa tay mở cửa che Hoa Kỳ ở sau lưng.

Vương Chấn kinh ngạc nhìn Chương Thi: “Không phải anh đang đi .. sao? Sao lại đứng lên?”

Chương Thi mỉm cười: “Còn chưa đi ra được, giấy đâu?”

Vương Chấn đem cuộn giấy tới, Chương Thi nhanh chóng đóng cửa lại.

Hoa Kỳ thở phào nhẹ nhõm, nhỏ giọng nói: “Thật là rất cảm tạ anh.”

“Cảm tạ trên đầu môi không có chút thành ý nào cả” Chương Thi cười nói: “Cũng không biết bày tỏ thế nào cả?”

“Bày tỏ?” Hoa Kỳ dù sao cũng hơi kinh ngạc, gãi đầu suy nghĩ hồi lâu, linh quang hiện ra nói: “Đúng rồi, em là tấm kỳ công nơi này, chờ anh có thời gian em sẽ giúp anh tắm rửa được không, em chỉ làm được như vậy thôi, nếu còn không được vậy em cũng không còn biện pháp khác, còn tiền thì em chẳng có bao nhiêu cả.”

Chương Thi bị lời nói Hoa Kỳ làm vui vẻ, mỉm cười nói: “Được rồi, khi nào có thời gian sẽ đến tắm.” Tiếng nói vừa dứt, Chương Thi làm bộ muốn mở cửa, Hoa Kỳ ngăn ra vội vàng dựa vào trên cửa nói: “Anh định làm gì thế?”

Chương Thi cười nói: “Cậu không biết tính toán à? Một lát nữa sẽ có rất nhiều người tới đây.”

Hoa Kỳ sa sút tinh thần nói: “Em cũng rất muốn đi ra ngoài, nhưng em sợ ông chủ sẽ nhìn thấy.”

“Không có chuyện gì, tôi sẽ giúp cậu.” Nói xong, Chương Thi mở cửa WC, nhìn xung quang bên ngoài, dừng nói, trừ có thể nhìn đến Chương Viễn nửa người ở ngoài, những người còn lại cũng bị tường chặn lại. Thời cơ đi tới, Chương Thi vội vàng thay Hoa Kỳ mở cửa phòng bao, Hoa Kỳ không nói hai lời tự động đi ra ngoài.

Hoa Kỳ quay lại nhìn Chương Thi nói tiếng cảm ơn, vội vàng hướng cửa thang máy chạy đi.

Đứng ở cửa thang máy, tảng đá trong lòng Hoa Kỳ cuối cùng được đặt xuống, hít sâu một hơi sau chờ thang máy . Hoa Kỳ nhìn con số trên thang máy từ từ gia tăng, cuối cùng đã tới tầng bốn, đinh một tiếng cửa thang máy mở ra, Hoa Kỳ không kịp đi vào, chạm mặt mấy người làm cậu sợ hết hồn.

“Hoa Kỳ, sao cậu lại chạy lên tầng bốn thế?” Quản lý nghi ngờ hỏi.

Hoa Kỳ a a ô ô nửa ngày: “A. Tôi quên đồ, trước kia để quên ở trên này.”

Quản lý nhìn hai mắt: “Không có việc gì thì đừng có chạy lung tung ở tầng bốn, ở đây không phải là nơi cậu có thể chạy nhảy tự do đâu”

Hoa Kỳ không ngừng gật đầu: “Vâng, tôi xuống ngay đây.”

Quản lý mang theo mấy người đẹp ra khỏi thang máy, Hoa Kỳ đứng sang một bên, đợi bọn họ đi ra lập tức chạy nhanh vào thang máy.

Hoa Kỳ vào thang máy thì quản lý còn nghi ngờ ngó vào trong thêm vài lần, cứ cảm thấy có điểm là lạ, hần không kịp nghĩ nhiều, liền dẫn mấy mỹ nữ kia hướng phòng bao đi tới.

Vào cửa thì quản lý đứng cửa nói: “Ông chủ, người đã đến rồi.”

Bàng Suất nằm nghiêng trên giường, Chương Viễn ngồi xếp bằng bên cạnh hần, hai người đang chơi câu cá, nghe thấy lời nói của quản lý, Bàng Suất thét: “Mau cho họ vào đi.” Bàng Suất đem bài xì phé ném lên, còn nói: “Không chơi, không có ý nghĩa, tìm 2 con nhóc mới có cảm giác.”

Mấy mỹ nữ vào phòng bao, Bàng Suất nhìn họ mấy lần: “Anh em cứ tùy ý chọn, còn lại cho Vương Chấn.”

“Vậy còn chú?” Chương Viễn cười hỏi.

Bàng Suất đi theo cười nói: “Không cần anh quan tâm tôi...chân tôi đang bó thách cao, không tự chơi được, nằm đây nghĩ là được rồi.”

“Vậy tôi sẽ không từ chối nữa?” Chương Viễn híp mắt cười.

“Không sai, hôm nay ai mà từ chối tôi sẽ trở mặt với người đó.” Bàng Suất trợn to hai mắt giả giận dữ nói.

Chương Viễn nhún nhún vai xuống giường: “Vừa đúng lúc, tôi vẫn chưa được khai trai, ở đây có em nhỏ nào không?”

“Có a, để quản lý dẫn anh đi.”

Chương Viễn cười đi tới bên cạnh Chương Thi, cười nói: “Ca, anh cũng chọn một em đi, nếu không Bằng Suất lại trở mặt với anh đấy.”

Chương Thi giơ tay lên sờ sờ chớp mũi, quay người lại hỏi “Nơi này cậu có thiếu gia không?”

“Thiếu gia?” Bằng Suất dường như cùng Chương Viễn đồng thời lên tiếng, kinh ngạc nói: “Chương Thi, anh không có chuyện gì chứ?”

Chương Thi nhún nhún vai, không qua tâm nói: “Dĩ nhiên không có chuyện gì, tốt lắm.”

“Ca, đầu anh có bệnh à? Từ khi nào thì anh thích nam vậy?” Chương Viễn khiếp sợ không ít hơn Bằng Suất là mấy, nói thế nào hai người bọn họ cũng là anh em họ mà.

Chương Thi không để ý đem áo vest cởi ra, xoay tay lại ném trên giường, cười nói: “Mọi người cho là tôi vào đó bảy tám năm làm sao sống được đến ngày hôm nay? Không phải dựa vào chơi đàn ông, tôi chết lúc nào cũng không hay.”

“Tao chứ con mẹ nó chứ, anh đừng đùa được không, hay là anh ghen sắp hỏng rồi, giờ tất cả đã qua rồi, anh còn phải tiếp tục?” Bằng Suất chán ghét nói: “Đàn ông có gì mà chơi, cái lỗ- đít chơi tốt như vậy sao?”

Chương Thi duỗi lưng một cái, nói tiếp: “Cái này một dạng với trượt băng, không có gì khác biệt hết.” Chương Thi nghiêng đầu nhìn Bằng Suất cười nói: “Có hay không, không có tôi không chơi, tìm cho tôi một phòng nào đó ngủ một giấc là được rồi.”

“Haizzz.” Bằng Suất giãn mày, nở rộ nụ cười đối với quản lý nói: “Hoa Kỳ tới chưa?”

Quản lý sững sờ: “Tới rồi, mới vừa rồi tôi gặp cậu ta ở cửa thang máy đấy.”

Bằng Suất buồn bực nói: “Cậu ta tới tầng bốn làm gì vậy?”

“Nói là đi lên lấy thứ gì đó, trước kia cậu ta để quên đồ ở trên này.”

Bằng Suất ồ một tiếng không để trong lòng, đi theo nói: “Mày đi xuống kêu Hoa Kỳ lên đây, nhớ đừng nói cái gì hết, cứ bảo tao tìm cậu ta là được rồi.”

Quản lý gật đầu một cái, xoay người lại ra khỏi gian phòng .

“Bằng Suất, chú thật muốn để Hoa Kỳ cho anh của tôi chơi?” Chương Viễn rất có hăng hái hỏi.

Bằng Suất ngửa đầu cười: “Chú đoán thử xem sao...?”

“Chú không sợ đến lúc đó Trang Hào đến tìm chú tính sổ hay sao?”

Bằng Suất cười khẩy nói: “Hắn giờ không rảnh tìm tôi tính sổ, thời gian này hắn đang bận bù đầu bù cổ rồi, mãi miết tìm người đánh lén chúng ta.”

Chương Viễn nghe đến đó thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: “Chú nói chuyện này là do ai làm?”

“Không biết.” Bằng Suất thở dài nói: “Người này rất bí ẩn, nếu để tôi tra ra được là ai, tôi nhất định đập nát hắn.”

“Chú nói, có phải là người ở bên ngoài hay không?” Chương Viễn phân tích nói.

Bằng Suất lắc đầu một cái: “Không biết, xuống tay với tôi và Trang Hào đều nhìn lạ mặt, cũng không chắc chắn lắm.”

“Chuyện này cứ từ từ tính, chú cũng nên cẩn thận một chút.”

Bằng Suất ừ một tiếng: “Yên tâm đi, tôi sẽ cẩn thận hơn.”

Hoa Kỳ vào lúc này ở nhà tắm tầng dưới vẫn chưa kịp hoàn hồn, đang chuẩn bị bưng ly nước, đã nghe thấy tiếng quản lý gọi cậu, vội vàng chạy ra ngoài: “Quản lý, có chuyện gì à?”

“Ông chủ kêu cậu lên tầng bốn, nói là có việc tìm cậu.”

Hoa Kỳ gạt đầu một cái, chờ thang máy đi lên.

Hoa Kỳ xem chừng Bàn Suất tìm mình cũng không phải vì phát hiện ra cậu ở trên tầng bốn, nếu như đoán không sai, chắc là liên quan đến việc từ chức.

Hoa Kỳ ra khỏi thang máy, nhanh chóng đến phòng bao, gõ cửa: “Ông chủ, tôi có thể đi vào không?”

“Mau vào đây nhanh lên.”

Hoa Kỳ đẩy cửa vào, mặt mày hớn hở nói: “Ông chủ, anh tìm tôi có chuyện gì?”

Lần nữa cùng Chương Thi chạm mặt, Hoa Kỳ cảm kích len lén cười với y, Chương Thi cũng như thế.

“Tìm mày đương nhiên là có chuyện tốt.” Bàn Suất khoanh hai tay để trước ngực, lại đột nhiên nâng cao cái miệng lên trên mấy cái: “A yes, a no”

Hoa Kỳ trong nháy mắt không còn cười, liếc mắt xem thường.

Chương Thi cùng Chương Viễn đồng thời nhìn Bàn Suất, Chương Viễn hỏi “Bàn Suất, chú làm cái gì đấy?”

Bàn Suất nhìn Hoa Kỳ đá lông nheo: “Không có chuyện gì, chỉ đùa giỡn thôi.”

Hoa Kỳ bắt đắc dĩ nói: “Ông chủ, anh tìm tôi rốt cuộc có chuyện gì? Không có việc gì tôi đi xuống ngủ đây.”

“Đương nhiên có chuyện.” Bàn Suất từ trên giường ngồi dậy, đứng bên cạnh Chương Thi nói: “Chương Thi, tôi giới thiệu cho anh một chút, đây là chiêu bài của nhà tắm, tắm kỳ kỹ thuật vô cùng được, một lát để cho cậu ta giúp anh tắm rửa, bảo đảm khoái chết anh.”

Chương Thi cười không nói nhìn Hoa Kỳ.

“Đúng rồi đúng rồi, quên không nói với anh, cậu ta và Trang Hào đang lén phét, trong bệnh viện lúc ấy, hai người chơi lớn tiếng, cả hành lang đều là tiếp hai người đập pháo.” Bàn Suất càng nói càng không biết điều, làm sắc mặt Hoa Kỳ lúc đỏ lúc trắng.

Chương Thi vẫn cười như cũ, đưa tay từ trên giường cầm quần áo nói: “Tôi đi chỗ khác thôi.”

Hoa Kỳ và Chương Thi lướt qua bên cạnh tiếp bước nhau đi ra ngoài, sau đó nghe được Bàn Suất nói: “Nhanh đi đi, tắm rửa cẩn thận cho người ta.”

Hoa Kỳ không có mặt mũi nào để ở lại đây, vội vàng theo sau lưng Chương Thi.

Hoa Kỳ theo sau lưng Chương Thi vào phòng bao, Chương Thi đang ngồi trên giường cởi áo sơ mi, y liếc Hoa Kỳ một cái nói: “Đi phòng tắm đem nước mở ra, tôi đi sang tắm.”

“À” Hoa Kỳ xoay người vào phòng tắm.

Chương Thi cởi hết quần áo sau đó đi vào, Hoa Kỳ nghiêng đầu nhìn y mấy lần, tầm mắt tự nhiên rơi vào hình xăm trên đùi y, đó là một trận Âm Dương Bát Quái, bên cạnh hình xăm là một con rắn dữ tợn khiến người ta phát khiếp.

Chương Thi thấy Hoa Kỳ nhìn phía dưới mình chăm chăm, rất tự nhiên mà nghĩ sai, hé miệng cười nói: “Đừng bảo là cậu chưa bao giờ nhìn thấy của ai lớn đến vậy nhé?”

“Hả?” Hoa Kỳ sững sờ, nhìn chăm chăm mặt y, sau đó bĩu môi nói: “Tôi không chú ý đến cái đó.”

Chương Thi cười yếu ớt, sau đó nằm lên giường lên, y nghiêng đầu nhìn Hoa Kỳ nói: “Ngày đó ở cửa nhà Trang Hào, người bên cạnh cậu ta là cậu có phải không?”

Hoa Kỳ gạt đầu một cái: “Ừ.”

Chương Thi giơ tay lên kê sau ót nói tiếp: “Cậu là đồng tính luyến ái?”

“Đúng vậy” Hoa Kỳ nhẹ nhàng thừa nhận.

Chương Thi híp mắt nhìn cậu, cười nói: “Tôi và Trang Hào biết nhau lâu như vậy, không hề biết cậu ta thích đàn ông đấy.”

“Anh ấy không thích đàn ông, mà anh ấy cũng không hề thích tôi.” Hoa Kỳ vừa thử nước ấm vừa nói.

Chương Thi kinh ngạc nói: “Bàng Suất nói hai người. . . .”

“Chuyện quá phức tạp, tôi cũng không biết nên nói sao.” Hoa Kỳ cầm vòi hoa sen lại gần Chương Thi: “Nước đã đủ ấm chưa?”

Chương Thi gật đầu một cái: “Cậu cảm thấy Trang Hào là người như thế nào?”

“Rất tốt.” Hoa Kỳ cười láo lỉnh nói.

Chương Thi cười theo: “Trên giường có lợi hại không?”

34. Chương 34: Không Thể Chờ

Trang Hào trên giường lợi hại sao? Hoa Kỳ trong nháy mắt nhớ lại mấy lần trước, mỗi lần ít nhất ba ~ bốn mươi phút, nên tính là lợi hại đi? Nghĩ như vậy, Hoa Kỳ không khỏi bĩu môi: “Tôi nào biết, không có người để tôi so sánh.”

Chương Thi hé miệng cười cười, sau đó nụ cười chợt giảm, bình tĩnh nói: “Cậu và cậu ta đã làm với nhau hay chưa?”

Hoa Kỳ liếc y một cái: “Rồi.”

Chương Thi thở dài, từ từ nhắm mắt lại: “Mau tắm cho tôi đi, Bàng Suất nói kỹ thuật của cậu rất tốt, để cho tôi lĩnh giáo một chút.”

Chương Thi nói bình thản, nhưng truyền vào trong tai Hoa Kỳ thì không phải là chuyện như vậy, có ý vị khiêu khích.

Hoa Kỳ từ tắm hành nghiệp kỳ công đến nay đã hai ba năm, cậu tương đối có lòng tin với kỹ thuật của mình, thật đúng là không có mấy người có thể so sánh với cậu.

Hoa Kỳ dùng vòi hoa sen dội lên thân thể Chương Thi, sau đó từ trong túi công cụ lấy ra khăn tắm, thấm ướt rồi vắt khô một nửa, bắt đầu cẩn thận xoa xoa thân thể cho Chương Thi.

Rất nhiều người tắm kỳ là vì rửa sạch thân thể, mà có vài người tắm kỳ là để thả lỏng thần kinh, thả lỏng áp lực, cho nên, Hoa Kỳ tắm kỳ cho Chương Thi không hề phí hơi sức, cũng không thấy hạ bần, ngược lại Chương Thi, lúc Hoa Kỳ chà xát đến cổ y, Chương Thi bỗng chốc mở mắt, nói: “Nơi này không cần chà xát nữa.”

Hoa Kỳ giật mình: “Không chà xát thì không chà xát, anh trừng tôi làm gì? Định hù dọa người hay sao?” Hoa Kỳ cảm tức nhìn y.

Chương Thi giận quá hóa cười: “Không có ý kia, nhưng mà chà xát ở cổ thấy không thoải mái.”

Hoa Kỳ không để ý nữa, an tĩnh thay y tắm kỳ, không nhiều một lát đi tới phía dưới, Hoa Kỳ dùng khăn tắm chà xát hình xăm của y hai cái, sau đó tránh qua vết sẹo dữ tợn bên cạnh.

“Không sao, cậu có thể tùy tiện chà xát.” Chương Thi mở miệng nói.

Hoa Kỳ ngớ ngẩn: “Cái gì không sao?”

Chương Thi cười nói: “Vết sẹo kia đã không có chuyện gì, không cần phải tránh đâu.”

Hoa Kỳ theo dõi y nói: “Anh thế nhưng biết tôi nghĩ gì?”

“Rõ ràng như vậy, tôi làm sao có thể không biết.” Chương Thi khẽ nhếch miệng, sau đó nhắm hai mắt lại.

Hoa Kỳ dùng tốc độ chà xát sạch sẽ hai chân Chương Thi, đưa tay vỗ vỗ đầu gối y nói: “Trước mặt chà xát xong rồi, lật người nằm xuống.”

Chương Thi ừ một tiếng, lật người nằm sấp lên giường, đặt tay dưới nệm, nói: “Cậu tên là Hoa Kỳ?”

Hoa Kỳ xoa xoa sau lưng Chương Thi nói: “Ừ, đóa hoa hoa, chờ xí kỳ.”

“Thật là buồn cười, lần đầu tôi nghe họ Hoa.” Chương Thi nhắm mắt lại nói.

Hoa Kỳ vừa chà xát vừa nói: “Cái này đâu có hiếm đâu.”

Chương Thi cười nhẹ.

Hoa Kỳ bấu môi, sau đó để khăn tắm vào trong chậu, rồi lấy một chai tinh dầu trong túi công cụ của mình ra, bóp lên lòng bàn tay một ít, sau đó xoa đều trên lưng Chương Thi.

Lúc đầu ngón tay Hoa Kỳ tiếp xúc lên phía hông Chương Thi thì Chương Thi cả người rét lạnh, giật phắt người dậy nắm chặt tay Hoa Kỳ: “Cậu đang làm gì vậy?”

Hoa Kỳ nhìn Chương Thi đang giận không kềm được, hoảng sợ nói: “Tôi có thể làm gì, xoa bóp cho anh a, nếu không thì làm gì bây giờ?”

Chương Thi cau mày nói: “Xoa bóp cũng xoa bóp chỗ kia sao?”

Hoa Kỳ cười nói: “Anh không biết sao, thời đại phát triển, xã hội tiến bộ, người có tiền đều biết hưởng thụ, hơn nữa, tôi đây kỹ nghệ cũng thuộc hàng thượng đẳng, lúc xong rồi anh sẽ cảm thấy vô cùng thoải mái.” Hoa Kỳ rút cánh tay mình từ tay Chương Thi ra, gật đầu ý bảo nói: “Năm xuống đi.”

Chương Thi nhìn Hoa Kỳ mấy lần, không nói gì nữa, tiếp tục nằm xuống để cậu xoa bóp.

“Anh nói đi, vì sao anh lại khẩn trương như vậy? Tôi cũng xoa bóp cho Trang Hào và Bằng Suất cũng không thấy họ phản ứng kịch liệt như anh đâu đâu.” Hoa Kỳ vừa nói vừa đem tay đặt lên cúc hoa Chương, vuốt tất cả nếp uốn, cúc hoa của Chương Thi có khá nhiều lông, một lát sau đã có mấy túm lông bết lại vào nhau.

Chương Thi vẫn cảm thấy không quen, cau mày nói: “Trước kia tôi chưa từng làm như vậy, cho nên. . . .”

Hoa Kỳ nhe răng cười một tiếng, nâng lên một cánh tay khác của Chương Thi, vỗ lên hông của y một cái: “Anh phải học được hưởng thụ, tôi thấy anh cũng là người có tiền mà, phải không?”

Chương Thi nhếch miệng nói: “Sao cậu biết tôi có tiền?”

“Đoán chứ sao.” Hoa Kỳ chép chép miệng nói tiếp: “Lúc tôi biết Trang Hào, liền cảm giác người này có thật nhiều tiền, nhưng người có tiền cũng chưa hẳn hào phóng, tôi nghĩ anh cũng giống anh ấy.”

Chương Thi cười cười: “Cậu đoán sai rồi, tôi đây không có nhiều tiền, vẫn cô đơn lẻ bóng một mình.”

Hoa Kỳ cứng miệng không lên tiếng được.

Chương Thi từ từ thích ứng với biến hóa trên khuôn mặt của Hoa Kỳ, lông mày cũng dần dần ra, một lúc sau, Chương Thi mở miệng nói: “Hoa Kỳ, tôi nhờ cậu một chuyện được không?”

“Nhờ tôi?” Hoa Kỳ cười: “Đừng đùa tôi... tôi chỉ là một người tắm kỳ có gì để nhờ.”

Chương Thi cười nói: “Chuyện tôi nói cậu nhất định có thể làm được.”

Hoa Kỳ kinh ngạc nói: “Vậy anh nói tôi nghe một chút.”

Chương Thi trầm mặc một hồi lâu: “Sáng mai giúp tôi hẹn Trang Hào ra ngoài ăn một bữa cơm đi, quả thực đã nhiều năm tôi không gặp cậu ấy rồi.”

“Có mỗi việc này thôi sao?”

“Đúng, mỗi chuyện này thôi.”

Hoa Kỳ rút tay về, ra ký hiệu nói: “Không thành vấn đề, nhưng mà anh phải trả cho tôi tiền xe, từ nơi này đến nhà anh ấy đi xe hết 25 tệ rồi, đi qua đi lại cũng mất 50 đó.”

“Không thành vấn đề, tôi cho cậu hẳn một trăm, 50 tôi giữ lại để phòng trường hợp cậu chuồn mất.”

Hoa Kỳ bĩu môi nói: “Anh có cần phải như thế hay không.”

“Thế nào? Chê ít à?”

Hoa Kỳ nhe răng cười một tiếng: “Làm sao có thể chứ, chỉ cần 50 thôi.” Hoa Kỳ lấy chiếc khăn lông trong chậu vắt khô: “Tại sao anh lại không trực tiếp đi gặp anh ấy?”

“Nói cậu cũng không hiểu, cứ coi như là tôi cũng không muốn trở về khu Hướng An đi.” Chương Thi hời hợt nói qua.

Hoa Kỳ gạt đầu một cái: “Chà xát xong rồi, đứng lên tự mình rửa tắm rửa đi, rồi trở về phòng ngủ thôi.”

Chương Thi từ từ ngồi dậy, duỗi lưng một cái nói: “Đúng như cậu nói, sau khi chà sát cảm thấy thân thể rất dễ chịu.”

“Tất nhiên, kĩ thuật của tôi tốt như vậy, nếu như trước kia, tôi đã thu đến 500 tệ rồi.” Hoa Kỳ đắc chí nói.

Chương Thi cười chuyển hướng hai chân, thân thể hướng về sau nghiêng về, ngược đầu nói: “Hoa Kỳ, cậu là người bị đê đúng không?”

“Hả?” Hoa Kỳ trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, lúc lấy lại tinh thần thì Chương Thi đã đứng lên, tiến tới gần Hoa Kỳ, nhị đệ phía dưới đã cứng rắn.

Mặt Hoa Kỳ đỏ lên lui lại mấy bước nói: “Ai ai ai, anh đang nghĩ cái gì vậy?”

Chương Thi cúi đầu cười nói: “Tôi muốn làm gì, nghĩ cũng biết chứ sao.”

“Thật xin lỗi, nhà tắm có cung cấp các phục vụ tiểu thư, anh tìm mấy cô đó đi.” Hoa Kỳ bối rối bắt đầu dọn dẹp túi công cụ.

Chương Thi xem thường, ngược lại tiếp tục tiến tới gần, tiếp cận, Chương Thi vừa muốn mở miệng nói chuyện thì nghe thấy phanh một tiếng, cửa phòng bao bị đập ra.

Chương Thi lạnh lùng nhìn về phía cửa nhà vệ sinh.

Cửa nhà vệ sinh bị đá văng, Vương Chấn đỡ Bàn Suất vào cửa, Bàn Suất cà lơ phất phơ nói: “Ồ a, chuẩn bị vắc sủng ra trận?”

Chương Thi nhếch miệng: “Đúng vậy, có phải cậu canh chừng đúng lúc này để vào không?”

Bàn Suất bất cần đời nói: “ĐM, tôi nghĩ là đã chơi xong rồi, đang muốn xem truyền hình trực tiếp, xem ra tới quá sớm.” Nói xong, Bàn Suất nện bước đi vào, quét mắt nhìn Hoa Kỳ nói: “Đừng đùa nữa, tôi đã chuẩn bị một bàn mặt chược, bởi anh em đi nhậu đi.”

Chương Thi vốn đang định..., cúi đầu nhìn qua nhị đệ đã xiu xuống của mình, không nhanh không chậm nói: “Cậu chỉ vì mặt chược mà đến đây phá hư việc tốt của tôi hả?”

Bàn Suất nhe răng cười nói: “Tôi đây không phải nóng lòng ư, nhanh mặc quần áo, tôi đếm sát vách chờ anh.” Nói xong, Bàn Suất lại nhìn Hoa Kỳ: “Hoa Kỳ, kĩ thuật của mày càng ngày càng kém, lâu như vậy mà làm không xong sao?”

Hoa Kỳ đang cầm túi công cụ. xoay người, cười khổ nói: “Tôi đã làm xong lâu rồi, nhưng.”

“Xong rồi vậy không cút mau, tầng dưới có nhiều khách như vậy, mày định làm biếng đúng không?” Bàn Suất mắng bừa.

Hoa Kỳ co rụt cổ lại, vội vàng nói: “Tôi xuống ngay đây.”

Bàn Suất lui qua bên cạnh, đợi Hoa Kỳ chạy qua chỗ mình, giơ chân không bó thạch cao đá vào mông Hoa Kỳ một phát: “Giỏi lắm, dám lười biếng.”

Hoa Kỳ che mông vội vàng chạy khỏi phòng bao.

Bàn Suất thấy Hoa Kỳ chạy xa rồi, cười quay đầu lại nói: “Chuyện này đều tại tôi, khiến anh em mất hứng ha.”

Chương Thi cười coi như không sao cả, cầm lấy áo choàng tắm khoác trên người nói: “Bàng Suất, có phải cậu có ý với Hoa Kỳ không?”

Bàng Suất sững sốt: “Sao anh lại nghĩ như thế được nhỉ, tôi thích đàn bà.”

Chương Thi khinh thường hẳn, nói lảng sang chuyện khác: “Sáng mai tôi hẹn Trang Hào ăn cơm, cậu có muốn đi cùng không?”

Bàng Suất suy nghĩ một chút: “Cũng được, dù sao sớm muộn gì cũng phải chạm mặt nhau, không bằng ngày mai gặp luôn đi.” Bàng Suất đưa tay ngăn Chương Thi lại: “Đừng nói lời vô ích nữa, đi hưởng thụ tiếp đi.”

Chương Thi mặc cho Bàng Suất đẩy ra khỏi phòng vệ sinh, chậm rãi hướng sát vách đi tới.

Hoa Kỳ xuống tầng trở lại nhà tắm nam thì bên trong đã không còn khách, liền vào một phòng bao nào đó, nằm trên giường, cậu lẩn qua lộn lại nhớ lại những chuyện vừa mới xảy ra, cậu thật không ngờ ngoài Trang Hào còn có người muốn cùng cậu. cậu không thể nghĩ được thêm nữa, lật người nằm sấp trên giường, gập gối ngủ quên mất.

Giữa trưa ngày hôm sau, Hoa Kỳ xin quản lý nghỉ, sau đó chạy tới chỗ công ty xe của Trang Hào.

Cho đến lúc xuống xe Hoa Kỳ mới nhớ ra, hôm qua đi vội qua, quên đòi tiền xe của Chương Thi, thế chẳng phải là mất gà mất cả nắm gạo hay sao?

Hoa Kỳ buồn bực đi vào cửa chính của công ty xe, vừa vào trong, đúng lúc thấy Trang Hào từ gầm xe bò ra ngoài, cầm trong tay cái cờ lê, trên mặt trên người khắp nơi đều là vết dầu xe.

Trang Hào thấy Hoa Kỳ hơi ngẩn ra: “Cậu tới đây làm gì?”

Hoa Kỳ nhe răng cười nói: “Nhớ anh cho nên mới tới.”

Trang Hào cau mày từ trong túi móc ra bao thuốc lá, nhìn Hoa Kỳ mấy lần: “Cậu ăn mặc phong phanh thế sao? Không sợ chết rét à?”

Hoa Kỳ hít mũi một cái: “Không có gì, hôm nay ấm áp hơn hôm qua nhiều.”

“Ra phòng chờ chờ tôi đi, tôi còn mấy việc nữa phải làm.” Nói xong, Trang Hào đem nửa điều thuốc ném vào trong đồng tuyền, xèo một tiếng tắt lửa, sau đó anh chui vào gầm xe lần nữa xuống. (Snoo: chịu thôi, ta ra ngoài sửa xe toàn bị người ta chêm ác vì chẳng hiểu gì về xe cả)

Hoa Kỳ cũng không có nghe lời đi vào phòng chờ, ngược lại ngồi chồm hổm bên cạnh anh, ghé đầu hướng gầm xe nhìn xuống: “Ca, không phải anh là ông chủ sao? Sao phải tự mình phải sửa xe chứ?”

“Không có đủ người, hơn nữa, tôi cũng phải làm chứ.” Trang Hào cầm cờ lê vắn vắn mấy con ốc.

Hoa Kỳ ừ một tiếng, nói tiếp: “Ca, hôm qua ở phòng tắm em gặp Chương Thi, anh ta bảo em hẹn anh đi ăn cơm với anh ta.”

“Anh ta đi cùng Chương Viễn sao?” Trang Hào nhẹ giọng hỏi.

“Ừ, hôm qua tới đã nhận xong rồi.”

Trang Hào thở dài, từ gầm xe bò ra ngoài, ngồi trên đất nói: “Tôi đã sớm đoán ra, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy, để tôi thay quần áo rồi đi.”

Hoa Kỳ đứng dậy cùng Trang Hào trở về phòng nghỉ.

Trong phòng nghỉ cũng ấm áp, Trang Hào cởi áo ngoài, người anh ẩm đầy mùi xăng khiến Hoa Kỳ phải nhíu mày: “Ca, em đi lấy cho anh một chậu nước ấm.” Hoa Kỳ không đợi Trang Hào nói liền chạy ra ngoài, khi trở về, Trang Hào mặc áo giữ ấm ngồi xếp bằng trên giường gạch, trên má tái còn dính vế dầu đen.

Hoa Kỳ để chậu nước xuống, cười nói: “Ca, em đột nhiên muốn đặt cho anh một biệt hiệu.”

“Biệt hiệu gì?” Trang Hào ngậm lấy điều thuốc nói.

“Trang đại miêu, thế nào, cùng Hoa tiểu cầu em rất xứng đôi đi?”

Trang Hào giận quá hóa cười: “Xứng cái đầu cậu.” Nói xong, Trang Hào nghĩ xuống giường rửa mặt, ngược lại Hoa Kỳ vượt lên trước cầm khăn lông nói: “Để em rửa cho.”

Trang Hào đã quen với việc như vậy rồi, tự nhiên để cậu giúp mình lau mặt, lau được một nửa, Hoa Kỳ thừa dịp Trang Hào không để ý hôn lên mặt anh một cái, cười nói: “Ca, trên mặt đầy mùi xăng.”

Trang Hào cau mày nói: “Tôi thấy cậu lại nổi máu dâm rồi.”

Hoa Kỳ mím môi: “Cũng không thể trách em được mà, cả đêm qua em đều nghĩ đến anh.” Nói xong, Hoa Kỳ ném khăn vào trong chậu, nhanh chóng cởi áo khoác nhưng cửa mình ra.

Trang Hào bất đắc dĩ cười khổ: “Trước tiên khóa cửa lại đã.”

Hoa Kỳ nhận được lệnh, cởi áo khoác xuống rồi chạy ra khóa cửa lại, khi trở về đã đá giày, không thể chờ đợi bò lên giường, đưa tay đẩy Trang Hào nằm xuống giường gạch.

“Cậu làm gì mà gấp như vậy chứ?” Trang Hào mắng, nhưng phía dưới đã cứng mất rồi, cảm nhận Hoa Kỳ vuốt ve nhị đế của mình cách một lớp quần lót.

Hoa Kỳ nào có thời gian nói chuyện, tập trung tinh thần nhắm thẳng chỗ nhị đế của Trang Hào.

35. Chương 35: Co Lại

Có câu: một ngày không gặp ngỡ đã ba thu, một ngày ngắn ngủn chỉ có 24h, trừ công việc ra, mọi suy nghĩ của Hoa Kỳ đều nhớ đến Trang Hào, nghĩ thôi cả người đã nóng hết cả lên rồi. Không biết Trang Hào trước đây thế nào, Hoa Kỳ vẫn là một đứa ngây thơ chưa biết mùi đời, nhìn hơn hai mươi năm, làm sao có thể kìm nén được đây?

Hoa Kỳ thầm nghĩ mình không biết mắc cỡ đi?

Nghĩ linh tinh một hồi, nghĩ tới nghĩ lui, Hoa Kỳ hình như ngộ ra được một điều, mình đối với Trang Hào nhiệt tình nhưng với người khác lại chẳng cảm thấy gì

“A” Trang Hào đột nhiên rên lên một tiếng, tức giận nói: “Hoa tiểu cầu, hôm nay cậu đã dùng răng cắn tôi ba lần rồi đấy”

Hoa Kỳ liếm môi một cái, cười nói: “Mới vừa rồi nghĩ đến chuyện ấy.”

“Mả cha cậu, làm cũng không chuyên tâm nữa.” Trang Hào đẩy đầu Hoa Kỳ ra, cẩn thận liếc nhìn phía dưới: “ĐM, thật may là không có rách da, nếu không tôi cắn chết cậu.”

“Em vốn làm chuyện ấy không hề chuyên nghiệp, mới làm có mấy lần, anh phải chờ em thực hành xong đã chứ.” Hoa Kỳ lần nữa cúi đầu.

“Mả cha nhà cậu, cậu cho tôi là công cụ để cậu thực hành à?” Trang Hào cúi đầu nhìn Hoa Kỳ ra sức như vậy, chợt thấy tò mò rốt cuộc vừa nãy Hoa Kỳ nghĩ cái gì: “Hoa tiểu cầu, vừa rồi cậu nghĩ gì vậy?”

Hoa Kỳ ngẩng đầu lên, chép chép miệng, cợt nhả nói: “Anh đoán đi.”

“!@#%\$@, cậu thích thì nói, không thôi.” Trang Hào ngược đầu, nhắm mắt lại nói: “Hoa tiểu cầu, tôi vẫn thấy buồn bực, rốt cuộc cậu thích tôi điểm nào?”

Hoa Kỳ cực kỳ vui mừng, không trả lời Trang Hào.

Trang Hào cúi đầu, nhìn Hoa Kỳ nói: “Về sau chúng ta đừng làm như vậy nữa, tôi nhận cậu làm đệ đệ của tôi, về sau có việc gì tôi sẽ bảo vệ cậu.”

Hoa Kỳ vừa nghe Trang Hào nói như vậy liền nóng nảy, ngẩng đầu lên, khóe miệng còn dính nước miếng: “Em cảm thấy như bây giờ rất tốt mà.”

Trang Hào cười cười không có tiếp tục nói chuyện này nữa.

Hoa Kỳ lại cúi đầu xuống, Trang Hào nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên phát hiện trên kính cửa sổ hiện lên 2 bóng người, mặc dù sắc trời hơi tối nhưng không khó nhìn ra đó là hai người nào.

Trang Hào một tay kéo chăn che kín Hoa Kỳ cùng mình, không đợi Hoa Kỳ phản ứng, Trang Hào lớn tiếng thét: “Vương Văn Đào mày ngu à, ở bên ngoài làm gì đấy hả?”

“Ha ha ha ha” bên ngoài truyền đến từng trận tiếng cười, ngay sau đó giọng Vương Văn Đào truyền đến: “Không có chuyện gì không có chuyện gì, hai người tiếp tục, em cùng Quách Tĩnh nhàn rồi quá đứng đây canh cửa.”

“Vương Văn Đào, tiên sư nhà mày, dám bán đứng tao.” Quách Tĩnh cười mắng, ngay sau đó xông trong nhà hô: “Ca, hai người tiếp tục ha, chúng tôi cái gì cũng không thấy, cứ tiếp tục đi nha.” Nói xong, Quách Tĩnh cùng Vương Văn Đào vừa cười vừa chạy nhanh ra ngoài.

Bên ngoài không có động tĩnh gì, Hoa Kỳ lúc này mới đem đầu từ trong chăn chui ra ngoài: “Làm em sợ muốn chết.”

Trang Hào cũng thở dài một hơi: “May là 2 tên này nhì thấy, nếu để người khác trong đội xe nhìn thấy, về sau làm sao còn có mặt mũi gặp người khác.”

Hoa Kỳ bĩu môi, đưa tay chọt chọt anh em của Trang Hào: “Ca, có tiếp tục nữa không?”

Trang Hào hăng hái vốn đang rất cao, ai ngờ bị hai thằng nhãi này quấy rối nhất thời tức hỏa, bất đắc dĩ nói: “Thôi, hôm khác hãy nói.” Trang Hào gác chân, đưa tay từ trong quần áo móc ra điều thuốc ngậm lên miệng, tiếp cúi đầu nhìn phía dưới, nói lầm bầm: “ĐM, tất cả đều tại cái miệng nhà cậu.”

Hoa Kỳ ngồi xếp bằng đối diện với anh, ý tưởng trong đầu chọt lóe: “Nước miếng rất nhiều.”

Trang Hào hì hì cười, mãnh liệt vươn tay nắm lấy mặt Hoa Kỳ nói: “Hoa tiểu cầu, cậu thật là.”

Hoa Kỳ xem thường nháy mắt, ánh mắt long lanh khiến Trang Hào không nhịn được cười: “Được rồi, đừng bày ra vẻ mặt này với tôi, tắm đi, tắm xong còn đi nữa.” Trang Hào đứng dậy xuống giường, đi ra ngoài.

“Ca, chờ một lát.”

Trang Hào quay đầu lại: “Làm gì?”

“Anh mau tới đây.” Hoa Kỳ vẫy tay bảo anh đi tới.

Trang Hào buồn bực đi tới, ngậm điều thuốc, híp mắt cà lơ phát phơ nhìn Hoa Kỳ nói: “Cái gì?”

“Anh quay đi chỗ khác.”

“ĐM, rốt cuộc cậu muốn làm gì?” Trang Hào tức giận nói.

“Anh cứ quay đi chỗ khác đi em không hại anh đâu.” Hoa Kỳ cười nói.

Trang Hào nghi ngờ nhìn Hoa Kỳ, xoay lưng lại. Ai ngờ thân hình Trang Hào còn chưa có đứng vững, Hoa Kỳ đã nhảy lên lưng anh, hai chân quắp chặt lấy eo anh, cười nói: “Ca, em lười đi giày lắm, anh công em đi đi.”

“Mả cha cậu.” Trang Hào ngoài miệng mặc dù mắng Hoa Kỳ, nhưng cũng cười đồng ý, anh công Hoa Kỳ chậm rãi đi đến nhà vệ sinh.

Trong phòng nghỉ ở đoàn xe của Trang Hào có duy nhất một nhà vệ sinh, trong nhà vệ sinh rất lạnh.

“Ca, nơi này lạnh quá, anh tắm làm sao được?”

Trang Hào cau mày nói: “Dùng nước nóng lau rửa qua là được rồi.”

Hoa Kỳ gạt đầu một cái, sau đó từ trên lưng Trang Hào xuống, chân không đứng trên mặt đất lạnh căm, khoanh tay run lập cập.

Trang Hào nhìn bên trong, vội vàng cầm bình nước nóng ở trên bậu cửa sổ xuống rót ra: “Tôi thường tắm ở đây cho nên không có bình nước nóng, chịu khó một chút vậy.”

Hoa Kỳ lắc đầu cười: “Không sao, em có thể chịu được mà.”

Trang Hào nhếch miệng, quan sát Hoa Kỳ một chút, nhìn đến dưới bụng cậu Trang Hào nhất thời cười: “Hoa tiểu cầu, đệ đệ cậu cũng run cầm cập đấy.”

Hoa Kỳ theo bản năng cúi đầu, vội vàng khép lại hai chân nói: “Em lạnh quá mà.”

Trang Hào mím môi cười, tiện tay từ trên cửa sổ cầm một cái khăn lông, Trang Hào rất ít khi vệ sinh cá nhân ở đây, vì vậy, chiếc khăn lông này cũng lâu lắm rồi, trải một thời gian đã cong queo. Trang Hào cầm khăn lông trong tay để vào trong chậu nước nóng.

“Hắt xì.” Hoa Kỳ hắt hơi một cái.

Trang Hào nghiêng đầu nhìn cậu: “Có lạnh lắm không?”

Hoa Kỳ gật đầu: “Không phải lạnh bình thường.”

“Cố nhịn một tí.” Trang Hào quay người lại, đưa tay cầm khăn mặt trong chậu, muốn nó mau mềm ra.

“Ca, em ôm anh một chút được không?” Hoa Kỳ giả vờ hỏi, không chờ Trang Hào đồng ý liền dán chặt trên lưng anh, nhỏ giọng nói: “Như vậy thấy ấm hơn nhiều.”

Trang Hào không lên tiếng nữa, mặc cho Hoa Kỳ ôm như vậy. Không bao lâu khăn lông mềm đi, Trang Hào lấy khăn lông ra, vắt bớt nước, nhẹ lay động người: “Đừng ôm nữa, lau cho xong đi.”

“Ừ.” Hoa Kỳ buông lỏng tay ra: “Ca, em giúp anh lau.” Hoa Kỳ lấy khăn lông trong tay Trang Hào, không sợ nóng tự vắt nước đi, cẩn thận lau quanh người Trang Hào.

Trang Hào đột nhiên cười: “Biết cậu cũng lâu rồi, tôi phát hiện cậu chỉ có thể làm nhân viên tắm kì mà thôi.”

Hoa Kỳ xem thường cười: “Tắm kỳ thì sao chứ, tiền lương không ít, còn có thể nhìn trai đẹp, một công đôi việc.” Hoa Kỳ mỉm cười ngẩng đầu lên, quần vòng quanh tay Trang Hào lau nhẹ nhẹ .

“ĐM tắm kì còn tranh thủ nhìn đàn ông sao?” Trang Hào nhăn mày, có chút cảm tức nói.

Hoa Kỳ cười nói: “Trước kia là thế, nhưng hiện tại thì không phải.” Hoa Kỳ trợn to cặp mắt cùng Trang Hào nhìn nhau: “Bây giờ chỉ cần nhìn anh là đủ rồi.”

“Đồ biến thái.” Trang Hào then thùng quay đầu sang chỗ khác, không tiếp tục nhìn Hoa Kỳ nữa.

Trong nhà vệ sinh đèn tương đối tối, Hoa Kỳ cũng thể nhìn ra Trang Hào có phải hay không đang then thùng rồi. Đột nhiên, Hoa Kỳ đột nhiên xuất hiện tà ý, kinh ngạc kêu một tiếng: “Má ơi.”

“Làm sao thế?” Trang Hào sững sờ, quay đầu hỏi.

Hoa Kỳ đưa ngón tay chỉ vào mắt Trang Hào nói: “Ca, miệng anh sao lại chảy máu?”

“Hả?” Trang Hào theo bản năng sờ sờ miệng, nhìn lại tay mình, phía trên không thấy gì cả: “Nơi đó có máu à?”

“Ở đây.” Hoa Kỳ tới gần, đầu ngón đặt sát khoe miệng anh, thừa dịp bắt ngờ hôn lên môi anh một cái.

Trong chốc lát Trang Hào mở to mắt nhìn cậu, cảm tức nói: “Hoa tiểu cầu cậu lại muốn ăn đòn phải không?”

Hoa Kỳ vui thích sờ sờ miệng: “Mùi vị cũng không tệ nha.”

Trang Hào vừa giận vừa buồn cười: “Cậu định gặm hai khối thịt của tôi à?”

Hoa Kỳ vẫn cười như cũ cũng không lên tiếng, vui thích tiếp tục lau giúp Trang Hào, lúc lau chân, dây giày có chút không chỉnh tề, Hoa Kỳ cẩn thận buộc lại, đứng dậy nói: “Làm xong rồi.”

Trang Hào ừ một tiếng: “Cậu cũng tự lau qua một chút đi.”

“Ừ, anh cứ đi mặc quần áo trước đi, để em tự mình làm là được rồi.” Hoa Kỳ đem khăn mặt để lại trong chậu, nước bên trong cũng đã nguội dần.

“Mới vừa rồi cậu nói lạnh mà, cứ dùng đi, tôi còn nhiều nước nóng lắm.”

Hoa Kỳ vịn khăn tay nói: “Không cần, anh vừa lau xong, nhanh mặc quần áo vào đi kéo cảm lạnh.”

“Cậu chắc chắn chứ?”

Hoa Kỳ chắc chắn gật đầu: “Em chắc chắn mà, anh ra ngoài đi.”

Trang Hào suy nghĩ một chút cũng không nói gì nữa, đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Cửa đóng lại thì Hoa Kỳ cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, cậu đi tới trước cửa khóa cửa lại, rơi vào trong suy nghĩ miên man, cậu nhắm nghiền hai mắt, tay phải để ở phía dưới, tự mình an ủi.

Sau khi tắm xong, Hoa Kỳ nhanh chóng lau sạch thân thể, cẩn thận thpin quần áo cái dính cái gì không, mà Trang Hào đã quần áo chỉnh tề ngồi trên giường gạch loay hoay nghịch điện thoại di động, anh thấy Hoa Kỳ chạy vào vội vàng vén chăn lên nói: “Đi vào đây ngồi cho ấm đã.”

Hoa Kỳ không nói hai lời nhảy lên giường, chui vào trong chăn run cầm cập nói: “Thật là lạnh a.”

Trang Hào cười nói: “Mới vừa rồi là ai nói không có chuyện gì? Nếu cậu đuổi đem tôi ra ngoài, nói không chừng tôi còn có thể công cậu ra ngoài đấy.” Trang Hào vô tình hay cố ý nhướn mày, đùa giỡn mười phần.

Hoa Kỳ cứng miệng, từ trong chăn chui ra bắt đầu mặc quần áo chỉnh tề.

Hoa Kỳ cùng Trang Hào ở trong phòng nghỉ thật lâu, ít nhất cũng phải 2 giờ, lúc ra cửa trời đã tối, Trang Hào lấy chìa khóa, lúc này mới vội vã chạy tới khu Thiết Đông.

Trang Hào lái xe rất chuyên nghiệp, tốc độ lại vững vàng, chỉ hơn 20 phút sau đã đến cửa Nhà tắm Ngũ Hành.

“Ca, anh chờ em một chút, em đi tìm anh ta cho.”

“Ừ.”

Hoa Kỳ từ trong xe ra ngoài, liền chạy như điên vào nhà tắm, cậu chân trước vào cửa, chân sau liền nhìn thấy Chương Thi cùng Bàn Suất đang ngồi trên ghế sa lon ở đại sảnh vừa nói vừa cười.

Hoa Kỳ chạy tới, thở hổn hển nói: “Gì kia. Cái đó.”

Bàn Suất cau mày nói: “Mày làm cái gì vậy? Có chuyện gì từ từ nói.”

Hoa Kỳ vỗ ngực cho thuận khí, nhìn Chương Thi nói: “Ngày hôm qua anh bảo tôi hẹn Trang Hào đi ăn, tôi đã hẹn anh ấy rồi, đang chờ ở cửa đấy.”

Chương Thi cười một tiếng, giơ tay lên liếc nhìn đồng hồ: “Vừa đúng giờ cơm.” Chương Thi từ trên ghế salon đứng lên, đôi tay kéo kéo áo, sau đó nói với Bàn Suất: “Cùng nhau đi, tôi mời khách.”

“Ai nha.” Bàn Suất hình như có chút do dự: “Hôm qua tôi nói với anh, hôm nay suy nghĩ lại có chút không thích hợp, hay là anh cứ ra ngoài ăn cơm với hắn đi.”

“Thật không đi à?” Chương Thi cười hỏi.

Bàn Suất khẳng định nói: “Các người đi đi, tôi lên tầng nằm một lát, hơn nữa, chân của tôi cũng không tiện đi lại cho lắm.”

“Được rồi, vậy cậu chờ Chương Viễn trở lại, để cho nó giúp cậu xử lý chuyện lấp đặt thiết bị vậy.”

“Không thành vấn đề.” Bàn Suất hào phóng cười.

“Đi thôi.” Chương Thi lời mặc dù là mới với Hoa Kỳ, nhưng ánh mắt y thủy chung lại nhìn ở bên ngoài.

Hoa Kỳ theo sau lưng Chương Thi ra khỏi nhà tắm, lúc xuống cầu thang, Chương Thi nhìn xe bánh bao bên cạnh chiếc xe ô tô: “Xe của cậu ta ở kia phải không?”

Chỗ đỗ xe ở nhà tắm cũng không ít xe, có loại sang mà cũng có loại thường, nhưng y vẫn có thể đoán ra xe nào là xe của Trang Hào, điều này khiến Hoa Kỳ cảm thấy rất ngạc nhiên: “Làm sao anh biết?”

Chương Thi nhếch miệng nói: “Đoán.”

Chương Thi cười hướng chiếc xe đó đi tới, lúc đến gần, Trang Hào vội mở cửa xe, cười nói: “Lâu như vậy mới ra ngoài, anh tính không đi ăn cơm với tôi nữa sao?”

Chương Thi cười, lên xe: “Sao có thể như vậy.”

Trang Hào vừa cười vừa hướng ngoài xe nhìn, tiếp tục thét: “Hoa tiểu cầu cậu nhanh tới đây.”

“Chờ tí.” Hoa Kỳ nhanh chóng chạy lên xe Trang Hào, lúc ngồi xuống liền hỏi: “Chúng ta đi đâu ăn?”

“Đi đâu? Anh chọn đi, hôm nay tôi mời khách.” Trang Hào nhìn Chương Thi nói.

Chương Thi suy nghĩ một chút: “Đi nhà hàng chúng ta hay tới ngày trước để ăn đi.”

“Hừm? cái này tiết kiệm cho tôi quá.”

Chương Thi cười nói: “Tiền không là vấn đề, chủ yếu là cùng cậu ôn chuyện cũ thôi.”

“Cũng đúng.” Trang Hào khởi động xe, quay đầu thì Trang Hào còn nói: “Còn có ấn tượng với quán trước kia hay không?”

Chương Thi mỉm cười dần biến thành không cười, xen lẫn ưu thương nói: “Dĩ nhiên, khi đó không có chuyện gì đâu ra đây ăn cơm. . . .” Chương Thi xấu hổ cúi đầu: “Thôi, không nói nhiều như vậy nữa, mau đi thôi.”

“Đúng vậy, quá khứ đã trôi qua rồi, phải nhìn về phía trước thôi.” Trang Hào nhìn thẳng về phía trước nói.

Chương Thi cười nhạt.

Quán ăn này cũng đã mở rất lâu rồi, lúc Trang Hào cùng Chương Thi, Chương Viễn đi học thì đã có rồi, lần này tới đây đã thay đổi không ít, trang trí và bày biện cũng tỉ mỉ hơn.

Chương Thi cùng Hoa Kỳ xuống xe trước, còn Trang Hào lái xe tìm chỗ đậu.

Chương Thi quan sát và đánh giá quán ăn, từ từ để tay vào trong túi, khi đầu ngón tay chạm vào chiếc điện thoại di động, ấn tắt nguồn, đồ một tiếng, không còn nghe thấy gì nữa.

36. Chương 36: Thích Chuyện Của Cả Hai Người

Lúc ấy Trang Hào còn đang đến trường, anh học năm một, Chương Thi học năm ba, lớp học của hai người phân ra hai tầng lầu, nhìn như không có gì giao lưu, trên thực tế, trưa ngày nào hai người cũng ăn cơm trưa cùng nhau. Khi đó trên người không có tiền, vì kiếm tiền mua thuốc, uống rượu, chuyện gì hai người cũng làm qua, ví dụ như, dọn dẹp bình rượu trong nhà đi bán phế liệu, nếu không thì chạy đến quá game, bỏ một hai xu chơi “máy đánh bạc 3 số_Lão Hồ Cơ”, vận số của Trang Hào luôn tốt hơn Chương Thi, mỗi lần chơi xuống có thể câu hơn mười con cá, nhìn lại Chương Thi, có thể giữ được một con đã coi như không tệ.

Lấy được tiền rồi, hai người lập tức chạy đến phố hàng rong mua một hộp thuốc lá ngon, lại chạy ngược về quán cơm chuyên bán món ăn về thịt heo gần khu Hướng An ăn cơm. Chương Thi rất thích ăn dưa chua tiết canh, mỗi lần ăn có thể hút hết một bồn lớn.

Khi đó, hai người bọn họ là khách quen của quán cơm này, ông chủ quen bọn họ, có khi vô ý mở lời cười giỡn bọn họ vài câu.

Có một lần, Chương Thi vì có tiền xài mà lấy bình rượu trong nhà, cả một cái túi lớn không dưới ba bốn mươi cái, khi đó một bình rượu bán được năm xu, tính qua coi như đủ tiền cơm một buổi tối, y vui mừng bồng bồng đang chuẩn bị ra cửa, đúng lúc đụng phải bà ngoại y từ bên ngoài trở lại, hai người bị bắt quả

tang , lão thái thái nóng nảy, cầm cây chổi đuổi theo y đánh quanh sân, vừa đánh còn vừa mắng: “Đồ tạp chủng này!@#%\$@, tao đã nói sao bình rượu trong nhà càng ngày càng ít, hóa ra là mày ăn trộm đi bán?”

Chương Thi bị bà ngoại xử cực hình tàn khốc, bình rượu không bán được ngược lại bị đánh một trận.

Buổi tối gặp mặt ở quán cơm, Trang Hào nhìn Chương Thi bị đánh ra cái dạng kia mà buồn cười, điên cuồng nói đùa, ai ngờ Chương Thi đột nhiên cởi quần ra, xông hướng về phía Trang Hào nói: “ĐM, anh mày vì mời chú mày ăn cơm mà bị đánh, chú mày không đồng tình thì thôi, còn dám cười nhạo anh mày? Xem xông anh mày này, bị đánh thành cái dạng gì.”

Trang Hào híp mắt nhìn, nghĩ thầm bà ngoại thật là ngoan độc.

Đó là lần cuối cùng Trang Hào ăn cơm với Chương Thi, cũng là lần nói đùa sau cùng.

Hồi ức lại quá khứ, Chương Thi lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Trang Hào dừng xe đi tới, thấy Chương Thi híp mắt cười, hỏi “Nghĩ gì đấy? Cười không thấy mắt nữa rồi.”

“Không có gì, chỉ nghĩ đến cảnh ăn cơm ở đây trước kia thôi.” Chương Thi sầm nã, sau đó cười nói: “Vào đi thôi.” Chương Thi bước vào quán cơm đầu tiên, Trang Hào cùng đi sau lưng y, đột nhiên quay đầu lại hỏi nói: ” Hoa tiểu cậu nhà tôi đâu rồi?”

“Đây đây.” Hoa Kỳ từ khúc quanh quán cơm chạy ra.

“Đi chỗ đâu vậy ?” Trang Hào hỏi.

Hoa Kỳ cười nói: “Đi tiểu một chút.”

“Thật nhiều chuyện.” Trang Hào đi chậm vào trong quán ăn.

Hoa Kỳ theo sát phía sau, nhỏ giọng nói: “Ca, vừa rồi anh kêu em là gì vậy?”

Trang Hào theo bản năng thuận miệng nói, nói xong lại không nhớ rõ, buồn bực nhìn Hoa Kỳ không lên tiếng, trực tiếp vào quán cơm.

Vào quán cơm, bên trong không có bao nhiêu khách, Chương Thi ngồi một góc an tĩnh vẫy vẫy tay gọi Trang Hào.

Trang Hào thuận thế đi tới: “Rất lâu rồi không có tới, không ngờ nơi này đã trùng tu lại.” Trang Hào kéo ghế ngồi xuống, lúc Hoa Kỳ chuẩn bị ngồi xuống bên kia thì Trang Hào vô cùng tự nhiên kéo một cái ghế khác để bên cạnh mình: “Đừng ngồi bên đó, một lát nữa họ mang thức ăn ra cần thận bị bỏng.”

Hoa Kỳ nhếch miệng ngồi bên cạnh anh, cởi áo khoác nhưng bỏ sau lưng ghế.

Chương Thi bình tĩnh nhìn hai người đối diện, sau đó bày ra nụ cười mỉa nói: “Tôi nghe Hoa Kỳ nói, cậu nhận cậu ta làm em kết nghĩa?”

“À. Đúng vậy” Trang Hào có chút lúng túng, khóe mắt len len quét qua gương mặt tươi cười của Hoa Kỳ, vội vàng nói: “Gọi thức ăn đi, như cũ sao?”

“Được, dù sao cũng là cậu mời khách.” Chương Thi cười nói.

Trang Hào cầm thực đơn cười cười: “Anh nói gì vậy, rõ ràng là anh hẹn em ra ngoài, anh phải là người mời khách mới đúng chứ?”

Chương Thi cười nâng đôi tay để sau ót, lười biếng nói: “Anh sao so với cậu được, giờ không có tiền, giá trị con người chỉ có mấy ngàn khối, cậu đành lòng để anh bỏ tiền ra sao?”

Trang Hào nghe một chút nhú mày: “Chương Viễn không sắp xếp việc cho anh sao?”

Chương Thi bắt đầu dĩ thủ tay xuống: “Có.”

Về mặt Chương Thi ẩn nhẫn như có nỗi khổ tâm khó nói, Trang Hào nhìn y nói: “Chương Viễn thật là đồ ngu, là hắn còn nghĩ kiếm nhiều tiền đâu rồi, em nói với anh, nếu như anh làm chỗ đó mà không hài lòng cứ tới chỗ em, anh em đảm bảo sẽ thấp nhang thơm cúng anh.”

Chương Thi cười một tiếng, ngoạ vạ đạo: “Cái gì, cậu muốn nuôi anh à?”

Trang Hào trước kia hay nói giỡn với Chương Thi, chưa bao giờ để trong lòng, thuận miệng nói tiếp: “Được a, anh em mặc dù không là Đại Phú Đại Quý, nhưng nuôi một mình anh không thành vấn đề.”

Chương Thi nhếch miệng cười, sau đó ánh mắt rơi xuống người Hoa Kỳ: “Vậy Hoa Kỳ thì sao đây?”

Hoa Kỳ vẫn giữ yên lặng, lắng nghe Trang Hào cùng Chương Thi chuyện trò vui vẻ, không ngờ Chương Thi đột nhiên nhắc tới mình, theo bản năng nói: “Hả? Tôi sao?”

“Không có việc gì” Chương Thi cười nhún vai một cái.

Trang Hào cũng không phải là thần kinh không ổn định, mặc dù anh và Chương Thi không gặp bảy tám năm, nhưng giữa bọn họ vẫn có ấn ỷ yếu ớt, anh giương mắt nhìn thẳng Chương Thi, lúc này mới cảm thấy lời vừa rồi Chương Thi nói là lời khách sáo thôi.

Đề tài này không ai muốn tiếp tục, liền kêu nhân viên phục vụ tới gọi thức ăn, như cũ là dưa chua tiết canh, cơm chiên dương châu, thịt kho tàu, cộng thêm một phần tương cốt bồng lớn (?).

Gọi món xong, Trang Hào và Chương Thi vừa hút thuốc lá vừa trò chuyện, tán gẫu đều là chuyện trước kia, Hoa Kỳ ngồi nghe, thỉnh thoảng cũng sẽ chen vào một đôi lời.

“Cậu nói, lúc học trung học cơ sở, cậu thích một nữ sinh cùng lớp, theo đuổi nhiệt liệt cỡ nào, giờ nghĩ lại anh còn cảm thấy thẹn dùm cậu.” Chương Thi nói chuyện trước kia Trang Hào theo đuổi nữ sinh cùng lớp ra.

Trang Hào cười nói: “Đừng nói nữa, đều đã qua rồi.”

“Sao nào, nếu như anh nhớ không lầm, cô gái kia là tình yêu đầu của cậu đi?”

“Tình yêu đầu cái rắm.” Trang Hào phối hợp rót ly rượu: “Chuyện như vậy có thể đừng nói ra không?”

Chương Thi cười nói: “Sao lại không, đây là lịch sử quang vinh của cậu mà.” Nói xong, Chương Thi nhìn về phía Hoa Kỳ đang cúi đầu ăn cơm, nói: “Hoa Kỳ cậu có muốn nghe không? Anh của cậu trước kia làm qua không ít chuyện ông cụ non đâu.”

Hoa Kỳ đang ngậm ống xương hút tủy bên trong, nghe Chương Thi nói chuyện với mình, vội vàng nói: “Muốn nghe, anh ấy đã làm gì?”

“Chương Thi, anh sao vậy? Có thể đừng nói chuyện này với Hoa tiểu cầu sao?” Trang Hào cười nói.

“Không có gì không có gì, coi như nhắc lại kỉ niệm xưa thôi.” Chương Thi để đĩa xuống, nhớ lại nói: “Anh cậu lúc ấy đi học, rất thích một nữ sinh cùng lớp, cô cái kia lớn lên. Thôi, chỉ cần biết ngực rất lớn là được rồi, cũng có tiếng ở trường của chúng tôi.”

Hoa Kỳ híp mắt cười: “Anh ấy chấm trúng ngực cô ta sao? Thật là sắc.”

“Hoa tiểu cầu cậu muốn bị đánh đúng không?” Trang Hào ở một bên quát lớn.

Hoa Kỳ theo bản năng co rụt cổ núp qua bên cạnh.

“Anh cậu khi đó còn là con nít ranh thôi, thích ngực lớn là đương nhiên, nhưng anh cậu lúc đó rất đơn thuần, theo đuổi cô gái kia, cứ luôn theo đuôi người ta, đi học giúp thì người ta cầm túi sách, buổi trưa đưa cơm cho người ta, buổi tối lại đưa về nhà, thứ bảy còn mang cô ta đi chơi, chỉ cần có cậu ấy, cô gái kia cái gì cũng không cần làm, còn kém áo tới vươn tay cơm tới há miệng thôi.” Chương Thi kể say sưa ngon lành, vừa nói vừa cười.

“Chương Thi, trước kia em đâu có đáng sợ như thế.” Trang Hào phản bác.

Chương Thi cười hì hì dùng đầu ngón tay gõ lên ly rượu: “Đừng giả bộ, có phải hay không trong lòng cậu biết rõ, tôi nhớ còn có một lần, trường tổ chức đại hội thể dục thể thao, cô gái kia rất muốn phần thưởng giải đặc biệt, cậu không nói hai lời báo danh hạng mục đó, hạng mục gì ấy nhỉ.” Chương Thi suy nghĩ hồi lâu: “Đúng rồi, chạy cự li dài 1500m, thắng nhóc cậu xum xoe liều mạng chạy, cứ thế cầm được

hạng nhất, phần thưởng tới tay, cũng tặng cho người ta, còn mình lại mệt mỏi hai chân rút gân, nuôi trong nhà nửa tháng mới lành, cậu nói xem sao cậu phải tội thế?”

Lúc ấy Trang Hào đi học rất thích cô gái kia, cũng làm rất nhiều chuyện cho cô ta.

Chương Thi cười nói tiếp: “Kết quả thì sao, chờ cậu nghỉ ngơi tốt trở lại trường học, rồi sao, người ta đã quen một nam sinh khác, cậu nói cái này không phải tiền mất tật mang sao?”

Trang Hào xấu hổ gãi gãi đầu: “Khi đó ngu, cảm thấy thích một người chỉ cần đối xử tốt với người ta là được.” Trang Hào đột nhiên ý thức được nơi nào không thích hợp, anh len lén dùng khước mắt nhìn Hoa Kỳ cúi đầu ăn cơm bên cạnh, tâm không yên nhai kỹ nuốt chậm, chiếc đũa trên tay cứ chọc chọc vào ống xương.

Chương Thi nói: “Cũng đúng, thích là chuyện của cả hai người, không phải một mình mình là có thể làm được.”

Chương Thi vừa dứt lời, tay cầm đũa của Hoa Kỳ đột nhiên dừng lại, tâm Trang Hào run lên, vội vàng nói: “Đừng nói nữa, ahhh... Uống rượu uống rượu, hôm nay bằng bất cứ giá nào em cũng không lái xe, không uống say em cùng họ với anh.”

“Sợ cậu phải không?” Chương Thi giơ ly rượu lên, cùng Trang Hào chạm ly uống hết, cảm giác cay cay khiến y mím miệng, nửa ngày sau, y dời tầm mắt lên người Hoa Kỳ: “Tôi nói Hoa Kỳ, cậu cứ cúi đầu làm gì thế? Ăn no sao?”

“A.” Hoa Kỳ mãnh liệt ngẩng đầu lên, ánh mắt lúng túng loạn phiêu chung quanh, hốc mắt có chút ướt át, cậu hít mũi một cái, cười lảo lỉnh nói: “Ăn no, xương ống quán này ăn ngon thật.”

“Ăn ngon thì cậu ăn nhiều một chút, đừng tiết kiệm tiền cho anh cậu, cậu ta có tiền.” Chương Thi nói đùa.

“Ừ, tôi ăn chết anh ta.” Hoa Kỳ giống như nói đùa, lại lấy một ống xương trong mâm, nhưng lần này cậu không như lúc đầu ăn miếng lớn, mà là cúi đầu từ từ hút.

Trang Hào không phải không nhìn ra Hoa Kỳ nghĩ cái gì, đây là lần đầu tiên anh thấy Hoa Kỳ không vui như vậy, mắt mày trong ánh mắt khiến tâm của anh như bị nhéo một chút, lặn qua lặn lại vài lần, mùi vị đó quá không dễ chịu.

Vì vậy sau đó, Trang Hào cố tránh vấn đề tình cảm của mình trước kia, chỉ cần Chương Thi nhắc tới, anh lập tức sẽ chuyển đến chuyện trước kia của Chương Thi mà đánh trống lảng, một bữa cơm tràn đầy kỷ niệm nhớ lại, kết thúc trong cảnh vừa vui thích lại mất mát.

Trở tiền, một bữa cơm no nê tốn hơn một trăm tệ, lúc ra cửa, Trang Hào và Chương Thi đi trước, hai người đều uống hơi nhiều, kẻ vai sát cánh đi loạn choạng, mượn rượu làm càn. Mà Hoa Kỳ lại lặng yên không một tiếng động theo sau lưng bọn họ, đi từ từ.

Bữa cơm này đối với Hoa Kỳ mà nói, giống như nhai sáp nến, nuốt không trôi còn có vị nhàn nhạt cay đắng.

Ba người ra khỏi quán cơm, đi bộ trên đường gần đó, đêm đông nơi thành phố này, trên đường ít người đi đường vô cùng, đi một lát Trang Hào dừng bước lại nói: “Xe để lại đây, chúng ta kêu xe về chỗ em đi.”

“Đi chỗ cậu thì thôi cho anh miễn, để lần sau có thời gian đã.” Chương Thi vỗ bả vai Trang Hào, nói: “Nơi này không dễ kêu xe, phải qua ngõ nhỏ trước mặt mới có xe.”

“Đúng vậy, con đường này quá ít người, cho nên tiền thuê phòng rất thấp.” Trang Hào vịn bả vai Chương Thi đi về phía trước, lúc hai người vào ngõ nhỏ, Trang Hào quay đầu lại nói: “Hoa tiểu cầu cậu đi nhanh lên, đừng để lát nữa lạc bấy giờ.”

Trang Hào quay đầu thì Chương Thi cười nói: “Sao cậu lại gọi cậu ta là Hoa tiểu cầu?”

Trang Hào bởi vì rượu cồn lên đầu, không cố kỵ chút nào nói: “Đây là bí mật, bí mật của hai chúng tôi, không nói cho anh.”

“Đức hạnh.”

Trang Hào gọi Hoa Kỳ, cậu nhanh chóng bước tới, lúc cậu theo vào ngõ nhỏ hai người trước mặt lại dừng bước, Hoa Kỳ hết sức tò mò sao lại không đi, liền mở miệng hỏi: “Ca, không đi sao?”

Trang Hào nhỏ giọng nói: “Hoa tiểu cầu, cậu nhanh trở về đường cũ đi.”

“Vì sao?” Nói xong, Hoa Kỳ tới gần phía trước, từ giữa khe hở của hai người thấy trong ngõ hẻm có một đám người, mặc dù trong hẻm rất tối, nhưng không khó nhìn ra, con đường trước mặt bị phá hỏng rồi, bóng người tối om om nhìn vào làm cho người ta hoảng hốt.

“Hoa tiểu cầu cậu điếc sao, còn không đi!?” Trang Hào quát lớn lần nữa.

Hoa Kỳ nuốt một ngụm nước bọt, theo lời Trang Hào muốn trở về đường cũ, ai ngờ quay người lại, sau lưng cũng bị người chặn kín: “Ca, không kịp rồi.”

Trang Hào thuận thế nghiêng đầu ra sau lưng nhìn, mắng: “Bọn tôn tử này!”

“Xem ra hôm nay phải đánh sức mẻ rồi.” Chương Thi đứng bên cạnh cuốn ống tay áo: “Trước mặt để anh, phía sau cậu quản.”

Trang Hào xoay người, duỗi bàn tay lôi Hoa Kỳ ra sau lưng, nhỏ giọng nói: “Nhắm ngay thời cơ, có cơ hội bỏ chạy.”

Hoa Kỳ gật đầu một cái.

Nói thì chậm, khi đó người hai bên đầu hẻm ồ lên, trong tay bọn họ đều mang theo vũ khí, có gậy gỗ, có gậy sắt, trong bóng tối Hoa Kỳ bị Trang Hào cùng Chương Thi một trước một sau kẹp giữa, cậu không thấy rõ đầu trường trước mắt, trực giác suy nghĩ hỗn loạn.

Trang Hào cùng Chương Thi tay không không cách nào đối địch, chốc lát không gian trong ngõ hẻm lại càng co càng nhỏ, lúc này, Hoa Kỳ dán bên tường, nghe tiếng gào thét, trong lúc bất chợt một bóng đen vọt tới, còn không đợi cậu nhìn rõ trên đầu đột nhiên bị gõ một cái khiến cậu có chút mơ hồ muốn xỉu, từng dòng chất lỏng ấm từ đỉnh đầu chảy xuống, xẹt qua gương mặt.

“Hoa tiểu cầu.” Trang Hào ở trong bóng tối kéo cổ gào thét, một quyền đánh ngã người bên cạnh chạy tới, anh không chút do dự kéo Hoa Kỳ vào trong ngực. Theo đến không chỉ có bả vai rộng rãi của anh, còn có những người quơ múa gậy gỗ sau lưng.

Trang Hào ôm Hoa Kỳ tránh vào chân tường, những người đó không chút lưu tình chào hỏi Trang Hào, Trang Hào nhin cơn đau rát trên người, cúi đầu nhìn lại, Hoa Kỳ đã nhắm hai mắt, máu chảy quá nửa gương mặt.

37. Chương 37: Bốn Mắt Nhìn Nhau

Hoa Kỳ không biết mình ngủ bao lâu, khi tỉnh lại mắt chỉ mở ra một cái khe.

Mở mắt thấy cũng chỉ thấy bóng đèn sáng ngời, có chút chói mắt, cậu nhắm hai mắt lại lần nữa, đỉnh đầu truyền đến đau đớn lan tràn ra toàn thân, hơi nhúc nhích ngón tay, nhú nhú mày cũng sẽ đau đớn hơn.

“Ca, anh nói rõ cuộc chuyện gì xảy ra vậy?” Vương Văn Đào ngồi trên ghế trong phòng khách, tay cầm điều thuốc, khói mù từ ngón tay dâng lên phiêu tán trong không trung.

Trang Hào mặc áo sát nách ngồi bên chân Hoa Kỳ, trên đầu anh quấn băng thật dày, hốc mắt trái có chút sưng, tầm mắt bị thu lại rất nhiều. Trang Hào dựa vào tường, từ từ hút thuốc, không trả lời Vương Văn Đào.

“Em thấy, có người muốn hại chúng ta đi? Hơn nữa mục tiêu không chỉ có ca, đúng rồi. Lần trước không phải Bàn Suất cũng bị đánh sao? Đến giờ tay chân còn bị bó thạch cao đấy.” Quách Tĩnh đứng ở

cửa, hai tay nhét vào túi giận không kèm được: “Nếu để em biết rõ thằng tôn tử nào làm, em nhất định sẽ phé gã.”

“Tôi nói hai cậu đừng gấp, chuyện này phải từ từ.” Chương Thi lúc này đang truyền nước, túi nước treo nơi tay nắm tử quần áo: “Địch ở trong tôi, chúng ta ở chỗ sáng, bây giờ việc cần làm nhất là sau này phải cẩn thận một chút, đừng để bị nữa.”

Vương Văn Đào nghe Chương Thi nói, suy nghĩ kỹ trong chốc lát, ánh mắt hoài nghi đột nhiên rơi vào người Chương Thi, cười nói: “Thĩ ca, anh nói chuyện này cũng thật là quỷ dị, Bằng Suất cùng ca của tôi từ trước đến giờ không đối đầu, nhưng lần trước là nhờ hần giúp một tay, mặc dù tôi không muốn gặp hần, nhưng luôn cảm thấy thằng nhóc này không đến mức chơi xấu như vậy.”

Chương Thi nhíu mày hỏi: “Văn Đào, lời này của cậu là có ý gì?”

Vương Văn Đào cười làm lành nói: “Thĩ ca anh đừng hiểu lầm, chúng ta từ nhỏ đã biết, mặc dù lúc nhỏ tôi với anh không quen, nhưng ca của tôi và anh quan hệ thân thiết như vậy, tôi đương nhiên cũng xem anh là anh em, nhưng mà.” Vương Văn Đào thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: “Anh của tôi và Bằng Suất trước sau bị người hại, nếu bọn họ xảy ra chuyện gì, vậy ai mới là người có lợi nhất?”

Chương Thi cười yếu ớt nói: “Ý của cậu là hoài nghi Chương Viễn?”

“Lời này là anh nói, tôi chưa nói gì cả.” Vương Văn Đào nở nụ cười lần nữa.

Chương Thi không nóng không vội, thoải mái nói: “Chuyện sớm muộn gì cũng sẽ có ngày thủy lục thạch xuất(lộ chân tướng).”

“!@#%\$@, chờ đến ngày đá rơi đó thì anh của tôi không biết đã thành cái dạng gì.” Quách Tĩnh nổi giận dùng dùng nói: “Ông đây giờ phải đi tìm Chương Viễn để hỏi cho rõ, nếu như thực sự là hần làm, tôi một đao đâm chết hần.” Quách Tĩnh xoay người lại mở cửa muốn đi, thật muốn liều mạng, Vương Văn Đào không ngờ Quách Tĩnh kích động như thế, vội vàng ngăn cản hần: “Thằng nhóc mày đợi lát nữa, mày cứ đi như vậy, ngộ nhỡ thật là hần làm, còn không phải đi chịu chết?”

“Ông đây sợ hần sao?” Quách Tĩnh khinh thường nói.

Vương Văn Đào kéo Quách Tĩnh đến chỗ của mình ngồi xuống, ấn bả vai hần nói: “Đừng kích động như vậy, nghĩ xong đối sách hãy hành động.” Vương Văn Đào gõ vào đầu Quách Tĩnh, quay đầu nhìn Chương Thi cười nói: “Thĩ ca, mặc dù anh và Chương Viễn là thân thích, nhưng chúng tôi chưa từng xem anh là người ngoài, ở trong lòng anh của tôi, anh anh em tốt của anh ấy, vậy tôi cũng không ngại nói thẳng, nếu quả thật là Chương Viễn làm, đến lúc đó anh đừng ngăn chúng tôi, nếu anh muốn ngăn, đến lúc đó đừng trách anh em trở mặt.”

Chương Thi mỉm cười: “Không thành vấn đề, nếu quả thật là Chương Viễn làm, các cậu muốn giải quyết thế nào cũng được, tôi sẽ không tham dự.”

“Vậy được, những lời này của anh khiến anh em an tâm.” Vương Văn Đào đổi tầm mắt, nhìn về phía Trang Hào vẫn trầm mặc, nói: “Ca, ngày mai em cho người đi tìm chứng cứ, nếu quả thật là Chương Viễn làm, chúng ta cũng không cần cái gì gọi là luật pháp, vụng trộm phé hần là được.”

Điều thuốc trên tay Trang Hào cháy ra một mảng lớn tro, ngón tay anh khẽ run lên, tàn thuốc lá liền rơi xuống đùi anh, đau đớn trong nháy mắt kéo anh khỏi mạch suy nghĩ, anh liếc Vương Văn Đào một cái, nhẹ giọng nói: “Không phải là Chương Viễn làm.”

“Sao anh lại khẳng định như vậy?” Vương Văn Đào kinh ngạc nói: “Thằng nhóc kia luôn đối đầu với anh, không phải hần thì còn là ai? Chẳng lẽ là Bằng Suất tự mình ngược mình? Đánh gãy tay chân của mình tới tìm anh gây phiền toái?”

Trang Hào xoay tay ném thuốc lá xuống mặt đất, ngược đầu nói: “Hần muốn làm sớm đã như vậy, cần gì đợi đến giờ?”

“Đó là vì trước kia hần không đủ thực lực, giờ đã đủ rồi, cho nên tìm phiền toái chứ sao.”

Trang Hào cười nói: “Lấy thực lực của hắc còn chưa đủ để nổi điên chơi thủ đoạn ác độc này.” nụ cười của Trang Hào chợt tắt, mắt lạnh nhìn Vương Văn Đào nói: “Không cần đi tra hắc, tra xét cũng vô dụng.”

“Không tra hắc còn có thể tra ai? Chẳng lẽ chúng ta ở đây đợi bị đánh chết, nếu như lại tới một lần, anh chưa chắc đã may mắn như hôm nay.” Vương Văn Đào liếc Hoa Kỳ nằm trên giường gạch nói: “Lần trước Hoa Kỳ thay anh cầm một ghế, giờ lại bị đánh một gậy, cho tới giờ em chưa tiếp xúc với thằng nhóc này, không ngờ nó còn rất có trình độ.” Nói xong, Vương Văn Đào đột nhiên ý thức được mình quên mất một người, vội vàng bổ sung: “Nhưng lần này còn phải cảm ơn Thi ca, nếu như không có anh giúp một tay, chỉ có mình anh của tôi thì chưa hẳn đã có thể toàn thân mà lui.”

“Khách khí” Chương Thi lạnh nhạt nói.

Wang Văn Đào lễ phép gật đầu một cái, sau đó nói với Trang Hào: “Ca, đã sáng rồi, mọi người có đói bụng không? Hay là em đi ra ngoài mua chút đồ ăn?”

Trang Hào suy nghĩ một chút: “Cũng tốt, lúc trở về mang cho tôi điều thuốc.”

“Được, vậy chúng em đi trước.” Vương Văn Đào kéo Quách Tĩnh ra khỏi ghế, Quách Tĩnh không tình nguyện, đi bộ đều mang giận dữ, ra cửa, Vương Văn Đào ở trong sân ngắm hắc đôi câu, sau đó chạy tới quán ăn 24h phụ cận.

“Haiz. . . .” Trang Hào thở dài một hơi, dựa vào tường nhắm mắt dưỡng thần .

Chương Thi nhìn anh ;”Sao lại than thở?”

“Không có gì, suy nghĩ lung tung mà thôi.”

Chương Thi cười nói: “Có phải lo lắng cho Hoa Kỳ hay không?”

Trang Hào mở mắt, khẽ cúi đầu nhìn qua Hoa Kỳ, cười khổ nói: “Có phải thế không, không nói được.”

“Hoa Kỳ thích cậu đúng không?” Chương Thi hỏi.

Trang Hào cười cười, không hề che dấu nói: “Ừ”

“Vậy còn cậu?”

“Em cái gì?” Trang Hào hỏi ngược lại.

Chương Thi cười nói: “Anh hỏi cậu thích cậu ta sao? Nhưng mà, anh vẫn luôn cho rằng cậu thích phụ nữ.”

Trang Hào không tiếng động cười cười, giơ tay lên lau mặt một cái nói: “Không biết, trước kia không nghĩ mình sẽ có gì với con trai, giờ nên làm cũng đã làm, cũng không chán ghét.”

“Vậy là thích cậu ta?”

“Nói không rõ.” Trang Hào nghiêng đầu nhìn Hoa Kỳ.

Chương Thi dựa ghế sau lưng, giơ chân gác lên mép giường, sau đó lại lấy một điều thuốc lá từ trong hộp ra, đốt rồi nói: “Anh cũng không nghĩ mình sẽ thích con trai, từ lúc vào ngục cũng cảm thấy không có gì, trăm hay không bằng quen tay.”

Trang Hào ngắt ra: “Anh thích nam?”

Chương Thi liếc mắt cười nói: “Sao, anh thích nam có cái gì không thể tưởng tượng nổi à?”

Trang Hào lúng túng nói: “Cũng không phải vậy.”

“Vậy là cái gì?” Chương Thi hỏi ngược lại.

“Không có gì.” Trang Hào ho khan mấy tiếng, mắt nhìn Chương Thi hút thuốc, trong lòng có chút ghen sợ, thuận miệng tới một câu: “Cho em nửa cây.”

Chương Thi liếc nhìn điều thuốc còn dư lại phần lớn, đưa tay tới: “Đều cho cậu.”

Trang Hào đưa tay nhận lấy, không chút do dự để lên miệng hít một hơi.

Chương Thi cười nhạt một tiếng, đưa tay rút kim tiêm ra.

“Anh làm gì? Còn gần nửa bình chưa chuyền xong đâu.” Trang Hào kinh ngạc nói.

“Không chuyền nữa.” Chương Thi đứng lên, duỗi lưng một cái, thả tay xuống thì trên mu bàn tay đã bắt đầu chảy máu, y cau mày nhìn mấy lần, rất chán ghét không che giấu chút nào, sau đó giơ tay lên miệng, lè lưỡi liếm máu nơi mu bàn tay.

Hành động này khiến Trang Hào rất là kinh ngạc, nửa ngày không nói chuyện.

Chương Thi nhìn ra Trang Hào kinh ngạc, xem thường nói: “Rất khó tiếp nhận đúng không?”

Trang Hào lắc đầu một cái: “Nào có.”

Chương Thi cười yếu ớt nói: “Trong ngục giam, nước miếng và nước tiểu là thánh dược chữa thương, có lúc bị người đánh hội đồng, ngục cảnh cũng làm như không thấy, hai thứ này chính là dược liệu bảo bối.”

Trang Hào ngẩn ra, anh bắt đầu suy đoán rốt cuộc ở trong ngục Chương Thi đã trải qua cuộc sống như thế nào.

Chương Thi đưa tay cầm quần áo trên giá: “Thời gian không còn sớm, anh đi về trước đây.”

Trang Hào vội vàng nói: “Hai tiếng nữa mới sáu giờ, anh cứ chợp mắt chỗ này một lát, trời sáng rồi hãy về nhà Chương Viễn không được sao?”

Chương Thi cười khổ nói: “Không muốn phiền bọn họ, anh trở về chỗ Bàn Suất thôi.” Chương Thi mặc áo vét tông, lại mặc giày da vào, lúc đi tới cửa: “Tháng sau Ngũ Hành mở rộng buôn bán, đến lúc đó tôi góp vui chứ?”

Trang Hào do dự một hồi lâu: “Được, đến lúc đó em sẽ đi.”

“Tới lúc nào cũng được.” Chương Thi khẽ mỉm cười, mở cửa chuẩn bị đi.

“Cảm ơn.” Trang Hào đột nhiên nói tạ, Chương Thi vội vàng dừng bước, nhìn anh nói: “Cám ơn anh cái gì?”

Trang Hào cười nói: “Cám ơn anh hôm nay đã giúp em, nếu như không có anh, em cùng Hoa tiểu cầu rất khó thoát thân.”

Chương Thi nhún vai một cái: “Nếu muốn cảm tạ thì phải có chút thành ý chứ.”

“Được, chỉ cần anh mở miệng.”

Chương Thi cười yếu ớt nói: “Lấy thân báo đáp thì sao.”

Trang Hào đột nhiên nở nụ cười: “Đừng vô nghĩa được không?”

Chương Thi cười đùa nói: “Được rồi, anh đi trước, chuyện hôm nay nên trách anh, nếu anh không hẹn cậu đi ăn cơm, cũng sẽ không.” Chương Thi dừng một chút, còn nói: “Không nói nữa, đi trước.” Chương Thi mở cửa đi ra ngoài.

Trang Hào nhìn cửa, cho đến khi nghe tiếng đóng cửa Trang Hào mới quay đầu lại, liếc nhìn Hoa Kỳ đang ngủ say.

Sắc mặt Hoa Kỳ không tốt lắm, đôi môi có chút khô nứt, ngực theo hô hấp mà từ từ phập phồng. Tay phải cậu để lộ ra bên ngoài, năm ngón tay khê cong lên, nhìn qua như không có cảm giác an toàn, Trang Hào nhìn một lát, liền giơ chân nhét ngón chân cái của mình vào lòng bàn tay cậu.

Tay Hoa Kỳ vô cùng ấm áp, Trang Hào giật giật ngón chân, cảm thụ mềm mại của bàn tay cậu.

Đột nhiên, cái tay kia siết ngón chân của Trang Hào, Trang Hào sửng sốt: “Cậu đã tỉnh?”

Hoa Kỳ từ từ mở mắt, liếc mắt nhìn Trang Hào gật đầu một cái: “Đã sớm tỉnh, nghe các người nói chuyện nên tiếp tục giả bộ ngủ.”

Trang Hào rút ngón chân khỏi tay Hoa Kỳ, nghiêng người nửa nằm xuống: “Cảm giác thế nào, còn đau không?”

Hoa Kỳ lắc đầu một cái: “Không đau.”

“ĐM, còn mạnh miệng, đầu thiếu chút nữa bị cho người ta bổ ra rồi, cậu còn nói không đau?” Trang Hào tức giận mắng.

Hoa Kỳ toét miệng cười nói: “Không phải em sợ anh lo lắng sao?”

Trang Hào nhìn chằm chằm Hoa Kỳ: “Rốt cuộc có đau hay không?”

Hoa Kỳ nhú mặt nói: “Đau, đau chết đi được, còn đau hơn lúc anh đi vào nửa đấy.”

Mặt Trang Hào xoát phát đỏ lên: “Đều lúc nào rồi, cậu còn nổi máu dâm?”

Hoa Kỳ nặn ra nụ cười nói: “Ca, em khát.”

Trang Hào hung hăng trợn mắt nhìn Hoa Kỳ một cái, đứng dậy xuống giường, khi trở về cầm một ly nước lọc: “Đứng lên uống đi.”

“Đầu em đau, không dậu nổi.” Hoa Kỳ uất ức nói.

Trang Hào để chén nước nơi đầu giường, sau đó đi đến bên cạnh Hoa Kỳ vươn tay ra sau cổ cậu, dùng lực nhắc lên, sau đó đưa ly nước tới.

Hoa Kỳ nhịn đau nhận lấy, miệng tiến tới cái ly từ từ uống.

Chợt, Hoa Kỳ thỉnh thoảng liếc nhìn hình dánh cậu phản chiếu nơi cái gương trên tủ, cậu phụt một tiếng phun nước trong miệng ra ngoài, dắt cổ hô: “Má ơi, tóc của em đâu?”

Trang Hào dở khóc dở cười nói: “Đương nhiên là cắt rồi, vết thương trên đầu cậu rất lớn, không cắt tóc thì không có cách nào khâu vết thương.”

Hoa Kỳ vội vàng để ly xuống, giơ tay lên vuốt mái đầu trụi lủi sáng bóng của mình: “Má ơi, xấu như vậy em làm sao mà gặp người?”

Trang Hào bị Hoa Kỳ chọc cười, giơ tay lên nhẹ nhàng vuốt ve ót Hoa Kỳ nói: “Đầu trọc rất tốt, nhìn rất đàn ông.”

Hoa Kỳ nghiêm mặt, lạnh lùng nhìn Trang Hào: “Em vốn không có đàn bà, trừ gương mặt này ra, em cảm thấy mình vẫn rất là đàn ông.”

“Ừ ừ ừ, cậu là đàn ông, nhanh uống nước, uống xong nằm xuống nghỉ ngơi.”

Hoa Kỳ nổi giận nói: “Không uống.” cậu tiếp tục nhìn mình trong gương: “Tên khốn kiếp nào cắt cho em, một cọng lông cũng không thừa là sao? Xuống tay quá ngoan đi.”

Trang Hào để ly nước xuống đất, cười nói: “Đương nhiên là bác sỹ, thủ pháp khẳng định không bằng thợ cắt tóc, cậu chấp nhận vậy đi.”

Hoa Kỳ vuốt đầu trọc của mình nói: “Lần này xong rồi, quá xấu đi.”

“Được rồi, nếu không uống nước thì nằm xuống ngủ, ban ngày tôi dẫn cậu đi nằm viện.”

Hoa Kỳ nghi ngờ nói: “Vì sao hôm nay không đi bệnh viện? Không có giường à?”

Trang Hào gật đầu một cái: “Dùng quan hệ cũng kiếm không ra giường, tôi lại không đành lòng để cậu nằm hành lang, kiểm tra xong sau tôi liền mang cậu về.”

“À” Hoa Kỳ nhìn Trang Hào, từ từ giơ tay lên đặt lên đầu anh nói: “Ca, anh không sao chứ?”

Trang Hào cười nói: “Không có gì, vết thương của tôi không nghiêm trọng bằng cậu, ít nhất không có khâu.”

Hoa Kỳ thả tay cười nằm xuống, sau đó vén chăn lên nói: “Ca, anh cũng nằm đi?”

Trang Hào không từ chối, rất thuận theo nằm bên cạnh Hoa Kỳ.

Hai người song song nằm, cùng nhau nhìn trần nhà cùng bóng đèn sáng ngời.

“Ca” Hoa Kỳ kêu anh.

“Gì vậy?”

Hoa Kỳ nhẹ giọng nói: “Em hay vì anh mà bị thương.”

Trang Hào trầm mặc, nội tâm rất muốn nói tiếng xin lỗi Hoa Kỳ, nhưng anh vẫn không biết mở miệng thế nào.

Hoa Kỳ nghiêng đầu nhìn gò má Trang Hào, khẽ mỉm cười: “Ca, em có thể yêu cầu một chuyện được không?”

Trang Hào sững sờ, nghiêng đầu nhìn thẳng vào mắt cậu: “Yêu cầu gì?”

Hoa Kỳ chu miệng: “Hôn em nhé.”

Trang Hào nhìn chằm chằm Hoa Kỳ thủy chung không lên tiếng, thật giống như bị đông cứng, không nhúc nhích.

“Không phải anh nói sẽ đồng ý rồi sao.” Hoa Kỳ đung đung anh, cong miệng lên dán trên môi anh, cứ dán như vậy mấy giây, Hoa Kỳ liền lè lưỡi chui vào trong miệng Trang Hào.

Hàm răng vốn khít chặt của Trang Hào bị đầu lưỡi Hoa Kỳ chạm vào, từ từ mở ra, mặc dù có vẻ có chút cứng rắn, nhưng cuối cùng vẫn khiến Hoa Kỳ vui mừng.

Hoa Kỳ từ từ nhắm hai mắt lại, giờ tay lên ôm lấy đầu Trang Hào, hung hăng hôn.

Trang Hào chưa từng hôn đàn ông, cũng không biết tư vị hôn đàn ông là gì, giờ Hoa Kỳ hôn mình kịch liệt như thế, ngược lại khiến trong lòng anh rung động từng chút một. Cho tới nay đều là Hoa Kỳ chủ động, lần này lại vì mình mà bị thương, cho nên trong lòng rất áy náy, nhưng áy náy chung quy là áy náy, nếu mình muốn từ chối Hoa Kỳ hôn, anh vẫn làm được, nhưng mà. . . . anh không muốn từ chối.

Hoa Kỳ luôn cô đơn một mình cố gắng, hôn Trang Hào kịch liệt, thời gian lâu không chiếm được Trang Hào đáp lại, trong lòng ít nhiều có chút không có tư vị, mà lúc này đây Trang Hào đột nhiên vươn tay kéo cậu vào trong ngực, hôn cần rồi.

Miệng dây dưa lan tràn nước bọt, ngay cả nước miếng cũng như là vị ngọt, Hoa Kỳ rất tham lam hút vào trong miệng, sau đó nuốt xuống.

Hôn mãnh liệt đi qua, hai người đều thở hổn hển, từ từ buông đối phương, bốn mắt nhìn nhau .

“Ca, em thích anh.” Hoa Kỳ nhàn nhạt nói một câu.

Trang Hào nhìn cậu, cánh tay đem cậu ôm chặt vào ngực, vì vậy có một người hạnh phúc xấu đáp dưới người anh.

38. Chương 38: Trò Chơi Kịch Thính

Trang Hào và Hoa Kỳ hôn nhau là cam tâm tình nguyện, trừ một chút xíu áy náy, còn có rất nhiều cảm giác không thể nói rõ, bình sinh lần đầu tiên hôn một người đàn ông, còn mãnh liệt như vậy, tâm tình vốn sóng lớn mãnh liệt hơn nữa hôn môi cũng mãnh liệt đi qua, Hoa Kỳ nhàn nhạt nói ra ba chữ này, thật khiến cho anh cảm động.

Tim Trang Hào đập rộn lên, rất muốn ôm Hoa Kỳ chặt thêm một chút, ai ngờ phía dưới nóng lên, Trang Hào lập tức trầm mặt, vội vàng bắt được tay Hoa Kỳ nói: “Bị thương như vậy cậu còn cần rồi?”

Hoa Kỳ dùng ngón cái cùng ngón trỏ nhẹ nhàng ngắt đỉnh nhị đệ của Trang Hào, cười nói: “Em còn không sợ anh sợ cái gì?”

“Tôi sợ chơi nát cậu, đến lúc đó mẹ cậu lại tìm tôi đòi người.” Trang Hào nói đùa.

Hoa Kỳ cười đùa, cúi đầu chạm chạm ngực Trang Hào nói: “Ca, anh nói Chương Thi có phải. . . .”

“Ồ, hai người đã vậy còn rất nhiệt tình nhỉ?” Vương Văn Đào cùng Quách Tĩnh mở cửa đi vào, hai người nhìn nhau cười một tiếng, sau đó nói đùa: “Bị thương còn muốn làm? Hai người thật là sức sống tràn đầy.”

Lần này, Trang Hào trấn định khác thường, nếu là trước kia nhất định sẽ đẩy mạnh Hoa Kỳ ra để che giấu lúng túng. Còn lần này, Trang Hào không làm như vậy, ngược lại bình tĩnh ôm Hoa Kỳ như nước, một lát sau mới buông tay ra ngồi dậy: “Mua cái gì?”

Vương Văn Đào dù sao cũng hơi mất mát, không thú vị nói: “Lúc này còn có thể là cái gì, hai chúng em đi tới quán cháo gần đây mua hai chén cháo trứng muối thịt nạc, lại mua chút món ăn, hai người chấp nhận ăn chút đi.” Vương Văn Đào để thức ăn lên bàn, lại hỏi: “Chương Thi đâu?”

Trang Hào mặc quần xuống giường, theo bản năng liếc trên bàn: “Tôi nói cậu mua thuốc, thuốc đâu?”

“Nơi này.” Quách Tĩnh vội vàng lấy một lốc Bạch Sơn từ trong lòng ngực ra: “Vốn muốn mua Hoàng Hạc lâu cha anh nhưng lại không có, hút tạm cái này đi.” [Mấy hăng thuốc lá ở bên mình cũng không rõ nữa.]

Trang Hào không chú ý nhiều như vậy, mở lốc thuốc lấy ra một bao nhỏ: “Không còn sớm nữa, hai người ngủ tạm một đêm, dậy rồi tính sau, hôm nay cũng không cần đi đoàn xe.”

“Không có gì, hai chúng em lại không buồn ngủ, một lát đi làm hai ván mạt chược rồi trực tiếp đến đoàn xe.” Vương Văn Đào đưa tay lấy ra một cái đùi gà trong túi trên bàn mà gặm: “Đi, hai người ăn xong cũng ngủ sớm một chút.” Nói xong, Vương Văn Đào đi tới bên giường, thấy Hoa Kỳ đang nhắm mắt giả bộ ngủ, hắn không chút lưu tình hét lớn một tiếng: “Á á á. . . .”

Hoa Kỳ bị hù khê run rẩy, vội vàng mở mắt xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Vương Văn Đào trêu chọc: “Nói thật, trước kia không cảm thấy cậu thế nào, giờ thấy cậu cũng là một người tốt.”

Trang Hào đi tới đập Vương Văn Đào một cước: “Cút đi, đầu cậu ấy đang đau, chú mày còn hét lớn hù cậu ấy?”

Vương Văn Đào xoa đầu, chắc một tiếng nói: “Ca, anh đau lòng à?”

Trang Hào cau mày cười: “Cút nhanh lên.”

Vương Văn Đào vâng vâng về đùi gà đi ra ngoài, vừa tới cửa Trang Hào lại nói: “Còn nữa, về sau đừng gọi cậu ấy là Hoa tiểu cầu, biết không?”

Vương Văn Đào quay đầu lại: “Biết, anh có thể gọi, chúng em không được gọi.” Vương Văn Đào thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: “Ca, anh nói Chương Viễn bên kia có cần theo dõi chút không?”

Trang Hào suy nghĩ một chút: “Tạm thời không cần.”

“Anh khẳng định không phải hấn làm như vậy sao?” Vương Văn Đào hỏi ngược lại.

Trang Hào gật đầu một cái: “Khẳng định.”

Vương Văn Đào thở dài, cười đứng lên: “Vậy được, không có việc gì chúng em đi đây, hai người cứ tiếp tục.” Vừa dứt lời, hai người đẩy cửa chạy ra ngoài.

Trang Hào đi tới cửa đóng cửa lại, xoay người nói với Hoa Kỳ: “Có đói bụng không?”

Hoa Kỳ híp mắt nói: “Ca, đầu em đau.”

Trang Hào vội vàng đi tới: “Chắc thuốc tê hết tác dụng rồi, nhanh ăn một chút, ăn xong sẽ hết đau.”

Hoa Kỳ từ từ bò dậy, gãi băng trên đầu: “Ca, em choáng.”

Trang Hào suy nghĩ một chút: “Cậu tới dựa vào tường đi.” Nói xong, Trang Hào ôm cả người và chặn điều chỉnh lại phương hướng, khi Hoa Kỳ dựa vào tường thì Trang Hào vội vàng kê gối đầu ra sau cho cậu: “Ngồi đây ăn đi.”

Trang Hào xoay người đi tới bên cạnh bàn lấy cháo, lại lấy một ít thức ăn nguội để vào chén cháo, khi trở về ngồi bên cạnh Hoa Kỳ nói: “Hơi nguội, nhanh ăn đi.”

Hoa Kỳ dựa vào tường, híp mắt nửa chết nửa sống nói: “Ca, đầu em đau, tay em cũng không nhấc lên nổi.”

“Tôi dứt cho cậu ăn được không?” Trang Hào dở khóc dở cười nhìn cậu.

Hoa Kỳ mơ hồ nói: “Được.”

“Đm cậu, cậu cứ giả vờ đi.” Trang Hào vừa nói vừa cười, vung tay một cái ném bao thuốc lá chưa mở lên trên chần, sau đó dùng muỗng múc cháo, đưa tới bên khóe miệng Hoa Kỳ thì quát lớn: “Há mồm.”

Hoa Kỳ cố ra vẻ, ôm đầu nói: “Ai da má ơi, đầu em đau.”

“Đau chết cậu đi.” Trang Hào áp chế lửa giận, cười lạnh nói: “Nghe lời, ăn nhanh đi, tôi dứt cho cậu ăn ha.”

Hoa Kỳ mở to hai mắt, cười hì hì mở miệng đưa tới, nuốt gần nửa muỗng cháo, cổ họng trên dưới hoạt động, thân thể run lên, há mồm hà một hơi dài nói: “Má ơi, nóng chết em, đầu lưỡi đều bị bỏng.”

Trang Hào ngẩn ra, buồn bực nói: “Tôi đâu có thấy nóng?” Nói xong, Trang Hào múc một muỗng cháo tiến tới miệng nuốt xuống rồi nói: “Đm cậu, thế này mà cũng gọi là nóng? Cậu chơi tôi à?”

Hoa Kỳ tiếp tục giả vờ: “Không tin anh ăn thêm một muỗng, lúc này đừng nuốt xuống, cứ ngậm trong miệng đi.”

Trang Hào làm theo lời cậu, ngậm cháo trong miệng không có cách nào nói chuyện, anh chỉ nhìn chăm chăm Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ cười rộ lên, không đợi Trang Hào phản ứng liền nhào tới, lúc môi kề môi Hoa Kỳ không chút do dự lè lưỡi, cạy hàm răng của anh để cháo trong miệng anh chảy vào miệng mình, mùi này nên hình dung thế nào đây? Có chút ngọt lại có một chút mặn.

[Lanh bó tay luôn ^o^~]

Trang Hào kinh ngạc từ từ hóa thành bình thản, mặc cho Hoa Kỳ đòi lấy trong miệng mình, khi Hoa Kỳ buông anh ra, trong mắt anh từ từ toát ra dịu dàng: “Tự mình ăn, tôi đi hút thuốc.” Trang Hào nhét mạnh chén cháo vào trong tay Hoa Kỳ, xoay người đưa lưng về phía Hoa Kỳ hút thuốc lá.

Hoa Kỳ bưng chén cháo nói: “Ca, anh thẹn thùng sao?”

“Cút đi, tôi nào có thẹn thùng?” Trang Hào vẫn đưa lưng về phía Hoa Kỳ không chịu xoay người lại như cũ.

Hoa Kỳ từ trong chần đưa chân ra, lòng bàn chân dán trên lưng Trang Hào, dùng sức đẩy một cái: “Ca, có phải anh thích em hơn một ít rồi hay không?”

Trang Hào bị cậu lắc lắc: “Cậu là đồ biến thái chết tiệt.”

Hoa Kỳ nhe răng cười, từng muỗng từng muỗng ăn cháo, khi tô cháo thấy đáy rồi Hoa Kỳ mới nói: “Em ăn xong rồi.”

Lúc này Trang Hào mới xoay người, ánh mắt chuyển chuyển nói: “Ăn no chưa?”

Hoa Kỳ gạt đầu một cái: “No rồi, nhưng cháo có chút mặn, rót cho em ly nước đi!”

Trang Hào ừ một tiếng, đưa tay cầm lấy tô cháo, đứng dậy đi tới bàn bên cạnh rót cho Hoa Kỳ một ly nước, lúc đưa tới Trang Hào cố ý buông lỏng, hất đầu không nhìn Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ uống nước lại không quên ngược mắt nhìn Trang Hào.

Trang Hào chờ có chút không nhìn được, chép chép miệng, lại dùng tay gãi gãi bụng, rót cuộc nhìn đến lúc Hoa Kỳ uống nước xong, lúc này mới xoay người để ly lên bàn, khi trở về vội vàng tắt đèn, trong bóng tối, anh bò lên giường, vén chăn lên nằm bên cạnh Hoa Kỳ.

“Ca, anh không ăn à?”

“Không quá đói, sáng mai lại nói.”

Hoa Kỳ dịch về phía anh, Trang Hào không cần nghĩ cũng biết Hoa Kỳ muốn làm gì, anh dứt khoát giang hai cánh tay để Hoa Kỳ chui vào trong ngực mình, nhẹ giọng nói: “Ngủ đằng hoàng một chút coi.”

Hoa Kỳ vốn cũng không có ý tưởng gì, bởi vì đầu quá đau, cứ lung lay trướng trướng, giống như khí cầu bị thổi phồng, từ từ bành trướng ra bên ngoài.

Hoa Kỳ không nói chuyện an tĩnh nằm trong ngực Trang Hào ngủ thiếp đi.

Tỉnh lại lần nữa thì đã là buổi trưa ngày hôm sau, Hoa Kỳ từ trong chăn chui đầu ra, lại phát hiện trong phòng trống trơn, Trang Hào không biết đã đi đâu, Hoa Kỳ gấp một cái, vén chăn lên bò dậy, cậu đi đến cửa kêu mấy tiếng: “Ca. . . . Ca anh ở đâu?” Không có động tĩnh, Hoa Kỳ lại đề cao giọng: “Trang Hào anh ở đâu, đầu em đau.”

Vẫn không có người nào trả lời, Hoa Kỳ không thú vị nói: “Đau cái rắm ấy.”

Hoa Kỳ cầm lấy quần áo của mình khoác lên người, xuống giường mở cửa nhìn mấy lần, vẫn không có bóng người.

Đây là lần thứ hai Hoa Kỳ ở nhà Trang Hào một mình, tình huống lần trước nguy cấp không có nhiều thời giờ quan sát, còn lần này cậu đứng trong nhà, cứ nhìn gian phòng tràn đầy hơi thở cổ xưa này.

Hoa Kỳ quan sát từng góc trong nhà, khi tầm mắt rơi xuống học tử hình tứ phương, cậu nhìn xuyên qua cửa thủy tinh thấy một tấm hình, Hoa Kỳ đi tới rất muốn xem tấm hình kia một chút, do dự một hồi lâu cậu đẩy cửa kiếng học tử ra.

Đó là ảnh đầy tháng của Trang Hào, một thân quần áo màu đỏ, vớ làm bằng len sợi, hai cái chân mập mạp, nhìn biểu cảm anh, giữa lông mày có một cái điểm đỏ, vẻ mặt như tức giận, trống lác trong tay bị anh nắm chặt, Trường Sinh khóa trước ngực hình như quá dài, kéo đến chim nhỏ.

Khi còn bé Trang Hào vô cùng đáng yêu, đặc biệt là chim nhỏ của anh, Hoa Kỳ cười lấy đầu ngón tay chọc chọc chim nhỏ trong hình mấy cái.[=.=]

Hoa Kỳ thường thức đủ rồi, liền trả hình về chỗ cũ, đang lúc thu tay lại, Hoa Kỳ đột nhiên phát hiện trong ngăn kéo còn có một khung hình, bị úp lại, cậu buồn bực lấy ra.

Trong hình là bốn đứa trẻ, một người trong đó mặc áo thủy thủ, phía dưới là một cái quần màu xanh lá cây, bên cạnh là một chiếc xe đạp to hơn cậu ta nhiều, mà lúc này cậu ta cười hào phóng, khuôn mặt nhỏ nhắn dễ nhìn chỉ liếc một cái là có thể nhìn ra cậu ta là ai, Hoa Kỳ nhìn mà trong lòng vui vẻ.

Mà bên cạnh Trang Hào, là Chương Thi cao hơn anh nửa cái đầu, y cũng cười hào phóng, mắt liếc Trang Hào ở một bên, tay đập lên vai Trang Hào, có vẻ hết sức thân mật.

Về phần hai đứa bé sau lưng, một là Vương Văn Đào, một là Quách Tĩnh.

Hoa Kỳ rất hâm mộ, trong lòng đau xót vội vàng đặt tấm hình về chỗ cũ.

Trong ngăn kéo còn có mấy quyển Tiểu Thuyết Vô Hiệp, phía trên thả một hộp bút bằng sắt, đã phai nước sơn rồi. Mà bên cạnh sách có mấy hộp cd, Hoa Kỳ lấy ra nhìn từng cái.

Bên trong cd có hai bộ phim hành động, một bộ là hải chiến, Hoa Kỳ rất không có hứng thú với thể loại điện ảnh, đang muốn trả về, đột nhiên cậu thấy sau CD có tiếng Nhật và tiếng Anh hỗn hợp, vỏ ngoài bọc một tờ giấy trắng, cậu tò mò mở ra nhìn, là phim heo.

Hoa Kỳ xem không hiểu phía trên ghi cái gì, nhưng từ hình ảnh hẳn thuộc về loại kích thích.

Nhà Trang Hào có đầu DVD, Hoa Kỳ cầm CD bỏ vào, xoay người ngồi trên giường gạch thưởng thức.

Lần xem phim heo gần đây nhất hơn một năm rồi, hôm nay nghe tiếng hừ hừ ha ha, còn có bối cảnh cường bức dân nữ trên màn ảnh này, thật làm Hoa Kỳ khó có thể khống chế, nhị đệ cứng rắn khó chịu.

Nhìn một lát, rốt cuộc Hoa Kỳ chịu không nổi, thuận thực cởi quần áo, thân thể trần truồng ở trên giường gạch đánh máy bay. [=.] bỏ tay không còn gì để nói]

Mà lúc này cửa phòng lại bị mở ra, Trang Hào giờ lên cơm trưa mới mua đi vào, khi anh thấy cảnh tượng bên trong nhà thì cau mày nói: “Cậu muốn tôi làm gì mới tốt đây.”

Lúc này Hoa Kỳ không chỉ không khẩn trương lúng túng, ngược lại còn bình thản tự nhiên, vẫn triệt như cũ, cười nói: “Ca, nhà anh có sợi dây nào không?”

“Sợi dây? dùng làm gì?” Trang Hào len lén liếc nhìn nhị đệ Hoa Kỳ, không tính lớn nhưng không xem là nhỏ, màu sắc rất tốt, vừa nhìn đã biết không thường dùng.

“Anh đi tìm một sợi lại đây, dài một chút.”

Trang Hào từ chối nói: “Không có.”

“Em cần dùng gấp, anh nhanh đi đi, đầu em đau.”

Trang Hào dờ khóc dờ cười nói: “Cậu đau đầu còn tự tuốt ống? Tôi thấy cậu là muốn ăn đòn.”

“Anh có đi hay không? Không đi em đau đầu thật đó.” Hoa Kỳ buông nhị đệ ra, ôm đầu nói: “Má ơi, đầu em đau chết.”

Trang Hào cười nói: “Cậu giỏi, tôi thật sự thua cậu.” Nói xong, Trang Hào mở cửa đi ra ngoài, chốc lát sau Trang Hào cầm một sợi dây thừng nhỏ đi vào: “Mất công lắm mới tìm được sau nhà đó.”

Hoa Kỳ liếc nhìn sợi dây, còn mới, một chút bụi cũng không có.

“Cậu muốn dây làm gì?” Trang Hào hỏi.

Hoa Kỳ hì hì cười, chỉ vào màn hình TV nói: “Ca, chúng ta chơi trò cưỡng bức dân nữ đi?”

39. Chương 39: Cưỡng Bức Tên Tiểu Hòa Thượng Đây

CD này Trang Hào mua hai năm trước, khi đó mới vừa mua được LCD cực lớn, đặt trong phòng. Theo như lời Hoa Kỳ nói, TV phải lớn xem mới thoải mái, nhân vật mặt to, đột nhiên xuất hiện sẽ khiến cho người xem hết hồn.

Tình cảnh này, Hoa Kỳ không cảm thấy TV lớn sẽ dọa đến người, chỉ cảm thấy bộ vị mấu chốt của nhân vật trong ti vi đều được phóng đại, cực kỳ rõ cực kỳ lớn, nhìn khiến cho người ta huyết mạch sôi trào.

Khi Hoa Kỳ nói ra chơi trò cưỡng bức dân nữ, phản ứng đầu tiên của Trang Hào là đầu cậu có vấn đề, một lát sau lại muốn, hơn nữa nhìn hình ảnh cưỡng bức dân nữ trên ti vi, phía dưới đã nóng ran.

Hoa Kỳ trải tốt giường nệm tốt hôm qua ra, nằm xoài lên trên từ từ mở chân, mở rất lớn, lúc của ngõ nơi bí mật bại lộ giữa không khí thì Hoa Kỳ cười nói: “Lên mau.”

Trang Hào cười khổ nói: “Cậu như vậy mà gọi là cưỡng bức dân nữ à? Tôi chưa thấy ai bị cưỡng bức mà vẫn chủ động như cậu đâu.”

“A. Nói cũng đúng.” Hoa Kỳ vội vàng khép hai chân lại, làm bộ rất không tình nguyện nói: “Tên súc sinh này đừng tới đây, tới đây tôi liền chết cho anh xem.”

“Đi nhà cậu, cậu đang diễn phim truyền hình đấy à?” Trang Hào nhin cười không được.

Hoa Kỳ chép chép miệng, suy tư nửa ngày, vội vàng dùng chăn bao lấy mình, hoảng sợ nói: “Đại ca, trong nhà này có gì anh cứ tùy tiện cầm, chỉ cần anh đừng tổn thương em ;à được.”

Trang Hào cảm thấy lúc này Hoa Kỳ biểu diễn có chút giống, nhưng mà.

“!@#%\$#@, tôi không rảnh chơi với cậu, nhanh ăn cơm, cơm nước xong thì uống thuốc.” Trang Hào ngồi bên giường cầm một điều thuốc, đưa lưng về phía Hoa Kỳ mới nói: “Mấy ngày nữa mẹ tôi sẽ về, cậu cứ ở đây dưỡng thương, đợi lành rồi hãy về nhà.”

Hoa Kỳ nào muốn ăn cơm, chỉ muốn thỏa mãn một chút nguyện vọng của mình.

Hoa Kỳ hất chân ra, quỳ từ từ bò qua, giơ tay lên vuốt từ eo Trang Hào trở lên đến chung quanh cổ, cậu một tay ôm Trang Hào, tiến tới bên lỗ tai anh nhỏ nhẹ nói: “Ca~. . . .” Hoa Kỳ nhẹ giọng kêu anh, há mồm lè lưỡi, từ từ thâm nhập vào bên trong lỗ tai anh, ở bên trong qua lại khuấy đều.

Cả người Trang Hào run lên, hơi híp mắt nói: “Đừng lộn xộn.”

Hoa Kỳ liếm nghiêm túc, cảm giác dính ướt ẩm áp thoải mái khiến Trang Hào rụt cổ lại.

“Ca, anh cứng rắn.” Hoa Kỳ thu hồi đầu lưỡi, cúi đầu nhìn cái lều dựng lên phía dưới Trang Hào.

Trang Hào cười nói: “Mặc dù cậu là nam, nhưng cậu quyền rũ như vậy tôi có thể không cứng rắn sao?”

“Nếu cứng rắn thì dễ nói chuyện rồi, lên mau, không phải sợi dây đều đã chuẩn bị xong rồi sao?” Hoa Kỳ ôm anh cười đùa nói.

Trang Hào khê nghiêng đầu sang chỗ khác, giơ tay lên vỗ đầu Hoa Kỳ một cái: “Đầu bị thương còn chưa kéo da non.”

Hoa Kỳ vội vàng che đầu ngồi một bên, gác chân, một tay dựng thẳng để trước ngực, tư thế đoan chánh nghiêm cẩn nói: “A di đà Phật, bản tăng pháp danh Giới Sắc, thí chủ xin hãy hữu lễ.”

Trang Hào bị Hoa Kỳ chọc cười, cúi đầu liếc mắt nhìn phía dưới Hoa Kỳ: “Tiểu Hòa Thượng, ngài lộ chim rồi.”

“A di đà Phật, bản tăng đây là Độ Hóa thí chủ, xem thí chủ có thể lĩnh ngộ chân lý trong đó hay không.” Nói xong, Hoa Kỳ lao thao không biết lẩm bẩm cái gì, trên thực tế chính cậu cũng không biết, đọc lung tung xong rồi còn nói: “Thí chủ, sắc tức thị không, không tức thị sắc, chỉ cần ngài theo ta cùng nhau rơi vào bể tình – đục mới hiểu được.”

Nói, có lúc Hoa Kỳ nhìn rất mới lạ, rất khôi hài, Trang Hào quen biết cậu lâu như vậy, hình như chưa từng tức giận qua, dù tức giận cũng là giả bộ.

Nhị đệ của Trang Hào nghẹn trong quần khó chịu, lại phối hợp hình ảnh cùng âm thanh trên ti vi truyền đến, Trang Hào cũng không nhịn được.

“Thí chủ, ngài còn chưa lên?” Hoa Kỳ mình cũng nhịn cười không được.

Trang Hào đứng lên, du côn cười nói: “Tiểu Hòa Thượng cậu chờ đó cho tôi.” Nói xong, Trang Hào đứng trước mặt Hoa Kỳ bắt đầu cởi quần áo, từ từ cởi từng thứ từng thứ, cởi đến khi chỉ còn lại một cái quần lót, Trang Hào cầm sợi dây lên, nhắc chân lên giường, thân thể khỏe mạnh đứng bên cạnh Hoa Kỳ: “Đến đây đi, hôm nay bản đại gia phải sửa trị giả hòa thượng này đến nơi đến chốn.” Nói xong, nhắc chân đá một cước lên bả vai Hoa Kỳ.

Trang Hào không dùng sức gì, Hoa Kỳ thuận thế té xuống, ánh mắt hoảng sợ nhìn Trang Hào nói: “Đại ca, ngài muốn cướp tiền hay cướp sắc?”

Trang Hào nhướn mày, quơ quơ sợi dây trong tay: “Cái nào cũng muốn, mày đang hoảng một chút, nếu không tao sẽ giết chết mày.” Trang Hào ngồi chồm hổm xuống, cầm sợi dây muốn trói Hoa Kỳ lại.

Hoa Kỳ giương nanh múa vuốt loạn đạp đá lung tung, ngẩng cao gào thét: “Cứu mạng a, có người muốn cưỡng bức dân nữ a.”

Trang Hào không ngờ Hoa Kỳ chơi nghiêm túc như vậy, sợ hết hồn: “ĐM, còn dám gọi? Tao thấy mày đúng là muốn chết !?” Nói xong, Trang Hào cầm vỏ gối nhét vào miệng Hoa Kỳ, Hoa Kỳ vội vàng hất mặt nói: “Ai ai ai, đừng dùng vỏ gối, phải dùng quần lót.” [=.=]

Trang Hào cười hi hi: “Thúi chết cậu đi.” Trang Hào cười đứng dậy cởi quần lót ra, hung ác nói: “Tao ày kêu.” Trang Hào cầm quần lót nhét vào trong miệng Hoa Kỳ, Hoa Kỳ chết không tình nguyện bị Trang Hào

đẩy miệng ra, quần lót nhét vào bịt miệng lại, Hoa Kỳ liền ngửi thấy được mùi xà bông thơm, kém mùi vị trong tưởng tượng rất xa.

Hoa Kỳ bị Trang Hào bắt được tay, bắt đầu không ngừng hừ hừ, hoảng sợ nhìn Trang Hào, vừa nhìn còn vừa lắc đầu.

Tiến hành đến tình trạng này, Trang Hào đột nhiên có chút không biết làm sao, theo lý mà nói phía dưới nếu là nữ, anh có thể cúi đầu găm một chút, nhưng giờ dưới thân là đàn ông, ngực không có, do dự một lát, Trang Hào vẫn cúi đầu, cắn lấy một bên ngực Hoa Kỳ.

Cả người Hoa Kỳ run lên, trong phút chốc thân thể căng vô cùng thẳng.

Trang Hào từ từ găm ngực Hoa Kỳ, thỉnh thoảng còn dùng đầu lưỡi liếm hai cái, đôi lúc cảm còn có thể đụng vào da thịt trắng nõn của Hoa Kỳ, bởi vì hai ngày không cạo râu nên trên cằm đã có râu, cảm giác khe khẽ nhoi nhoi khiến Hoa Kỳ thoải mái mù mịt trời đất.

Trang Hào găm một lát, miệng có chút mỏi, ngẩng đầu lên nhìn Hoa Kỳ cười nói: “Thế nào? Lúc này không kêu nữa sao?”

Hoa Kỳ thoải mái sắc mặt biến hồng, đôi mắt nhỏ vô tội nhìn anh, lắc đầu một cái.

Trang Hào du côn cười nói: “Thủ pháp ông đây khá đi, hôm nay làm chết mày Tiểu Hòa Thượng tịch mệnh.” Nói xong, Trang Hào đưa tay lôi quần lót khỏi miệng Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ nhìn chằm chằm Trang Hào, từ từ nhỏ nhẹ nói: “Chẳng lẽ người là Hái Hoa Dâm Tặc Điện Bá Quang trong truyền thuyết?” [Nhân vật Hái hoa tặc trong truyện Tiểu Ngạo Giang Hồ]

“Tiểu Hòa Thượng có hảo nhân lực a, nhưng mà đáng tiếc. Phàm là người thấy qua mặt thật của Điện Bá Quang tao đều bị tao chơi đến chết.” Nói xong, Trang Hào cầm sợi dây lên một vòng lại một vòng trói chặt Hoa Kỳ lại.

Trang Hào đứng dậy dạng chân trước ngực Hoa Kỳ, đặt nhị đệ nơi khoe miệng cậu, quát lớn: “Liếm cho bản đại gia, phục vụ tốt nói không chừng bản đại gia sẽ lưu mày toàn thân.”

Hoa Kỳ không chút do dự tới gần, một vào một ra liếm vang dội, tiếng nước phì phì kích thích từng tế bào của Trang Hào.

Tốc độ của Hoa Kỳ đủ nhanh, thiếu chút nữa Trang Hào nhịn không được bắn ra rồi, anh vội vàng chặn lại nói: “Đủ rồi, cái miệng nhỏ nhắn thật biết liếm a!? Có phải thường làm ấy gã khác hay không?”

Hoa Kỳ khẽ mở rộng miệng, thở dốc nói: “Không có, đây là lần đầu tiên.”

“!@#%\$@, không ngờ là một đứa con nít, bản đại gia đúng là thích chơi con nít.” Nói xong, Trang Hào xuống khỏi người Hoa Kỳ, hai tay nắm căng chân Hoa Kỳ tách ra hai bên, cúi đầu nhìn qua cười nói: “Nơi này cũng ngẩng lên, vừa nhìn là biết muốn rồi chứ?”

Hoa Kỳ vắn vẹo uốn éo mông: “Không có.”

“Không?” Trang Hào du côn cười nói: “Đợi lát nữa mày sẽ không nói như vậy.” Trang Hào vươn tay, lần đầu tiên chân chính chạm vào phía dưới của Hoa Kỳ, nơi đó khe co rụt lại, rất sạch sẽ, không có bất kỳ lông mọc trên thân thể, Trang Hào dùng đầu ngón tay thăm dò vào trong.

Hoa Kỳ đột nhiên cả kinh kêu lên: “Nơi đó không thể được, van ngài.”

“Không còn kịp rồi.” Trang Hào khiêng hai chân Hoa Kỳ lên, mặt đối mặt nhìn nhau: “Một lát nữa mày phải kêu xin tao chơi mày.”

Hoa Kỳ trợn to hai mắt: “Van ngài, ngài muốn làm như thế nào cũng được, chỉ cần ngài không đi vào, muốn làm thế nào cũng được, tôi có thể dùng miệng.”

Trang Hào không trả lời, ngược lại một phát liền xông vào.

Lần này không trải qua bất kỳ tiền diễn nào, lúc Trang Hào xông tới thời điểm, Hoa Kỳ hơi ngửa đầu, khổ sở kêu rên nói: “Đau quá.”

Trang Hào sững sờ, vội vàng dừng động tác lại, dò hỏi: “Hoa tiểu cầu, cậu đau thật hay đau giả vậy?”

Hoa Kỳ bị lời nói đột nhiên xuất hiện cắt đứt ý nghĩ, không thú vị nói: “Dĩ nhiên đau giả, làm em tụt hết cả cảm xúc.”

“ĐM, bị cậu hù chết.” Trang Hào khôi phục bộ dáng vừa rồi lần nữa, bắt đầu ra sức xông thẳng, Hoa Kỳ còn lắc đầu, khổ sở kêu thảm: “Chậm một chút, nhẹ một chút, van ngài Tôi. Tôi đau quá. Không cần.”

“Không cần sao?” Trang Hào cười lạnh một tiếng, ngược lại càng ngày càng nhanh, tốc độ kia cũng vượt qua pít tông rồi.

Hoa Kỳ đứt quãng rên rỉ , bộ dáng khổ sở lại làm cho Trang Hào cảm thấy kích thích, anh dùng toàn lực sức lực, hận không thể mỗi một lần đều cho hết vào.

Tốc độ kinh người rất lãng phí thể lực, một lát sau, Trang Hào ngừng lại, thở hổn hển nói: “Tiểu Hòa Thượng, có muốn hay không?”

Ánh mắt Hoa Kỳ mê ly nhìn anh, lúc này Hoa Kỳ đã sớm thoát ra khỏi tiết mục cưỡng bức dân nữ, ánh mắt mê ly nói: “Muốn.”

Trang Hào đùa cợt nói: “Không phải vừa rồi nói không cần sao?”

Hoa Kỳ quệt mồm, vô tội nói: “Giờ muốn.” không biết dây thần kinh nào của Hoa Kỳ bị đứt, lúc Trang Hào chuẩn bị tiếp tục triển khai thể công Hoa Kỳ đột nhiên nói câu: “Ba, con muốn~.”

Trang Hào giật mình: “Cậu kêu tôi là gì?”

Hoa Kỳ nhiệt tình dâng cao, ngẩng đầu lên hôn Trang Hào một cái, nhỏ giọng nói: “Ba, con muốn ba.” hai chữ sau ghé vào tai Trang Hào mà nói.

Đây là cách gọi Trang Hào chưa bao giờ thể nghiệm qua, hai chữ đơn giản trong khoảnh khắc chui vào trong cơ thể, len vào máu, đi qua mỗi một chỗ đều lưu lại cảm giác thiêu đốt. Trang Hào đột nhiên ý thức được, tâm cùng thân thể của mình đã bắt đầu từ từ thích ứng Hoa Kỳ.

Trang Hào không phải người không chơi được, anh rất nguyện ý phối hợp: “Kêu hai tiếng nữa nghe một chút.”

Hoa Kỳ híp mắt, nhỏ giọng nói: “Ba. Ba.”

Trang Hào vui lên: “Đúng vậy, con trai ngoan, thật nghe lời.” Nói xong, Trang Hào cúi đầu hôn Hoa Kỳ, lúc hôn thân thể Trang Hào cũng chậm chậm động, tốc độ không hào phóng bằng lúc trước, ngược lại dịu dàng nhẹ nhàng chậm chạp, như tìm kiếm thứ gì đó trên người Hoa Kỳ.

Trang Hào vẫn cảm thấy đầu lưỡi Hoa Kỳ rất mềm, rất mượt, anh thử dùng răng răng khe khẽ cắn, lúc ngẩng đầu lên, hốc mắt Hoa Kỳ có chút ướt át, anh cúi đầu lần nữa, ở bên tai Hoa Kỳ nói: “Hoa tiểu cầu, nếu cậu là nữ, tôi nhất định sẽ cưới cậu.”

Lời như vậy Hoa Kỳ nghe đã nhiều lần, đương nhiên sẽ không đặt trong lòng, cậu được Trang Hào đáp lại đã rất thỏa mãn rồi, đôi tay ôm cổ Trang Hào, không chút lưu tình cắn bả vai Trang Hào, rất dùng sức, rất dùng sức.

Không bao lâu, Trang Hào bị ngôn ngữ của Hoa Kỳ kích thích mà bắn ra, anh nằm sấp trên người Hoa Kỳ thở hổn hển, Hoa Kỳ lại lấy tay vuốt ve phía sau lưng anh, bên trên đầy mồ hôi.

Kịch liệt đi qua, hai người cũng mệt mỏi không nhẹ, trùm chăn ôm nhau ngủ, ngay cả TV cũng lười tắt, mãi cho đến khi nguyên cái CD đều chạy xong, màn ảnh biến thành màu xanh dương, dòng chữ DVD nhảy lên chạy xuống trên màn hình.

Từ ngày đó, quan hệ của Hoa Kỳ và Trang Hào hình như gần một chút, đoạn thời gian Hoa Kỳ dưỡng thương, Trang Hào đối xử với Hoa Kỳ rất tốt, dường như là cơm tối há mồm áo đến vươn tay, ngay cả tắm đi nhà cầu cũng là Trang Hào công đi.

Ngày này đi ra khỏi bệnh viện, băng gạc trên đầu Hoa Kỳ đã được gỡ, trên đầu trơn bóng có một vết sẹo như ngón tay út.

Ra khỏi cửa bệnh viện, Trang Hào đến bãi đậu xe lấy xe, Hoa Kỳ ở cửa chờ.

Hoa Kỳ đứng bên cạnh một chiếc xe hơi, cậu rỗi rảnh nhàm chán chạy tới dùng kính xe quan sát mình, mặc dù mình giờ đầu trọc rồi, còn có một vết thương ghê rợn ở bên trên, lại khiến cho cậu cảm thấy mình có thêm một phần khí thế đàn ông. Nghĩ tới đây, Hoa Kỳ vội vàng chạy đến quán hàng rong nơi cửa bệnh viện mua một gói thuốc lá, còn là loại Hoàng Hạc lâu Trang Hào hay hút, giá tiền trong mắt Hoa Kỳ vẫn rất quý, khi cậu đem thuốc lá ngậm ngoài miệng thì Trang Hào đã lái xe tới.

Hoa Kỳ vội vàng tạo hình, cà lơ phất phơ rung đùi, cầm khê nâng, miệng ngậm thuốc lá nói: “Ca, anh xem em như vậy có trâu bò không? Giống các anh lúc lặn lội trên đường hay không?”

Trang Hào ở trong xe cười nói: “Được rồi, con nít mà một hút thuốc lá cái gì, mau lên xe, một hồi lại trúng gió giờ.”

Hoa Kỳ mắt mác chu miệng, kéo cửa xe ra, đi qua quán tạp hóa thì cười nói: “Ca, vừa rồi em đẹp trai không?”

Trang Hào hết sức chuyên chú lái xe: “Tắt thuốc trong tay đi.”

Hoa Kỳ cười nói: “Em vốn không hút, nhưng lại muốn thử một chút.”

“Thử cũng không được, cậu mà học được hút thuốc lá, về sau đừng hy vọng tôi hôn miệng cậu.” Trang Hào làm như nói đùa, nhưng vẻ mặt lại rất nghiêm túc.

Hoa Kỳ vội vàng quay kiếng xe xuống ném thuốc lá ra ngoài: “Không hút nữa, vậy anh hôn em một chút đi.”

“Cút đi, đang lái xe.” Trang Hào đánh đèn xi nhan xin rẽ trái, đó không phải đường về nhà, Hoa Kỳ hiểu kỳ nói: “Đi đâu vậy?”

“Mua cho cậu cái mũ, nếu không dễ bị trúng gió.”

Mặc dù bây giờ thời tiết đã bắt đầu ấm trở lại, nhưng nhiệt độ vẫn xa xa không tăng độ ẩm.

Trang Hào chở Hoa Kỳ vào con đường phụ cận mua nón len, là cái loại viền nón rất dài, Hoa Kỳ mang vào hỏi “Ca, đẹp không?”

Trang Hào không nhìn, nhưng miệng nói: “Bản thân cậu cũng không xấu.”

Hoa Kỳ cười nói: “Ý của anh là em dễ nhìn sao?”

Trang Hào cau mày: “Ừ”

Trên đường trở về, Hoa Kỳ câu được câu không tán gẫu cùng Trang Hào, cậu không giống trước kia, thỉnh thoảng còn phải quan sát Trang Hào có tức giận hay không, hiện giờ cái gì cũng dám nói, lúc Trang Hào tức giận, chốc lát lại bị cậu chọc cười.

“Đúng rồi, hôm nay mẹ tôi xuất viện, cậu theo tôi đến phòng sau ngủ.”

“Hả? Di xuất viện? Vậy em đến không sao chứ?” Hoa Kỳ có chút thận thừng.

Trang Hào nghiêng đầu cười nói: “Sao? Sợ thấy mẹ chồng à?”

Hoa Kỳ lúng túng nói: “Anh đâu có nói anh thích em, di sao có thể là mẹ chồng em được chứ?”

Trang Hào vốn muốn đùa Hoa Kỳ, ai ngờ lại khiến Hoa Kỳ dùng lời nói chặn mình lại, Trang Hào ho khan hai tiếng nói: “Rốt cuộc có đi hay không?”

Hoa Kỳ cười nói: “Không đi, chừng nào anh nói thích em em mới đến ở nhà anh.”

“ĐM, không đi thì thôi.” Trang Hào ngừng xe ven đường: “Không đi nhà tôi cậu tính đi đâu?”

Hoa Kỳ suy nghĩ một chút: “Trở về Ngũ Hành đi, tiền lương tháng em còn chưa lấy đâu, trở về còn phải chạy gấp về nhà, nếu không mẹ em nhất định sẽ chém em.”

Trang Hào gật đầu một cái: “Vậy tôi đưa cậu đi.”

“Không cần, tự em đi được rồi.” Hoa Kỳ làm bộ mở cửa xe, trước khi xuống xe một giây, Hoa Kỳ đưa mặt tới, hành động này Trang Hào không thể quên thuộc hơn được nữa, anh không chút do dự hôn lên.

Hoa Kỳ hài lòng nói: “Ca, em đi đây.”

Trang Hào gật đầu một cái: “Chậm một chút.”

Hoa Kỳ nhìn anh nhe răng cười một tiếng, chạy tới trạm xe buýt.

Đoạn thời gian Hoa Kỳ dưỡng thương, nhà tắm Ngũ Hành tiến hành sửa chữa quy mô lớn, ngay cả kết cấu cũng đổi, đổi tên là Ngũ Hành Không, là khu giải trí hạng sang.

Hoa Kỳ vào cửa thì đúng lúc Chương Thi ở trong đại sảnh bố trí công việc, y nhìn thấy Hoa Kỳ đi vào, khẽ mỉm cười: “Dưỡng thương tốt rồi?”

Hoa Kỳ gật đầu một cái: “Nơi này hình như biến đổi?”

Chương Thi cười nói: “Chuyện đương nhiên, nhưng bắt đầu từ hôm nay, nơi này là tôi phụ trách, nói cách khác, người lãnh đạo trực tiếp của cậu là tôi.”

“Hả?” Hoa Kỳ kinh ngạc nói: “Bàng Suất đi đâu?”

Chương Thi nói: “Cậu ta vẫn là ông chủ, nhưng không quản những chuyện vụn vặt nữa, về sau có chuyện gì tìm tôi là được.”

Hoa Kỳ gật đầu một cái, đi theo đưa tay nói: “Trả tiền lương tháng trước cho tôi.”

Chương Thi dở khóc dở cười nói: “Người tốt, tôi vừa nhậm chức cậu đã đòi tiền tôi sao?”

“Thế nào, anh muốn quỵt nợ không trả tiền? Vậy tôi đi tìm Bàng Suất.” Hoa Kỳ làm bộ chạy lên lầu, Chương Thi lại chặn một bước nói: “Trước đó cậu giúp tôi, giờ tôi cũng có chuyện muốn cậu giúp, cộng tiền lương của cậu nữa, trả cậu hơn 500 tệ này.”

“Được đó.” Hoa Kỳ thấy tiền sáng mắt nói: “Chuyện gì à?”

Chương Thi mỉm cười nói: “Ngày mốt sàn nhảy của Ngũ Hành khai trương, cậu giúp tôi hẹn Trang Hào tới đây

40. Chương 40: Tìm Một Chút Chuyện Để Làm

Hoa Kỳ rất sáng khoái đáp ứng Chương Thi, chính cậu cũng hi vọng ngày mai có thể nghỉ, bởi vì, cậu mới vừa cùng Trang Hào tách ra đã có chút nhớ anh rồi.

Mà hai ngày này, Hoa Kỳ đã bắt đầu thích ứng Ngũ Hành mới.

Chương Thi đến khiến Ngũ Hành có biến hoá rất lớn, mặc dù y chủ yếu phụ trách sàn nhảy tầng một, nhưng cũng sẽ phân thời gian để cải cách các bộ phận khác, dù là phòng bao trên lầu hay là nhà tắm lầu một, dường như y đều thay máu một lần, Hoa Kỳ vào cửa lớn nhà tắm, đúng lúc gặp phải mập sư phụ từ bên trong xách hành lý đi ra ngoài.

“Đây là sao? Về nhà à?” Hoa Kỳ hiếu kỳ nói.

Mập sư phụ thở dài nói: “Dĩ nhiên về nhà, nếu không có thể làm gì?” Mập sư phụ cười hì hì vỗ bả vai Hoa Kỳ nói: “Chỉ cậu làm tốt, bình thường quan hệ không tệ với ông chủ, đương nhiên sẽ được giữ lại.”

Hoa Kỳ sững sốt: “Sao? Chú bị sa thải?”

Mập sư phụ cười khỏ nói: “Cũng không trách được, người hợp tác với ông chủ là người từng trải, nhìn mấy người chúng ta không vừa mắt nên đều đuổi tất cả đi.”

Hoa Kỳ theo bản năng liếc bên trong mấy cái, cũng không thấy hai tấm kỳ công khác: “Bọn họ đâu? Đi rồi?”

Mập sư phụ gật đầu một cái: “Ừ, sáng sớm đã đi, tôi vì phải giao công việc cho nên đến giờ này mới chuẩn bị rời khỏi.”

Trong lòng Hoa Kỳ ít nhiều có chút không tư vị, do dự một lát vẫn không dám lên tiếng.

“Ai. Được rồi, tôi phải đi rồi.” Mập sư phụ cười cười, mắt mác đi ra ngoài cửa.

Hoa Kỳ nhìn nhà tắm trống rỗng, nước trong hồ đang sôi rầm rập, sương mù từ từ dâng lên, cậu đi tới học tủ bên cạnh, mỗi một bước đều tạo tiếng vang trong phòng tắm vắng vẻ.

Hoa Kỳ mở học tủ, từ từ cởi áo, vừa nhét áo khoác nhưng vào trong ngăn kéo liền nhìn thấy Chương Thi vén rèm lên đi vào: “Đi vào đã lâu như vậy còn chưa thay xong đồng phục làm việc sao?”

Hoa Kỳ nhìn y một cái, cúi đầu tiếp tục cởi quần áo.

Chương Thi thấy Hoa Kỳ không vui lắm, nghi ngờ nói: “Mới vừa rồi không phải còn tốt sao? Sao giờ lại không vui thế?”

Hoa Kỳ nhìn về phía y lần nữa, bất đắc dĩ nói: “Anh đuổi mọi người đi hết là muốn một chết tôi sao?”

Chương Thi cười: “Là chuyện này à? Cậu yên tâm đi, cậu cố gắng một hai ngày nữa, đến lúc đó tuyển thêm người mới cậu sẽ dễ dàng hơn, nếu không cậu cho rằng tại sao tôi thưởng cho cậu những 500 tệ?” Chương Thi mở học tủ bên cạnh ra, từ từ cởi áo.

Hoa Kỳ bĩu môi nói: “Người có tiền đều keo kiệt, lời này một chút cũng không sai.”

Chương Thi hé miệng cười, cởi áo sơ mi dùng móc quần áo treo lên, tiếp cúi quần nói: “Đừng oán trách, có rãnh thì tới đây chà xát tắm rửa giúp tôi, hai ngày nay tôi không ngủ rồi.”

Lần này Hoa Kỳ chú ý tới trong đôi mắt Chương Thi hiện đầy tia máu: “Biết, anh đến hồ ngâm một chút, lát nữa tôi chà xát cho anh.”

Chương Thi gật đầu một cái, cúi quần lót liền đi tới ao.

Hoa Kỳ tiếp xúc với Chương Thi không nhiều lắm, biết cũng không đủ lâu, cậu không biết rốt cuộc Chương Thi là dạng người gì, từ tấm hình chỗ Trang Hào có thể nhìn ra, khi còn bé Chương Thi là rất thích cười, không đúng. Chương Thi bây giờ cũng rất hay cười, nhưng cười lúc đó và cười bây giờ khác nhau rất lớn, nụ cười bây giờ của Chương Thi luôn làm cho người ta có cảm giác khó có thể suy nghĩ.

Hoa Kỳ cởi quần áo thay đồng phục làm việc xong, cầm túi công cụ đi tới chỗ Chương Thi.

Chương Thi ngồi trong ao ngẩng đầu lên, cười nói: “Đoạn thời gian này cậu ở nhà Trang Hào à?”

Hoa Kỳ cúi đầu sửa sang lại túi công cụ: “Đúng vậy, nếu không tôi cũng chẳng dám về nhà.”

“Vậy mấy ngày nay cậu cũng không tắm chứ gì? Cùng nhau đi vào ngâm sao?”

Hoa Kỳ suy nghĩ một chút nói: “Cũng được.” Nói xong, cậu nhấc chân nhảy vào trong hồ, tìm nơi hẻo lánh ngồi xuống.

Chương Thi nhìn vết sẹo trên đầu trọc của Hoa Kỳ nói: “Hôm nay đi cắt chỉ?”

Hoa Kỳ vẩy nước lên cánh tay nói: “Đúng vậy, trong bệnh viện nhiều người lắm, xếp hàng thật lâu.” Hoa Kỳ cầm khăn lông vẩy nước lung tung lên người, ngược đầu rất là hưởng thụ.

Chương Thi nhìn cậu, giơ chân gác lên đùi Hoa Kỳ, cười nói: “Giúp tôi xoa bóp đi.”

Hoa Kỳ cúi đầu, chân Chương Thi rất khỏe mạnh, nhất là lông mọc ở trên tương đối nhiều, cảm giác xù xù, Hoa Kỳ thả tay xuống bóp chân của y nắm lúc nặng lúc nhẹ, lúc nhanh lúc chậm.

Chương Thi rửa mặt, dùng khăn lông gác sau ót, nhắm mắt lại nói: “Cậu thật biết điều.”

Hoa Kỳ ngẩn ra, không biết vì sao Chương Thi đột nhiên toát ra một câu như vậy, hiểu kỳ nói: “Tôi biết điều cái gì?”

Chương Thi híp mắt lại nói: “Trang Hào có một em họ, nhìn không khác cậu mấy, có lúc tính tình cậu ta không khác cậu bao nhiêu, dính người muốn chết.”

Hoa Kỳ từng nghe Trang Hào nhắc tới em họ của anh, cười nói: “Hình như gọi là Nguyên Tiểu đúng không?”

Chương Thi khẽ mở to mắt: “Thì ra cậu biết à?”

Hoa Kỳ gật đầu nói: “Biết, trước kia Trang Hào có nhắc qua.”

Chương Thi nhắm hai mắt lại lần nữa: “Lúc tôi và Trang Hào học cấp hai, em họ cậu ta rất thích kẻ càn Trang Hào, có lúc ngay cả nhà của mình cũng không muốn về, chỉ cần nhắc tới hai chữ về nhà, cậu ta sẽ khóc, không có cách nào, đành phải để cậu ta ở lại, cũng không biết giờ có còn vậy hay không.”

Hoa Kỳ cười nói: “Nghe Trang Hào nói cậu ta đi hơi khác học rồi.”

“À. Vậy thì khó trách, tôi nghĩ sao vẫn luôn không thấy cậu ta.” Chương Thi ngáp một cái, nhỏ giọng nói: “Cậu lại đây ngồi đi, để tôi dựa vào cậu ngủ một lát.”

“Anh không muốn tắm kỳ sao?” Hoa Kỳ hỏi ngược lại.

Chương Thi lắc đầu một cái, mệt mỏi nói: “Quá mệt, cứ ngâm như vậy một lát, nửa giờ sau gọi tôi dậy.” Nói xong, Chương Thi dời chân trên đùi Hoa Kỳ xuống, đứng dậy đi tới chỗ Hoa Kỳ, nghiêng người dựa vào người cậu: “Thằng nhóc cậu chẳng có chút thịt nào, cần cực kỳ.”

Hoa Kỳ cười nói: “Bên kia có giường anh đi nằm đi.”

“Không, dựa vào người cậu có cảm giác an toàn.” Nói xong, Chương Thi nhắm hai mắt lại, từ từ hô hấp.

Trong nhà tắm nhất thời yên tĩnh lại, Hoa Kỳ len lén liếc nhìn Chương Thi, lông mi y rất dài, khẽ run, môi mỏng đầy vừa phải, trên cằm lộ ra râu.

“Cái đó.” Hoa Kỳ muốn nói lại thôi, liên tiếp nói nhiều lần ‘cái đó’.

“Thế nào? Có lời cứ nói.” Chương Thi lên tiếng nói lần nữa.

Hoa Kỳ do dự một hồi: “Có phải anh thích Trang Hào hay không?”

Vừa dứt lời, Chương Thi lập tức mở mắt, mang theo nụ cười nói: “Tôi vẫn cho là cậu rất trì độn đầu, trừ Trang Hào ai cũng sẽ không quan tâm.”

“Tôi đoán đúng rồi?” Hoa Kỳ giật mình nói.

Chương Thi cẩn thận nghĩ: “Hình như là vậy, lại giống như không phải, tôi cũng không biết.” Chương Thi cười đùa nói.

Lần đầu Hoa Kỳ thấy Chương Thi cười nhẹ nhàng như vậy, khác nụ cười qua loa cự nhân vạn dặm trước kia.

“Tôi nói cho anh biết, Trang Hào là của tôi, anh đừng hòng chen chân vào.” Hoa Kỳ không chút kiêng kỵ biểu lộ tiếng lòng, đây là dũng khí từ đâu lấy tới?

Hoa Kỳ nói như tuyên chiến, nhưng đối với Chương Thi mà nói lời này chẳng ăn nhằm gì, ngược lại buông lỏng một cách khác thường nói: “Yên tâm, tôi không muốn có gì với cậu ấy, đối với tôi mà nói cậu ấy là anh em.” Chương Thi khẽ quay đầu, gương mặt dán bả vai Hoa Kỳ nói: “Tôi ở trên, cậu ta cũng ở trên, cậu nói hai người đàn ông như vậy có thể cùng nhau sao?”

Cho tới nay, tảng đá áp trong lòng Hoa Kỳ rốt cuộc rơi xuống đất, buông lỏng nói: “Đúng vậy, anh cũng ở bên trên, vậy tôi yên tâm.”

Chương Thi cười nói: “Lực chú ý của cậu không nên thả trên người tôi, cậu nên để trên người Trang Hào kia.”

“Lời này là thế nào?” Hoa Kỳ hỏi ngược lại.

“Cậu nghĩ đi, trước khi gặp cậu Trang Hào thích phụ nữ, giống như tôi, trước kia cũng thích phụ nữ, từ lúc vào ngục giam mới thay đổi giới tính, tôi là do hoàn cảnh tạo thành, mà cậu ta thì sao?” Chương Thi phân tích nói.

Hoa Kỳ nghe lời y nói, hơi mất mát.

“Về sau đường còn dài, tôi chỉ nói với cậu như vậy thôi, Trang Hào là vì không có bạn gái, đúng lúc có cậu – một người như thế tồn tại, chỉ coi như phát – tiết – dục – vọng mà thôi, không chừng tương lai có bạn gái, câu đầu tiên muốn nói với cậu chính là, chúng ta chỉ là anh em mà thôi.” Chương Thi nhẹ nhàng nói như việc không liên quan đến mình, sau đó lại nói: “Đừng trách tôi nói chuyện quá tuyệt tình, trên thực tế đúng là như vậy, người như chúng ta chỉ có thể có kết quả như thế.”

Trong lòng Hoa Kỳ nhói lại nhói, chua xót khó chịu.

Chương Thi thấy Hoa Kỳ cúi đầu không nói, lại cười cười: “Dĩ nhiên tôi chỉ thuận miệng nói một chút, có khi cậu là sự tồn tại đặc biệt thì sao.” Chương Thi đứng dậy: “Tối đây chà xát tắm rửa cho tôi.” Chương Thi nhắc chân bước ra khỏi hồ, chân mới vừa chạm mặt đất thì nghe thấy cửa phanh một tiếng.

Chương Thi nhìn chằm chằm cửa, cười nói: “Làm cái gì thế?”

Bàng Suất cười đùa nói: “Hi, tôi vừa rồi không đứng vững, thiếu chút nữa ngã đó.” Bàng Suất dùng tay bó thạch cao vịn cửa nhà tắm nói: “Các người đang làm gì đấy?”

Chương Thi buông tay: “Đương nhiên là tắm a.”

Bàng Suất cười đùa nói: “Anh tắm tôi cảm thấy là điều bình thường, nhưng Hoa Kỳ là nhân viên, tắm không hợp quy củ.” Nói xong, Bàng Suất trầm mặt, nhìn Hoa Kỳ mắng: “Còn không nhanh rút ra đây cho tao, cầm túi công cụ đến lầu bốn, cả tuần tao chưa có tắm, đi lên giúp tao lau thân thể.” Bàng Suất xoay tay lại gãi gãi ngang hông: “Anh chà xát xong chưa?”

Chương Thi hé miệng cười nói: “Ừ, để Hoa Kỳ đi với cậu lên đi, tôi nằm một lát, rất mệt.” Nói xong, Chương Thi lật người nằm trên giường ấm.

Bàng Suất vẫn duy trì nụ cười như cũ, quay đầu nhìn Hoa Kỳ vẫn ở trong hồ nói: “Tao lên lầu trước chờ mày, ày năm phút đồng hồ.”

Hoa Kỳ vẫn đắm chìm vào lời Chương Thi nói vừa nãy, cậu từ từ đứng dậy ra khỏi hồ, tâm không yên mà lau thân thể, lại mặc vào đồng phục làm việc, trước khi ra cửa liếc nhìn Chương Thi, y đưa lưng về phía cửa, hình như ngủ thiếp đi.

Trong phòng chung lầu bốn, Bàng Suất mặc quần cộc hoa văn lớn mà ăn quả nho, vừa ăn còn vừa mắng: “Mày nói đám người này, thăm bệnh tặng nho, nho mùa đông có thể ăn ngon sao? Phi. . . .” Bàng Suất phun ra vỏ nho.

Hoa Kỳ vào cửa thì thấy Bàng Suất phun đầy đất đều là vỏ hạt nho.

Bàng Suất thấy Hoa Kỳ đứng ở cửa không nói lời nào, chỉ chỉ vị trí bên cạnh nói: “Ngồi xuống ném thử quả nho này một chút, rất ngọt.”

Hoa Kỳ nghe vậy ngồi xuống bên cạnh hắn, bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói: “Nho mùa đông có thể ăn ngon được sao?”

Bàng Suất nghiêng đầu nhìn cậu: “Ăn ngon, ngon lắm, không tin mày ném thử một chút.” Bàng Suất gặm một hộp bốn quả nho vào trong miệng, rột rột nhai, sau đó lại nhổ từng hạt nho xuống đất mới lại nói: “Mày để đầu trọc nhìn rất tốt, Trang Hào cạo ày?”

Hoa Kỳ nhìn chằm chằm vỏ nho trên mặt thăm nói: “Không phải, là bác sỹ.”

Bàng Suất cười nói: “Thần linh nhất bút a, không tệ không tệ, nhìn rất sáng sủa.” Bàng Suất chỉ chỉ quả nho trong rổ nói: “Chớ ngẩn ra đó, nhanh ăn.”

Hoa Kỳ trừng mắt hắt một cái, cầm một quả nho bỏ vào trong miệng, hàm răng mới vừa cắn phá quả nho đã cảm thấy một dòng axit kích thích đầu lưỡi, cậu phun ra, nhăn nhó nói: “Quá chua đi, vậy mà anh cũng ăn được.”

Bàng Suất cười ha ha: “Tao rãnh không có chuyện gì làm mà, nếu không hai ta tìm chút chuyện làm đi.”

Hoa Kỳ cho rằng Bàng Suất muốn tắm kỳ, liền gật đầu đáp ứng.

“Đồng ý đúng không?” Bàng Suất hỏi lại, cầm mấy quả nho còn thừa ném vào trong rổ, sau đó kéo quần cộc hoa bên hông xuống, khi hắt toàn thân xịch lã thì hắt chỉ phía dưới nói: “Liếm liếm cho tao đi, một tuần rồi tao không giải tỏa, hàng tích trữ quá nhiều, mỗi sáng sớm đều dựng lên ướt hết quần lót.”

Lúc này chỉ có thể dùng một từ để hình dung tâm tình của Hoa Kỳ, đó là hoảng sợ.

“Không phải anh thích nữ sao?”

Bàng Suất cợt nhả nói: “Giờ khác, mượn miệng của mày dùng một chút, hơn nữa, cũng không phải là lần đầu mày liếm JB, do dự cái gì.”

Hoa Kỳ vội vàng khoát tay: “Anh đi tìm tiểu thư đi.”

“!@#%\$@, mấy ngày nay nhà tắm lắp đặt thiết bị, tiểu thư đều bị đi ra ngoài làm việc rồi, bọn Côn Tử Vương Chấn cũng đều bận rộn, chẳng lẽ tao phải vác mặt đi nhờ Chương Thi giúp tao kêu người sao?”

Hoa Kỳ liếc mắt: “Đến chết vẫn sĩ diện.”

“Mày đại gia, rốt cuộc có liếm không? Không liếm trừ tiền lương mày.” Bàng Suất uy hiếp nói.

Hoa Kỳ đứng lên: “Trừ tiền lương cũng không liếm.”

“Ai nha nhãi con mày, mày nghĩ ông đây muốn mày liếm lắm sao, chọc mày chơi.” Bàng Suất nhặt quần cộc lên mặc vào người, nằm xuống đốt điếu thuốc nói: “Hoa Kỳ, tao nói với mày một chuyện.”

Hoa Kỳ không ngờ Bàng Suất biến sắc mặt nhanh như thế, nhất thời không kịp phản ứng.

“Về sau cách Chương Thi xa một chút, người kia không phải người chung đường với mày. . . . cũng không phải là người chung đường với tao.” Bàng Suất hít một hơi thuốc tiếp phun ra khói mù.

“A. . . . Tôi và anh ấy không quen thuộc mấy.”

Bàng Suất liếc cậu một cái, chỉ chỉ bên cạnh: “Ngồi xuống hãy nghe tao nói.”

Hoa Kỳ vội vàng ngồi xuống bên cạnh hắt.

“Mới vừa rồi lời hắt nói cũng không phải không có lý, nhưng đừng tin hoàn toàn, ít nhất tao cảm thấy Trang Hào có thể chơi với mày đến khi mọi việc bị vạch trần, cũng chưa chắc sẽ hỏng đến mức kia, mày hiểu?” Bàng Suất nhíu mày nhìn Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ như có điều suy nghĩ gật đầu.

“Còn nữa, về sau trừ lúc công tác đừng tiếp xúc với hắt, hắt muốn mày làm cái gì mày cứ đồng ý, nhưng đừng làm.” Bàng Suất nhẹ giọng nói.

Hoa Kỳ nghi ngờ nói: “Anh ta cũng không để tôi làm cái. . . . Đúng rồi, anh ta muốn tôi hẹn Trang Hào ngày mai tới đây.”

“Cái này thì mày nghe hắt, hẹn Trang Hào tới đây.”

Hoa Kỳ không khỏi phòng bị: “Chẳng lẽ anh cũng muốn làm gì Trang Hào sao?”

Bàng Suất cười nhạo nói: “Bớt thú đi, ông đây là loại người như vậy sao?”

“Vậy thì muốn làm gì?”

Bàng Suất cười nói: “Có thể làm gì, hẹn hắt tới tham gia buổi lễ khai trương của sàn nhảy thôi.”

Hoa Kỳ ồ một tiếng.

“Cạch.” Cửa phòng bao bị đẩy ra, Côn Tử và Vương Chấn thở hồng hộc chạy vào, Vương Chấn mệt mỏi thở gấp hổn hển khoát tay: “Ai da má ơi, mệt chết tôi.”

Bàng Suất thấy bọn họ đi vào, lập tức tới lấy lại tinh thần ngồi dậy: “Nhanh uống miếng nước.”

Vương Chấn và Côn Tử đến bên bàn cầm bình nước suối, hai người chẳng phân biệt ai là ai mỗi người uống nửa bình, Vương Chấn để bình xuống, cầm điều thuốc trên bàn ngâm ngoài miệng nói: “Ca, anh đoán sai rồi, không phải hấn làm.”

Bàng Suất giật mình nói: “Không phải hấn làm?”

Vương Chấn gật đầu một cái: “Mấy người quanh quẩn ở trước cửa nhà tắm chúng ta điều tra, là người vùng khác, người cầm đầu gọi là Trần Hồ, không có bất kỳ tiền án, kỳ lạ là trước kia hấn và anh, còn có đoàn xe Trang Hào đều đã từng quen biết.”

“Trần Hồ?” Bàng Suất quét lại trí nhớ, làm thế nào cũng nhớ không nổi có nhân vật như vậy.

Vương Chấn muốn nói tiếp lại nhìn Hoa Kỳ bên cạnh.

“Không có chuyện gì, nói tiếp.” Bàng Suất nói.

“Chúng ta đi theo đám người kia hai ngày, đám người kia trừ ăn chỉ có uống..., tối hôm kia, một tên tay chân của Trần Hồ uống có chút say, liền nói hết mọi chuyện ra, đúng là bang tôn tử này làm, là người mai phục anh trước kia, lại tập kích Trang Hào.”

“Tao con mẹ đúng là hấn à.” Bàng Suất hất cái rổ trên bàn xuống đất, quả nho lăn khắp nơi: “Tao thế mà lại nhìn lầm, không phải hấn làm sao?”

Vương Chấn gật đầu một cái: “Nếu không phải hấn làm, anh còn cần.?”

Bàng Suất âm hiểm cười nói: “Tại sao không? Dù sao đối với tao hữu ích vô hại, cười lừa xem nhạc chờ đi.”

Côn Tử ở một bên xen vào nói: “Ca, không phải em nói anh, nhưng em cảm thấy anh chơi với lửa có ngày chết cháy.”

Bàng Suất cười lạnh: “Sau này ai đốt ai còn không chưa biết được.”

Côn Tử và Vương Chấn liếc nhìn nhau, sau đó Vương Chấn nói: “Ca, đám người kia xử lý như thế nào?”

“Không nóng nảy, chờ ngày mai Trang Hào tới, chúng ta thả tiếng gió cho hấn, hấn và đám người kia kết thù nhiều hơn chúng ta, đâm hấn hai lần không nói, còn đưa mẹ hấn vào bệnh viện, thù này có thể nhẹ sao?” Bàng Suất nghiêng đầu nhìn Hoa Kỳ, thản nhiên nói: “Hoa Kỳ, chuyện như vậy mà đừng nghĩ tao thế nào, nếu Trang Hào chịu ra mặt giải quyết, tao đây sẽ không keo kiệt, tiền thì tao không thiếu.”

Hoa Kỳ nghe sững sốt một chút, liên tục gật đầu.

“Kể tiếp làm sao giờ?” Vương Chấn lại nói.

Bàng Suất cười nói: “Không có gì, làm từng bước thôi.”

Vương Chấn gật đầu một cái: “Vậy còn theo dõi hấn sao?”

“Tạm thời không cần, chuyện này nếu không phải hấn làm, hoặc thật sự không có quan hệ gì tới hấn, hoặc là hấn dấu đủ sâu, về sau từ từ tính.”

“Được, không có việc gì chúng em về nhà trước, hai ngày này mệt chết đi được.”

Bàng Suất gật đầu một chút, xoay tay cầm ví tiền dưới gối, rút ra hai ngàn tệ bên trong đưa tới: “Đi ra ngoài ăn chút gì, tắm rửa ngủ một giấc đi.”

Vương Chấn không chút do dự nhận lấy: “Vậy chúng em đi nha.”

Vương Chấn cùng Côn Tử rời đi, Bàng Suất phẫn hận quăng ví sang một bên, pằng một tiếng đánh vào tường sau đó rơi xuống đất.

Hoa Kỳ nhìn Bàng Suất giận không kèm được, thận trọng nói: “Ca, anh nói người nọ là ai?”

41. Chương 41

Đối với người nợ là ai, Bàn Suất không nói tới một chữ, Hoa Kỳ cũng không dám hỏi tới, nhưng trong lòng Hoa Kỳ vẫn đầy nghi vấn, nhưng nếu Trang Hào biết sẽ tỏ thái độ như thế nào.

Hoa Kỳ đơn giản giúp Bàn Suất lau qua thân thể.

Ngũ Hành sau khi được chỉnh đốn, làm ăn buôn bán so với trước kia không được tốt lắm, mỗi ngày cảm thấy thật nhàn rỗi, nguyên nhân chủ yếu là do Chương Thi không chịu ra quyết định thông báo, một số người vẫn cho rằng nhà tắm vẫn đang tiếp tục tu bổ.

Giữa trưa ngày hôm sau, Hoa Kỳ trong lúc rảnh rỗi đi bộ khắp nhà tắm, bản thân cũng không biết mình nên làm gì nữa, bất đắc dĩ cậu chạy trong đại sảnh hay quầy bar để tìm người tán gẫu.

Trong lúc nói chuyện phiếm, Hoa Kỳ thấy Vương Chấn cùng Tôn Tử đang bê mấy cái thùng ra ra vào vào, lúc bọn họ đi qua quầy bar còn dùng ánh mắt khác thường nhìn mình.

“Mấy ngày gần đây buôn bán thật là quá kém, đợi mãi mà chẳng thấy khách đâu.” Nhân viên phục vụ oán giận nói.

Hoa Kỳ ngáp một cái: “Tôi cũng vậy, tôi ở trong nhà tắm còn thấy nhàm chán hơn cả anh.”

“Nếu buổi tối không có khách, hay là chúng ta làm mấy ván mạt chược đi?”

Hoa Kỳ cười nói: “Tôi chơi không giỏi, đến lúc thua thê thảm lại phải mang gán nợ quần cộc, hay là thôi.”

“ĐM, có gì đáng sợ chứ, 100 đồng một ván thua làm gì đến mức thảm hại như vậy?”

Hoa Kỳ cười nói: “100 đồng tôi cũng không muốn thua, tôi làm gì có nhiều tiền như vậy chứ.”

Phục vụ viên bĩu môi: “Vừa nhìn cậu đã thấy cuộc đời cậu thật nhàm chán, chẳng biết hưởng thụ gì cả, cậu hãy nhìn ông chủ của chúng ta xem, một đời trôi qua như vậy mới thú vị chứ.”

Hoa Kỳ nhớ đến Bàn Suất ở lâu bốn suốt ngày hết ăn lại nằm, suốt ngày vừa ăn vừa mắng người khác là giỏi, quay lại nhìn phục vụ viên, cười nói: “Người tôi có tiền, còn anh có tiền hay không?”

“Lời này chưa chắc đã đúng, có tiền có thể tùy tiện hưởng thụ, không có tiền cũng vẫn có thể hưởng thụ, còn cậu so với người chết chửa kém là bao đâu.”

“Cũng có lý nha.” Hoa Kỳ cười ngây ngô, đột nhiên bả vai bị người vỗ một cái, cậu vội vàng quay đầu lại, Chương Thi đang đứng sau lưng cậu cười nhẹ nhàng nói: “Đang nói chuyện gì đấy?”

Hoa Kỳ liếc mắt: “Anh hù chết tôi đấy.”

“Ai bảo các cậu mãi tán gẫu mà không chịu đi ý, tôi làm sao có thể hù chết cậu được? Hay tại lá gan của cậu quá nhỏ?” Chương Thi nói đùa.

“Tìm tôi có việc gì vậy?” Hoa Kỳ hỏi.

Chương Thi mỉm cười nói: “Không có chuyện gì thì không thể tìm cậu sao?”

“Không có chuyện gì cũng đừng quấy rầy chúng tôi nói chuyện chứ.” Hoa Kỳ quay đầu lại lôi kéo người phục vụ nói: “Chúng ta tiếp tục tán gẫu đi.”

Chương Thi đột nhiên bị người gạt sang một bên, ít nhiều có chút lúng túng: “Các người đang trong giờ làm việc mà dám ngồi ở đây nói chuyện phiếm, có phải không muốn làm nữa hay không?”

Hoa Kỳ bất đắc dĩ quay đầu: “Đại ca à, anh xem đi, bây giờ trong phòng không có nổi một người khách, chúng tôi bây giờ biết làm gì đây, ngoài việc ngồi giết thời gian ra?”

Chương Thi nhủ thầm nói: “Chuyện như vậy sao lại trách tôi, tôi chỉ muốn cẩn thận một chút, nhưng mà ngày mai chắc chắn sẽ tốt thôi, lúc đó cậu lại bận bù đầu bù cổ ấy chứ.” Chương Thi đang nói chuyện, ngoài

cửa đi vào bỗng xuất hiện một đồng người, cả nam lẫn nữ đều ăn vận rất đẹp, Hoa Kỳ không có nhiều hứng thú lắm với phụ nữ, chủ yếu đẹp tập trung vào những người đàn ông kia, loại nào cũng có, nhưng nhìn chung đều rất đẹp, nhất là người đi phía trước, một thân tây phục, giày da sáng bóng, mái tóc chải gọn gàng.

Hoa Kỳ tò mò, Chương Thi nhìn theo ánh mắt của cậu, cười nói: “Như thế nào? Thấy hẳn rất đẹp trai có phải không?”

Hoa Kỳ bĩu môi: “Anh xem bọn họ mặc ít như vậy, trời thì rét căm căm, không sợ lạnh chết hay sao?”

Chương Thi cười nói: “Cái này không liên quan, thời trang hơn thời tiết ấy mà.”

“À? Bọn họ tới làm gì?” Hoa Kỳ kích động, mơ hồ đoán được cái gì.

Chương Thi nói nhỏ: “Trai bao đấy, tôi mượn từ tay mấy đàn em, sau này có họ trợ giúp đảm bảo nơi này sẽ ngày càng làm ăn phát đạt.”

“Trai bao? Thật hay giả vậy? Tôi tưởng chỉ có nữ mới bán dâm bây giờ nam cũng bán dâm sao?” Hoa Kỳ cảm thán, thế giới này thật quá phong phú.

“Bây giờ cậu mới biết à, như thế nào, có muốn gia nhập hàng ngũ của bọn họ hay không.” Chương Thi chống tay quan sát Hoa Kỳ: “Mặc dù bây giờ cậu là đầu trọc, nhưng nhìn kỹ một chút cũng có nét đáng yêu, hay là cậu đổi qua làm nghề này đi, so với tẩm kì còn kiếm được nhiều tiền hơn, một đêm thôi cũng có thể kiếm được một ngàn tệ.”

“Nhiều như vậy sao? Một đêm mà hơn một ngàn?” Hoa Kỳ kinh ngạc nói.

“Đó là điều bình thường, chỗ này của chúng tôi cũng phải gấp 3 lần con số đó, chỉ cần tiếp rượu cũng được 300, ra khỏi đây ai biết còn kiếm được bao nhiêu.”

Hoa Kỳ cả kinh nói: “Thế giới này sao còn nhiều điều lạ lùng đến vậy.”

“Có hứng thú rồi hả?” Chương Thi nhú mày.

Hoa Kỳ vội vàng từ chối nói: “Không, cái này tôi sẽ không làm đâu, lừa mình dối người, tôi đây đâu có gì để họ để ý đến tôi.”

“Cái này cậu không biết rồi? Dạng nào cũng có người mua, chỉ cần cậu ra giá, bọn họ nhất định sẽ tìm đến cậu.”

“Dừng lại” Hoa Kỳ khoát tay nói: “Tôi không thể chấp nhận.” Hoa Kỳ nhìn Chương Thi, lại nói: “Bọn họ làm với nam hay nữ?”

“Đương nhiên là nữ, cậu cho rằng chỗ chúng tôi có nhiều gay tới đây lắm sao? Vậy còn không phải đói chết.” Chương Thi khẽ mỉm cười.

Hoa Kỳ gật đầu: “Cũng phải ha, chẳng qua tôi thật không hiểu, chẳng lẽ phụ nữ cũng tìm trai bao?”

“Sao không tìm, cậu tự về nhà mà tìm hiểu đi.” Chương Thi đưa cánh tay qua đầu Hoa Kỳ, đỡ lên trên vai, ôm Hoa Kỳ đi vào trong góc, nhỏ giọng nói: “Cậu thật không muốn gia nhập sao?”

“Không, nếu như bị mẹ tôi phát hiện, bà ấy không đánh chết tôi mới là lạ.” Hoa Kỳ trong lòng tràn đầy sợ hãi.

Chương Thi tiếc nuối nói: “Thật đáng tiếc, tôi vốn muốn giúp cậu, nói không chừng có thể tác hợp cậu và Trang Hào đấy.”

“Hả? Giúp gì chứ?” Hoa Kỳ vừa nghe tên Trang Hào tình thần đã rối hết cả lên.

“Có hứng thú?” Chương Thi nhú mày.

Hoa Kỳ lo lắng nói: “Anh phải nói trước đi chứ, thế tôi mới biết là có hứng thú hay không.”

Chương Thi cười cúi đầu, nói thầm bên tai Hoa Kỳ, lúc ngẩng đầu lên nói: “Thế nào, ý tưởng của tôi hay không?”

Ý tưởng của Chương Thi mấy phần khiến Hoa Kỳ động lòng: “Anh nói làm như vậy được không?”

“Được, đảm bảo cậu ta sẽ nói ra lòng của mình.”

Hoa Kỳ nhao nhao muốn thử nói: “Nếu như vậy thì phải mặc cái gì, áo quần gì, áo khoác lông hay là đồng phục?”

“Cậu đừng gấp, sáng mai tôi sẽ giúp sắp xếp cho cậu.” Chương Thi vỗ vỗ bả vai Hoa Kỳ, du côn cười nói: “Cậu chỉ cần đợi đến ngày mai thôi.” Nói xong, Chương Thi xoay người vào hành lang, đi đến chỗ thang máy.

Hoa Kỳ đứng tại chỗ tính toán, lúc đang nghĩ đến nhập thần, phục vụ viên trong quầy bar chạy tới: “Hoa Kỳ, vừa này quản lí nói gì với cậu vậy?”

Hoa Kỳ sửng sốt: “À, không có gì, chỉ là giao cho tôi vài công việc thôi.”

Phục vụ viên bĩu môi: “Hoa Kỳ cậu biết không, ở đây có rất nhiều người ghen tị với cậu đấy.”

“Ghen tị với tôi? Sao lại ghen tị với tôi?”

“Cậu thử nghĩ đi? Ông chủ đối với cậu tốt như vậy, ở đây ai cũng nhìn ra, bây giờ đến cả Chương quản lí cũng đối tốt với cậu như thế, cả ngày cùng cậu kề vai sát cánh, cậu xem chúng tôi có ai được đãi ngộ như thế không. Thôi, tôi chỉ tiện thể nói đôi câu, cậu đừng để ý.” Phục vụ viên lại quay về quầy bar tiếp tục làm việc.

Hoa Kỳ nhún nhún vai, coi như không nghe thấy gì.

Ngày hôm sau rất nhanh đã đến, Hoa Kỳ đếm ngược 24 h.

Ngay từ sáng sớm, Hoa Kỳ đã thức dậy, nhớ lại lời Chương Thi nói, hẹn Trang Hào cùng đi dự lễ khánh thành nhà tắm Ngũ Hành, kết quả Trang Hào phải đi giao hàng đến bây giờ vẫn chưa thấy về, Hoa Kỳ đợi hơn hai giờ cũng không thấy Trang Hào đâu, nghĩ một hồi nhờ người nhắn dùm, sau đó lại chạy về Ngũ Hành.

Lúc này, Ngũ Hành đã dán thông báo thiên hạ, hơn nữa còn mời đội lễ nghi, mấy chiếc xe mừng lễ đỗ ngay gần ở cửa, chuẩn bị cho lễ khai trương.

Vừa vào cửa đã thấy Chương Thi đang phân công công việc, Hoa Kỳ bước vào, Chương Thi vẫy vẫy cậu, Hoa Kỳ đi đến, Chương Thi cười nói: “Sao không thấy cậu ta đâu?”

Hoa Kỳ lắc đầu: “Anh ấy hôm nay không đến, anh ấy phải đi chỗ hàng rồi, bây giờ vẫn chưa thấy mặt, tôi đã nhắn với người trực ban, có lẽ tối nay anh ấy sẽ đến.”

Chương Thi gật đầu một cái: “Vậy được, cậu xuống tầng hầm đi, tôi đã chuẩn bị xong hết cho cậu rồi.”

“Chuẩn bị gì?” Hoa Kỳ hỏi ngược lại.

Chương Thi liếc mắt đưa tình nói: “Đương nhiên là quần áo, nhanh đi thử một chút, tôi nói người chuẩn bị cho cậu, cũng không biết có vừa người không, chỉ có thể mặc một ngày, xong phải trả lại cho người ta, nhớ đừng có làm dơ đấy.”

Hoa Kỳ vui vẻ ra mặt, gật đầu, không nói hai lời chạy ngay vào thang máy đi xuống tầng hầm.

Tầng hầm này vừa mới được tu sửa, các trang thiết bị đều được đầu tư mới hết, lúc Hoa Kỳ đi xuống, người đem bộ lễ đi tới hỏi: “Hoa Kỳ đúng không?”

Người này hình như mới, Hoa Kỳ không biết hắn là ai, chỉ biết gật đầu trả lời hắn: “Đúng rồi, nhưng anh là ai?”

“Anh chỉ cần đi theo tôi thôi.”

Người đó dẫn Hoa Kỳ đến một gian phòng, cửa vừa mở ra bên trong đã có 10 chàng trai ngồi trong đấy rồi, có người đang hút thuốc lá, có người thì chơi điện thoại di động, còn lại là đang ăn, Hoa Kỳ cố gắng vui vẻ.

“Chương quản lí bảo anh đến đây đúng không?” Người kia liền hỏi ngay.

Vừa dứt lời đã có một chàng trai từ sau cánh gà đi tới: “Mau đi thay đi, vẫn còn hai bộ nữa đấy.” Đăng Hảo từ trong góc đứng lên, dù là chiều cao hay vóc dáng đều giống y hệt Hoa Kỳ, hắc cườ cườ, trên tay vẫn còn dính tương ớt, hắc đưa ngón tay vào trong miệng mút mấy cái: “Chỗ này sao bé thế?”

“Cậu giúp tôi một tay, tôi đang bận rất nhiều việc.” Phục vụ nói xong liền đi ra khỏi phòng.

Đăng Hảo nhìn vẫn còn rất trẻ, trên thực tế cũng đã hơn 30 rồi, hắc cườ nói: “Quần áo ở trên bàn, cậu tự đi lấy đi, tay tôi dính nhiều dầu mỡ.”

Hoa Kỳ gật đầu một cái, đi tới, trên bàn để 2 bộ quần áo vest, một bộ là lê đuôi cá, bộ kia là le quần ngắn.

Đăng Hảo nói: “Cậu thử bộ ngắn kia trước đi.”

Hoa Kỳ ừ một tiếng cầm quần áo lên nói: “Thử ở chỗ kia à?”

“Thôi đổi ở đây đi, toàn là đàn ông với nhau thì sợ gì chứ?”

Hoa Kỳ cùng lúc bị tất cả mọi người nhìn, hơi lúng túng, sau liền cởi đồng phục ra, thay xong bộ quần áo mà Đăng Hảo nói, hỏi “Thế nào?”

Đăng Hảo nhìn từ trên xuống dưới, liền nói với người bên cạnh: “Cao Quân, cậu thấy thế nào?”

Cao Quân cườ cườ: “Thôi cứ mặc như vậy đi.”

Thái độ của Cao Quân hết sức ác liệt, Đăng Hảo bĩu môi: “Thôi đi, về sau đều là đồng nghiệp, đừng tỏ thái độ như thế.”

Cao Quân cườ nói: “Cậu cho là một hòa thượng có thể là đồng nghiệp của chúng ta được hay sao?”

“Thôi đi, ngốc vcl~” Đăng Hảo mắng một câu, nói tiếp với Hoa Kỳ: “Đổi bộ kia để tôi xem thử.”

Hoa Kỳ lại vội vàng đổi sang bộ kia, Đăng Hảo cẩn thận quan sát : “Đúng là bộ kia hợp với cậu hơn, thôi, cởi ra thay bộ kia đi.”

Hoa Kỳ như con rối gỗ cứ đi tới đi lui, cuối cùng lại phải thay bộ ngắn kia vào, quần ngắn đến bắp chân của Hoa Kỳ, nhìn xuống bàn chân đang đi chân đất, cậu liền hỏi: “Tôi đi gì đây?”

Đăng Hảo chỉ chỉ dưới mặt bàn: “Đôi giày kia kìa.”

Hoa Kỳ vội vàng khom lưng lấy giày ra, sau khi đi vào Đăng Hảo cườ nói: “Thay đổi cách ăn vận để coi hơn rất nhiều.”

Hoa Kỳ then thùng, cườ nói: “Không có gì, dễ nhìn là được rồi.”

Đăng Hảo gật đầu một cái: “Chương quản lý nói cậu thay xong quần áo không cần lên sảnh vội, cứ ngồi đây chờ là được rồi.”

Hoa Kỳ ồ một tiếng, ngồi bên cạnh Đăng Hảo.

Thời gian cứ từng giây từng phút trôi qua, rốt cuộc chờ đến tối, bụng Hoa Kỳ sắp dán vào lưng rồi, tự nhiên nhớ đến bữa cơm trưa vẫn còn thừa, Đăng Hảo đưa tay lấy món vịt om buổi trưa ra, vẫn còn ấm, trừ đầu vịt, cánh vịt, dạ dày vịt bên ngoài còn có tàu hủ ky cùng ngó sen , Hoa Kỳ không chút khách khí ăn luôn, mặc dù hơi cay nhưng ăn vẫn rất ngon.

Hoa Kỳ đang ăn dở, Chương Thi lại đẩy cửa đi vào, thấy cậu đang ăn, không khỏi cườ nói: “Sao lại bị bỏ đói như vậy?”

“Nói nhảm, anh thử nhịn một ngày xem.” Hoa Kỳ ngậm đầu vịt nói.

Chương Thi cườ nói: “Đừng ăn nữa, mọi người chuẩn bị tới rồi, mau chuẩn bị đi lên đi”

Hoa Kỳ để đầu vịt xuống, đứng lên nói: “Trang Hào có tới không?”

Chương Thi gật đầu một cái: “Vừa mới tới không lâu, đang ngồi trên sảnh uống trà đấy.”

“Anh nhìn tôi như vậy được chưa?” Hoa Kỳ lập tức đứng thẳng.

Chương Thỉ nhìn từ trên xuống dưới, đánh giá “Không tệ, so với mặc đồng phục thì đẹp hơn nhiều.”

Hoa Kỳ thở dài một hơi: “Đi thôi.”

42. Chương 42: Nước Mắt Đàn Ông Chảy Ngược

Ngày hôm qua, sau khi nghe ý kiến của Chương Thỉ thấy không tồi, rất có sức thuyết phục, Hoa Kỳ không do dự đồng ý luôn. Nhưng bây giờ lại có cảm giác bồn chồn lo lắng.

Chủ ý của Chương Thỉ, muốn biết Trang Hào có thích chỉ cần cậu thân mật với một người đàn ông nào đấy, nhìn phản ứng của Trang Hào là biết ngay anh có thích cậu hay không thôi.

Cứ suy nghĩ mãi, trong lòng Hoa Kỳ đã có chút hối hận.

Trong đại sảnh có rất nhiều phòng, đếm ra cũng phải hơn 10 cái, Hoa Kỳ đi theo những người này đến căn phòng ở giữa, sau đó Chương Thỉ đến mở cửa, Hoa Kỳ nhân cơ hội ngó vào trong, Trang Hào đang ngồi trên ghế sa lon hút thuốc, trên mặt không có biểu cảm gì, lúc Chương Thỉ vào cửa mới thấy có phản ứng.

Hoa Kỳ hiểu, Trang Hào đang cho Chương Thỉ chút mặt mũi, dù sao đến chỗ này chủ yếu để chúc mừng Chương Thỉ.

Nghĩ tới đây Hoa Kỳ cảm thấy hơi ghen tị, cẩn thận suy nghĩ lại một chút, Trang Hào đã từng tới đây vì mình, vì vậy bình dấm chua ở trong lòng thoáng chốc đã tiêu tan hết.

Trong phòng lớn có cả nam lẫn nữ, mà lần này Trang Hào tới khu Thiết Đông cũng không phải đi hưởng thụ, trừ Vương Văn Đào cùng Quách Tĩnh ở ngoài, còn dẫn theo 2-3 người mà Hoa Kỳ chưa bao giờ gặp.

Bàng Suất với Chương Viễn bây giờ cũng hơi ngại ngùng, một là ông chủ một là cổ đông, về phần còn lại, đều là Bàng Suất với Chương Thỉ hai người cùng hợp tác làm ăn, trong đó có hai cô gái, thân phận ở nơi đây tương đối lớn, tiền và quyền của họ đủ để áp đảo những người đàn ông ở đây.

Hoa Kỳ áp tai vào cửa thấy trong phòng đầy tiếng cười, không khỏi nhú mày.

“Sao vậy, cảm thấy rất hồi hộp hay sao?” Đằng Hảo một bên hỏi.

Hoa Kỳ gạt đầu một cái: “Có chút.”

“Không có chuyện gì, lần đầu tiên đều như vậy.”

Hoa Kỳ cười nói: “Anh làm nghề này đã bao lâu rồi, có kiếm được nhiều tiền không?”

“Cũng được 4 năm rồi, tiền tích góp cũng không ít.”

Hoa Kỳ hâm mộ nói: “Xem ra nghề này kiếm tiền rất dễ nhỉ.”

“Bây giờ cậu cũng làm rồi đấy thôi, giờ tôi đi đâu, cậu phải đi theo đấy.” Đằng Hảo vỗ bả vai Hoa Kỳ cười nói: “Cứ ở đây học hỏi đi, sau này có cơ hội anh em sẽ dẫn cậu đi Thành phố lớn, chỗ đó có rất nhiều phú bà, chỉ cần cậu nghe lời tôi, một đêm kiếm hơn một vạn cũng được.”

“Thế nào mới gọi là nghe lời?” Hoa Kỳ không ngại học hỏi.

Đằng Hảo suy nghĩ một chút: “Người có tiền cũng biến thái, thích để cho cậu làm chó này, không có chuyện gì mắng cậu đôi câu, hoặc bắt cậu quỳ, hoặc đánh cậu mấy cái, cậu vẫn có thể chịu đựng, mỉm cười với họ thì sẽ kiếm được tiền thôi.”

“Làm chó à? Đúng là biến thái mà, tôi làm không được.” Hoa Kỳ rùng mình một cái nói.

Đằng Hảo cười nói: “Đừng giả bộ nữa, nếu đem mấy chục vạn đặt trước mắt cậu, cậu không muốn làm cũng không được, không chịu nổi cám dỗ, trước kia tôi có một anh em, phục vụ ở quầy rượu, kết quả được một

phụ bà nhìn trúng, được bà ta bao nuôi, cuộc sống gia đình cũng tạm ổn, nhưng chỉ đến buổi tối thì hơi khó khăn, mỗi ngày đều phải rửa chân cho bà ta.”

“Rửa chân có gì khó khăn lắm đâu? Chỉ cần một chậu nước với một cái khăn thôi mà!” Hoa Kỳ trêu ghẹo nói.

“Cậu biết cái gì chứ, nếu được dùng khăn tắm thì nói làm gì, phải dùng miệng đấy.”

Hoa Kỳ kinh ngạc nói: “Mẹ ơi, dọa tôi hết hồn, không sợ bị sâu răng à?”

Đằng Hào bị Hoa Kỳ chọc cười khanh khách không ngừng: “Thằng nhóc cậu thật biết nói đùa.”

Hoa Kỳ cũng cười theo.

Cửa phòng đột nhiên mở ra, Chương Thi đứng ở cửa, nhìn mọi người bên trong phát phát tay, sau đó đội ngũ chỉnh tề đi vào, Hoa Kỳ đi theo hàng ngũ cảm thấy run run.

Hoa Kỳ đứng trong góc, chỉ thấy Bàn Suất nói đùa với hai người phụ nữ kia: “Chị cả tới đây, em đón tiếp chưa được chu đáo, mong chị cả thứ lỗi. Hôm nay em mời, chị cứ tự nhiên.”

Một người phụ nữ tóc ngắn nào đó lên tiếng: “Vậy chúng tôi cũng không khách khí!”

Bàn Suất cười nói: “Không cần khách khí, nhìn trúng người nào thì cứ tự nhiên chọn.” Nói xong, Bàn Suất xoay người, nhìn về phía mấy người Trang Hào nói: “Trang Hào, hôm nay anh em khai trương, ngồi vui vẻ ôn chuyện trước kia, cùng nhau vui vẻ, anh thấy có được không?”

Trang Hào mỉm cười đáp lại, cười nói: “Được.”

Bàn Suất kéo ống tay áo nói: “Trần Tuyết đã tới chưa?”

Trong đám người có người nói: “Ông chủ, Trần Tuyết hôm nay xin nghỉ, hình như ở nhà có việc đột xuất.”

Bàn Suất mắng: “!@#%\$#@, đúng lúc cần lại nghỉ, vậy. Vậy thì.” Bàn Suất liếc nhìn đám người đang đứng, thấy một cô gái có vẻ ngoài khá thanh tú, nói: “Cô mau tới đây đi.”

Các cô gái bốn mắt nhìn nhau, nhìn theo tay của Bàn Suất thấy cô gái được chỉ định: “Tôi sao?”

“Đúng, là cô đấy, mau tới đây mới rượu Trang đại ca đi.”

“Đừng.” Trang Hào vội vàng từ chối nói: “Hôm nay tôi tới để chúc mừng cậu, không cần người hầu rượu, không cần đâu, mấy anh em nếu có hứng thú thì cứ chọn đi.” anh đẩy tay Vương Văn Đào đang ngồi bên cạnh, Vương Văn Đào vốn đã có người trong lòng, sắc mặt không tốt lắm, nhưng chỉ có thể nhắm mắt gật đầu đồng ý.

Bàn Suất cười nói: “Trang Hào, thế này thì không được rồi, anh em hôm nay khai trương lại quán, anh cũng nên nể mặt một tí chứ?”

Trang Hào vẫn như cũ duy trì nụ cười nói: “Tôi thật sự không có số hưởng mà.”

Bàn Suất càng nghe càng vui mừng: “Tốt, quả là một người có con tim chung thủy, anh sẽ không vì Hoa Kỳ mà định thủ thân như ngọc đấy chứ?”

Trang Hào trong nháy mắt trâm mắt, cảm tức nhìn Bàn Suất, đôi tay nắm chặt thành quyền, mắt nhìn chăm chăm hẳn, chuẩn bị bộc phát thì Bàn Suất vội vàng rút nhanh tay mình để tránh ẩu đả: “Tôi không có nhiều chuyện đâu, nhưng mà nói thật, Hoa Kỳ cũng không ở đây, chẳng lẽ anh sợ cậu ta ghen sao?”

Trong lòng Hoa Kỳ đã bắt đầu sôi sục rồi, càng nhìn Bàn Suất càng cảm thấy tức giận, trong lòng mắng Bàn Suất trăm ngàn lần, bà nội nhà anh, dám tìm người bồi Trang Hào của tôi?

Trang Hào cố nặn ra nụ cười: “Cùng Hoa Kỳ cũng thấy rất tốt.”

“A.” Bàn Suất như hiểu ra: “Hóa ra anh đã sớm đổi khẩu vị rồi, sao không nói sớm chứ.” Bàn Suất quay đầu nhìn trong đám nam tiếp viên, nhìn tới nhìn lui một lượt, không quan tâm đến biểu tình của Trang Hào, nhìn khắp phòng hai ba lượt, Bàn Suất đột nhiên nhìn Hoa Kỳ đang ngồi trong góc, cái đầu trọc đang ngong nghênh ngồi.

Bàng Suất kinh ngạc nhìn cậu, miệng cứng đờ cũng không biết nói gì.

Bàng Suất từ đầu tới cuối đều tươi cười chào hỏi, đột nhiên lại im lặng như vậy khiến mọi người cảm thấy thật kì lạ, mọi người theo ánh mắt nhìn vào góc tường, tất cả nam nữ tiếp viên cũng đều quay mặt nhìn.

Trong lúc vô tình Hoa Kỳ trở thành mục tiêu của mọi người, vừa hốt hoảng vừa hận mình, muốn tìm cái lỗ nào đó chui xuống.

Bàng Suất kinh ngạc trong chốc lát, hé miệng cười nói: “Trang Hào, anh tự mình chọn đi, tôi tự đứng lại thấy hứng thú với một người.” Vẫy vẫy tay hướng Hoa Kỳ, nói: “Này, tên đầu trọc kia, cậu mau tới đây nhanh lên.”

Hoa Kỳ đứng tại chỗ không động đậy, ngược lại Đằng Hảo ở sau lưng đẩy cậu một cái, bắt đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là đi về phía trước mấy bước.

Bàng Suất nhìn kĩ cậu: “Lại đây uống với tôi mấy chén.”

Hoa Kỳ không dám ngồi xuống, len lén nhìn nét mặt Trang Hào.

Vương Văn Đào đi đến bên cạnh Trang Hào, ánh mắt nhìn chằm chằm Hoa Kỳ nói: “Anh, Hoa tiểu cầu nhà anh sao lại ra ngoài bán mông rồi?”

Trang Hào không lên tiếng, coi như không có chuyện gì xảy ra, cầm ly rượu lên tiếp tục uống.

Bàng Suất dùng dư quang quét qua Trang Hào, thấy anh không có động tĩnh gì, lúc này mới nói: “Tới đây nhanh lên.”

Hoa Kỳ ngơ ngẩn, nhắm mắt đi tới.

Bàng Suất vỗ vỗ vị trí giữa mình và Trang Hào, Hoa Kỳ lướt qua mọi người ngồi vào giữa bọn họ.

Hoa Kỳ mới vừa ngồi vào ghế sa lon, Bàng Suất đột nhiên dùng tay ôm lấy Hoa Kỳ, chụm hôn lên má cậu một cái: “Tên cậu là gì, sao trước nay tôi chưa gặp qua cậu bao giờ.”

Hoa Kỳ chán ghét nhìn hắn, còn chưa kịp mở miệng nói chuyện đã cảm giác bờ vai nhẹ hẫng đi, tay của Bàng Suất bị người hất ra.

Bàng Suất nhăn mày: “Tao con mẹ nó chứ, Trang Hào sao mày cứ cố kiếm chuyện với tao thế?”

Trang Hào cười nói: “Bàng Suất, hôm nay tao tới là nể mặt Chương Thi, nếu không phải là anh ta mời tao đến thì tao không thèm đi đâu, hiểu không?”

Bàng Suất cắn răng nói: “Trang Hào, mày đừng có coi trọng bản thân mình quá, đây là địa bàn của tao, nếu như mày muốn đi về thì cứ nói thẳng, tao đây sẽ bảo anh em tiễn mày ra tận cửa.”

Trang Hào châm biếm bỏ tay ra, Bàng Suất mau chóng rút tay về, Trang Hào không chút do dự một tay kéo lấy cổ áo Hoa Kỳ, dùng sức xách cậu bằng một tay, xách nhẹ như xách một con gà vậy.

Cả người Hoa Kỳ bị kéo lên, cổ áo bị thít chặt cảm thấy hơi khó thở.

Sau khi Hoa Kỳ đứng lên, vốn đang muốn giải thích với Trang Hào ai ngờ chữ anh vừa định phát ra, Trang Hào đã nhấc chân đá cậu một cái, Hoa Kỳ mất trọng tâm liền ngã ngồi xuống bàn.

Chai rượu ly rượu trên bàn rơi xuống đất, Hoa Kỳ ôm bụng ngồi trên bàn, cảm tức nói: “Sao anh dám đá em?”

Trang Hào mặt lạnh nói: “Đá cậu là nhẹ lắm rồi đấy.” Trang Hào đi tới xách cổ Hoa Kỳ, sau đó quăng cậu lên ghế sa lon, theo đà đá cậu hai ba cái vào mông.

Bàng Suất nóng nảy, đỡ chân đứng lên: “Trang Hào, mày đừng có mà không biết điều như thế, Hoa Kỳ nói thế nào cũng là nhân viên của tao, mày mà đánh cậu ta nữa, tao sẽ đánh mày đấy, lúc đó đừng trách tao không nể mặt.” Nói xong, Bàng Suất phát phát tay, Vương Chấn cùng Tôn Tử hai người trong nháy mắt cầm bình rượu lên, chia vào Trang Hào nói: “Mày đừng ép bọn tao, bọn tao đã sớm không vừa mắt mày rồi, hôm nay sẽ đánh ày phải chạy khỏi chỗ này.”

Vương Văn Đào cùng Quách Tĩnh cũng không phải là người ăn chay, không biết lúc nào đã rút ra hai cây dao nhỏ từ trong túi rồi: “Tôn Tử, đừng tưởng cho chúng mày mặt mũi mà dám lên mặt, mày tưởng bọn tao sợ sao?”

Chiến sự hết sức căng thẳng sắp sửa bùng nổ chiến tranh, Chương Thi vội đứng ở trung gian, cười nói: “Đều là anh em làm gì phải gây gỗ với nhau như vậy chứ, Tôn Tử Vương Chấn, các cậu mau để bình rượu xuống đi.”

Vương Chấn nhỏ ngum nước miếng: “Mày xem tao là cái gì hả?”

Chương Thi tươi cười, không để ý lời Vương Chấn vừa nói, ngược lại quay đầu nhìn Vương Văn Đào cùng Quách Tĩnh nói: “Cho anh em chút thể diện.”

Vương Văn Đào cùng Quách Tĩnh biết ý và Trang Hào từ trước đến giờ đều là anh em tốt, suy nghĩ một chút vẫn là cắt dao vào túi.

Chương Thi mỉm cười gật đầu một cái, quay đầu lại hướng Vương Chấn cùng Tôn Tử nói: “Không có chuyện gì nữa, mau để bình xuống đi.”

Vương Chấn cùng Tôn Tử liếc nhìn Bàn Suất, Bàn Suất khoát tay áo, bọn họ mới thả bình xuống, quay về chỗ ngồi của mình, ngược lại Trang Hào mặt lạnh đưa tay kéo Hoa Kỳ từ ghế sa lon, xách cậu ra khỏi cửa.

Hoa Kỳ dường như là bị Trang Hào lôi ra khỏi phòng, đến cửa, Trang Hào vẫn không quên đá thêm hai cái vào mông Hoa Kỳ, miệng mắng: “Cậu thật là ngu mà.”

Trong lòng Hoa Kỳ lúc này không có cảm giác gì cả.

Trang Hào buông cổ áo Hoa Kỳ ra, xoay người lại nói với Chương Thi: “Hôm nay tôi về trước, ngày sau có cơ hội lại gặp mặt.”

Chương Thi mỉm cười gật đầu một cái.

Trang Hào lôi cổ Hoa Kỳ lần nữa, đang chuẩn bị đi ra ngoài thì nghe thấy Bàn Suất hô: “Đợi một chút.”

Trang Hào dừng bước, quay đầu lại nhìn, Bàn Suất được Tôn Tử đỡ ra ngoài, hần dựa vào khung cửa nói: “Trang Hào, mày muốn làm gì thì mặc mày, nhưng có một chuyện chúng ta phải nói cho rõ.”

Trang Hào nhún mày nói: “Chuyện gì?”

“Tao tra được ai là người đã ra tay với hai chúng ta, người đó tên Trần Hổ, là người ở nơi khác tới, hiện giờ không có nơi ở cố định, dù sao hần cũng không chạy được, mày muốn làm gì hần cứ nói trước với tao.”

Trang Hào cười khẩy nói: “Không cần làm phiền mày.” Nói xong, Trang Hào lôi Hoa Kỳ đi, nhánh chóng vào thang máy.

Phanh một tiếng, Hoa Kỳ đụng phải vách thang máy, bả vai đau đớn, cậu ngồi chồm hổm trong thang máy, xoa bả vai nói: “Anh, anh xuống tay nặng quá đấy, em đâu có làm sai đâu chứ.”

Trang Hào không thèm nhìn Hoa Kỳ, lạnh lùng nói: “Trở về tôi tính sổ với cậu sau.”

Hoa Kỳ bị Trang Hào dẫn tới đoàn xe, Vương Văn Đào cùng Quách Tĩnh đã đi nơi khác, vừa vào phòng nghỉ, Hoa Kỳ định để anh vào trước, kết quả Trang Hào liền cắn vào cổ Hoa Kỳ, Hoa Kỳ không dám hé răng, vội vàng đi vào phòng nghỉ, ai ngờ Hoa Kỳ chân trước vào cửa, chân sau liền bị Trang Hào đá một cước ngã lăn quay.

Hoa Kỳ ngã quỵ thiếu chút nữa mài răng trên đất, nói: “Anh lại đá em nữa.” Hoa Kỳ nghĩ thầm thật là xui xẻo, vốn muốn nghe Trang Hào thổ lộ với mình, kết quả chẳng nghe được mà từ nãy giờ đã ăn năm sáu cú đá rồi, mà đá đau nữa chứ.

“Đá cậu là nhẹ lắm rồi đấy.” Trang Hào vượt qua Hoa Kỳ, vào nhà liền cởi áo vest vứt ngay lên giường, tiện tay từ trên bàn cầm điều thuốc, đốt sau đó nói: “Đến đây nhanh lên.”

Hoa Kỳ thấy Trang Hào đang rất tức giận, vội vàng bò dậy đi vào, đằng hoàng quy củ đứng trước mặt anh.

Trang Hào hung hăng hít một hơi thuốc, tay cầm điều thuốc cũng phát run, cơn tức lại bùng lên.

“Sao cậu lại tự nhiên ngu thế chứ, đi làm trai bao sao, cậu thiếu tiền đến mức ấy à? Cậu định sống bằng cái nghề đó phải không!?”

Hoa Kỳ cúi đầu, giống như đứa trẻ phạm lỗi đang bị mắng.

“Nói đi!!” Trang Hào hét lớn một tiếng, dọa Hoa Kỳ khẽ run rẩy, ngẩng đầu lên nói: “Em không có mà, em chỉ là khách mời một ngày thôi.”

“Khách mời? Ai để cậu làm khách mời?” Trang Hào nhấc chân đá lên đùi Hoa Kỳ một cước, Hoa Kỳ thụt lùi phía sau mấy bước, che chân không dám nói lời nào.

Trang Hào ngậm lấy điều thuốc nói: “Hoa tiểu cầu, cậu thật không khác gì con bò cạp.” Trang Hào đứng lên, ném Hoa Kỳ lên giường, nắm lại quả dấm từng cái phát lên mông Hoa Kỳ, có mấy cái trúng vào hông cậu, đánh Hoa Kỳ suýt nữa gãy xương hông: “Anh, anh đừng đánh nữa, em sai rồi.”

“Không lo học lại lo làm mấy cái việc như thế.” Trang Hào tức quá rồi, xuống tay không còn kìm chế được nữa.

Hoa Kỳ chưa bao giờ bị ăn đòn, ngay cả trước kia dù hoàn cảnh có khốn khổ nào đi nữa, cũng chưa bị đánh như lúc này, hôm nay bị Trang Hào đánh như thế, trong lòng không có tư vị gì cả.

Hoa Kỳ mới đầu còn phản kháng mấy cái, sau chỉ ôm đầu để cho anh đánh, trong lòng lại càng ngày càng cảm thấy lạnh lẽo, cậu vốn tưởng rằng chủ ý của Chương Thi có thể khiến Trang Hào ăn dấm, kết quả dấm chẳng có, mà ăn đòn thì nhiều.

Nghĩ tới đây, Hoa Kỳ cũng không nhịn được, dùng sức chống thân thể, xoay người lại, dồn sức đẩy Trang Hào một cái, Trang Hào đột nhiên bị đẩy lui về phía sau hai bước, kinh ngạc lại cảm thấy càng tức giận hơn, mở miệng mắng: “Cậu còn dám phản kháng.” Trang Hào xông tới, chưa kịp cho Hoa Kỳ ăn dấm, Hoa Kỳ đã oa oa khóc lớn tiếng, tiếng khóc tê tâm liệt phế nhất thời khiến Trang Hào không nỡ xuống tay.

Hoa Kỳ theo đuổi Trang Hào chưa từng cảm thấy uất ức, mà giờ lại cảm thấy như thế, uất ức không chịu được.

Lần đầu tiên Trang Hào thấy Hoa Kỳ khóc đến mức như vậy, lửa giận trong lòng từ từ tiêu tán, anh buông tay, nhả mồm nói: “Khóc cái gì mà khóc, cậu ra ngoài bán mông mà còn khóc cái nỗi gì?”

Hoa Kỳ mở to miệng nói: “Làm gì có chứ, nếu không phải Chương Thi nói cách này có thể giúp em thăm dò tình cảm của anh, anh cho rằng em chịu làm việc này hay sao?” Hoa Kỳ càng khóc càng hăng hái, muốn đem toàn bộ uất ức trong lòng kể hết ra.

Trang Hào sững sốt: “Người khác bảo cậu chết cậu cũng chết à?”

Nước mắt nước mũi của Hoa Kỳ tèm lem rơi xuống: “Anh đừng có ép em, nếu không phải muốn biết anh có thích em hay không, em đâu cần phải làm chuyện này chứ, nếu không thích em thì thôi, anh tưởng em ngu mới đi làm chuyện đấy chắc?”

Trang Hào không thể không thừa nhận, anh đúng là có chút ghen, nhất là khi Bàn Suất hôn lên má Hoa Kỳ khiến anh nổi giận dưng dưng, rõ ràng là người của mình sao lại để cho kẻ khác hôn chứ? Nghĩ tới đây, Trang Hào mang theo áy náy đi tới, đôi tay ôm lấy Hoa Kỳ vào trong ngực: “Đừng khóc, cậu có phải là đàn ông không vậy?”

“Liên quan gì đến anh, người ta bảo nước mắt nam nhi không dễ rơi, chẳng qua là chưa đến cực hạn mà thôi.” Hoa Kỳ không ngừng được nước mắt càng ngày khóc càng hăng, càng gào thét càng mạnh hơn.

Trang Hào liền mỉm cười, vuốt ve cái đầu trọc của Hoa Kỳ nói: “Hôm nay gan cậu thật là lớn, dám mắng cả tôi.”

“Dù sao anh cũng không thích em...mắng cũng mắng rồi, mắng xong em chạy, anh làm gì được em chắc?” Hoa Kỳ dán vào ngực Trang Hào, buồn bực nói.

“Làm sao biết em biết anh không thích em?” Trang Hào cúi đầu nhìn cái đầu trọc của Hoa Kỳ nói.

43. Chương 43: Cho Ăn Bằng Miệng

Trang Hào thích Hoa Kỳ sao? Đoán chừng ngay cả anh cũng không biết rõ, không ghét mà ngược lại còn thích thật. Nếu như là trước kia, có đánh chết anh cũng không dám tin mình sẽ ôm một người đàn ông, thậm chí còn làm nữa. Có lúc, Trang Hào đã từng nghĩ tới việc đoạn tuyệt quan hệ với Hoa Kỳ, nhưng lúc nhìn thấy Hoa Kỳ, lại không nói ra khỏi miệng được.

Vẫn là câu nói kia, nếu như Hoa Kỳ là con gái, Trang Hào không nói hai lời nhất định sẽ cưới cậu làm vợ.

Hoa Kỳ nghe Trang Hào nói câu ‘Làm sao em biết anh không thích em?’, khiến trong lòng cậu vang như sấm dậy, lại càng gào thét trong ngực Trang Hào, mới đầu Trang Hào còn sờ đầu an ủi Hoa Kỳ, lúc sau đã mất kiên nhẫn, nổi giận gầm lên một tiếng: “Câm miệng cho anh, khóc nữa anh đánh em bây giờ.”

Hoa Kỳ nhất thời im bặt, đôi tay ôm Trang Hào càng chặt hơn.

Trang Hào cười mắng: “Con mẹ cậu, không mắng thì không chịu yên phải không?”

Lúc này Hoa Kỳ mới từ ngẩng đầu lên khỏi ngực Trang Hào, hai mắt đỏ bừng nói: “Anh xuống tay quá độc ác, em chưa bao giờ bị đánh như vậy đâu.”

Trang Hào giơ tay lên xoa xoa cái đầu trọc của cậu, cười nói: “Bản thân mình làm lại còn kêu.” Nói xong, Trang Hào buông Hoa Kỳ ra, hỏi “Buổi tối đã ăn cơm chưa?”

Hoa Kỳ lắc đầu một cái: “Cả ngày vẫn chưa ăn, luôn ngồi trong phòng đợi anh tới.”

Trang Hào cười khở nói: “Em đúng là tên ngốc mà.” Trang Hào đi tới cửa, kéo cửa ra nói: “Ngồi chờ anh ở đây đi, anh đi làm gì đó cho em ăn.”

Trang Hào đi ra ngoài, Hoa Kỳ vội vàng đuổi theo: “Em muốn đi cùng anh cơ.”

Trang Hào không có từ chối, hai người cùng nhau ra khỏi phòng nghỉ.

Đoàn xe vẫn còn sáng đèn, lúc đẩy cửa vào, bên trong có một ông chú mặc đồng phục đang chuẩn bị nấu rượu, ông chú thấy Trang Hào vào cửa, vội vàng đứng lên: “Cậu đã tới rồi?”

Trang Hào khoát tay áo: “Chú bận rộn rồi, cháu chỉ đến lấy ít đồ ăn thôi.”

Ông chú gật đầu một cái, tự động nhường chỗ cho hai người.

Trang Hào lấy mồn ăn từ trong lò vi sóng ra, lại từ trong ngăn kéo lấy hai quả trứng gà cùng một gói mì sợi, quay đầu lại hỏi nói: “Một gói đủ không?”

Hoa Kỳ liên tục không ngừng gật đầu: “Đủ rồi.”

Trang Hào cười cho nước vào nồi, nước sôi liền thả mì vào.

“Để tôi đi lấy thêm than.” Ông chú đột nhiên lên tiếng nói.

Trang Hào quay đầu lại nhìn ông ta một cái: “Đúng rồi, tối hôm nay trời rất lạnh, chú lấy thêm tí than nướng cho ấm.”

“Được.” Ông chú cầm thùng sắt ra khỏi phòng.

Trang Hào quay người lại, đập một quả trứng gà vào nồi.

Hoa Kỳ thấy trong phòng không còn ai khác, đột nhiên xông tới ôm lưng Trang Hào, nhỏ giọng nói: “Anh, anh vừa mới nói thích em đúng không?”

Trang Hào nhìn chằm chằm vào trong nồi, nhỏ giọng nói: “Đừng làm rộn, sẽ có người nhìn thấy đấy.”

“Không có chuyện gì, ôm một lát thôi.” Hoa Kỳ dựa đầu trên lưng Trang Hào: “Anh, anh đang nghĩ gì vậy?”

Trang Hào hỏi ngược lại: “Vậy em đang nghĩ gì?”

“Anh thích em thật không, nếu thích thật thì chúng ta qua lại đi?” Hoa Kỳ nói bình thản như nước, mà Trang Hào nghe được thất kinh, vội vàng nói: “Mấy lời này để trong bụng là được rồi.”

Hoa Kỳ ôm Trang Hào, tay hơi run lên, sau đó từ từ buông lỏng ra, lúc Hoa Kỳ bỏ tay khỏi người Trang Hào thì tự nhiên anh lại giữa chặt lấy tay cậu, mạnh mẽ kéo cậu ôm lấy mình: “Đừng có suy nghĩ linh tinh cả ngày như thế.”

Hoa Kỳ nắm chặt lấy tay anh, nhe răng cười nói: “Anh không sợ người khác nhìn thấy à?”

“Thấy thì thấy, quan tâm đến họ nhìn làm gì?” Trang Hào dùng đũa đảo đều trong nồi, thấy mì đã chín, Trang Hào đổ vào trong bát to: “Cả đời, anh chỉ nấu ổi mẹ anh ăn, bây giờ đến lượt em, nhưng mà từ đó đến giờ anh chỉ biết nấu mỗi món này thôi.”

Hoa Kỳ buông tay ra, nhìn bát mì đặt ở trên bàn, trêu ghẹo nói: “Em thấy nó rất khó ăn đấy.”

Trang Hào cười nói: “Không ăn thì thôi.” Trang Hào rửa tay: “Để anh bưng đi.” Nói xong mở cửa ra khỏi phòng trà.

Hoa Kỳ vội vàng bưng chén đi theo ra ngoài, phòng trà lại trở nên vắng vẻ, Hoa Kỳ nhanh chân đi theo Trang Hào, nhỏ giọng hỏi “Anh, ông chú sửa xe lúc này cố tình tránh đi có phải không? Nếu không thì sao bây giờ vẫn chưa về?”

Trang Hào nhìn cậu: “Em nghĩ nhiều quá rồi đấy, chỗ lấy than không gần đây đâu.”

Trở về phòng nghỉ, Hoa Kỳ ngồi ăn mì tôm, bát mì thế mà ăn rất ngon, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên cười đùa nói: “Anh, anh nấu mì thật là siêu.”

Trang Hào cười cười, ngồi trên giường gạch cởi áo lông cừu, ngáp dài: “Ăn hết đi, xong rồi ngủ sớm, sáng mai còn nhiều việc lắm.”

“À ừ nhỉ” Hoa Kỳ cúi đầu ăn thật nhanh.

“Đúng rồi.” Trang Hào nhìn chăm chú vào Hoa Kỳ, dò hỏi: “Quần áo này em lấy ở đâu ra đấy?”

Hoa Kỳ liếc nhìn quần áo trên người mình, nhẹ giọng nói: “Chương Tử cho em mượn.”

Trang Hào thở dài: “Về sau đừng có làm mấy việc đấy nữa, anh ta nói gì em cũng tin là thật à?”

Hoa Kỳ uất ức nói: “Biết rồi, bảo đảm không có lần sau.”

Trang Hào quan sát Hoa Kỳ, cười nói: “Sao em mặc vào lại khó coi thế nhỉ.”

“Hả? Không phải như vậy chứ” Hoa Kỳ vội vàng đứng dậy, xoay xoay mấy cái: “Bọn họ đều khen đẹp mà, em có thấy xấu đâu.”

“Không tệ cái rắm, chẳng lẽ anh lại đi nói dối em.” Trang Hào cởi giày ngồi xếp bằng trên giường gạch: “So với trước kia chả đẹp hơn tí nào cả.”

Hoa Kỳ tự nói: “Hay là thay bộ khác mặc cho thoải mái nhỉ.”

Trang Hào vẫn cười, cho đến khi Hoa Kỳ ăn hết bát mì vỗ cái bụng nói: “Cuối cùng cũng no, cả ngày hôm nay em chỉ được gặm mỗi hai cái cánh vịt cay.”

Trang Hào hí mắt cười nói: “Đáng đời em.” Nói xong, Trang Hào xoay người lại, từ trong ngăn kéo lấy ra một hộp quà màu đỏ: “Hôm qua người khác tặng ít đồ, nhà anh lại chẳng có trẻ con, cho em chơi vậy.”

Trang Hào cầm trong tay là một hộp kẹo lớn, đủ các loại vị.

Hoa Kỳ nhìn thấy, hai mắt sáng lên: “Là kẹo à? Em từ bé đã thích ăn rồi, em cũng thích hăng này.” Hoa Kỳ nhận lấy gói quà từ trong tay anh, mở ra lấy một cái, lúc ăn Trang Hào cười nói: “Em không sợ no chết à, vừa mới ăn mì xong mà đã ăn cái này ngay rồi.”

Hoa Kỳ nói lầm bầm: “Cả đời em có 3 thứ để yêu, một là tiền, hai là ăn, ba là đàn ông.” Hoa Kỳ đột nhiên ý thức được mình nói sai, vội vàng bổ sung: “À, là yêu anh.”

Trang Hào dở khóc dở cười nói: “Được rồi, cởi quần áo lên giường ngủ đi.” Trang Hào xoay người lại, chăn đã được trải ra, cởi quần áo chui vào chăn, Hoa Kỳ đứng trên đất vừa cởi vừa ăn, ném đồ ăn vặt sang một bên, chui vào chăn, rúc ngay vào ngực Trang Hào.

Trang Hào không nói gì, đưa tay tắt đèn.

Đèn tắt, ngoài phòng tiếng gió hình như ngày càng mạnh, ào ào thổi qua cửa sổ, không khỏi làm người ta rét run.

Hai người ôm nhau không nói gì cả, Trang Hào có chút không quen, thường ngày vào lúc này, Hoa Kỳ đều sẽ chủ động nói ‘Anh, em muốnnnnn~’, mà hôm nay lại im lặng khác thường.

Hai ngày nay Trang Hào cũng mãi làm việc trong đoàn xe, không rảnh để ý mấy chuyện này, buổi tối còn được yên tĩnh một lát lại nghĩ đến người đang nằm trong chăn, phía dưới cảm thấy nóng ran, phản ứng mãnh liệt, buổi tối hôm qua làm có mỗi một lần, nghĩ tới đây, Trang Hào bất tri bất giác liền cứng rần.

Hoa Kỳ an tĩnh nằm trong ngực Trang Hào, hô hấp đều đều giả vờ ngủ thiếp đi, cảm thấy rất tự đắc, Trang Hào đợi năm sáu phút cũng không thấy Hoa Kỳ có động tĩnh gì, lúc này mới lên tiếng nói: “Hoa tiểu cầu, ngủ rồi à?”

“Không có.”

Trang Hào ho khan hai tiếng: “Đang nghĩ gì vậy?”

“Không nghĩ gì cả, chuẩn bị ngủ thôi.”

Trang Hào à một tiếng, trong lòng cảm thấy rất khó chịu, anh rất muốn làm, nhưng lại không biết làm sao mở miệng, suy nghĩ một chút vẫn quyết định mặc kệ, nhắm mắt lại không nghĩ gì nữa, tập trung ngủ, nhưng mà sau khi nhắm mắt lại, móng chó của Hoa Kỳ lại bắt đầu không chịu an phận, ở trên người anh vô tình hoặc cố ý nhóm lên lửa, một lúc thì sờ ngực, một lúc lại sờ eo.

Trang Hào thật không chịu được trêu chọc như vậy, nhiều lần giãy giụa, cuối cùng giơ tay lên bắt đầu vuốt ve đầu tóc của Hoa Kỳ, sau đó dùng sức ấn xuống, ai ngờ Hoa Kỳ đột nhiên ngẩng đầu lên nói: “Anh, anh cứ sờ đầu em làm gì?”

Trong nhà mặc dù tối đến mức không nhìn thấy tay, nhưng Trang Hào hoàn toàn có thể tưởng tượng ra bộ dạng giả vờ của Hoa Kỳ, cọt nhả: “Ngậm miệng lại.” Trang Hào dùng sức ấn đầu Hoa Kỳ xuống, nhưng Hoa Kỳ cũng nhất định không chịu nằm yên, hai người cứ như vậy đưa đưa đẩy đẩy, một lát sau, Hoa Kỳ đột nhiên lên tiếng nói: “Anh, miệng của em bị thương rồi, bị anh đá nhiều quá, hôm nay không để anh làm được rồi.”

Trang Hào trong lòng tràn đầy hỏa khí, sớm biết vậy đã nhẹ chân một chút rồi.

“Nhưng mà, em có thể dùng miệng mà.” Nói xong, Hoa Kỳ liền chui xuống, cách quần lót trêu chọc, một lúc sau, quần lót đã bị thấm ướt, Hoa Kỳ kéo quần lót Trang Hào xuống, cảm giác nhị đê nháy mắt bắn ra ngoài, cậu không chút do dự nhét vào trong miệng, Trang Hào à một tiếng giật mình, Hoa Kỳ nháy mắt đẩy nhanh tốc độ.

Một lúc sau, Trang Hào giảm dần tốc độ, anh mãnh liệt đứng dậy áp Hoa Kỳ xuống dưới thân, đè ép đầu Hoa Kỳ bắt đầu nhanh chóng đẩy thật nhanh.

Hoa Kỳ ngửa cổ, đem đầu kết ép xuống, nhận được khoảng năm sáu phút quai hàm cũng bắt đầu ê ẩm, cậu đẩy Trang Hào một cái, lúc này Trang Hào mới rời khỏi miệng Hoa Kỳ: “Sao vậy?”

Hoa Kỳ thở hổn hển nói: “Anh định phát nát miệng em đấy à?”

Trang Hào cười khỏ nói: “Câm miệng. . . . Không đúng, há miệng ra, sắp xong rồi.” Nói xong, ép xuống lần nữa, lần này tốc độ so với lần trước còn nhanh hơn, Hoa Kỳ cẩn thận há miệng, chỉ sợ rằng vấp phải cái đó của Trang Hào.

“Aaaaa.” Trang Hào đột nhiên kêu ra tiếng, sau đấy liền bắn ra.

Hoa Kỳ sợ tất cả tinh dịch trôi tuột vào họng, vội vàng đẩy Trang Hào ra, như vậy có thể giữ lại trong miệng, sau khi làm xong, Trang Hào liền lôi Hoa Kỳ ra khỏi chăn, ôm trong ngực nói: “Có mệt hay không?”

Hoa Kỳ không lên tiếng.

Trang Hào nghiêng đầu nhìn cậu, trong bóng tối, cặp mắt đột nhiên vụt sáng, Trang Hào lại nói: “Anh đang hỏi em đấy.”

Hoa Kỳ như cũ không chịu lên tiếng, mà lúc này Trang Hào lại muốn nói chuyện, Hoa Kỳ đột nhiên tới gần.

Trang Hào hí mắt cười, cho là Hoa Kỳ muốn hôn thôi, đương nhiên lại sát gần cậu hôn, ai ngờ miệng vừa mới mở, một dòng dòng tinh dịch từ miệng cậu chui vào mồm anh, Trang Hào chau mày, vội vàng đẩy Hoa Kỳ ra nói: “Con mẹ cậu, cậu vừa cho tôi ăn gì đấy hả?” (Snoo: =)))))))))))). Thông minh ghê cơ)

Hoa Kỳ đem phần lớn chất lỏng đưa vào miệng Trang Hào, phần còn lại thì tự nuốt, chép chép miệng nói: “Con trai của anh đấy.” (Snoo: hổ dữ còn không ăn thịt con cơ mà. Uhuhuhu)

Trang Hào chán ghét chùi miệng: “Hoa tiểu cầu em lại muốn ăn đòn à?”

Hoa Kỳ cọt nhĩa nói: “Chính là con của anh, sợ gì chứ, em muốn cho anh ném thử mà.”

“Em muốn uống thì uống, còn bắt anh uống làm gì, em cố ý à.” trong miệng Trang Hào đầy mùi tinh dịch, anh thật hận không đem Hoa Kỳ đánh ột trận tới bởi được.

Hoa Kỳ vỗ vỗ miệng, hài lòng chui vào trong chăn, cười nói: “Uống no rồi, ngủ đây.”

“Ngủ cái gì mà ngủ, em cố tình trả thù anh đúng không.” Trang Hào mắng.

Hoa Kỳ nhỏ giọng nói: “Ai bảo anh đá em chứ.”

“ĐM, em chờ đấy, chờ cái mông em khỏi, ông đây nhất định chơi chết em.” Trang Hào bị tức đến váng đầu, cũng không đoái hoài tới vô sỉ không vô sỉ: “Đến lúc đó đừng có mà cầu xin anh tha thứ.”

Hoa Kỳ lắc đầu nói: “Cầu còn không được.”

Trang Hào giận quá hóa cười: “ĐM, thật đáng chết mà.”

“Em đây rất có phẩm vị mà, người bình thường còn lâu mới được thưởng thức.” Hoa Kỳ lè lưỡi liếm ngực Trang Hào một cái, Trang Hào đưa tay bắt lấy: “Em muốn bị thao đúng không? Cái mông không đau phải không?”

Hoa Kỳ vội vàng nói: “Đau mà, em ngủ đây.”

Trang Hào thoải mái thở dốc một hơi, vừa nãy mới bắn ra, Trang Hào cảm thấy rất kích thích, mặc dù Hoa Kỳ là nam, nhưng anh lại cảm thấy rất thoải mái, trước nay chưa hề cảm thấy như vậy.

“Anh” Hoa Kỳ đột nhiên lên tiếng gọi.

“Hả? Cái gì?”

Hoa Kỳ nhỏ giọng nói: “Anh biết Trần Hồ sao?”

Trang Hào sững sốt: “Em đột nhiên nhắc đến hắn làm gì?”

“Không có gì, em chỉ muốn biết anh có biết hắn ta hay không, Tôn Tử từng nói, hắn tên là Trần Hồ, trước kia đã từng có qua lại với Bằng Suất.”

Trang Hào suy nghĩ một chút: “Nhớ không ra, nhưng mà cứ để chuyện này cho anh giải quyết.”

“Bằng Suất không phải nói hắn cũng muốn tham dự sao?”

Trang Hào cười nói: “Thằng nhóc ngốc, Bằng Suất nói chỉ là bề ngoài mà thôi, hắn đã tự mình ra tay lâu rồi, nhưng mà hắn vẫn là con cá nhỏ, đang phải ẩn núp sau lưng con cá lớn.”

“Cá lớn? Ai vậy?” Hoa Kỳ nghi ngờ hỏi.

Trang Hào lắc đầu một cái: “Anh không biết, Bàn Suất cũng không biết, cho nên anh vẫn đang chờ, chắc hẳn đang ngồi yên lặng theo dõi.”

“Vậy anh sẽ làm gì?”

Trang Hào gật đầu một cái: “Không biết, cái gì tới thì tự ứng phó thôi.”

Tối hôm đó Hoa Kỳ nằm mơ, lại còn là mộng xuân nữa, người trong mộng không thấy rõ mặt, nhưng cậu nhớ thân thể của người ấy thật đặc biệt, người nọ dáng người cường tráng, eo ếch rõ ràng, cái hông tròn vểnh lên, bắp đùi trắng kiện, rắn chắc, trong giấc mộng người ấy đang ra sức cày cấy trên người cậu, từng cái nặng nề hữu lực, khiến cho cậu thể nghiệm đủ loại cảm giác.

Đang lúc Hoa Kỳ muốn đem giấc mộng kéo dài tiếp, đột nhiên cửa vang lên tiếng gõ, đánh thức cậu tỉnh dậy từ trong mộng, cậu mở mắt, liếc nhìn người đang nằm bên cạnh mình đã tỉnh, nhỏ giọng hỏi “Ai tới vậy?”

Trang Hào có chút thất kinh: “Mẹ anh về.” Trang Hào hốt hoảng mặc quần áo, còn không quên dặn dò: “Nằm đàng hoàng trong chăn, giả bộ ngủ đi.”

Hoa Kỳ vội vàng nhắm hai mắt lại.

Trang Hào mặc quần áo tử tế nhảy xuống giường, chạy nhanh ra mở cửa.

“Sao bây giờ con mới chịu ra mở cửa?” Mẹ Trang Hào giờ điểm tâm lên, đi vào phòng thuận thể nằm trên giường, cả kinh nói: “Ai vậy?”

Trang Hào cười nói: “Hoa Kỳ.”

“Ồ, đứa nhỏ này hôm qua sao lại ngủ cùng con.” Mẹ Trang Hào để bữa sáng ở trên bàn, đi tới nhìn mặt Hoa Kỳ: “Đứa nhỏ cuối cùng cũng cắt tóc rồi.”

Trang Hào ngồi trên ghế, theo thói quen nài nỉ hút thuốc: “Ừ, chỉ tại chuyện lần trước mà liên lụy đến cậu ấy.”

“Cũng không thể làm gì hơn mà.” Mẹ Trang Hào nhỏ giọng nói: “Đứa nhỏ này gia đình điều kiện bình thường chứ?”

Trang Hào nói: “Tạm được, cụ thể thế nào con cũng không biết nữa.”

Mẹ Trang Hào ngồi bên cạnh cúi đầu nhìn Hoa Kỳ, nhỏ giọng nói: “Đứa nhỏ này giúp con rất nhiều, nếu con không bận gì thì nên dắt nó ra ngoài chơi một chút, ở trong này mãi không tốt đâu.”

Trang Hào hì hì cười: “Lời này của mẹ, thật quan tâm cậu ta như con đẻ vậy.”

“Không phải sao?” Mẹ Trang Hào chỉ vào chiếc bát ở trên bàn, bên trong còn dư hai, ba sợi mì: “Con lại cho cậu ấy ăn mì à, có keo kiệt quá không đấy?”

Trang Hào cười khổ nói: “Nửa đêm nửa hôm lấy đâu ra thức ăn cho cậu ấy ăn chứ?”

“Thật tệ quá mà.” Mẹ Trang Hào cười nói: “Đúng rồi, bác cả con hôm qua mới tới đấy.”

“Bác ấy tới làm gì vậy mẹ?” Trang Hào hỏi ngược lại.

“Còn vì chuyện gì nữa, vì chuyện mộ của bà nội con chứ gì nữa, đang muốn con cho thêm ít tiền.”

Trang Hào bình tĩnh nói: “Tưởng chuyện gì chứ, bà nội đối xử với con tốt mà, tiền này con nên bỏ ra.”

“Nói thì nói như thế, nhưng bác cả con, còn thêm bác hai và cô nhỏ nữa, giống một người trưởng bối sao? Đến đây để xem con có tiền hay không, trước kia lúc nhà chúng ta không có tiền, mẹ mượn họ có 50 tệ đi mua thuốc thôi mà họ cũng không chịu ượng, sợ chúng ta không trả nổi, đem tiền so với tính mạng con người còn quan trọng hơn, hiện tại thì tốt rồi, con có tiền, bây giờ còn dở trò đòi tiền của chúng ta.” Mẹ Trang Hào càng nói càng tức: “Nghĩ tới 50 tệ kia mẹ lại thấy tức, ba con lúc đầu đi nơi khác làm ăn, mẹ lại không dám nói với con, sợ con trở mặt với bọn họ, mượn mỗi 50 tệ cũng không cho, cuối cùng may mà chị con rút ra 20 tệ từ quỹ giúp mẹ.”

“Chuyện cũ năm xưa mẹ còn nhớ tới làm gì?” Trang Hào bất đắc dĩ nói.

“Sao lại không nhớ? Mẹ cả đời đều nhớ đến bọn họ, lúc có chuyện thì tìm đến nhờ vả, yên bình lại giả vờ như không quen biết. Anh chị em gì chứ, tất cả chỉ như ao nước lã thôi, chuyện mộ phần, hoặc là mọi người chia đều, hoặc là giữ nguyên chỗ đó.” Mẹ Trang Hào càng nói càng kích động.

Trang Hào hít mũi một cái, suy nghĩ trong chốc lát nói: “Mộ nhất định phải di dời, Thủy tiên sinh đã nói, di dời mộ sang hướng khác mới có lợi cho nhà chúng ta.”

“Hừ, cái đó chỉ là mê tín thôi.”

“Mê tín hay không thì con không biết, tóm lại con muốn mộ của bà phải ở chỗ tốt.”

Mẹ Trang Hào thở dài nói: “Mẹ không phải xót tiền, nhưng mà cứ nghĩ đến bọn họ là lại thấy giận, tưởng chúng ta là lũ ngốc mà lợi dụng.”

Trang Hào cười nói: “Mẹ đừng vì chuyện này mà tức giận.”

“Không phải là mẹ muốn nổi giận đâu, chỉ vì nghĩ đến lúc trước mà thấy không chịu được thôi, lại nói đến công việc của bác hai, lúc ấy bà nội bảo để mẹ đi làm chung, nhưng bác hai con không những chiếm cả xe mà ngay cả để mẹ làm người soát vé cũng không cho làm, nói mẹ là đàn bà không làm được, nhưng đến cuối cùng không phải soát vé là do cô của con làm sao! Thật là quá đáng mà!”

Trang Hào không muốn nói thêm chuyện đã qua, bởi vì anh cũng rất tức giận, mẹ mình bị người khác xỉ nhục nhiều năm như thế, thân làm con cũng thấy tức thay ẹ.

“Con trai à, nếu không phải con là người có tiền đồ, cả đời này mẹ vẫn bị bọn họ coi thường.” Mẹ Trang Hào có chút ghen ngào, nói tiếp: “Còn nữa, chồng cô con ra ngoài làm ăn vỡ nợ, về nhà lấy cô con ra trút giận, cô con bị đánh sưng hết cả mặt mũi, chạy đến khóc lóc với mẹ là chịu không nổi cứ đòi ly hôn. Mẹ ra mặt giúp, dựng con còn mắng um lên rồi đẩy ngã mẹ, mẹ muốn gọi cảnh sát nhưng cô của con nói sao? Sợ mẹ nằm viện, còn tiếc hai ba đồng tiền của mình, cuối cùng vẫn không ly hôn, giờ nhìn thấy mẹ chỉ biết đi đường vòng.” Nói xong, Mẹ Trang Hào lại khóc.

“Ai nha, sao mẹ khóc nhiệt tình thế, chuyện đã qua nhớ lại làm gì.” Trang Hào cảm tức nói: “Bác cả muốn để ình bao nhiêu mình cứ lấy, về sau đừng qua lại với bọn họ nữa là được.”

“Ai. nhưng mẹ không chịu được.” Mẹ Trang Hào lau mặt, nói tiếp: “Hôm nay đến chỗ bác con một chuyến đi, mang theo cậu nhóc này nữa.”

“Hả ? Mang theo Hoa Kỳ đi làm gì?” Trang Hào kinh ngạc hỏi.

Mẹ Trang Hào nặn ra vẻ mỉm cười nói: “Dẫn cậu ta đi ngâm ngâm suối nước nóng, suối nước nóng chỗ bác con không tệ, nếu không phải vì ngại gặp bọn họ, mẹ cũng sẽ đến đấy tắm.”

Trang Hào lộ ra vẻ mặt u sầu: “Vốn hôm nay còn có việc khác, vì chuyện này mà phải đẩy lại sau.”

“Có chuyện gì? Nói mẹ nghe đi.”

Trang Hào liếc mắt: “Không có chuyện gì.”

“Có phải có bạn gái rồi hay không?” Mẹ Trang Hào gạt gạt, trêu ghẹo nói: “Nếu có bạn gái phải nói ngay ẹ biết, để mẹ thay con xem thử, nếu mà không vừa ý mẹ, sống chết mẹ cũng không để cô ta vào cửa đâu.”

Trang Hào dở khóc dở cười nói: “Thôi đi, không có chuyện đấy đâu.” Trang Hào suy nghĩ một chút: “Trong đoàn xe của con, có một người trông rất được, ai ngờ cậu ấy lại thích nam, cùng một đứa bé ở chung một chỗ, mọi người đồn đại nhiều quá, con phải đi xem tính hình như thế nào.”

“Má ơi, cùng một đứa bé ư? Mẹ có biết cậu ta không?”

Trang Hào lắc đầu một cái: “Mẹ chưa gặp cậu ta đâu, cậu ta đi suốt mà.”

“Thật là. Mà con định tính sao đây?”

Trang Hào hơi cúi đầu nói: “Có thể nói sao, ngăn chứ, nhưng mà cậu ta rất thích đứa bé kia, mẹ cậu ta rất tức giận, muốn đoạn tuyệt quan hệ với cậu ấy, trên thực tế chuyện này khiến hai gia đình rất căng thẳng.”

“Haiz, cũng thế, không ngăn được chỉ có thể tức giận.”

Trang Hào gật đầu một cái, còn nói: “Mẹ cậu ta bây giờ không buồn nhìn mặt cậu ấy, để mặc cậu ấy muốn làm gì thì làm.”

“Biết trách ai bây giờ?” Mẹ Trang Hào bắt đầu nói: “Cha mẹ nào chẳng mong muốn con mình sống tốt chứ.”

Trang Hào bĩu môi cười nói: “Mẹ không có chuyện gì khác sao?”

“Không có.” Mẹ Trang Hào cười đùa nói.

“Vậy thì đi thôi, con chuẩn bị một chút nữa mang Hoa Kỳ đến chỗ bác cả.”

Mẹ Trang Hào kéo kéo quần áo, đứng dậy chỉ đồng điểm tâm ở trên bàn nói: “Mẹ không biết cậu ấy cũng ở đây, nếu không đủ thì con dẫn cậu ấy ra ngoài ăn, ăn cái gì ngon ngon một chút.”

“Biết rồi mà.”

Mẹ Trang Hào soi gương chải chải lại tóc, sau đó đi ra khỏi phòng nghỉ của Trang Hào.

Nghe được tiếng đóng cửa, Hoa Kỳ thở gấp, than: “Má ơi, giả bộ ngủ thật là quá khó chịu.”

“Đứng lên đi, anh dẫn em đi suối nước nóng mà bác cả nói.” Trang Hào cởi quần ngủ, lấy cái quần bò trong chăn ra mặc vào.

Hoa Kỳ nằm ở trên giường gạch, xoa mông nói: “Anh, lời anh vừa nói là sao?”

” Sao trắng gì, mau dậy đi.” Trang Hào cố ý đổi chủ đề, cúi đầu thắt dây lưng.

Hoa Kỳ cọt nhả ngồi dậy, mặc quần áo: “Anh, em đang nói chuyện lúc nãy mà.”

“Chuyện gì?” Trang Hào nghiêng đầu nhìn cậu.

Hoa Kỳ đưa tay chỉ đệm giường nói: “Anh, tối hôm qua em nằm mộng xuân, bây giờ chỗ kia ướt rồi.”

“Hả?” Trang Hào hết sức kinh ngạc, vội vàng đi tới vén chăn lên nhìn, phía trên ướt một mảng, Trang Hào chau mày nói: “Không có gì, em tự đi giặt là được rồi.”

Hoa Kỳ bĩu môi: “Em còn tưởng anh sẽ đánh em đấy.”

“ĐM, vì việc con con này mà đánh em vậy anh chẳng phải là tên rảnh rỗi không có việc gì làm sao.” Trang Hào ngồi ở trên mép giường đi tất, nói: “Mà em đấy, đói khát như vậy sao, đã làm một trận rồi mà còn nằm mộng xuân.”

“Nói nhảm.” Hoa Kỳ mắt hững nói: “Tối hôm qua chỉ có anh thoải mái chứ em có thoải mái đâu.”

Trang Hào cười đùa nói: “Vậy nên khó chịu trong người à?”

“Thế thì sao chứ? Không thỏa mãn thì nằm mộng thôi, ai bảo phía sau không được an ủi.”

Trang Hào bạo phát: “Nghe ghê cả người.”

“Sao nào, có gan anh mở mồm nói lại xem.” Hoa Kỳ cười đứng lên, nâng eo trước sau dao động, nhị đệ giữa hai chân cũng đung đưa theo, chọc cười Trang Hào: “Đừng có đem chim đi dạo ở nơi tĩnh mịch, mau mặc quần áo thôi.”

Hoa Kỳ cười đùa nói: “Anh, anh cảm thấy của em có lớn không?” (Snoo: @_@)

“Có lớn hay không em cũng không dùng được.” Trang Hào vừa nói vừa cười.

Hoa Kỳ chân không bước xuống giường, nhanh chóng mặc quần áo tử tế, lúc đang đi giày, Trang Hào luôn miệng nói: “Em lại không chịu đi tất, anh nói đến cả chục lần rồi, không đi tất sẽ ảnh hưởng đến chân đấy.”

“Nhưng mà em quen thế.”

“Quen gì mà quen.” Trang Hào trừng mắt liếc cậu một cái, xoay người đi đến chỗ hộc tủ lấy ra một đôi tất trắng, quay trở về lại ngồi xổm xuống, nắm chân Hoa Kỳ dặn dò: “Ngồi im nào.”

Trang Hào nâng chân Hoa Kỳ, giữ chặt chân không cho cậu làm loạn, chờ Trang Hào đi xong tất cho cậu, cậu giật giật đầu ngón chân: “Màu trắng rất dễ bẩn, em đi một ngày là bẩn ngay.”

“Đi đi, ầm là được rồi” Trang Hào cầm lấy áo vét tông khoác lên người: “Không cần đánh răng rửa mặt nữa, đến chỗ bác cả rồi làm.” Trang Hào cầm chìa khóa ở trên bàn, Hoa Kỳ vội vàng đi giày vào đuổi theo.

Bác cả Trang Hào ngày trước mở hồ tắm, sau này ăn nên làm ra xây một khu suối nước trong làng du lịch, thật ra nơi đó cũng không lớn, tới tới lui lui chỉ có hơn hai mươi hồ, nhưng giá vé vào cửa lại rất đắt, mỗi lượt 100 tệ, từ sáng sớm đã có cả hàng dài cô chú già đứng chờ ở cửa rồi.

Hoa Kỳ cùng Trang Hào đi đúng mùa du lịch, đã sắp mười hai giờ trưa, hai người đi ăn ở một cửa hàng nhỏ, sau đó mới đi đến suối nước nóng.

Hoa Kỳ nhìn thấy bác của Trang Hào cảm giác đầu tiên đúng là, người đàn ông này thật là đen, vóc dáng lại cao, thân thể vô cùng trắng, quả thật Lý Quỷ tái thế sao!

Trang Hào cùng bác mình hàn huyên đôi câu, sau đó mang theo Hoa Kỳ đi vào, lúc này, Hoa Kỳ nhỏ giọng hỏi một câu: “Bác cả anh hình như là người có tiền.”

Trang Hào gật đầu một cái: “Có rất nhiều tiền.”

“Trang Hào tới rồi à.” Trong phòng mọi người chen lấn không ít, chồng cô nhỏ nói chuyện với Trang Hào, bên cạnh hẳn còn đi theo hai ba bé trai, Trang Hào đi tới nói: “Ừ, dưỡng cũng tới à?”

“Ừ, tới cũng lâu rồi.” Chồng cô nhỏ liếc nhìn Hoa Kỳ: “Đây là ai vậy?”

Trang Hào quay người lại kéo tay áo Hoa Kỳ, Hoa Kỳ vội vàng đi tới: “Hoa Kỳ, đây là dưỡng của anh, còn đó là bác hai và bác ba.”

Hoa Kỳ theo Trang Hào giới thiệu chào mỗi người, sau đó đi theo Trang Hào thay quần áo.

Trong lúc Hoa Kỳ thay quần hỏi: “Anh, em cùng người nhà anh gặp mặt. Sau này vào cửa có cần giả thẹn thùng với bọn họ hay không?”

Trang Hào sững sốt: “Cút đi.”

Hoa Kỳ đi đến chỗ suối nước nóng, nhìn khá là mới, đặc biệt đây lại là khu du lịch lộ thiên, vừa ra đến nơi đã thấy rét run cầm cập, nhưng những thứ này hoàn toàn không ảnh hưởng đến tâm tình Hoa Kỳ, không bỏ sót nơi nào, đi qua chỗ rửa chân, chỗ bể nước nóng, chỗ nào cũng nhìn dáng vẻ liên tục.

“Đi vào chờ một lát, chỗ này vừa mới bơm nước.” Trang Hào bỏ khăn tắm bên hông xuống, mặc quần bơi thì phải vào bên trong, mới vừa bước một bước, chỉ nghe thấy Hoa Kỳ la ầm lên: “Anh xem chỗ đó kìa.”

Trang Hào theo Hoa Kỳ chỉ, trên đó viết: “Uyên ương nghịch nước” .

“Anh, chúng ta đi chỗ đó đi, cũng không có ai cả, chỗ này nhiều người chen lấn quá.” Hoa Kỳ nói.

Trang Hào bất đắc dĩ rút chân về, đi theo Hoa Kỳ đến hồ tắm uyên ương kia, đến bên cạnh, Hoa Kỳ không đợi Trang Hào nói liền nhảy vào trong hồ, chỉ nghe một tiếng kêu thê thảm, Trang Hào vội vàng lôi Hoa Kỳ ra khỏi hồ, mắng: “Em là đồ ngu à, nước vừa mới đun, cũng phải lúc nữa mới hạ nhiệt.”

Hoa Kỳ nhảy vào trong thời gian rất ngắn nhưng lúc đi ra cặp chân đã nóng đỏ lên rồi, vậy mà Hoa Kỳ lại che miệng, khổ sở nói: “Con mẹ nó chứ, nước này quá nóng rồi, nóng đến cái miệng em cũng đau luôn.”

Trang Hào dở khóc dở cười, giơ chân đá Hoa Kỳ một cái: “Nhỏ giọng một tí đi.”

Hoa Kỳ vừa xoa miệng vừa cười nói: “Anh, chúng ta chơi uyên ương nghịch nước nhé.”

44. Chương 44: Đi Đây Vậy?

“Anh, hình như biểu tượng uyên ương nghịch nước là đôi chim công đấy.” Hoa Kỳ ngồi bên cạnh Trang Hào, dùng chân nghịch nghịch nước nóng trong hồ.

Trang Hào lấy ra nửa bao thuốc từ trong quần bơi, cười nói: “Không biết, từ khi lên trung học anh đã bắt đầu trốn học, trình độ văn hóa rất kém.”

“Coi như khai sáng cho anh một tí.” Hoa Kỳ từ từ xuống ao, nước bên trong vẫn còn nóng, cậu thử dò xét tính ngồi xổm xuống, nhưng mà cảm giác rất rất khiến cậu không thể nào chịu được, Hoa Kỳ cắn chặt hàm răng cố gắng từ từ đi vào ao, từ từ thích ứng với nhiệt độ này, để cho hơi nóng bao khắp xung quanh mình.

Trang Hào thấy Hoa Kỳ dần dần thích nghi được, tán dương: “Em thực trâu bò nha, nước nóng như vậy mà cũng vào được.”

Hoa Kỳ cười nói: “Tất nhiên, ngày trước lúc em mới học cách tắm kì, nước hơi nóng một tí cũng không dám chạm vào, nhưng qua mấy năm, da cũng luyện thành mình đồng da sắt rồi.”

Trang Hào cười nói: “Khen em em liền tự kiêu.”

Hoa Kỳ bĩu môi: “Em có tự kiêu bao giờ đâu.” Hoa Kỳ vươn tay, từ từ vuốt ve bắp chân Trang Hào, lông mọc phía trên sau khi ngâm vào nước đã kết lại vào nhau thành nhiều túm lớn nhỏ. Hoa Kỳ ngồi nghịch nghịch, đột nhiên cúi đầu, nhân lúc anh không để ý liền hôn lên đùi anh một cái.

Trang Hào cúi đầu nhìn, cười đùa nói: “Có thơm không?”

Hoa Kỳ nhếch miệng cười nói: “Vô cùng thơm.” Hoa Kỳ cúi đầu lần nữa hôn lướt bắp đùi Trang Hào, cứ lướt lại ngừng, rất nhanh khiến Trang Hào có cảm giác, nháy mắt quần bơi đã được dựng thành túp lều, anh vội vã cuống cuống nhìn xung quanh, nhỏ giọng nói: “Đừng nghịch thế, tí nữa có người đến thì đừng trách anh đấy.”

Hoa Kỳ dùng đầu lưỡi thăm dò vào trong quần bơi, khẽ liếm một cái sau đó mới ngẩng đầu lên nói: “Không có chuyện gì, anh cứ trông chừng đi, nếu có ai đến thì cứ đắp khăn tắm lên người em, mọi người có nhìn thấy cũng không phát hiện được đâu.”

Cho tới bây giờ Trang Hào vẫn chưa có kinh nghiệm dã chiến, mà tình huống này cũng chẳng phải là dã chiến, nhưng ngay khi Hoa Kỳ cảm dỗ anh, Trang Hào lại cảm thấy ở chỗ này mà làm mấy chuyện mờ ám thật là kích thích, vì vậy liền hờ hững đón nhận.

Hoa Kỳ kéo nhị đệ của Trang Hào ra khỏi quần bơi, không chút do dự liền nhét vào trong miệng, cả người Trang Hào run lên, vội vàng cầm khăn tắm đắp lên người Hoa Kỳ, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, ngồi hút thuốc mà canh chừng.

Hồ Uyên ương nghịch nước nằm trên một núi dốc, ba mặt núi vây quanh, trong hồ có xây một con chim mái, thỉnh thoảng có người đi qua nơi này đều qua nhìn một tí rồi mới đi. Thật ra thì hồ uyên ương nghịch nước không có gì đặc biệt, chỉ có cái tên dễ nghe thôi, chỗ này là nơi hẹn hò của các đôi tình nhân, cho nên mới có tên là hồ uyên ương nghịch nước.

Còn vì sao lại ít người tới đây, người sáng suốt một chút là có thể nhìn ra được, nơi đây toàn đồi núi trọc, phong cảnh chẳng có, ai thèm đến đây làm gì chứ.

Trang Hào mặc dù cảm thấy kích thích, nhưng cũng rất khẩn trương, thỉnh thoảng còn dặn dò: “Nhanh lên một chút, xong rồi còn đi ra ngoài.”

Hoa Kỳ ngậm kín miệng, dùng sức bắt đầu vận hành, Trang Hào ngược đầu, chân ở trong ao đã sớm tê cứng rồi, thỉnh thoảng sẽ phối hợp với Hoa Kỳ động eo éch một tí, nhưng mà động tác không thể quá rõ ràng, chỉ sợ người khác nhìn thấy.

“Trang Hào.” Nơi xa đột nhiên truyền đến một tiếng kêu.

Trang Hào sững sờ, vội vàng quay đầu nhìn chỗ cầu thang đá: “Chuyện gì vậy?”

Chồng cô nhỏ đứng chống nạnh hỏi vọng lại: “Cháu ở bên đấy làm gì? Xuống đây, chúng ta sang bên ao lớn kia, vừa khéo đương có chuyện muốn nói với cháu.”

Trang Hào gạt đầu một cái: “Cứ đi ra trước đi, bạn cháu đang đi vệ sinh, cháu đang ngồi chờ cậu ấy, cậu ấy đi xong cháu sẽ qua ngay.”

“Được, cậu ta về thì nhanh nhanh đến đây nhé.” Nói xong, Chồng cô nhỏ đi xuống sườn núi nhỏ.

Lúc này, Hoa Kỳ mới từ bên dưới chui ra, cười đùa nói: “Anh, anh nói láo mà không hề chớp mắt.”

“Cút ra nhanh lên.”

Hoa Kỳ cười nói: “Anh, thôi để đấy, buổi tối làm tiếp.” Hoa Kỳ giả vờ muốn đứng dậy, đột nhiên lại bị Trang Hào ấn xuống, mắng: “Tối con mẹ em ấy, em làm anh cương cứng thế này còn không chịu trách nhiệm?”

Hoa Kỳ cọt nhả nói: “Người nhà anh đang tìm anh kia kìa, em sợ họ sốt ruột thôi mà.”

“Hoa tiểu cầu, em muốn bị ăn đòn đúng không? Anh cho em biết, bây giờ em mà không chịu dập hỏa thì sau này đừng mơ anh cho em liêm.” Trang Hào biết Hoa Kỳ cố ý, vì vậy cũng không đoái hoài gì tới liêm sỉ mà uy hiếp cậu.

Hoa Kỳ bĩu môi một cái: “Không liêm thì không liêm, em đi liêm Bàng Suất là được chứ gì.”

“Em dám đe dọa anh sao, em mà dám đi lén phét với hân thì dọn ra đường mà ở.” Trang Hào căm tức nhìn Hoa Kỳ nói.

Hoa Kỳ vô tội nói: “Em không có mà, đừng nói hươu nói vượn.”

Trang Hào cứng rắn thật sự khó chịu, cố gắng nở nụ cười, nói: “Hoa tiểu cầu, coi như anh xin em đấy, trước cho anh bắn ra đã, nếu không em định để anh cứ như thế này mà đi gặp đương à?”

Hoa Kỳ chống tay nói: “Cuối cùng anh cũng chịu cầu xin em.”

Trang Hào cười khổ nói: “Anh van em đấy, mau dùng miệng để anh bắn ra đi, đến lúc đó cho em uống hết, bổ vô cùng, còn có tác dụng dưỡng nhan nữa đó.” (Snoo: oooooooooo)

Hoa Kỳ liếc mắt: “Mau phối hợp đi, anh cũng không phải là con nít.”

“Anh cũng không khác con nít là mấy đâu, rất lâu không làm rồi, mau tới đây nhanh lên.” Bàn tay Trang Hào đặt ở trên bả vai Hoa Kỳ, dùng sức ấn xuống, Hoa Kỳ không chịu nổi trọng lực áp bức, chỉ có thể trở lại phía dưới Trang Hào lần nữa, bắt đầu hoạt động.

Hoa Kỳ biến đổi các phương pháp làm khác nhau, đây đều là kỹ thuật cậu học từ lúc nhỏ đến giờ, mặc dù là tự học, nhưng mà Trang Hào cũng rất hưởng thụ nha, một lúc sau, nhị đệ của Trang Hào càng ngày càng căng, Hoa Kỳ rõ ràng cảm thấy Trang Hào sắp đạt đến, vì vậy bắt đầu ngày càng nhanh, mãi cho đến khi Trang Hào xuất ra trong miệng mình mới thôi.

Trang Hào ngược đầu thở hổn hển, vuốt ve cái đầu trơn lông lóc của Hoa Kỳ, vỗ nhẹ mấy cái, nói: “Đứng lên đi.”

Hoa Kỳ từ từ đứng lên, phồng má nhắm ngày cái miệng của Trang Hào, Trang Hào vội vàng ngoảnh mặt đi: “Em lại muốn làm chuyện giống như tối hôm qua hả?”

Hoa Kỳ bất đắc dĩ chỉ nuốt xuống, sau đó nói: “Con của mình mà anh cũng ghét bỏ được sao?”

Trang Hào du côn cười nói: “Con của anh chỉ để cho em hưởng thụ thôi.” Trang Hào cúi đầu nhìn khuôn mặt đang rất diễm tĩnh của Hoa Kỳ, có lúc Trang Hào cảm thấy thật nghi ngờ, Hoa Kỳ có phải bị vô năng hay không? Nhưng mà để ý kỹ, Trang Hào lại thấy trên mặt nước một vũng nước sền sệt đang trôi lơ lửng, bạch dịch trắng đục cứ trôi nổi dập dềnh. (Snoo: đúng là đồ công cộng, không thể tin được. Từ nay không nên đi bể bơi nữa L)

“Em thật là vô duyên quá đi đấy, sao lại có thể xuất ra ở trong hồ như thế?” Trang Hào vội vàng đưa tay vớt đám tinh dịch kia ra ngoài, văng thật xa, sau đó còn nói: “Anh sắp bị em lây bệnh rồi đó, em đã đi khám nơi đó chưa hả?”

Hoa Kỳ cười nói: “Có gì không tốt đâu, coi như là rèn luyện thân thể thôi.”

Trang Hào cười kéo quần bơi lên, lúc đứng dậy nói: “Sớm muộn gì anh cũng bị em vắt khô như con cá mắm, anh thật nghi ngờ khả năng của mình sau này có thể đáp ứng nổi nhu cầu của em hay không, cái này mà cũng có thể nuốt được.” Trang Hào vừa nói vừa đi ra ngoài, đi thong thả chậm rãi.

Hoa Kỳ ra khỏi ao, chạy đuổi theo, mới vừa đi xuống cầu thang đá, đã nhìn thấy Trang Hào đang nói gì đó với người nhân viên phục vụ rồi, mà nhân viên làm việc lại dùng ánh mắt căm ghét nhìn chằm chằm Hoa Kỳ, sau khi Trang Hào nói xong, nhân viên làm việc gạt đầu một cái, lúc đi qua Hoa Kỳ vẫn không quên hung hăng trừng mắt nhìn cậu một cái.

Hoa Kỳ hết sức buồn bực mà không hiểu, lúc đi đến bên cạnh Trang Hào liền hỏi “Hắn ta bị tật ở mắt à, sao cứ trừng em hoài thế?”

Trang Hào nén cười, run run bả vai nói: “Anh bảo với anh ta vừa nãy em ở trong hồ vội quá nên tè ra hồ rồi, bảo anh ta mau đổi hồ nước mới, nếu không những khách sau sẽ phải tắm nước bẩn mất.”

Hoa Kỳ nghe xong, mặt cũng chuyển thành xanh lá, quăng dép đá vào bắp chân của Trang Hào, nói: “Sao anh có thể vu khống người ta được như thế chứ, tại sao anh không bảo là anh tè ra hồ đi?”

Trang Hào mặc cho Hoa Kỳ đá, cười đùa nói: “Anh đây lớn rồi, nói thế mất mặt lắm.”

Hoa Kỳ cực kỳ tức giận: “Em đây cũng không phải là trẻ con, sao anh dám đổ oan cho em chứ.” Hoa Kỳ một phát bắt được quần bơi Trang Hào dùng sức kéo xuống dưới, Trang Hào vội vàng nắm chặt lấy quần lót của mình, nói: “Hoa tiểu cầu, em đừng có nóng nảy thế chứ.”

“Ai nha, anh vu oan cho em mà còn nói em không được tức giận hay sao? Anh bá đạo quá rồi đấy.” Hoa Kỳ tiếp tục đi xuống, tiếp tục tụt quần bơi của Trang Hào, mắt nhìn thấy lông mao đã lộ ra, đột nhiên có một ông chú mập với một đứa bé đang đi đến đây, lúc này Hoa Kỳ mới chịu ngừng tay.

Trang Hào lúng túng kéo quần bơi lên, lúc ông chú mập đi dần đến bên cạnh, Trang Hào liền liếc xéo Hoa Kỳ: “Tối nay về em chết với anh.”

Hoa Kỳ bị Trang Hào dùng cánh tay kéo vào trong ngực, cười nói: “Anh? Tối muốn thao chết em hả?”

Trang Hào cúi đầu, tiến tới bên tai Hoa Kỳ nhỏ giọng nói: “Chờ xem, buổi tối nhất định khoái chết em.”

Hai người náo loạn một lúc, mới chạy đến bên hồ mà chồng cô nhỏ nói.

Lúc này, chồng cô nhỏ đang cùng mấy bác của Trang Hào nói chuyện gì đó, thấy Trang Hào đang đi tới mới vội vã leo ra ngoài, xông đến chỗ Trang Hào chào hỏi: “Chúng ta mau qua bên kia nói chuyện đi.”

Bên cạnh hồ lớn là khu nghỉ ngơi, từng dãy ghế nằm nhìn qua hết sức thoải mái.

Trang Hào giúp Hoa Kỳ tìm chỗ ngồi xuống, mình thì cùng chồng cô nhỏ nói chuyện: “Có chuyện gì sao?”

Chồng cô nhỏ lúng túng nói: “Dượng muốn thương lượng với cháu một chút, cháu xem việc di dời phần mộ của bà ngoại có thể thêm ít tiền hay không.” Chồng cô nhỏ vừa dứt lời, Trang Hào liền trầm mặt, chồng cô nhỏ vội vàng giải thích: “Dượng không phải là không có tiền, nhưng mà tiền di đều đem đi mua cổ phiếu hết rồi, bây giờ không rút ra được.”

Đối với việc chồng cô nhỏ đi thẳng vào vấn đề như thế, Trang Hào cũng không kinh ngạc, ngược lại rất ảo não, vẫn là câu nói kia, trong nhà này mọi người đều xem anh là thằng ngu cả.

“Dượng, cháu muốn nói một câu thật lòng, bây giờ cháu cũng chẳng có bao nhiêu tiền, tiền của cháu đều đổ vào đoàn xe hết rồi, tiền chia đều góp chung cháu kiếm cũng đã khó khăn lắm, nếu bảo cháu chi ra thêm thì cháu thực sự không làm nổi.”

Sắc mặt chồng cô nhỏ không tốt lắm, nhưng vẫn duy trì nụ cười như cũ nói: “Không có chuyện gì, không có coi như xong, để dượng nghĩ biện pháp khác vậy.” Chồng cô nhỏ nhỏ giọng than thở: “Cháu xem, anh cháu sắp tốt nghiệp đại học rồi, tiền học phí đầu kì dượng đã phải dồn hết vào nó rồi, cuộc sống bây giờ cũng rất khó khăn.”

Trang Hào cười cười: “Trong tay dường không phải còn có hai căn nhà để trống sao? Bán đi một căn cũng đủ để đóng bốn năm năm học phí rồi.”

Sắc mặt chồng cô nhỏ chột tái, cổ nặn ra nụ cười không dám lên tiếng nữa.

Hoa Kỳ đứng bên cạnh lắng nghe, mặc dù cậu không biết sự tình gia đình của nhà Trang Hào, nhưng từ cậu biết lời của chồng cô nhỏ này không thể tin được, Trang Hào hình như bị biến thành cái máy rút tiền của gia đình, chẳng ai thèm quan tâm anh, chỉ quan tâm đến tiền của anh thôi.

“Trang tiên sinh có điện thoại.” Nữ tiếp viên chạy tới, đứng ở trên đường đá khô kêu to.

Trang Hào quay đầu lại hỏi “Điện thoại của ai?”

Nữ tiếp viên lắc đầu: “Không biết, có cậu trai trẻ nào đó gọi tới.”

Trang Hào gật đầu một cái: “Tôi tới ngay đây.” Trang Hào quay đầu lại, nói với chồng cô nhỏ: “Cháu đi trước, có người gọi điện cho cháu.”

“Đi đi.”

Lúc Trang Hào đứng dậy Hoa Kỳ cũng đi theo, hai người cùng nhau đi đến đại sảnh.

Điện thoại vẫn đang để trên bàn, Trang Hào vừa đi tới vừa cười cười, nhận điện thoại nói: “Ai vậy?”

“Anh, em là Quách Tĩnh đây, anh mau về ngay đi!”

Trang Hào chau mày hỏi: “Sao cậu biết số điện thoại nơi này?”

Quách Tĩnh ở đầu bên kia nói: “Em gọi điện đến nhà anh, dì nói cho em biết.”

“Có chuyện gì, mau nói đi.”

Quách Tĩnh nói: “Xảy ra chuyện lớn rồi, Văn Đào bị cảnh sát bắt đi rồi.”

Trang Hào cả kinh: “Có chuyện gì xảy ra? Có phải là cậu ta không tìm được mà tự mình đi tìm Trần Hồ không?”

“Em cũng không biết nữa, chuyện gì Văn Đào cũng không nói cho em biết, cậu ta dẫn theo mấy người đi ra ngoài, mà Trần Hồ lúc này đang nửa sống nửa chết nằm trong viện, Văn Đào đến đúng lúc hắn bị thương, ai mà ngờ cảnh sát lại xông vào đúng lúc này, em đoán chừng Văn Đào nghe ai đó nói gì rồi chạy tới, chắc chắn đây là cái bẫy.” Quách Tĩnh lo lắng nói.

Trang Hào cảm tức nói: “Thằng ngốc này, không phải tôi đã bảo với cậu ta chuyện này khi nào có lệnh của tôi mới được làm hay sao.”

Quách Tĩnh nói: “Văn Đào nói, anh với Hoa Kỳ suốt ngày dính lấy nhau, chính sự đều không làm, cho nên cậu ta giúp anh đi xử lý.”

“Con bà nó.” Trang Hào cực kỳ tức giận: “Được rồi, tôi lập tức về ngay đây, cậu mau hỏi thăm tình hình của Văn Đào trước đi.”

“Dạ, em cúp máy đây.”

Trang Hào cúp điện thoại, sắc mặt âm trầm nói: “Chúng ta mau về thôi.”

Hoa Kỳ đứng bên cạnh đã nghe hết những chuyện đang xảy ra, không biết nói gì, đành nhanh chóng chạy theo anh.

Hai người trở về phòng thay đồ đổi quần áo, ai cũng không nói gì, chỉ nhanh chóng trở về.

Trên đường trở về, Hoa Kỳ nhớ tới lời Quách Tĩnh vừa mới nói trong điện thoại, ‘Anh và Hoa Kỳ cả ngày dính lấy nhau chính sự đều không làm’, nghĩ đến câu nói đó, Hoa Kỳ chột dạ nói: “Anh, có phải tại vì em cứ dính lấy anh cho nên mới có chuyện xảy ra?”

Trang Hào khẽ nhăn mặt, nhíu chặt lông mày, nhưng lại từ từ dần ra, mỉm cười nói: “Đừng để trong lòng, bọn họ không biết chuyện gì xảy ra.”

“Vậy anh sẽ không qua lại với em nữa có phải không?” Hoa Kỳ đầy chua xót hỏi.

Trang Hào giơ tay lên, néo néo mặt Hoa Kỳ nói: “Em cứ nói xem, Hoa tiểu cầu của anh.”

45. Chương 45: Bất Tri Bất Giác

Hoa Kỳ và Trang Hào cố gắng dùng cách nhanh nhất trở về, sau đó vội vàng chạy tới đoàn xe, lúc này đoàn xe đã loạn vô cùng, chỉ thấy Quách Tĩnh mặc áo lông cừu ngồi chồm hổm trên đất, trên người, trên mặt tất cả đều là đất, dơ dáy bẩn thỉu không chịu nổi, bộ dáng có vẻ hết sức chán chường.

Quách Tĩnh thấy Trang Hào và Hoa Kỳ trở về, vội vàng đứng dậy chạy tới: “Cuối cùng anh cũng về rồi.”

Trang Hào quan sát Quách Tĩnh: “Cậu xảy ra chuyện gì? Đừng bảo với tôi cậu cũng tham gia đánh nhau đấy?”

“Cũng không phải vậy sao.” Quách Tĩnh muốn nói lại thôi, ánh mắt hoảng hốt, do dự một lát mới nói: “Người nhà Văn Đào tới rồi, náo loạn ở đoàn xe cả buổi, chắc bây giờ họ đang ở chỗ cảnh sát.”

Trang Hào hiểu rất rõ về người nhà của Văn Đào, khẽ mỉm cười, sau đó không nói gì nữa.

Trang Hào mang theo Hoa Kỳ trở về phòng nghỉ, từ trong ngăn tủ lấy ra một cái ví da, sau khi mở ra, thấy bên trong có rất nhiều tiền, anh dùng tờ báo gói kỹ lại rồi nói với Hoa Kỳ: “Hoa tiểu cầu, em về nhà hay đi Ngũ Hành? Để anh cho người đưa em đi.”

Hoa Kỳ ý chí kiên quyết nói: “Em muốn đi cùng anh.”

Trang Hào cười, néo má của Hoa Kỳ: “Vậy anh đưa em đi.”

Hoa Kỳ đi theo phía sau Trang Hào ra ngoài, Quách Tĩnh lúc này đã ngồi ở trong xe chỗ người lái, quay cửa kính xe xuống, nói: “Anh, em muốn cùng đi, em sợ Văn Đào sẽ xảy ra chuyện.”

Trang Hào gật đầu một cái liền cùng Hoa Kỳ lên xe.

Đến cục cảnh sát, Trang Hào ba người mới vừa vào cửa đã nhìn thấy mẹ của Vương Văn Đào đang ngồi dưới đất gào khóc, vừa khóc vừa mắng, đơn giản tất cả đều nhắm vào Trang Hào, lúc bà còn đang khốc nhiệt tình, nghiêng đầu nhìn thấy Trang Hào đang đi tới bà lập tức đứng lên, chạy vọt đến trước mặt Trang Hào, giơ tay lên tát anh một cái, bàn tay đánh mạnh như thế, Hoa Kỳ đứng bên cạnh cũng thấy nó rất vang.

Hoa Kỳ phản ứng so với Quách Tĩnh nhanh hơn một chút, vội vàng đứng ngăn cản giữa Trang Hào và mẹ Vương Văn Đào.

“Trang Hào, mày có biết mày hại con tao rồi không, việc của mày mày không tự đi giải quyết, lại để con tao đi làm thay, giờ thì tốt rồi, con tao đánh người trọng thương, bây giờ còn đang ngồi trong phòng thẩm vấn, còn mày bây giờ lại tự do đứng ở đây.” Mẹ Vương Văn Đào đẩy Hoa Kỳ ra, nắm chặt lấy quần áo của Trang Hào, vừa khóc vừa mắng: “Cảnh sát, đây mới là tên đầu xỏ gây nên chuyện, các người mau bắt nó đi.”

Trang Hào giống như một cây tùng bách, thủy chung đứng bất động, mặc ẹ Vương Văn Đào muốn làm gì thì làm.

Hoa Kỳ vốn định đi ngăn cản hai người, lại thấy Trang Hào nháy mắt ra hiệu với cậu, Hoa Kỳ không dám tiến lên một bước.

“Mày là yêu tinh hại người, tao đánh chết mày, mau cứu con tao ra, nếu không tao không tha ày đâu.” Mẹ Văn Đào thấy Trang Hào mặc ình đánh mắng, vì vậy càng hăng hái, bàn tay không ngừng cào cào, nhìn cảnh ấy mà trái tim Hoa Kỳ đau nhói.

“Dì ơi dì đừng như vậy nữa.” Quách Tĩnh tiến lên một bước kéo mẹ Văn Đào ra: “Dì à, chuyện không liên quan đến Trang ca, là Văn Đào tự đi, hơn nữa chuyện đến bây giờ vẫn chưa được làm rõ, Văn Đào chưa chắc đã phải ngồi tù.”

“Sao lại không liên quan gì đến nó!” Mẹ Văn Đào tóc tai bù xù che hết gần nửa khuôn mặt, tức giận vô cùng nói: “Nếu như không phải là nó và người khác kết thù kết oán, Văn Đào sao phải ra mặt thay nó? Tất cả đều do nó gây nên, nó là đồ yêu tinh hại người, Quách Tĩnh, cháu phải cẩn thận, sớm muộn gì nó cũng hại cháu thôi.”

Quách Tĩnh ngăn mẹ Văn Đào nói: “Dì à, dù thế nào thì dì cũng nên để tí nữa phát giận, Trang Hào đến đây chẳng phải vì xử lý chuyện này sao?”

Trong lúc nói chuyện có một cảnh sát đi ra, la ầm lên: “Làm ồn gì ào vậy hả, các người coi nơi này là chợ à? Muốn ồn ào thì về nhà mà nháo đi.” Nói xong, hắn liếc mắt nhìn xung quanh: “Cậu là Trang Hào phải không?”

Trang Hào gật đầu một cái, vẻ mặt trầm giọng nói: “Đúng.”

“Tôi thật đúng lúc, đi vào chúng tôi có chuyện cần cậu phối hợp.”

Trang Hào sửa sang lại quần áo bị mẹ Văn Đào kéo loạn, sau đó đi theo cảnh sát vào phòng thẩm vấn.

Hoa Kỳ ngồi chờ ở bên ngoài, thỉnh thoảng sẽ len lén nhìn mẹ Vương Văn Đào, bà được người ta đỡ ngồi xuống ghế, tóc tán loạn được bạn gái Văn Đào vén lên, không còn tả tơi như lúc trước nữa, lúc này Hoa Kỳ mới nhìn rõ ngoại hình của bà, Hoa Kỳ không thể nào miêu tả lại được vẻ mặt của bà, chỉ thấy trên khuôn mặt ấy lộ ra bao nét khổ sở của tháng năm.

Quách Tĩnh rất biết quan sát tình hình xung quanh, ra cửa mua mấy bình nước rồi trở lại đưa cho người nhà Vương Văn Đào, sau đó cũng đưa cho Hoa Kỳ một chai, Hoa Kỳ nhận lấy liền nói tiếng cảm ơn.

Quách Tĩnh cười ngồi vào bên cạnh Hoa Kỳ, nhỏ giọng nói: “Chuyện như vậy rốt cuộc là ai hại ai đây?”

Hoa Kỳ lắc đầu một cái: “Không biết.”

“Mặc dù chúng ta không quen, nhưng cậu nên nhận ra, bình thường tôi tương đối nóng nảy, Văn Đào luôn bình tĩnh hơn tôi, lần này sao lại mắc phải sai lầm nghiêm trọng như vậy chứ?” Quách Tĩnh ngửa đầu uống một ngụm nước: “Anh tôi bây giờ khổ rồi, phải mang tiếng xấu bên mình.”

Hoa Kỳ nghi ngờ nói: “Văn Đào sẽ phải ngồi tù sao?”

Quách Tĩnh gật đầu một cái, nghiêm túc nói: “Cũng gần như vậy, Trần Hổ bây giờ còn đang ở trong bệnh viện cấp cứu.” Quách Tĩnh cầm chai nước vừa nãy lên, vắn vắn nắp chai: “Kể đó xuống tay thật độc ác, đâm hai dao không nói, còn chặt gân chân của người ta, không biết là hận đến mức nào nữa.”

Hoa Kỳ hoảng sợ, trợn to mắt, không thể tin những gì Quách Tĩnh vừa nói.

Quách Tĩnh thở dài nói: “Lúc này Văn Đào gặp phải họa lớn, ít nhất phải ngồi tù 7 8 năm.” Suy nghĩ trong chốc lát, Quách Tĩnh còn nói: “Cũng may Trần Hổ cũng có tiền án, mặc dù những người kia đều không ưa Trang Hào và Bằng Suất, nhưng chuyện như vậy cũng không tiện chống chế, hy vọng có thể xử nhẹ.”

Nói xong, cửa phòng thẩm vấn mở ra, Trang Hào mặt buồn rười rượi từ bên trong đi ra, Hoa Kỳ chạy đến bên anh trước tiên, thận trọng hỏi: “Ca, anh không sao chứ?”

Trang Hào lắc đầu một cái, cười yếu ớt nói: “Không có chuyện gì.”

Quách Tĩnh theo sát phía sau, chạy tới: “Ca, bọn họ đã hỏi anh cái gì?”

Trang Hào nói: “Trở về rồi nói.”

“Trở về?” Mẹ Văn Đào chợt thét ầm lên, gương nanh múa vuốt nói: “Con tao còn đang ở bên trong đấy, mà còn trở về được à? Không được. Mà mà dám đi, tao liền chết ở đây mà có tin không?”

Trang Hào thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: “Dì à, dì đừng vội, cháu sẽ không đi, chuyện của Văn Đào cháu sẽ nghĩ cách, chẳng qua cháu đã khai hết rồi, trước mắt chuyện của Văn Đào rất khó giải quyết, cháu sẽ cố gắng hết sức.”

Mẹ Văn Đào hình như còn muốn nói gì nữa, lại bị bạn gái của Văn Đào ngăn lại, cô ta nói: “Ca, mẹ em không sao đâu, anh còn bận việc thì mau đi đi, em tin tình anh em của anh nhiều năm như vậy nhất định sẽ không bỏ mặc anh Đào đâu.”

Trang Hào cười cười: “Đúng vậy, nhất định anh sẽ không khoanh tay đứng nhìn.”

Bạn gái Văn Đào cười cười, đỡ Mẹ Văn Đào ngồi lên ghế, sau đó đi đến chỗ Trang Hào, nhỏ giọng nói: “Ca, Văn Đào lần này đoán chừng rất khó ra được, anh có thể giúp em gặp anh ấy một lần được không? Mẹ đang rất lo lắng.”

Trang Hào gật đầu một cái: “Anh sẽ nghĩ cách, cứ chờ tin tức của anh.” Nói xong, Trang Hào nhìn ra cửa thì thấy một người, Bàn Suất được người dìu tới.

Bàn Suất đẩy người bên cạnh ra, chậm rãi đi tới, tới gần nhỏ giọng nói với Trang Hào: “Anh em nhà mày điên rồi, sao lại ngu như thế chứ, bị người ta ám toáng còn kéo cả tao theo.”

Trang Hào không nổi giận, ngược lại bình tĩnh nói: “Gọi mày tới đoán chừng cũng chỉ hỏi mày có tham gia vào hay không thôi, có gì thì cứ khai thật ra đi.”

Bàn Suất cười lạnh nói: “Mày nghĩ tao sẽ nói thật sao?”

Trang Hào chau mày, trong mắt lộ ra tàn nhẫn nói: “Nếu mày không nói thật thì về sau đừng hòng sống được ở đây nữa.”

“Ồ, mày hù dọa ai đó?” Bàn Suất cười nói: “Không từ mà biệt, mày nghĩ tao sợ như thế sao? Đừng đùa chứ?”

“Tùy mày, nếu mày dám nói láo, tao bảo đảm mày cũng sẽ giống Trần Hổ, cùng lắm thì tao vào trong đó đánh bạc mấy năm thôi.” Trang Hào thông thả nói.

Bàn Suất cà lơ phát phơ móc lỗ tai, ngón tay út vẩy vẩy, cười nói: “Trang Hào, lời này đừng nói quá sớm, hãy đợi đấy.” Nói xong, Bàn Suất đi về phía trước hai bước, ai ngờ một bóng dáng đứng chắn ngay trước mặt của hắn, Bàn Suất kinh ngạc nói: “Hoa Kỳ cũng ở đây à?”

Hoa Kỳ đã nghe hết cuộc đối thoại của Trang Hào và Bàn Suất, muốn cản đường đánh cho Bàn Suất một trận tời bời, tức giận nói: “Ông chủ, làm người đừng quá ác độc, anh của tôi đến bây giờ chưa từng làm phiền ông chủ cái gì đâu.”

Bàn Suất chặc một tiếng: “Hoa Kỳ, mày vẫn là nhân viên của tao sao lại đi nói giúp người ngoài thế chứ?” Bàn Suất cười như một tên dâm tặc, sau đó cúi đầu tiến tới bên tai Hoa Kỳ nói gì đó, lúc ngẩng đầu lên đã lướt qua Hoa Kỳ, hướng phòng thẩm vấn đi tới.

Hoa Kỳ đứng tại chỗ, tức giận đã mất đi, lộ ra vẻ mặt vui vẻ.

Quách Tĩnh phát giác Hoa Kỳ có gì đó khác thường, đi tới hỏi “Bàn Suất vừa rồi nói gì với cậu vậy?”

Hoa Kỳ cười cười, buông lỏng nói: “Bàn Suất nói, hắn đang đùa với anh ấy thôi.”

“!@#%\$#@, hắn bị thần kinh chập mạch à, lúc này mà còn có tâm trạng đùa giỡn được nữa?” Quách Tĩnh mắng.

Trang Hào nghe được câu nói này, tảng đá trong lòng dường như cũng rơi xuống.

Trang Hào không thể đi vào lúc này, anh phải đợi Bàn Suất đi ra phòng thẩm vấn, anh ngồi trên ghế, móc bao thuốc trong túi ra, Hoa Kỳ ngồi bên cạnh anh, nhìn mặt Trang Hào có chút sững sờ: “Ca, vừa nãy sao bác ấy đánh anh anh không tránh đi?”

Trang Hào cười khổ nói: “Kệ thôi, bác ấy cũng chẳng có nhiều sức để mà đánh.” Trang Hào nghiêng đầu nhìn Hoa Kỳ khẽ mỉm cười: “Có lúc phải học cách nhẫn nhịn, nếu không mọi chuyện sẽ chẳng thể xử lý, huống chi, anh cùng Văn Đào đã làm anh em nhiều năm như thế, chuyện lần này mặc kệ thế nào đều có liên quan tới anh, để ẹ cậu ấy đánh hai ba cái thì có sao đâu?”

Hoa Kỳ hiểu ý của Trang Hào, thừa dịp không ai chú ý gơ tay lên, lấy mu bàn tay cọ áp vào má Trang Hào: “Ca, em đau lòng mà.”

Trang Hào cười nói: “Đau lòng?”

Hoa Kỳ gật đầu một cái: “Rất đau đấy.”

Trang Hào từ từ cúi đầu, ánh mắt liếc bốn phía: “Hôn anh đi.”

Hoa Kỳ ngơ ngẩn, sau đó liền hôn lên má đang bị sưng của Trang Hào, sau khi hôn xong, Hoa Kỳ vội vàng cúi đầu, Trang Hào nhìn cậu, ngậm lấy điều thuốc nói: “Xấu hổ à?”

Hoa Kỳ cảm thấy trên mặt nóng ran, rên lên một tiếng.

Trang Hào cười hi hi: “Chưa thấy em xấu hổ bao giờ, bây giờ mới được nhìn thấy đấy.”

Hoa Kỳ cúi đầu nói: “Nơi này nhiều người quá, nhờ bị mọi người bắt gặp thì ngại lắm.”

Trang Hào giơ tay lên vuốt cái đầu trọc của Hoa Kỳ, âu sầu nói: “Chuyện như vậy thật là khó xử lý.”

Hoa Kỳ hỏi “Em nghe Quách Tĩnh nói, Văn Đào rất khó ra được.”

Trang Hào ném mẩu xuống đất, đập tắt lửa mới nói: “Đúng vậy, lần này người kia xuống tay quá độc ác.”

Vừa dứt lời, cửa phòng thẩm vấn mở ra lần nữa, Bàn Suất vẫn như cũ cà lơ phát phơ nghênh ngang cùng cảnh sát đi ra ngoài, hần từ từ đi tới chỗ Trang Hào và Hoa Kỳ, cười nói: “Trang Hào, tao nể mặt Hoa Kỳ mới giúp mày lần này, nhưng mà, tao thật đúng là thích xem mày sẽ làm thế nào để vượt qua, rõ ràng trong lòng biết sắp chết đến nơi, nhưng trên mặt lại chẳng biểu hiện gì cả, mày đang giả vờ bình tĩnh sao?” Bàn Suất mặt mày hớn hở giống như người ngoài cuộc, nói tiếp: “Như vậy cũng tốt hơn mày và Hoa Kỳ đi, trong lòng rất quan tâm nhưng bên ngoài lại vờ như không có gì, mày nói, nếu như tao nói tao thích Hoa Kỳ thì sao nhỉ?”

Trang Hào lạnh mặt, ngẩng đầu lên nói: “Tao giết mày.”

“Sư bà nhà mày.” Bàn Suất cười càng thêm hào phóng: “Được rồi, tao không có thời gian mà ở đây đùa giỡn với mày, mày mau mà nghĩ cách đi, nói không chừng anh em của mày có thể giảm được 2 năm đấy.” Bàn Suất nói xong câu đó, xoay người muốn đi, đi hai bước rồi lại ngừng, xoay người nhìn Hoa Kỳ nói: “Hoa Kỳ, mày đang làm gì vậy? Cả ngày lẫn đêm đều bỏ bê công việc, có phải thấy tao nhân từ với mày liền ý thể không thèm đi làm nữa đúng không?”

Hoa Kỳ sững sốt: “A, tôi chỉ xin nghỉ 2 ngày thôi.”

Bàn Suất bĩu môi: “Được lắm, nhưng đừng có mà nghĩ đến tiền lương đấy.”

Bàn Suất mang theo một nhóm người đi ra ngoài, Hoa Kỳ nhìn bọn họ đi xa, nhỏ giọng nói: “Ca, chúng phải làm gì đây?”

Trang Hào suy nghĩ một chút: “Anh để cho Quách Tĩnh đưa em về phòng nghỉ, anh phải đi gặp một số người nhờ họ giúp đỡ.”

Hoa Kỳ suy nghĩ một chút liền đồng ý, dù sao mình đi theo cũng chẳng giúp được gì: “Ừ, vậy để em tự về là được, để Quách Tĩnh đi cùng anh.”

Trang Hào cười cười: “Khéo hiểu lòng người.”

Hoa Kỳ cùng Trang Hào tách ra ở chỗ công an thành phố, một mình cậu ngồi xe trở về phòng nghỉ, một mình rảnh rỗi chỉ có thể ngồi chờ, thời gian trôi thật chậm, mãi đến trời tối Hoa Kỳ không thể ngồi chờ được nữa, luôn cố tìm chuyện gì để làm, vì vậy cậu quyết định đi ra chợ mua thức ăn về nấu, lúc trở về đoàn xe, Hoa Kỳ bắt đầu bận rộn.

Lúc làm xong đồ ăn Trang Hào vẫn chưa về, Hoa Kỳ ngồi trên bàn đợi anh, đôi tay chống cằm nhìn nồi xương sườn đang sôi, bọt khí sủi liên tục, ngồi một lúc đã cảm thấy mệt rã rời.

Đột nhiên, đoàn xe có âm thanh truyền lại, Hoa Kỳ tỉnh ngay chạy ra ngoài cửa, Trang Hào đã về.

Hoa Kỳ ra nghênh đón, Trang Hào nhìn có vẻ mệt mỏi, thấy Hoa Kỳ Trang Hào liền hỏi: “Chạy gấp ra đây như vậy làm gì?”

Hoa Kỳ gật đầu nói: “Sao bây giờ anh mới về?”

Trang Hào đóng cửa, giơ tay lên ôm Hoa Kỳ đi về phía phòng ngủ: “Phải tìm người nhờ giúp đỡ, chạy rất nhiều nơi, chân sắp tê liệt cả rồi.”

“Vậy anh ăn cơm chưa?” Hoa Kỳ nhìn hẩn hỏi.

Trang Hào lắc đầu: “Nào có thời gian ăn.”

“Vậy thì tốt quá, em chuẩn bị cho anh rồi, đang chờ anh về ăn đây.” Hoa Kỳ giẫy khởi người Trang Hào: “Anh vào phòng đợi đi, em mang đồ ăn cho anh ngay.”

Trang Hào gật đầu rồi đi vào phòng nghỉ.

Hoa Kỳ bưng thức ăn lên, Trang Hào đang nằm ở tại trên giường gạch nửa tỉnh nửa ngủ, Hoa Kỳ để thức ăn trên giường gạch, sau đó kê bàn, nhẹ giọng nói: “Ca, ăn cơm đi, ăn xong rồi ngủ.”

Trang Hào cố gắng mở mắt ngồi dậy: “Cơm phải ăn chứ, cả ngày nay anh chưa ăn gì cả.”

“Vậy thì ăn nhiều một chút.” Hoa Kỳ đưa đĩa tới.

Trang Hào nhận lấy, nhìn một bàn đầy thức ăn nói: “Em giỏi quá, thức ăn thật phong phú, có cả canh sườn nữa này.”

Hoa Kỳ cười nói: “Em biết anh chưa ăn cơm nên mới chuẩn bị cho anh đó.”

Trang Hào cười dịu dàng, cúi đầu bắt đầu ăn cơm.

Cơm no rồi, Trang Hào hài lòng nói: “Cơm càng ăn càng ngon.”

Hoa Kỳ cười nói: “Em cũng thích ăn như vậy.”

“Dọn đi thôi.” Trang Hào xoay người đi xuống.

Hoa Kỳ nhanh chóng đi dọn bát đĩa, đem tới phòng trà, Trang Hào hướng hẩn khoát tay áo: “Hoa tiểu cầu, tới đây.”

Hoa Kỳ cởi giày bỏ qua, tiếp cận hỏi “Sao vậy?”

Trang Hào nghiêng người đem Hoa Kỳ ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng nói: “Cho anh ôm một tí.”

Lời của Snoo: mấy chương không thật thật nhàm chán. Mà cũng dài cơ, mỗi chương tác giả đều để lại lời nhắn, tôi đều cắt hết đi, bỏ đi khoảng cách dài cũng bớt được tầm 2, 3 trang. Bao giờ mới làm đến chương 121-125 nhỉ?

46. Chương 46: Ngủ Ngon Ông Xã

Một buổi chiều này đối với Trang Hào giống như qua thật lâu, thăm hết nhà này đến nhà kia không biết bái phỏng bao nhiêu người, cũng may Trang Hào làm ăn cũng không tệ, có mấy người chịu bán mấy phần mặt mũi, đồng ý ra tay thử một lần, cuối cùng không để Trang Hào mất công đến.

Trang Hào ôm Hoa Kỳ, đưa tay dò vào trong quần áo Hoa Kỳ, dùng ngón cái nhẹ nhàng vuốt hông cậu, trong lúc vô tình, Trang Hào lại ngủ thiếp đi, còn ngáy rất lớn, nhìn liền biết là mệt muốn chết rồi.

Hoa Kỳ muốn bò ra khỏi ngực Trang Hào thay anh cởi quần áo ngủ, ai ngờ chỉ mới nhúc nhích tiếng ngáy của Trang Hào đã ngưng, khẽ mở mắt quét Hoa Kỳ một cái, nhẹ giọng nói: “Đừng động để anh ôm.” Trang Hào ôm chặt hơn, Hoa Kỳ chống đỡ trước ngực Trang Hào nói: “Cởi quần áo rồi hãy ngủ.”

“Đừng nói chuyện, anh mệt.” Trang Hào nhắm hai mắt lại lần nữa.

Hoa Kỳ không nói chuyện nữa, an tĩnh nằm ở trong ngực của anh, cảm thụ mùi vị riêng từ người anh truyền đến, đó là mùi gì? Hoa Kỳ cũng khó mà hình dung, có lẽ là mùi vị của sự an tâm?

Hoa Kỳ bị Trang Hào lay đánh từ từ tiến vào trạng thái ngủ, nhưng mà ngủ cũng không an tâm, ngược lại cảm thấy tư thế bị hạn chế nghiêm trọng, nhưng cậu vẫn không dám nhúc nhích chỉ sợ làm Trang Hào tỉnh.

Gần tới rạng sáng, Hoa Kỳ ngủ mơ mơ màng màng cứ có cảm giác bóng đèn trên trần nhà có chút chói mắt, cậu tận lực đem đầu rúc vào ngực Trang Hào để che bớt ánh sáng, ngay lúc này, Trang Hào hừ một tiếng, Hoa Kỳ theo bản năng nheo mắt lại nhìn anh. Trang Hào nhíu mày nằm nghiêng người, cánh tay ôm Hoa Kỳ cũng buông lỏng ra khoác trên bụng xoa nhẹ.

Hoa Kỳ trợn to mắt, nhỏ giọng hỏi “Ca, anh sao vậy?”

Trang Hào hừ một tiếng, khổ sở nói: “Đau bụng.”

Hoa Kỳ khẩn trương nói: “Chỗ anh có thuốc đau bụng không?”

Trang Hào lắc đầu: “Không biết, em xem trong ngăn kéo thử, chắc là có.”

Hoa Kỳ vội vàng bò đến hộc tủ trước mặt, mở hộc tủ ra thấy bên trong có một túi ni lon có rất nhiều thuốc, lấy ra tìm lung tung, thuốc cảm có không ít, còn có hai hộp penicilin, còn lại đều là thuốc giảm đau, Hoa Kỳ lại lật một lần nữa, rốt cuộc lấy ra bốn viên thuốc đau bụng ở bên trong.

Hoa Kỳ xem hạn sử dụng rồi lấy một viên và rót ly nước nóng: “Ca, đứng lên uống thuốc đi.”

Trang Hào mở mắt nhíu mày ngồi dậy, nhận lấy thuốc bỏ vào trong miệng, ngửa đầu uống nước mới nói: “Chắc hôm nay đối quá lâu.”

Hoa Kỳ để cái cốc lên bàn, trở lại bên cạnh Trang Hào nói: “Ca, em giúp anh xoa nhé.”

Trang Hào gật đầu một cái nằm xuống, Hoa Kỳ giơ tay lên đắp trên bụng của Trang Hào, trái ba vòng phải ba vòng mà xoa, vừa xoa vừa nói: “Lúc em còn nhỏ cứ vừa đến tết là bụng lại đau, đau dữ dội, mỗi lần cũng đều là đêm 30 ngày, sau đó ba em liền mắng em, nói em không muốn đi nhà bà nội mới thế.”

Trang Hào cười nói: “Rốt cuộc là đau thật hay là giả?”

“Dĩ nhiên đau thật, đau bụng còn giả bộ được sao?” Hoa Kỳ cười láo lỉnh nói: “Nhưng mà thật kỳ lạ, trước mười lăm tuổi hàng năm em đều phải đau một lần, còn chuẩn hơn cả mẹ đẻ cả thôi nữa đó.”

Trang Hào buồn cười lại sợ cười lên khiến bụng càng đau, vì vậy cố nén cười nói: “Đừng chọc anh cười.”

“Em nghe nói, làm chuyện đó có thể ngừng đau, hay là chúng ta thử một chút xem?” Hoa Kỳ thuận miệng nói đùa, chỉ coi như đang rảnh nói chút chuyện cho vui thôi, dù sao lúc này Trang Hào mệt mỏi nào có tâm tình nghĩ chuyện kia.

Trang Hào bĩu môi: “Em muốn thì đừng có mà tìm lý do.” Ánh mắt anh liếc phía dưới mấy lần: “Muốn thì tự mình động thử.”

Hoa Kỳ theo bản năng nhìn qua chỗ kia của Trang Hào, mặc dù Trang Hào mặc quần giữ ấm, nhưng một bọc lớn phía dưới thật làm cho khẩu vị người ta khuếch tán, Hoa Kỳ nuốt một ngụm nước bọt, híp mắt nói: “Hôm nay em nhịn, sau này phải đền bù đó.”

Trang Hào cười hi hi: “Được, tự em tính toán.”

Hoa Kỳ nghiêng đầu nhướn mày: “Ca, anh có phát hiện anh đối xử với em rất khác không?”

“Hửm? Khác chỗ nào?”

Hoa Kỳ cười nói: “Trước kia anh và em nói chuyện luôn là anh mắng em, giờ lại không mắng, hơn nữa quan trọng nhất là.” Hoa Kỳ lắc mông đưa tới, dán lỗ tai Trang Hào nói: “Giờ rất nhiều chuyện anh đều theo ý em.” Nói xong, Hoa Kỳ hôn Trang Hào một cái.

Trang Hào đỏ khốc đỏ cười sờ sờ mặt: “Cái người này, cứ chỉ lẳng lơ như vậy sắp nuốt anh luôn rồi.”

Hoa Kỳ nháy mắt một cái: “Ca, anh không thích lẳng lơ sao?”

Trang Hào coi như nhìn thấu nội tâm Hoa Kỳ, nhin đau cười nói: “Em nói thích liền thích thôi.”

Hai người không biết xấu hổ hàn huyên một lát, Trang Hào dần dần thư hoãn nộ cười, nhẹ giọng nói: “Đúng rồi, mấy ngày nữa là ngày quốc tế phụ nữ 8-3 đó, không định về nhà thăm mẹ em một chút sao?”

“Haiz, anh đừng nói, anh không nhắc em thật sự quên, đến lúc đó mẹ em muốn đánh chết em.” Hoa Kỳ suy nghĩ một chút: “Cũng không biết mua cái gì cho bà ấy mới tốt.”

“Mua cái gì, đưa tiền là thật nhất.”

Hoa Kỳ liền cười: “Anh hiểu mẹ em thật đấy, nhưng mà tiền lấy đâu ra? Tiền lương em còn chưa lấy đâu.”

Trang Hào hé miệng cười nói: “Đừng giả bộ, chuyện này anh giúp em giải quyết, bao nhiêu em cứ nói.”

Hoa Kỳ nhe răng cười nói: “Này thì không dám, anh nói đi, cho tới nay đều là em đánh anh, thích tất cả đều là chuyện của mình em, cho tới bây giờ anh chưa từng bày tỏ, tiền này em nhưng cảm không an lòng.”

“Chẳng lẽ nói anh thích em...em liền an tâm lấy?”

Hoa Kỳ gật đầu: “Đó là đương nhiên, như vậy mới tốt, chúng ta là hai vợ chồng, của anh là của em, của em cũng là của anh, cho nên, anh cho thì em lấy.”

Trang Hào cảm thấy rất muốn về theo, cười đùa nói: “Vậy chúng ta vẫn nên làm bạn bè đi, anh em, hẹn gặp lại ở giang hồ.”

“Người này quá là.” Hoa Kỳ liếc mắt: “Em đang dụ dỗ anh nói yêu em, anh không mắc câu sao?”

Trang Hào cười nói: “Em nghĩ anh là đồ ngu chắc?”

Hoa Kỳ càng nghĩ càng giận, tay hung hăng dùng sức nhấn bụng Trang Hào, Trang Hào khổ sở kêu một tiếng, cong chân nói lên: “j j đại gia , dùng sức như vậy lỡ dè chết anh, đến lúc đó em đi đâu tìm ra lớn như vậy để thỏa mãn cái miệng của em?”

Hoa Kỳ chép chép miệng: “Cũng đúng ha, nhưng không sao, cái đó của Bằng Suất cũng không nhỏ hơn anh.”

“Hoa tiểu cầu em muốn bị đánh sao?” Trang Hào nhắc chân liền đá, lần này Hoa Kỳ nhanh tay lẹ mắt, ôm căng chân Trang Hào, từ gót chân sờ tới bắp chân, híp mắt nói: “Ồ, chân đại ca thật hấp dẫn!”

Trang Hào bị Hoa Kỳ sờ như vậy, cả người run run một cái: “Đừng làm rộn, một lát cứng lên thật đấy.”

Hoa Kỳ cong mấy phát lên đùi anh, lúc này mới chịu buông tay ra, muốn tiếp tục xoa bụng cho Trang Hào, Trang Hào lại nói: “Không đau nữa, ngủ đi.”

“Tốt.” Hoa Kỳ cởi quần áo, xoay tay lại tắt đèn sau đó nhanh chóng nằm vào trong ngực Trang Hào, chép miệng nói: “Ngủ ngon, ông xã.”

Trang Hào cười khanh khách không ngừng, giơ tay lên nhẹ nhàng tát Hoa Kỳ một bạt tai: “Em là đồ biến thái chết tiệt.”

Hoa Kỳ lật người, dùng cái mông hướng về phía Trang Hào nhiệt tình xoa hai cái: “Ông xã, em rất thích anh.”

“Anh biết, ngủ.” Trang Hào buộc chặt cánh tay, hai người không còn có chuyện gì để nói với nhau, nhưng nhịp tim của hai người lại như vang vọng cả khu túc xá phổ thông này.

Sáng sớm ngày hôm sau, điện thoại của Trang Hào không kịp chờ đợi mà vang lên, đánh thức hai người từ trong giấc mộng, Trang Hào lấy điện thoại di động dưới gối lấy ra: “A lô.”

Đầu kia không biết đang nói cái gì mà Trang Hào đột nhiên lên tinh thần, soạt ngồi dậy: “Vậy thì thật sự cảm ơn ngài, xin ngài nể mặt ăn một bữa cơm, tốt. Vậy cứ như thế.” Trang Hào cúp điện thoại, Hoa Kỳ vẫn xoay người ngáp nói: “Gì thế?”

Khuôn mặt Trang Hào rốt cuộc có nụ cười: “Văn Đào có lẽ được xử ít mấy năm.”

“Lúc nào thì xử?” Hoa Kỳ hỏi ngược lại.

“Sáng ngày mốt 10 giờ.”

Trang Hào cùng Hoa Kỳ lọt vào thời gian chờ đợi khá dài, quá trình này không phải dễ vượt qua như trong tưởng tượng, rất nhiều chuyện cũng không phải đơn giản như lúc nghĩ, trước khi tòa tuyên án một ngày, mẹ Vương Văn Đào mang theo thân thích trong nhà đến đoàn xe Trang Hào náo loạn một trận, thô tục chỉ trích Trang Hào, Trang Hào vẫn như cũ không lên tiếng từ đầu tới đuôi, mặc cho bọn họ sỉ nhục.

Ngày tuyên án, Trang Hào lấy chút tiền từ trong ngân hàng, vốn định giao ẹ Văn Đào sau khi tòa tuyên án, dù sao bà chỉ có một đứa con trai, chồng lại mất sớm, mà người yêu của Vương Văn Đào lại chưa gả vào nhà, sợ rằng sẽ không quan tâm bà cho lắm, cho nên Trang Hào cho rằng số tiền này là phải đưa.

Không ngờ ngày tuyên án, Trang Hào mang theo Hoa Kỳ vừa tới cửa tòa án liền nghe thấy mẹ Văn Đào ở nơi đó khóc, trong miệng la hét người yêu của Văn Đào lấy hết tiền của Văn Đào đi rồi, trong nhà chỉ có duy nhất số tiền đó gửi ngân hàng, về phần người yêu Văn Đào, giờ một bóng người cũng không tìm thấy.

Trang Hào đột nhiên cảm nhận được chân lý câu vợ chồng vốn là chim cùng lứa, tai vạ đến mỗi người bay một phương, ngay cả khi Văn Đào và cô ta còn chưa kết hôn.

Mẹ Văn Đào ở cửa tòa án la hét phải báo cảnh sát, lại bị thân thích dè dặt, nói chờ Văn Đào tuyên án xong hãy giải quyết.

Mười giờ tòa án mở phiên tòa thẩm vấn Vương Văn Đào đả thương người, đây là lần đầu tiên Vương Văn Đào lộ diện sau ba ngày ba đêm bị bắt, cả người hơi có vẻ chán chường, hẩn cúi đầu bị cảnh sát dẫn đi lên, lúc trải qua Trang Hào còn cười cười.

Trong quá trình thẩm án, bởi vì Vương Văn Đào trọng thương người có chứng cứ xác thật, lại kết hợp nhiều nhân tố, cuối cùng phán quyết tù có thời hạn năm năm lẻ sáu tháng.

Trang Hào Thượng không kịp nói một câu với Vương Văn Đào hẩn đã bị mang đi, sợ rằng ngày sau gặp nhau cũng phải cách một tầng thủy tinh chống đạn thật dày rồi.

Ra khỏi cửa chính tòa án, mẹ Văn Đào đã khóc thành người nước mắt, miệng la hét mệnh mình thật khổ, vất vả nuôi con trai cứ như vậy vào tù.

Trang Hào nghe lòng chua xót, đi tới an ủi: “Thím. . . .” Trang Hào còn chưa nói hết, liền bị mẹ Văn Đào bắt được cổ áo, mắng: “Mày là yêu tinh hại người, mày trả con trai lại cho tao.”

Trang Hào thở dài: “Thím, cháu cũng không muốn chuyện thành như vậy, nếu xảy ra chúng ta cũng chỉ có thể tiếp nhận, cháu hiểu một mình thím sống không dễ dàng, người yêu của Văn Đào lại lấy tiền chạy mất, cho nên. . . .” Trang Hào lấy ra hồ sơ chứa tiền từ trong lòng ngực, đưa tới nói: “Số tiền này ngài nhận lấy, cũng coi như một chút tâm ý của cháu, trong lúc Văn Đào không ở đây nếu thím có chuyện gì cứ tới đoàn xe tìm cháu, cháu cùng Văn Đào là anh em nhiều năm, sẽ không mặc kệ thím.”

Văn Đào mẹ bộ mặt nước mắt nhìn chằm chằm này túi hồ sơ, vừa định phát tay hất ra lại bị Trang Hào cản lại, anh rút tay về nói: “Thấm, bây giờ không phải là lúc tức giận, số tiền này ngài vẫn cầm đi thôi.” Trang Hào gật đầu với bác Văn Đào một cái, đưa tiền trên tay cho ông ta, bác Văn Đào nhận lấy tiền, Trang Hào xoay người đi tới bên lề đường.

Hoa Kỳ chờ ở nơi đó hồi lâu, rốt cuộc thấy Trang Hào liền vội vàng chạy tới, dò hỏi: “Ra sao rồi?”

Trang Hào dù sao cũng hơi nhẹ nhõm: “Đi thôi, anh dẫn em đi ăn bánh xuân.” (loại bánh màu trắng, thường ăn trong tiết Lập Xuân bên Trung Quốc)

“Giải quyết?”

Trang Hào lên xe lúc nói: “Xem như thế đi.”

Tảng đá trong lòng Hoa Kỳ cũng coi như rơi xuống.

“Ca, gần đây anh giúp em lưu ý bên Bàn Suất một chút, em cứ cảm giác hẩn muốn có động tác.” Chương Viễn ngồi ở trước bàn ăn, mặc một thân áo ngủ ăn quýt.

Chương Thi nghi ngờ nói: “Vì sao lại theo dõi hần?”

Chương Viễn buồn bực nói: “Gần đây đoàn xe buôn bán càng ngày càng kém, nhiều khách hàng ngưng hợp đồng thì không nói, ngay mảnh đất trống khu Hứng Nam cũng có vấn đề, em vốn tính cướp đến tay sau đó mới làm tiếp, nhưng bây giờ em lại bắt đầu do dự, em hoài nghi là Bàn Suất giở trò quỷ.”

“Em xác định sao?” Chương Thi hỏi ngược lại.

Chương Viễn lắc đầu một cái: “Em cũng không nói rõ được, cứ cảm thấy trời không rót bánh nhân thịt như vậy.”

“Khu Hứng Nam vốn không phát triển bằng những nơi khác, nhưng sớm hay muộn cũng người khai phá, nếu em đã có kế hoạch thì dừng dừng lại, em hẳn phải làm người ăn được con cua đầu tiên (làm liều mà được lợi).” Chương Thi cười cười: “Trước kia Trang Hào đều là người ăn được con cua đầu tiên (làm liều mà được lợi), em luôn học theo hần, giờ rốt cuộc cũng có cơ hội, tại sao không dồn hết toàn lực?”

Chương Viễn cười nói: “Nói như vậy không giả, nhưng em sợ.”

“Từ lúc nào em bắt đầu do dự như vậy, trước kia em đâu có thế.” Chương Thi trêu ghẹo nói.

Chương Thi nhún vai một cái: “Có lẽ do em đã già?”

“Anh thấy đúng thể đó.”

Tiếng cười hai anh em nhà họ Chương tràn đầy cả gian phòng.

47. Chương 47: Đồ Vô Sĩ

Chuyện Vương Văn Đào lúc mẹ Văn Đào nhận lấy tiền rồi, bắt tri bắt giác trôi qua, người đi trà lạnh cũng không ai nhắc tới. Dù hần từng làm việc ở đoàn xe bao lâu, hoặc là xưng huynh gọi đệ với Trang Hào bao lâu, ít nhất ở trong mắt tài xế nơi đây, một người ít nhất 5-6 năm không có biện pháp xuất hiện, không đáng giá để bọn họ nhớ.

Theo cái tên Vương Văn Đào này dần dần phai nhạt khỏi trí nhớ đám người ở đây thì người duy nhất có thể nhớ hần, chỉ có Trang Hào cùng Quách Tĩnh.

Thực tế là như thế, chỉ cần có người còn nhớ rõ là được, cần gì nhất định tất cả mọi người phải nhớ?

Về phần Hoa Kỳ, ngày 3- 8 trở về nhà một chuyến, vừa vào cửa liền bị lão thái thái vác mặt mắng diên cuồng, mở miệng một tiếng quên mẹ, cho đến khi Hoa Kỳ lấy hai ngàn tệ ra thì lão thái thái mới ngừng nói.

Hai ngàn này là Trang Hào cho, Hoa Kỳ vốn không định lấy tiền này, nhưng Trang Hào cố ý cho, còn nửa đùa mà nói đây là tiền hiếu kính cha mẹ vợ .

Ba chữ Cha mẹ vợ khiến Hoa Kỳ vô hình trung cảm nhận được cái gì đó, không nói hai lời liền cười nhận lấy.

Hoa Kỳ có một chút rất giống mẹ của mình, đó là rất thích cất tiền, mình không dùng cứ đem đi cất, kết quả tất cả đều cho ba Hoa Kỳ dùng, lão thái thái thường nói, mẹ mày rất có ánh mắt, ở với ba mày nhiều năm như vậy, cũng có cãi nhau, nhưng ba mày chưa bao giờ động tới mẹ một đầu ngón tay, đàn ông như vậy còn có gì để trách? Đời này mẹ chỉ làm vợ ba mày thôi.

Lúc ấy Hoa Kỳ chỉ cười , mặc dù miệng nói già mà không đứng đắn, nhưng từ trong đáy lòng lại hâm mộ ba mẹ của mình. Sau đó suy nghĩ một chút, cậu rất muốn tìm được một cơ hội thích hợp, nói với Trang Hào một câu, đời này em chỉ làm vợ của anh.

Nói đến vợ, Hoa Kỳ thật đúng là không biết có thể mở miệng nói hay không, nếu không đổi một cách xưng hô cũng được. Đời này em liền theo anh, hoặc là, đời này em chỉ quấn anh.

Nhớ đêm hôm Vương Văn Đào tuyên án, sắc mặt Trang Hào rất mệt mỏi, khi anh ôm mình, Hoa Kỳ rất muốn hỏi anh một chút, em quần anh như vậy...anh có phiền hay không? Lời đến khóe miệng, lại cứng rắn nuốt xuống, chỉ sợ Trang Hào không chú ý nói ra một chữ.

Hoa Kỳ mê nheo một buổi chiều ở nhà, lúc trở lại Ngũ Hành thì Bàn Suất lại không ở trong thành Giải Trí, còn nhà tắm nam lại tới thêm mấy tên tắm kỳ công mới, trong đó còn có một mãnh nam hình thể bần chắc, vóc người vô cùng trắng, đặc biệt là từ eo đi xuống, bắp chân cuộn lên, mãnh nam rất thích mặc một cái quần lót màu lam nhạt tắm kỳ cho người ta, hơn nữa còn dùng hết sức, mỗi lần chà xát cả người đang đưa trước sau, quần lót dưới lưng cũng trước sau dao động.

Hoa Kỳ thích Trang Hào không giả, nhưng nhìn người khác một chút cũng không sao, cái này gọi là có tặc tâm không có tặc đảm, có rắm mà không dám phóng, phải ghen lấy.

Sau lại tán gẫu Hoa Kỳ biết được, mãnh nam tên là Chu Quý Nhân, nghe cái tên này Hoa Kỳ không nhịn được cười, nhưng ngại cậu và Chu Quý Nhân không quen chỉ có thể cứng rắn nén lại, mà mấy tắm kỳ công bên cạnh cậu không có chuyện gì sẽ thét đôi câu, mỹ nhân khách tới rồi, mau ra đây tiếp khách.

Chu Quý Nhân nói cho Hoa Kỳ, trước kia gã ngồi chồm hổm trong ngục giam, lúc đó quen biết Chương Thi, hai người ở bên trong xưng huynh gọi đệ, thậm chí còn an ủi lẫn nhau. Nghe đến đó, cả người Hoa Kỳ run lên, cậu thật sự không có cách nào dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Chu Quý Nhân nữa rồi, một người đàn ông có thể ở trên cũng có thể ở dưới, trên bản chất không khác gì mình cả.

Hoa Kỳ đắm chìm trong cuộc sống phong phú như vậy, đồng thời nương theo mà đến còn có nỗi nhớ Trang Hào, lúc này Hoa Kỳ mới hiểu được, vì sao thích một người sẽ nhớ nhung như thế, đó là dù bạn làm chuyện gì, cũng sẽ liên tưởng đến người ấy.

Hoa Kỳ cùng Trang Hào tách ra ngày hôm sau, Trang Hào mang theo Quách Tĩnh chạy đường dài, ít nhất phải hai tuần mới trở về được, Hoa Kỳ dường như bấm ngón tay đến từng ngày, ngón tay không đủ đến ngón chân, mỗi đêm đều đếm, có một ngày chà tắm xong, Hoa Kỳ ngâm mình ở trong hồ một lát, lúc đi ra liền cởi bỏ trơn mông ngồi trên giường ấm ngẩn người, tình cờ vừa cúi đầu, đột nhiên phát hiện móng chân có chút dài, cậu vội vàng bò đến học tử trước mặt lật tìm bấm móng tay bên trong, sờ soạng nửa ngày không thấy đâu, Hoa Kỳ nghĩ thầm thôi cứ để vậy đi, lúc nào thì tìm được thì cắt bỏ, nhưng rảnh rồi cậu vẫn cứ nhìn chăm chăm móng chân dài ra, càng nhìn càng muốn cắt bỏ, nội tâm giãy giụa một phen rồi cuộc Hoa Kỳ nghĩ ra một phương pháp tuyệt thế làm gãy móng chân.

Đôi tay Hoa Kỳ ôm lấy đùi phải, đầu cúi thấp xuống, nghĩ thầm vừa rồi mới tắm, dùng răng cắn cũng không tính là bẩn đi? Nghĩ vậy, Hoa Kỳ há mồm dùng răng cắn móng chân, đang chuẩn bị dùng sức cắn đứt thì cửa nhà tắm đột nhiên mở ra: “Hoa Kỳ, có người tìm cậu.”

[Đằm: Thật không chịu nổi Hoa Kỳ mà @@!!!]

Lúc này cửa phòng tắm đứng hai người, một là phục vụ, mà người còn lại là Trang Hào.

Trang Hào nhìn chăm chú Hoa Kỳ, vẻ kinh ngạc khê quét qua khuôn mặt, còn dư lại chỉ có lúng túng.

Hoa Kỳ không thể tốt hơn Trang Hào chỗ nào, nếu đồng nghiệp thấy được, Hoa Kỳ làm bộ làm tịch rồi cũng qua, sau đó chỉ đùa một chút, nhưng bây giờ người đứng ở cửa, là người cậu muốn đi theo cả đời, hình tượng sụp đổ một chút cũng không còn.

Ba người vì vậy trầm mặc, ngược lại Hoa Kỳ linh cơ nhất động, làm như không có chuyện gì xảy ra từ từ đi xuống chân: “Ca. . . . Anh tới?” Tiếng “ca” này Hoa Kỳ gọi rất là cứng rắn, không có bất kỳ cảm giác sắc màu nào, không giống trước hèn hạ ti tiện lại mang theo quyền rũ.

Phục vụ mượn cơ hội chạy trốn, lưu lại Trang Hào đứng ở cửa, cũng làm bộ như không có chuyện gì xảy ra nói: “À, hôm nay vừa về, đúng lúc đi ngang qua bên này nên tới đây xem em.”

Hoa Kỳ vội vàng cầm lấy đồng phục làm việc khoác lên người, lo lắng nói: “Anh tới như vậy không sao chứ? Bàn Suất bên kia đâu?”

Trang Hào lắc đầu một cái: “Không có chuyện gì, anh tới tìm em, hẳn có thể làm gì anh?”

“Cũng đúng, kể từ chuyện Văn Đào ca, hẳn hình như không đối nghịch với anh nữa.” Hoa Kỳ nhếch miệng cười, thừa dịp nhà tắm không người nào dán tới: “Ca, nhớ em không?”

Trang Hào cười nói: “Thay quần áo, anh mang em đi ra ngoài ăn cơm.”

“Được a, đi đâu ăn?” Hoa Kỳ vừa cởi quần áo vừa hỏi.

“Em chọn chỗ .”

Hoa Kỳ suy nghĩ một chút, nghĩ lại những thứ mình chưa ăn trong thành phố, cuối cùng ngừng lại ở quán ăn Hải Lao tầng bốn siêu thị Thế Giới.

“Ca, ăn ở Hải Lao đi, tới bây giờ em chưa từng ăn, ta còn không biết bên trong có cái gì.”

“Được, vậy thì Hải Lao.”

Trang Hào chờ Hoa Kỳ đổi xong quần áo, lúc ra cửa Hoa Kỳ xin nghỉ với quản lý, lần này lái xe đến siêu thị Thế giới, mà trên đường, Hoa Kỳ không nói nhiều chuyện lắm, lúc này Trang Hào mới cười giỡn nói: “Sao? Ngượng ngùng?”

Hoa Kỳ cười đùa nói: “Ta có gì phải ngượng?”

Trang Hào mắt nhìn phía trước: “Em thật giỏi, dùng răng gặm móng chân.”

“Biến, về sau không cho nói chuyện như vậy, nếu không em liều mạng với anh.” Hoa Kỳ cho rằng đây là một chuyện sỉ nhục a.

Trang Hào không nói chuyện, cười ha hả lái xe.

Siêu thị Thế giới là khu mua bán bách hóa lớn nhất Thiết Đông, cũng là một trong số ít siêu thị lớn ở thành phố này, đến lầu bốn, Hoa Kỳ đi theo Trang Hào vừa vào cửa Hải Lao liền nhìn thấy Quách Tĩnh cùng Chương Thi, còn có hai người chưa từng gặp mặt ngồi ở cái bàn tròn nơi cửa.

“Sao giờ mới đến? Chờ các người đã lâu.”

Trang Hào đi tới cười lạnh nói: “Trên đường bị kẹt xe .”

Hoa Kỳ ngồi ở bên cạnh Trang Hào, Chương Thi nhìn Hoa Kỳ nói: “Hoa Kỳ cậu đã xin nghỉ phép chưa mà tới đây?”

“Rồi, xin quản lý.”

Chương Thi cười nói: “Tôi không đến thành Giải Trí vài ngày, chắc các cậu cũng buông lơ đi?”

Hoa Kỳ bĩu môi: “Không biết.”

Chương Thi cười đùa nói: “Trang Hào, Hoa Kỳ nhà cậu gần đây rất trâu bò, nhìn thấy anh đều hồ hững .”

Trang Hào nghiêng đầu quét Hoa Kỳ một cái, cười nói: “Hoa tiểu cầu lớn tính tình, ngay cả em cũng dám mắng huống chi anh.”

“Vậy cũng được.” Chương Thi rất đồng ý lời Trang Hào nói, sau đó nhìn Hoa Kỳ: “Cậu đừng đắc ý, tình huống nhân viên tất cả tôi đều hiểu rõ, nghe nói gần đây cậu và Chu Quý Nhân rất quen thuộc ha!”

“Ai vậy? Chu Quý Nhân là ai ?” Trang Hào gấp đồ ăn Chương Thi cùng Quách Tĩnh gọi trước đó bỏ vào trong nồi.

Chương Thi nói: “Là một người anh em anh quen lúc ở trong ngục, thằng nhóc đó rất tinh thần, vóc người vô cùng được, còn biết đánh nhau, có người nói với anh, gần đây Hoa Kỳ ngày ngày cùng hắn.”

Hoa Kỳ nóng nảy, không đợi Chương Thi nói hết lời, đỏ mặt tía tai nói: “Chương Thi, anh đừng khích bác ly gián, là anh và Chu Quý Nhân lén phét, hai người còn an ủi lẫn nhau nữa.”

Chương Thi nhất thời trầm mặt, cảm tức không nói nên lời.

Trang Hào lại cười: “Thấy không, Hoa tiểu cầu nhà em giờ rất trâu bò, chó chọc cậu ấy.”

Chương Thỉ nhìn làn khói trắng, mỉm cười nói: “Trong ngục giam chỉ có nam, anh phải tìm người dễ nhìn để an ủi mình chứ? Giờ đã đi ra chúng ta không có gì nữa, ngược lại cậu, cả ngày dính hẳn, tôi đoán cậu coi trọng hẳn đi?”

Hoa Kỳ hết sức căm tức, chỉ sợ lời này của y khiến Trang Hào để ý, vội vàng nói: “Anh đừng nói bậy, trước kia anh thích khích bác quan hệ giữa tôi và anh ấy tôi không để ý anh, giờ tôi muốn hỏi anh một câu, anh cố tình gây chuyện với tôi có ích lợi gì? Chẳng lẽ anh thích anh của tôi sao?” Đây là điều trước kia Hoa Kỳ đã muốn hỏi Trang Hào, mỗi lần mở miệng chung quy lại bị Trang Hào cắt đứt, vẫn luôn không có cơ hội hỏi, lời vừa ra khỏi miệng, Hoa Kỳ cũng không biết nên nói hay không, nếu như Chương Thỉ thật sự thích Trang Hào, như vậy trong lúc vô hình mình liền làm người tốt, chủ động giúp y phá tan cửa sổ này.

Vừa dứt lời, không chỉ Trang Hào cùng Chương Thỉ ngừng nói, ngay cả ba người ở bên cạnh cúi đầu buồn bực ăn cơm cũng ngừng đùa.

Trên bàn ăn nhất thời không có tiếng vang, Hoa Kỳ đột nhiên có ảo giác, mình nói sai.

Vì tìm về mặt mũi, Hoa Kỳ vội vàng nói: “Ha ha ha. Tôi đùa.”

“Cậu nói không sai, tôi thích Trang Hào đấy.” Chương Thỉ rút điều thuốc từ trong hộp thuốc lá, đốt rồi hít một hơi nói: “Cậu đã nói ra thì tôi không ngại đánh nhau tới cùng với cậu.”

Trang Hào không chịu nổi, lúng túng nói: “Đừng làm rộn, Hoa Kỳ mới lớn bao nhiêu, anh đánh với cậu ta làm gì?”

“Anh thích cậu kia mà, Hoa Kỳ không nói anh thật không dám mở miệng đâu.” Chương Thỉ lại nhìn Trang Hào, mặt tràn đầy tình yêu.

“Tôi f*ck.” Trang Hào vội vàng để đĩa xuống, du côn cười nói: “Em thu hút đàn ông thích nhiều như vậy sao? Có một Hoa Kỳ là đủ rồi, anh đừng tới thêm phiền.”

“Haiz, anh làm loạn thêm, có muốn thử một chút hay không?” Chương Thỉ như có như không nói đùa.

“Đừng, anh em không hưởng thụ nổi, đừng có đùa kiểu này.” Trang Hào vẫn như cũ cho rằng Chương Thỉ đang nói đùa, không đợi Chương Thỉ mở miệng tiếp tục đề tài này, Trang Hào vội vàng kêu nhân viên phục vụ đưa rượu lên.

Đề tài này bị cắt đứt vô hình, từ đó Hoa Kỳ không nói thêm một câu nào, cho đến sau khi ăn xong, Trang Hào lại nói với Hoa Kỳ: “Ăn no?”

Hoa Kỳ gạt đầu một cái, dùng khăn giấy lau miệng rồi nói: “Ừ, ăn no.”

Trang Hào cười nói: “Ăn no mình thuê xe đi ký túc xá của anh, một hồi anh còn phải gặp người, chắc sau nửa đêm mới có thể về.”

Trang Hào nhìn ra tâm tư của Hoa Kỳ, Hoa Kỳ vội vàng đồng ý, đứng dậy chào mấy người, như một làn khói chạy chậm ra khỏi siêu thị.

Trở lại ký túc xá của Trang Hào, bên trong đã ấm áp dễ chịu, Hoa Kỳ cởi quần áo nằm ở trên giường gạch, bắt đầu suy nghĩ chuyện xảy ra hôm nay.

Suy nghĩ trong chốc lát, Hoa Kỳ liền bắt đầu mệt mỏi, bắt tri bắt giác ngủ quên.

Hoa Kỳ không biết ngủ bao lâu, đột nhiên nghe tiếng cửa túc xá bị đẩy ra, cậu ngồi dậy, hít một hơi nhìn cửa. Tiến vào lại là Quách Tĩnh, không phải là Trang Hào.

“Ca đâu?” Quách Tĩnh hỏi.

Hoa Kỳ kinh ngạc nói: “Chưa về, tôi còn muốn hỏi anh đấy.”

“Tôi thao.” Quách Tĩnh uống không ít..., say ngời trên ghế: “Chúng tôi thuê xe đến đầu đường, ca nói muốn đi tiểu rồi tự mình đi bộ trở lại, tôi không cưỡng được anh ấy đành phải. Không thể làm gì khác nên đi tới quán bán hàng rong gần đó mua hai gói thuốc, đã qua hai mươi phút còn chưa trở lại, hay là bị té?”

Hoa Kỳ khấn trương nói: “Anh ấy uống bao nhiêu?”

“Hai cân rượu trắng, bốn lon bia, uống không ít đâu, có thể đứng vững đã không tệ.” Quách Tĩnh mắt say lơ lơ mê ly có chút chịu không nổi nữa.

“Không được, tôi phải đi tìm anh ấy.” Hoa Kỳ xuống giường mặc quần áo chuẩn bị ra cửa.

“Tôi và cậu cùng đi.” Quách Tĩnh đỡ tường đứng lên.

“Anh đã như vậy còn đi đâu? Lên giường ngủ đi.”

Quách Tĩnh cười cười: “Không, tôi phải về nhà, trong nhà có bà xã đang chờ tôi.” Quách Tĩnh đánh nấc, chậm rãi đi theo Hoa Kỳ ra khỏi ký túc xá.

Quách Tĩnh đón một chiếc xe ở cửa đoàn xe, lúc gần đi dặn dò Hoa Kỳ nhất định phải tìm được ca.

Hoa Kỳ đồng ý, bắt đầu đi trên đường tìm Trang Hào, vừa đi vừa kêu: “Ca. Trang Hào. Ca.”

Hoa Kỳ tới tới lui lui, trước trước sau sau tìm ba bốn lần sững sốt không thấy bóng dáng Trang Hào, mà lúc này thời tiết có chút lạnh, Hoa Kỳ chỉ mặc một cái quần, lại đến mức run lập cập, bất đắc dĩ cậu ẩn chỉ có trở về ký túc xá mặc thêm quần áo rồi trở ra tìm, lúc cậu xoay người trở về đường cũ thì đột nhiên có một con chó nhát cái từ trong đồng rơm ven đường lao ra, con chó kia rất bặm, toàn thân đầy cỏ, nhe răng toét miệng hướng về phía Hoa Kỳ mà sủa.

Hoa Kỳ từ nhỏ chỉ sợ chó, nhìn thấy con chó hung ác như vậy chỉ có thể co cẳng chạy, vừa chạy vừa kêu: “Má ơi.”

Hoa Kỳ càng chạy chó Nhát lại càng đuổi theo, vẫn đuổi đến trước sân cửa đoàn xe, con chó kia mới không đuổi theo, lắc lắc mõng xoay người đi.

Hoa Kỳ thở phào nhẹ nhõm, vỗ ngực vào ký túc xá, vừa vào cửa, Hoa Kỳ liền ngửi được mùi rượu nồng nặc, mà lúc này trên giường gạch đang nằm một người đầy đất.

“Ca?” Hoa Kỳ vội vàng chạy tới.

Trang Hào nằm ở trên giường gạch, trên chân còn một chiếc giày, trên mặt hơn phân nửa là đất, dưới cằm còn có vết thương nhỏ đang rỉ máu.

Hoa Kỳ lo lắng nói: “Uống nhiều như vậy làm gì.”

Hoa Kỳ lấy thau nước sạch lau mặt cho Trang Hào, sau đó cởi chiếc giày kia xuống, lúc Hoa Kỳ cởi quần Trang Hào xuống thì một màn khiếp sợ xuất hiện, quần lót của Trang Hào cắm ở trong khe mõng, hơn nữa một nửa bị xé rách, một nửa kia dường như không có chút tổn hại, Hoa Kỳ âm thầm chắc lưỡi hít hà, đây là sao? Chẳng lẽ bị người ta.

48. Chương 48: Ban Ngày Ban Mặt

Trang Hào say bất tỉnh nhân sự, Hoa Kỳ đương nhiên sẽ không lãng phí hơi sức đi gọi anh, cởi quần áo của anh xong, nhìn cái quần lót bị xé rách chỉ còn dư một nửa cắm ở trong khe mõng, Hoa Kỳ càng xem càng buồn cười, trong lòng không ngừng suy nghĩ, là đánh nhau với người ta? Nghĩ lại, ai đánh lại đi xé quần lót? Nếu không thì trên đường anh gặp một cô gái xinh đẹp, muốn cưỡng bức người ta? Cô gái liều chết giãy giụa mới xé rách?

“À.” Hoa Kỳ bừng tỉnh hiểu ra, không phải là bị Chương Thi thượng chứ?

Hoa Kỳ run lên trong bụng, vội vàng lấy cái kéo trong ngăn tủ ra, cắt đứt phần bị xé sau đó dùng sức kéo quần lót Trang Hào từ dưới thân ra.

Bỏ quần lót, Hoa Kỳ không nói hai lời đẩy hông tròn của Trang Hào ra, nhìn chăm chú vào trong, nhìn mấy lần hình như không có vấn đề gì? Lại dùng ngón tay sờ soạng mấy lần ở phía trên, cảm giác khít khao hoàn toàn không giống bị người ta cho cái đồ vào, lúc này Hoa Kỳ mới thở phào nhẹ nhõm, xem ra là mình nghĩ nhiều. [=.=!!!]

Nhưng Hoa Kỳ quả thật nghĩ không thông, êm đẹp sao quần lót lại bị rách? Nếu như té, vậy tại sao quần ngoài êm đẹp, quần lót lại bị rách? Đây quá không hợp Logic đi?

Hoa Kỳ suy đủ nghĩ vẩn, muốn đợi sáng mai Trang Hào tỉnh lại hỏi cho ra nhẽ, lúc thay anh đắp chăn thời điểm, Hoa Kỳ đột nhiên muốn đùa, vội vàng cầm lấy cái quần lót bị xé rách kia, mặc lại phía dưới Trang Hào lần nữa, sau đó cột hai cái kết hai bên, bộ phận còn lại nhét vào khe hông, Hoa Kỳ càng nhìn càng không nhịn được cười, run rẩy bả vai lấy ra điện thoại di động từ trong túi Trang Hào, nghiên cứu nửa ngày mở được chức năng chụp hình, điều chỉnh tốt góc độ, click click chụp cả người đến chân Trang Hào.

Đắp chăn cho Trang Hào xong, Hoa Kỳ cầm điện thoại di động nằm ở trên giường gạch cười ngây ngô, càng xem càng cảm thấy cái hông Trang Hào vừa tròn vừa vênh, còn có bộ dáng ngủ ngày, dễ nhìn khỏi phải bàn. Hoa Kỳ thưởng thức nửa ngày, cánh tay cầm điện thoại di động có chút mỏi, lúc này mới cất di động vén chăn lên chui vào.

Trang Hào uống rượu ngáy càng lớn hơn trước, dường như là đánh vào bên tai Hoa Kỳ mà ngáy, Hoa Kỳ nghe tiếng Trang Hào ngáy, cũng thật có ý tứ, một ột thấp, trong lỗ mũi còn có bong bóng nước, Hoa Kỳ nghiêng đầu nhìn anh lại nhắm mắt ngủ.

Một giấc ngủ đến trưa, ánh mắt chói mắt chiếu vào, Hoa Kỳ nghiêng đầu một chút, muốn tìm nơi âm u ngăn trở ánh mặt trời, cậu khẽ động lại cảm thấy người bên cạnh cũng bỗng nhúc nhích, cánh tay Trang Hào ôm Hoa Kỳ thật chặt, lúc này Trang Hào mới mở mắt.

Trang Hào thấy Hoa Kỳ đang nhìn mình chăm chăm, đôi mắt nhỏ rất hấp dẫn, Trang Hào không chút suy nghĩ cong môi đưa tới, hôn xong cười nói: “Hôm qua ai đưa anh về?”

Hoa Kỳ lau miệng: “Anh không nhớ sao?”

Trang Hào cau mày hồi tưởng: “Không nhớ rõ, là Quách Tĩnh đưa anh về?”

Hoa Kỳ bĩu môi: “Không phải hẳn đưa anh về.” Nói xong, Hoa Kỳ một tiếng hất cánh tay Trang Hào ra, lật người đưa lưng về phía Trang Hào không lên tiếng nữa.

Trang Hào có chút buồn bực, đây là lần đầu tiên Hoa Kỳ đẩy mình ra, chẳng lẽ?

Trang Hào dán lên, lúc động dậy thân thể Trang Hào cảm giác bên hông cân cân, cũng không tính là đau nên không quá quan tâm, cười nhẹ nhàng nói: “Có phải là em đi đón anh hay không?”

“Kéo túi quần đi chết đi, còn cần em đón sao? Người muốn đưa anh về rất nhiều, thiếu em đâu có sao.” Giọng nói Hoa Kỳ mang theo giễu cợt cùng ghen tức, nghe mà Trang Hào hết sức không tự nhiên, mặt cứng lại: “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Người nào đưa anh về?”

Hoa Kỳ ngồi dậy: “Còn có thể là ai? Chương Thi đưa anh trở về, ca. Nói thật, em đã sớm xác định Chương Thi thích anh rồi, em không phải lừa ngu, chỉ làm bộ như không thấy, em vẫn cho rằng em đối tốt với anh như vậy, sớm muộn gì cũng có thể làm anh cảm động, ít nhất lúc anh không có bạn gái có thể xem em là đối tượng, nhưng trải qua chuyện tối hôm qua, em chết tâm, tối hôm qua em suy nghĩ cả đêm, em lập tức đi đây, sau này không trở lại quấn anh nữa.”

Hoa Kỳ nói cực nhanh, cứ như trước đó đã có kịch bản viết trước giờ chỉ cần đọc, Trang Hào nghe mà sửng sốt, chờ lấy lại tinh thần sắc mặt khó coi nói: “Chương Thi đưa anh về? Bọn anh không làm cái gì chứ?”

Hoa Kỳ liếc mắt: “Anh nói thử xem?”

Trang Hào cố gắng nghĩ lại: “Không thể nào, anh nhớ uống rượu xong liền đi về, chẳng lẽ Chương Thi làm gì anh sao?” Trang Hào cảm tức, suy nghĩ một chút liền đưa cánh tay ôm chầm Hoa Kỳ: “Hoa tiểu cầu, anh và anh ta thật sự không có gì.”

Hoa Kỳ nhìn Trang Hào nghiêm túc giải thích, trong lòng vui mừng nhưng ngoài mặt vẫn như cũ giả bộ lạnh nhạt chán ghét, cười khẩy nói: “Thôi đi, quần cộc bị xé rách còn chưa làm gì?”

Trang Hào cả kinh, vội vàng vén chăn lên, quần cộc trên người phải nói là nát bét, hai bên bị kết lại, về phần vị trí túi lười cũng cắm ở trong mông, khó trách mới vừa rồi động dục thân thể có cảm giác cần cực kỳ, Trang Hào cực kỳ tức giận xé quần cộc trên người xuống, vung tay vạt trên đất: “!@#%\$#@, Chương Thỉ tôn tử này thừa dịp ông đây uống nhiều liền chiếm tiện nghi?” Trang Hào tức giận run lập cập, gân xanh trên trán nẩy ra, anh xoay người cầm lấy áo vét tông tìm cái gì ở bên trong túi, lật một lát: “Điện thoại di động mất?”

“Anh lấy điện thoại làm gì?” Hoa Kỳ hỏi.

Trang Hào tức giận nói: “Gọi điện thoại hỏi hần, nếu hần chiếm tiện nghi của anh, anh em không có cách nào làm nữa, ông đây phải đi giết chết hần.”

Hoa Kỳ thấy Trang Hào nghiêm túc, chột dạ nói: “Haiz, chuyện đã như vậy, anh cứ làm bộ như không biết là được rồi.”

“!@#%\$#@, em nói nghe nhẹ nhàng ha, không từ mà biệt, em còn muốn tách khỏi anh, ông đây có thể không tìm hần?” Trang Hào kéo quần qua tìm kiếm.

Nhìn đến đây, Hoa Kỳ hơi mỉm cười nói: “Ca, có phải anh rất sợ em rời đi hay không?”

Trang Hào dừng động tác, liếc mắt nhìn Hoa Kỳ một cái, lúng túng không biết nói gì.

Hoa Kỳ cười cười, xoay người lại lấy di động từ dưới gối, bật hình tối hôm qua chụp, sau đó đưa tới trước mặt Trang Hào, cười nói: “Kỹ thuật chụp của em không tệ lắm đi?”

Trang Hào đoạt lấy điện thoại di động: “Em còn chụp hình? Chê anh chưa đủ mất mặt?” Trang Hào không nói hai lời xóa hình trong điện thoại.

Hoa Kỳ đứng dậy nhào tới, giạng chân ngồi trên người Trang Hào, cười nói: “Ca, tối hôm qua anh uống nhiều quá, lúc trở lại quần lót đã bị xé rách, em cho là anh bị Chương Thỉ thượng rồi nữa chứ, nhưng em đã kiểm tra phía sau của anh, không có dấu vết bị người ta thượng, vì vậy em biết ngay là anh bị ngã, ha ha.”

Hoa Kỳ vừa nói như thế, Trang Hào cũng bất tri bất giác thở phào nhẹ nhõm, oán khí ngăn ở trong lòng cũng theo đó mà tán, anh chợt nâng đôi tay, một cái nắm lấy mông trong của Hoa Kỳ nói: “Em chơi anh đúng không?”

Hoa Kỳ rất thỏa mãn phản ứng của Trang Hào mới vừa rồi, cười lảo lỉnh nói: “Ca, em hiểu rõ anh nhất định là yêu ta, nhưng chỉ ngưng ngưng nói thôi.”

Trang Hào triển lộ nụ cười: “Anh thích chơi em mới là thật.” Trang Hào dùng sức ném Hoa Kỳ lên trên chăn, đứng dậy ép tới, há mồm cắn bả vai Hoa Kỳ một cái, Hoa Kỳ ngao một tiếng gào thét, mới đầu là sáng khoái, càng về sau lại càng đau, thì ra Trang Hào tới thật à?

“Dùng sức như vậy a, má ơi. đau, đại ca em sai rồi, bỏ qua cho em đi, lần sau không dám.” Hoa Kỳ giãy giụa muốn đẩy Trang Hào ra, Trang Hào lại nắm chặt cổ tay Hoa Kỳ khiến cho cậu không động được.

Trang Hào hung hăng cắn chùng hơn một phút đồng hồ mới bỏ ra, đứng lên thì trên bả vai Hoa Kỳ đã có dấu răng rõ rệt: “Sau này vẫn còn dám nữa không? Có phải thân quen với anh rồi nên không coi anh ra gì đúng không? Cho rằng anh không bỏ được đánh em có phải không?”

Hoa Kỳ chu miệng nói: “Không phải.”

“Sau này vẫn còn giả vờ nữa không?”

Hoa Kỳ lắc đầu một cái: “Không giả vờ, còn nữa, em đâu có vậy đâu.”

Trang Hào giơ tay vỗ mạnh một cái lên bả vai Hoa Kỳ: “Cho em lên mặt này, cho em chút ánh mặt trời em liên tục rõ này, còn như vậy nữa hay không?”

“Không có.”

“Có biết anh không?”

“Biết.”

“Anh là ai hả.”

Hoa Kỳ suy nghĩ một chút: “Chồng em.”

Trang Hào cười nói: “Em là đồ biến thái chết tiệt, ai là chồng em hả.”

Hoa Kỳ nhếch miệng cười nói: “Trang Hào là ông xã em.”

“ĐM, cậu là ai? Tôi biết cậu sao?”

Hoa Kỳ gật đầu: “Anh biết em, anh đã chơi em rất nhiều lần, em là bà xã của anh.”

Lúc Trang Hào nghe được hai chữ bà xã này, nhịp tim đột nhiên tăng nhanh, mặt đỏ sậm lên, anh khẽ nghiêng mặt, buông lỏng Hoa Kỳ, lúc Hoa Kỳ cho rằng sắp đạt được tự do thì Trang Hào đột nhiên nâng hai chân của cậu gác trên vai, nhị đệ phía dưới chống đỡ sau lưng Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ hiểu ý của anh, cảm giác nóng ran lan tỏa trên thân thể, chốc lát nhị đệ của mình cũng cứng rắn theo, nhưng Trang Hào thủy chung không có động tác kế tiếp, Hoa Kỳ vận vẹo uốn éo hông: “Ca, anh không đi vào sao?”

“Không có đồ bôi trơn, sợ em đau.”

Hoa Kỳ nói: “Liếm trước cho em một chút?”

Trang Hào lắc đầu một cái: “Không có tẩm.”

Hoa Kỳ nghĩ cũng phải, cuối cùng đành đặt ngón tay vào miệng, mang theo nước miếng ra sau lưng tiến hành khêu khích, thử đi thử lại đã mấy lần, cảm giác không sai biệt lắm, Hoa Kỳ nói với Trang Hào: “Có thể.”

Trang Hào gật đầu một cái, điều chỉnh tốt góc độ từ từ xông vào.

Chưa vào hết hai người đều đã thỏa mãn thân ngâm một tiếng.

Trang Hào bắt đầu trước khi hành động, Hoa Kỳ theo động tác của anh trước sau lay động, miệng từ từ tràn ra âm thanh càng làm cây đuốc ở bên trong lòng Trang Hào bùng cháy, đốt rụi lý trí của anh, chỉ muốn nhanh lên một chút, mau hơn chút nữa.

“Con trai, đã mấy giờ rồi con còn chưa dậy hả.” Mẹ Trang Hào bưng cơm trưa đẩy cửa vào, mới vừa bước vào cửa một chân đã nhìn thấy đứa con nhà mình thân thể trần truồng đưa lưng về phía cửa, trên bả vai còn đắp cặp chân, hồng thoáng nhấp một cái lại một cái, mẹ Trang Hào vội vàng xoay người sang chỗ khác: “Ai da má ơi, mẹ nói sao con không biết khóa cửa lại, ban ngày ban mặt.”

Trang Hào và Hoa Kỳ sợ cứng tại chỗ sưng sốt không dám chuyển động, Trang Hào giận dữ hét: “Vậy mẹ còn không đi ra ngoài.”

“Ai da má ơi.” Mẹ Trang Hào vội vàng đóng cửa chạy ra ngoài.

Nghe được tiếng đóng cửa, Trang Hào sợ té nhào một cái trên người Hoa Kỳ, vành tai và tóc mai chạm vào nhau nói: “Lần này xong rồi, để ẹ anh thấy được.”

Hoa Kỳ bị giật mình không thể kém hơn Trang Hào, a a ô ô nói không ra nguyên do.

Ngoài cửa, mẹ Trang Hào cầm cơm trưa vội vã đi ra ngoài, đúng lúc gặp Quách Tĩnh ăn xong cơm trưa trở lại: “Dì, sao vội đi nơi khác vậy?”

Mẹ Trang Hào dừng bước lại, quay đầu liếc mắt nhìn kú tức xá, hỏi “Quách Tĩnh, dì hỏi cháu chuyện này”

Tác giả có lời muốn nói: ha ha. Trang Hào chắc chắn không thể bị người khác thượng, dù ở bên trên cũng chỉ có thể là Hoa Kỳ, nhưng Hoa Kỳ không có bản lĩnh này! Vì vậy Trang Hào chỉ có thể là tổng

công!

49. Chương 49: Tương Lai

Quách Tĩnh từ nhỏ đã chơi với Trang Hào, lớn lên cũng cùng nhau hỗn, đánh nhau, mò cá, đem chim đi dạo nơi tĩnh mịch chuyện gì cũng làm qua, đương nhiên rất quen thuộc với mẹ Trang Hào, giữa hai người cũng không có gì giữ kè, mắt nhìn mẹ Trang Hào vội vã đi ra khỏi cửa, nét mặt bà vừa mừng vừa sợ, thật đúng là khiến Quách Tĩnh nghĩ không ra.

“Quách Tĩnh, dì có một chuyện muốn hỏi cháu.”

Đầu lưỡi Quách Tĩnh liếm hàm răng trong miệng, phía trên còn lưu lại mảnh vụn cơm trưa, liếm xong cười nói: “Có chuyện gì dì cứ hỏi, biết cháu sẽ nói cho dì.”

Mẹ Trang Hào cười nói: “Không cần nghiêm túc như vậy.” Mẹ Trang Hào xoay người lại liếc ký túc xá, hỏi “Trong phòng là đối tượng mới của Trang Hào sao?”

“Hả?” Quách Tĩnh mộng, gần đây có phát hiện Trang Hào tìm người yêu đâu? Lời này từ đâu mà đến? Hắn do dự phải mở miệng như thế nào.

Mẹ Trang Hào thấy Quách Tĩnh do dự, thúc giục: “Cháu nói chuyện đi a!”

“A. Cái này, hình như là vậy.” Quách Tĩnh thuận miệng bịa chuyện, không biết Trang Hào ở trong phòng cùng ai, trong giây lát, Quách Tĩnh nhớ tới tối hôm qua Hoa Kỳ ở ký túc xá, chẳng lẽ mẹ Trang Hào nói là Hoa Kỳ? Nhưng không đúng, mẹ Trang Hào không phải lần đầu tiên gặp Hoa Kỳ, tại sao có thể nói là đối tượng mới? Còn nữa, Hoa Kỳ là con trai, mà nét mặt mẹ Trang Hào bây giờ hoàn toàn không giống như phát hiện chuyện Trang Hào và Hoa Kỳ!

Mẹ Trang Hào cười cười: “Được rồi, không có chuyện gì thì dì đi về trước.” Mẹ Trang Hào giơ tay lên đưa cơm trưa tới: “Trang Hào còn chưa ăn cơm, cháu đưa vào cho nó.”

Quách Tĩnh thò tay tiếp nhận, trên gheo nói: “Cháu có thể ăn không?”

Mẹ Trang Hào cười nói: “Ngày mai dì tự làm đồ ăn ngon cho cháu.”

“Vậy được, cháu đi đưa cho anh ấy.” Quách Tĩnh nói xong liền chạy tới ký túc xá, mới vừa đi được mấy bước, mẹ Trang Hào đột nhiên vọt tới, một phát bắt được cánh tay Quách Tĩnh nói: “Không phải bây giờ, một lát nữa cháu hãy đi vào.”

Quách Tĩnh giật mình đứng nguyên tại chỗ, buồn bực nói: “Vì sao phải đợi một lát?”

Mẹ Trang Hào liếc mắt: “Nói cháu đợi một lát thì cứ đợi một lát, tóm lại không đi vào bây giờ.” Mẹ Trang Hào dặn đi dặn lại lúc này mới vội vã ra khỏi đại viện đoàn xe.

Quách Tĩnh sững sốt tại chỗ hồi lâu, nghĩ thầm phải vào túc xá nhìn một chút, có khi là Kim Ốc Tàng Kiêu.

Quách Tĩnh ho khan hai tiếng, tăng nhanh bước chân đi đến ký túc xá, đến cửa, Quách Tĩnh nắm tay nắm cửa kéo ra bên ngoài, kết một tiếng cửa mở ra, Quách Tĩnh ghé đầu vào, đúng lúc cửa trong phòng đang mở.

“Ai vậy?” Trang Hào ở bên trong la âm lên.

Quách Tĩnh cười đùa nói: “Là em.” Nói xong, Quách Tĩnh vào phòng, vừa đi đến cửa liền nhìn thấy Trang Hào cùng Hoa Kỳ hai người đều thân thể trần truồng về mặt trầm muộn. Một ý niệm chợt thoáng qua, Quách Tĩnh kinh ngạc nói: “Ca, mới vừa rồi dì tới, chẳng lẽ gặp phải anh và Hoa Kỳ hai người. ?” Quách Tĩnh nhú mày.

Trang Hào chán ghét gãi đầu: “Ai biết mẹ tôi tới đây vào lúc này.”

Quách Tĩnh vội vàng đặt hộp cơm lên bàn: “Dì gặp hai người đang làm cái kia?”

Trang Hào gật đầu một cái: “Nhưng đưa lưng về phía cửa, chắc nhìn không rõ ràng lắm.”

“A. chắc là vậy.” Quách Tĩnh thở dài một tiếng, cam đoan nói: “Không có chuyện gì không có chuyện gì, mới vừa rồi ở cửa dì còn hỏi em, có phải anh tìm người yêu mới hay không, đoán chừng bà ấy không ngờ người anh đề phía dưới là con trai.” Quách Tĩnh buông lỏng tâm tình khẩn trương, nói đùa: “Về sau làm việc phải khóa cửa, lúc này người tiến vào là mẹ anh, ngộ nhỡ là công an tới cần quét tệt nạn thì xong.”

Trang Hào thở phào nhẹ nhõm: “Cút đi, cái gì đến miệng cậu cũng biến vị.” Nói xong, Trang Hào nghiêng đầu liếc nhìn Hoa Kỳ, thấy cậu không chút kiêng kỵ tách chân ra, duy trì tư thế mới vừa rồi bị mình đè, gương mặt rất bất cứ, vội vàng kéo chăn đắp lên người cậu nói: “Không có chuyện gì thì cậu đi nhanh đi.”

Quách Tĩnh bĩu môi: “Xì, anh thật sự coi Hoa Kỳ là con gái sao? Nhìn chút cũng không thể?” Quách Tĩnh thuận tay rút điều thuốc từ hộp thuốc trên giường, kẹp bên lỗ tai nói: “Đi nha.”

Quách Tĩnh mở cửa đi ra ngoài, Trang Hào vội vàng chen chân đá Hoa Kỳ một cước: “Ai bảo em không khóa cửa, may mà mẹ anh không thấy, nếu không làm sao giờ?”

Hoa Kỳ nằm ở trên giường gạch, mặt không chút thay đổi nói: “Làm em sợ muốn chết, nếu thực sự thấy được, em đoán chừng mẹ anh cầm dao chém chết em mất.”

Trang Hào trêu ghẹo nói: “Có thể lắm.”

Hoa Kỳ càng nghĩ càng không có tư vị, chợt ngồi dậy: “Ca, anh nói hôm nay nếu mẹ anh thật sự nhìn thấy, anh tính làm sao?”

Trang Hào ngậm lấy điều thuốc nói: “Không biết, chưa nghĩ đến.”

“Em còn có thể đoán được mẹ anh sẽ làm như thế nào.” Hoa Kỳ nói lầm bầm.

“Làm sao?” Trang Hào liếc cậu.

“Còn có thể làm gì, khẳng định để anh đừng tìm em, sau đó vội vàng tìm cho anh một cái cô gái để kết hôn sống đến chết chứ sao.” Hoa Kỳ cúi đầu nói.

Không thể không thừa nhận, Trang Hào cùng Hoa Kỳ nghĩ giống nhau.

“Vậy. Vậy em cảm thấy anh sẽ làm gì?” Trang Hào cười hỏi.

Hoa Kỳ khẽ nâng đầu lên, sa sút tinh thần nói: “Còn có thể làm gì? Bản thân anh đã thích con gái, giờ chuyện với em coi như yên ổn, đến lúc mẹ anh quậy một phát, đảm bảo anh liền đầu hàng.” Hoa Kỳ nghĩ, lại bổ sung: “Hơn nữa anh chưa từng nói yêu em, tách ra còn không phải là chuyện nhỏ?”

Trang Hào cười nói: “Em đúng là hiểu rõ nhỉ.” Trang Hào bắn tàn thuốc xuống đất, thân thể xê dịch đến bên cạnh Hoa Kỳ, tới gần đưa tay nắm lấy Hoa Kỳ nói: “Hoa tiểu cầu, em cảm thấy hai người đàn ông có thể có tương lai sao?”

Hoa Kỳ lắc đầu một cái: “Không có.”

“Vậy em còn muốn? Nếu anh nói thích em, em sẽ đi theo anh cả đời sao?”

Hoa Kỳ bỗng nhiên ngẩng đầu: “Anh cứ nói đi, em liền đi theo anh.”

Trang Hào cười rất là hả hê: “Vậy bên chỗ ba mẹ em tính sao?”

“Không biết, nhưng chỉ cần anh ở đây, em sẽ có sức mạnh.”

Trang Hào dùng ngón tay nhẹ nhàng nhéo cánh tay Hoa Kỳ, không biết nói lời tiếp theo như thế nào, trầm mặc một hồi lâu Trang Hào nói: “Trước đừng nghĩ nhiều như vậy, đứng lên ăn cơm đi.”

Tâm tình Trang Hào rất nặng nề, xuống giường mặc quần áo, Hoa Kỳ theo sát phía sau cùng đi theo, không quá vui vẻ ngồi bên cạnh Trang Hào, mặt kéo thật dài, sắp vượt qua núi Trường Bạch luôn rồi, Trang Hào

nhìn ra Hoa Kỳ đây là cái kính. Trang Hào thở dài một tiếng: “Suy nghĩ nhiều như vậy làm cái gì?, sống một ngày tốt một ngày, ... Ăn cơm đi.” Trang Hào đưa đĩa tới.

Hoa Kỳ mới vừa đưa tay nhận đĩa liền nghe thấy có người gõ cửa.

“Con trai, con dậy chưa?”

Cả người Trang Hào và Hoa Kỳ run lên, hai người liếc nhìn nhau xong, Trang Hào đáp một tiếng: “A, đã dậy.”

Cửa mở ra, mẹ Trang Hào đi vào, lúc nhìn thấy Hoa Kỳ rõ ràng sưng sốt một chút, kinh ngạc nói: “Hoa Kỳ đến lúc nào vậy?”

Hoa Kỳ vội vàng nói: “Cháu vừa đến, đi ăn cơm trưa chưa?”

Sắc mặt mẹ Trang Hào hơi chuyển biến tốt, cười nói: “Ăn rồi.”

Trang Hào nhân cơ hội ho khan hai tiếng: “Mẹ trở lại làm gì?”

Mẹ Trang Hào thở dài nói: “Không phải là mới ra đầu đường liền gặp Lưu thẩm của con à, bà ấy nói tìm con có chuyện, mẹ liền mang bà ấy đến đây rồi.”

Nghe lời này, lúc này Trang Hào mới nhìn về ngưỡng cửa.

Lưu thẩm trong miệng mẹ Trang Hào không phải là người khác, chính là mẹ Chương Viễn.

Mặc dù Trang Hào và Chương Viễn đối đầu nhau, nhưng mẹ hắn và nhà mình quan hệ không tệ lắm, là hàng xóm lâu năm, hơn nữa lúc hai nhà còn chưa giàu có, mẹ Chương Viễn và mẹ Trang Hào không có chuyện gì làm hay qua lại nói chuyện giúp đỡ nhau.

“Thím tìm cháu có việc gì à? Vào nhà hãy nói.” Trang Hào đứng lên, nhường cái ghế lại cho bà ngồi xuống.

Mẹ Chương Viễn có chút thận thùng, lúng túng ngồi xuống nhìn trên bàn, cười yếu ớt nói: “Mẹ cháu làm cho cháu?”

Trang Hào cười cười: “Vâng.”

Mẹ Chương Viễn không lên tiếng, nhất thời rơi vào trầm mặc, Trang Hào nhìn bà đoán chừng có chuyện khó nói? Thuận miệng hỏi: “Thím, thím có chuyện gì cứ nói.”

Mẹ Chương Viễn khẽ mỉm cười: “Thím đi. Ai” mẹ Chương Viễn thở dài một cái, ngược mắt nhìn Trang Hào: “Chuyện là như vậy, thím cũng khó có thể mở miệng, chẳng qua thím không có biện pháp khác, chỉ có thể đến tìm cháu.”

Trang Hào gật đầu một cái: “Có chuyện gì thím cứ việc nói.”

Mẹ Chương Viễn do dự một hồi, mở miệng nói: “Trang Hào à, thím cũng coi như nhìn cháu lớn lên, mặc dù cháu và Chương Viễn nhà thím luôn không hợp, nhưng thím và mẹ cháu cũng coi như chị em lâu năm, hôm nay thím tìm cháu chỉ hy vọng cháu có thể nhìn tăng quan hệ này mà giúp Chương Viễn một chút.”

Trang Hào buồn bực nói: “Chương Viễn xảy ra chuyện gì?”

Chương Viễn mẹ ai thán nói: “Chương Viễn lúc này coi như là bị người ta hại.”

“Bị người ta hại?” Trang Hào rất kinh ngạc, anh và Chương Viễn quen biết nhiều năm như vậy dường như chưa từng thấy Chương Viễn tham ăn thua thiệt lần nào, hắn không hại người khác đã không tệ.

Chương Viễn mẹ gật đầu một cái: “Chương Viễn gần đây bận làm miếng đất gì đó, thím và cha nó lại không hiểu, cũng không giúp được một tay, lại nói, đứa nhỏ này chưa từng phạm hồ đồ, sao bây giờ có thể dồn hết tiền vào vào mảnh đất trống khu Hứng Nam kia chứ? Lúc này tốt lắm, tiền đưa người ta rồi, kết quả không tìm được người.”

Trang Hào nghe rõ chuyện gì xảy ra, nói: “Mảnh đất trống khu Hứng Nam kia không tệ, nhưng khai phá phải hạ phí tổn rất lớn, có phải Chương Viễn vay tiền đập vào mảnh đất trống này hay không?”

“Đúng là vậy, đứa nhỏ này đem toàn bộ gia sản quẳng vào, thiếu bên ngoài không ít tiền.” Mẹ Chương Viễn than thở xong, nước mắt từ khóe mắt như xuyên hạt châu chảy ra ngoài, có mấy giọt rơi lên mu bàn tay của bà, bà đưa tay lau đi, lại nói: “Tiền đã gửi qua mấy ngày rồi, hôm qua mới phát hiện không thấy người đâu, thím hỏi nó chuyện gì xảy ra nó lại không nói, cuối cùng vẫn là Chương Thỉ nói cho thím biết.”

Mẹ Trang Hào không nhìn nổi, đi tới bên người an ủi bà: “Chuyện như vậy không thể gấp, nếu bị người ta lừa thì nhanh báo cảnh sát, nói không chừng còn có thể đòi được tiền về.”

“Đã báo cảnh sát, nhưng trong lúc nhất thời không thể lấy về, chuyện vốn chỉ có người trong nhà biết, nhưng không biết sao lại truyền tới tai mấy chủ nợ, sáng sớm hôm nay họ liền tới nhà đòi tiền, trong lúc mấu chốt này, Chương Viễn lấu đâu ra tiền trả người ta?”

Nghe đến đó, Trang Hào cũng không ngại nói thẳng: “Thím, cháu hiểu thím tìm đến cháu để làm gì, nhưng cháu nói thật với thím, chuyện này sợ rằng cháu không giúp được.”

Mẹ Chương Viễn sững sờ, ngẩng đầu lên cầu khẩn nói: “Trang Hào à, cháu giúp Chương Viễn một lần đi, xem mặt mũi thím được không? Nếu như cháu không giúp nó, nó bị những người đó bức tử mất.”

Trang Hào nghiêm túc nói: “Thím, không phải cháu không muốn giúp ngài, mà là đoàn xe của cháu cũng không làm ăn tốt, khách hàng trước kia đều lần lượt bị người khác lấy đi, tiền bạc bây giờ cũng không có bao nhiêu, nếu như là 10 mấy vạn cháu còn có thể giúp thím gom góp, nếu nhiều hơn sợ cũng. . . .”

Trang Hào là cây cổ cứu mạng cuối cùng của mẹ Chương Viễn, hai ngày nay nhà bọn họ không làm chuyện gì khác việc chạy chung quanh vay tiền, về đến nhà cả nhà đều rơi vào trầm mặc, mẹ Chương Viễn nhìn bộ dáng Chương Viễn, nửa lời khó nghe cũng không dám nói. Hôm nay Trang Hào nói chuyện khẳng khái như thế, bà thật không có ý tưởng.

“Con trai à, con nghĩ biện pháp giúp thím của con đi, cũng không thể nhìn Chương Viễn gặp chuyện không may chứ?” Mẹ Trang Hào tuy là thuyết khách, cũng không khỏi toát mồ hôi vì chị em của mình.

Trang Hào gật đầu một cái: “Nếu không hay là như vậy đi, thím trở về trước, buổi trưa cháu đi tìm Chương Viễn hỏi một chút chuyện gì xảy ra, đến lúc đó cùng nghĩ biện pháp.”

“Haiz, chỉ có thể như vậy.” Mẹ Chương Viễn đứng lên: “Vậy thím đi về trước.”

“Tôi tiễn bà đi.” Mẹ Trang Hào đứng dậy muốn đưa bà lại bị bà từ chối: “Không, tôi còn phải đi nhà người khác thử một chút.”

Mẹ Trang Hào đứng ở bên cửa sổ nhìn bà đi xa, quay đầu lại nói với Trang Hào: “Con trai, trong tay con thật sự không có tiền à?”

Trang Hào dở khóc dở cười nói: “Mẹ cho rằng con trai của mẹ là ngân hàng mở à? Chương Viễn đầu tư mảnh đất kia ít nhất cũng phải con số này.” Trang Hào giơ lên ba ngón tay, lại nói tiếp: “Hơn nữa bây giờ trên tay con thật sự không có tiền, vừa rồi nói mười vạn còn phải đi ra ngoài gom góp mới đủ.”

Mẹ Trang Hào thở dài nói: “Thím con thật vất vả có được cuộc sống tốt, lúc này lại gặp phải chuyện như vậy.”

Trang Hào bất đắc dĩ nói: “Chương Viễn mình ăn buôn bán thời gian cũng không ngắn, theo lý mà nói phải nắm chắc mới đầu tư, con không tin hẳn sẽ dễ dàng chuyển tiền qua như vậy, trừ khi nghe người nào đó nói.”

“Ồ, con nói cũng có lý, hay là nó đắc tội người nào đó? Người ta cố ý chính nó?” Mẹ Trang Hào kinh ngạc nói.

“Không biết, chuyện như vậy con đi tìm hẳn hỏi một chút mới rõ.”

Mẹ Trang Hào nói: “Con gặp Chương Viễn thì bình tĩnh mà nói chuyện, đừng chưa được vài câu đã cãi nhau.”

“Biết, không có việc gì mẹ đi trở về đi, con ăn cơm xong đi tìm hẳn.”

Mẹ Trang Hào gật đầu một cái, liếc nhìn Hoa Kỳ vẫn trầm mặc bên cạnh, cười nói: “VẬY con và Hoa Kỳ nhanh ăn cơm đi, mẹ đi về trước đây.”

Hoa Kỳ thấy bà đi ra ngoài, vội vàng đứng lên nói: “Đi đi thông thả.”

“Được rồi, nhanh ăn cơm đi.”

Đưa mẹ Trang Hào đi, Hoa Kỳ ngồi trên băng ghế nói: “Ca, Chương Viễn có phải gặp chuyện lớn hay không?”

Trang Hào buồn bực trong lòng ăn cơm ừ một tiếng, nhai nói: “Chuyện lúc này không chỉ là vấn đề tiền, nghiêm trọng còn phải ngồi tù đấy.”

“VẬY anh sẽ giúp hắn ta sao?”

Trang Hào ăn miếng cơm: “Làm hết sức thôi.”

Hoa Kỳ cùng Trang Hào nhanh chóng giải quyết cơm trưa, sau đó hai người tách ra ở cửa đoàn xe, trước khi lên xe Trang Hào kín đáo đưa cho Hoa Kỳ hai trăm tệ, nói là giữ mà tiêu vặt, Hoa Kỳ cười nhận lấy, thuê xe trở về Ngũ Hành Không.

Xe taxi dừng ở cửa Ngũ Hành, Hoa Kỳ mới vừa đẩy cửa xuống xe liền nhìn thấy một chiếc BMW màu đen chậm rãi đi qua, Hoa Kỳ đứng tại chỗ nhìn, cho đến khi tài xế quay cửa kính xuống nói: “Anh em gửi tiền đi?”

Hoa Kỳ lấy lại tinh thần, vội vàng thanh toán tiền xe, một lần nữa xoay người thì xe BMW đã dừng sát ở một bên, người xuống là Chương Viễn.

50. Chương 50: Hết Ngựa

Hoa Kỳ cùng Chương Viễn đã nhiều ngày không gặp, một lần nữa gặp mặt thì Hoa Kỳ cảm thấy Chương Viễn không còn thần thái sáng láng như ngày trước, ngược lại toàn thân lộ ra chán chường, đầu tóc rối bởi không chịu gội, ánh mắt hơi ngốc trệ, dưới ánh mắt có một mảng xanh đen không nói, ngay cả râu ria cũng không cạo, bộ âu phục trên người nhiều nếp nhăn, giày da trên chân cũng đầy bụi bặm.

Hoa Kỳ rất kinh ngạc, đây là Chương Viễn cậu đã gặp sao?

Chương Viễn từ bên trái xe đi xuống, mà bên kia lại là Chương Thi.

Chương Viễn khẽ cúi đầu, lúc đi qua bên cạnh Hoa Kỳ dường như không dám nhìn thẳng cậu, tăng nhanh bước chân đi vào Ngũ Hành thì Chương Thi lại cười đi tới: “Cậu mới trở lại?”

Hoa Kỳ gật đầu một cái.

“Vào đi thôi, buổi tối nhân viên phải họp.” Chương Thi khai báo đơn giản một câu liền đi vào trong, đột nhiên cánh tay bị người lôi lại, y quay đầu lại kinh ngạc nhìn Hoa Kỳ: “Thế nào?”

“Chuyện Chương Viễn, tối hôm qua tại sao anh không nói?” Hoa Kỳ nghiêm túc nói.

Chương Thi hất tay Hoa Kỳ ra, mỉm cười nói: “Quá nhiều người, không có thời gian nói thôi.” Chương Thi đưa tay kéo áo bị Hoa Kỳ nắm, lại nói: “Làm sao cậu biết?”

“Hôm nay mẹ anh ta đến đoàn xe Trang Hào.”

Chương Thi mỉm cười nói: “Trang Hào nói thế nào? Chịu giúp việc này sao?”

“Trong tay Trang Hào không có nhiều tiền như vậy, anh ấy vốn muốn đi tìm Chương Viễn, ai dè các người lại tới đây.”

Chương Thi nhún nhún vai: “Tôi biết ngay Trang Hào sẽ nói vậy, may mà hôm qua không mở miệng nói chuyện này.”

Hoa Kỳ nghe thế nào cũng cảm thấy lời Chương Thi có chỗ không đúng, cau mày nói: “Lời này của anh là ý gì, có liên quan gì đến việc Trang Hào không muốn vay tiền cho Chương Viễn?”

Chương Thi vẫn duy trì mỉm cười như cũ: “Xem ra cậu rất nhạy cảm, nhưng mà cậu nghĩ gì cũng không sao cả, sự thật vẫn là sự thật.”

“Chớ má sự sự thật.” Hoa Kỳ nóng nảy, trừng to mắt nói: “Bản thân Trang Hào không có tiền, anh ấy còn phải giả nghèo sao?”

Chương Thi nhún nhún vai: “Cậu thật đúng là không cho phép người khác nói Trang Hào nửa câu không tốt, nhưng cậu cũng đừng gấp với tôi, chuyện như vậy phải từ từ, tôi vào trước, cậu cũng nhanh đi làm việc của cậu đi.” Nói xong, Chương Thi xoay người bước nhanh vào Ngũ Hành.

Trong lòng Hoa Kỳ rất không là tư vị, vào giờ phút này cậu mới chân chính ý thức được, Chương Thi người này không nên kết giao, không biết vì sao Trang Hào lại coi y là anh em.

Hoa Kỳ trở về nhà tắm, Chu Quý Nhân đang bận việc bên trong, thấy Hoa Kỳ vào cửa vội vàng thét: “Rốt cuộc cậu cũng trở lại, nhanh giúp một tay.”

Hoa Kỳ áy náy nói: “Tôi đi thay quần áo.”

Hoa Kỳ đổi đồng phục làm việc, bắt đầu kêu tên từng số một, sau đó lại bận việc, bắt tri bắt giác liền quên hết chuyện Chương Viễn.

Tắm kỳ việc này là như vậy, thời gian làm việc trôi qua thật nhanh, khách trong nhà tắm càng ngày càng ít, cho đến khi không còn một ai, mấy tắm kỳ công cuối cùng ngừng lại, từng người mệt đổ mặt tía tai, lúc này Chu Quý Nhân ngồi ở trên giường ấm nói: “Mấy anh em đi ra ngoài uống một chút không?”

“Được đó, mọi người góp tiền thôi.”

Chu Quý Nhân thấy tất cả mọi người đồng ý đi nhậu, quay đầu hỏi Hoa Kỳ: “Hoa Kỳ đi không?”

Hoa Kỳ lắc đầu một cái: “Không, tôi quá mệt mỏi.”

“Mệt mỏi mới cần buông lỏng, đi đi, cùng lắm thì phần của cậu anh giúp cậu thanh toán.”

Hoa Kỳ vẫn lắc đầu như cũ: “Thật không đi, tôi thật sự quá mệt mỏi, tôi phải nằm nghỉ một lát, nếu không ngày mai không đứng dậy nổi.”

Chu Quý Nhân khuyên như thế nào cũng không khuyên nổi Hoa Kỳ, liền dứt khoát bỏ qua, đợi mấy người mặc quần áo tử tế trước sau ra khỏi nhà tắm.

Nhà tắm liền yên tĩnh lại, cuối cùng Hoa Kỳ buông lỏng, cậu nghiêng người dựa vào giường ấm, da mắt trùng xuống, cậu đang mơ hồ thì nghe thấy tiếng giận mắng trong hành lang truyền đến.

“Bàng Suất mày không đồng ý cũng phải đồng ý, hợp đồng này tao hủy định.”

Đây là giọng Chương Viễn sao? Hoa Kỳ nhất thời tinh thần tỉnh táo, vội vàng chạy chân không đến cửa, đẩy cửa ghé đầu nhìn ra ngoài.

Chương Viễn tức giận đằng đặng đi ra cửa, phía sau hắn là Chương Thi cùng Bàng Suất, thạch cao trên cánh tay cùng đuôi của Bàng Suất đã hủy, nhưng hắn vẫn vừa đi vừa đỡ chân như cũ nói: “Tùy mày, nhưng tiền bội ước tao nhất định sẽ giữ lại.”

Vừa dứt lời, Chương Viễn ngừng lại, quay đầu nói: “Mày thực giỏi.”

Bàng Suất cười nói: “Đi thông thả, không tiền.”

Chương Viễn tức giận đổ mặt tía tai, vung tay một cái ra khỏi nhà tắm, Chương Thi theo sát phía sau đi ra ngoài.

Bàng Suất đứng ở đại sảnh cười một lát, quay người lại đúng lúc thấy Hoa Kỳ lộ ra cái đầu trọc, cười nói: “Thằng nhóc mày vươn cổ nhìn gì đấy?”

Hoa Kỳ theo bản năng sờ sờ đầu: “Không có chuyện gì, tùy tiện xem một chút.”

“ĐM, mày cho rằng đây là chợ bán thức ăn à, còn tùy tiện xem một chút.”

Hoa Kỳ bĩu môi: “Tôi ngủ.” Nói xong Hoa Kỳ liền rút đầu về, mới vừa đóng cửa Bàng Suất liền túm cửa tiến vào: “Đừng ngủ sớm như vậy, trước chà xát tắm rửa giúp tao, hôm nay tao vừa hủy thạch cao, không tắm khó chịu muốn chết.”

Hoa Kỳ đã rất mệt mỏi, từ chối nói: “Hôm nay bãi công, ngày mai lại nói.”

Bàng Suất làm sao cho phép Hoa Kỳ từ chối? Đã sớm cầm quần áo cởi sạch sẽ, chậm rãi đi tới phía dưới vòi hoa sen, miệng còn nói: “Tao ngứa chết rồi đây, nhanh tới.”

Hoa Kỳ càng nghe càng cảm thấy lời Bàng Suất nói thật bất nhã, một dòng nước màu vàng, nhếch miệng cười nói: “Nhột anh tự mình gội đi.” [Đàm: Kỳ ca lại nghĩ đến mấy chuyện oox nữa rồi đây .=]

Bàng Suất ý thức được ý của Hoa Kỳ, mặt trầm xuống thuận tay quăng khăn lông ướt tới, bộp một tiếng trúng người Hoa Kỳ, bị đau Hoa Kỳ máy móc ngồi dậy: “Anh làm gì thế?”

“Tao nhột lắm, mày tới đây gội giúp tao.” Bàng Suất vô lại cười cười, thỉnh thoảng còn chau chau mày, hạ lưu mười phần.

Hoa Kỳ bỏ khăn lông, nằm xuống lần nữa: “Mặc kệ, hôm nay tôi chà xát nhiều lắm, mệt chết đi được, nào có thời gian giúp anh gội hết ngứa.”

“Rốt cuộc có qua không?” Bàng Suất phát ra cảnh cáo.

Hoa Kỳ nhắm mắt lại nói: “Mặc kệ, tôi muốn đi ngủ.”

“Mày được, mày thật giỏi.” Nói xong, Bàng Suất xoay tay lại đóng vòi hoa sen, cả người là nước đi tới, chột nghiêng người nằm úp sấp trên người Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ theo bản năng cong chân, giận dữ hét: “Anh quá nặng, nhanh xuống, anh muốn đè chết tôi à.”

Bàng Suất hít mũi một cái, cười nói: “Có phải Trang Hào cũng đè mày ra như vậy mà làm không?”

Hoa Kỳ mở mắt, lúc này mới phát hiện lỗ mũi Bàng Suất sắp áp lên mũi của mình rồi, một hơi khí nóng phả lên trên mặt mình. Hoa Kỳ dùng sức giằng co: “Anh nhanh xuống.”

“Không xuống, tao phải khiến mày gội hết ngứa cho tao.” Bàng Suất trêu đùa.

Hoa Kỳ bị Bàng Suất đè thở không nổi, bất đắc dĩ ngược đầu hất to miệng hô hấp: “Anh mau dậy, tôi không thở được.”

Bàng Suất hơi nâng thân thể, lúc Hoa Kỳ muốn giãy giụa hắn dùng lực đẩy chân Hoa Kỳ ra, thuận thể nằm ở giữa hai chân cậu.

Đồng phục làm việc trên người Hoa Kỳ rất mỏng, cảm giác chỉ có một tầng lụa, mà Bàng Suất tắm qua nước, trên người còn ẩm ướt, lúc phía dưới bị đụng vào, Hoa Kỳ rõ ràng cảm thấy ẩm ướt.

“Hoa Kỳ tôi hỏi cậu, lúc Trang Hào chơi cậu có phải dùng tư thế này hay không?” Bàng Suất cười đùa nói.

Hoa Kỳ tức giận nói: “Mắc mớ gì tới anh, nhanh đứng lên cho tôi.”

“Ngượng ngùng à?” Bàng Suất chống tay hai bên Hoa Kỳ đỡ thân thể dậy, cái mông dùng sức đỉnh mấy cái: “Có phải thảo mày như vậy hay không?”

Hoa Kỳ thật mệt mỏi, thuận miệng mắng: “Anh xuống nhanh cho tôi.”

Bàng Suất thuộc loại thích mềm không thích cứng, càng làm trái hắn, hắn lại càng muốn tiếp tục làm: “Học được cách mắng chửi người đứng không? Được, vậy tao không xuống, xem mày có thể làm gì.” Bàng Suất bắt đầu nhích người, mặc dù cách một tầng đồng phục làm việc thật mỏng, nhưng lúc hắn đụng vào, Hoa Kỳ vẫn cảm thấy đau.

Bàng Suất ít nhất hai tuần không có làm chuyện đó, khi hắn đè ép Hoa Kỳ làm bộ thì nhị đệ thậm chí có xu thế ngẩng đầu.

Hoa Kỳ cảm thấy phía dưới có một thứ nửa mềm nửa cứng chĩa vào, mặt đỏ sẫm nói: “Bàng Suất anh nhanh xuống, tôi giúp anh tắm kỳ còn không được sao?”

“Giờ mới đồng ý? Chậm, hôm nay tao chơi mày một lần được không?” Bàng Suất càng nói càng cười, động tác càng nhanh.

Hoa Kỳ bị hắn đụng rất đau, đặc biệt là nơi dẫn dẫn, bị đụng đau.

Bàng Suất chơi không chán, dứt khoát không làm theo ý Hoa Kỳ, lại khó có thể dừng tay. Đúng lúc này, cửa nhà tắm đột nhiên mở ra, phục vụ ngoài cửa mới vừa mở miệng nói chuyện liền bị một màn trước mắt kinh hãi khó có thể lên tiếng.

Hoa Kỳ nghe được cửa có động tĩnh, vội vàng ngẩng đầu lên xem, vốn tưởng rằng chỉ có phục vụ mà thôi, khi nhìn thấy bên cạnh hắn còn có một người, nội tâm động một cái liền đứt dây cung.

Lúc Bàng Suất thấy Trang Hào đã dừng động tác, hắn vốn tưởng Trang Hào sẽ xông tới động thủ với hắn, ai ngờ Trang Hào đứng tại chỗ rất lâu không động, Bàng Suất cảm thấy chơi không có ý nghĩa, liền nâng cao nhị đệ nửa mềm nửa cứng đứng lên, mỗi một bước đi, nhị đệ ở dưới người hắn còn lắc lư mấy cái.

Trang Hào liếc nhìn Bàng Suất, lại nhìn Hoa Kỳ nằm ở trên giường ấm, mặt không chút thay đổi, trong lòng lại tức giận như lửa.

Bàng Suất đi tới vò hoa sen, vắn vỏi nói: “Gió nào thổi mày tới?”

Trang Hào hừ lạnh một tiếng không để ý Bàng Suất, lại nói với Hoa Kỳ: “Mặc quần áo đi theo tôi.”

Hoa Kỳ không dám chậm trễ, vội vàng cởi đồng phục trước mặt Trang Hào cùng Bàng Suất, sau khi đổi quần áo xong, cúi đầu lướt qua Trang Hào chạy ra ngoài cửa đi.

Hoa Kỳ đứng ở cửa Ngũ Hành chờ Trang Hào ra ngoài, đợi năm phút đồng hồ mới thấy Trang Hào đi ra khỏi cửa kính lớn, khi anh ra khỏi cửa, Hoa Kỳ vội vàng cúi đầu, cảm như hén không dám hé răng.

Hoa Kỳ không biết tại sao mình chợt dạ, rõ ràng chuyện gì mình cũng không làm, giữa Bàng Suất cũng trong sạch, nhưng cậu lại chợt dạ, dửng dưng mở miệng giải thích ình cũng không có. Len lén liếc nhìn Trang Hào đang đi về phía bên này, anh tức giận mười phần, sắc mặt âm trầm, đi bộ thật giống như gió, dưới tình huống này, Hoa Kỳ càng khó có thể lên tiếng.

51. Chương 51: Đừng Nói Đi Là Đi Như Thế

Hoa Kỳ cho rằng giữa mình và Bàng Suất thật sự không có gì, Trang Hào mặc dù hiểu lầm nhưng giải thích đi giải thích lại rồi cũng sẽ qua, nhưng mà nhìn thấy sắc mặt đó của Trang Hào, Hoa Kỳ bỏ đi tất cả ý niệm, lúc này chỉ có thể lộn chết không sợ nước sôi, rốt cuộc vẫn im lặng giống như lần trước, để mặc cho Trang Hào đánh một trận tới bời.

Lúc Trang Hào đi đến bên cạnh cậu, Hoa Kỳ cúi đầu không lên tiếng, Trang Hào vòng qua cậu lên xe, kết quả cậu còn đứng im đấy, Trang Hào giận vô cùng, hạ cửa kính xe xuống mắng: “Cậu làm gì đó nữa, mau lên xe nhanh lên.”

Hoa Kỳ sợ, khẽ run rẩy vội vàng mở cửa lên xe.

Trang Hào khởi động xe, chạy thẳng về đoàn xe của mình, trên đường, Trang Hào cứ nhìn chăm chăm phía trước, nhíu miệng nói: “Hoa Kỳ cậu giỏi thật đấy.”

Hoa Kỳ nghe Trang Hào không gọi cậu là Hoa tiểu cẩu nữa mà là gọi thẳng tên đầy đủ, lo lắng dùng khóe mắt dòm ngó anh.

Trang Hào liếc qua Hoa Kỳ, nói: “Hoa Kỳ, nếu không hay là như vậy đi, cậu đi theo Bàng Suất được không? Vừa hay tôi cũng không cần lo lắng giải thích với mẹ tôi, chúng ta kết thúc ở đây?”

Hoa Kỳ chỉ cảm thấy lỗ mũi đau xót, càng cúi đầu thấp hơn, vì che giấu tâm tình lo lắng, Hoa Kỳ không thể làm gì khác hơn là ngồi nghịch ngón tay của mình, vẩn vơ vẩn vơ.

Trang Hào thấy cậu không nói lời nào, lại nói: “Sao vậy? Cậu không muốn à?”

“Hả?” Hoa Kỳ chợt ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ hồng, mặc dù không có nước mắt nhưng chẳng khác muốn khóc là bao.

Trong lòng Trang Hào vô cùng căng thẳng, tiếp tục nhìn thẳng về phía trước lái xe, mắt nhìn thấy sắp tới đoàn xe, Trang Hào dừng xe, ven đường mua hai chai nước và hai gói thuốc lá, lúc trở lại xe Hoa Kỳ vẫn ngồi cúi đầu như cũ, Trang Hào hừ lạnh một tiếng khởi động xe chạy vào đoàn xe. Trang Hào dừng xe vài hiên trong sân, lúc xuống xe, một giọt nước lạnh leo từ trên mái hiên chảy vào trong áo anh.

“Mẹ nó...” Trang Hào thỉnh thoảng mắng một câu, Hoa Kỳ không phòng bị khẽ run rẩy, Trang Hào thu hết phản ứng của Hoa Kỳ vào trong mắt, từ từ mở miệng cười.

“Anh về rồi à?” Quách Tĩnh đang ở đoàn xe với mấy anh em, thấy Trang Hào liền cột nhả trêu đùa vài câu.

Trang Hào cau mày nói: “Trời ngày càng ấm lên rồi, chúng ta mau dọn dẹp lại sân của đoàn xe, nhìn đi, khắp nơi đều là nước, chả mấy ngày nữa là nóng lên thì sân thành đồng bùn mất.”

“Trở lại liền chỉ thị công việc, em phát hiện anh chẳng biết mệt mỏi là gì cả.” Quách Tĩnh liếc nhìn mặt bàn, vội vàng thét: “Đội lát nữa, ông đây còn có thể làm nhiều hơn nữa.” Quách Tĩnh vung tay đuổi theo bốn người ra ngoài, đi rồi lại quay đầu nói: “Em biết rồi, mai em sẽ tìm người đến dọn.”

Trang Hào không để ý đến hắn, tự nhiên đi về phía phòng nghỉ, thỉnh thoảng lại quay đầu phát hiện Hoa Kỳ không yên lòng nhìn chằm chằm cái bàn, Trang Hào lại càng điên hơn, đổi hướng trở về giờ chân đá một cái vào hông của Hoa Kỳ: “Nhìn gì nữa, không mau đi nhanh lên?”

Hoa Kỳ che miệng, như một làn khói chạy nhanh về phòng nghỉ.

Quách Tĩnh nhìn hai người bọn họ, trêu ghẹo nói: “Sao vậy? Hoa Kỳ lại chọc giận gì anh à?”

“Cút đi, đi mà đánh bài của cậu.” Trang Hào bước nhanh đi theo, vừa trở về phòng nghỉ Hoa Kỳ đã quy củ ngồi ở trên giường gạch, đầu cúi xuống, Trang Hào cởi áo vét tông, bên trong chỉ mặc một cái áo sơ mi màu xám, anh xem thường không thèm liếc nhìn Hoa Kỳ, ngồi sang bên cạnh nghiêng chân, trong tay vuốt vuốt một gói thuốc lá chưa mở.

Hoa Kỳ không biết Trang Hào đang nhìn cái gì, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên lại cúi ngay đầu xuống, cứ ngó nghiêng từ nãy đến giờ.

“Anh, em và Bằng Suất thực sự không có gì mà.” Hoa Kỳ vừa run vừa nói, giọng nói có chút khàn khàn.

Trang Hào tiện tay vút hộp thuốc lên trên bàn, không thèm liếc, nói: “Tôi biết.”

“Vậy tại sao anh lại giận?” Hoa Kỳ hỏi ngược lại.

Trang Hào vẩy vẩy tay: “Tôi không quan tâm đến vấn đề ấy, chỉ đang nghĩ nếu mẹ tôi biết quan hệ của hai chúng ta, có chết cũng nhất định sẽ phản đối, tôi thấy hay là nhân cơ hội này chúng ta cắt đứt luôn cho rồi.”

Hoa Kỳ đã sớm nghĩ tới sẽ có một ngày như thế, nhưng tâm cậu tương đối rộng rãi, mọi việc đều không xem nặng lắm, hơn nữa cậu cảm thấy cậu và Trang Hào có thể qua một ngày là tốt một ngày, xem ra, lúc này là thời điểm tốt để chấm dứt.

Hoa Kỳ chịu đựng mũi cay cay, gật đầu nói: “Em biết rồi.” Hoa Kỳ từ trên giường đất đứng lên, chậm rãi đi tới cửa, mỗi một bước Hoa Kỳ cảm thấy tâm mình xoắn lại như bánh quẩy, đau dữ dội, chua xót lợi hại hơn.

Trang Hào nghiêng đầu nhìn cậu, thấy cậu chuẩn bị bước ra khỏi cửa liền nói: “Định đi đâu hả?”

Hoa Kỳ rút tay về, nức nở nói: “À. Em muốn về nhà.”

“Về cái gì con mẹ nó nhà nào, ngồi lại đây cho tôi, tôi còn chưa nói hết đâu.” Trang Hào chỉ chỉ giường, Hoa Kỳ ngoan ngoãn đi tới ngồi xuống, nhẹ giọng nói: “Anh nói đi.”

Trang Hào móc móc lỗ tai: “Cậu hôm nay thật khác thường, chẳng có chút níu kéo gì sao?”

Hoa Kỳ cúi đầu lẩm bẩm, Trang Hào cau mày nói: “Cậu lẩm bẩm gì đấy?”

“À. . . . Không có gì, dù sao sớm muộn gì cũng có ngày phải chia cách, hiện tại đúng là dịp thích hợp.” Hoa Kỳ xiết chặt ngón tay, cúi đầu nói tiếp: “Anh thích phụ nữ, sớm muộn gì cũng phải kết hôn. . . .”

“Vậy ý của cậu là hôm nay chúng ta chấm dứt luôn sao?” Trang Hào cười híp mắt hỏi, giọng nói rất là kỳ quái.

Hoa Kỳ gật đầu một cái, ừ một tiếng.

Vừa dứt lời, còn chưa kịp nhìn phản ứng của Trang Hào, Trang Hào đã vọt tới, giơ tay nắm cổ áo Hoa Kỳ dùng sức xé ra, đè Hoa Kỳ xuống giường gạch, ngay cả giày cũng không thèm cởi đã leo lên giường đá vào mông Hoa Kỳ một phát: “Cậu dám, cậu cùng người khác lén phét ở bên ngoài, tôi còn không thể nói hai câu sao? Trước kia tôi bảo cậu cút sao cậu không cút hả? Con mẹ cậu. . . .” Trang Hào bị chọc tức, anh vốn không muốn làm gì, nhưng mà cảm thấy mình gần đây đã quá nuông chiều Hoa Kỳ nên cậu có chút quá, bắt đầu không xem anh là gì rồi. Trang Hào cho rằng, anh nói lời kia xong Hoa Kỳ sẽ cọt nhả xin lỗi anh rồi cũng qua, không ngờ thằng nhóc này tưởng thật, còn tính rồi đi nữa.

Hoa Kỳ ôm đầu không lên tiếng, Trang Hào liên tiếp đá vài cái, mặc dù không dùng sức mấy, nhưng mà chân anh đang đi một đôi giày da cứng nên lực đạo cũng không thể coi là nhẹ được.

Trang Hào đá mấy cái rồi mới ngừng lại, thở hổn hển ngồi chồm hổm, một tay đem áo xách Hoa Kỳ, mặt đối mặt chỉ mặt Hoa Kỳ nói: “Cậu giỏi, tôi cho cậu hai lựa chọn, một là cậu nghỉ việc ở chỗ Bàn Suất, hai là chúng ta chia tay, từ nay sẽ không còn quan hệ gì nữa.”

Hoa Kỳ hít mũi một cái, không dám lên tiếng.

“Tôi đang hỏi cậu đấy, đừng có mà giả ngu.” Trang Hào cực kỳ tức giận.

Hoa Kỳ ngẩn ra, vội vàng nói: “Sáng mai em sẽ đi từ chức. . . . Em sẽ không đi làm nữa, đồ cũng không lấy, dù sao cũng không đáng tiền, anh xem vậy được không?”

Trang Hào thuận miệng hừ hừ, cúi đầu nhìn giường gạch đã bị anh đập đầy dấu chân bùn đất, anh nhảy xuống khỏi giường gạch, đi qua Hoa Kỳ ngồi cạnh cậu, đưa tay vòng qua, dùng sức ôm cậu vào trong ngực, nói: “Đây là lần thứ hai anh đánh em, em hãy tự mình suy nghĩ tại sao mà ra nông nổi ấy đi.”

Hoa Kỳ uất ức trong lòng, lúc anh ôm cậu, cậu đã không kìm nén được cảm xúc mà òa khóc, mà cậu khóc không khác gì sấm vang cả, nghe rất dọa người.

Trang Hào cúi đầu, nhìn Hoa Kỳ cái đầu trọc của Hoa Kỳ, phía trên tóc đã bắt đầu mọc lên ra rồi, anh giơ tay vuốt ve đầu cậu, đau lòng nói: “Em thì giỏi rồi, đội nón xanh cho anh mà còn có mặt mũi khóc?”

“Hừ. . . . Không có mà, là tại hấn để lên mà.” Hoa Kỳ kêu khóc, trong lòng uất ức ai có thể biết.

Trang Hào thở dài: “Anh căn bản không phải để ý cái đấy. Anh tức giận là vì em nói đi là đi à? Em thật là vô lương tâm, biến anh thành như vậy rồi còn dám phủi mông bỏ đi.” Trang Hào ôm mặt Hoa Kỳ, nhìn cậu nức nở cười nói: “Anh thật hoài nghi em có yêu anh thật hay không, nói đi là đi được ngay sao?”

Hoa Kỳ hít mũi một cái, trợn mắt nhìn anh: “Em đâu có muốn đi đâu, là anh ép em mà.”

“Em giỏi, bình thường nhìn thật thông minh, đến lúc quan trọng sao lại ngu đột suất như thế?” Trang Hào lại ôm Hoa Kỳ vào lòng, cầm chổng ở đỉnh đầu cậu, cọ cọ mấy cái, nhẹ giọng nói: “Mới vừa rồi có đau hay không?”

Hoa Kỳ ừ một tiếng: “Đau, rất đau.”

“Vậy em có nhớ vì sao anh đá em không hả.”

Hoa Kỳ cảm thấy khóc cũng rất lãng phí thể lực, đặc biệt là khóc tê tâm liệt phế, mệt muốn đứt cả hơi. Cậu suy nghĩ một lúc, lúc nghĩ ra rồi, trong lòng cảm thấy thật nhẹ nhõm, lại nhìn Trang Hào, thấy anh vẫn ngồi an tĩnh như thế.

Hoa Kỳ nói cậu đối bụng.

Trang Hào hỏi cậu muốn ăn gì.

Hoa Kỳ nói muốn ăn Gà ti mật.

Trang Hào nói anh chưa từng ăn bao giờ, món đó bán ở đâu?

Hoa Kỳ nói ở gần Cổ Lăng có bán.

Trang Hào kêu Hoa Kỳ chờ, anh mặc chỉnh tề rồi đi ra khỏi phòng nghỉ.

Nửa giờ sau, Trang Hào trở lại, không những chỉ mua Gà ti mật, còn mua thêm cho Hoa Kỳ một túi thức ăn lớn. Hoa Kỳ dòm vào trong túi, còn thấy có cả tôm chiên, cậu rất tò mò anh mua ở đâu, Trang Hào chỉ cười cười, cởi áo vét, đem tôm chiên vào bếp.

Không lâu sau, Trang Hào bưng đĩa ra ngoài, đầy cả đĩa tôm chiên thơm phức khiến Hoa Kỳ rất muốn ăn.

Trang Hào còn đổ ra một chút nước tương, vừa lột vỏ tôm vừa nói: “Trên đường anh còn đi vào siêu thị nữa, chỉ còn có chừng này thôi, nên anh mua nốt.” Trang Hào bóc hết một con tôm, chấm nước tương rồi đưa qua.

Hoa Kỳ đang ăn Gà ti mật, cũng không đưa tay nhận mà hé miệng ngậm lấy cả tôm và ngón tay Trang Hào.

Trang Hào cười nói: “Em đang cố tình quyến rũ anh đấy à?”

Hoa Kỳ lặp lại, khẽ mỉm cười, hai mắt khóc sưng đỏ, hít mũi một cái nói: “Anh à, đây gọi là vừa đám vừa xoa, em phải tận tình hưởng thụ mới đúng chứ.”

52. Chương 52: Đầu Giường Đặt Gần Lò Sưởi Sẽ Trả Lại Cho Em

Trang Hào kể lúc có đoàn xe của chính mình, mãi làm việc nên tính tình cũng hòa hoãn hơn nhiều, trừ người khác tới bối mồm, dường như không còn động tí là đi đánh người nữa. Hơn nữa anh cảm thấy, đánh người thật ra cũng chẳng có gì là tốt cả.

Trang Hào ngồi tổng kết ưu khuyết điểm của Hoa Kỳ, ưu điểm chẳng thấy đâu, vô tâm vô phách có tính không?

Về phần khuyết điểm, vậy đơn giản quá nhiều, đếm không xuể.

Trang Hào động thủ lần thứ hai, Hoa Kỳ sẽ không đến Ngũ Hành làm việc nữa, ngày qua ngày nhàn nhã, ban ngày ngủ đến tối lại ngồi chơi với Trang Hào trong ký túc xá.

Đúng rồi, Quách Tĩnh từ trong nhà cầm máy vi tính tới đây, Hoa Kỳ không biết đánh chữ, ngón tay cứ di tới di lui trên bàn phím. Trang Hào mặt dù không lên mạng, nhưng sẽ biết đánh chữ, vì vậy anh không có việc gì làm liền cười nhạo Hoa Kỳ một trận.

Mỗi lần Hoa Kỳ bị cười nhạo, cậu đều cười hì hì không lên tiếng, hoặc là lại như con cún con chạy đến đùa nghịch Trang Hào.

Trong lúc này cuộc sống của hai người trôi qua thật thư thả.

Tiết trời càng ngày càng ấm, băng đã tan, cây cối bắt đầu nảy lộc non.

Từ sáng sớm, Hoa Kỳ đã bị Trang Hào lôi từ trong chăn dậy, Trang Hào mặc áo sát nách, ngồi ở đầu giường hút thuốc lá, Hoa Kỳ ngáp ngáp nhìn ngoài cửa sổ, cười nói: “Cuối cùng đã đến mùa động dục rồi.”

Trang Hào đang hút thuốc liền sặc, ho khan mấy tiếng mới nói: “Học cái vớ cái vẩn, tối không chịu đi ngủ sáng lại nằm ườn ra.”

“Haizzz, biết sao được.” Hoa Kỳ bò qua, ôm cổ Trang Hào, lay người anh liên tục.

Trang Hào bị cậu lay chóng cả mặt, nói: “Em cứ không chịu về nhà, ở lại đây với anh hoài thế, mẹ em không đi tìm em sao?”

Hoa Kỳ bất đắc dĩ nói: “Em nào dám về nhà, mỗi lần trở về mà không đưa mẹ tiền, lão thái thái cứ cằn nhằn em hoài, nặng hơn là đập cho em một trận đấy.”

Trang Hào trêu ghẹo nói: “Tình cảm mẹ con được cân đong đo đếm bằng tiền à?”

“Gần như thế đấy.” Hoa Kỳ nhếch miệng cười, gác chân lên đùi Trang Hào, hỏi: “Đói bụng rồi, tí nữa ăn gì đây?”

Trang Hào véo vé khuôn mặt của Hoa Kỳ, nói: “Một lát nữa em tự đi ăn đi, tí anh có việc đi ra ngoài, chiều mới về cơ.”

“Anh đi đâu vậy?” Hoa Kỳ cố ý liếc anh: “Có phải làm chuyện xấu sau lưng em không?”

Trang Hào cười khanh khách không ngừng: “Có làm gì cũng không để em biết đâu.”

“Anh cho rằng em sẽ không biết á?” Hoa Kỳ bĩu môi nói.

“Vậy em nói đi, làm sao mà em biết được?”

Hoa Kỳ cười nói: “Anh mà làm gì, trở về cười quần em gửi một phát là đoán được liền.”

Trang Hào kinh ngạc nói: “Em đúng là hơn cả chó nữa.” Trang Hào hít một hơi phả khói, vứt điều thuốc đi: “Tí nữa ăn cơm xong rồi thì dọn phòng đi, nhân tiện đem quần lót hôm qua anh cởi đi giặt đi.”

Hoa Kỳ không tình nguyện nói: “Không dọn, không giặt, em là người giúp việc của anh à?”

“Hê, em một ngày ăn của anh, dùng đồ của anh, nhờ em giặt có cái quần lót mà cũng không chịu à? Hơn nữa, quần lót không phải do hôm qua em liếm nên mới biến thành vậy hay sao?” Trang Hào hướng góc tường liếc mắt nhìn, chặc một tiếng: “Đừng nói nhảm, nhanh đi giặt đi, không giặt anh đuổi em ra ngoài đấy.”

“Biết rồi.” Hoa Kỳ lẩm bẩm nói: “Mau đi đi, đừng đứng trước mặt em, ngứa mắt.”

Trang Hào cười không nói, xuống giường thay quần áo, lúc ra cửa liền để trên bàn 200 tệ: “Quách Tĩnh ở đây, tí nữa em và cậu ấy đi ăn cơm, chiều anh sẽ về.”

Hoa Kỳ nằm trên giường gạch: “Biết.”

Sau khi Trang Hào đi, Hoa Kỳ lại nằm trên giường thêm một lúc lâu mới ngồi dậy mặc quần áo, vừa đứng Quách Tĩnh tới đây gõ cửa.

“Tĩnh ca ca tới?” Hoa Kỳ cười đùa nói.

Quách Tĩnh cau mày nói: “Đừng gọi như vậy, nghe rất ghê tởm.”

Hoa Kỳ xem thường: “Tĩnh ca ca, anh đang coi em là Dung muội muội sao?” Hoa Kỳ một tay che mặt, chỉ lộ ra một con mắt không ngừng chớp.

Quách Tĩnh bĩu môi nói: “Đừng có mà nói nhảm, anh bảo tôi dẫn cậu ra ngoài ăn cơm.”

“Đã chuẩn bị xong lâu rồi, đi thôi.” Hoa Kỳ đi theo Quách Tĩnh ra khỏi phòng nghỉ, gần đây có mấy cửa hàng cơm nhỏ.

Thức ăn đem lên đủ, Quách Tĩnh tự mình rót một ly rượu nói: “Sao dạo này anh không thấy cậu đi làm ở Ngũ Hành nữa?”

Hoa Kỳ gật đầu nói: “Không đi, anh ấy không cho em đi.”

“Không đi thì được, Bằng Suất không phải là thứ gì tốt.”

Hoa Kỳ cười nói: “Làm sao anh biết?”

Quách Tĩnh giương mắt liếc Hoa Kỳ, tiếp tục cúi đầu gấp thức ăn, nói: “Bọn anh đều cùng nhau lớn lên, trước kia thì không có gì, nhưng bây giờ tôi thấy hẳn là người chỉ biết có tiền.” Quách Tĩnh ăn mấy miếng xong lại nói: “Chương Viễn và hẳn hợp tác lâu rồi đi? Lúc này Chương Viễn xảy ra chuyện hẳn không chịu giúp, còn ép Chương Viễn hủy hợp đồng, kết quả Chương Viễn chỉ lấy trở về 60% tiền đầu tư, chỉ có ngần

ấy tiền thì làm sao hần trả nợ được? Nghe anh ấy nói, hai ngày này Chương Viễn đang định bán nhà, ba mẹ hần đang ở nhà dọn dẹp đấy.”

Hoa Kỳ sững sốt, ngây ra: “Nghiêm trọng như thế sao?”

Quách Tĩnh cười nhạo nói: “Đáng đời, anh biết thế nào rồi cũng xảy ra mà. Tôi mà là hần chắc chắn không không biết xấu hổ đi vay tiền anh Hào, mà bây giờ chưa chắc anh ấy đã có số tiền kia!”

Hoa Kỳ không biết Trang Hào có bao nhiêu tiền, nhưng mà cậu có thể đoán, Trang Hào bây giờ đang rất khó khăn, không như ngày trước nữa rồi.

“Đúng rồi, mấy ngày nữa là ngày 1/4, đã nghĩ ra cách gì chưa?” Quách Tĩnh cười hỏi.

Hoa Kỳ tiếp tục vui đầu ăn cơm, nhai nói: “1/4 là ngày gì?”

Quách Tĩnh liếc mắt: “Ngày Cá tháng Tư đó, tôi muốn kiếm một biện pháp giày vò anh Hào.”

Hoa Kỳ vỗ tay một cái: “Em quên mất, để chuyện này em làm cho, đảm bảo sẽ thành công.”

Hoa Kỳ ở đoàn xe trong thời gian này, dần thân với Quách Tĩnh, không có chuyện gì đều ở chung đánh bài với hần, Hoa Kỳ không có tiền, Trang Hào ở một bên hậu thuẫn, thua tính Trang Hào, thắng toàn bộ về Hoa Kỳ, đây là một vụ mua bán lỗ vốn.

Sau khi ăn cơm xong, Hoa Kỳ và Quách Tĩnh đi về, Quách Tĩnh vừa hút thuốc lá vừa nói: “Quên hỏi cậu, buổi tối cậu ở đâu?”

Hoa Kỳ ngơ ngẩn: “Ở phòng nghỉ, sao vậy?”

“Có thể ở chỗ khác không?” Quách Tĩnh hỏi ngược lại.

“Bình thường không phải đều như vậy sao, có gì không ổn à?” Hoa Kỳ nghi ngờ nói.

Quách Tĩnh ngậm lấy điếu thuốc nói: “O, cậu chưa biết gì à?”

“Biết gì?”

“Haizzz, tôi tưởng anh nói cho cậu rồi, Tôn Nguyên Tiểu Tiểu vừa về, anh ra ga đón cậu ta rồi.”

Hoa Kỳ sững sốt một chút: “À, đó là em họ của anh ấy đúng không?”

“Ừ, đang chuẩn bị đi du học.”

Hoa Kỳ suy nghĩ một chút: “Vậy bây giờ cũng tháng Tư rồi, cậu ta chưa đi học sao? Mà sao lúc tết không thấy cậu ta về?”

“Lúc ấy cậu ta đi du lịch, bây giờ về làm giấy tờ gì đó, nghe anh nói thế.” Quách Tĩnh vứt tàn thuốc vào trong nước, cười nói: “Đã lâu tôi không gặp cậu ta rồi.”

“Vậy buổi tối cậu ta đến phòng nghỉ ký túc xá sao?”

Quách Tĩnh gật đầu một cái: “Chắc vậy, cậu ta về nhà cũng không có chỗ ở, bà ngoại cậu ta ở nhà cậu ta, làm gì còn chỗ.” Quách Tĩnh về đoàn xe, nói với Hoa Kỳ: “Tôi còn có việc, cậu tự về nhé.”

Hoa Kỳ ừ một tiếng, tự trở về phòng nghỉ.

Tôn Nguyên Tiểu cái tên xa lạ này chẳng ở trong đầu Hoa Kỳ được bao lâu, rất nhanh đã bị đá văng đi nơi nào. Hoa Kỳ nhớ Trang Hào dọn đồ dọn dẹp phòng, phơi quần áo rồi ngồi xem TV, chán chết đối kênh liên tục mà chẳng có gì để xem.

Buổi chiều đến, lúc tầm 3-4 giờ Trang Hào lái xe vào sân đoàn xe, Hoa Kỳ nghe được tiếng động liên chạy vọt tới cửa sổ nhìn, Trang Hào mở cửa xuống xe, bên kia có thằng nhóc choai choai nhảy ra, mặc áo len màu cà ri, phía dưới mặc quần thường, đi một đôi giày hơi cao. Chỉ thấy cậu ta hớn hớn nói gì đó với Trang Hào, chốc lát sau hai người đã xách hành lý đi về phía phòng nghỉ ký túc xá.

Hoa Kỳ vội vàng trở lại trên giường gạch, làm bộ như đang xem TV.

Cửa mở ra, gió lạnh cũng ào đến, Trang Hào mang theo Tôn Nguyên Tiểu đang cười vào cửa.

Hoa Kỳ có chút co quắp, ngồi xếp bằng ở trên giường, nhìn chăm chăm cửa.

“Vào nhà đi.” Trang Hào xách hành lý đi vào trước, liếc nhìn Hoa Kỳ hỏi: “Ăn cơm chưa?”

Hoa Kỳ gật đầu một cái: “Ăn rồi.”

Trang Hào đặt rương hành lý ở góc tường, quay người lại nói cùng Tôn Nguyên Tiểu: “Giới thiệu cho nhóc một chút, đây là Hoa Kỳ, anh em của anh.”

Tôn Nguyên Tiểu phát tay một cái: “Xin chào, tôi là em họ của anh ấy.”

Hoa Kỳ lễ phép cười: “Biết rồi, rất hay nghe anh ấy nhắc đến cậu.”

“Thật sao? Anh ấy hay nhắc đến tôi sao?” Tôn Nguyên Tiểu đi tới, cởi áo len bên ngoài ra, nói: “Chắc anh ấy lại nói xấu tôi nhiều lắm chứ gì.”

“Không có, anh ấy khen cậu học rất giỏi.” Hoa Kỳ cười đùa nói.

Tôn Nguyên Tiểu cũng cười, nói tiếp: “Anh, cho em ít giấy, em muốn tải.”

Trang Hào cau mày nói: “Cậu có thể đừng ghê tởm như vậy được không? Trong nhà vệ sinh có sẵn giấy rồi.”

Tôn Nguyên Tiểu nhếch miệng cười: “Dạ dày em bên trái đau bên phải đau, hình như là có chuyện rồi.”
Tôn Nguyên Tiểu ôm bụng, như một làn khói biến ngay vào bồn cầu.

Trang Hào cởi áo vét ra ngồi bên cạnh Hoa Kỳ nói: “Anh thấy em và cậu ta thật giống, đều ngốc.”

Hoa Kỳ dựa vào Trang Hào nói: “Em mà là anh em của anh à?”

Trang Hào hí hóp cười: “Hay là anh nói với cậu ta em là tình nhân của anh? Bạn giường? Hay là bà xã đây?” Trang Hào giơ tay lên nắm gương mặt Hoa Kỳ: “Ngộ nhỡ nói thật cậu ta bị dọa, người ta là sinh viên, chúng ta không so được với cậu ta.”

“Em cũng đâu muốn thế.” Hoa Kỳ liếc mắt, trong lòng rất không vui, cứ có cảm giác lời Trang Hào vừa nói là để ình nghe, người ta là sinh viên có ăn có học, mình là một nhân viên tầm kì sao so được với người ta?

Trang Hào đưa tay ôm Hoa Kỳ nói: “Buổi tối em ngủ đầu giường đặt xa lò sưởi, anh ngủ ở giữa.”

Hoa Kỳ bĩu môi: “Em họ của anh là nhất, đối xử với em giảm không phanh. Nháy mắt từ đầu giường đặt gần lò sưởi chuyển qua đầu giường đặt xa lò sưởi là sao?”

Trang Hào chặc một tiếng: “Chân của cậu ta không tốt, không thể để bị lạnh, chăm sóc một chút đi, dù sao ở hơn 10 ngày sẽ đi, đến lúc đó sẽ ngủ đầu giường đặt gần lò sưởi sẽ trả lại cho em.”

53. Chương 53: Tới Một Phát Không?

Hoa Kỳ cho rằng có ngủ đầu giường đặt gần lò sưởi hay không đều được, cậu còn biết lượng sức mình, Trang Hào và Tôn Nguyên Tiểu có quan hệ như thế nào? Trước kia đã từng nghe Trang Hào nói qua, Tôn Nguyên Tiểu và Trang Hào lớn lên cùng nhau từ bé, chỉ cần nhìn thái độ của Trang Hào khi nhắc đến cậu ta cũng có thể thấy Trang Hào đối tốt với Tôn Nguyên Tiểu như nào rồi.

Cho nên, trong lòng Hoa Kỳ giờ vô cùng khó chịu, nhưng vẫn phải cố mà nén xuống, cũng may là Hoa Kỳ là người rất rộng rãi, rất nhiều chuyện đều không để vào trong lòng, nếu đổi lại là người khác chỉ sợ vào lúc đã cãi nhau với Trang Hào rồi.

Hoa Kỳ hiểu rất rõ vị trí tình cảnh của mình, trong mắt Tôn Nguyên Tiểu, mình cũng chỉ là người ngoài, dù sau lưng Trang Hào có nói lời dục dăng đến mấy vẫn không thể để bị phát hiện được.

Tôn Nguyên Tiểu lúc ở gần Trang Hào thì chẳng để ý đến ai nữa, về phần Quách Tĩnh cùng thợ lái trong đoàn xe chỉ xem anh em họ tình thâm, hoàn toàn không nghĩ lệch đi, chỉ có Hoa Kỳ tự mình ngồi nhìn ăn dấm chua.

Trang Hào nói, Tôn Nguyên Tiểu đi đã hơn một năm không về, cho nên phải tiếp đãi cậu thật tử tế.

Tôn Nguyên Tiểu cũng không khách sáo, Trang Hào vừa nói thể cậu liền đề nghị buổi tối cùng đi sà n nhảy.

Hoa Kỳ đối với sà n nhảy vô cùng lạ lẫm, ở thành phố dù tiêu cái gì thì cậu cũng chẳng bao giờ nghĩ đến tiêu tiền vào mấy thứ đó. Hoa Kỳ từng nghe Tiểu Lý nói qua, sà n nhảy thành phố chúng ta vào phải tiêu 50-80 tệ là ít. Vừa nghe đến câu này, Hoa Kỳ liền lập tức buông ta đi thử, thăm nghĩ, 80 tệ đủ inh đi tắm 4 lần.

Cho nên, khi Tôn Nguyên Tiểu đề nghị đi sà n nhảy, Hoa Kỳ cũng muốn đi thử xem.

Trước khi đi, cả đám chuẩn bị lên đường, Tôn Nguyên Tiểu ở trong phòng nghỉ của Trang Hào chuẩn bị mãi mà chưa xong, Hoa Kỳ và Trang Hào mặc quần áo thể thao đứng đợi ngoài cửa, hai tay cho vài túi áo, không phải cậu lạnh, mà là đã quen động tác như thế.

Không lâu cửa phòng mở ra, Tôn Nguyên Tiểu từ bên trong đi ra, Hoa Kỳ nhìn cậu không khỏi âm thầm chắc lưỡi hít hà, ánh mắt theo dõi cậu khó có lời để nói.

Tôn Nguyên Tiểu mặc một quần jean rách, xuyên qua cái lỗ còn có thể nhìn thấy bắp đùi của cậu, thật trắng. Trên người chỉ mặc một cái áo sơ mi màu trắng, bên ngoài khoác thêm lê đen, lúc ra cửa còn đá đá chân, đôi giày da trên chân hết sức bắt mắt.

Tôn Nguyên Tiểu thấy Hoa Kỳ nhìn mình, cười nói: “Nhìn gì vậy?”

Hoa Kỳ lấy lại tinh thần, cười nói: “Cậu ăn mặc một ghê.”

“Thế này mà cũng gọi là một á? Lúc tôi đi học ăn mặc chất hơn thế này nhiều.” Tôn Nguyên Tiểu lấy tay vuốt vuốt tóc, chỉ một lúc đã thấy đi vào nếp, nhìn cũng đủ biết là dung keo tạo kiểu.

Lúc này Trang Hào đi tới, nói: “Nhìn nhóc ăn mặc chả ra thể thống gì cả.”

Tôn Nguyên Tiểu cười đùa nói: “Như thế nào mới là thể thống?”

Trang Hào bĩu môi cười nói: “Anh thấy mấy năm nay nhóc đi học chỉ lo chăm chút cho bề ngoài tán gái mà thôi.”

Tôn Nguyên Tiểu chặc một tiếng: “Em đây đi ra ngoài học thêm kiến thức mà.”

“Rồi rồi, ra ngoài mở mang hiểu biết, chuẩn bị xong thì xuất phát đi, đầu kia anh đã nói anh em đặt bàn rồi.” Trang Hào vừa nói vừa cười.

“Được rồi.” Tôn Nguyên Tiểu đi nhanh về phía trước, Trang Hào đi bên cạnh cậu thỉnh thoảng ngoái lại nhìn Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ cảm giác có chút vụn vặt, đột nhiên cảm thấy mình và Tôn Nguyên Tiểu hoàn toàn là người của hai thế giới khác nhau.

Hoa Kỳ cúi đầu đi thông thả, trong lúc vô tình kéo khoảng cách giữa mình và Trang Hào cùng Tôn Nguyên Tiểu ra, đúng lúc này, Hoa Kỳ lại nghe thấy Tôn Nguyên Tiểu nhỏ giọng nói với Trang Hào: “Anh à, người bạn kia của anh đáng đáp cũng được, nhưng sao lại ăn mặc quê mùa thế?”

Nghe vậy, Hoa Kỳ cảm thấy rất khó chịu trong lòng.

Trang Hào vội vàng quay đầu lại liếc nhìn Hoa Kỳ, thấy cậu bình tĩnh như thường lúc này mới nhỏ giọng nói: “Ngậm miệng lại, cậu ấy ăn mặc thế nào liên quan gì đến nhóc? Hơn nữa, cậu ấy đang mặc quần áo của anh, ý nhóc đang chê anh cũng quê mùa vậy sao?”

“Em chỉ đùa vậy thôi mà.” Tôn Nguyên Tiểu trêu ghẹo nói.

Trang Hào ho khan hai tiếng: “Cái đó không gọi là quê mùa, trang phục ấy rất bình thường, nhóc mới gọi là ăn mặc người không ra người quý không ra quý đấy.”

Tôn Nguyên Tiểu nháy mắt nói: “Em mặc không đẹp trai sao?”

Trang Hào bĩu môi: “Đẹp có thể ăn thay cơm không? Hoa Kỳ so với nhóc có thể chịu được cực khổ, nếu không phải nhóc sinh ra trong gia đình khá giả thì còn lâu mới bằng cậu ấy.”

“Ngừng.” Tôn Nguyên Tiểu hừ lạnh một tiếng, mau chóng chui vào trong xe của Trang Hào.

Trang Hào đứng trước cửa xe chờ Hoa Kỳ, lúc cậu đi đến nơi liền nhỏ giọng hỏi: “Đang nghĩ gì đấy?”

Hoa Kỳ a a ô ô nói: “Không nghĩ gì hết.”

Thái độ bình tĩnh của Hoa Kỳ không khiến cho Trang Hào nghi ngờ, anh vỗ vỗ bả vai Hoa Kỳ nói: “Lên xe thôi.”

Hoa Kỳ ừ một tiếng, mở cửa xe ngồi vào ghế sau.

Sàn nhảy trong thành phố không chỉ có một chỗ của Bàn Suất, khu Hướng An có hai sàn nhảy, cái lớn nhất có hai tầng. Trên đường đi, Tôn Nguyên Tiểu và Trang Hào trò chuyện với nhau câu được câu không, ngược lại Hoa Kỳ, dù sao cũng hơi cô đơn, ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ, trong lòng ít nhiều có chút hâm mộ Tôn Nguyên.

Tôn Nguyên Tiểu rất thích tán gẫu chuyện trước kia, thỉnh thoảng còn kể chuyện cùng Trang Hào làm khi còn bé, nào là trốn học đi chơi, Trang Hào vì che chở cậu nên bị bà đánh; rồi thì lên xem phim heo bị chú phát hiện

Hoa Kỳ mới đầu cũng không để ý lắm, sau lại cẩn thận nghe phát hiện cũng rất thú vị, thỉnh thoảng cũng cười góp vui, sau đó nghĩ mình thật đúng là vô tâm vô phách.

Đến sàn nhảy thì Quách Tĩnh đã đến trước, bên cạnh còn có mấy người chưa từng thấy qua, bọn họ vừa thấy Tôn Nguyên Tiểu liền đi tới, nghe bọn họ nói chuyện Hoa Kỳ biết những người này là bạn cùng lớp cấp hai với Tôn Nguyên Tiểu.

Vào sàn nhảy, đoàn người được phục vụ dẫn tới chỗ ngồi, mọi người đều đi gọi đồ, chỉ có Hoa Kỳ một mình ngồi trong góc phòng, căn bản không cần nhắc đến.

Lúc này, Hoa Kỳ đã hối hận khi cùng đi theo, thà ở nhà ký túc xá xem TV còn sướng hơn.

Rõ ràng là người của hai thế giới khác nhau, vì sao phải cố lẫn lộn cùng một thế giới?

Trong sàn nhảy mở nhạc rất lớn, không ít nam nam nữ nữ đang nhảy, trên sàn còn có hai ông tuýp cùng một nam một nữ quần phia trên mà nhảy. Hoa Kỳ trong lúc rảnh rỗi không ai nói chuyện với, chăm chú nhìn vũ công biểu diễn trên đài.

Không lâu sau phục vụ mang nước lên, Tôn Nguyên Tiểu vỗ đùi một cái đứng lên: “Mọi người dừng ngồi ì ra đó nữa, cùng đi nhảy đi.” Tôn Nguyên Tiểu mặc dù bảo là mọi người, nhưng lại chỉ lôi kéo mỗi Trang Hào lên sàn nhảy.

Một nhóm người rối rít đi theo, chỉ để lại Hoa Kỳ cùng Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh liếc nhìn Hoa Kỳ, đẩy một ly rượu qua nói: “Sao không nói gì?”

Hoa Kỳ cười nói: “Nói gì đây? Tôi cũng chả quen bọn họ mà.”

“Cũng đúng.” Quách Tĩnh ngửa đầu nhấp một hớp bia, để lon xuống rồi lại nói: “Tôi cũng không muốn tới, cùng đám nhóc này chán muốn chết.” Nói đến đây, Quách Tĩnh nhìn Hoa Kỳ nở nụ cười: “Hoa Kỳ, tôi cảm thấy cậu và Nguyên Tiểu thật khác nhau.”

Hoa Kỳ gật đầu một cái: “Chắc vậy.”

“Mặc dù tuổi không kém bao nhiêu, nhưng tôi cảm thấy cậu trưởng thành hơn cậu ta nhiều, cậu ta giống hệt như một đứa trẻ vậy.”

Hoa Kỳ cười không nói, định thần ngồi nhìn mọi người nhảy, Tôn Nguyên Tiểu ở bên cạnh Trang Hào trái vịn phải uốn éo, tư thế nhảy còn rất đẹp mắt, nhìn lại Trang Hào, nhảy cũng rất hăng hái, cảm thấy anh đang phiêu trong tiếng nhạc rồi.

“Không uống à?” Quách Tĩnh hỏi ngược lại.

Hoa Kỳ không sao cả nhún nhún vai, cầm một chai bia lên đụng một cái cùng Quách Tĩnh, ngửa đầu ừng ực uống gần nửa chai.

“Biết chơi xúc xắc không?” Quách Tĩnh hỏi.

Hoa Kỳ lắc đầu: “Không biết, lần đầu tôi tới đây, chẳng biết chơi gì cả.”

Quách Tĩnh vươn vai, ngáp một cái: “Thật chẳng thú vị tí nào.”

“Nhìn bọn họ nhảy vậy.” Hoa Kỳ lại nhìn lên sàn thưởng thức.

Thời gian từng giờ trôi qua, Hoa Kỳ cũng không thấy mệt, nhưng Quách Tĩnh tựa vào ghế sa lon chơi trò chơi, không lâu liền híp mắt ngủ.

Trang Hào và Tôn Nguyên Tiểu cùng bạn học cậu ta túm tụm đi ra, mặt mọi người đều đỏ bừng bừng, toàn thân đều nóng hừng hực, khi trở về, Trang Hào rất tự nhiên ngồi bên cạnh Hoa Kỳ, bàn tay đặt trên đùi cậu, dùng sức nhéo nhéo hai cái, lúc Hoa Kỳ ngẩng đầu lên nhìn anh, Trang Hào lại len lén trừng mắt nhìn cậu.

Hoa Kỳ coi như không thấy, trầm mặc như trước không nói.

Trang Hào nhăn mày muốn nói lại thôi lúc nhìn Tôn Nguyên Tiểu đang cười đùa lại đổi.

“Anh, chúng ta chơi trò cây gậy, con cạp đi.”

Trang Hào giãn lông mày, cười nói: “Không chơi, trò này trẻ con lắm, nhóc cùng bạn chơi đi.”

Tôn Nguyên Tiểu bĩu môi: “Không chơi thì thôi.” Cậu xoay người nói với người bên cạnh: “Chúng ta chơi.”

Trong lúc nhất thời chỗ này náo nhiệt hơn hẳn, Tôn Nguyên Tiểu rất lợi hại, mọi người đều không phải là đối thủ của cậu, bọn họ chơi cũng rất phóng khoáng, nếu như thua sẽ bị tát vào má.

Một vòng xuống, Tôn Nguyên Tiểu ít nhất tát mặt ba bốn người.

“Mọi người đều thua rồi, không chơi nữa.” Tôn Nguyên Tiểu khoát khoát tay, đột nhiên đem ánh mắt nhằm thẳng Hoa Kỳ nói: “Haiz, cái kia, cậu tên gì ý nhỉ?”

Hoa Kỳ chỉ chỉ chính mình, Tôn Nguyên Tiểu gật đầu một cái.

“Hoa Kỳ.”

“Đúng rồi, Hoa Kỳ, tới đây chúng ta cùng chơi.” Tôn Nguyên Tiểu khê cười đi tới bên cạnh Trang Hào: “Ngồi bên kia đi, hai chúng ta chơi.”

Trang Hào cười nhường chỗ, đợi Tôn Nguyên Tiểu ngồi xuống đưa ra hai tay nói: “Có biết chơi không?”

Hoa Kỳ lắc đầu một cái: “Không biết.”

“Không có gì, tôi dạy cậu.” Tôn Nguyên Tiểu nói luật chơi, đợi Hoa Kỳ bắt đầu có kinh nghiệm, hai người bắt đầu chơi.

“Cây gậy, con cạp, Gà.”

Tiếng nói vừa dứt, hai người trăm miệng một lời nói: “Cây gậy”

“Con cạp.”

“Ôi, tôi thua rồi.” Tôn Nguyên Tiểu sa sút tinh thần, đưa mặt qua xuýt xoa nói: “Đừng dùng sức ha.”

Hoa Kỳ mỉm cười, đưa tay sờ sờ mặt cậu rồi thu tay về, Tôn Nguyên Tiểu lui trở về: “Chơi lại đi, lần đầu tiên tôi thua đấy.”

Sau đây hết ván này đến ván khác, đến lần cuối Hoa Kỳ cũng lười đưa tay lên sờ mặt cậu ta nữa, Tôn Nguyên Tiểu lại quyết tâm không buông, cuối cùng Trang Hào mở miệng can ngăn: “Được rồi, nhóc thua nhiều lắm rồi, còn vẫn muốn tiếp tục sao?”

Tôn Nguyên Tiểu tức giận mà cười nói: “Hoa Kỳ quả thực lợi hại.”

“Đừng chơi nữa, cùng bạn ra nhảy đi.”

Tôn Nguyên Tiểu thấy vận khí không tốt, không thể làm gì khác hơn là bỏ qua, đứng dậy cùng bạn ra sân nhảy.

Đợi bạn cậu đi rồi, Trang Hào tiến tới bên cạnh Hoa Kỳ cười đùa nói: “Em thật không biết chơi sao?”

Hoa Kỳ liếc mắt: “Sao vậy? Anh cho rằng em cố tình giả vờ, sau đó nhân cơ hội đánh em họ của anh à?”

Trang Hào toét miệng chặc một tiếng nói: “Máu ghen của người này càng ngày càng lớn rồi đấy.”

Hoa Kỳ cười hì hì: “Nếu như đó không phải là em họ anh, em sẽ không cần ghen.” Hoa Kỳ vừa nói vừa đứng lên, vòng qua Trang Hào đi ra ngoài.

Trang Hào nín áo Hoa Kỳ lại, hỏi: “Đi đâu vậy?”

Hoa Kỳ xoay người lại, dùng sức hất tay của anh ra: “Đi WC.”

Hoa Kỳ đi ra khỏi ghế hỏi phục vụ rồi rời hướng WC đi, vừa mới bước chân vào nhà vệ sinh đã thấy Trang Hào đi theo phía sau vào. Lúc này trong nhà vệ sinh còn có vài người khác, Trang Hào làm như không có việc gì tự nhiên đi vệ sinh, vừa đi vừa huýt sáo, bình thường không thể bình thường hơn.

Hoa Kỳ mở phòng bên cạnh ra, cậu vốn muốn khóa cửa lại lại phát hiện khóa cửa không có, để lại một cái lỗ hổng lớn bằng ngón tay.

Hoa Kỳ cúi quần lại nghe được bên ngoài có tiếng đóng cửa sau đó cửa phòng cậu đột nhiên bị mở ra, cậu vừa quay đầu lại, Trang Hào đột nhiên vọt vào, không đợi Hoa Kỳ mở miệng nói chuyện đã trực tiếp hôn cậu.

Hoa Kỳ bị động tác bất thành hình như thế làm cho váng đầu, tay phải còn nắm chim nhỏ không buông ra.

Trang Hào hôn cậu vài cái mới buông, Hoa Kỳ hốt hển nói: “Gan lớn thật, không sợ bị người khác thấy à?”

“Nhìn thì sao, dù sao cũng không bằng ghen mạnh như em?” Trang Hào nhướng mày cười nói.

Hoa Kỳ bĩu môi nói: “Em không ăn dấm nhưng lại có chút tức giận.”

Trang Hào sững sốt: “Giận gì?”

“Em họ anh dám nói em quê mùa.” Hoa Kỳ liếc mắt.

Trang Hào cười: “Hắn nói kệ hắn, anh không thấy thế là được rồi.”

Hoa Kỳ cười nói: “Mới vừa rồi em thả hạ lưu tình, em muốn mượn cơ hội trả thù, định tát cho cậu ta sưng như đầu heo luôn.”

“Anh biết ngay là em biết chơi mà.”

Hoa Kỳ cười nói: “Em thật sự là mới biết chơi, là em anh dạy tốt thôi.”

“Thôi đi.” Trang Hào nhìn ra ngoài cửa, lúc này mới dám đưa tay ôm lấy Hoa Kỳ, nhỏ giọng nói: “Tối một phát không?”

Hoa Kỳ sững sốt: “Ở chỗ này à?”

54. Chương 54: Bị Rình Trộm?

Trang Hào không phải kẻ ngu, anh có thể nhìn ra Hoa Kỳ không vui, dù cố gắng che giấu thế nào vẫn không thoát khỏi tuệ nhãn của Trang Hào. Trang Hào nghĩ như vậy, cùng Tôn Nguyên Tiểu chơi một hai ngày để cậu ta chơi chán rồi, bản thân mình sẽ có thời gian dành cho Hoa Kỳ.

Thật ra lúc gọi đồ uống thấy Hoa Kỳ ngồi trong góc phòng, trong lòng anh cũng chẳng dễ chịu gì, lúc này mới mang theo áo này cùng đi vào nhà WC, vốn muốn dùng tới một phút để trêu chọc cậu, ai ngờ Hoa Kỳ còn tưởng thật.

Hoa Kỳ hoàn toàn không cho Trang Hào cơ hội đổi ý, khi anh không thể há mồm từ chối thì Hoa Kỳ đã nhanh chóng cởi thắt lưng của anh ra, kéo quần anh xuống.

Sáng hôm nay Trang Hào đổi một cái quần lót tam giác màu đen, hơi trong suốt

Vóc người Trang Hào tương đối bền chắc, đặc biệt là cái mông cùng bắp đùi, cứ như vậy, quần tam giác hoàn toàn bó trên người, còn có mấy sợi lông dọc theo nơi đó lộ ra.

Hoa Kỳ dán vách ngăn từ từ trượt xuống, tiến tới trước người anh cách quần lót hôn anh.

Mặt Trang Hào đỏ lên, nhị đế trong quần lót đã có phản ứng, lúc này cửa phòng vệ sinh nơi động dục, Trang Hào vội vàng giữ chặt cửa chỉ sợ có người kéo cửa ra.

Trang Hào cau mày cúi đầu nhìn Hoa Kỳ, anh cố gắng trừng mắt ý bảo Hoa Kỳ đừng làm rộn.

Lúc này tâm ma của Hoa Kỳ nổi lên, nào có thể dễ dàng thu tay lại? Cậu tiến tới trước nửa thân dưới của Trang Hào, lè lưỡi dùng đầu lưỡi xuyên qua quần lót liếm dọc xuống, lại dọc theo khe hở mà liếm lên.

Cả người Trang Hào run lên, chốc lát liền cứng lên hết.

Hoa Kỳ cột nhả nửa ngồi, cúi đầu dùng miệng cách quần lót ở phía trên nhẹ nhàng hôn.

Chỉ chốc lát sau, mọi người đều ra khỏi WC hết, bên trong khôi phục yên tĩnh.

“o0o Đại gia, em thật sự không sợ chết à?” Trang Hào tùy tiện mắng.

Hoa Kỳ ngẩng đầu lên: “Là anh nói đến một phút trước mà, em làm theo anh lại muốn đổi ý à?” Hoa Kỳ không đợi Trang Hào nói, ngồi chồm hổm lột nhanh cái quần lót của Trang Hào ra, nhanh chóng nhét vào trong miệng.

Trang Hào ngửa đầu rên lên một tiếng, vốn tưởng rằng cảm giác thoải mái sẽ lan truyền tới toàn thân, ai biết thoải mái không thấy đâu, ngược lại cảm thấy đau rất từng trận.

“Em giỏi!” Trang Hào ôm lấy đầu Hoa Kỳ, kéo cậu ra một khoảng cách với người mình, nhị đế của Trang Hào lộ ra trong không khí càng đau rát, anh đau cắn răng, phần hận nói: “Em ăn cái gì đó?”

Hoa Kỳ buồn bực nói: “Chưa ăn gì cả, chỉ có mỗi hai cái cánh gà lẫn ớt, còn lại toàn uống bia.”

Trang Hào lúc này liên tục thăm than than trong lòng, cảm giác đau rát khiến anh khó chịu: “Em thực trâu bò, muốn cay chết anh à?”

Hoa Kỳ cười xấu xa nói: “Em đâu cố ý, nhất thời quên mà thôi.”

“Em chờ đấy, xem về nhà anh làm. . .” Trang Hào không kịp nói hết lời, trong nhà vệ sinh lại có tiếng động, Trang Hào vội vàng ngừng nói, nâng cao nhị đế động cũng không dám động.

“Anh, anh có ở đây không?” Tôn Nguyên Tiểu đứng ở bồn tiểu tiện bên ngoài, quay đầu lại nhìn dãy phòng vệ sinh.

Trang Hào vừa nghe thấy tiếng Tôn Nguyên Tiểu, trong lòng liền bắt đầu hồi hộp, rốt cuộc có cần đáp lời không? Trang Hào đem toàn bộ chú ý đặt trên gười Tôn Nguyên Tiểu, lại bỏ quên mất Hoa Kỳ, lúc đầu nhúc từ phía dưới truyền đến lần thứ hai thì anh cúi đầu nhìn lại, Hoa Kỳ đã bắt đầu trượt xuống đưa liếm hết sức hăng hái rồi.

“Anh, anh có ở đây không?” Tôn Nguyên Tiểu đi tiểu xong, kéo quần lên đi tới phòng vệ sinh.

Trang Hào nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, bất đắc dĩ lên tiếng nói: “Có, sao vậy?” Trang Hào tận lực giữ vững âm thanh bình thường, cúi đầu hung hăng nhìn chằm chằm Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ vừa liếm vừa nhìn lại Trang Hào, trong ánh mắt không thể nghi ngờ nói cho Trang Hào, có gan thì anh đánh em ngay tại đây đi.

“Lúc này em gọi anh không nghe thấy à?” Tôn Nguyên Tiểu đứng ở bên ngoài nói.

Trang Hào ngược đầu: “Có nghe, có chuyện gì à?”

“Không có chuyện thì không thể tìm anh được à?”

Trang Hào lạnh lùng nói: “Không có chuyện gì thì ra ngoài chơi đi, em thích đứng ở trong nhà vệ sinh ngửi mùi sao?”

Tôn Nguyên Tiểu cọt nhả nói: “Em muốn hóng mát ở đây một tí, anh sắp xong chưa, em chờ.”

“Không cần, anh bị đau bụng, chắc phải một lúc lâu nữa.” Trang Hào liếc mắt nói đại khái.

“À đúng rồi, sao em không thấy người bạn kia của anh, cậu ta không đi WC sao?”

Trang Hào cả giận nói: “Đi vệ sinh mà cũng phải đi theo kết bạn mà đi à? Không có chuyện gì cút nhanh lên, anh đây không muốn tám dóc với nhóc lúc này.”

Tôn Nguyên Tiểu bĩu môi: “Em đi đây, anh cứ tiếp tục đi.”

Trang Hào vểnh tai nghe động tĩnh bên ngoài, xác định cửa nhà vệ sinh vang lên tiếng đóng cửa, lúc này mới dám nói với Hoa Kỳ nói: “Em còn chưa xong sao?”

Hoa Kỳ phun ra: “Anh chưa bắn thì sao em không xong được?” Nói xong lại nhét vào trong miệng.

Trang Hào tựa vào tấm ngăn, một cái tay giữ chặt cửa, đau rát phía dưới hơi hơi biết mất, lúc này Hoa Kỳ nhanh chóng công kích mãnh liệt, rốt cuộc Trang Hào rên lên một tiếng bắn vào trong miệng Hoa Kỳ.

Sau khi làm xong, Hoa Kỳ chép chép miệng, cười nói: “Đầy mùi cánh gà tấm ốt.”

Trang Hào hà hơi, lấy giấy lau qua rồi mặc quần vào, anh không đợi Hoa Kỳ, giơ tay lên cho cậu ăn tát, uy hiếp nói: “Bọn người Tôn Nguyên Tiểu đi rồi, anh nhất định sẽ đánh chết em.” Trang Hào chịu đựng phía dưới đau rất chuẩn bị ra khỏi phòng, tay mới vừa chạm vào cửa, thể nhưng nhìn xuyên qua lỗ trên cửa anh lại thấy có bóng người đứng ở ngoài, trong lòng Trang Hào cả kinh, chẳng lẽ bị người rình trộm sao?

“Đi ra ngoài đi.” Hoa Kỳ thấy Trang Hào không chịu ra ngoài, liền lên tiếng thúc giục.

Trang Hào quay đầu lại thở dài một tiếng, ánh mắt ý bảo ngoài cửa, Hoa Kỳ ít nhiều cảm thấy khẩn trương, dùng khẩu hình miệng nói: “Có người bên ngoài à?”

Trang Hào gạt đầu một cái.

Đang lúc này, cửa nhà vệ sinh mở ra.

“Con mẹ nó chứ, cậu ở trong nhà vệ sinh à? Tôi tìm cậu mãi!” Người tới chỉ nói một câu như vậy, có thể thấy được trong nhà vệ sinh đang có người, hai người cố gắng nghe ngóng, lúc sau nghe thấy tiếng cửa đóng lại.

Trong nhà vệ sinh yên tĩnh lại, Trang Hào len lén mở cửa phòng ra một cái khe, xác định không có người mới vội vàng mang Hoa Kỳ chạy ra khỏi nhà vệ sinh.

Trang Hào và Hoa Kỳ trở về chỗ ngồi lúc này, Quách Tĩnh đang bị Tôn Nguyên Tiểu chuốc rượu, Quách Tĩnh thấy Trang Hào đi tới, giơ tay chặn chai bia lại: “Anh đi đâu lâu thế.”

Trang Hào cười cười: “Ăn đau bụng mà thôi.” Trang Hào từ từ ngồi vào ghế, giữa hai chân đau đớn khiến anh cảm giác như đang ngồi trên băng dính vậy.

Hoa Kỳ lại sáng khoái tinh thần ngồi bên cạnh Quách Tĩnh, cười ha hả nhìn hân và Tôn Nguyên Tiểu chơi trò chơi.

Trang Hào khó chịu ngồi không yên, ho khan hai tiếng nói: “Hơn nửa đêm rồi, đừng chơi nữa.”

Quách Tĩnh đã muốn về từ sớm, vội vàng phối hợp nhìn đồng hồ đeo tay một cái: “Chưa gì đã qua hai tiếng rồi, nên về, mai tôi có việc cần phải làm.”

Tôn Nguyên Tiểu không cam lòng nói: “Không chơi nữa sao?”

“Đừng chơi nữa, có thời gian lại chơi sau.” Trang Hào đã đứng dậy, một mình đi ra ngoài.

Trên đường trở về vẫn y như cũ, Tôn Nguyên Tiểu cùng Trang Hào trò chuyện câu được câu không, nhưng Trang Hào hoàn toàn chẳng có hứng thú tiếp chuyện, thỉnh thoảng chỉ trả lời qua loa, Hoa Kỳ ngồi ở hàng sau hé miệng cười trộm, xem chừng lúc này Trang Hào đang chịu đựng đau khổ.

Trên nửa đường, Quách Tĩnh lái xe rẽ về nhà mình, Trang Hào chở Hoa Kỳ cùng Tôn Nguyên Tiểu trở về ký túc xá, vừa vào cửa ký túc xá, Trang Hào không nói hai lời liền vào nhà vệ sinh, Hoa Kỳ nghe được tiếng nước chảy, thật sự là nhìn không được cười.

“Cậu cười gì vậy?” Tôn Nguyên Tiểu hiểu kỳ hỏi.

Hoa Kỳ không ngừng giải thích: “Không có gì, chỉ là nhớ lại một truyện cười.”

Tôn Nguyên Tiểu nhìn Hoa Kỳ, ngáp một cái, cậu cầm hộp thuốc Trang Hào đặt trên bàn lên, tự châm một điếu, nhìn Hoa Kỳ nói: “Muốn hút không?”

Hoa Kỳ cởi quần áo thể thao: “Tôi không biết hút.”

Tôn Nguyên Tiểu lại ngáp một cái: “Buổi tối cậu ngủ ở đâu?”

Hoa Kỳ nhớ tới lời Trang Hào nói ban ngày, lại nói với Tôn Nguyên.

“Anh cậu nói chân cậu không tốt, để cậu ngủ ở đầu giường gần lò sưởi.”

Tôn Nguyên Tiểu mỉm cười nói: “Anh ấy còn nhớ chân tôi không tốt sao? Tôi cho rằng anh ấy đã quên lâu rồi.”

Chợt, cửa nhà vệ sinh mở ra, Trang Hào kéo quần đi ra, sắc mặt âm trầm nói: “Nhóc tể không? Không tắm thì đi ngủ.”

“Tắm chứ, không tắm sau ngủ.” Tôn Nguyên Tiểu dập tắt điếu thuốc, thay dép vào nhà vệ sinh.

Cửa nhà vệ sinh đóng lại, Trang Hào chợt vọt tới trước mặt Hoa Kỳ kéo áo cậu áp cậu lên giường, vung tay lên dọa nạt: “Em giỏi, lão nhị của anh sừng lên rồi.”

Hoa Kỳ cười suýt nữa đau sốc hông, lấy tay chặn trước ngực Trang Hào nói: “Đừng lớn tiếng thế, để cho em họ anh nghe thấy không tốt đâu.”

“Em đừng cậy thế, hôm nay không làm cho ra lẽ, thì anh sẽ theo họ em.” Trang Hào căm tức nhìn Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ suy nghĩ một chút, cười đùa nói: “Nếu không anh thảo em bù lại?”

“Cút đi, sừng hết cả lên rồi làm sao mà thảo?” Trang Hào bỏ Hoa Kỳ ra, từ từ úp sấp trên người cậu, nhỏ giọng hỏi: “Anh thấy em là muốn làm quả phụ có đúng không?”

Hoa Kỳ vuốt đầu Trang Hào nói: “Em không cố ý mà, chỉ nhất thời quên mất thôi.”

“Mẹ nó.” Trang Hào lẩm bẩm, hít thở thật sâu nói: “Cả ngày nay mệt muốn chết, chỉ có lúc này thoải mái nhất.”

Hoa Kỳ có chút đau lòng: “Ông xã cực khổ rồi.”

Trang Hào cười mắng: “Đồ biến thái chết tiệt.”

“Ca. Vào đây giúp em chà lưng được không?” Tôn Nguyên Tiểu đột nhiên mở cửa nhà vệ sinh, trên đầu đều là bọt, nhắm chặt hai mắt xông vào phòng hét lớn.

Trang Hào nhanh chóng từ trên người Hoa Kỳ lăn xuống, a a ô ô nói: “A. A. Cái này .”

55. Chương 55: Vụng Trộm

Tôn Nguyên Tiểu lúc còn rất nhỏ bị thủy đậu nổi khắp người, tay đứa nhỏ này còn không thành thật, cứ ngứa là gãi. Khi đó ba mẹ Tôn Nguyên Tiểu đang đứng ở đỉnh cao sự nghiệp, không có thời gian chăm sóc cậu nên gửi cậu ẹ Trang Hào trông. Mẹ Trang Hào mang Tôn Nguyên Tiểu đi khám bác sĩ, tối nào cũng sẽ nấu thuốc bắc, sau đó đổ vào thau giặt quần áo lớn cho Tôn Nguyên Tiểu tắm.

Mẹ Trang Hào không phải người kiên nhẫn, làm được có mấy ngày lại lười cho nên mọi chuyện đều rơi vào tay Trang Hào. Trang Hào khi đó đã có thể độc lập làm việc, thấy mẹ nấu thuốc xong anh liền ôm Tôn Nguyên Tiểu ngồi vào thau giặt quần áo lớn tắm rửa cho cậu.

Mới đầu Trang Hào còn đứng bên ngoài để cậu tự tắm rửa, ai ngờ Tôn Nguyên Tiểu rất thích ngồi nghịch nước, mỗi lần tắm xong lại nước văng hết cả nhà, bắt đắc dĩ Trang Hào đành phải cởi quần áo ôm cậu tắm.

Trang Hào còn nhớ, thau giặt quần áo hình tròn, hết sức to, dùng nói hai người bọn họ, dù một người trưởng thành ngồi ở bên trong tắm đều không thành vấn đề.

Sau đó, Tôn Nguyên Tiểu khỏi bệnh nhưng vẫn như cũ quần Trang Hào đòi tắm, cho đến tận lúc tốt nghiệp trung học.

Hôm nay gặp lại, lại chen chúc trong phòng vệ sinh ký túc xá chật hẹp, ánh đèn mờ mờ nhìn không rõ. Trang Hào mặc quần giữ ấm thân trên để trần chà lưng cho cậu, rất cẩn thận, rất nghiêm túc.

“Anh, anh nhìn bụng em này.” Tôn Nguyên Tiểu đột nhiên tới một câu.

Trang Hào ngơ ngẩn, khi anh nhìn bụng của Tôn Nguyên Tiểu, hiếu kỳ nói: “Nhìn bụng em làm gì, có hoa hả?”

Tôn Nguyên Tiểu cười đùa, đầu ngón tay chỉ vào một vết sẹo nhỏ trên đó: “Lúc nhỏ bị thủy đậu nên bây giờ để lại sẹo, đến nơi khác học nhìn thấy nó lại nhớ đến anh.”

Trang Hào căng thẳng trong lòng, vội vàng nói: “Em đã hơn hai mươi rồi, đã có người yêu chưa?”

Tôn Nguyên Tiểu lắc đầu: “Không có, chơi trò trẻ con ấy làm gì, tốn tiền.”

Trang Hào cười nói: “Nam tử hán đại trượng phu còn sợ tốn tiền? Thích ai thì nhanh xuống tay, nếu không bị người khác cướp mất hối hận không kịp đâu.” Trang Hào dừng một chút, còn nói: “Đàn ông bỏ tiền cho phụ nữ tiêu là điều đương nhiên, anh mặc dù trình độ học vấn không cao, nhưng vẫn nhớ rõ câu này, ví dụ như câu bà ngoại nhóc thường nói, gả cho người hán thì mặc đồ người hán ăn cơm, người ta theo nhóc...nhóc phải có trách nhiệm, có tiền nộp lên, tan việc về nhà, không đánh không mắng, như vậy mới yên bình lâu dài được, đúng không?”

Tôn Nguyên Tiểu nhếch miệng cười nói: “Thôi đi, thật cổ lỗ sĩ quá đi, bây giờ là thời đại nào rồi?”

“Dù sao cũng sẽ sống với nhau mấy chục năm, hai người ở chung đàn ông phải khiêng lên một mảnh trời, không phải sao?” Trang Hào vừa chà xát vừa nói.

“Anh.” Tôn Nguyên Tiểu kêu anh.

“Sao vậy?” Trang Hào hỏi.

Tôn Nguyên Tiểu cúi đầu, mỉm cười nói: “Trước kia bà em nói em đi theo anh chỉ biết mỗi đánh nhau, thật ra chỉ có em hiểu anh nhất.”

Trang Hào cười cười: “Thôi đi, nhóc hiểu anh được bao nhiêu?”

Tôn Nguyên Tiểu không phục nói: “Anh không tin à, em hiểu rất rõ về anh mà...anh bề ngoài du côn thể thôi, chứ thật ra rất tốt bụng.”

Trang Hào hé miệng cười: “Cảm ơn nhóc khích lệ.”

“Anh, em muốn hỏi anh một chuyện.” Tôn Nguyên Tiểu lại nói.

Trang Hào ừ một tiếng: “Nói đi.”

“Ca, anh sắp 30 rồi, sao vẫn chưa kết hôn? Em cứ nghĩ phụ nữ theo đuổi anh rất nhiều.” Tôn Nguyên Tiểu được Trang Hào chà xát ngồi lắc lự, tiếp đó lại nói: “Trước kia cháu gái bác cả không phải rất thích anh sao? Tên gì ấy nhỉ. Hàn Tĩnh đúng không?”

Trang Hào nói: “Đúng là Hàn Tĩnh, nhưng cô ấy đã lập gia đình rồi.”

“Hả? không phải cô ấy rất thích anh sao?”

Trang Hào cười nói: “Khi đó anh vội đi làm, nào có thời gian yêu đương với cô ấy, con gái người ta sao có thể phí tuổi xuân của mình mà chờ anh được.”

Tôn Nguyên Tiểu bĩu môi: “Đấy là tại cô ấy không có phúc gả cho anh, nếu ai gả cho anh, đảm bảo sẽ rất hạnh phúc”

“Thì ra trong mắt nhóc anh tốt vậy sao?” Trang Hào trêu ghẹo nói.

“Không phải sao, em chỉ luôn cảm thấy, ai ở bên cạnh anh nhất định sẽ hạnh phúc, bởi vì anh biết thương người ta.” Tôn Nguyên Tiểu vừa nói vừa cười.

Biết thương người ta? Nơi nào sẽ thương người?

Lúc này, Hoa Kỳ đang lặng yên không tiếng động áp sát cửa nhà vệ sinh, vểnh tai nghe hai người bên trong nói chuyện, nghe đến đây Hoa Kỳ nghe không nổi nữa, trở về bỏ rơi dép chui vào chăn, trong lòng tràn đầy oán khí không có chỗ xả.

Mặc dù nghe lén người khác nói chuyện là không đúng, nhưng Hoa Kỳ bắt buộc dĩ mới phải làm như vậy, nhưng bây giờ cậu bắt đầu thấy hối hận, sớm biết thế đi ngủ cho rồi, quan tâm hai người làm cái khỉ gió gì, có tới một phát bên trong không hay.

Hoa Kỳ biết, cậu đang ghen tị bởi vì Trang Hào tắm cho Tôn Nguyên. Cậu và Trang Hào biết nhau lâu như vậy, chỉ có mỗi mình tắm cho anh.

Hoa Kỳ thở dài một tiếng, ai bảo mình là tắm kì công cơ chứ?

Hoa Kỳ ở trong chăn trần trọc trở mình suy nghĩ lung tung, suy đi tính lại cuối cùng ra một quyết định, đó là mai sẽ về nhà, mắt không thấy, tâm không phiền, lúc nào Tôn Nguyên Tiểu cut đi, cậu lại ôm gối về phân giường với Trang Hào.

Trang Hào cùng Tôn Nguyên Tiểu ở trong nhà vệ sinh hơn một tiếng mới đi ra, Trang Hào lau khô tay, len lén liếc nhìn Hoa Kỳ trên giường gạch, chỉ thấy cậu nằm mặt hướng về tủ quần áo không động đậy là có thể đoán được nguyên cớ.

Trang Hào âm thầm than thở, đợi Tôn Nguyên Tiểu ra liền bảo: “Mau đi ngủ đi.”

Tôn Nguyên Tiểu gật đầu một cái: “Bạn anh ngủ rồi à?”

Trang Hào nhỏ giọng nói: “Ừ, chắc là chơi mệt quá.” |

Tôn Nguyên Tiểu không nói gì nữa, chui vào trong chăn đi ngủ.

“Thật là thoải mái.” Tôn Nguyên Tiểu nằm xuống duỗi lưng một cái, cột nhà nói: “Lâu rồi em không được ngủ qua giường sưởi, giường ở trường chẳng thoải mái tí nào.”

Trang Hào cười cười, đưa tay tắt đèn sau đó mới lên giường, nằm giữa Hoa Kỳ và Tôn Nguyên.

Trong bóng tối, Tôn Nguyên Tiểu nhỏ giọng hỏi: “Anh, anh nói không kết hôn có được không?”

Trang Hào nhẹ giọng nói: “Nhóc định sống cô độc cả đời à? Mẹ nhóc có đồng ý không?”

“Aizzz, không nói nữa, ngủ thôi.” Tôn Nguyên Tiểu quay mặt về phía tường, không nói gì nữa.

Đồng hồ trên tường tích tắc kêu, trong đêm yên tĩnh cực kì rõ ràng, mà lúc này Trang Hào lại ngủ không được, anh bắt đầu nằm đếm tiếng kim giây.

Dần dần, Tôn Nguyên Tiểu đã bắt đầu nằm im, âm thanh không lớn, chắc là ngủ rồi.

Cũng chỉ có thể vào lúc này Trang Hào mới dám hành động, vươn tay dò vào chỗ Hoa Kỳ, thấy cậu cứ đưa lưng về phía mình cả người đầy oán khí, than nhẹ một tiếng vuốt hông cậu nhéo nhẹ hai cái.

Hoa Kỳ như cũ không nhúc nhích nhưng Trang Hào biết, Hoa Kỳ nhất định đang dối, làm sao có thể ngủ được?

Trang Hào thu cánh tay về, nghiêng đầu liếc nhìn Tôn Nguyên Tiểu, sau đó chui vào trong chăn của Hoa Kỳ, từ phía sau ôm cậu, miệng tiến tới bên lỗ tai cậu thì thầm: “Tức giận à?”

Lúc Hoa Kỳ được Trang Hào ôm oán khí trong lòng lập tức trở thành uất ức, nước mắt thiếu chút nữa nhịn không được chảy ra, cậu hít mũi một cái, dùng sức vung đầu tránh.

Trang Hào ôm chặt cậu, lại nói: “Đêm nay em ghen dữ quá đấy, cậu ấy chỉ là em họ anh thôi.”

Hoa Kỳ nghe Trang Hào nói như vậy, vội vàng lật người, cùng anh mặt đối mặt, chớp mũi dãn chớp mũi nói: “Em vốn không có ấn hấn dấn, em vẫn luôn cho rằng trước kia anh đối với em tốt lắm, nhưng hôm nay em hiểu ra, so với em họ anh, đó mà cũng gọi là tốt sao? Thật ra chỉ là cái rắm thôi.”

Trang Hào nén cười, lần nữa ôm chặt Hoa Kỳ, nhỏ giọng nói: “Anh đối với em không tốt sao?”

“Không. Anh chưa bao giờ tắm cho em cả, toàn bắt em chà xát, toàn thân cao thấp, kể cả ngón chân anh cũng bắt em chà.” Hoa Kỳ bắn liên thanh, giọng nói tuy nhỏ lại có thể nghe ra oán giận tràn đầy.

Trang Hào đột nhiên nhớ mấy lời mình nói với Tôn Nguyên Tiểu lúc nãy, người ta đi theo nhóc...nhóc phải đối tốt với người ta, nghĩ đến đây Trang Hào áy náy nói: “Không sao, sau này anh sẽ giúp em tắm được chưa.”

Lỗ mũi Hoa Kỳ hơi ngứa, đó là điềm báo sắp khóc, cậu hít sâu, dán vào trước ngực Trang Hào không nói chuyện nữa.

Trang Hào cảm giác thân thể của cậu đang run rẩy, còn tưởng rằng cậu đang khóc, đưa tay sờ sờ mặt cậu nhưng không thấy ướt, lập tức thở phào nhẹ nhõm, sau đó nâng đầu Hoa Kỳ lên, không chút do dự mà hôn.

Hoa Kỳ là một hạng người gì? Không chỉ đơn giản vô tâm vô phế, chỗ chết người nhất chính là vết thương lành liền quên đau chứ nói gì ngay cả khi Trang Hào còn chưa lưu lại vết sẹo gì trên người hoặc trong lòng cậu. Vì vậy, oán khí nho nhỏ này lúc nọ hôn rơi xuống liền tan thành mây khói.

Hoa Kỳ hé miệng ghènh hớp anh, hai người tùy ý hôn.

“Ai. Tôi đánh này.” Tôn Nguyên Tiểu đột nhiên thét lên vào lúc này, Trang Hào cùng Hoa Kỳ sợ run lên, suýt nữa cắn phải đầu lưỡi đối phương.

Trang Hào ôm Hoa Kỳ không dám động, cho đến khi Tôn Nguyên Tiểu lại nói thăm đôi câu, lúc này mới yên tâm, thì ra là nói mớ.

Hoa Kỳ rung bả vai cười trộm, sau đó nhỏ giọng nói: “Chúng ta như đang len lút trộm tình vậy.”

Trang Hào thấy Hoa Kỳ cuối cùng cũng cười, thoải mái hơn nhiều, hài lòng chép chép miệng: “Ngủ đi, bà xã.”

“Anh nói gì?” Hoa Kỳ suýt nữa gọi to lên, Trang Hào vội vàng che cái miệng của cậu, tức giận nói: “Đồ biến thái chết tiệt này, mau ngủ cho anh.”

Hoa Kỳ không dám hỏi nữa, dù thế nào cậu cũng nghe được rồi.

Năm – sáu giờ sáng ngày hôm sau, Trang Hào len lén bò lại vào trong chăn của mình, sau đó lại ngủ thêm gằn gằn tiếng.

“A.” Tôn Nguyên Tiểu vặn eo bẻ cổ ngáp tỉnh lại, nghiêng đầu liếc nhìn Trang Hào, nói: “Ca, hôm nay đến nhà anh ăn cơm đúng không?”

Trang Hào híp mắt liếc nhìn đồng hồ trên tường, lại nhắm mắt lại nói: “Còn sớm mà, nhóc muốn thì tới nhà trước gì, dù sao cô của nhóc cũng ở nhà.”

Tôn Nguyên Tiểu bĩu môi, chỉ có thể đứng dậy mặc quần áo tử tế, rửa mặt đang hoảng lúc gần đi vẫn không quên cùng Trang Hào nói một câu: “Ca, em đi trước, buổi trưa em lại đến.”

“Ừ.” Trang Hào đồng ý, nhưng nào có nghe rõ cậu ta nói gì.

Tôn Nguyên Tiểu vừa đi, Hoa Kỳ đã lật chăn nhảy vào trong chăn của Trang Hào, ôm hông của anh nói: “Ông xã, chúng ta làm một hiệp đi.”

Trang Hào mơ hồ nói: “Không, anh mệt.”

“Đến đây đi đến đây đi, hôm qua em ghen chết, suýt thì tự mình tuốt ống luôn đấy.” Hoa Kỳ phe phẩy Trang Hào nói.

Trang Hào mở mắt, ngáp một cái: “Tổ tông, lúc này mới gần tám giờ, muốn làm cũng phải chọn thời gian cho đúng chứ, anh mệt lắm.” Trang Hào ôm chặt Hoa Kỳ, tiếp tục ngủ.

Hoa Kỳ thấy Trang Hào quả thật mệt mỏi, mắt còn có quầng thâm, cũng không làm ầm ĩ nữa, nghiêng đầu xem đồng hồ, bất đắc dĩ chỉ có thể ngủ thêm thôi.

Ai ngờ Hoa Kỳ ngủ một lúc liền đến trưa, khi tỉnh lại Trang Hào đã thức dậy, đang đứng trước gương thay quần áo.

“Sao anh không gọi em dậy với?”

Trang Hào cười nói: “Nhìn em ngủ ngon thế nên để em ngủ thêm một lát, mắt công em lại nói anh đối xử với em không tốt.”

“Anh phải về nhà à?”

Trang Hào ừ một tiếng: “Đứng lên, cùng về đi.”

Hoa Kỳ nhếch miệng cười nói: “Em không đi, nhà anh ăn cơm em đến làm gì, ở lại đây ăn tạm một miếng được rồi.”

Trang Hào cười cười, không có ép Hoa Kỳ, bởi vì chính mình cũng biết Hoa Kỳ đi không chừng sẽ càng thêm khó chịu.

Trang Hào chuẩn bị xong, đang cầm áo khoác chuẩn bị ra cửa, vừa ra khỏi cửa đã thấy mẹ mình từ cửa đoàn xe đi vào.

Trang Hào cau mày, hết sức buồn bực.

Mẹ Trang Hào mở cửa đi vào, bà thấy Hoa Kỳ đang ngồi trên giường gạch khẽ mỉm cười: “Dậy rồi à?”

Hoa Kỳ rõ ràng cảm thấy bà đang hỏi mình, vội vàng phụ họa nói: “Dạ vâng, cháu vừa mới dậy.”

“Mau chuẩn bị cùng đến nhà dì cùng ăn cơm.”

Hoa Kỳ vội vàng nói: “Không ạ, một lát cháu phải về nhà, nhà cháu vừa xảy ra chút chuyện.”

“Vậy à, vậy thì hôm khác nhé.” Mẹ Trang Hào nháy mắt với Trang Hào, Trang Hào vội vàng cùng bà ra cửa, đóng cửa thì Trang Hào quay đầu lại đá lông nheo với Hoa Kỳ.

“Sao mẹ lại tới đây?” Trang Hào cùng mẹ đi ra ngoài.

Mặt mẹ Trang Hào không chút thay đổi nói: “Con trai, con nói thật đi, con có phải đồng tính luyến ái hay không?”

56. Chương 56: Trên Dưới Hai Cái Miệng

“Con trai, con nói thật đi, con có phải đồng tính luyến ái hay không?”

Trang Hào chợt cảm thấy sấm sét giữa trời quang, đầu ông ông tác hưởng, vốn chuẩn bị sai bước to trên đường chuyển thành bước nhỏ, từ từ để chân xuống, Trang Hào kinh ngạc nói: “Mẹ nghe ai nói?”

Mẹ Trang Hào thở dài nói: “Nguyên Tiểu sáng sớm chạy tới nói, nói con quen biết một đồng tính luyện ái.” Mẹ Trang Hào liếc Trang Hào một cái, hai người vẫn như cũ không nhanh không chậm bước đi: “Con trai, con cũng trưởng thành rồi, mẹ không muốn xen vào chuyện của con, nhưng con phải tự mình có chủ tính, đừng đến đến lúc đó rối loạn cả lên.”

Tay Trang Hào giấu ở trong ống tay áo dần dần nắm chặt thành quyền, chịu đựng lửa giận nói: “Chuyện của con con tự mình xử lý, có phải hay không trong lòng con tự biết.”

Mẹ Trang Hào gật đầu một cái liền không nói gì nữa.

Tôn Nguyên Tiểu nói làm bà sinh ra một ít hoài nghi, nhưng chỉ cho rằng Tôn Nguyên Tiểu đùa mình, mà bây giờ bà nhìn thấy nét mặt Trang Hào biến hóa như vậy thì trống trong lòng bắt đầu gõ không ngừng.

Hoa Kỳ nằm ở trên bệ cửa sổ đưa mắt nhìn bọn họ rời đi, nhàm chán gãi gãi đầu, phía trên đã bắt đầu mọc chân tóc rồi, sờ cứ gai gai lại nhột, cậu xoay người lại đi tới trước gương nhìn, vết sẹo kia vẫn rõ ràng, đoán chừng nơi này sẽ không bao giờ mọc tóc nữa đi?

Lúc Hoa Kỳ chán đến chết, cửa túc xá đột nhiên bị người kéo ra, Hoa Kỳ quay đầu lại liếc nhìn cửa, Quách Tĩnh mặc áo ngắn tay màu trắng đi vào, lạnh run rẩy nói: “Con mẹ nó chứ, hôm nay nhìn rất ấm áp, nào biết lạnh như thế.” Quách Tĩnh ôm cánh tay trần mà vuốt ve.

Hoa Kỳ cười nói: “Anh xem đây là mùa hè sao?”

Quách Tĩnh ngồi vào trên giường gạch, kéo qua một cái trên giường đắp lên người, run lấy bầy nói: “Tôi hôm qua giặt quần áo rồi, sáng sớm phát hiện còn chưa khô, chỉ có thể tìm cái áo ngắn tay mặc vào.”

Hoa Kỳ cười cười: “Tìm tôi có việc à?”

“Tôi tìm thằng nhóc cậu làm gì, chỉ đi bộ tới đây một chút, đứng rồi, ăn điểm tâm chưa?”

“Chưa ăn.”

Quách Tĩnh quệt mồ hôi nói: “Thật đáng thương.”

Hoa Kỳ cười đùa nói: “Nếu không anh mời tôi đi ăn?”

“!@#%\$@, cậu không có cơm ăn còn phải lừa tôi sao? Mời cậu ăn cơm cũng được, nhưng tôi không thể ra khỏi túc xá.” Quách Tĩnh hất chần ra, đưa tay ra mời, nói tiếp: “Gọi đồ ăn bên ngoài đi, da lạnh Đông Bắc và thịt luộc được không?”

Hoa Kỳ đồng ý nói: “Được đó, nhiều cơm một chút.”

Quách Tĩnh từ trong túi móc điện thoại ra, gọi mấy món ăn sáng, lúc cất máy vội vàng đưa điện thoại tiến tới bên tai nói: “Ông chủ, cho thêm một ly đó.”

Hoa Kỳ đợi Quách Tĩnh cúp điện thoại, trêu ghẹo nói: “Vừa sáng sớm liền uống rượu à?”

“Trời mưa ngồi làm giày rơm, rảnh rồi không có việc làm.” Quách Tĩnh nhún nhún bả vai, sau đó chưa cuốn chăn đẩy vào bên trong cùng, hần cởi giày ngồi xếp bằng trên giường rồi cúi đầu, thế nhưng phát hiện vớ có một cái lỗ, ngón chân cái đang lộ bên ngoài, hần giật giật ngón chân cái, lúng túng nói: “Con mẹ nó chứ, bà xã không ở bên cạnh không có ai giúp may vớ một tay cả.”

Hoa Kỳ biết hần đang lúng túng, cười giỡn nói: “Thời nào rồi, cũng không phải là xã hội cũ vạn ác, còn may cái gì vớ, cởi xuống vắt, mua đôi mới không phải xong rồi.”

“!@#%\$@, mua mới không tốn tiền à? cậu biết hiện tại làm ra tiền khó khăn biết bao nhiêu không?”

Hoa Kỳ hiểu rõ điều này, đồng ý nói: “Điểm này tôi thừa nhận, làm ra tiền quá khó.”

Quách Tĩnh thở dài, hai tay chống ở trên giường nói: “Hoa Kỳ, nếu không cậu giúp tôi may lại đi?”

“Anh mơ mà, tôi may vợ cho anh á? Nhìn lại mặt mũi của mình đi.” Hoa Kỳ kéo ghế qua ngồi xuống, hai chân bắt chéo ngẩng ngẩng nói: “Đi tìm bà xã của anh ấy.”

“Con mẹ nó chứ, mời cậu ăn bữa cơm, nhờ cậu may vợ một chút cũng không được sao?”

Hoa Kỳ bĩu môi nói: “Tôi không biết.”

Quách Tĩnh liếc mắt, chặc một tiếng: “Chộc cậu thôi, dù cậu có muốn may cho tôi tôi còn không đồng ý đâu rồi, tôi sợ anh tôi biết đánh chết tôi mất.”

“Biết là tốt rồi.” Hoa Kỳ cười đùa.

Quách Tĩnh nhất thời không có chuyện gì để nói, liền ngẩng đầu nhìn lướt ra ngoài, ngay sau đó nhú mào: “Con mẹ nó chứ, đây là sao?”

Hoa Kỳ theo ánh mắt Quách Tĩnh nhìn ra ngoài, Tôn Nguyên Tiểu tức giận vội vàng đi đến túc xá bên này, vừa vào cửa liền quát um lên: “Sao nào, thật coi tôi muốn ở chỗ này lắm lắm?”

Tôn Nguyên Tiểu vừa vào đã lên tiếng mắng, nhìn Hoa Kỳ một cái đi tới trước ngăn tủ lấy hành lý của mình từ bên trong ra, vừa dọn dẹp còn vừa lắm bầm.

“Chậc, tức giận như vậy? Người nào chọc giận cậu?” Quách Tĩnh nửa đùa nói.

Tôn Nguyên Tiểu trừng mắt liếc hắt một cái: “Không có chuyện gì, nơi tồi tàn này ở không quen, về nhà.”

Tôn Nguyên Tiểu cứng rắn cắn từ chữ, Hoa Kỳ cùng Quách Tĩnh liền nghe được một tiếng vang thật lớn.

Trang Hào hung hăng đập cửa túc xá một cước, lúc đi vào sắc mặt âm trầm mà tức giận.

“Đây là sao?” Quách Tĩnh vội vàng hỏi thăm.

Trang Hào hít sâu một hơi: “Không có chuyện gì.”

Quách Tĩnh không dám hỏi, chỉ có thể đứng một bên.

Tôn Nguyên Tiểu nhanh chóng dọn hành lý, lôi kéo rương hành lý chuẩn bị đi ra ngoài, lướt qua bên cạnh Trang Hào thì Trang Hào đột nhiên mở miệng nói: “Quách Tĩnh, cậu giúp tôi đưa Nguyên Tiểu về nhà.”

Quách Tĩnh vội vàng ừ một tiếng.

“Không cần, tự tôi có chân, không cần các người phải đưa.”

Trang Hào hừ lạnh một tiếng: “Cậu cho rằng ai nguyện ý đưa hả? Mình có chân đứng không, vậy thì nhanh biến đi, về sau đừng có lắc lư trước mặt tôi.”

“Ai da má ơi, Trang Hào, anh cho rằng ai muốn lắc lư trước mặt anh? Anh và một đồng tính luyến ái ở chung một chỗ tôi nhìn đã thấy ghét.” Tôn Nguyên Tiểu quay đầu lại liếc nhìn Hoa Kỳ, cười lạnh nói: “Đừng tưởng rằng mình giấu được, ngày đó ở sân nhảy tôi vốn không đi ra nhà vệ sinh, nếu không tôi làm sao biết hai người đang làm cái gì?”

Trang Hào giận quá hóa cười: “Con mẹ nó chứ, đồng tính luyến ái thì cũng là chuyện của chúng tôi, có liên quan gì tới cậu? Tôi nói cho Tôn Nguyên Tiểu cậu biết, tôi mà không nể cậu là em tôi thì đã sớm cho cậu ăn tát, cậu còn có thể ở nơi này nói tôi sao?”

Tôn Nguyên Tiểu không chút nào thoái lui: “!@#%\$@, anh động thủ thử xem? Anh cho rằng tôi sợ anh à?”

Trang Hào cực kỳ tức giận vẩy vẩy tay: “Biến, cút nhanh lên, về sau bớt đến chỗ tôi đi.”

Tôn Nguyên Tiểu không nói hai lời lôi kéo rương hành lý ra khỏi túc xá, sắp ra khỏi cửa chính đoàn xe, đúng lúc gặp phải người đưa thức ăn tới, trong nhà ba người đều nhìn ra ngoài, chỉ thấy Tôn Nguyên Tiểu nói mấy câu với người đưa thức ăn xong liền cầm hộp lên quăng mạnh xuống đất, sau đó nhanh chóng biến mất ở trong tầm mắt ba người.

Quách Tĩnh thấy người đưa thức ăn đi tới túc xá bên này, bất đắc dĩ nói: “Mẹ, không ăn được cơm còn phải trả tiền.” Quách Tĩnh đơn độc ra khỏi túc xá, đưa tiền mua đồ ăn xong liền trở về phòng của mình.

Cửa túc xá mở toang hoác, gió thổi từng cơn vào trong nhà, không khí nóng nẩy lúc trước đã sớm tiêu tán, Hoa Kỳ run rẩy chạy đến cửa đóng cửa, khi trở về thận trọng nói: “Ca, đây là sao?”

Trang Hào giơ tay lên lau mặt một cái, cười nói: “Không có chuyện gì, mặc quần áo anh dẫn em đi ra ngoài ăn cơm.”

Hoa Kỳ ngần ra: “Anh còn chưa ăn ở nhà sao?”

“Không có.” Trang Hào đứng lên, đi tới bên cạnh Hoa Kỳ nói: “Tôn Nguyên Tiểu đi, em cứ chờ ở đây, ai tới cũng không ra, nghe không?”

Hoa Kỳ không dám không đồng ý, liên tiếp gật đầu rồi nói: “Em đói rồi, chúng ta gọi đồ ăn ở ngoài đi?”

“Không phải nói mang em đi ra ngoài ư, nhanh mặc quần áo.”

Hoa Kỳ vô lại nói: “Em không muốn động, ở túc xá ăn đi, ăn xong rồi chúng ta còn có thể đến một phát.”

Nghe thế, Trang Hào dù có bức bối trong lòng cũng sẽ không còn, giơ tay lên nhéo mặt Hoa Kỳ, du còn cười nói: “Em chưa chừa sao?”

Hoa Kỳ thấy Trang Hào tươi cười, trong bụng hơi khấn trương cũng không thấy nữa, giang hai cánh tay đi lên: “Em không phải muốn đùa anh sao, sợ anh bị giận hỏng mất.”

Hai tay Trang Hào ôm cái mông Hoa Kỳ, Hoa Kỳ lại nhắc chân kẹp lấy eo Trang Hào, hai người quay hai vòng trên đất rồi Trang Hào cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Có lúc suy nghĩ kỹ một chút, phát hiện tên biến thái chết tiệt này thật khiến người ta thích.”

Hoa Kỳ nhếch miệng cười to: “Tất nhiên, ai mà chẳng thích em.”

Trang Hào ôm Hoa Kỳ lên giường, hai người ở trên giường dính trong chốc lát liền gọi đồ ăn ngoài, đúng lúc cao điểm giờ cơm trưa, hai người từ giữa trưa mười hai giờ đợi một chút đến gần một giờ đồ ăn ngoài mới đưa tới.

Hoa Kỳ đứng ở trên giường gạch, gấp một khối thịt kho nói: “Giờ cũng đến lúc ăn cơm chiều luôn rồi.”

Trang Hào cười cười, lại gấp cho Hoa Kỳ một gấp đậu cô-ve đặt vào trong chén: “Đừng ăn quá nhanh, dạ dày không chịu nổi.”

Hoa Kỳ đâu để ý những thứ này, ăn như hổ đói nói: “Em. Em đói hỏng rồi.”

“Anh đâu có giành với em, ăn có chừng mực thôi.”

Hoa Kỳ hít mũi một cái, nuốt xuống thức ăn trong miệng nói: “Em không có thời gian.”

Trang Hào sững sốt: “Không có thời gian? Em muốn làm gì?”

Hoa Kỳ nhú lông mày, cười đùa nói: “Trước tiên để cái miệng phía trên này ăn no, một lát còn phải để anh đút cái miệng phía dưới ăn no nữa, anh nói có có thời gian không?”

Trang Hào dở khóc dở cười nói: “Hàng ngày trong đầu em đều là những thứ này?”

Hoa Kỳ vô tội nói: “Em đây vài ngày chưa làm với anh, lòng ngứa ngáy.”

Trang Hào nhún nhún bả vai cười không lên tiếng.

Hoa Kỳ tính toán giờ trò, ai ngờ ăn cơm trưa xong, Trang Hào liền bị Quách Tĩnh kéo đến phòng làm việc đi họp, dù sao Trang Hào là ông chủ nơi này, muốn nghỉ cũng phải làm xong việc mới được.

Thời gian sau đó, Hoa Kỳ ở trong nhà nằm, từ từ tiêu tan buổi chiều nhàm chán.

Trang Hào hết bận trở lại cũng đã tám giờ tối, vừa vào cửa đã nhìn thấy Hoa Kỳ cùng nằm giang tứ chi trên giường gạch mà ngủ, anh lặng yên không một tiếng động đi tới, đưa tay nắm lỗ mũi Hoa Kỳ, chốc lát Hoa Kỳ dồn sức giơ cánh tay, mở mắt ra nói: “Anh muốn em ngẹt chết sao?”

Trang Hào nhéo mặt Hoa Kỳ nói: “Có đói bụng không?”

Hoa Kỳ xoa bụng: “Đói.”

“Anh dẫn em đi ăn cơm.”

Hoa Kỳ lắc đầu một cái: “Miệng trên mặt không đói, phía dưới đói.”

Trang Hào cất tiếng cười to: “Đã mấy giờ qua rồi, chuyện như vậy em còn nhớ?”

“Ừ, bởi vì đói, cho nên nhớ.”

Trang Hào đứng dậy cởi quần áo, thuận tay tắt đèn bò lên giường, một hồi huyền não qua đi, Trang Hào thân thể trần truồng giăng chân ở trên người Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ cảm thấy khoe miệng dán vật thể mềm mại, liền lè lưỡi dùng đầu lưỡi liếm.

“Không phải đói sao, còn không ăn?” Trang Hào nhin cười không được.

Hoa Kỳ cười nói: “Em phải từ từ thưởng thức.”

“Đại gia, nhanh.” Trang Hào vừa nói vừa mắng.

Vừa dứt lời, Hoa Kỳ há mồm nhét vào trong miệng, cảm giác nửa mềm hình như càng chơi vui, cậu dùng đầu lưỡi liếm từng chút từng chút, chốc lát một cây súng liền chống đỡ ở đầu lưỡi.

Thân thể Trang Hào nghiêng về phía trước, từ từ động, vừa muốn gia tăng tốc độ, liền nghe một hồi tiếng gõ cửa dồn dập.

“Con trai, con ở trong nhà không?”

Trang Hào không lên tiếng, vẫn như cũ từ từ động.

Hoa Kỳ nắm chặt hai chân Trang Hào, vừa nghiêng đầu phun nhị đệ của anh ra ngoài, thở hổn hển nói: “Mẹ anh tới.”

“Mặc kệ bà ấy, chúng ta tiếp tục.” Anh một tay ôm đầu Hoa Kỳ, nhị đệ chống đỡ ở bên môi cậu muốn đâm vào.

Hoa Kỳ lắc đầu không há mồm.

“Con trai, con có ở bên trong thì mở cửa đi, mẹ tìm con có việc gấp.” Mẹ Trang Hào vỗ mạnh cửa, lớn tiếng la một câu: “Con trai, Chương Viễn nhảy lầu rồi.”

57. Chương 57: Đói Khát Khó Nhịn

Trang Hào mặc quần áo tử tế đi mở cửa.

Mẹ Trang Hào vào nhà xong, gạt đầu với Hoa Kỳ một cái, ngồi vào trên ghế liền móc ra một xấp tiền trong túi xách, đặt nhẹ nhàng ở trên bàn: “Con trai, đây là tiền mấy ngày trước ẹ Chương Viễn mượn, giờ một phần cũng không thiếu trả trở về.”

Trang Hào quét mắt nhìn tiền trên bàn, gạt đầu một cái: “Lòng tự trọng của Chương Viễn cao hơn con, hơn nữa một ít tiền này cũng không có tác dụng gì.”

“Chương Viễn đứa bé kia không phải đứa hư hỏng, nhưng lần này sao lại không nghĩ mở được đây?” Mẹ Trang Hào vuốt chông tiền này.

Trang Hào nghiêm túc nói: “Tình huống Chương Viễn thế nào?”

“Mẹ và cha con ăn xong cơm tối, đang ở trong nhà xem ti vi thì nghe thấy đối diện ồn ào gay gắt, quyết liệt, đi ra ngoài xem xét đúng lúc gặp thím con ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc, mẹ đi sang hỏi mới biết, Chương Viễn cùng nhảy lầu ở phòng mới bên kia.” Mẹ Trang Hào vuốt vuốt ánh mắt ửng hồng, lại nói: “Phòng mới ở lầu tám a, cao như vậy nhảy xuống đau bao nhiêu.”

Trang Hào đề nén tâm tình nói: “Bây giờ đang ở bệnh viện nào?”

“Bệnh viện Đệ Nhị Dân, con đi nhìn một chút đi, dù nói thế nào cũng lớn lên với nhau từ nhỏ.” Mẹ Trang Hào ai thán đứng lên: “Mẹ và con cùng đi, Chương Viễn đưa bé kia mẹ nhìn vẫn thuận mắt.”

“Mẹ đừng đi.” Trang Hào ngăn lại nói: “Mẹ ở trong nhà đợi, sáng mai làm chút gì ăn đưa đến bệnh viện, chắc thím con bọn họ cả đêm nay cũng không ăn được gì.”

Mẹ Trang Hào đồng ý nói: “Vậy được, mẹ đi về trước, có chuyện gì thì gọi điện ẹ.”

Trang Hào thở dài nói: “Trở về đi thôi, trên đường tối, gọi xe trở về.”

Mẹ Trang Hào không có trả lời, kéo kín quần áo ra khỏi túc xá.

“Ca, em với anh cùng đi đi.” Mẹ Trang Hào vừa mới đi, Hoa Kỳ liền không kịp chờ đợi xuống giường, một bên mặc giày vừa nói: “Một mình em ở túc xá cũng nhàn rồi, em với anh qua xem một chút đi, nói không chừng có chuyện gì có thể giúp.”

Trang Hào sờ sờ đầu Hoa Kỳ: “Em không mệt mỏi à?”

“Không mệt, em và anh cùng đi.” Hoa Kỳ cảm thấy tối hôm nay có chút lạnh, mở tủ treo quần áo ra lấy một cái áo ấm Trang Hào hay dùng khoác lên người: “Đi thôi.”

Trang Hào lái xe chở Hoa Kỳ đến bệnh viện Đệ Nhị Dân, nhiều lần hỏi thăm mới tìm được phòng giải phẫu đang cấp cứu Chương Viễn, vào lúc này mẹ Chương Viễn đã khóc kiệt sức, đang té ở trong ngực cha Chương Viễn mà nức nở.

Chương Thi dựa vào tường đứng, nghiêng đầu thấy Trang Hào nhàn nhạt nói: “Đã tới.”

Trang Hào ừ một tiếng, hỏi tiếp: “Tình huống Chương Viễn thế nào?”

Chương Thi một tay nâng cằm lên, mặt ủ mảy chau nói: “Không quá lạc quan, nhưng mà may mắn bên hoa phòng mới bên kia mới vừa xối đất, hoặc bởi vì thời tiết trở nên ẩm áp nên rất xốp.” Chương Thi thả tay xuống, ngửa đầu nói: “Nhưng mà, dù có thể giữ được một cái mạng, chắc cũng không thể.” nửa đoạn còn dư lại cứng rắn cầm trong cổ họng Chương Thi.

Trang Hào đã hiểu được đại khái tình huống, vội vàng đi tới mẹ Chương Viễn an ủi: “Thím, thím đừng lo lắng, Chương Viễn sẽ không có chuyện gì đâu.”

Mẹ Chương Viễn ngồi thẳng lên, hít mũi một cái nói: “Đã trễ thế này còn để cháu chạy tới, rõ là.”

“Thím nói lời này là khách khí rồi.” Trang Hào ngồi bên cạnh bà, từ trong lòng ngực móc ra một xấp tiền nói: “Tiền mặc dù không nhiều, nhưng có lúc khẩn cấp, Chương Viễn không chịu cầm thì thím cầm giúp cháu.”

“Ai. Trong nhà quả thật không có gì tiền, có thể bán cũng đều bán, cứ như vậy tiền còn thiếu nhiều người sẽ không trả được, Chương Viễn vì vậy mới không nghĩ mở được.” Mẹ Chương Viễn đưa tay nhận lấy tiền, nước mắt rơi xuống trong nháy mắt bà vội vàng lấy tay lau đi: “Tiền này coi như thím mượn cháu, chờ sau này tình huống chuyển tốt, thím tại trả cháu.”

“Không vội.” Trang Hào đứng dậy trở lại bên cạnh Chương Thi lần nữa, hỏi “Về sau làm thế nào? Có tìm cách chưa?”

Chương Thi cười khổ nói: “Có thể có ý kiến gì sao? Anh ra tù vẫn luôn là Chương Viễn giúp đỡ, giờ cậu ấy gặp nạn anh không thể thả tay mặc kệ, cho nên anh nghĩ tốt rồi, cục diện rối rắm này anh tới dọn dẹp, đoàn xe Chương Viễn bên kia anh nhận, mặc dù chỉ còn cái xác không thôi, về phần đất bên kia, mất thì mất, đầu cơ đất luôn luôn tồn tại nguy hiểm.”

Trang Hào cẩn thận suy nghĩ trong chốc lát, lại nói: “Đây cũng là biện pháp, nhưng lần này Chương Viễn nợ quá nhiều tiền, thời gian ngắn sợ là trả không hết.”

Chương Thi hừ lạnh một tiếng: “Tin tức Chương Viễn nhảy lầu rất nhanh sẽ truyền tới trong tai những người đó, bọn họ chỉ sợ tiền mình không lấy lại được, anh giờ đứng ra gánh món nợ, bọn họ còn ước gì, anh vốn cũng không lo lắng, nhưng mà.”

“Nhưng mà cái gì?” Trang Hào hỏi ngược lại.

Chương Thi do dự nói: “Nhưng mà nhận đoàn xe rồi, khách hàng làm ăn đi đâu tìm, khách hàng tích lũy trước kia đều đi gần hết rồi, sợ là phải đóng cửa thôi.”

“Đừng lo lắng, đến lúc đó em giúp anh nghĩ biện pháp.” Trang Hào an ủi.

Chương Thi cười cười: “Không có chuyện gì, luôn có thể tìm được đường ra.” Nói xong, Chương Thi nghiêng đầu liếc nhìn Hoa Kỳ vẫn đứng ở chỗ không xa, khẽ mỉm cười: “Hoa Kỳ cũng tới?”

Hoa Kỳ gật đầu một cái: “Ừ, tới xem một chút có thể giúp được cái gì hay không.”

Chương Thi nhếch miệng, quay đầu hướng Trang Hào nói: “Hoa Kỳ mặc dù là nam, nhưng tâm tính thật tốt, em tốt nhất đối tốt với cậu ấy.”

Trang Hào ừ một tiếng: “Em hiểu rõ.”

“Được rồi.” Chương Thi giơ tay lên khoác trên bả vai Trang Hào, dùng sức bóp mấy cái: “Về sớm một chút đi, nơi này có anh.”

Trang Hào không có trả lời, nhưng cũng không có ý đi.

Chương Thi thấy thế lại nói: “Được rồi, có tin tức anh thông báo cho anh trước tiên.”

“Tốt.” Trang Hào gật đầu với y một cái, xoay người lại lôi tay Hoa Kỳ đi ra ngoài.

Vào thang máy, Hoa Kỳ hỏi “Ca, chúng ta trở về sao?”

“Trở về đi thôi, ở chỗ này cũng không giúp được một tay, để cho người một nhà bọn họ đợi cùng nhau đi.” Trang Hào thở dài một tiếng.

Hai người trở lại tức xá đã sắp mười giờ, vào cửa Trang Hào cởi quần áo nằm ở trên giường gạch, mặt lộ vẻ mệt mỏi nói: “Hoa tiểu cầu, đi tắm lưng cho anh.”

Hoa Kỳ cởi áo khoác bông vải ném ở trên ghế: “Đợi lát nữa đi, em đi rửa chân một cái.” Hoa Kỳ xoay người lại vào nhà cầu, tắm rửa đơn giản đi lê giày chạy ra, run run nói: “Không có nước nóng rồi.”

Trang Hào hí hóp mắt nói: “Sáng mai nói chú Lý đun đi.”

Hoa Kỳ bỏ rơi giày bên giường, giạng chân ngồi trên mông Trang Hào, đôi tay theo hông của Trang Hào từ từ đi lên, sức lực có nặng có nhẹ, thỉnh thoảng còn biến đổi thủ pháp.

“Dùng sức một chút.” Trang Hào phân phó nói.

Hoa Kỳ ừ một tiếng, lại thêm sức: “Như vậy được không?”

“Ừ, cứ như vậy rất tốt.”

“Ca, anh nói Chương Viễn không sao chứ?”

Trang Hào than thở nói: “Không biết.”

Hoa Kỳ thấy Trang Hào mệt mỏi nên không nói chuyện nữa, chuyên tâm xoa bóp cho anh, nhấn gần nửa giờ, lúc này Hoa Kỳ mới ngừng tay, cúi đầu nhìn qua Trang Hào, anh giống như ngủ thiếp đi, hô hấp đều đều, lông mày nhíu chặt lúc này đã hơi giãn ra, má trái dính vào gối đầu, có vẻ ấy nhẹ nhõm.

Hoa Kỳ rón rén từ trên người anh đi xuống, kéo qua chăn đắp kín cho anh, sau đó tắt đèn nằm ở bên cạnh anh, hai cái tay ôm chặt cánh tay của anh, sau khi hít sâu một hơi nhắm hai mắt lại.

Hoa Kỳ mới vừa nhắm hai mắt lại, Trang Hào liền rút cánh tay khỏi tay cậu, sau đó vòng xuống dưới lưng cậu dùng sức kéo vào trong ngực, đến gần, Trang Hào áp tới gần Hoa Kỳ lỗ tai nói: “Hoa tiểu cầu, nếu như có một ngày anh cũng bị thua như vậy, em sẽ như thế nào?”

Hoa Kỳ chưa từng nghĩ tới những thứ này, nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Trang Hào thấy cậu vẫn không lên tiếng, còn nói: “Có phải sẽ lập tức bỏ đi hay không, nhìn cũng không nhìn anh một cái?”

“Không đâu.” Hoa Kỳ nói như chém đinh chặt sắt khiến Trang Hào ảm áp.

Hoa Kỳ vuốt cánh tay Trang Hào nói: “Ca, nói thật, em thích anh không phải là bởi vì anh có tiền.”

Trang Hào cười cười, ngay sau đó lật người kéo Hoa Kỳ lên nữa, nhẹ giọng nói: “Ngủ đi, sáng mai lại đi bệnh viện nhìn một chút.”

“Ừ.”

Một đêm này Trang Hào cùng Hoa Kỳ ngủ tương đối trầm, có lẽ là vì tâm mệt mỏi cho nên mới ngủ sâu như vậy, sâu đến cái gì cũng không cảm thấy, cho đến hơn 4h sáng, một hồi tiếng điện thoại dồn dập đánh thức hai người từ trong giấc mộng, Trang Hào đứng dậy lấy điện thoại: “A lô?”

Chương Thi ở bên kia cầm điện thoại, thật lâu không lên tiếng.

“Nói chuyện.” Trang Hào thúc giục.

Chương Thi thở dài, đơn giản khắc ra ba chữ: “Người không còn.”

Trong nội tâm Trang Hào lập bập một tiếng, giống như đàn đứt dây, anh vội kêu Hoa Kỳ, hai người vội chạy tới bệnh viện.

Mấy ngày sau, Chương Viễn nhập thổ vi an rồi, tang lễ hết sức đơn giản, người tham gia tang lễ người đều là vài bạn bè của Chương Viễn khi còn sống, còn có trong nhân viên trong đội xe tương đối được hân hạnh sóc quan tâm, Trang Hào cùng Hoa Kỳ đứng ở trong góc đại sảnh khách sạn, lúc đám người từ từ tản đi, Chương Thi từ từ đi tới.

“Mấy ngày nay em chịu khổ rồi, đi theo bạn trước bạn sau.”

Trang Hào mỉm cười nói: “Không có chuyện gì, cần phải vậy.”

“Trở về tắm rửa ngủ nghỉ một giấc đi, mấy ngày nay quả thật khiến em và Hoa Kỳ mệt muốn chết rồi.”

Trang Hào gật đầu một cái: “Vậy được, không có chuyện gì em và Hoa Kỳ đi về trước, chuyện phía sau, nếu như có cần giúp một tay cứ mở miệng.”

“Nhất định.” Chương Thi vỗ bả vai Trang Hào, ai thán nói: “Người đã đi, chúng ta vẫn phải sống như cũ.”

Trang Hào khẽ mỉm cười: “Sống cho ra hình ra dáng.” Trang Hào trở tay nắm tay Chương Thi, dùng sức bóp mấy cái sau đó nói: “Đi nha.”

Trang Hào mang theo Hoa Kỳ ra khỏi khách sạn, hai người rảnh rỗi đi bộ trên đường, đi một khoảng Trang Hào đột nhiên mở miệng nói: “Hoa tiểu cầu, chờ trời ảm áp anh dẫn em đi chơi đi, thế nào?”

Hoa Kỳ nghiêng đầu nhìn anh: “Được đó, đi đâu?”

Trang Hào suy nghĩ một chút: “Đi hồ nhân tạo thôi.”

Hoa Kỳ bĩu môi: “Mất nửa ngày trời cũng không ra khỏi khu Hướng An, anh cũng thật là tiết kiệm.”

Trang Hào không cố kỵ chút nào khoác tay lên bả vai Hoa Kỳ, ôm đi về phía trước, cười đùa nói: “Trêu em thôi, anh muốn chờ trời ảm, dẫn em đi vùng khác chơi hai ngày.”

“Này thì phải tốn bao nhiêu tiền a, có tiền không bằng ở nhà mua chút đồ ăn ngon ăn còn hơn.”

Trang Hào trêu ghẹo nói: “Em mỗi ngày chỉ biết có ăn thôi.”

Hoa Kỳ thu lại nụ cười, nhẹ giọng nói: “Ca, lúc Chương Viễn nhập liệm, sao anh không đi qua xem hân?”

Trang Hào thở dài một tiếng: “Không dám.”

Hoa Kỳ không hỏi tại sao không dám, đúng như Chương Thi mới vừa nói, người đã đi, người sống vẫn phải sống.

Sống cho ra hình ra dáng thôi.

Thành phố nhỏ vào tháng tư đã bắt đầu ấm dần, cởi ra áo bông thật dày, cả người nhẹ như yến, ngay cả tâm tình đè nén cũng bắt đầu từ từ hòa tan, ngày này, Hoa Kỳ vẫn rời giường như cũ, ngồi ở đầu giường đặt gần lò sưởi xem ti vi, vì không muốn chán chết ở đây, cậu vụng trộm nhờ Quách Tĩnh giúp cậu tìm công việc tắm kỳ, tùy nhà nào hồ tắm nào cũng được, không nhất định phải lớn.

Quách Tĩnh đồng ý xong lại đi theo Trang Hào chạy đường dài.

“Mẹ, nhàm chán muốn chết.” Hoa Kỳ ném điều khiển ti vi sang một bên, vắn eo bẻ cổ nói: “Em rồi rãnh muốn đánh rắm rồi đó.”

“Nhàn rồi không tốt sao?” Trang Hào mặc đồng phục làm việc đi vào, Hoa Kỳ nghiêng đầu nhìn anh cười khúc khích: “Em trở về rồi, không về nữa em liền chết đói.”

Trang Hào đập đập cái mông Hoa Kỳ đĩnh: “Muốn bị thảo như vậy sao?”

Hoa Kỳ vội vàng xoay người, lắc mông nói: “Cúc hoa của em đã sớm đói khát khó nhịn.”

Trang Hào dở khóc dở cười đi tới, đánh một phát lên mông Hoa Kỳ, vừa muốn nói chuyện lại nghe được Hoa Kỳ ngao kêu một tiếng: “A. Dừng thêm chút lực nữa~.”

Trang Hào gơ tay lên lại tát một cái: “Thúi chết em đi.”

Hoa Kỳ lắc lắc đít: “Ông xã Tờ rym to, mau lên đây.”

58. Chương 58: Tiết Tấu

Trang Hào bấm tay tính toán ngày một chút, hình như có đoạn thời gian không cùng Hoa Kỳ làm cái đó, gần đây có chút vội, cả người mệt mỏi quá nhiều chuyện để lo, người là như vậy, một khi thần kinh căng thẳng được từ từ buông lỏng, những ý tưởng ngổn ngang không đứng đắn trong nháy mắt từ sọ não băng ra ngoài.

Trang Hào nhìn chăm chú vào mông Hoa Kỳ đang lắc qua lắc lại, mặc dù mặc quần ngủ đơn bạc, nhưng cái mông tròn vênh lên hết sức đáng giận, eo tuyến trượt xuống, tư thế chống mông giống như đang đợi mình đến, giờ phút này, Trang Hào có ý nghĩ, đó là đặt Hoa Kỳ lên giường gạch, hung hăng thao một hồi trước.

Trang Hào lấy xuống bao tay mang lúc lái xe, đưa tay sờ soạng đũng quần một cái, bên trong không kèm được đã nóng ran, càng sâu xuống túp lều đã dựng lên, hình như vị trí cứng không đúng, anh khẽ động liền có thể cảm thấy bộ lông bị kéo đau đớn.

Hoa Kỳ đợi trong chốc lát vẫn không thấy Trang Hào bò lên, quay đầu lại híp mắt cười nói: “Anh làm gì nữa đấy?”

Trang Hào ném bao tay ở trên bàn, nói: “Mấy ngày nay chạy đường dài không tắm rửa kỹ, trên người không sạch sẽ, buổi tối tắm rửa lại thảo em.”

Hoa Kỳ nhìn lâu như vậy, thật sự không có cách nào ức chế ý tưởng chân thật nơi nội tâm.

“Nhìn lâu hư thận a.” Hoa Kỳ vừa nói vừa xuống giường, giày cũng không kịp mặc liền lôi kéo Trang Hào chạy đến nhà vệ sinh.

Vừa vào cửa nhà vệ sinh, Hoa Kỳ vội vàng khóa lại, đèn cũng không mở liền nhào tới, đôi tay ôm cổ của Trang Hào, hai chân tách ra vòng bên hông của anh, nhỏ giọng nói: “Vài ngày nay anh không trở lại, em nghĩ anh mãi.”

Trang Hào cứ đứng như vậy, không lên tiếng cũng không có động tác.

Hoa Kỳ cong môi dán đi lên thì Trang Hào từ từ hé miệng để đầu lưỡi Hoa Kỳ đi vào, hai người chuồn chuồn lướt nước thử hôn, một chút, hai chút. Đếm không hết thời điểm, Hoa Kỳ ngừng lại, mỉm cười nói: “Anh còn không có cạo râu, đâm đau chết.”

Trang Hào buồn bực cười nói: “Xuống đây đi, đồng phục làm việc của anh đều là bụi, hơn nữa còn có mùi xăng.”

Hoa Kỳ vội vàng từ chối nói: “Không có chuyện gì, em thích ngủ.” Hoa Kỳ nghiêng đầu, nằm ở trên bả vai Trang Hào dùng sức hít mấy hơi.

“Không sợ hun thối sao.” Trang Hào lúc này mới đưa đôi tay giữ chặt cái mông Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ cảm nhận nhiệt độ đôi bàn tay kia truyền tới, xúc cảm đầy cộm nặng nề này, thật sự đốt bùng lên ngọn lửa trong lòng cậu. Ngọn lửa kia đốt hết tất cả lý trí của Hoa Kỳ, vốn hai tay ôm cổ Trang Hào trong nháy mắt ôm lấy đầu của anh, đôi môi đụng vào nhau thì Hoa Kỳ hôn điên cuồng, hận không thể gặm luôn miệng lưỡi của Trang Hào. Mà Trang Hào không cạo râu, cũng hữu ý vô ý đụng vào cằm Hoa Kỳ, hơi đau nhói lại làm cho Hoa Kỳ lè lưỡi, một vòng một vòng vòng liếm cằm của anh, ở phía trên lưu lại cảm giác ẩm ướt.

Vừa hôn thôi hai người đều thở hổn hển, trong nhà vệ sinh mờ tối hai người cũng không dám nhìn đối phương một cái, không biết vì sao chỉ cần bốn mắt nhìn nhau, sẽ gặp nhanh chóng dời đi.

Hoa Kỳ cúi đầu, từ từ thay Trang Hào cởi nút áo đồng phục làm việc, lộ ra áo màu trắng bên trong, cậu tại đưa tay dò xét đi vào vuốt ve ngực anh, chạm phải núm vú đứng thẳng của Trang Hào thì Hoa Kỳ hơi ngừng lại một chút, dùng đầu ngón tay từ từ cạo hai cái ở phía trên, sau đó cảm nhận được thân thể Trang Hào có chút rung rung.

“Thả em xuống đi.” Hoa Kỳ nhỏ giọng nói một câu, Trang Hào vội vàng thả lỏng hai tay, Hoa Kỳ đứng yên trên mặt đất, hai chân trần trụ cậu lại không cảm thấy mặt đất lạnh lẽo, mà lại cảm thấy này lạnh lẽo này có thể hóa giải ngọn lửa bên trong thân thể.

Hoa Kỳ giúp Trang Hào cởi đồng phục làm việc, tiện tay ném ở trên bệ cửa sổ, tiếp đó nhắc lên cái áo màu trắng của anh rồi hé miệng, khe khẽ cắn điểm đứng thẳng trước ngực anh.

“A.” Trang Hào rên lên một tiếng, vội vàng ôm lấy đầu Hoa Kỳ nói: “Quá ngứa.”

Hoa Kỳ không để ý anh khuyên can, tiếp tục ra sức gặm.

Chỉ chốc lát sau, Trang Hào thích ứng xúc cảm như vậy, cũng không có ngăn trở Hoa Kỳ, mà là từ từ dùng đôi tay xoa nắn đầu đã mọc ra tóc của Hoa Kỳ.

“Ax.” Hoa Kỳ thế nhưng dùng sức hút mấy cái, Trang Hào cảm thấy ngực hơi nhức, mắng: “Em tính hút một chút sữa ra đây à?”

Hoa Kỳ khẽ ngẩng đầu, nhìn núm vú đã bị mình gặm đỏ đứng thẳng nói: “Nếu như có thì tốt, sữa người tương đối khá uống.”

“Thao!”

Không khí từ từ trở lại lúc trước, không có thâm trầm như mới vừa rồi, Hoa Kỳ vừa cười vừa ngồi chồm hổm, cởi ra dây lưng của Trang Hào. Trang Hào hôm nay mặc một cái quần lót hoa văn sọc, trong túi lưới đựng một cây sắt nóng, Hoa Kỳ không chút do dự dán lên.

Trang Hào vội vàng chắc một tiếng: “Hoa tiểu cầu, lời của anh nói vừa rồi em không nghe lọt tai à?” Trang Hào lôi Hoa Kỳ từ dưới thân dậy, cười nói: “Muốn ăn phải đợi một lát, tắm rửa lại nói.”

Hoa Kỳ quệt mồ hôi, tâm bất cam tình bất nguyện nói: “Em đợi không kịp.”

“Nóng lòng ăn không hết.” Giọng Trang Hào thấp dần, nửa câu sau là dính vào tai Hoa Kỳ mà nói.

Hoa Kỳ bấu môi một cái, cười nói: “Được lắm, để cho anh tắm.”

Trang Hào là cố nén tắm, bởi vì mới vừa rồi lúc Hoa Kỳ điên cuồng gặm trước ngực anh, anh liền hận không thể chọn súng đâm chọc vào, nhưng anh nghĩ lại, lại không nhẫn tâm làm như vậy.

Lúc Trang Hào tắm đưa lưng về phía Hoa Kỳ, cũng không nói để Hoa Kỳ giúp chà xát lưng cái gì, mà Hoa Kỳ đứng ở sau lưng anh không kịp chờ đợi chờ, nhìn chăm chú ở bên trong, Hoa Kỳ thấy Trang Hào đổ sữa tắm, cẩn thận tắm hạ thân thật lâu.

Vào lúc này Hoa Kỳ cũng không có ý định nhàn rỗi rồi, cởi quần ngủ, đưa tay vòng Trang Hào, bày ra lòng bàn tay tiến tới bên cạnh bình sữa tắm, Trang Hào hiểu ý, đổ không ít sữa tắm ở trên bàn tay Hoa Kỳ. Sau đó, Hoa Kỳ đưa tay ra sau lưng, dùng đầu ngón tay ở một chút xíu tiến hành khuếch trương bên trong.

Trang Hào tắm xong, giờ chậu nước nóng tưới xuống đỉnh đầu hai người, để chậu xuống anh mới xoay người, nâng cao súng nói: “Đối bụng không.”

Hoa Kỳ cột nhả nói: “Không kịp đợi, cũng không liếm.” Nói xong, Hoa Kỳ xoay người, hai tay chống ở trên cửa, chống hông lên nói: “Đến đây đi.”

Trang Hào không nói hai lời tìm đúng vị trí liền đâm đi vào.

“A.” Hoa Kỳ hơi ngửa đầu, nói không rõ là đau đớn hay sướng khoái, tóm lại một câu, cảm giác trong trí nhớ lại trở về rồi.

Trang Hào khẽ nhếch miệng, nhắm mắt cảm thụ cảm giác mềm mại khít khao này, thích ứng đi qua, lần này bắt đầu mãnh liệt đánh thẳng vào.

Trang Hào mạnh mẽ đâm tới, Hoa Kỳ rất nhanh liền không chịu nổi, hai chân run rẩy, đôi tay chống cửa cũng có chút mềm nhũn, lúc cậu muốn quay đầu lại nói đổi tư thế với Trang Hào, Trang Hào đột nhiên dùng sức đỉnh mấy cái, Hoa Kỳ không để ý đôi tay trượt liền đụng phải cửa, chỉ nghe phịch một tiếng, Hoa Kỳ liền kêu lên: “Đợi một chút.”

Trang Hào ngừng lại, nhìn Hoa Kỳ ôm đầu nói: “Anh không chơi chết em, ngược lại em bị đụng chết rồi.”

Trang Hào dở khóc dở cười nói: “Anh ngồi xuống, tự em ngồi lên.” Trang Hào xoay người lại ngồi trên ghế, tay ôm lấy Hoa Kỳ ngồi vào trên người, tìm đúng vị trí ngồi xuống.

“Tự động.”

Hoa Kỳ vô tội nói: “Tư thế này em không thích, quá khó đi.”

Trang Hào vuốt lưng Hoa Kỳ nói: “Em đưa lưng về phía anh...anh lại không thấy được mặt của em, có gì khó chịu? Nhanh động một chút.”

Hoa Kỳ thở dài, hai tay chống ở trên đùi Trang Hào, từ từ động.

Hoa Kỳ từ từ nắm giữ tiết tấu, nhẹ nhàng chậm chạp rồi nhanh chóng, hay là tại tiết tấu như vậy, không đơn thuần là mình động, chính cây thương phía dưới cũng theo tiết tấu động lên trên, Hoa Kỳ chợt cảm thấy lúng túng, lại chỉ có thể chôn giấu phần lúng túng này ở trong lòng.

Trang Hào nắm chặt hông của Hoa Kỳ, dùng sức ép xuống, Trang Hào nhìn lưng bóng loáng của Hoa Kỳ, mặc dù không trắng như con gái, nhưng tuyệt không dư thừa, thân thể Trang Hào khẽ dựa lên trước, ôm Hoa Kỳ, hai người thân mật vô cùng thì Trang Hào đột nhiên thả tay xuống, nắm nhị đệ của Hoa Kỳ.

“Hoa tiểu cầu, hình như anh chưa thấy em bắn bao giờ, em không cần giải quyết sao?” Trang Hào hiếu kỳ nói.

Hoa Kỳ ngượng ngùng nói: “Em đều tự mình lấy sau.”

“Vừa hồi tưởng cảnh tượng đó vừa tự mình lấy sao?” Trang Hào trêu ghẹo nói.

Hoa Kỳ ừ một tiếng không hề trả lời nữa, đây là lần đầu tiên cậu kích động muốn nhanh lên kết thúc một chút.

Hoa Kỳ bắt đầu gia tăng tốc độ, mà Trang Hào lại nắm cái đó của cậu nhanh chóng triệt động lên, Hoa Kỳ thoải mái hơi hít mắt lại, chốc lát liền cảm nhận được sắp bắn ra, không khỏi hô: “Dùng sức, nhanh lên một chút.”

Trang Hào sáng tỏ, đồng thời cũng tập trung tinh thần, anh nghĩ cùng Hoa Kỳ.

Mấy phút sau, Hoa Kỳ cùng Trang Hào đồng thời rên lên một tiếng, liền thở hổn hển không nhúc nhích.

Trang Hào ôm Hoa Kỳ ngồi một lát, rút tay lại nói: “Tắm một chút đi.”

Hoa Kỳ ho khan mấy tiếng, đứng ở bên cạnh Trang Hào cúi đầu, Trang Hào thấy cậu có chút thẹn thùng, cười giỡn nói: “Em cũng biết thẹn thùng?”

“Nào có, em chỉ mệt mỏi.” Hoa Kỳ cứng miệng, không để ý tới tấm liềm mặc quần ngủ định mở cửa chạy ra ngoài, nhưng cửa đẩy ra, Hoa Kỳ liền sững sờ ở cửa, bởi vì lúc này ngoài cửa đang đứng hai người, tựa vào trên tường chống tay cười đùa.

Chương Thi cùng Quách Tĩnh liếc mắt nhìn nhau, nói: “Người này, ban ngày liền đập pháo, hai người đói khát bao nhiêu hả?”

Quách Tĩnh vội vàng phụ họa: “Anh biết cái gì, tôi cùng anh ta chạy đường dài lâu như vậy, ghen sắp chết rồi, trở lại còn không thể tới trước mấy lần?”

Trang Hào vỗ lau người như cũ, đưa lưng về phía bọn họ nói: “Hai người tới có chuyện gì?”

Chương Thi nhìn Hoa Kỳ nhú lông mày, du côn cười nói: “Đương nhiên có chuyện rồi, anh tới mời Hoa Kỳ trở về nhà tắm Ngũ Hành, kỹ thuật của cậu ấy, sư phụ tắm kỳ bình thường không so được.”

Hoa Kỳ còn chưa lấy lại tinh thần từ trong khiếp sợ, ai ngờ Chương Thi lại ném ra một quả boom tấn nện trên đầu của cậu, vào lúc này cậu có chút mơ hồ, có chút không biết làm sao.

“Hoa Kỳ sẽ không về.” Trang Hào lên tiếng uyển cự lời mời của Chương Thi.

Chương Thi thở dài nói: “Em cũng đừng vội vàng từ chối anh, nghe anh nói hết rồi làm quyết định.”

“Không cần, chỉ cần Ngũ Hành còn là của Bàn Suất, Hoa Kỳ không cần trở về, em ấy ở chỗ này không thiếu ăn không thiếu mặc, không cần phần tiền này cũng chẳng sao.” Trang Hào cầm chậu nước lên từ trên đầu tưới xuống.

“Ca, anh nghe Chương Thi nói hết lời, hơn nữa em cảm thấy Hoa Kỳ cũng không thể rãnh rỗi như vậy hoài đi?” Quách Tĩnh sớm biết Chương Thi muốn nói cái gì, đương nhiên cảm thấy không có chỗ xấu, vừa đứng Hoa Kỳ cũng vụng trộm nhờ mình tìm việc làm, đây không phải là đi mòn cả giày tìm không ra, không tốn chút công thì tìm được sao?

“Đúng vậy.” Chương Thi tiếp lời, nghiêm túc nói: “Em mới vừa nói nếu Ngũ Hành còn là của Bàn Suất, em sẽ không để Hoa Kỳ đi, vậy nếu như Ngũ Hành đã không phải là của Bàn Suất, em có để Hoa Kỳ đi hay không?”

59. Chương 59: Thua Kêu Ba

Đưa đi Chương Viễn rồi, Chương Thi làm anh họ liền trở thành tâm phúc của cả nhà Chương Viễn, mẹ Chương Viễn tâm lực quá mệt mỏi, chuyện trong nhà toàn bộ giao cho Chương Thi.

Đón lấy đoàn xe Chương Viễn lưu lại, Chương Thi dứt khoát tiến hành cải cách, rất nhiều tài xế lâu năm đi theo Chương Viễn bị xa thải, thay đều là mấy khuôn mặt xa lạ. Về phần một phần nhỏ người lưu lại, đều ở đây vụng trộm chờ đợi nhìn trò hay của Chương Thi.

Bọn họ muốn nhìn Chương Thi xấu mặt, không thể nghi ngờ cũng là vì khoản nợ Chương Viễn thiếu không phải có thể trả sạch một ngày hay hai ngày.

Thời gian ngày lại ngày trôi qua, bọn họ không thể như nguyện thấy Chương Thi làm trò hề, ngược lại thấy Chương Thi thuyết phục từng chủ nợ, tiền không cần phải trả gấp, mà đoàn xe lúc này cũng có buôn bán mới.

Đoàn xe đi vào quỹ đạo, Chương Thi lại suy nghĩ chuyện hợp tác cùng Bàn Suất, Ngũ Hành Không là khối thịt béo, nếu không phải ban đầu Chương Viễn dùng tiền gấp, chắc hẳn ngay cả chính hắn cũng không bỏ được xé hợp đồng.

Chương Thi tìm được Bàn Suất lần nữa, nói thẳng vào vấn đề.

Mới đầu Bàng Suất từ chối, Chương Thi cũng không gấp, lại cùng hắn tỉ mỉ trường đàm, mười phần thành ý, hơn nữa trong vòng hai tháng lấy hai phần ba tiền vốn vùi vào Ngũ Hành, nhưng tiền đề có một điều kiện, đó là Ngũ Hành phải do bản nhân Chương Thi phụ trách quản lý, mà Bàng Suất chỉ ở nhà ngồi kiểm tiền là tốt rồi.

Không thể không thừa nhận, Bàng Suất bị buổi nói chuyện của Chương Thi nói giãn ra, cuối cùng đồng ý yêu cầu của Chương Thi.

“Như thế nào? Bây giờ có thể để Hoa Kỳ đến Ngũ Hành làm việc chưa?” Chương Thi rót đầy ly nước trà, lúc cầm lên ngón tay nhẹ nhàng quét dọc theo miệng ly.

Trang Hào chép miệng, chống tay ngồi ở trên mép giường, thái độ khó có thể làm cho người ta đọc được suy nghĩ.

“Ca, anh nói một câu xem nào.” Quách Tĩnh thúc giục.

Trang Hào như cũ không có bày tỏ, cau mày suy tư.

Quách Tĩnh thấy Trang Hào không lên tiếng, chỉ có thể quay đầu hỏi Hoa Kỳ: “Hoa Kỳ tự cậu nói, cậu có muốn trở về hay không? Cậu muốn trở về, dù ca ngăn thế nào cũng không được.”

Hoa Kỳ giơ tay lên xoa lỗ mũi, len lén nhìn Trang Hào một cái nói: “Tôi đi hay không cũng được, nhìn ca nói thế nào thôi.”

Hoa Kỳ vừa nói như thế, Trang Hào lại giãn lông mày, mỉm cười nói: “Trở về đi thôi, dù sao để cho em cứ đợi như vậy cũng không phải chuyện tốt, đàn ông tóm lại phải có công việc.”

Hoa Kỳ ở trong lòng cầu nguyện Trang Hào đồng ý, khi anh thật sự đồng ý, Hoa Kỳ không nhịn được đưa tay ôm bờ vai của anh nói: “Vây em đi trở về, nhớ em cứ tới nhà tắm nhìn em.”

Trang Hào híp mắt cười, ánh mắt rất dịu dàng.

“Haiz, tôi nói hai người các cậu có thể đừng ghê tởm như vậy sao?” Chương Thi uống cạn trà trong ly, cười nói: “Mặc dù tôi cũng thích người đàn ông, nhưng không chán ghét giống hai người các cậu như vậy, ghê tởm chết đi được.”

Quách Tĩnh ở một bên buồn cười nói: “Có đôi lời nói như thế nào nhỉ? Ai. Trong lúc nhất thời không nghĩ ra.”

“Không nghĩ ra thì đừng nghĩ nữa.” Chương Thi đứng lên: “Nếu đồng ý, vậy tôi đi về trước, đoàn xe bên kia còn có nhiều chuyện lắm, về sau có thời gian tôi và mấy cậu tụ họp.” Chương Thi phát phát tay với Trang Hào, lúc xoay người đi ra ngoài lại đột nhiên dừng bước lại, quay đầu lại nói: “Về sau Ngũ Hành là anh phụ trách, em tùy thời có thể đến xem Hoa Kỳ.”

Trang Hào nói một tiếng tốt.

Sau khi Chương Thi đi, Quách Tĩnh rất thức thời cũng đi, lưu lại hai người trong phòng nhìn nhau cười.

Hoa Kỳ định trở về Ngũ Hành vào thứ sáu tuần sau, về phần khoảng thời gian từ đây đến khi đó, cậu muốn ở bên cạnh Trang Hào.

Trang Hào cùng như thế, đẩy hết mấy công việc không quan trọng trong đoàn xe.

Đó là một sáng sớm, không khí mới mẻ nhưng cũng âm áp, sau khi rời giường Hoa Kỳ mở cửa túc xá ra, sau đó bưng chậu nước rửa mặt ngồi ở ngưỡng cửa giặt quần áo lót cùng vớ cho Trang Hào, giặt đến một nửa, Trang Hào ngáp từ giữa nhà đi ra ngoài: “Dậy sao không đánh thức anh?”

Hoa Kỳ ngẩng đầu lên, nhe răng cười nói: “Thấy anh ngủ ngon nên không gọi.”

Trang Hào dùng ngón tay nhéo má Hoa Kỳ, thuận thế liếc nhìn trong chậu, trong chậu toàn bộ đều là bọt màu trắng, Trang Hào buồn bực nói: “Giặt gì đấy?”

Hoa Kỳ từ trong chậu vớt ra cái quần lót trắng: “Tối hôm qua anh cởi ra .”

Trang Hào từ từ ngồi chồm hồm xuống, nhìn bốn phía mấy lần, xác định không có người ôm Hoa Kỳ hôn một cái, sau đó nhanh chóng đứng lên, gãi đầu nói: “Nhanh lên một chút, giặt xong dẫn em đi chơi.”

Hoa Kỳ liếm môi: “Đi chơi? Đi đâu thế?”

Trang Hào trở lại trong phòng thay quần áo, cao giọng nói: “Hôm nay Chương Thi rủ chúng ta đến hồ Chấn Hưng câu cá.”

“Vây thì tốt.” Hoa Kỳ cúi đầu, vò vò xoa nhẹ mấy cái, vắt nước liền hướng cửa đáp, Trang Hào đang ở trong nhà mặc quần, xuyên qua cửa thủy tinh thấy Hoa Kỳ đang phơi quần lót, từ khi anh vào nhà mặc quần áo đến bây giờ, trước sau chỉ có ba phút: “Hoa tiểu cầu, em cũng quá lừa gạt đi?”

Hoa Kỳ phơi xong quần lót, vẩy tay nói: “Thế là được rồi, chúng ta nhanh nhanh lên đường, đừng để Chương Thi chờ lâu, không tốt.”

“Thao.” Trang Hào dở khóc dở cười nói: “Em cứ gấp đi chơi như vậy, vừa rồi anh còn cảm động, lãng phí tình cảm a.”

Hoa Kỳ gãi gãi đầu nói: “Lần sau bù lại cho anh.”

Trang Hào cười nói: “Trở lại hăng nói đi, nhanh thay quần áo.”

Hoa Kỳ ừ một tiếng, cầm chậu nước lên hắt trên mặt đất trước cửa, trở về nhà liền không chút kiêng kỵ cởi xuống quần ngủ trước mặt Trang Hào, cởi bỏ run mông run chim mà đi tìm quần lót.

“Hửm? Quần lót đi đâu rồi?” Hoa Kỳ lật lật chăn, lại nhìn tủ treo quần áo.

“Tối hôm em cởi rồi bỏ đâu?” Trang Hào ngồi ở trên ghế lau giày da, thỉnh thoảng nhìn cái mông trắng của Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ tiền tư hậu tượng: “Tối hôm qua chúng ta không có làm a, nhưng khi ôm còn mặc, ai nha.”

Hoa Kỳ chột xoay người: “Chẳng lẽ nửa đêm anh giúp em cởi?”

Trang Hào bĩu môi: “Anh không phải biến thái.”

Hoa Kỳ hừ một tiếng: “Em là biến thái.”

“Anh thấy đúng đó.” Trang Hào cười ha hả nói.

Hoa Kỳ xoay người lại tìm trong chăn một lần, như cũ không phát hiện quần lót của mình, tức giận nói: “Thôi, không mặc.”

“Vây thì không mặc.” Trang Hào chuẩn bị xong nói với Hoa Kỳ: “Nhanh lên một chút, anh đến chỗ chú Vương bên cạnh lấy cần câu.”

“Tốt.” Hoa Kỳ bằng tốc độ nhanh nhất mặc quần áo, soi gương nhìn qua một lần, từ lúc tới Trang Hào nơi này, cậu vẫn luôn mặc bộ quần áo này, lúc này cậu có chút nhớ nhà, có chút nhớ nhưng người mẹ hấp tấp của mình.

Hồ Chấn Hưng ngay tại phía nam thành phố, thuộc một góc Khu Nam Sơn, hồ này mấy năm trước Chương Viễn khai phá ra, giờ đã trở thành nơi giải trí hưu nhân của không ít người.

Trang Hào lái xe chở Hoa Kỳ một đường đi về phía nam, chạy tới hồ Chấn Hưng Quách Tĩnh đang cùng Chương Thi bơi lội ở nơi đó, Hoa Kỳ cách thật xa nhìn trong hồ, chỉ cảm thấy hồ xanh lập lờ, nhìn xuống chút nữa có chút biến thành đen, nhìn không thấy đáy.

Hoa Kỳ chắc một tiếng: “Nước này sâu bao nhiêu?”

Trang Hào nói: “Khoảng 2 mét bảy.”

“Sâu như vậy?” Hoa Kỳ cả kinh nói: “Vây bọn họ cũng dám bơi lội ở bên trong?”

Trang Hào cười nói: “Mấy người bọn anh từ nhỏ lớn lên vùng sông nước, đừng nói 2 mét bảy, dù là mười mét cũng không sợ.” Trang Hào đưa thân về phía trước.

Hoa Kỳ sợ khẽ run rẩy, nghĩ thầm những người này thật là trâu bò.

Hồ Chấn Hưng mặc dù đã sớm không thuộc về Chương Viễn, nhưng ông chủ của nơi này cũng là an hem tốt của Chương Viễn khi còn sống, đương nhiên cũng biết Chương Thi, cho nên khi Chương Thi đến thì ông chủ khu hồ chiều đãi rất tốt, hôm nay nào cần câu, ghế nằm, thức uống, đồ ăn vặt mọi thứ không thiếu.

Trang Hào đi tới bên cạnh ghế nằm ngồi xuống, nhìn chăm chú hai người bơi lội bên trong.

Hoa Kỳ mượn cơ hội này chạy đến bên bờ ao thử nước ấm một chút, khi trở về nói: “Nước này thật lạnh, bọn họ cũng thực có can đảm khi đi xuống bơi a.”

Trang Hào cười nói: “Có sao đâu, trước kia còn bơi khi mùa đông vừa qua đó.”

“Trâu bò.” Hoa Kỳ giơ ngón tay cái lên.

Trang Hào nghiêng đầu hỏi “Biết bơi không?”

Hoa Kỳ vội vàng khoát tay: “Bơi chó có tính không?”

Trang Hào cười hì hì: “Hoa tiểu cầu biết bơi chó là bình thường.”

Đang lúc ấy thì Chương Thi cùng Quách Tĩnh hai người bơi tới, dừng lại hai tay khoác lên bờ hồ vừa dùng lực liền nhảy lên, Chương Thi tháo kính bơi nói: “Đến đây lúc nào?”

“Vừa tới chốc lát.”

Chương Thi gật đầu một cái: “Cùng anh em bơi hai vòng?”

“Không bơi, hôm nay đi gấp không mang quần bơi.” Trang Hào nhiều năm không bơi, kỹ thuật bị tụt không nói, đoán chừng bây giờ thân thể cũng không chịu được nhiệt độ nước này.

“Quần bơi còn khó sao?” Chương Thi khoa tay múa chân với Quách Tĩnh nói: “Đem quần bơi của cậu cởi ra cho cậu ta.”

Trang Hào đỏ khốc đỏ cười nói: “Chủ ý cùi bắp gì đấy, cút đi cho em.”

Chương Thi cười đùa nói: “Chỉ đùa một chút thôi.” Nói xong, Chương Thi đứng lên nói với Trang Hào: “Chờ anh một lát.”

Quách Tĩnh thấy Chương Thi đi xa, trở về chỗ nói: “Ca, rất lâu rồi không bơi chung, giờ bơi thật là có chút hoài niệm tuổi thơ của chúng ta, nếu như Văn Đào còn ở đây.”

Nói đến Vương Văn Đào, trong lòng Trang Hào căng thẳng, cau mày nói: “Văn Đào sắp tới kỳ được đi thăm, chọn thời điểm chúng ta đi thăm cậu ấy một chút.”

“Được, đến lúc đó em sắp xếp.”

Chương Thi theo đường cũ trở lại, lúc gần tới đem hai bộ trang bị bơi ném tới, Trang Hào nhanh tay lẹ mắt tiếp lấy, cúi đầu xem xét: “ĐM, anh đi lấy quần bơi sao?”

“Đúng vậy, ông chủ Trương còn không thu tiền.” Chương Thi cười nói: “Có một bộ là cho Hoa Kỳ.”

“Cậu ấy?” Trang Hào nhìn Hoa Kỳ một cái: “Nước này quá sâu, đừng cho cậu ấy xuống.”

“Sao? Hoa Kỳ không biết bơi à?”

Hoa Kỳ đương nhiên hiểu rõ mình, thuận miệng nói: “Tôi thật đúng là không biết bơi.”

“Không thì thôi vậy, chúng ta đi.” Chương Thi mang theo kính bơi: “Nhanh thay quần áo một chút.”

Trang Hào không có biện pháp từ chối Chương Thi, chỉ có thể nhắm mắt thay quần áo, khi trở về, Chương Thi cùng Quách Tĩnh đã vận sức chờ phát động, lúc Trang Hào làm nóng người xong, thúc giục: “Nhanh xuống, quy tắc cũ, người thua gọi người thắng là ba.”

“Mả mẹ nó, đều đã lớn còn chơi cái này, đổi cái khác đi.” Trang Hào mang theo kính bơi đi tới bờ ao, Hoa Kỳ đứng ở sau lưng anh, quần bơi màu đen bao quanh cái mông Trang Hào, khỏe mạnh lại tròn vểnh lên, hơn nữa thân hình Trang Hào cực tốt, nhìn mà hai mắt Hoa Kỳ toát ra kim quang.

“Đổi cái gì, chẳng lẽ anh sợ?”

“!@#%\$@, cậu cho rằng cậu kích tôi hữu dụng sao? Nhưng nếu cậu muốn gọi tôi là ba như vậy, vậy tôi sẽ thành toàn cho cậu.” Trang Hào nhảy phịch vào trong nước, lộ ra đầu miệng to thở hổn hển: “Nước này thật mẹ nó lạnh.”

“Chuẩn bị xong chưa?”

“Đến đây đi.”

Ba người một tay khoác lên ao, chuẩn bị sẵn sàng Chương Thi nói với Hoa Kỳ: “Hoa Kỳ, cậu tới hồ chuẩn bị bắt đầu.”

Hoa Kỳ vội vàng hắng giọng một cái, thét: “Chuẩn bị. Bắt đầu.”

Bọt nước văng khắp nơi, ba bóng dáng nhanh chóng xuyên qua trong nước, từng gợn sóng phá vỡ hồ sâu và đen vốn có.

“Trang Hào. Cố lên. Trang Hào. Cố lên.” Hoa Kỳ đứng ở bờ ao ráng sức reo hò, mắt nhìn thấy Trang Hào sắp đến bờ đối diện chợt bên cạnh có thằng nhóc chạy tới, sau lưng còn có một đứa đang đuổi theo, nhóc phía trước vừa chạy vừa quay đầu lại hét lớn phía sau, gần tới chỗ Hoa Kỳ vẫn không quay đầu lại, lúc Hoa Kỳ muốn tránh đã không kịp rồi, người kia cao to liền đụng Hoa Kỳ rơi vào trong ao.

Phù phù một tiếng bọt nước văng khắp nơi, Hoa Kỳ ngừng thở vẫy đạp trong ao, liều mạng nổi lên, chỉ là nước quá lạnh, Hoa Kỳ bơi mấy cái liền bơi không nổi, cảm giác đau đớn như kim đâm khiến cậu không duỗi chân được.

Đúng lúc này, Hoa Kỳ cảm giác cổ áo bị người dùng lực bắt được, dùng sức nhấc lên phía trên lộ đầu ra khỏi nước.

Hoa Kỳ từng ngum từng ngum hô hấp, cả người lạnh run lập cập, cậu được một cánh tay thật dày kéo bơi từ từ lên bờ.

60. Chương 60: Hồ Hấp Nhân Tạo

Mặc dù kỹ thuật bơi của Hoa Kỳ không tốt, nhưng đầu gì cũng sẽ bơi chớ, lúc đó ngừng thở thật sự không uống mấy ngụm nước, ngược lại lúc từ trong hồ đi ra, áo len trên người bị ngâm nước có vẻ càng nặng nề, cảm giác lạnh lẽo càng thêm mãnh liệt, cậu co rúm lại thành một đoàn run run rẩy rẩy.

Mà người lôi Hoa Kỳ từ trong nước đi ra chính là Trang Hào. Anh vốn đang bơi tận hứng, thỉnh thoảng sẽ nghe được Hoa Kỳ hô to cổ vũ mình cố lên, khi anh bơi tới đối diện trở lại thì Hoa Kỳ không kêu nữa, anh thừa dịp xoay người liếc đối diện một cái, khi đó đã mất bóng dáng Hoa Kỳ, chỉ còn lại hai thằng nhóc vể mặt khấn trương nhìn quanh trong nước.

Trong lòng Trang Hào cả kinh, bằng tốc độ nhanh nhất bơi tới.

Trang Hào liền túm lưng quần lôi Hoa Kỳ ra khỏi ao nước, cẩn thận tra xét mấy lần liền đứng dậy hướng đi tới chỗ hai thằng nhóc. Hai người này nhìn qua không khác Hoa Kỳ nhiều lắm, lúc này thấy Hoa Kỳ được người cứu lên, tâm tình khấn trương hoãn lại, ai ngờ bọn họ đang buông lỏng, Trang Hào đi tới nhấc chân liền đạp một cước.

Thằng nhóc mặc quần áo thể thao trước mặt khom lưng ôm chân, có thể thấy được Trang Hào dùng sức lớn đến đâu.

“Ai ai, có lời gì từ từ nói, đừng động thủ như vậy được chứ?” thằng nhóc phía sau đi lên trước, lại nói: “Chuyện vừa rồi là chúng tôi không đúng, chúng tôi làm náo loạn, thật là rất xin lỗi.”

Sắc mặt Trang Hào đỏ lên, không biết là vì tức giận hay là vì nước lạnh, thằng nhóc kia vừa dứt lời, Trang Hào không chút khách khí lại tặng nó một cước, mắng: “Các người đừng phải người ta rơi trong nước còn có thể ở bên cạnh xem náo nhiệt? Sao không xuống nước cứu người?”

“Chúng ta không biết bơi, nếu xuống cũng đi luôn.”

“ĐM.” Trang Hào nhổ một ngụm nước bọt, mắng: “Hai người các cậu nếu lớn hơn một chút, tôi bảo đảm đánh ẹ các cậu cũng không nhận ra luôn.”

Thằng nhóc tự biết đuối lý, lại bị đá hai chân, mặc dù trong lòng cũng hơi giận không thuận nhưng nhịn được, cười lạnh nói: “Đại ca, chúng ta thật không phải cố ý, nếu không dẫn cậu ấy đi bệnh viện xem một chút đi, tiền thuốc chúng ta ra.”

Trang Hào khoát khoát tay: “Cút nhanh lên, lặn xa một chút.”

Hai người nhìn đối phương một cái, lại nói với Trang Hào mấy câu mới phần nộ rồi đi.

“Không có chuyện gì chứ?” Trang Hào đứng ở bên cạnh Hoa Kỳ dò xét cẩn thận.

Hoa Kỳ run run nói: “Chết rét mất.”

“Chương Thi, nơi này có chỗ sưởi ấm không?” Trang Hào quay đầu lại nhìn Chương Thi đứng ở một bên.

Chương Thi gật đầu một cái: “Có, anh mang bọn cậu qua.”

Trang Hào ừ một tiếng, xoay người đưa lưng về phía Hoa Kỳ: “Đi lên.”

Hoa Kỳ run run rẩy rẩy vươn cánh tay vòng qua cổ Trang Hào, Trang Hào lấy sức đứng lên, công Hoa Kỳ đi tới nơi Chương Thi chỉ dẫn.

Bọn họ đi tới một gian nhà gỗ bên hồ nước, nơi này là nơi bình thường ông chủ hồ dùng để nghỉ ngơi, mấy người vào nhà rồi, Trang Hào đặt Hoa Kỳ lên trên ghế, vội vàng cởi hết quần áo trên người cậu. Lúc này, trước mặt đột nhiên đưa tới một cái khăn tắm, Trang Hào quay đầu lại nhìn, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn.”

Trang Hào mở khăn tắm khoác lên trên người Hoa Kỳ, sau đó dùng khăn tắm lau đầu Hoa Kỳ.

“Vốn muốn mời các cậu chơi một trận cho vui vẻ, nào biết sẽ xảy ra chuyện như vậy.” Chương Thi ngồi trên ghế nhìn Hoa Kỳ một chút, lại nhìn Trang Hào, cười hì hì nói: “Trang Hào, anh lần đầu thấy cậu vì một người mà khẩn trương như vậy đấy.”

Trang Hào cười cười: “Anh rơi xuống nước em cũng sẽ khẩn trương.”

“Đó không giống, anh rơi xuống nước em khẩn trương là vì tình nghĩa anh em, Hoa Kỳ rơi xuống nước em khẩn trương, nào còn đơn giản như vậy?”

“Haiz, Chương Thi nói lời này tôi đồng ý.” Quách Tĩnh ở một bên trên gheo nói.

Trang Hào từ từ nhăn mày lại, lạnh lùng nói: “Đừng nói nhảm, có thể đi kiếm một chút gì đó uống hay không? Phải nóng, anh xem Hoa tiểu cầu nhà em lạnh thành bộ dạng này.”

“Được được được, tôi sẽ đi lấy uống cho cậu ấy, còn phải nóng. Ai.” Chương Thi vỗ bắp đùi đứng lên, len lén nháy mắt với Quách Tĩnh, Quách Tĩnh hiểu ý, chặn lại nói: “Tôi cũng đi, thuận tiện lấy chút gì ăn, anh em ta uống với nhau.”

“Tôi thấy được đó, đi thôi.” Chương Thi cùng Quách Tĩnh hai người kẻ vai sát cánh ra khỏi nhà gỗ.

Trang Hào thay Hoa Kỳ lau đầu, lúc để khăn tắm xuống mắng: “Em nói em có phải đồ ngốc hay không hả? Người ta đừng phải em ... em còn không biết một cước đá bay nó ra sao?”

Hoa Kỳ lạnh run răng đánh lách cách nói: “Em em nào có thời gian phản ứng.”

“Anh nên nói em thế nào đây.” Trang Hào bắt đầu dĩ thử dài, xoay người lại kéo ghế qua ngồi ở trước mặt Hoa Kỳ, lại rút một điều thuốc trong hộp thuốc lá từ trên bàn ngậm lên môi, đốt rồi lấy tay Hoa Kỳ kẹp vào nách mình.

“Còn lạnh không?” Trang Hào hỏi.

Hoa Kỳ gật đầu: “Lạnh, em cảm giác hai chân không còn tri giác.”

“Nhịn một lát, một hồi uống chút nước nóng là tốt.”

Hoa Kỳ hít mũi một cái: “Ca, em có chút khó thở.”

“Ngực khó chịu sao?” Trang Hào hỏi ngược lại.

Hoa Kỳ ừ một tiếng: “Ca, anh làm hô hấp nhân tạo cho em đi.”

“!@#%\$#@, muốn hôn thì nói muốn hôn, còn hô hấp nhân tạo.” Trang Hào kẹp thuốc lá ở giữa ngón tay, sau đó ghé đầu qua, Hoa Kỳ vội vàng nghênh đón, đôi môi kề nhau, đầu lưỡi quấn quanh, chậm rãi từ hôn khẽ biến thành hôn mãnh liệt, tiếng nước chảy róc rách, vừa hôn xong, mặt hai người đỏ tới mang tai, Trang Hào ho khan mấy tiếng che giấu lúng túng, ánh mắt loạn phiêu chung quanh, trong lúc vô tình thấy Hoa Kỳ gờ ột ngọn súng hướng về Trang Hào.

“Em thật là, lúc này còn có cảm giác?” Trang Hào đỡ khốc đỡ cười nói.

Hoa Kỳ cúi đầu nhìn qua một cái, vội vàng dùng hai tay bảo hộ phía dưới, cười đùa nói: “Cứng rắn không có nghĩa là muốn làm.”

Trang Hào híp mắt cười đẩy tay Hoa Kỳ ra, dùng đầu ngón tay búng mạnh lên nhị đệ của cậu.

Hoa Kỳ kêu ngao một tiếng, che phía dưới nói: “Anh đang đánh chuông đó à?”

“Không khác mấy.” Trang Hào cất tiếng cười to.

Không bao lâu, Chương Thi cùng Quách Tĩnh trở lại, bưng một tô canh gừng to, Hoa Kỳ uống xong ầm ập rất nhiều. Về phần sau đó, mấy người cũng không có tâm tư đi câu cá, chỉ ở trong nhà gỗ ăn đơn giản một chút, uống chai bia liền trở về.

Trên đường trở về, mấy người tách ra ở ngã ba, Chương Thi lúc này hỏi Hoa Kỳ khi nào thì trở về làm việc, Hoa Kỳ nói cho y biết thứ sáu trở về, Chương Thi ừ một tiếng liền lái xe đi.

Đến đoàn xe Trang Hào và Hoa Kỳ Quách Tĩnh mới vừa vào cửa chính đoàn xe đã nhìn thấy tài xế Vương vội vã chạy tới, lo lắng nói: “Cậu trở lại rồi.”

Trang Hào nghi ngờ nói: “Sao vậy? Xảy ra chuyện?”

“Xảy ra chuyện lớn rồi.” Vương Sư Phó nuốt một ngụm nước bọt, lại nói: “Đơn hàng nhà máy vật liệu thép Thẩm Dương tháng trước cậu còn nhớ rõ không?”

“Nhớ, thế nào?”

Vương Sư Phó vỗ tay bồm bộp: “Không có nữa, buổi trưa nhà máy vật liệu thép Thẩm Dương điện thoại tới, nói không tính hợp tác với chúng ta nữa, tôi vừa nghe liền nóng nảy, đã ký hợp đồng rồi sao nói đổi ý liền đổi ý cơ chứ?”

Trang Hào nghiêm túc nói: “Lúc ấy ký nhưng chỉ là hợp đồng một bên, nếu bọn họ muốn ngưng hẳn hợp đồng, tùy thời đều có thể.”

“Ai nha, lần này xong rồi, thật đến miệng lại không còn.” về mặt Vương Sư Phó tiếc hận, rồi lại đột nhiên đổi thành tức giận, lạnh lùng nói: “Còn nữa, cậu biết nhà máy cùng vật liệu thép hợp tác với ai không?”

“Người nào?”

“Còn có thể là ai, đương nhiên là Chương Thi rồi.” Vương Sư Phó giận không kềm được nói: “Tôi tới đoàn xe lâu như vậy, đương nhiên biết tình huống của cậu và Chương Thi, giờ thì tốt rồi, cậu xem y là anh em, y lại đào góc tường nhà cậu.”

Trang Hào nghiêm túc không nói, suy nghĩ hồi lâu phát tay một cái nói: “Chuyện này tôi hiểu rõ rồi, tôi sẽ xử lý, trở về đi.”

Vương Sư Phó lại nói: “Trang Hào à, cậu không thể mềm lòng, làm ăn không thể giảng tình cảm thể diện a.”

“Tôi biết rồi, tôi sẽ nghĩ biện pháp.”

“Vậy thì tốt, tôi đi làm việc.”

Sau khi Vương Sư Phò đi, Quách Tĩnh đột nhiên lên tiếng nói: “Ca, anh nói Chương Thi thật sự làm như vậy sao?”

Trang Hào gật đầu một cái: “Có thể.” Trang Hào bước nhanh đi đến ký túc xá, Hoa Kỳ cùng Quách Tĩnh liếc nhìn nhau vội vàng đi theo.

Vài ngày sau đó, Trang Hào liền bắt đầu đi sớm về trễ, mỗi ngày trở lại túc xá đều là sau nửa đêm, Hoa Kỳ chỉ có thể đợi a trông mong a mới nhìn thấy anh, thấy thứ sáu sắp đến, Hoa Kỳ bất đắc dĩ chủ động chui vào chần của anh lúc Trang Hào trở lại.

Trang Hào nhắm chặt hai mắt, tiếng ngáy càng lúc càng lớn, Hoa Kỳ rất muốn kêu anh tỉnh làm một lần, nhưng lại không thể kêu ra miệng.

Hoa Kỳ ôm Trang Hào một đêm không ngủ, ngày hôm sau không tới năm giờ Trang Hào liền giùng giàng bò dậy, mơ mơ màng màng mặc quần áo, lúc gần đi hôn lên miệng Hoa Kỳ.

Sau khi Trang Hào đi, trong phòng lập tức yên tĩnh đáng sợ, Hoa Kỳ nằm ở trong chần giường mắt nhìn, vẫn trông đến hơn tám giờ sáng mới rời giường, dọn dẹp đơn giản một tý liền rời ký túc xá của Trang Hào.

Nếu như mình có năng lực giúp anh, anh không cần phải mệt như vậy đi?

Lần đầu tiên Hoa Kỳ cảm thấy mình là phế vật như vậy.

Tâm tình ai oán vẫn theo Hoa Kỳ trở lại Ngũ Hành Không, vừa vào cửa chính Ngũ Hành, nơi này biến hóa ngất trời, ngay cả nhân viên cũng đều là khuôn mặt mới.

Hoa Kỳ đứng ở cửa không biết nên vào hay nên lui.

“Tiên sinh, xin hỏi tìm ai?” nữ phục vụ viên ở cửa mặc sườn xám màu đỏ, trang điểm thanh nhã có vẻ hết sức thanh tú, Hoa Kỳ nhìn cô ta lễ phép nói: “Tôi tìm Chương Thi.”

Nữ phục vụ viên hơi ngáy ngẩn: “Ngài tìm quản lý sao?”

Hoa Kỳ gật đầu một cái: “Đúng, là anh ấy để cho tôi tới.”

“Hoa Kỳ.” Đầu đại sảnh truyền đến giọng nói từ tính, Hoa Kỳ nghiêng đầu nhìn, Chương Thi đang cười nhẹ nhàng đi tới ngưỡng cửa.

Gần tới thì Chương Thi cười nói: “Thật sớm, tôi cho rằng cậu sẽ kéo tới chiều mới đến đây.”

Hoa Kỳ khẽ mỉm cười: “Ngày hôm qua cả đêm không ngủ, làm sao lại kéo tới chiều.”

Chương Thi chau mày: “Trở lại làm việc khiến cậu hưng phấn vậy sao? Thậm chí ngủ cũng ngủ không được?”

Hoa Kỳ từ từ thu lại nụ cười, nhẹ giọng nói: “Không phải, tôi chỉ đau lòng Trang Hào mà thôi, mấy ngày nay anh ấy đi sớm về trễ, mệt không ít.”

“Hoá ra là vậy.” Chương Thi híp mắt cười.

Hoa Kỳ quét qua khuôn mặt mỉm cười của y, nghi ngờ nói: “Anh không hỏi xem anh ấy đang vội cái gì?”

“Không cần hỏi tôi cũng biết, không phải là vì tôi đoạt hợp đồng với nhà máy vật liệu thép Thẩm Dương à.” Chương Thi nghiêng đầu một chút, ý bảo Hoa Kỳ đi với y vào bên trong nói.

Hoa Kỳ đuổi theo bước chân của Chương Thi, lúc này Chương Thi lại nói: “Chiều hôm qua cậu ấy tới tìm tôi, chuyện này tôi rất xin lỗi, nhưng tôi nhất định phải làm như vậy, nếu không đoàn xe sẽ không có biện pháp sinh tồn, mà tiền Chương Viễn nợ tôi cũng không có cách trả lại.”

Hoa Kỳ nhú mày, nhỏ giọng hỏi “Vậy anh ấy nói thế nào?”

Chương Thi nghiêng đầu, cười nói: “Trang Hào tâm tính tốt, chuyện này là tôi xin lỗi cậu ấy, chỉ cần cho tôi một cơ hội, về sau tôi trả lại gấp bội, về phần Trang Hào, cậu ấy cũng đồng ý.”

“Anh ấy thật sự đồng ý?” Hoa Kỳ kinh ngạc nói.

“Đúng vậy.” Chương Thi thở dài một tiếng: “Cậu ấy nói không phải nể tình tôi và lái xe ở đó, tôi hiểu rõ. Cậu ấy là nể mặt mũi Chương Viễn.” Chương Thi ngửa đầu liếc nhìn trần nhà, khẽ mỉm cười: “Được rồi, chuyện như vậy cậu đừng xen vào, dù cậu muốn giúp Trang Hào cũng sẽ không đồng ý.”

61. Chương 61: Mắt Say Mê Li

Không sai, đúng như Chương Thi nói vậy, bản thân không thể nào dung hòa nổi.

Ngũ Hành đã không giống trước kia, đây là cảm giác đầu tiên sau khi Hoa Kỳ trở lại, Hoa Kỳ theo sự sắp xếp trở về Nam Tân Bộ, vừa vào cửa những ánh mắt nhìn chằm chằm vào cậu khiến Hoa Kỳ hiểu, từ nay về sau, mọi thứ sẽ trở về từ vạch xuất phát.

Có những chuyện sẽ mãi lặp lại.

Ngày thứ 2 sau khi Hoa Kỳ trở về Ngũ Hành làm việc, vừa mới làm xong đồng công việc chất cao như núi chuẩn bị tìm nơi yên tĩnh nào đó nghỉ một lát chuẩn bị lại đón một đợt khách đồng mới.

Hoa Kỳ đi thay quần áo, phía sau là chiếc giường màu đen bỏ đi, cậu chậm rãi ngồi xuống, dựa vào vách tường hít thở thật sâu, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

“Ai, mọi người đã nghe tin gì chưa, ông chủ của chúng ta sắp kết hôn đấy.”

“Thật hay giả vậy?”

“Thật mà, tôi nghe chị Lưu nói vậy.” Tiếng nói của mọi người phát ra từ chỗ thay quần áo, sau đó lại có một âm thanh khác vang lên: “Kết hôn thì kệ người ta, dù sao đến mặt ông chủ tôi cũng đã được gặp bao giờ đâu.”

“Tại anh vừa tới thôi, tôi nói à biết, ông chủ rất đẹp trai nha, mà cô dâu của ông chủ cũng rất xinh đẹp đấy.”

“Anh gặp ông chủ rồi sao?”

“Chưa.” Âm thanh do dự rồi chợt trùng xuống: “Chỉ nghe mấy người trước kia nói mà thôi, thêm người quản lý bây giờ cũng chẳng tốt lành gì, hần thừa dịp ông chủ vội vàng chuẩn bị hôn lễ dám cướp đoạt Ngũ Hành xem là đồ của mình luôn.”

“Hả? Không thể nào? Tôi thấy quản lý Chương rất tốt mà?”

“Chỉ là cái vẻ bên ngoài thôi, tôi nghe nói, em trai Chương Thi và ông chủ hợp tác với nhau, về sau chỉ vì lợi ích tiền bạc mà phá bỏ hợp đồng, đấy cậu xem, bây giờ hần ta chẳng ung dung làm quản lý ở đây hay sao!”

“Ý của anh là. Nơi này có điều gì khuất tất hay sao?”

“Đúng rồi đấy, tôi còn nghe nói Chương Thi đã từng ngồi tù cơ.”

“Thôi, đừng có mà nói... Những chuyện này không liên quan đến chúng ta, mau chăm chỉ mà làm việc đi, dù thế nào đi nữa, hần ta cũng là người trả lương, còn những chuyện khác, cứ mặc kệ đi.”

Trong phòng thay quần áo huyền não một hồi, sau đó lại rơi vào yên tĩnh như cũ.

Hoa Kỳ đều nghe hết cuộc đối thoại của bọn họ, lúc nghe Bàn Suất sắp kết hôn cậu cảm thấy kinh sợ trong lòng, hình như chuyện này không đáng tin lắm.

Nhưng mà vào buổi tối, Hoa Kỳ ở nhà tắm đang ăn kem cây năm xu một cái, là loại mà kem nhiều bơ ít, Hoa Kỳ ngồi xếp bằng, hì hà hì hục ăn ngấu nghiến, đột nhiên trong đại sảnh vang lên một tiếng cười dài

sau đó cửa nhà tắm mở ra, Bàng Suất mặc âu phục đen từ trên xuống dưới đi vào, thấy cậu liền chau mày, cười nói: “Ồ, đây không phải là Hoa Kỳ sao, tại sao lại về đi làm? Không sợ bị khiển trách nặng hay sao?”

Bàng Suất càng lúc càng đến gần, Hoa Kỳ vội vàng nói: “Sắp kết hôn rồi mà còn có thời gian phạt tôi à?”

“Ồ, tin tức mau lẹ nhỉ, nghe ai nói vậy?” Bàng Suất cợt nhả nói: “Tôi đã cảnh cáo Chương Thi không được phép nói cho cậu biết rồi cơ mà.”

Hoa Kỳ lắc đầu cười nói: “Không phải anh ta nói, nghe người khác nói thôi, còn nữa, sao lại không để Chương Thi nói cho tôi biết?”

Bàng Suất đột nhiên giơ tay lên, đầu ngón tay quét qua gương mặt của Hoa Kỳ nói: “Tôi sợ cậu nghe tin tôi kết hôn thì trong lòng không được vui.”

“Cái gì cơ?” Hoa Kỳ kinh hãi trợn to mắt: “Anh sắp kết hôn thì liên quan gì đến việc tôi đau lòng?”

Bàng Suất cười híp cả mắt, đang định đáp trả thì nghe tiếng Chương Thi ở ngoài vọng vào: “Cậu lại đi trêu chọc Hoa Kỳ đấy à, ăn no không có việc gì làm sao?”

Bàng Suất quay đầu lại nhìn Chương Thi nói: “Không có chuyện rảnh rỗi để làm chứ sao nữa.”

“Không có chuyện gì thì đi lên tầng đi, áo cưới của vợ cậu đã được mang đến rồi đấy, nếu như không hợp thì đi đổi, nếu không đến sát ngày thì khó lắm.” Chương Thi thúc giục.

Bàng Suất nhún nhún vai: “Biết rồi.” Bàng Suất quay đầu lại, xông tới chỗ Hoa Kỳ cười nói: “Cây kem này có 5 xu mà cậu cũng ăn, tôi thật sự bội phục cậu đấy.”

“Kệ tôi, tôi thích là được.” Hoa Kỳ há to mồm cắn một miếng kem.

Bàng Suất chán ghét bĩu môi: “Được rồi, tôi đi đây, cậu cứ ở đấy mà ăn kem đi.” Bàng Suất bị Chương Thi thúc giục cuối cùng cũng chịu rời đi, hai người ấy vừa đi đã có người vội chạy tới hỏi Hoa Kỳ rồi: “Này người anh em, người vừa rồi có phải là ông chủ không?”

Hoa Kỳ ừ một tiếng.

“Cậu quen biết cả quản lý Chương và ông chủ à?”

Hoa Kỳ không muốn che giấu cái gì, giải thích: “Lúc Ngũ Hành khai trương tôi đã là nhân viên tắm kì ở nơi này rồi, đột nhiên trong nhà xảy ra chuyện cho đến bây giờ mới xong, nên bây giờ mới đi làm lại.”

“Là như vậy à.” Người nọ cười đùa nói: “Về sau nhớ giúp đỡ anh em ha?”

Hoa Kỳ cười cười, xấu hổ nói: “Nếu như tôi có thể chắc chắn không thành vấn đề.”

“Thôi, tôi đang có việc bận, phải đi đây.” Người nọ đứng lên, chỉ chỉ vào cây kem ở trong tay Hoa Kỳ: “Ăn nhanh không thì chảy nước đó.”

Hoa Kỳ hướng người kia cười, tiếp tục gặm kem.

Sau khi nghỉ ngơi xong Hoa Kỳ lại trở về với công việc bận rộn trước mắt, trước mắt là một tên mập phải tới 100kg, thịt mỡ trên bụng chảy nhão xệ không ngừng lay động theo động tác của Hoa Kỳ, bên trên dính đầy ghét, hình như cả tuần không thêm tắm gội lần nào cả.

Chà xát một lượt, Hoa Kỳ giơ tay lên liếc nhìn khăn tắm, khăn mặt đã bẩn nhem rồi, Hoa Kỳ nhìn có chút buồn nôn, nghĩ thầm phải mau chóng kết thúc thôi, đang xoay người lấy dụng cụ trong túi cửa nhà tắm đột nhiên bị đẩy ra, Chương Thi đứng ở cửa ra hiệu với Hoa Kỳ: “Hoa Kỳ, để việc đây cho người khác đi, theo tôi lên tầng một chút.”

Hoa Kỳ nháy mắt với Chương Thi, Chương Thi hiểu ý liền sai một người khác đến, nói: “Anh làm thay cậu ta đi, tiền công sẽ được tính gấp đôi.”

Hoa Kỳ thấy có người nhận công việc của mình liền thu dọn đồ nghề đi theo Chương Thi lên lầu.

Trong thang máy, Chương Thi nhẹ giọng nói: “Từ lúc này đến giờ mặt mày cứ nhăn nhó, có chuyện gì à?”

Hoa Kỳ

62. Chương 62: Bồng Dưng Xuất Hiện

Từ khi nào thì Hoa Kỳ bắt đầu không thích ứng được với việc ở riêng một chỗ với Bàng Suất? Suy nghĩ kỹ một chút, có phải là lần đó bị hấn đè hay không? Hay là sớm hơn nữa? Tóm lại, Hoa Kỳ đã không thể bình tĩnh mà đối diện với người này được nữa.

Hoa Kỳ thấy Bàng Suất nhìn mình chằm chằm không nói chuyện, bản thân cũng không biết nên nói gì, chỉ có thể cúi đầu dùng đũa gấp đậu phộng trong đĩa, nhai ròn rột ròn rột, chỉ chốc lát sau miệng đã khô hết, Hoa Kỳ cầm chai bia lên định uống một chút, ngẩng đầu lên thì con mắt đỏ tròng tròng của Bàng Suất đánh nhìn cậu, ánh mắt của hắn khiến cậu có ảo giác, chẳng lẽ Bàng Suất. . . . ?

Hoa Kỳ uống ừng ực hết nửa chai, cay đắng xen lẫn vị ngọt, theo bản năng liếm liếm khóe miệng, tiếp tục ăn đậu phộng.

Mắt nhìn đĩa đậu phộng đã hết khiến Hoa Kỳ lo lắng, đậu phộng hết rồi chẳng lẽ lại gặm hai cái giò heo kia sao?

“Hoa tiểu cầu.” Bàng Suất đột nhiên lên tiếng.

Hoa Kỳ dừng tay lại, giật mình: “Đừng gọi tôi như vậy.”

Bàng Suất cười lạnh một tiếng: “Tôi nhớ Trang Hào cũng gọi cậu như vậy mà, chẳng lẽ tôi không thể gọi hay sao?”

Hoa Kỳ không biết giải thích như thế nào, danh xưng Hoa tiểu cầu này cậu chỉ muốn Trang Hào gọi thôi, ngược lại từ trong miệng Bàng Suất gọi ra lại lúng túng.

Bàng Suất thấy Hoa Kỳ cúi đầu không nói, cười nói: “Hoa tiểu cầu, tôi kết hôn cậu không đưa tặng tôi chút gì sao?”

“Hả?” Hoa Kỳ chợt ngẩng đầu lên: “Anh nói lẽ vật sao?”

“Đúng, là nó đó.” Bàng Suất mượn cớ cởi giày ra, khoanh chân ngồi ở trên giường, nói tiếp: “Tính toán tặng tôi cái gì hả?”

Hoa Kỳ chưa từng nghĩ tới vấn đề này, nhất thời không có ý tưởng gì đặc biệt, chỉ có thể làm theo nguyên tắc khách sáo nói: “Ừm, không biết nên mừng bao nhiêu tiền, tiền lương tháng trước tôi còn chưa được nhận, anh sắp kết hôn rồi, không thể quá keo kiệt đi, bao lì xì hai trăm được không?”

“Con mẹ nó chứ, quan hệ của chúng ta chỉ có như vậy sao, cậu bỏ ra 200 mà không thấy xấu hổ à?” Bàng Suất buồn cười nói: “Cậu đi hỏi một chút, ai bỏ phong bì 200 đi mừng kết hôn không, tối thiểu cũng phải 500 trở lên biết không hả?” (Snoo: trước kia có khi 1 đồng Hoa Kỳ cũng không chịu bỏ ra ý chứ. 200 là nhiều rồi J)

Hoa Kỳ chặc một tiếng: “Đó là quan hệ tốt, nói trắng ra thì tôi và anh chỉ là quan hệ ông chủ và nhân viên mà thôi.”

“Nghe khí phách quá nhỉ.” Bàng Suất lấy điều thuốc trong hộp ở trên bàn, sau khi đốt xong đầu thuốc lại về ngồi trên giường, ngồi dịch sang một bên, vỗ vỗ khoảng trống bên cạnh nói: “Cậu mau ngồi xuống đây, tôi có việc muốn nói với cậu.”

Hoa Kỳ liếc hắn một cái, không tình nguyện nói: “Có chuyện gì thì cứ nói đi, tôi vẫn còn muốn ăn mà.”

“Ăn cái Shit, mau ngồi xuống đây nhanh lên.” Bàng Suất quát lớn.

Hoa Kỳ biết rõ không bao giờ nên chọc vào người đã có men say, không thể làm gì khác, khó khăn đi đến chỗ hắn chỉ định, cái móng mới vừa dính vào trên giường, Bàng Suất liền bu lại cười đùa nói: “Sao vậy, sợ đến mức không dám ngồi cạnh tôi à?”

Hoa Kỳ cười nói: “Sao có thể thế chứ, tôi chỉ sợ anh uống nhiều quá sẽ đánh tôi thôi.”

“Xiiiiiii.” Bàng Suất gẩy gẩy tàn thuốc lá, tiếp tục phì phèo hút, với tay vào quần treo trên tủ đầu giường lục lọi một chút, trong tay cầm thứ gì đó giơ lên trước mặt Hoa Kỳ: “Còn nhớ không?”

Hoa Kỳ nhìn chăm chú nhìn, gật đầu một cái: “Nhớ, trước kia anh cho tôi.”

Bàng Suất dùng ngón cái quét qua mặt ngoài, cười nói: “Lúc cậu không làm ở đây nữa, đồ cũng không tới lấy đi, tôi chỉ có thể bảo nhân viên ném hết tất cả đồ của cậu đi, nhưng tôi lại nhìn thấy cái đồng hồ đeo tay ban đầu tôi tặng cậu. Không ngờ cậu vẫn còn giữ lại.”

Cái này là chiếc đồng hồ đeo tay mà Hoa Kỳ được cho lúc vừa mới đến Ngũ Hành làm việc, cậu vốn giữ lại chờ dịp cần thì bán đi, ít nhất còn có thể thu được 1800, nhưng mà xảy ra nhiều chuyện quá cậu đã quên mất nó từ bao giờ.

“Không muốn lấy lại sao?” Bàng Suất đưa đồng hồ đeo tay về phía trước, Hoa Kỳ vừa mới chuẩn bị thò tay ra nhận Bàng Suất lại đột nhiên lại rút tay về, cười nói: “Hoa tiểu cầu tôi muốn hỏi cậu một chuyện.”

“Ừ, anh cứ hỏi đi.”

Bàng Suất trái lo phải nghĩ, sau đó nói: “Cậu nói tôi và Trang Hào người nào đẹp trai hơn?”

Hoa Kỳ không chút do dự nói: “Trang Hào.”

Bàng Suất chép chép miệng, tiếp tục hỏi: “Tôi và Trang Hào ai có nhiều tiền hơn?”

“Trang Hào.”

Bàng Suất có chút nóng nảy: “Vậy cậu cảm thấy, tôi và Trang Hào người nào trâu bò hơn?”

“Trang Hào.”

Bàng Suất cố nén giận hỏi tiếp: “Tôi và Trang Hào ở trên giường ai mạnh mẽ hơn?”

Hoa Kỳ sững sờ: “Trang Hào.”

“Mẹ nó chứ, cậu nói dối mà mặt không đỏ hay sao?” Bàng Suất nóng nảy, giơ tay lên định cho Hoa Kỳ một tát, Hoa Kỳ vội vàng đứng dậy chạy ra chỗ khác, cười nói: “Tại anh ăn no đừng mỡ, khi không lại hỏi tôi mấy việc đó làm gì, biết rõ câu trả lời của tôi mãi mãi là Trang Hào mà còn hỏi, chẳng lẽ anh không nghe câu trong mắt người đang yêu thì người yêu chính là Tây Thi hay sao?”

“Phi, nghe như shit í.” Bàng Suất trầm mặc một hồi lâu sau, đột nhiên mỉm cười nói: “Hoa tiểu cầu, cậu thành thật nói cho tôi biết, Trang Hào phang cậu kiểu gì hả?” (Snoo: Vô duyên, bí mật đời tư của người ta, hỏi làm gì?)

“Cứ phang bình thường thôi.” Hoa Kỳ chuẩn bị không nhịn được nữa rồi.

Bàng Suất cảm thấy không thú vị, nhún nhún vai tiếp vỗ vỗ giường: “Đừng đứng đấy nữa, mau ngồi xuống đây đi.”

Hoa Kỳ nhìn hẩn hai mắt, từ từ đi tới ngồi xuống, nhẹ giọng nói: “Ông chủ, không có chuyện gì thì để tôi xuống tầng đi, chắc bây giờ đang đông khách lắm.”

“Cậu không phải lo, có Chương Thi ở đấy rồi.” Bàng Suất đưa đồng hồ đeo tay tới: “Giữ cẩn thận đấy.”

Hoa Kỳ nhận lấy đồng hồ đeo tay đeo vào, sau đó quơ quơ, nói: “Hơi lớn quá thì phải.”

Bàng Suất nhìn gò má Hoa Kỳ, không lên tiếng, lúc Hoa Kỳ quay đầu chuẩn bị nói gì đó thì Bàng Suất đột nhiên ôm chặt lấy cậu, tiếp đến là mùi rượu nồng nặc xông vào mũi miệng của Hoa Kỳ.

Nụ hôn này vừa nhanh vừa mạnh, đầu lưỡi Bàng Suất ở trong miệng Hoa Kỳ quét qua một vòng sau liền rút trở về, Hoa Kỳ chưa kịp phản ứng thì Bàng Suất đã lui sang một bên, không thú vị gãi đầu: “Cùng đàn ông hôn môi chả có cảm giác gì hết.”

Hoa Kỳ giơ tay lên lau miệng.

Bàng Suất nhìn Hoa Kỳ một cái, ngay sau xoay đầu qua một bên, bình tĩnh tự nhiên nói: “Không có chuyện gì nữa thì rút đi.” Bàng Suất cúi chân đá một cước đá vào mông của Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ bỗng dưng bị đập suýt ngã, lúc đứng vững liền bĩu môi nói: “Tôi đi đây.”

Bàng Suất tựa vào đầu giường: “Cút đi.”

Hoa Kỳ nhanh chóng chạy ra khỏi phòng bao, trong hành lang chỉ có một mình cậu, ánh đèn vàng soi xuống kéo bóng cậu dài lê thê, Hoa Kỳ cúi đầu theo bản năng liếm môi một cái, hôm nay coi như Bàng Suất uống say làm càn đi!

Lúc gần 2h sáng Bàng Suất cầm áo cưới cô dâu rời khỏi nhà tắm.

Lúc Bàng Suất rời khỏi gây ra tiếng động thật lớn, trong hành lang chỉ có một tiếng gào của mình hấn, Hoa Kỳ đẩy cửa nhà tắm nhìn ra ngoài, Bàng Suất đang được Chương Thi đỡ ra, bước đi như sắp ngã đến nơi, Hoa Kỳ đoán sau khi mình rời đi Bàng Suất lại uống không ít rượu nữa.

Ban đêm đột nhiên lại mơ thấy những giấc mơ vô cùng quái lạ, ngày hôm sau tỉnh lại thì chẳng tài nào nhớ nổi giấc mơ ấy như thế nào.

“Oáp.” Hoa Kỳ ngáp đi từ nhà tắm ra ngoài, nhân viên trong đại sảnh đều chạy lên lầu.

“Sớm như vậy đã dậy rồi à?” Chương Thi ngồi trên ghế sa lon ở đại sảnh, vừa hút thuốc lá vừa ăn bánh bao.

Hoa Kỳ chậm rãi đi tới liếc trên bàn mấy cái: “Một mình anh ăn mà sao mua nhiều bánh bao thế”

Chương Thi híp mắt cười nói: “Đâu phải tôi mua đâu .”

“Ai mua vậy?”

“Cậu đoán đi.”

Hoa Kỳ bĩu môi nói: “Sao mà đoán được chứ.”

“Ngồi xuống ăn đi, lát nữa cậu sẽ biết.”

Hoa Kỳ vừa khéo đang đói bụng, không chút do dự ngồi bên cạnh Chương Thi cầm lấy đôi đũa gấp một cái bánh bao bỏ vào miệng.

“Này, cậu đánh răng chưa đấy?”

Hoa Kỳ ăn ngon lành, nói lầm bầm: “Ăn xong rồi tí nữa đánh cũng như nhau mà.”

Chương Thi cười cười không nói chuyện nữa.

Hoa Kỳ nhét vào trong miệng một cái bánh bao nữa, nuốt xuống rồi nói: “Bánh bao này ngon quá đi, hình như là bánh bao Cầu bắt lý thì phải?”

“A, cậu nhớ rõ thế, không phụ người kia mang bánh bao đến cho cậu.” Nói xong, Chương Thi nhìn về phía cửa toilet, Trang Hào mới từ bên trong đi ra, đang đi về chỗ hai người đang ngồi.

“Anh mới tới à?” Hoa Kỳ hưng phấn hỏi: “Ồ đoàn xe không có việc gì à?”

Trang Hào giơ tay lên nhéo mặt của Hoa Kỳ nói: “Vừa chạy xe về liền đến đây gặp em luôn.”

Hoa Kỳ cợt nhả nói: “Anh nhớ em thế cơ à ?”

“Ừ, nhớ em lắm.” Trang Hào ngồi bên cạnh Chương Thi, nói: “Mua năm phần, ba người chúng ta ăn cũng không hết đâu.”

“Ăn không hết thì để lại, buổi trưa em ăn.” Hoa Kỳ gấp bánh bao đưa đến trước mặt Trang Hào: “Cho anh ăn cái này, tí mới có đủ sức làm việc.”

“Hai người đủ chưa vậy!” Chương Thi dập thuốc lá trong gạt tàn, ai oán nói: “Cả ngày không dính lấy nhau thì không chịu được à.”

Trang Hào cất tiếng cười to: “Cậu ấy dính lấy tôi đấy chứ, đâu phải tại tôi đâu.”

Hoa Kỳ khinh thường không thèm giải thích, tiếp tục vừa cười vừa ăn.

Trang Hào thấy Hoa Kỳ ăn ngon lành lúc này mới lên tiếng nói: “Mọc tóc rồi, trông chẳng khác gì con nhím cả.”

Hoa Kỳ giơ tay lên sờ sờ đầu: “Đợi dài ra rồi em đi cắt, lúc đấy dễ tạo kiểu hơn.”

“Mọi người đều ở đây sao? Ồ, Sao mày lại đến đây?” Trước cửa nhà tắm truyền đến tiếng người, ba người quay đầu lại, chỉ thấy Bàn Suất mặc bộ đồ thể thao đi tới.

Trang Hào tắt ngấm nụ cười, nghiêm túc nhìn chằm chằm Bàn Suất.

Hoa Kỳ len lén liếc nhìn Trang Hào, vội vàng để đũa xuống nói: “Anh, em ăn no rồi, anh đưa em về nhà lấy chút đồ đi.”

“Được rồi.” Trang Hào lạnh lùng nói.

Hoa Kỳ và Trang Hào đồng thời đứng lên, chưa kịp đi đã nghe thấy Bàn Suất nói: “Sao vậy, thấy tôi ở đây hai người lại muốn đi là thế nào?”

63. Chương 63: Ác Mộng Kinh Hoàng

Mỗi lần Trang Hào cùng Bàn Suất chạm mặt chưa nói được mấy câu hai người đã đỏ mặt tía tai rồi, có người nói đàn ông đều phóng khoáng, thật ra thì không phải vậy, cần do đang đếm trả thù thật ra rất khủng bố.

Hoa Kỳ linh cơ nhất động, lúc Trang Hào và Bàn Suất chưa kịp cãi cọ vội vàng đẩy Trang Hào đi ra ngoài, Bàn Suất thấy thế cũng không nói gì nữa, cũng không thể đưa tay lôi Trang Hào lại nói, mày chớ đi, hôm nay tao và mày tranh luận một phen, xem tao thắng hay mày thắng?

Mắt thấy Hoa Kỳ đẩy Trang Hào rời khỏi Ngũ Hành, Bàn Suất không vui nói: “Sao Hoa Kỳ lại sợ tôi và Trang Hào gặp mặt thế nhỉ?”

Chương Thi chép chép miệng, cười nói: “Đừng nói Hoa Kỳ sợ, ngay cả tôi cũng sợ hai người gặp mặt nhau nữa là, trước kia tôi sợ Trang Hào cùng Chương Viễn chạm mặt, hiện tại Chương Viễn không có lại quen còn cậu.”

Bàn Suất chắc một tiếng: “Tôi đâu phải người rảnh rỗi đi gây chuyện đâu, còn hai tuần lễ nữa tôi kết hôn rồi, đến lúc đó nơi này còn phải giao cho anh quản lý đấy.”

Chương Thi quét mắt nhìn hần một cái, hỏi “Chuẩn bị xong hết rồi à?”

Bàn Suất cười nói: “Chưa, mấy ngày nay cô ấy rất bận, không có thời gian đi đến cục đăng ký kết hôn, mà cũng chỉ là cái giấy chứng nhận thôi mà, có gì to tát đâu, sau khi kết hôn rồi đi lấy cũng được.”

“Nghĩ kĩ rồi chứ?”

Bàn Suất đặt hai tay sau ót, thở dài nói: “Sắp tới ngày cưới rồi, về sau sẽ bị vợ quản chặt.”

“Thế thì tốt rồi, cậu đỡ chạy ra ngoài làm loạn.”

Bàn Suất cười đùa nói: “Tôi là người nghiêm túc, đã làm loạn bao giờ đâu, anh thấy bọn Côn Tử đi tìm gái, tôi hầu như chẳng đi theo.”

“Cậu nói đó, là hầu như. . .” Chương Thi đứng lên, cười nói: “Thôi đi mà tận hưởng cuộc sống của cậu đi, tôi đi làm việc đây.”

Chương Thi để Bàn Suất ngồi một mình ở đại sảnh, trong lúc nhất thời hần lại không biết mình nên làm những gì.

Mà đầu kia, khi Hoa Kỳ đẩy Trang Hào ra khỏi Ngũ Hành liền kéo anh tới xe: “Anh, anh về trước đi, khi nào rảnh em sẽ đến tìm anh”

Trang Hào hỏi ngược lại: “Không phải em nói muốn anh đưa em về nhà sao?”

Hoa Kỳ cười nói: “Em chỉ thuận miệng thôi, sợ anh và Bằng Suất lại đánh nhau mất.”

Trang Hào híp mắt cười nói: “Em đang quan tâm hẳn hay là quan tâm anh đấy?”

“Hỏi thừa, dĩ nhiên là quan tâm anh rồi.” Hoa Kỳ mở cửa xe, chỉ vào bên trong nói: “Đi nhanh lên đi, em còn phải trở về làm việc, nếu không ai trả lương cho em chứ.”

“Khắm vãi, anh đi đấy.” Trang Hào xoay người lại lên xe, nổ máy, Hoa Kỳ ló đầu vào, cười nói: “Hôn môi đã.”

Trang Hào không lên tiếng, quay đầu nhìn Hoa Kỳ, Hoa Kỳ chu môi đưa tới, sau khi hôn xong, Trang Hào lái xe rời khỏi Ngũ Hành.

Lúc Hoa Kỳ trở về Bằng Suất đã rời khỏi Ngũ Hành, về phần tại sao rời đi cậu cũng chẳng hỏi, dù sao cũng chẳng liên quan gì đến cậu cả.

Sau khi cuộc sống gia đình hết khó khăn, mỗi ngày trôi qua vẫn ổn, trưa rời giường, bắt đầu quét dọn nhà tắm làm vệ sinh, sau đó ăn xong cơm trưa lại chờ khách tới cửa, công việc cứ bận rộn đến tối, ngày từng ngày lặp lại như thế, mặc dù có chút khô khan nhưng không có gì không tốt. Nhưng, có lúc Hoa Kỳ rất nhớ Trang Hào, nhớ đến trong lòng ngứa ngáy khó nhịn.

Trang Hào không ở bên cạnh cậu, Hoa Kỳ vẫn như cũ duy trì quy luật vốn có, không có chuyện gì tìm một chỗ len lén tuốt ống hai cái, thậm chí có lúc một ngày ba lần? bốn lần? người trẻ tuổi thật là tốt, chơi như thế nào đều sinh long hoạt hổ, nhưng ngày hôm sau thì có chút phiền toái, vừa đến buổi chiều liền không tìm được Đông Nam Tây Bắc.

Có lúc nửa đêm sau khi Hoa Kỳ quét dọn nhà tắm xong liền chạy tới lầu hai đại sảnh nghỉ ngơi, xem Nhị Nhân Chuyển, diễn viên là một nam một nữ, hai người ở trên đài tán gẫu, Hoa Kỳ ngồi ở cách đó không xa, thỉnh thoảng cất tiếng cười to.

“Có buổi tối, tôi nằm mơ, mơ thấy chuột chui ra từ mộng, tôi nói đó là mộng của ta, nó nói đó không phải, đó là động của nó, nó lại chui vào giấy giấy ở bên trong. . . .”

Hoa Kỳ nghe thế thì không nhịn được cười, cất tiếng cười to, tình cờ liếc sang người đàn ông bên cạnh một cái, người đàn ông kia không lớn tuổi lắm, chừng 27, 28, hẳn xem mà chẳng cười gì hết, ngược lại nhú mày, ánh mắt không biết đang nhìn nơi nào, Hoa Kỳ mượn ánh đèn nhìn hẳn hai lần, ai ngờ đúng lúc này người đàn ông đột nhiên vươn tay xuống phía dưới, ở bên trong trêu ghẹo một lúc lại rút ra, Hoa Kỳ thuận thế nhìn, là cứng rắn.

Phía dưới Hoa Kỳ đột nhiên căng chặt, đè nén muốn bộc phát ra ngoài, Hoa Kỳ nuốt một ngụm nước bọt, nhân lúc không thấy ai len lút chạy vào phòng vệ sinh.

Bên trong phòng, Hoa Kỳ cởi quần ngồi trên bồn cầu, nhắm mắt lại ảo tưởng, trong đầu đều là cảnh tượng lúc Trang Hào đè mình, vừa nghĩ vừa động thủ.

“Két” cửa phòng vệ sinh bị đẩy ra, Hoa Kỳ vội vàng ngừng thở tận lực không để cho người bên ngoài phát hiện mình đang làm gì, đột nhiên cửa phòng bị người lôi hai cái, người bên ngoài thấy cửa mở không ra biết là có người nên đành đi sát vách.

Hoa Kỳ liền thở phào nhẹ nhõm, động tác trên tay từ từ thả chậm.

Mười mấy phút sau, Hoa Kỳ như cũ không thấy có động tĩnh gì, mà người kia ở sát vách hình như cũng không phát ra tiếng, Hoa Kỳ nghiêng tai lắng nghe, chẳng lẽ cũng tuốt ống ở đây sao?

Hoa Kỳ từ từ cúi đầu, từ tấm ngăn khe hở thấy được bóng dáng của người nọ, chỉ thấy cái bóng tay đang nhanh chóng rung động, Hoa Kỳ nhất thời sáng tỏ, mình đã đoán đúng.

Lúc này Hoa Kỳ đang có tâm sự vì vậy cậu cũng không lên tiếng mà gia tăng sức lực, nghĩ nhanh chóng giải quyết cuộc chiến đấu rồi thoát khỏi đất thị phi này.

“Anh nói cho rõ, anh đối kháng Trang Hào là chuyện gì?” Cửa phòng vệ sinh bị đẩy ra lần nữa, nương theo mà đến là một âm thanh rất quen thuộc, âm thanh này là của Quách Tĩnh .

Hoa Kỳ lập tức vênh tai, trong lòng lo lắng – kích thích cũng tụt mất.

“Trang Hào để cậu đến sao?” Chương Thi mở khóa vòi nước, vươn tay từ từ rửa.

“Không phải, là tôi tự tới, anh ấy không biết chuyện này.”

Chương Thi nhìn mình trong gương cười cười: “Nếu cậu ta không nóng nảy thì cậu vội gì chứ?”

“Anh kéo anh ấy xuống, nếu không phải anh ấy nể tình anh em nhiều năm nay thì đã sớm đánh anh rồi.” Quách Tĩnh giận không kềm được nói.

Chương Thi khẽ mỉm cười: “Quách Tĩnh, cậu nói nếu như tôi và Trang Hào không quen biết thì bây giờ cậu tới tìm tôi, tôi sẽ để cậu tới sao? Không sai, gần đây tôi đang lôi kéo mỗi buôn bán của đoàn xe, ra điều kiện gấp rút, nhưng đây là tôi tự nguyện, liên quan gì đến các người?”

Quách Tĩnh tức giận đỏ mặt tía tai: “Chẳng lẽ anh không biết chuyện gì cũng đều có quy củ, làm thế người khác sao mà sống được?”

“Quy củ thì tôi thật đúng là không biết, tôi chỉ biết làm sao để tôi có thể sống mà thôi.” Chương Thi bỏ tay khỏi vòi nước, tắt đi sau đó xé giấy lau tay: “Nếu như tôi là cậu thì bây giờ sẽ không đứng đây hỏi tội tôi, mà là về giúp Trang Hào nghĩ cách giải quyết kìa.”

“Chuyện này Bằng Suất có biết không?”

Chương Thi cười nói: “Hắn bận việc kết hôn, ngay cả đoàn xe cũng chẳng có thời gian để ý tới, có biết hay không cũng chẳng sao, tôi và hắn chỉ có quan hệ hợp tác xây dựng Ngũ Hành đưa vào hoạt động mà thôi.”

Quách Tĩnh đưa ngón tay chỉ vào Chương Thi mắng: “Sao anh lại làm thế với Trang Hào chứ, đây là công lao anh ấy vất vả gây dựng lên, sao anh lại làm như thế!?”

Chương Thi cười nói: “Tôi biết cậu ta không dễ dàng gì, nhưng tôi cũng đâu có dễ dàng, Chương Viễn nợ nhiều tiền như vậy, mà cậu ta lại là em họ của tôi không thể thay đổi được, nếu như Trang Hào cảm thấy tôi không xứng làm anh em thì về sau chúng tôi không cần gặp mặt cũng được.”

Nói đến Chương Viễn, Quách Tĩnh lập tức im lặng.

“Cậu nói Trang Hào vất vả, chẳng lẽ tôi sung sướng hay sao?” Chương Thi hỏi ngược lại.

Quách Tĩnh nhìn y: “Vậy anh cũng không thể sử dụng cách đó, sao có thể giật miếng cơm của anh em mình chứ? Anh có biết hơn tuần nay anh ấy không ra khỏi đoàn xe, áp lực từ đoàn xe khiến anh ấy sắp không thở nổi nữa rồi.”

Chương Thi thu lại nụ cười, cau mày nói: “Việc làm ăn là như thế, mỗi người phải có bản lĩnh của mình, về phần đoạt mối làm ăn của cậu ta, tôi thấy rất có lỗi, nhưng tôi buộc phải làm như vậy.”

“Mày được lắm.” Quách Tĩnh giơ ngón giữa với Chương Thi, cười lạnh nói: “Mày thực ti bỉ, mày biết không, Trang Hào bây giờ ngày chỉ ăn có bữa cơm, tiết kiệm đến đâu thì hay đến đấy, tất cả đều dồn vào đoàn xe.”

Chương Thi nhún mày.

Quách Tĩnh hừ lạnh một tiếng: “Đoạn tuyệt quan hệ anh em cũng tốt, về sau đừng gặp mặt Trang Hào nữa.” Quách Tĩnh xoay người bước ra khỏi phòng vệ sinh, trước khi ra khỏi cửa quay đầu lại nói: “Tôi nghĩ Bằng Suất chẳng khá hơn bao nhiêu đúng không? Đây là quà mừng hôn lễ của hắn đi?”

Cửa đóng lại thì Chương Thi ở bên trong thở dài, sau đó cũng ra khỏi phòng vệ sinh.

Hoa Kỳ ngồi ở trong phòng vô cùng khấn trương, bọn họ nói chuyện một chữ cũng không thoát khỏi tai Hoa Kỳ, cậu vội vàng mặc quần đay cửa ra, đúng lúc lại thấy người đàn ông vừa xem Nhị Nhân Chuyển cũng đi ra từ phòng bên cạnh, hắn nhìn thấy Hoa Kỳ liền lúng túng cười một tiếng rồi nhanh chóng ra khỏi phòng vệ sinh.

Hoa Kỳ không thèm quan tâm, chạy như điên xuống cầu thang, bằng tốc độ nhanh nhất thay quần áo, lúc ra cửa liền xin nghỉ rồi vội vã chạy tới đoàn xe của Trang Hào.

Hoa Kỳ chưa từng nghĩ hơn nửa tháng không gặp lại xảy ra nhiều việc đến thế, Chương Tử ngoài mặt như không có chuyện gì xảy ra, cũng không đem tình cảnh của Trang Hào nói với cậu, Hoa Kỳ ngồi ở trong taxi, càng nghĩ càng không yên lòng, bên tai rõ ràng quanh quẩn lời nói vừa nãy của Quách Tĩnh, Trang Hào mỗi ngày chỉ ăn một bữa cơm.

Xe taxi dừng trước đoàn xe, Hoa Kỳ trả tiền rồi chạy nhanh vào trong.

Phòng nghỉ còn sáng đèn, bên trong thỉnh thoảng có bóng người đi qua đi lại, Hoa Kỳ vội vàng chạy tới đẩy cửa ra thì đúng lúc thấy Trang Hào đang ngồi ghế hút mì tôm xì xụp.

Trang Hào sững sờ, tay cầm bánh màn thầu run lên, hỏi “Trễ như vậy rồi sao em còn tới?”

Hoa Kỳ đau xót, nói: “Không có chuyện gì, em nhớ anh nên đến thôi.”

Trang Hào cười cười: “Thời gian này tương đối bận rộn, đi sớm về trễ cũng không còn thời gian đi thăm em.”

Hoa Kỳ hít mũi một cái: “Không sao, em tự đến đây cũng được mà.”

“Ăn cơm chưa?” Trang Hào cúi đầu nhìn, trên tay chỉ còn nửa cái bánh màn thầu, lúng túng nói: “Em đến muộn quá chẳng chuẩn bị gì cho em ăn cả.”

Hoa Kỳ lắc đầu một cái: “Lúc này em ăn rồi.”

“À, vậy được, vậy anh ăn đây, vẫn còn đói.” Trang Hào xoay người, cúi đầu dồn sức húp tô mì, trong lòng Hoa Kỳ khó chịu thít chặt, từ từ đi tới bên cạnh anh ngồi xuống, thuận thế liếc nhìn hộp thuốc chưa mở ở trên bàn, đó đã không phải là hiệu Hoàng Hạc lâu Trang Hào thích hút nhất, mà là hiệu kim cương chỉ năm tệ một hộp.

64. Chương 64: Hơi Ngọt

Trang Hào ăn như hổ đói, giơ tay lên lau miệng sau đó mở bao thuốc lá rút một điếu thuốc ngậm trên môi, vừa châm lửa vừa liếc Hoa Kỳ. Anh hít sâu vài hơi nhả ra một làn khói: “Cả ngày hôm nay chưa được ăn cơm, thật đói bụng, ha ha ha.” Trang Hào vừa nói vừa cười.

Hoa Kỳ biết rõ anh đang cố gắng che giấu, không thể làm gì khác hơn là làm bộ như bình thường, ôm cổ của Trang Hào nói: “Anh, hôm nay em rất nhớ anh.”

Trang Hào hít một hơi thuốc, cười mắng: “Em nhớ anh đến thế cơ à.”

Hoa Kỳ hít mũi một cái: “Nhớ đến muốn hợp thành một.” Hoa Kỳ nghiêng đầu, miệng dính vào mặt Trang Hào từ từ liếm, lúc liếm tới khóe miệng thì Trang Hào đột nhiên nói: “Đừng làm rộn, hai ngày anh nay chưa có tắm.”

“Vậy anh tắm đi, em ở ngoài chờ anh.”

Trang Hào chắc một tiếng, vươn cánh tay ra nói với Hoa Kỳ: “Anh phải đi tắm đây, người bẩn quá rồi.” Trang Hào chậm rãi bước vào nhà vệ sinh, lúc gần đến cửa thì Hoa Kỳ chợt hỏi “Em giúp anh kì cọ được không?”

Trang Hào không quay đầu lại: “Không cần, tự anh tắm được rồi.”

Hoa Kỳ nhìn thấy Trang Hào vào nhà vệ sinh xong, nhanh chóng đem chăn trải ra, ngay sau đó len lén chạy ra ngoài.

Sau khi Hoa Kỳ ra khỏi đoàn xe liền đi mua 3 hộp Hoàng Hạc lâu ở phố bên cạnh, lúc trở về thì Trang Hào vẫn chưa tắm xong, Hoa Kỳ thở phào nhẹ nhõm, cởi quần áo, bò vào chăn, mà ba hộp Hoàng Hạc lâu lại được Hoa Kỳ nhét vào trong túi áo khoác của Trang Hào, sau đó đặt ở bên mép giường.

Cũng không lâu sau Trang Hào đi ra ngoài, chỉ mặc độc một cái quần lót, thuận tay cầm áo trên mép giường lên, đang định nhét vào trong ngăn kéo thì trong túi đột nhiên có vật gì đó rơi xuống mặt đất.

Hoa Kỳ nghe được tiếng vang liền thò đầu ra khỏi chăn: “Cái gì rơi vậy?”

Trang Hào rất buồn bực, cúi đầu nhìn rồi nhặt ba hộp Hoàng Hạc lâu từ dưới đất lên, cau mày nói: “Anh mua chúng khi nào nhỉ?”

Hoa Kỳ cười nói: “Tự mình mua sao lại quên nhanh như vậy?”

Trang Hào không hiểu nói: “Thật không nhớ ra.”

“Không nhớ thì đừng nhớ nữa.” Hoa Kỳ thuận thế dán lên, dùng đầu lưỡi liếm ngực Trang Hào: “Thật là thơm, có mùi xà phòng với vị sữa.”

“Bớt nói nhảm đi, anh đâu có dùng sữa tắm đâu.” Trang Hào ném thuốc lá sang bên cạnh, vén chăn lên nằm vào.

“Ai nha, rõ ràng em ngửi thấy mùi xà phòng mà?” Hoa Kỳ vội vàng chui vào trong chăn, hít lấy hít để, liếm liên tục, nói: “Xem ra là đầu lưỡi của em có vấn đề rồi.”

Trang Hào đẩy Hoa Kỳ một cái: “Tắt đèn đi.”

“Ừ.” Hoa Kỳ đồng ý lại không nhích người mà từ trong chăn đưa chân ra, vói đến gần công tắc dùng ngón chân tắt đèn, cả phòng bỗng trở nên tối đen.

“Em càng ngày càng lưỡi.” Trang Hào cười nói.

Hoa Kỳ dùng đầu chui vào nách Trang Hào cọ xát nói: “Em muốn làm lắm rồi đấy.” Nói xong, thân thể cậu tuột xuống, thò tay xuống kéo quần của Trang Hào, đồ vật bên trong đang ở trạng thái bình thường, nhét vào trong miệng, tốc độ Hoa Kỳ không nhanh không chậm, hút chỉ chốc lát sau một cây súng liền đứng thẳng ở trong miệng.

Hoa Kỳ phun ra, hít sâu mấy hơi liền dùng đầu lưỡi liếm từ trên xuống dưới, lúc đến đỉnh lại hấp một hơi mới cho vào trong miệng, dùng sức hạ thấp xuống, cho đến khi vào hết không tồn tại một khe hở nào, thậm chí cậu còn có thể cảm nhận được thứ đang chống trong cổ họng đang nhảy nhót, từng cái từ từ nhảy lên.

Hoa Kỳ chuyển động hầu kết liên tục, giống như đang uống nước, cho đến khi Trang Hào phát ra mấy tiếng rống buồn bực mới thôi, lúc ngẩng đầu lên, khoe miệng còn vương sợi chỉ bạc kéo ra rất dài, cậu tự vuốt sợi chỉ bạc ấy, liếm môi một cái cười đùa nói: “Anh, như vậy có thoải mái không?”

“Ừ, tiếp tục đi.” Trang Hào trầm giọng nói.

Hoa Kỳ lại cúi đầu lần nữa, không vội vã liếm lại đưa tay lấy ít nước miếng, đưa ra sau lưng từ từ đảo quanh.

“Dùng sức.” Trang Hào phân phó nói.

Hoa Kỳ có chút không dám chậm trễ, miệng ngậm chặt còn đầu lưỡi dọc theo súng từ từ trượt lên, cổ họng dán nóc súng tạo thành một không gian kín gió, trong lúc hoạt động chỉ có thể nghe được tiếng nước chảy hơi yếu, còn có tiếng Trang Hào thở hổn hển.

Cúi đầu xuống một hồi Hoa Kỳ cảm thấy quai hàm có chút mỏi mà Trang Hào vẫn không có dấu hiệu muốn bắn, Hoa Kỳ từ từ ngẩng đầu lên, thở dốc nói: “Em tự mình tới à.”

“Ừ.” Trang Hào nhắm mắt lại, nằm không nhúc nhích.

Hoa Kỳ đã sớm khuếch trương phía sau xong, đứng dậy giạng chân ngồi trên người Trang Hào, đỡ cây thương từ từ ngồi xuống.

Lúc tiến vào Hoa Kỳ ngẩng đầu, nhẹ giọng hỏi: “Hình như có lớn hơn.”

Trang Hào cười hì hì: “Em cũng có cảm giác thế à?”

“Ừ.” Hoa Kỳ cúi đầu, trong bóng tối không thấy rõ nét mặt Trang Hào: “So với trước kia to hơn.”

“Chắc là lâu rồi không làm nên bị ghen sưng lên.”

Hoa Kỳ cười đùa nói: “Không sao, em giúp anh hạ hỏa.” Nói xong, thân thể Hoa Kỳ ngưỡng về sau, hai tay chống ở trên đùi Trang Hào, từ từ động.

Hoa Kỳ từ từ thích ứng cảm giác này, pháp phòng cho đến lúc không còn bất kỳ cảm giác trở ngại nào cậu mới gia tăng tốc độ. Lần này Hoa Kỳ không đưa lưng về phía Trang Hào, hôm nay mặt đối mặt làm, động tác Hoa Kỳ rất dùng sức, nương theo mà đến là cây thương của mình cũng dùng đưa trên dưới, mỗi lần đều đánh vào bụng Trang Hào.

Lúc này, Trang Hào đột nhiên vươn tay sờ bụng một cái, cười đùa nói: “Con mẹ nó chứ, sao lại chảy nước nhiều thế này.”

Hoa Kỳ lúng túng muốn tìm một cái lỗ để chui vào, nhắm mắt nói: “Anh đừng có chú ý đến cái đấy có được không?”

Trang Hào cười đùa nói: “Thật ra anh có muốn chú ý đâu, nhưng nhị đệ của em cứ quật vào bụng anh, rất ngứa.”

Trong nháy mắt Hoa Kỳ cảm thấy trên mặt một nóng rang, quyết định thật nhanh nói: “Hay là em lại đưa lưng về phía anh vậy.” Hoa Kỳ làm bộ muốn xoay người, vừa chuyển một chân định xoay qua chỗ khác liền bị Trang Hào ngồi dậy ôm vào trong lòng: “Chớ xoay qua chỗ khác, như vậy mới tốt.”

Hoa Kỳ bị Trang Hào dùng sức kéo, nhẹ giọng nói: “Em thấy rất lúng túng, hay để em quay lại đi.”

“Không có chuyện gì, như vậy rất tốt.” Trang Hào nói xong, tay phải lại từ từ đưa xuống dưới, cầm súng của Hoa Kỳ nhẹ nhàng vuốt ve mấy cái: “Em cũng không hề nhỏ nhỉ!”

“Không lớn bằng anh.” Hoa Kỳ liếc mắt, ở trong lòng anh bắt đầu vận động.

Trang Hào thở hổn hển, hà hơi thở vào trên mặt, trên cổ Hoa Kỳ, lúc Hoa Kỳ quên mình vận động thì Trang Hào lại đột nhiên lật người áp đảo Hoa Kỳ ở phía dưới, bắt đầu dùng sức cuồng động mãnh liệt.

“Mẹ ơi, anh nhẹ thôi, chết em bây giờ.”

Trang Hào không lên tiếng, tiếp tục dùng lực vọt mạnh, không lâu sau, Hoa Kỳ cảm thấy hơi thở Trang Hào nặng dần thì biết anh muốn bắn ra rồi, vội vàng mở miệng nói: “Bắn vào miệng đi.”

“Được.” Trang Hào đồng ý, lại vọt mạnh một hồi: “Tới.” Ra sức chạy nước rút hai phút, Trang Hào vội vàng đứng dậy tiến tới khoe miệng Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ cử động cổ họng liên tục, lúc này mới nhả ra, chép chép miệng nói: “Hôm hình như hơi ngọt.”

Trang Hào ngồi xếp bằng xuống, cười nói: “Chẳng lẽ anh bị tiểu đường?”

“Thối lắm, anh không thể tìm lí do nào hay hơn sao?” Hoa Kỳ oán giận nói.

“Ai nha, Hoa tiểu cầu giỏi quá, đúng không nhỉ?” Trang Hào vung tay lên kéo Hoa Kỳ tới gần, miệng dán lên, hung hăng cắn đầu lưỡi Hoa Kỳ: “Còn dám tự đắc sao?”

Hoa Kỳ che miệng nói: “Em vừa mới nuốt con trai của anh đấy, anh không ngại mùi vị không tốt sao?”

“Ai.” Trang Hào thở dài, ôm Hoa Kỳ nằm xuống, miệng tiến tới bên tai Hoa Kỳ nhỏ giọng nói: “Cũng biết len lén chạy đi mua thuốc lá cho anh, anh còn ngại mùi vị không tốt sao?”

“Cái gì? Anh đang nói đến gì vậy?” Hoa Kỳ giả vờ hồ đồ hỏi.

“Không thừa nhận đúng không?” Trang Hào dò tay vào bắp đùi Hoa Kỳ, dùng sức nhéo một cái: “Có thừa nhận hay không?”

Hoa Kỳ đau đến ngoác mồm: “Ôi mẹ ơi, em nhận là được mà, anh đừng có nhéo nữa.”

Trang Hào bỏ tay ra, ôm Hoa Kỳ nói: “Em từ đâu nghe được?”

Hoa Kỳ biết Trang Hào đang nói gì, nhẹ giọng nói: “Hôm nay Quách Tĩnh đến Ngũ Hành, vừa khéo em đang ở trong nhà vệ sinh nên nghe được anh ta nói chuyện với Chương Thi.”

“Hóa ra là thế. . . .” Trang Hào điều chỉnh tư thế, gò má dán miệng Hoa Kỳ nói: “Cho nên em mới chạy thật xa đến đây nhìn anh?”

“Ừ.” Hoa Kỳ chép chép miệng, nhẹ nhàng hôn lên môi anh.

“Đừng nghĩ nhiều, bây giờ tạm thời như vậy, về sau sẽ tốt lên.” Trang Hào nhắm hai mắt lại, trong lòng cảm động không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt, dù có thể biểu đạt anh cũng sẽ không nói, bởi vì anh không nói ra miệng nên chỉ có thể giấu tất cả ở trong lòng.

Hoa Kỳ từ từ giơ tay lên, vuốt ve mặt của Trang Hào.

Trang Hào chép chép miệng, thỏa mãn nói: “Ngủ đi, sáng mai còn phải đi làm đấy.”

“Ừ.”

Trang Hào hơi mỉm cười nói: “Anh đúng là không phí công thương em.”

Hoa Kỳ bị lời nói của Trang Hào chọc cười khanh khách không ngừng, Trang Hào lại buồn bực ngẩng đầu lên: “Cười cái gì? Chẳng lẽ anh nói không đúng?”

“Ừ ừ ừ, anh đặc biệt thương em.” Hoa Kỳ ôm Trang Hào, vuốt lỗ tai của anh nói: “Ngủ nha, nếu không ngày mai không thể làm việc.”

“Ừ, ngủ.”

Cả đêm Hoa Kỳ ngủ ngon, buổi sáng hôm sau từ trong mắt Trang Hào cậu nhận ra anh cũng như thế, ngủ rất ngon.

Trang Hào lại đi xử lý tiếp chuyện của đoàn xe, mà Hoa Kỳ thì trở về Ngũ Hành tiếp tục làm việc, lúc đi Hoa Kỳ rất muốn đưa hai trăm đồng trong túi cho anh, nhưng cậu không dám làm như vậy, bởi vì Trang Hào có lòng tự tôn rất cao, làm thế thì chẳng cho anh chút mặt mũi.

Hoa Kỳ bắt xe trở về Ngũ Hành, lúc vào cửa thần thái sáng láng khiến mấy cô gái quây tiếp tân trên chọc mấy câu, Hoa Kỳ nghe rằng làm trò quỷ chọc mấy cô gái đó cười rồi tiếp tục đi làm việc.

Hoa Kỳ cột nhà đến nhà tắm, không đợi mở cửa, liền thấy 2 người đi ra từ thang máy, một là Chương Thi, một người khác lạ hoắc, nhưng có thể đoán rằng người kia chắc chắn là cảnh sát.

“Chuyện đấy cậu cứ yên tâm đi, thằng nhóc họ Quách kia ít nhất cũng phải ngồi chờ hơn mười ngày nữa tháng, coi như cho hắn một bài học.”

Chương Thi cười cười, vừa muốn mở miệng nói chuyện lại thấy Hoa Kỳ ở bên cạnh nhà tắm.

65. Chương 65: Ngày Mai

Sau ngày Quách Tĩnh cùng Chương Thi trong phòng vệ sinh cãi nhau một trận, làm thế nào hắn cũng không bỏ được cái dằm trong tim, càng nghĩ càng giận, Quách Tĩnh liền âm thầm hỏi được số điện thoại của Bàn Suất, cơn tức dâng lên nhưng Bàn Suất vẫn tỉnh táo nghiêm túc nghe Quách Tĩnh nói hết, sau khi cúp điện thoại, Bàn Suất không nói hai lời bảo Côn Tử đưa mình đến đoàn xe, đúng như Quách Tĩnh nói, đoàn xe bây giờ làm ăn buôn bán ngày càng tẻ.

Bàn Suất cũng không vội vã đi tìm Chương Thi hưng sư vấn tội, mà an bài Côn Tử lén lút đi tìm khách cũ lấy giá tiền thấp thay bọn họ chuyển vận hàng hóa, cứ như vậy, mấy hôm làm ăn kia lại trở về trong tay Bàn Suất, nhưng Bàn Suất làm như vậy phải bỏ rất nhiều tiền vào đoàn xe, ngay cả những thứ đã đặt mua cho hôn lễ cũng phải cắt giảm không ít.

Mà Chương Thi biết Bàn Suất làm thế vẫn không hề gấp, cười trừ.

Trong đêm Hoa Kỳ trở về tìm Trang Hào thì Quách Tĩnh không biết nổi điên cái gì mà lại cùng các tài xế đi nhậu một bữa, lấy hẳn 300 đi bao một cô gái, Quách Tĩnh vừa dẫn người nọ vào nhà nghỉ, quần áo mới vừa cởi hết, đang vờ vờ ôm nhau kịch liệt thì cửa bỗng nhiên bị đập ra, một đám người mặc động phục chính tề xông vào.

Lúc này Quách Tĩnh mới hiểu được, hẳn đã bị người khác gài bẫy, cái bẫy không thể nào xoay người.

Mà người âm thầm giở thủ đoạn này, Quách Tĩnh dùng đầu ngón chân cũng biết đó là ai.

Quách Tĩnh bị nghi ngờ có hành vi mua bán dâm, tiền phạt chưa tính đã phải ngồi ăn cấm tù hơn mười ngày, chuyện này khiến hắn rất uất ức.

Hoa Kỳ bất gặp Chương Thi đưa người khác ra ngoài, sau khi người nọ đi rồi Chương Thi mới đi tới, cười nói: “Không nhớ lời tôi nói trước đây sao, chuyện của chúng tôi cậu đừng tham gia vào.” Chương Thi cười như không cười đi qua Hoa Kỳ, không đợi Hoa Kỳ mở miệng nói chuyện đã rời khỏi hành lang ra đại sảnh, tiếp theo từ cửa ra khỏi Ngũ Hành.

Hoa Kỳ suy nghĩ hồi lâu, luôn cảm thấy chuyện này có chút nguy hiểm, đang chuẩn bị bắt đầu làm việc, một phút sau những chuyện kia bị quăng ra sau đầu, ai ngờ buổi chiều ngày thứ ba lại bị bối lên, Quách Tĩnh tự mình chạy đến cửa hỏi tội.

Trong đại sảnh tranh cãi gay gắt, quyết liệt, Hoa Kỳ nghe được tiếng vang đẩy cửa đi ra ngoài, nhìn thấy Chương Thi bị Quách Tĩnh lôi cổ áo cười nói: “Mấy ngày này càng ngày càng nóng, tánh khí của cậu cũng càng ngày càng nóng nảy.”

“Đừng nói nhảm nữa, là mày gài bẫy hại tao có đúng không?”

Chương Thi nhún nhún vai, kéo tay Quách Tĩnh từ trên cổ áo ra: “Con mắt nào của cậu thấy tôi hại cậu?”

“Mẹ mày” Quách Tĩnh nhổ một ngụm, tiếp tục nói: “Chương Thi, Trang Hào cùng tao vẫn coi mày là anh em, mày không coi tao là anh em thì thôi, sao phải hại cả Trang Hào? Anh ấy đối xử với mày thế nào hả? Lúc mày ngồi ăn cơm tù, anh ấy rất lo lắng, còn sốt ruột hơn cả cha mày, bây giờ thì tốt rồi, mày đục khoét còn khoét lên trên đầu của anh em mày?”

Chương Thi xem thường nói: “Thương trường như chiến trường, không có cái gọi là anh em.”

“Mày trâu bò.” Quách Tĩnh giơ ngón giữa lên, sắc mặt âm trầm nói: “Mày làm thế không khác gì đồn Trang Hào đến bước đường cùng.”

Chương Thi thở dài nói: “Cậu muốn nói gì thì nói, tôi chỉ làm những điều tôi nên làm.”

Quách Tĩnh bị Chương Thi chặn họng, dù tức giận đến mức muốn chửi to những vẫn nhịn, Quách Tĩnh mang theo tức giận rời khỏi Ngũ Hành.

Hoa Kỳ một mực nhìn về phía cửa, tâm lại thót lên tới cổ họng.

“Nhìn đủ chưa? Nhìn đủ rồi thì mau đi làm việc tiếp đi.” Chương Thi sửa sang lại quần áo, xoay người lại, vẫn thấy Hoa Kỳ ngây ngốc đứng ở cửa nhà tắm, bất đắc dĩ nặn ra nụ cười nói: “Còn không mau làm việc đi?”

Hoa Kỳ gạt đầu một cái vào nhà tắm, cả chiều làm việc mà không yên lòng, toàn nhảm loạn hết lên, sữa tắm trở thành dầu gội đầu, dầu gội thành sữa tắm, cái này cũng chẳng ảnh hưởng mấy, nghiêm trọng nhất là Hoa Kỳ nhầm tinh dầu thành dầu nóng, lấy vẽ loạn lên hậu thân của khách làm vị khách kia quát âm ỉ suốt cả tiếng đồng hồ.

Vài ngày sau đó Hoa Kỳ luôn là lo lắng, đề phòng, lo lắng cho Trang Hào, không biết cửa hàng hiện tại thế nào. Hoa Kỳ gần như không có tâm trí làm việc, quyết định trở về.

Hoa Kỳ xin nghỉ, bắt xe đi đến đoàn xe của Trang Hào.

Giữa tháng năm thành phố đã ấm lên, trên đường đã bắt đầu có người mặc áo ngắn rồi, Hoa Kỳ ngồi ở trong xe nhìn ra ngoài cửa sổ, cứ có cảm giác nhiệt độ trên người càng cao, mồ hôi không ngừng chảy nhưng vẫn nhịn, khi đến đoàn xe Hoa Kỳ mới cởi áo khoác ra khoác lên trên vai.

Hoa Kỳ đứng ở cửa đoàn xe nhìn vào trong, trong viện vắng lặng như bình thường, chỉ có điều, những xe tải lớn đã không thấy, chỉ có ba chiếc trung hình ở trong góc.

Hoa Kỳ đang nhìn quanh, nhân viên phòng bảo vệ trực ban mở cửa đi ra: “Nhóc, nhóc đang nhìn gì đấy?”

Hoa Kỳ lúng túng nói: “Không có gì, nhìn chơi thôi.”

“Đến tìm anh của cậu à?”

Hoa Kỳ gật đầu một cái: “Anh ấy sao rồi?”

“Ở đây, vừa về không lâu, đang ở trong thu dọn đồ đạc đấy.”

“Thu dọn đồ đạc? Dọn dẹp gì thế ạ?”

Nhân viên trực ngớ ngẩn: “Cậu ta không nói cho cậu biết à?”

“Không có ạ.”

“Vậy cậu tự mình hỏi cậu ta đi.” Nhân viên trực xoay người chui vào phòng bảo vệ, ngồi ở bên trong đưa lưng về phía cửa giống như là đang uống trà.

Hoa Kỳ mang theo tâm tình thấp thỏm đi về phía phòng nghỉ, đến gần cửa thì đúng lúc Trang Hào giơ bao rác đi ra bên ngoài, hai người đứng lúc chạm mặt nhau.

Trang Hào sững sốt: “Em mới tới à? Không phải làm việc sao?”

Hoa Kỳ không lên tiếng, cẩn thận nhìn kỹ Trang Hào, quầng mắt anh thâm đen, trong mắt lộ ra tia máu, trên cằm đầy râu, bộ quần áo trên người dính đầy dầu mỡ, cả người nhìn vô cùng mệt mỏi.

“Ai tới vậy?” Giọng Quách Tĩnh từ xa vọng tới, khi hắn thò đầu ra thì Hoa Kỳ đã vượt lên trước một bước nói: “Là em, Hoa Kỳ.”

“Nhóc cậu đến rồi sao?” Quách Tĩnh cười ha hả đi ra.

Hoa Kỳ mỉm cười nói: “Nhớ anh, tới thăm một chút.”

Quách Tĩnh bĩu môi, không mở lời nữa, vào nhà lại vác hành lý lớn nhỏ ra ngoài, nói: “Em đem đồ lên xe, hai người có lời gì thì mau nói đi.” Quách Tĩnh xách hành lý lảo đảo đi tới chiếc xe cũ vừa trong góc.

“Có chuyện gì vậy? Anh không ở đây nữa à?” Hoa Kỳ nghi ngờ nói.

Trang Hào ném đồ trong tay tới góc tường, vỗ vỗ tay nói: “Đoàn xe bán rồi, hôm qua mới vừa bán, đây không phải là chỗ của anh nữa rồi, sao ở đây được nữa.”

“Bán?”

“Ừ, tiền trong tay không đủ, lâu như vậy vẫn lấy tiền từ chỗ mẹ anh lấp vào đoàn xe, một ngày chi đến mấy ngàn, cứ tiếp tục như vậy cũng không phải cách, cho nên đành phải quyết định như thế.” Lúc Trang Hào trên mặt mang theo khổ sở nhàn nhạt.

“Bán đoàn xe rồi anh định làm gì?”

Trang Hào cau mày nói: “Chưa biết, đến đâu hay đến đó thôi.” Nói xong, Trang Hào cổ tươi cười, nói: “Về sau chúng ta không thể ở đây nữa.” Trang Hào nhíu mày, nói tiếp: “Chỉ có thể đi nhà nghỉ thôi, nếu không, hay là ở trên xe nhỉ? Hay là vào rừng cây cũng được.”

“Đến lúc nào rồi anh còn đùa được nữa.” Hoa Kỳ lạnh lùng nói.

Trang Hào bĩu môi cười nói: “Trước kia không phải em luôn hứng khởi như vậy sao, hôm nay lại nghiêm túc thế, được rồi. . . .” Trang Hào giơ tay lên khoác lên trên bả vai Hoa Kỳ nói: “Chuyện của người lớn em đừng nhúng tay vào, về sau có việc gì thì đến tìm anh.”

Hoa Kỳ do dự một hồi lâu, nói: “Anh, không phải có câu lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa sao?”

Trang Hào hiểu ý của Hoa Kỳ, cười nói: “Đoàn xe này chỉ là một nhánh trong thành phố, nói cho cùng thì cũng đã cũ kỹ rồi, anh đã sớm nhận ra, cho nên kịp thời rút tiền đầu tư vào đất đai, nhưng chưa kịp lấy

tiền lời lại vướng vào chuyện của đoàn xe, hiện tại buôn bán chống đỡ không nổi, dù không có Chương Thi thì nơi này cũng sớm suy sụp thôi.”

“Về sau.”

“Được rồi” Trang Hào ngắt lời Hoa Kỳ, nhỏ giọng nói: “Anh tự có dự tính của mình.”

Hoa Kỳ nào dám hỏi nữa, đành ngậm miệng im lặng.

“Buổi tối không về Ngũ Hành sao? Nếu không về thì đến nhà anh ăn cơm đi.” Trang Hào như không có chuyện gì xảy ra nói.

Hoa Kỳ suy nghĩ một chút: “Không, em hơi sợ mẹ anh.”

“Sợ gì? Mẹ anh ăn thịt em à?” Trang Hào ôm Hoa Kỳ đi ra đoàn xe, Quách Tĩnh dừng xe ở ven đường đợi hai người ra ngoài, quay cửa kính xe xuống nói: “Haiz, có đi hay không, bây giờ là mấy giờ rồi.”

“Tối đây, hết cái gì.” Trang Hào cười mắng, sau đó lại hỏi Hoa Kỳ: “Em thật sự không muốn đi cùng anh à?”

Hoa Kỳ lắc đầu một cái: “Không, em phải về Ngũ Hành, mấy ngày nữa sẽ đến tìm anh, tránh cho anh gặp thêm phiền toái.”

“Hoa tiểu cầu càng ngày càng hiểu chuyện.” Trang Hào dùng sức nắm gương mặt của Hoa Kỳ kéo rồi nhéo.

Đợi Trang Hào bỏ tay ra, Hoa Kỳ vuốt vuốt mặt hạ thấp giọng nói: “Anh, sao Quách Tĩnh có thể ra sớm thế?”

Trang Hào cười cười: “Chương Thi có thể đem cậu ta vào, anh cũng có thể đưa cậu ta ra, giống như em mới vừa nói, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa.”

Tâm tình đè nén của Hoa Kỳ hơi hòa hoãn, nhếch miệng cười nói: “Vậy em đi về trước, hai ngày nữa sẽ đến thăm anh.”

Trang Hào suy nghĩ một chút: “Vậy thì ngày mai đi, anh sẽ dẫn em ra ngoài ăn cơm.”

“Được, vậy thì ngày mai em đến tìm anh? Đến nhà anh sao?”

“Không cần, ngày mai anh đến Ngũ Hành tìm em.”

“Ừ, em đi đây.” Hoa Kỳ đi về, ở ven đường đón một chiếc taxi, lúc gần đi quay cửa kính xe xuống nói: “Đừng quên đó, ngày mai.”

“Biết rồi, cút đi.” Trang Hào đứng ở ven đường đưa mắt nhìn Hoa Kỳ rời đi, lúc Hoa Kỳ không nhìn thấy bóng dáng của anh nữa, nụ cười trên mặt từ từ biến mất không còn thấy gì nữa.

66. Chương 66: Ngọt Như Mật

Ngũ Hành Không gần đây đang có hoạt động khuyến mãi, lưu lượng khách càng nhiều thêm, người khổ chỉ có mấy tấm kỳ công trong nhà tắm, buổi sáng mở mắt bận việc đến tối nhắm mắt lại ngủ, vừa qua một ngày không ít tấm kỳ công đã bắt đầu kêu khổ.

Chương Thi vì kích thích bọn họ tích cực làm việc nên dán một câu khẩu hiệu ngay tủ quần áo trong nhà tắm, trên đó viết vài chữ to: “Chúng ta là những tấm kỳ công vui vẻ.”

Thấy khẩu hiệu này thì không chỉ có Hoa Kỳ xì mũi coi thường, ngay cả mấy người ở trước mặt Chương Thi nịnh nọt cũng đều âm thầm mắng trong lòng.

Thật ra thì, Hoa Kỳ đã sớm đổi có sức miễn dịch với lượng công việc lớn, dù bận việc một ngày cũng sẽ không cảm thấy mệt mỏi lắm, ngược lại cậu luôn thời thời khắc khắc chờ đợi ngày mai đến, dường như là đếm số mà sống qua ngày, ngón tay không đủ thì dùng ngón chân.

Chủ nhật là ngày Hoa Kỳ cùng Trang Hào hẹn ước, sau khi rời giường Hoa Kỳ mở cửa sổ nhỏ của nhà tắm, đi cà nhắc nhìn ra phía ngoài vài lần, gió nhẹ thổi vào mặt, xông vào trong lòng là cảm giác ấm áp. Hoa Kỳ thường thức cảnh tượng phía ngoài một lát, sau đó liền đi tắm nước nóng, ăn mặc chỉnh tề đi ra thì người ở trước quầy rượu đã xếp từng hàng dài.

“Có còn để cho người ta sống nữa không? Muốn một chết mấy người chúng ta sao?” Trong góc hai tấm kỳ công đang oán trách, thấy Hoa Kỳ thì một người trong đó nói với Hoa Kỳ: “Hoa Kỳ, cậu mặc nghiêm túc như vậy muốn đi đâu?”

Hoa Kỳ nhếch miệng cười nói: “Có chút chuyện, chuẩn bị đi ra ngoài một chuyến.”

“Cậu phải đi? Vốn nhân thủ đã không đủ, cậu còn đi?”

Hoa Kỳ nhún nhún vai nói: “Hết cách rồi, hôm nay nhất định phải đi ra ngoài.”

Đang nói, Hoa Kỳ liền thấy một bóng dáng quen thuộc ở bên trong đám người giơ tay lên chào hỏi Hoa Kỳ, Hoa Kỳ quay đầu về phía sau cười cười: “Tôi phải đi rồi, sẽ tranh thủ trở về một sớm chút.” Hoa Kỳ bước nhanh chạy tới chỗ Trang Hào.

Hoa Kỳ chạy đến bên cạnh Trang Hào thì hỏi “Đi thôi, chúng ta đi đâu?”

Trang Hào quan sát Hoa Kỳ: “Đi ra ngoài ăn cơm, cơm nước xong thì tìm một chỗ.”

“Ca, anh muốn à?” lúc Hoa Kỳ nghe Trang Hào nói tìm một chỗ thì nhịp tim đã bắt đầu gia tốc.

Trang Hào cười ha hả nói: “Em đoán.”

Hoa Kỳ càng thêm khẳng định ý tưởng của Trang Hào, cột nhả đi ra ngoài.

Mặc dù Hoa Kỳ đi ở phía trước nhưng cậu nhìn ra hôm nay tâm tình Trang Hào không tệ, một thân quần áo thể thao xứng một đôi giày thể thao màu trắng, cả người có vẻ vừa nhẹ nhàng khoan khoái lại đầy ánh mắt trời, Trang Hào như vậy quả nhiên đẹp trai cực kỳ.

“Hoa Kỳ, hai người chờ một lát.” Tiếng Chương Thi từ phía sau truyền đến.

Hoa Kỳ dừng bước quay đầu nhìn lại, Trang Hào đứng ở cửa Ngũ Hành cách đó không xa nhìn chăm chú vào một chiếc màu đen hiện đại mới ngừng lại, Chương Thi từ trong xe đi ra, theo bản năng cười cười với Trang Hào, sau đó đi tới: “Đến đây lúc nào?”

Về mặt Trang Hào cực kỳ tự nhiên nói: “Vừa tới, tôi muốn đem Hoa Kỳ đi ra ngoài ăn một bữa cơm.”

Chương Thi nghiêng đầu nhìn Hoa Kỳ một chút: “Không thành vấn đề.”

“Vậy chúng tôi đi trước.” Trang Hào sải bước đi, lúc đi ngang qua chỗ Chương Thi thì Chương Thi đột nhiên mở miệng nói: “Cậu bán đoàn xe?”

Trang Hào dừng bước lại, lạnh nhạt nói: “Ừ, mấy ngày trước bán rồi.”

“Chuyện này anh rất xin lỗi, nếu như anh không phải làm vậy, đoàn xe cũng sẽ không.” Chương Thi tiếc hận nói.

Trang Hào khẽ mỉm cười: “Làm ăn là như vậy, dù không phải anh cũng sẽ có người khác, tôi cũng không có đem chuyện này đổ lên người anh, muốn trách thì chỉ có thể trách tôi không có bản lĩnh.”

“Không thể nói như thế, đoàn xe là cậu liều mạng dựng lên, khổ ở trong lòng chỉ có chính cậu rõ ràng.” Chương Thi khẽ cau mày.

Trang Hào khoát tay áo: “Chưa quá đi, đã già cả rồi còn ỉ nhèo cái gì, được rồi, phía sau anh cố sống cho tốt, anh em nhìn trong lòng cũng thoải mái.”

“Có nghĩ về sau làm gì chưa?”

Trang Hào suy nghĩ một chút nói: “Bây giờ còn không biết, chuyện tương lai tương lai lại nói.”

“Nếu như cần anh giúp một tay cứ mở miệng.”

Trang Hào nghe vậy nghiêng đầu nhìn Chương Thi, cười nói: “Lời này nghe quen tai, hình như trước kia tôi cũng nói giống vậy.”

“Ừ, lúc anh mới ra tù.” Chương Thi bình tĩnh nói.

Trang Hào hít sâu một hơi, nói: “Có mấy lời trước kia vẫn không nói, anh có cảm thấy từ lúc anh ra tù thì như biến thành người khác không?”

“Ừ, anh xác thực đã thay đổi.” Chương Thi xem thường ngẩng đầu lên, ngược nhìn tòa nhà Ngũ Hành nói: “Trước kia luôn cảm thấy có thể sống là tốt rồi, mà hiện tại lại không nghĩ như vậy.” Chương Thi cúi đầu, nhìn thẳng vào mắt Trang Hào nói: “Anh đi ra nhìn các cậu ai cũng sống tốt như vậy, trong lòng rất khó chịu, cho nên, anh nghĩ anh cũng có thể như vậy.”

“Bây giờ anh làm được.” Trang Hào giơ tay lên khoác trên bả vai Chương Thi, dùng sức bóp: “Hiện giờ trừ Bằng Suất, chỉ có anh là người tốt nhất, Khu Nam Sơn không còn Chương Viễn, khu Hướng An không còn Trang Hào.” Trang Hào lộ ra nụ cười châm chọc, thuận miệng nói một câu: “Xem trọng đoàn xe của tôi.”

Chương Thi ngăn ra: “Cậu biết?”

Trang Hào nghiêng đầu mỉm cười: “Ừ, trước khi tôi bán đoàn xe đã biết người mua.”

Chương Thi sáng tỏ: “Cậu yên tâm, đoàn xe ở trong tay anh chỉ có thể tốt hơn.”

“Tôi tin anh.” Trang Hào rút tay khỏi bả vai Chương Thi, cười nói: “Tôi đi, Hoa Kỳ vẫn chờ.”

“Đi đi, có thời gian tới đây, hai anh em ta hàn huyên một chút.”

Trang Hào ngẩng đầu lên, thở dài nói: “Gần đây sợ rằng không được, về sau hãy nói.” Trang Hào bước đi thật nhanh về phía Hoa Kỳ vài bước, sau đó dừng lại nói với Chương Thi: “À đúng rồi, anh có đi thăm Chương Viễn thì nhớ thấp nén hương giúp tôi.”

Chương Thi không đáp ứng, đứng tại chỗ nhìn chăm chú vào bóng lưng Trang Hào rời đi, ánh mắt ấy khó có thể suy nghĩ.

Trang Hào đi tới bên cạnh Hoa Kỳ cậu liền khẩn trương nói: “Anh và Chương Thi nói gì vậy?”

Trang Hào vừa đi vừa nói: “Không nói gì, tán gẫu chút việc nhà mà thôi, thế nào?” Trang Hào nghiêng đầu, nhướn mày cười cười mà nói: “Lo lắng à?”

“Không phải là vậy sao, sợ anh đánh nhau với y.”

Trang Hào cười nói: “Điều là người lớn rồi, còn động một chút là đánh nhau, em cho rằng anh là em à?”

“Em sợ mà, dù sao Chương Thi.” Hoa Kỳ nuốt nửa đoạn còn lại xuống, theo Trang Hào từ từ đi về phía trước.

Trang Hào lấy điều thuốc từ trong túi, ngậm lên môi nói: “Người như anh rất tin vào số mệnh, cái này gọi là định mệnh an bài, giống như em, định mệnh an bài nhất định sẽ đến quyền rũ anh.”

“Hả? Em đây mà cũng coi là quyền rũ á? Rõ ràng là quán chặt lấy.” Hoa Kỳ nửa đùa nói.

Trang Hào cười hì hì: “Bản thân cũng biết mình sống chết dây dưa sao?”

“Em tự biết rõ.” Hoa Kỳ cột nhả vươn tay vòng qua cánh tay Trang Hào, dùng sức ôm.

Trang Hào không hất tay của cậu ra, ngược lại đương nhiên đón nhận, mặc kệ trên con đường này có người hay không, hai người cứ ôm lấy cánh tay nhau một đường đi về phía trước, sắp đến giữa đường cái thì Hoa Kỳ đưa tay muốn đón xe taxi lại bị Trang Hào ngăn lại.

“Không bắt xe à?”

Trang Hào hí mắt cười, đưa tay chỉ một bãi đậu xe ven đường nói: “Anh lái xe tới.”

“Anh lái xe tới? Vậy sao dừng nơi này?” Hoa Kỳ ghé đầu nhìn bãi đỗ xe lại không thấy chiếc xe Trang Hào hay lái.

“Anh đổi xe, vì mặt mũi cũng chỉ có thể dừng ở nơi này.” Trang Hào rút cánh tay ra, nói: “Chờ anh một chút.” Trang Hào bước nhanh vào bãi đậu xe.

Hoa Kỳ đứng ở ven đường chờ, chốc lát Trang Hào thể mà lại đạp một chiếc xe đạp từ bãi đỗ xe đi ra ngoài, Hoa Kỳ trợn to cặp mắt, khi anh đạp xe dừng ở bên cạnh mình thì kinh ngạc nói: “Xe đạp á?”

“Sao? Xe đạp không phải xe à?” Trang Hào hơi lúng túng, gãi gãi đầu nói: “Lên đây đi, anh chở em đi ăn cơm.”

Hoa Kỳ nhìn ra Trang Hào lúng túng, vội vàng đi vòng ra phía sau tách chân ngồi lên.

“Ngồi vững, lâu rồi anh không có đạp xe.” Trang Hào dùng sức đạp bàn đạp.

Hoa Kỳ nâng đôi tay khoác hai bên hông anh, trong lòng hơi đau đau nói: “Anh bán luôn xe rồi?”

“Ừ.”

Hoa Kỳ muốn nói lại thôi, suy nghĩ trong chốc lát mới mở miệng nói: “Ca, chúng ta đi ăn gì?”

“Em muốn ăn gì?”

Hoa Kỳ nói: “Xiên nướng được rồi, tiết kiệm tiền còn ăn ngon.”

“!@#%\$@, em thật sự coi anh là quỷ nghèo à? Một bữa cơm anh còn keo kiệt.” Trang Hào trêu ghẹo nói.

Hoa Kỳ chắc một tiếng: “Em thật sự muốn ăn xiên nướng, đã bao lâu rồi chưa ăn, nhớ tới liền thèm.”

“Em chắc chắn chứ?”

“Dĩ nhiên xác định, chúng ta tuốt ống làm việc.”

“Đúng vậy, vậy thì xiên nướng đi.” Trang Hào ra sức đạp, gió nhẹ thổi vào mặt anh lại khiến anh không tự chủ được nhếch miệng, ngay cả khi không có cam lòng nhưng lúc này anh lại có cảm giác yên tĩnh nhẹ nhõm.

‘Ngọt như mật, em cười thật ngọt ngào, giống như đóa hoa nở trong gió xuân, nở trong gió xuân. Ở nơi nào, gặp qua em ở nơi nào, nụ cười của em quen thuộc như vậy, anh nhất thời nhớ không nổi. à, là ở trong mộng, trong mộng trong mộng gặp qua em, là em, là em, mơ thấy đúng là em.’

(Đàm: Nhạc đây mp3.zing /embed/song/IW6OCC90?autoplay=false , hát giọng nữ nhưng mình dịch theo xưng hô nam cho hợp mạch truyện he he he)

Lúc Trang Hào chở Hoa Kỳ đi ngang qua một studio, cái loa ở cửa phát ra một khúc nhạc như vậy, dưới cơn gió nhẹ thảng năm không khỏi làm cho người ta có chút rung động, thậm chí cảm thấy hạnh phúc, dĩ nhiên, cảm giác hạnh phúc này chỉ tồn tại trong lòng Hoa Kỳ, về phần Trang Hào cảm thấy như thế nào thì Hoa Kỳ không biết.

“Ngọt như mật. em cười ngọt như mật, giống như hoa nở trong gió xuân, nở trong gió xuân.” Khi Hoa Kỳ cùng Trang Hào đi ngang qua studio, tiếng hát từ từ yếu bớt, cho đến khi không nghe được thì Hoa Kỳ mới nhẹ giọng hát, mặc dù hơi nhỏ nhưng cũng có thể vào lỗ tai Trang Hào.

“Ở nơi nào, gặp qua em ở nơi nào, nụ cười của em quen thuộc như vậy, anh nhất thời nhớ không nổi.” Lúc này Hoa Kỳ lần đầu tiên nghe được Trang Hào hát, giọng hơi lớn, tiếng hát cũng dễ nghe, thỉnh thoảng còn có người đi đường quăng ánh mắt về phía bên này nhìn.

“Ai nha, anh hát rất dễ nghe.” Hoa Kỳ giơ tay lên ột quyền vào sau lưng Trang Hào, không quá dùng sức lại làm cho Trang Hào sững sờ, ngừng tiếng hát nói: “Con mẹ nó chứ, lúc này không phải em nên ôm anh, sau đó nói, anh ~ ưm rất thích anh sao.”

“Á.” Hoa Kỳ ngẩn ra, cười đùa nói: “Không ngờ còn có thể như vậy.”

Trang Hào liếc mắt: “Không tim không phổi.”

Trang Hào chở Hoa Kỳ đi tới quán xiên nướng trước kia đoàn xe hay đến, hai người một hơi gọi không ít, một chai rượu mang lên bàn, Trang Hào hôm nay cực kỳ hào hứng cùng Hoa Kỳ uống một hồi, vì vậy, hai

người bắt đầu nâng ly cạn chén, qua ba hồi rượu, không chuyện gì không tán gẫu, nói chuyện khí thế ngất trời, cho đến khi hai người no ăn không nổi nữa mới đi tính tiền.

Một bữa cơm dùng hai đến ba giờ, hai người uống mặt đỏ phừng phừng, kế tiếp đi đâu ai cũng rõ không phải hỏi, cũng không cần phải nói.

Đây là một nhà nghỉ nhỏ bên cạnh quán xiên nướng, giá cả rất hợp lý, sạch sẽ không nói, còn có máy tính lên mạng, một ngày 30 đồng.

Trang Hào đem xe vào trong nhà nghỉ, dưới sự hướng dẫn của phục vụ viên đi vào phòng, đóng cửa lại thì Trang Hào ngửa ra tứ chi hai tay chấp lại nằm vật trên giường, nhắm mắt lại nói: “Trong khoảng thời gian này thật là mệt muốn chết.”

Hoa Kỳ không vội nhào vào trong ngực anh, ngược lại ngồi trước máy vi tính mở máy, mở ra đánh vào ba chữ: “Ngọt như mật.”

Tiếng hát uyển chuyển du dương vang lên, lúc này Hoa Kỳ mới thỏa mãn cởi giày lên giường, nằm ở trên người Trang Hào nói: “Đủ lãng mạn không?”

Trang Hào ừ một tiếng, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần nói: “Nghe bài hát cũ mà trong lòng thoải mái.”

“Ca, chúng ta làm không?”

Trang Hào cười cười: “Em muốn làm liền làm.”

“Tắm không?”

Trang Hào híp mắt nhìn Hoa Kỳ: “Sáng sớm đã biết em muốn anh !@#%\$#@, cho nên buổi sáng đã tắm rồi, không cần.”

“A, em cũng tắm rồi, vậy ta trực tiếp tiến vào chính đề thôi.” Hoa Kỳ lật người ngồi dậy, nhanh chóng lột sạch quần áo, tiếp đó giăng chân ngồi trên người Trang Hào, cúi đầu nói: “Đến đây đi, hôn môi.”

Trang Hào nhắm mắt lại, từ từ chu môi lên chụt.

Hoa Kỳ hôn chuồn chuồn lướt nước một lần lại một lần, cứ lặp lại giống như chẳng bao giờ ngán, rốt cuộc lúc Trang Hào không thể nhịn được nữa mới ngừng lại.

“!@#%\$#@, miệng bị em gặm sưng lên rồi.”

67. Chương 67: Lòng Của Em Đang Đợi

Hoa Kỳ cùng Trang Hào ở nhà nghỉ bên đường chán ngán đến giữa trưa ngày hôm sau mới rời khỏi, trong thời gian đó đã làm không ít chuyện, tôn chỉ của Hoa Kỳ là, dù anh có bắn đến không nhận ra nổi đồng tây nam bắc nữa em vẫn cứ làm tiếp, trừ khi không cứng nổi, vậy đó là chuyện khác.

Lúc từ nhà nghỉ đi ra, Trang Hào nhìn hết sức bình thường, ngược lại là Hoa Kỳ, xương sống thắt lưng đều mềm, thậm chí mắt còn hơi có quầng thâm, tay cậu đỡ eo đi theo sau lưng Trang Hào, trong lòng yên lặng đếm ngày hôm qua tới hôm nay tổng cộng làm bao nhiêu lần, đếm xong kinh ngạc kêu một tiếng: “Má ơi, chúng ta tổng cộng làm sáu lần?”

Trang Hào nghe tiếng quay đầu lại, cười nói: “Chỉ có sáu lần sao?”

“Hả? Em tính sai sao?” Hoa Kỳ bắt đầu tính toán lần nữa, tính hai lần lúc này mới khẳng định nói: “Làm bảy lần, chắc chắn là bảy lần.”

Trang Hào bất đắc dĩ nói: “Em đếm làm cái gì?”

Hoa Kỳ nhe răng: “Để biểu hiện anh dũng mãnh thế nào.”

“!@#\$\$%&@, còn dừng mãi nữa, nhị đệ của anh đến bây giờ còn đau, em thít quá dừng sức rồi đó.” Trang Hào dừng bước lại chờ Hoa Kỳ.

“Ai da má ơi, không được, em đau thất lưng, đau đến đứng thẳng không nổi.”

Trang Hào dỗ khóc dỗ cười nói: Em tính trở về Ngũ Hành hay là cùng anh về nhà?”

Hoa Kỳ suy nghĩ một chút: “Vẫn trở về Ngũ Hành đi, em hơi sợ gặp mẹ anh.”

“Vậy được, em thuê xe trở về đi, anh đến chỗ Quách Tĩnh tìm cậu ta có chút chuyện.” Trang Hào đưa tay bắt taxi ven đường cho Hoa Kỳ, lúc mở cửa xe nói: “Lên đi, trở về nghỉ ngơi trước, đừng vội làm việc.”

Hoa Kỳ quyết miệng lên xe, oán giận nói: “Em sợ Chương Thi không để em nghỉ ngơi, y sắp vượt qua Hoàng Thế Nhân rồi.”

“Sẽ không, em nói anh để em nghỉ ngơi, bảo đảm y sẽ đồng ý.” Trang Hào cười ha hả đóng cửa xe, nói: “Trở về đi thôi.”

“Em đi đây.”

“Ừ.”

Xe khởi động, càng đi xa dần, Hoa Kỳ ngồi ở trong xe nhìn về phía sau, Trang Hào đứng tại chỗ không rời đi giống nhau đang nhìn về phía Hoa Kỳ cho đến khi ai cũng không thấy được ai.

Hiện giờ trong lòng Hoa Kỳ vô cùng mỹ mãn, mỹ đến toát ra mật ngọt, mặc dù Trang Hào vẫn chưa nói thích mình, nhưng hành động của anh không khi nào không nói cho Hoa Kỳ, anh thích mình.

Hoa Kỳ trở lại Ngũ Hành theo lời Trang Hào dạy nói cho Chương Thi, y cũng đồng ý, cứ như vậy nghỉ ngơi một ngày lại bắt đầu khẩn trương bận rộn công việc.

Hoa Kỳ rất nỗ lực đi công tác, có thể chà sát nhiều mấy tấm vải nhiều mấy lần, có lúc một ngày tính lại chà hơn có ba mươi người, đợi đến cuối tháng phát tiền lương Hoa Kỳ ôm tiền đi vào nhà vệ sinh, ngồi ở bên trong đếm từng tờ một, thậm chí được hơn sáu ngàn, điều này làm cho Hoa Kỳ sướng đến phát rồ rồi, trong lòng tính toán 6000 tệ rất cuộc nên xài như thế nào.

Hoa Kỳ không tính giao tiền ẹ già, cậu nghĩ, dùng 6000 tệ này mua chút gì đó cho Trang Hào, quần áo? Giày? Hoặc là thuốc lá? Tóm lại thứ muốn mua quá nhiều, nhất thời không nghĩ ra.

Hoa Kỳ nhét kỹ tiền lương vào trong túi đồng phục làm việc, lúc ra khỏi nhà vệ sinh còn cẩn thận sờ sờ túi, mang theo nụ cười mỹ mãn đi ra ngoài.

“Ồ, Hoa Kỳ cười gì đấy?”

Hoa Kỳ sững sờ, Bàn Suất trước mắt mặc áo tay ngắn màu trắng, dưới ống tay áo cánh tay trái mơ hồ lộ ra hình xăm, chói mắt nhất cũng không phải hình xăm như ẩn như hiện của hắn, mà sợi dây chuyền vàng to bằng ngón tay út treo trên cổ hắn.

“Nhìn gì đấy?” Bàn Suất giơ tay lên quơ quơ trước mắt Hoa Kỳ: “Ngu rồi?”

“Anh mới là đồ ngu ấy.” Hoa Kỳ lấy lại tinh thần chuyện đầu tiên là mắng trở lại.

Bàn Suất xem thường cười, sau đó đưa tay đưa cầm thiệp mời màu đỏ nói: “Đây có tấm thiệp mời, tôi nhờ cậu giúp tôi đưa qua cho Trang Hào.”

Hoa Kỳ nhìn thiệp mời đỏ chót trong tay hắn, không tình nguyện nói: “Sao anh không tự mình đưa đi?”

“Tôi đâu có rảnh, hôn lễ phải lo biết bao nhiêu thứ.” Bàn Suất nhú mày cười đùa, lại nói: “Nghe nói hôm nay cậu nhận lương, mượn chút đi?”

“Anh nằm mơ giữa ban ngày đi, hôm nay tôi mới vừa nhận được tiền lương anh liền mượn?” Hoa Kỳ đoạt lấy thiệp mời nói: “Tôi giúp anh đưa là được, nhưng mà anh ấy có đi hay không chưa thể nói trước.”

“Tôi thấy không phải hắn ta không nghĩ đến, là cậu không để cho hắn đi mới phải chứ?” Bàn Suất hỏi ngược lại.

“Haiz, anh nói đúng rồi, tôi thật đúng là không muốn để cho anh ấy đi.” Hoa Kỳ gấp thiệp mời lại rồi nhét vào trong túi, tiếp tục nói: “Bây giờ anh ấy không giống trước kia, không có tiền đi mừng anh đâu.”

Bàng Suất chặc một tiếng: “Cậu đùa à, làm với Trang Hào mấy lần liền tự coi mình là vợ hắn ta?”

“Anh quản được sao? Đi nha.” Hoa Kỳ không để ý tới nữa Bàng Suất, sải bước trở về nhà tắm, sau khi đổi quần áo xong mới vội vã ra khỏi Ngũ Hành.

Ngày cưới của Bàng Suất là ngày quốc tế thiếu nhi, lúc này nhiệt độ trong thành phố đã phát triển theo hướng nóng hừng hực, Hoa Kỳ mặc quần ngắn áo ngắn của Ngũ Hành chạy như điên, nói thật, Hoa Kỳ cũng hơi nhớ Trang Hào rồi, từ lần trước tách ra đến bây giờ cũng gần nửa tháng rồi, nếu không phải muốn kiếm chút tiền, Hoa Kỳ bảo đảm một tuần sẽ đi gặp anh một lần.

Hoa Kỳ mang theo vui sướng đi cửa nhà Trang Hào, trong tay cầm một gói Hoàng Hạc lâu cậu mua khi đi ngang qua phố hàng rong, vào cửa thì cậu dùng lực bóp gói thuốc lá trên tay, thét: “Trang Hào có ở nhà không?”

Cửa nhà Trang Hào đang mở, màn cửa màu nâu treo trên cửa đang bị gió thổi bay bay.

Nghe tiếng mà đến là mẹ Trang Hào, bà vén rèm cửa lên nói: “Ồ, sao Hoa Kỳ lại tới đây?”

Hoa Kỳ cười nói: “Hôm nay cháu không phải đi làm nên tới thăm anh ấy một chút, anh ấy có nhà không ạ?”

“Không có nhà, nó không nói với cháu sao?”

Hoa Kỳ sững sờ: “Anh ấy đi đâu à?”

“Dì cũng không biết, Trang Hào đi cùng Quách Tĩnh, nói là đến vùng khác buôn bán làm ăn, đi được mười mấy ngày rồi.” mẹ Trang Hào thấy Hoa Kỳ đứng ở cửa, còn nói: “Đi vào ngồi chút không?”

Trong lòng Hoa Kỳ run lên đau nhói, cứng rắn cố nặn ra nụ cười nói: “Không ạ.” Hoa Kỳ hít mũi một cái, kèm chế mũi chua chua nói: “Dì, Trang Hào không nói lúc nào trở lại sao?”

“Không có, lúc đi cũng vội vã, còn phải gọi điện nói cho dì đấy.”

“Vậy dì cho cháu số điện thoại của anh ấy đi, số trước kia cháu không có nhớ.”

“Ài nha, nói cho cháu biết cũng vô ích, Trang Hào nói đến bên ấy sẽ dùng số mới, hay là như vậy, chờ nó gọi điện về dì lại nói cho cháu biết?”

Hoa Kỳ gật đầu một cái, sau đó nói một chuỗi số: “Đây là số điện thoại nơi cháu làm việc, nếu Trang Hào gọi về phiên dì nói cho cháu biết một tiếng.”

“Được.”

Hoa Kỳ khẽ mỉm cười với bà: “Vậy cháu đi về trước.” Hoa Kỳ hít mũi một cái xoay người đi ra ngoài, ra khỏi cửa chính nhà Trang Hào, Hoa Kỳ cúi đầu nhìn qua gói thuốc trong tay, muốn đưa cho người ta nhưng người ta không có ở đây, ném sao?

Hoa Kỳ không có ném gói thuốc đi mà mang về Ngũ Hành, lúc này Bàng Suất còn chưa rời đi, Hoa Kỳ móc ra thiệp mời từ trong túi ném lên bàn, mặt không chút thay đổi nói: “Trang Hào đi nơi khác.”

“Đi nơi khác? Cậu đừng đùa với tôi, là hắn không muốn đi đúng không?” Bàng Suất nửa đùa nói.

Hoa Kỳ nghiêm mặt, lạnh lùng nói: “Tin hay không thì tùy, tôi đi làm việc.”

Bàng Suất cầm thiệp mời lên cúi đầu nhìn qua, sau đó nói với Chương Thi bên cạnh: “Hoa Kỳ làm sao vậy? Lần đầu thấy cậu ta tức giận đấy.”

Chương Thi suy nghĩ một chút nói: “Không phải cậu ta nói Trang Hào đi nơi khác sao? Tôi thấy, có lẽ Trang Hào đi mà không nói cho cậu ta biết.”

“À. Hiếu.” Bàng Suất bừng tỉnh hiểu ra nói: “Khổ sở vì bị vứt bỏ.”

Hoa Kỳ nghe được mấy chữ cuối mà Bằng Suất, cậu không phải là vì bị Trang Hào từ bỏ mà không chịu nổi, cũng không muốn suy nghĩ, trở lại nhà tắm Hoa Kỳ đổi đồng phục làm việc, một người ngồi ở trong góc mở gói thuốc châm một điếu.

“Khụ khụ. . . .” Hoa Kỳ không hút thuốc lá, dù hút cũng chỉ phun khói ra, không cảm giác được gì, có lẽ chỉ muốn dùng phương thức hút thuốc lá chậm rãi xóa bớt khó chịu trong lòng?

Hoa Kỳ hiểu, bây giờ cái gì cậu cũng không thể làm, điều duy nhất có thể làm chỉ có thể là đợi.

Từng ngày từng ngày chờ, đợi đến lúc nào mới được? Cậu nên sớm phát hiện, ngày đó Trang Hào chủ động như vậy đoán chừng đã sớm có tính toán, ngày đó chỉ để lại hình một chút để tưởng niệm mà thôi. Nhưng Hoa Kỳ không muốn tin tưởng Trang Hào cứ đi như thế, ngay cả câu gặp lại cũng không nói.

Hoa Kỳ chỉ tự nhủ bốn chữ, không tìm không phổi.

Những ngày kế tiếp Hoa Kỳ đều tới quầy rượu hỏi một lần có điện thoại tìm mình hay không, nghe được nhân viên trả lời không thì gương mặt lại mang theo mất mát, lặp đi lặp lại như thế cũng khiến phục vụ viên quầy rượu mệt mỏi, có lúc nhìn không được quát lớn Hoa Kỳ đôi câu, nhưng Hoa Kỳ chỉ xem như không nghe thấy, lòng không yên trở về nhà tắm.

Hoa Kỳ vẫn là Hoa Kỳ, lúc làm việc vì đầu gian khổ lắm, thời gian còn lại ngồi một mình ở trên ghế sa lon đại sảnh lầu hai xem biểu diễn, nhưng lại rất ít cười.

“Anh à, buổi tối có muốn sung sướng không?” Cô gái trên đài chủ động quyến rũ.

“Được, em muốn ủ ấm chân cho anh à?” Người đàn ông cột nhả nhạo báng, tiếp đó lại nói: “Nhưng mà, chân của anh sợ em gánh không nổi, ngộ nhờ đề em không đứng dậy nổi, chồng em cầm dao chặt anh đấy.”

“Anh zai, bà đây còn có thể sợ sao?”

“Không phục? Không phục thì đi. . . .”

“Đi thôi.”

Hoa Kỳ ngờ ngác nhìn trên đài nhưng trong óc đều nghĩ Trang Hào giờ ở nơi nào, trước kia bọn họ cũng sẽ đùa như vậy, không có chuyện gì Trang Hào đều chửi mình đôi câu, mà bây giờ. . . .

Hoa Kỳ lau mặt một cái, lật người nằm chết dí trên ghế sa lon, lại bắt đầu suy nghĩ lung tung.

“Làm gì đấy?”

Nghe được âm thanh Hoa Kỳ từ từ mở mắt, thấy Chương Thi mới đáp lại: “Mệt nhọc, muốn ngủ.”

Chương Thi ngậm lấy điếu thuốc, cười nói: “Gần đây có tâm sự sao?”

“Không có!” Hoa Kỳ đáp ngay.

“Chớ giả bộ, chỉ nhìn đức hạnh cậu bây giờ, đừng nói tôi, ngay cả mấy tấm kỳ công trong nhà tắm đều nhìn ra.” Chương Thi hít một hơi thuốc, phun ra khói mù nói: “Vì Trang Hào đúng không?”

Hoa Kỳ trầm mặc một hồi lâu mới khẽ ừ, quay đầu đem mặt chống ở trên gối, bả vai rung rung.

Chương Thi cúi đầu nhìn Hoa Kỳ không nói gì nữa, đứng dậy rời đi rồi.

Hoa Kỳ khóc, nhưng không phát ra một chút âm thanh, khóc một hồi liền ngủ, trong lúc vô tình lại ngủ thẳng tới giữa trưa ngày hôm sau, khi tỉnh lại xương cả người đều đau, cậu quơ quơ cổ, tiếng răng rắc liên tiếp vang lên, Hoa Kỳ ôm cổ trong lòng mắng, bị sái cổ rồi.

“Hoa Kỳ. . . .” Cửa đại sảnh có một người chạy tới, là phục vụ viên của quầy rượu lầu một, cô gái trẻ đi tới thấy Hoa Kỳ ôm cổ, nghi ngờ nói: “Cổ anh sao vậy?”

Hoa Kỳ cười khổ nói: “Bị sái cổ rồi.”

Cô gái bĩu môi nói: “Lầu dưới có điện thoại của anh, nhanh đi nhận đi, nếu cúp thì đừng có trách tôi.”

“Điện thoại của tôi?” hai mắt Hoa Kỳ nhất thời có ánh sáng, không trông rỗng vô hồn như vừa nãy.

“Ừ ừ ừ, anh có điện thoại, nhanh đi nhận đi, đỡ phải ngày nào anh cũng tới hỏi tôi.” Cô gái vừa dứt lời Hoa Kỳ đã bước một bước dài xông ra ngoài

Tác giả có lời muốn nói: ai za, tâm ta vẫn mềm nha, muốn để Hoa Kỳ chờ lâu một chút nhưng ta sợ khán giả bị ngược! Cho nên chỉ có thể đẩy nhanh tốc độ hai người bọn họ gặp nhau, nếu không ta đoán ta sẽ bị nguyên rửa mắt! Ha ha ha

68. Chương 68: Ngốc Một Lần

Hoa Kỳ lấy tốc độ nhanh nhất chạy xuống dưới lầu, trên đường còn làm rơi mất một chiếc dép, chân trần chạy xuống đại sảnh lầu dưới, cầm điện thoại lên không thể chờ đợi nói: “Ca, là anh sao?”

“Uầy, trước kia chưa từng thấy cậu gọi tôi là ca ha.”

Nghe được giọng Quách Tĩnh Hoa Kỳ hơi sững sốt một chút, vội vàng hỏi: “Quách ca, bây giờ hay người đang ở nơi nào? Lúc đi sao không nói một tiếng?”

“Cậu vẫn nên gọi tên tôi thôi.” đầu bên kia điện thoại Quách Tĩnh cười nói liên tục: “Đi gấp không có thời gian để nói, lúc này mới ổn một chút Trang Hào liền để tôi gọi điện thoại cho cậu.”

“Sao anh ấy không tự gọi? Anh ấy ở đâu?” Hoa Kỳ nói lộn xộn.

“Anh ấy tìm việc làm mới, vào này đang bề bộn khí thế ngất trời nên đành để tôi khổ cực gọi điện thoại cho cậu đây.”

Hoa Kỳ cau mày nói: “Việc gì? Các anh bây giờ đang ở nơi nào?”

“Là việc làm bình thường thôi, đường làm ăn đã không có, giờ phải làm lại từ đầu.” Quách Tĩnh thở dài nói: “Không có chuyện gì tôi cúp đây, tôi cũng có việc bận.”

“Đợi chút đã.” Hoa Kỳ vội vàng ngăn lại: “Hai người ở chỗ nào? Thành phố nào?”

“H thị.”

Hoa Kỳ ừ một tiếng: “Vậy hai người tính ở bên kia bao lâu?”

“Không biết, có khi ở bên này luôn.” Đầu bên kia truyền đến tiếng người huyên náo, Quách Tĩnh nói tiếp: “Không nói nữa, tôi đây cũng bắt đầu bận rộn, có thời gian lại liên lạc, đây là số điện thoại của tôi, cậu có chuyện gì thì gọi vào số này.” Nói xong Quách Tĩnh liền cúp điện thoại.

Hoa Kỳ nghe điện thoại xong sợ run hồi lâu, lấy lại tinh thần nhìn số hiện lên trên điện thoại, nhớ kỹ số điện thoại cậu không chút do dự xông tới phòng làm việc của Chương Thi.

Thùng thùng gõ cửa hai cái.

“Đi vào.”

Hoa Kỳ đẩy cửa vào, Chương Thi đang nhìn bảng báo cáo trong tay, thỉnh thoảng giương mắt quét qua Hoa Kỳ: “Có chuyện gì?”

“Ừm, tôi muốn từ chức.”

“Từ chức?” Chương Thi để bảng báo cáo xuống, cau mày nói: “Tại sao đột nhiên lại muốn từ chức?”

Hoa Kỳ suy nghĩ một chút nói: “Tôi cảm thấy mệt mỏi, muốn về nhà nghỉ một thời gian.”

Chương Thi nhìn Hoa Kỳ, vốn muốn nói nếu cảm thấy mệt mỏi thì xin nghỉ là được, nhưng lời đến khóe miệng lại cảm thấy không quá thỏa đáng, cuối cùng chỉ có thể nói: “Nghĩ kỹ?”

Hoa Kỳ ý chí kiên quyết nói: “Nghĩ kỹ, hôm nay liền từ chức.”

Chương Thi nhìn ra Hoa Kỳ quyết tâm liền không nói nhiều hơn nữa, mà lấy ra một tờ giấy trong chồng tài liệu, nói: “Điền hết tờ giấy này, sau đó đến phòng tài vụ tiền lương của cậu trong thời gian này đi.”

“Biết.” Hoa Kỳ đi tới nhận lấy tờ giấy, thuận tay cầm cây bút trên bàn Chương Thi, cúi người bắt đầu điền.

Chữ Hoa Kỳ khó coi, bảy uốn tám lệch không nhìn ra chữ gì, Chương Thi thuận thể nhìn hai cái, méo miệng nói: “Chữ này cậu cũng viết ra được, không khác gì chó cào.”

Hoa Kỳ vô tâm để ý tới lời của y, nhanh chóng điền xong đưa tới: “Điền xong.”

Chương Thi nhận lấy, từ đầu tới đuôi nhìn một lần, cuối cùng lại lấy ngân phiếu ra viết cái gì đó, xoạt một tiếng kéo xuống: “Đi lấy tiền lương thôi.”

“Ừ, tôi đi.” Hoa Kỳ nhận lấy ngân phiếu nhanh chóng rời khỏi phòng làm việc của Chương Thi.

Lúc này, tâm tình Hoa Kỳ cực kỳ phức tạp, có chút kích động, lại có một chút khấn trương, cậu đang nhận tiền xong, đơn giản thu thập hành lý một chút, sau đó khiêng balo ra khỏi Ngũ Hành.

Thời tiết càng ngày càng tốt, ánh mặt trời sáng rõ như chiếu sáng một con đường mới cho Hoa Kỳ.

“Mẹ, cho con ít tiền.” Thật lâu rồi Hoa Kỳ mới về cái nhà này, vừa vào cửa liền ném hành lý ở chân tường nơi góc sân, lúc vào nhà vén nắp nò nước, dùng nước cái muống múc một gáo nước nước lạnh, uống ừng ực ừng ực nửa bầu.

“Nhãi con, đã bao lâu không về hả?” Lão thái thái từ giữa nhà đi ra, tay nắm nửa vốc hạt dưa, vừa đi vừa cúp, nói: “Mẹ mày còn chờ mày trở về giao tiền đó, mày còn mong mẹ mày cho tiền sao?”

Hoa Kỳ uống nước lạnh vô cùng thoải mái, để gáo múc nước xuống lau miệng nói: “Ai nha con thật sự có chuyện, nhanh cho con ít tiền.” Hoa Kỳ nói xong đi ngang qua lão thái thái vào trong phòng mở tủ dọn đồ.

“Bà ngoại mày ấy, trở lại liền yêu sách, rốt cuộc con muốn làm gì?” Lão thái thái không nhin được nói.

Hoa Kỳ lấy không ít quần áo mặc mùa hè trong ngăn tủ ra, sau đó cởi đồ trên người, thay đồ ở trước mặt lão phu nhân, nói: “Con muốn đi xa nhà một chuyến, đi kiếm tiền.”

“Cái gì? Đi xa nhà kiếm tiền?” Lão thái thái không thể tin vào tai của mình.

Hoa Kỳ mặc quần, thắt dây lưng nói: “Cho con ba ngàn đồng đi.”

“3000? Không có. . . .” Lão thái thái nóng nảy, vừa nghe Hoa Kỳ muốn tiền trong lòng liền có chút không thuận, hơn nữa lâu như vậy Hoa Kỳ không trở về, lão thái thái cũng rất nhớ cậu, kết quả cậu vừa vào cửa đã đòi tiền để đi.

“Ai nha mẹ ơi, con đang vội mẹ lấy tiền cho con đi.” Hoa Kỳ nhăn mặt, khổ khổ cầu khẩn.

Lão thái thái hung hăng trợn mắt nhìn Hoa Kỳ một cái: “Con muốn đi đâu? Có xa hay không?”

“H thị, không tính là xa.” Hoa Kỳ ăn mặc chỉnh tề, thuận tay kéo balo từ trong ngăn tủ, quần áo không có gấp lại đã nhét vào, nhét thành một cái balo to tròn.

“Con không định thương lượng với cha con một chút sao?” Lão thái thái hỏi ngược lại.

“Không cần thương lượng, trước kia con tìm việc làm có nghe lời cha mẹ sao? Dù sao con cũng không làm chuyện xấu, mẹ lấy tiền cho con đi.” Hoa Kỳ kéo khoá kéo balo lên, đặt ở bên chân nói: “Mẹ, mẹ còn chưa hiểu con à, con đang hoảng lắm, mẹ cứ thoải mái đi, chờ con kiếm tiền về ẹ.”

Lão thái thái có chút đau lòng, bất đắc dĩ thở dài sau đó lấy ra một hộp bánh bích quy từ trong ngăn tủ, là cái loại làm bằng sắt kia..., mở nắp, bên trong đặt mấy chồng tiền xếp thật chỉnh tề, lão thái thái lấy ra một xấp ở bên trong, cẩn thận đếm nói: “Đây đều là tiền lương của con, mẹ cho giữ tất cả vào đây.”

Hoa Kỳ nhìn tiền trong hộp có chút chặc lưỡi hít hà, mỗi tháng cậu đóng một ngàn hai ngàn ẹ, luôn cảm thấy không được bao nhiêu, hôm nay nhìn lại thật là có chút dọa người.

“Dành được bao nhiêu?”

Lão thái thái ngẩng đầu trợn mắt nhìn Hoa Kỳ một cái: “Dành được bao nhiêu con cũng không được tiêu, mẹ phải giữ lại cưới vợ cho con.” Nói xong, đem tiền đếm xong tới: “3000 cho con, mẹ thêm 500 cho con tiêu.”

Hoa Kỳ chẹp miệng: “Mẹ cũng quá keo kiệt đi, cho nhiều 1000 thì có sao?”

“Như vậy đó, thích lấy hay không.” Lão thái thái quăng tiền sang một bên, vội vàng đóng nắp hộp bánh bích quy nhét vào trong ngăn kéo lần nữa, còn nói: “Khi nào đi?”

Hoa Kỳ nhét tiền vào trong túi: “Lập tức đi ngay.”

“Vội như vậy? Lâu như vậy con không về, không ở nhà với mẹ và cha con chút sao?”

Hoa Kỳ vươn thẳng sống lưng, hùng hồn nói: “Nam nhi chí tại bốn phương, chờ con làm nên công danh trở lại hiếu kính mẹ và cha sau.” Hoa Kỳ nói vang vang có lực, trên thực tế chột dạ muốn chết, lần này cậu rời nhà hoàn toàn là vì tình yêu a. [Đằm: ối zời ơi anh ơi !]

“Ai nha.” Lão thái thái chặc chặc liên tiếp, chán ghét nói: “Con ngày càng chó kéo da dê.” [Đằm: Ý giống treo đầu dê bán thịt chó ấy]

Hoa Kỳ đứng nghiêm ngay ngắn, cọt nhả nói: “Mẹ cứ thoải mái đi, con sẽ chăm sóc mình, đi đây.” Hoa Kỳ mang balo lên lưng, lúc ra cửa quay đầu lại liếc nhìn lão thái thái, cười nói: “Con đi đây.”

Lão thái thái nước mắt lưng tròng nói: “Cút đi cút đi, ba mày trở về lại mắng mẹ.”

“Không có chuyện gì, mẹ cứ nói là con muốn đi, mẹ không ngăn được.” Hoa Kỳ nghe răng cười khúc khích, quay người sải bước đi ra ngoài.

Giao thông trong thành phố không tính là phát đạt, muốn ra khỏi thành phố cũng chỉ có thể ngồi tàu hỏa, Hoa Kỳ mua vé đi đến H thị, tám giờ tối mới lên đường, vì vậy Hoa Kỳ an vị ở trong phòng đợi.

Đây là lần thứ hai Hoa Kỳ rời khỏi thành phố, lần đầu tiên là đi theo Trang Hào đến môi thành.

Lần đầu đơn độc rời khỏi thành phố nhỏ này, tâm tình Hoa Kỳ hết sức thấp thỏm, một nháy mắt bước lên tàu Hoa Kỳ lại có chút không ổn, đứng ở cửa ngậy ngậy nhìn bên ngoài.

Từ thành phố đến H thị ít nhất phải bảy, tám tiếng, mà Hoa Kỳ mua vé đi ngay trong ngày cho nên không có chỗ ngồi, cậu chỉ có đứng ở cửa ra vào trên tàu, lúc một mỗi người lên balo nghỉ một lát, thỉnh thoảng sẽ có người chạy đến đây hút thuốc, Hoa Kỳ yên lặng nhìn bọn họ, cảm thấy nhàm chán thì Hoa Kỳ lại lấy gói Hoàng Hạc lâu mua cho Trang Hào đêm đó ra, hút một thuốc giải buồn.

Đến H thị đã là nửa đêm, Hoa Kỳ ra khỏi nhà ga, đứng ở trên quảng trường nhìn ra xa, gió đêm ẩm áp phất qua mặt, vô hình an ủi tâm tình khẩn trương rung động của Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ mở to miệng hà hơi, sau đó đến buồng điện thoại công cộng trước quảng trường gọi cho Quách Tĩnh.

Điện thoại thông, truyền tới lại là tiếng ngáp của Quách Tĩnh: “Ai vậy, hơn nửa đêm không để cho người ta ngủ à.”

“Quách ca, là em, Hoa Kỳ.”

“Hoa Kỳ?” Quách Tĩnh ngẩng ra: “Trễ như vậy gọi điện thoại tới có chuyện gì sao?”

Hoa Kỳ cười đùa nói: “Quách ca, bây giờ em đang ở nhà ga H thị, anh có thể tới đón em một chút không?”

“Con mẹ nó chứ, cậu tới thật?” Quách Tĩnh kinh ngạc vô cùng.

“A, em tới đây, anh tới đón em đi, em ở cửa một quán cháo gần nhà ga, gọi là gì nhỉ.” Hoa Kỳ liếc nhìn bảng hiệu cửa hàng nói: “Là Hỉ Lai .”

“Chờ.” Nói xong, Quách Tĩnh liền cúp điện thoại.

Hoa Kỳ thanh toán tiền điện thoại, khiêng balo lên lưng đến bậc thang trước cửa quán cháo ngồi xuống, cậu quay đầu lại liếc nhìn quán cháo, mặc dù đã là nửa đêm nhưng bên trong không thiếu khách, Hoa Kỳ theo

bản năng sờ bụng một cái, cả đêm không ăn gì thật là có chút đói bụng, nhưng Hoa Kỳ không chịu bỏ ra phần tiền này, an vị ở tại cửa ra vào chờ.

Nửa giờ sau Quách Tĩnh vội vã tới đây.

“Quách ca, ở đây này.” Hoa Kỳ vội vàng đứng lên, phát phát tay.

“Thao” Quách Tĩnh đến gần hùng hống nói: “Cậu thật sự tới, khó trách Trang Hào không để tôi nói cho cậu biết.”

Hoa Kỳ ngẩn ra: “Vì sao không để anh nói cho em biết?”

Quách Tĩnh liếc mắt: “Anh ấy nói, nếu như nói cho cậu biết, bảo đảm cậu sẽ tìm đến, tôi không tin nhưng kết quả cậu thật đúng là tới.”

Hoa Kỳ cười xuân về hoa nở: “Anh ấy không tới đây?”

Quách Tĩnh bất đắc dĩ nói: “Anh ấy còn chưa tan làm đâu, tôi dẫn cậu về thôi.”

Hoa Kỳ vội vàng khiêng balo lên lưng đi cùng Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh liếc nhìn balo trên người Hoa Kỳ, cau mày nói: “Cậu mang gì tới đó? Dọn nhà à?”

“Không có gì, chỉ là quần áo.” Hoa Kỳ vội vã đi xuống bậc thang, sải bước đi về phía trước.

“Cậu là đồ ngốc sao, đi theo tôi.” Quách Tĩnh bất đắc dĩ lắc đầu, đưa tay đón một chiếc taxi, chở Hoa Kỳ chạy tới nơi ở hiện tại của hắn và Trang Hào.

Trang Hào cùng Quách Tĩnh đi tới nơi này tìm một căn phòng trong thành phố, là một căn phòng nơi lầu hai, còn là loại thập niên tám mươi, có vài chỗ nhìn đã rách nát.

“Ai nha, phòng này thật dọa người, giống như quỷ lâu vậy.” Hoa Kỳ đứng ở dưới lầu ngược đầu nhìn lên.

Quách Tĩnh thanh toán tiền xe, đi tới nói: “Phòng như vậy mà một tháng phải bảy tám trăm đấy.” Quách Tĩnh vừa nói vừa đi tới cửa cầu thang.

Hoa Kỳ đi theo, rẽ một cái đi vào hành lang dài, trong hành lang lấm tấm màu đen một cái bóng cũng không có, Hoa Kỳ cứ gập ghềnh tiếp tục đi theo Quách Tĩnh, đi tới một gian phòng thì Quách Tĩnh dừng bước lại: “Anh cậu trở lại.” Nói xong, Quách Tĩnh đưa tay kéo cửa ra.

69. Chương 69: Ai Là Nơi Dập Lửa Của Ai

Trang Hào cùng Quách Tĩnh nửa tháng trước rời khỏi thành phố đi tới thành phố mới, tìm được 2-3 người bạn trước đây quen biết, lúc này mới thuê căn phòng ở tầng hai gần trung tâm thành phố, phòng thuê một tháng 700, tiền điện nước tính riêng. Phòng không tính lớn, cỡ ba mươi mét vuông, là cái loại mở cửa chỉ có phòng ngủ kia..., bên cạnh cửa sổ là kệ bếp đơn giản, còn lại chẳng có gì, ngay cả giường cũng không có.

Tường trong phòng dán từng lớp ni lông màu sắc rực rỡ, Hoa Kỳ nhớ vật này có một tên gọi rất tao nhã, tên gì nhỉ, hình như là gọi Tatami ? Mà lúc này Trang Hào đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, trước mặt để bàn nhỏ bốn chân, phía trên bày hai phần bát đĩa, trong nồi sắt mì sợi đầy ắp, bên cạnh còn có một chén trứng gà chiên nhỏ, ngửi thấy mùi hương xông vào mũi.

Trang Hào đang gắp mì bỏ vào chén, nghe được tiếng mở cửa cũng không nghiêng đầu nhìn xem, chỉ nhẹ giọng hỏi: “Hơn nửa đêm rồi cậu còn đi đâu?”

Quách Tĩnh cởi giày ở cửa ra vào, vào nhà lúc bất đắc dĩ nói: “Anh đoán trúng rồi.”

“Đoán trúng? đoán trúng cái gì?” Trang Hào tò mò ngẩng đầu, tầm mắt vừa tới cửa Trang Hào liền nhìn thấy Hoa Kỳ đeo balo to trên lưng, đứng ở cửa nhe răng toét miệng cười khúc khích: “Ca, em tới rồi.”

Sắc mặt của Trang Hào trắng xanh liền trầm xuống: “Không phải đã nói cậu đừng để cậu ấy biết rồi sao, sao cậu vẫn nói.”

Quách Tĩnh nhún nhún vai, ngồi xếp bằng ở đối diện Trang Hào: “Em nhàn thấy sợ.”

“Tôi cũng thấy thế.” Trang Hào hung hăng trợn Quách Tĩnh một cái, quay đầu về phía Hoa Kỳ nói: “Còn đứng ở cửa làm gì? Cởi giày vào đi.”

Hoa Kỳ vội vàng cởi giày, chân không đi tới.

“Lại không mang vớ?” Trang Hào nhìn chăm chăm chân của Hoa Kỳ, cau mày nói.

Hoa Kỳ cong cong ngón chân, cười lảo lỉnh nói: “Mùa đông còn không mang hướng chỉ sắp tới mùa hè.” Hoa Kỳ trở tay đặt balo xuống đất, thở hổn hển ngồi xuống bên cạnh Trang Hào: “Má ơi, mệt chết em.”

Trang Hào hừ lạnh một tiếng, quay đầu lại ăn sơi mì: “Ăn cơm chưa?”

“Chưa ăn, từ tối đến giờ cũng chưa ăn.” Hoa Kỳ chép chép miệng, nhìn chăm chăm cái bàn nói: “Cho em một chén đi?”

Trang Hào lạnh lùng nói: “Đáng đời, tự tìm.” Trang Hào mắng thì mắng nhưng vẫn cầm lấy chén không bên cạnh gấp cho Hoa Kỳ một chén mì đầy đặt ở trước mặt cậu nói: “Ăn đi.”

“Haiz, anh đem chén của em cho Hoa Kỳ rồi, vậy em dùng gì để ăn?” Quách Tĩnh oán tránh nói.

Trang Hào cười cười: “Cậu ăn nồi đi.”

“Con mẹ nó chứ, anh xem em là heo à?” Quách Tĩnh thở dài: “Thôi, hai người ăn trước đi, để cho tôi một hộp là được, dù sao tôi cũng không quá đói.” Nói xong, Quách Tĩnh kéo một cái chăn qua, cuộn cuộn đệm ở sau lưng, lúc nằm lên còn nói: “Buổi tối hai người nằm chung chăn đi, đừng hòng cướp chăn của tôi.”

“Quách ca anh yên tâm, em chắc chắn sẽ không giành chăn với anh.” Hoa Kỳ cười đùa điên cuồng, tiếp tục cầm đũa từng ngậm từng ngậm ì vào trong miệng.

Trang Hào nhìn cậu cười khở nói: “Em ăn chậm một chút, nơi này không ai giành với em.” Nói xong, Trang Hào lại gấp một miếng trứng chiên trong chén nhỏ bỏ vào chén Hoa Kỳ, than thở nói: “Em chạy tới nơi này đã nói với ba mẹ em chưa? Bên Ngũ Hành xử lý như thế nào?”

Hoa Kỳ nói lầm bầm: “Nói. Nói rồi, mẹ em cũng muốn em đi ra ngoài thêm kiến thức, về phần Ngũ Hành bên kia.” Hoa Kỳ nuốt mì trong miệng, hắng giọng một cái nói tiếp: “Bên Ngũ Hành em đã từ chức, dù sao làm cũng không có ý tứ gì.”

Trang Hào gật đầu một cái, liếc Hoa Kỳ lại hỏi: “Chương Thi đồng ý để em từ chức?”

“Y không nói gì đã đồng ý rồi, hơn nữa y hình như cũng rất bận , nào có thời gian trông nom em.” Hoa Kỳ vài hộp đã ăn sạch bát mì, lại gấp thêm mấy đũa, nói tiếp: “Vốn ngày mừng 1 tháng 6 Bàng Suất kết hôn , nhưng hình như không thành, ngày em đi không biết nghe ai nói chuyện này ấy.”

“Không thành? Chuyện gì xảy ra?” Quách Tĩnh tỉnh táo tinh thần, nóng nảy hỏi thăm.

Hoa Kỳ hít mũi một cái: “Em cũng không biết chuyện gì xảy ra, hình như là hôn lễ bị dời lại, ai biết có chuyện gì.”

“Con mẹ nó chứ, kết hôn cũng có thể hoãn, tôi đoán nhất định đã xảy ra chuyện, không chừng Chương Thi lại gây ra chuyện tổn hại gì đấy.” Quách Tĩnh vừa nói vừa cười, trong ánh mắt mang theo khinh bỉ, lại nói: “Ca, hay là như vậy đi, sáng mai em trở về? Dù sao Hoa Kỳ đã tới, vợ chồng son hai người sống cũng rất tốt, em cũng phải về kiểm bà xã không phải sao.”

Quách Tĩnh đi theo Trang Hào tới bên này là muốn bồi Trang Hào một thời gian, chờ Trang Hào an bài thỏa đáng tất cả, hẳn mới tìm cơ hội về nhà.

“Cũng được, dù sao cậu cũng có chuyện của mình.” Trang Hào không phản đối, cúi đầu từ từ ăn mì sơi.

“Ừ, vậy em dọn dẹp một chút, trưa mai ngồi tàu trở về.” Quách Tĩnh đứng lên, bắt đầu thu dọn hành lý.

Hoa Kỳ nhìn chăm chăm Quách Tĩnh mấy lần, đột nhiên ý thức được cái gì, cười đùa nói: “Quách ca, thật ra anh nói cho em biết hai người đang ở đâu là hi vọng em tới chứ gì? Như vậy anh mới về nhà được đúng không?”

“Mả mẹ nó đại gia nhà cậu.” Quách Tĩnh chợt xoay người, tức giận nói: “Tôi là loại người như vậy sao?” Quách Tĩnh hung hăng trợn mắt nhìn Hoa Kỳ một cái, nói với Trang Hào: “Ca, anh có thấy không, thằng nhóc Hoa Kỳ này khích bác tình cảm anh em chúng ta đó, có lời như thế này.” Quách Tĩnh suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc xuất ra mấy chữ: “Hồng nhan họa thủy.”

“Đó là nói phụ nữ, không học thức thật là đáng sợ.” Hoa Kỳ cười không khép miệng được.

Quách Tĩnh bĩu môi: “Cũng một dạng.”

Hoa Kỳ còn muốn lôi co với Quách Tĩnh vài câu ai ngờ vừa mới mở miệng, Trang Hào đột nhiên lạnh lùng nói: “Nhanh ăn cơm của em đi.”

Hoa Kỳ ngậm miệng, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục cúi đầu buồn bực ăn cơm.

“Ai nha mẹ ơi, ăn no, no chết em.” Hoa Kỳ buông chén đĩa xuống, cả người ngửa ra sau, lười biếng nói: “Ăn xong rồi liền mệt rã rời, không khác heo là mấy.”

Lúc này Trang Hào cũng ăn xong, thuận tay cầm chén đặt chung một chỗ.

“Ca, anh để đó đi, một lát em dọn dẹp.” Hoa Kỳ nhẹ giọng nói .

Trang Hào nhìn cậu không lên tiếng, buông chén đĩa xuống đứng lên, duỗi lưng một cái nói: “Để đó đã, đi tắm với anh.”

“Tốt.” Hoa Kỳ vui mừng vội vàng lấy dụng cụ tắm rửa trong ba lô, đi theo sau lưng Trang Hào ra khỏi phòng.

Ra khỏi hành lang, đóng cửa lại phút chốc tối đen như mực, đưa tay không thấy được năm ngón, Hoa Kỳ chỉ có thể cố gắng trợn to hai mắt đi về phía trước, vừa đi còn vừa nói nói: “Ca anh đi chậm một chút, em không thấy đường.” Vừa dứt lời, một bàn tay ấm áp đưa qua nắm lấy tay cậu.

Trong lòng Hoa Kỳ ấm áp cực kỳ, không tự chủ mỉm cười.

“Nơi này tiện cho thuê rẻ cho nên anh thuê, nhưng khuyết điểm là không có phòng tắm và nhà vệ sinh.” Trang Hào kéo Hoa Kỳ ra khỏi hành lang, nhìn thấy một tia sáng, chỉ vào nhà vệ sinh công cộng cách đó không xa nói: “Nhà vệ sinh ở đó .”

Hoa Kỳ nhìn hai lần: “Đi tắm ở đâu?”

Trang Hào tiếp tục kéo Hoa Kỳ đi về phía trước: “Bên này, phòng thứ ba dùng để tắm, tiền nước mỗi tháng mười tệ.”

“Rất rẻ.” Hoa Kỳ chắc một tiếng.

Trang Hào không đáp, mang theo Hoa Kỳ đi tới nhà tắm đẩy cửa ra thì bên trong chiếu ra một ánh đèn yếu ớt, Hoa Kỳ thuận thể liếc nhìn bóng đèn trên trần nhà: “Đèn này cỡ 60 vôn”

Trang Hào liếc mắt nhìn: “Không biết, hửn vậy.”

Vào phòng tắm đóng cửa lại, hai người nhanh chóng bắt đầu cởi quần áo, mà Trang Hào vừa mở vòi tắm Hoa Kỳ liền nhào tới, từ phía sau ôm Trang Hào nói: “Ca, lúc anh đi cũng không nói cho em biết một tiếng? Làm em khó chịu nhiều ngày như thế.”

Trang Hào mặc cho Hoa Kỳ ôm, ngửa đầu về phía vòi nước nói: “Có gì để nói? Cũng không phải là không trở về.”

Hoa Kỳ dán sau lưng Trang Hào, hít mũi một cái: “Mấy ngày đó em nhớ anh muốn chết, nhớ đến sắp không nhớ nữa luôn.”

Trang Hào cười hì hì: “Không nhớ thì tốt, đỡ phải khó chịu.”

“Em cũng muốn quên lắm, nhưng trời vừa tối mông em liền ngứa, cho nên không tự giác lại nhớ tới anh.” Hoa Kỳ vừa nói vừa cười, đồng thời phía dưới cũng có khí thể ngẩng đầu.

Trang Hào đỏ khốc đỏ cười nói: “Em xem anh là nơi giải hỏa của em sao?”

Hoa Kỳ hi hi ha ha, thỉnh thoảng vươn tay ra trước sờ Trang Hào hai cái: “Cũng không khác mấy, em muốn sắp chết rồi.”

“Thúi chết em đi.” Trang Hào đưa tay đóng vòi hoa sen, đang chuẩn bị xoay người ôm lấy Hoa Kỳ nhưng không ngờ cửa phòng tắm bị đẩy ra.

Lúc này Hoa Kỳ còn ôm Trang Hào, nghe được tiếng cửa mở cũng cơ trí, vội vàng buông Trang Hào ra nói: “Ca, sau lưng anh sao bẩn thế này, mấy ngày không tắm rồi hả?”

Trang Hào lúng túng hơi hóa giải, nhìn người đàn ông ở cửa cười cười: “Tắm à.”

Người đàn ông khoảng ba bốn mươi tuổi, nghe Hoa Kỳ gọi Trang Hào là ca cũng không có nghĩ sai lệch gì, đáp một tiếng nói: “Haiz, mới vừa tan việc, mệt chết đi được.” Người đàn ông cầm chậu đi tới vòi tắm đối diện, còn nói: “Tiểu Trang, đứa nhỏ này là em cậu?”

“À.” Trang Hào nhìn Hoa Kỳ, híp mắt cười nói: “Là em họ tôi, hôm nay vừa tới.”

Người đàn ông mở vòi tắm, xối về phía thân thể nói: “Tối làm gì? Tìm việc làm?”

“À, tạm thời còn chưa quyết định, có khi ở hai ngày là về.”

“Ai nói, lần này em tới không có ý định đi.” Hoa Kỳ chỉ sợ Trang Hào đuổi mình đi liền vội vàng dùng lời nói bóp chết ý tưởng còn chưa mọc rễ nảy mầm này từ trong não.

“Nhìn xem, em cậu với cậu cùng một đức hạnh.” Người đàn ông cười ha hả nói.

Trang Hào mở miệng cười.

Hoa Kỳ bĩu môi, chạy đến cửa cầm lấy cái ghế đặt ở phía dưới Trang Hào nói: “Ngồi xuống, em chà cho anh.”

Trang Hào híp mắt cười, xoay người lại ngồi xuống đưa lưng về phía Hoa Kỳ.

Kỷ xảo tắm kỳ thuần thực của Hoa Kỳ Trang Hào đã biết đến, khi Hoa Kỳ không nhanh không chậm xoa xoa sau lưng của Trang Hào thì Trang Hào thoải mái nhắm hai mắt lại, cả người mệt mỏi cũng chuyển thành lười biếng, anh hơi mệt rồi.

“Tiểu Trang, em cậu tắm kỳ có kỹ thuật đó ha?” Người đàn ông ở một bên kinh ngạc nhìn.

Trang Hào nghe tiếng mở mắt, cười nói: “Cậu ấy chỉ mò mẫm vài đường mà thôi.”

“Ở đâu ra cái gọi là gì mò mẫm vài đường, nhìn thủ pháp gọn gàng như vậy, em cậu có phải tắm kỳ công không?” Người đàn ông nói đùa trêu ghẹo nói.

Trang Hào không tiếp đề tài, bởi vì anh không muốn nói, ngược lại Hoa Kỳ rất trực sàng nói: “Chú đoán đúng rồi, tôi là tắm kỳ công.” trên mặt Hoa Kỳ tràn đầy nụ cười.

Người đàn ông nghe được Hoa Kỳ trả lời chỉ cười khan mấy tiếng liền không nói gì nữa.

Hoa Kỳ nhanh chóng chà xát toàn thân cho Trang Hào, sau đó tùy tiện tắm liền theo Trang Hào đi về, trên đường vẫn tối đen như cũ, lúc trở về nhà Quách Tĩnh đã thu dọn bát đĩa, trải tốt chăn nằm ở trong chăn chơi điện thoại di động.

“Ngủ đi.” Trang Hào ngáp một cái, vén chăn lên nằm vào.

Hoa Kỳ tìm nơi để dụng cụ rửa mặt xuống, sau đó cũng nằm vào trong chăn.

Tắt đèn, trong nhà và bên ngoài như liền thành một mảnh, đen tối, Hoa Kỳ thở dốc một hơi, từ từ vươn tay khoác lên trên bụng của Trang Hào.

Trong bóng tối, Trang Hào từ từ quay đầu, cong môi liền chạm vào môi Hoa Kỳ.

70. Chương 70: Người Quen Cũ

Hoa Kỳ cùng Trang Hào gặm đến khi thể ngắt trời, đang định tiến hành bước kế tiếp Quách Tĩnh đột nhiên lên tiếng nói: “Haiz, tôi nói hai người chú ý một chút được không, tôi còn không ngủ đâu.”

Hoa Kỳ chợt ngẩng đầu lên, cười đùa nói: “Anh không thể giả bộ ngủ được à?”

“Thao.” Quách Tĩnh lăm bầm hai tiếng, xoay người đưa lưng về phía bọn họ không nói gì nữa.

Hoa Kỳ nằm xuống, nhỏ giọng nói: “Chúng ta tiếp tục.” Nói xong Hoa Kỳ cong môi muốn gặm tiếp, Trang Hào nghiêng đầu tránh khỏi, buồn bực nói: “Ngủ.”

Hoa Kỳ bĩu môi, lật người nằm ở trong chăn, hờn dỗi không để ý tới Trang Hào.

Chốc lát, Trang Hào xoay người, đem một chân khoác lên cái mông Hoa Kỳ, một chút một chút chà chà, anh càng như thế Hoa Kỳ càng khó chịu, phía dưới cứng rắn vô cùng thì không nói, trong lòng càng không ức chế được ngứa ngáy.

Hoa Kỳ rất muốn làm tới luôn, nhưng thật sự làm Hoa Kỳ lại cảm thấy mặt mũi không đỡ nổi, dù sao trong nhà còn có người thứ ba không phải sao? Dù sao sáng mai Quách Tĩnh đã đi, chịu đựng thôi.

Hoa Kỳ ngăn chặn hỏa trong lòng, nhắm mắt lại tận lực không nghĩ tới phương diện kia, lúc Hoa Kỳ cho là mình có thể vượt qua, Trang Hào đột nhiên tiến tới bên tai của cậu, nho nhỏ nói thầm: “Không nhịn được thì đi nhà vệ sinh làm một pháo đi.”

Hoa Kỳ buồn bực giật giật cái mông, đáp lại nói: “Triệt nhiều thương thân, ngủ.”

Trang Hào cười khanh khách mấy tiếng không nói nữa, chốc lát, Trang Hào liền gáy ngủ, âm thanh cao thấp phập phồng vang lên, một tiếng lớn, một tiếng nhỏ, thỉnh thoảng còn kéo dài, nghe rất có hương vị riêng.

Hoa Kỳ nằm một hồi, lại nghe được một trận sột soạt, sau đó Quách Tĩnh bò tới, giơ tay lên vỗ đùi Trang Hào hai cái: “Ca em xin anh nhỏ tiếng một chút.”

Trang Hào chép chép miệng, đưa tay gãi gãi chỗ bị Quách Tĩnh đánh, ngay sau đó lật người tiếp tục ngủ.

Nhất thời an tĩnh lại, Hoa Kỳ nhỏ giọng nói: “Quách ca, hỏi anh chuyện này được chứ?”

“Cậu còn chưa ngủ à?” Quách Tĩnh nằm ở một bên hỏi.

Hoa Kỳ nhỏ giọng nói: “Vừa rồi bị anh làm tỉnh lại, cho nên muốn tán dóc với anh.”

“Nói đi.”

Hoa Kỳ suy nghĩ một chút: “Cái đó. Ca tới bên này, tìm việc gì?”

Quách Tĩnh vẫn trầm mặc không nói, một hồi lâu sau: “Chính cậu hỏi anh ấy đi, ngủ.”

Hoa Kỳ bất đắc dĩ nói: “Không đến nỗi đi, anh ấy tìm việc gì cũng không thể nói sao, chẳng lẽ đi bán thân?”

“Tự mình hỏi anh ấy đi, không để ý cậu nữa, ngủ.” Quách Tĩnh vội vàng dùng chăn đắp lên đầu không để ý Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ không có cách nào hỏi tiếp, chỉ có thể giương mắt chờ một hồi kéo đến.

Chẳng biết lúc nào Hoa Kỳ mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Thời gian trôi qua luôn rất nhanh, hình như mới vừa nhắm mắt lại trời đã sáng, bên tai om sòm một trận, bất đắc dĩ Hoa Kỳ hí húp mắt lại, lúc này Trang Hào đang mặc quần áo, mà Quách Tĩnh ở một bên đang bận dọn dẹp hành lý.

“Mấy giờ rồi?” Hoa Kỳ ngáp một cái.

“Tám giờ rưỡi.” sau khi mặc chỉnh tề Trang Hào ném chìa khóa ở trên bàn qua nói: “Anh phải đi làm, Quách Tĩnh đi cùng anh luôn, em không có chuyện gì làm thì ở nhà đợi, nếu đói bụng thì lấy chìa khóa đi xuống mua chút đồ ăn, nhớ đừng đi xa đó.”

“Ai za, em nói anh thật sự coi cậu ta là con nít lên ba sao?” Quách Tĩnh thu dọn xong hành lý, đứng ở cửa ngâm điều thuốc nói.

Trang Hào liếc hẳn một cái không lên tiếng, đứng dậy đi tới cửa mang giày nói: “Ngủ tiếp một lát đi, bọn anh đi đây.”

Hoa Kỳ ừ một tiếng, tiếp theo đó tiếng đóng cửa truyền đến.

Hoa Kỳ ngáp duỗi lưng một cái, xoay người nằm úp sấp trên chăn nhắm mắt dưỡng thần, tất cả suy nghĩ đều đặt ở trên việc Trang Hào đang làm, chắc, nếu Hoa Kỳ lựa chọn theo tới bên này, cậu sẽ không thể ngồi không chờ Trang Hào nuôi, lúc này không giống ngày xưa, nếu Hoa Kỳ thích Trang Hào sẽ cố không liên lụy anh.

Hoa Kỳ quyết định chủ ý lại ngủ mấy giờ đã bị từng hồi tiếng xem đi ngang qua đánh thức, cũng đứng, ở trong phòng nơi náo nhiệt lại không cách âm đương nhiên không thể nào ngủ nướng.

Sau khi Hoa Kỳ rời giường bưng chậu ra khỏi phòng, theo con đường tối hôm qua đi phòng tắm, vào cửa thì Hoa Kỳ nghe được bên trong truyền đến tiếng nước chảy, xem chừng là hàng xóm ở nơi này đang tắm. Hoa Kỳ cũng không suy nghĩ nhiều đẩy cửa vào.

Trong phòng tắm có hai người đàn ông đang tắm, đưa lưng về phía cửa, thỉnh thoảng còn trò chuyện đôi câu, nghe được tiếng cửa mở một người trong đó nhìn về phía mắt, lúc thấy Hoa Kỳ gật đầu cười liền quay đầu tiếp tục tán gẫu cùng người nọ.

“Tháng tiền lương được bao nhiêu?”

“Cỡ hai ba ngàn?”

Người nọ kinh ngạc nói: “Cậu bỏ bê công việc sao?”

“Ừ, có mấy ngày không đi.”

Hoa Kỳ vênh tai cẩn thận nghe đôi câu liền không để ý tới nữa, cởi quần áo đứng ở dưới vòi tắm tắm. Hai tay Hoa Kỳ đặt ở trên đầu xoa nắn, lúc này tóc đã dài không ít, cao thấp không có chút đâm tay, Hoa Kỳ nghĩ thầm khi nào nên đi cắt tóc lại.

“Hoa. . . . Hoa Kỳ?” Một âm thanh không quá khăng định vang lên, Hoa Kỳ mắt nhắm mắt mở nhìn người nọ, đồng thời cũng khiếp sợ không ít: “Sao anh lại ở đây?”

“Lời này nên là tôi hỏi cậu chứ?” Giang Hạo đóng vòi tắm, cười ha hả đi tới.

Hoa Kỳ vuốt nước trên mặt, cũng đóng vòi tắm nói: “Hôm qua tôi mới tới, tới tìm ca của tôi.”

Giang Hạo vỗ cái bụng nói: “Là họ Trang khi sao?”

“Ừ, là anh ấy.”

Giang Hạo cười nói: “Hai ngày trước ở dưới lầu đụng phải anh ta một lần, lúc ấy cũng buồn bực sao anh ta lại đây này, tôi còn tưởng rằng mình nhận lầm người đấy.”

“Không nhận lầm, là anh ấy.” Hoa Kỳ cười đùa nói.

Lúc hai người nói chuyện, người nọ đi theo Giang Hạo đi tới: “Giang Hạo, ai vậy?”

Giang Hạo nghiêng đầu nói: “Đồ đệ của tôi, trước kia dạy cậu ấy chà xát tắm.”

Người nọ hé miệng cười cười: “Không chỉ đơn giản là đồ đệ đi?”

“Bớt nói bậy đi, thật là đồ đệ của tôi.” Giang Hạo xôn Hoa Kỳ cười cười: “Đây là bạn tôi, tên Cao Quân.”

“Chào anh.” Hoa Kỳ theo bản năng gật đầu một cái.

Cao Quân mỉm cười quan sát Hoa Kỳ rồi nói với Giang Hạo: “Chuột, đồ đệ của cậu còn rất tuấn, tôi thật sự không tin hai người chỉ có quan hệ thầy trò, nói. Rốt cuộc có cái khác hay không.”

“Cút.” Giang Hạo mắng Cao Quân một câu rồi nói với Hoa Kỳ: “Đại Quân chỉ nói đùa, đừng để trong lòng.”

Hoa Kỳ lúng túng nói: “Không có gì.”

“Chỉ một mình cậu tới đây?” Giang Hạo lại hỏi.

Hoa Kỳ nói: “Anh ấy đi làm, một mình tôi ở nhà thôi.”

“Cậu nói cậu vừa mới tới?” Cao Quân một bên kinh ngạc nói: “Tới thăm bạn trai cậu?”

Hoa Kỳ không che giấu được ngượng ngùng, gật đầu một cái.

“Xong rồi xong rồi, Chuột, cậu không có cơ hội rồi.” Cao Quân trêu ghẹo nói.

“Biến, cậu có thể nghiêm chỉnh một chút hay không?” Giang Hạo trừng mắt liếc hần một cái, còn nói: “Cậu đã ở nhà một mình, hôm nay chúng tôi lại không đi làm, không bằng dẫn cậu đi ra ngoài dạo một chút?”

Hoa Kỳ vừa nghe vui vẻ, vội vàng nói tiếp: “Được đó.”

“Tắm nhanh đi, xong rồi chúng ta xuất phát.” Giang Hạo xoay người lại đi tới vị trí của mình tiếp tục tắm.

Cao Quân đi theo Giang Hạo trở về, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn Hoa Kỳ, thuận thế ngắm phía dưới Hoa Kỳ mấy lần, cười đùa nói: “Đồ đệ của cậu nhất định là số 0.”

“Ừ, vốn là thế.” Giang Hạo nhỏ giọng nói.

“Thật đáng tiếc, nếu cậu ta không có bạn trai nói không chừng tôi còn có thể theo đuổi cậu ta.” Cao Quân tiếc hận mở vòi tắm bắt đầu lau thân thể.

“Nằm mơ giữa ban ngày đi, nhân quan của Hoa Kỳ cao lắm, đừng nói cậu, ngay cả tôi cậu ta cũng nhìn không vừa mắt.” Giang Hạo đổ sữa tắm vào lòng bàn tay, nhỏ giọng nói: “Trước kia tôi từng theo đuổi cậu ấy, cậu ấy không đồng ý.”

“Không thể nào?” Cao Quân khó có thể tin quay đầu lại nhìn chằm chằm Hoa Kỳ, nghi ngờ nói: “Cậu ta không dễ nhìn đến mức đó đâu.”

Giang Hạo nhắm mắt lại nói: “Chờ cậu nhìn thấy bạn trai cậu ta sẽ biết, đàn ông như chúng ta cũng không đuổi kịp.”

“Thiệt hay giả? Vậy tôi phải để ý một chút.” Cao Quân tăng nhanh tốc độ tắm.

Ba người tắm rửa xong liền trở về phòng của mình, sau khi ăn mặc chỉnh tề liền tập hợp dưới lầu, Giang Hạo lớn hơn Hoa Kỳ lớn bảy tám tuổi nên tính cách cũng cứng chặc. Ngược lại Cao Quân lại giống như một đứa bé, chốc lát đã quen thuộc với Hoa Kỳ, dọc theo đường đi vừa nói vừa cười, nhìn cái này một chút, loay hoay loay hoay cái kia, đi dạo đến gần chợ bán thức ăn thì Cao Quân đột nhiên đề nghị nói: “Buổi tối chúng ta cùng nhau làm bữa cơm ăn đi, thế nào?”

Hoa Kỳ nói ngay: “Được, chắc làm xong anh của tôi cũng tan việc.”

“Quyết định vậy đi.” Cao Quân lôi Hoa Kỳ cùng Giang Hạo vào chợ bán thức ăn.

Mấy người ở trong chợ đi dạo một vòng lớn, mua không ít món ăn, rau thịt mọi thứ đều đủ, trên đường trở về Cao Quân hưng phấn nói: “Thịt heo hôm nay thật tươi, không uống chút rượu thì không vui đâu.”

Giang Hạo bắt đắc dĩ nói: “Hoa Kỳ không uống rượu được.”

“Không uống rượu được?” Cao Quân tò mò nhìn Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ xấu hổ nói: “Uống thì có thể..., nhưng mà uống không được nhiều lắm, uống nhiều dễ báỉ thiên địa.”

“Có thể uống là được, tôi đi mua mấy bình.” Cao Quân đưa thứ cầm trên tay cho Hoa Kỳ, như một lần khói xông vào tiệm tạp hóa lầu dưới, lúc trở lại ôm cả 1 thùng bia.

Chỗ ăn là phòng Trang Hào, đây là Hoa Kỳ lén lút làm chủ, dù sao tiêu tiền mua đồ ăn là Giang Hạo, mà Hoa Kỳ chỉ cần xuống bếp, cho nên cứ quyết định như vậy.

Hoa Kỳ vừa ở trong phòng bếp bận việc, vừa nghe Cao Quân cùng hần nói chuyện cười, thỉnh thoảng hạ thấp giọng hỏi Hoa Kỳ: “Haiz, bạn trai cậu bao nhiêu tuổi?”

Hoa Kỳ suy nghĩ một chút: “Sắp 30 rồi.”

“Làm gì?”

“Trước kia anh ấy có một đoàn xe, nhưng bây giờ không làm nữa.”

“À.” Cao Quân suy nghĩ nói: “Hai người quen biết lâu chưa?”

Hoa Kỳ cẩn thận tính một chút: “Sắp nửa năm rồi.”

“Mới có nửa năm à?” Cao Quân kinh ngạc nói.

“Ừ, thế nào?” Hoa Kỳ nghiêng đầu nhìn hần.

Cao Quân vội cười: “Không có gì, tôi chỉ thuận miệng hỏi một câu.” Cao Quân đưa tay bốc một miếng thịt heo trong mâm bỏ vào miệng, nhai nói: “Khi nào anh ta về?”

“Không biết, hôm qua tôi mới tới, còn không biết thời gian làm việc của anh ấy đâu.”

“Vậy sao. Không có gì, chờ thôi.”

Đúng như lời Cao Quân nói, sau khi làm xong thức ăn Trang Hào vẫn chưa về, ba người chỉ có thể đặt đồ ăn trên bếp giữ ấm, sau đó mấy người đặt cái bàn, bắt đầu đánh bài.

Hoa Kỳ cùng Giang Hạo chơi hết sức nghiêm túc, chỉ có Cao Quân, thỉnh thoảng nhìn thời gian, oán giận nói: “Bạn trai cậu vẫn chưa trở về à, tôi sắp chết đói rồi.”

“Chắc là sắp về rồi?” lúc nói lời này Hoa Kỳ có chút chột dạ, dù sao tối hôm qua Trang Hào tan việc cũng đã nửa đêm, nghĩ được như vậy, Hoa Kỳ dò hỏi: “Nếu không chúng ta ăn trước.”

“Ai nha, ăn cái gì mà ăn, chờ bạn trai cậu trở lại rồi ăn, nếu không không tốt lắm.” Cao Quân cười đùa nói.

Giang Hạo bất đắc dĩ nhún nhún vai: “Vậy thì chờ thôi.”

Hoa Kỳ không nói gì, chỉ có thể tiếp tục chơi bài với Giang Hạo.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ba người đói bụng sắp dán vào lưng rồi, cuối cùng Trang Hào cũng trở lại.

Trang Hào vào cửa vụn vụn không ngờ trong nhà trừ Hoa Kỳ còn có người khác, anh mặc đồng phục làm việc, trên mặt có không ít tro đen, đặc biệt là khóe mắt cùng trên mũi.

“Ca, rốt cuộc anh cũng trở lại?” Hoa Kỳ đứng lên cười nói: “Đây là Giang Hạo, trước kia anh đã gặp lúc ở môi thành, em không ngờ anh ấy cũng ở nơi này, mà vị là Cao Quân, bạn anh ấy.”

Trang Hào gật đầu một cái, tiếp đó ngửi thấy mùi thơm thức ăn nói: “Em làm cơm?”

“Ừ, chỉ chờ anh trở lại ăn.”

Trang Hào hí hóp cười: “Mọi người ăn trước đi, tôi đây một thân bụi bặm phải đi tắm.” Trang Hào buông túi trong tay, cầm dụng cụ buổi sáng Hoa Kỳ tắm ra cửa.

“Tôi nói này Hoa Kỳ, đây là bạn trai cậu à?”

“Ừ, là anh ấy.” Hoa Kỳ mỉm cười hạnh phúc.

“Thông suốt, đủ đẹp trai a.” Cao Quân quăng tới ánh mắt hâm mộ.

Hoa Kỳ cười nói: “Cả người anh ấy đầy bụi anh còn có thể nhìn ra?”

“Tôi là Hỏa Nhân Kim Tinh.” Cao Quân cười đứng dậy, đi tới bệ bếp bắt đầu bày thức ăn.

Thức ăn bày xong, Hoa Kỳ vốn muốn đi giúp Trang Hào chà xát tắm rửa nhưng lại không tiện để Giang Hạo cùng Cao Quân lưu lại, chỉ có thể ngồi xuống nói chuyện cùng bọn họ.

Nói xong, Cao Quân đột nhiên làm vẻ mặt khó chịu: “Ai za, nhà cậu có giấy không? Tôi muốn đi vệ sinh.”

“Có.” Hoa Kỳ cuốn giấy bên cạnh gói đầu: “Đủ không?”

“Đủ rồi đủ rồi.” Cao Quân nhận lấy giấy, cười ha hả vọt ra khỏi cửa phòng.

71. Chương 71: Bắc Phương Bất Bại

Trong nhà lúc này chỉ còn lại Hoa Kỳ và Giang Hạo, không khí dường như rất trầm lắng, Giang Hạo vươn tay, bốc một miếng thịt lợn bỏ vào mồm, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Hoa Kỳ: “Cậu định sống ở đây đấy à?”

“Hả. . . . ?” Hoa Kỳ sững sốt: “À, thì cũng cũng định sống ở đây, chẳng qua là lần đầu tôi đi xa nhà, cũng không biết liệu có tìm được một công việc tử tế ở đây không nữa.”

“Có cần tôi giúp hay không?” Giang Hạo mỉm cười.

Hoa Kỳ xấu hổ gãi gãi đầu: “Hiện tại chưa cần, tôi tự mình đi tìm trước đã.”

“Muốn dùng khả năng của mình à?” Giang Hạo hỏi ngược lại.

“Tôi nào có khả năng gì, chỉ không muốn làm phiền anh mà thôi, nghề đều là do anh chỉ dạy, bây giờ lại bắt anh tìm hộ việc, lòng tôi rất áy náy.” Hoa Kỳ cười khúc khích, trong ánh mắt có vẻ rất lúng túng.

“Aizz. . .” Giang Hạo tự than thở nói: “Cậu cố tình giữ khoảng cách với tôi có đúng không?”

“Sao lại như vậy chứ.” Hoa Kỳ liền vội vàng giải thích: “Tôi chỉ không muốn làm phiền anh thôi.”

Giang Hạo quan sát Hoa Kỳ, cười hì hì nói: “Tôi đã nói gì đâu sao cậu lại kích động thế chứ?” Nói xong, Giang Hạo nghiêng đầu liếc nhìn ngoài cửa sổ: “Cao Quân đi vệ sinh ở đâu mà lâu thế không biết?”

Vừa dứt lời, ngoài cửa liền truyền đến tiếng đồ vật rơi loảng xoảng kèm theo tiếng kêu gào thê thảm, Hoa Kỳ và Giang Hạo nhìn thẳng vào mắt nhau mấy giây, vội vàng đứng dậy chạy ra cửa, nhìn ra phía ngoài.

Trong bóng tối, chỉ thấy một bóng người đang lao đảo đi đến, chợt đánh tới Hoa Kỳ cùng Giang Hạo.

Giang Hạo nhanh tay lẹ đỡ được người kia, khẩn trương nói: “Cậu bị điên à? Hay là ma nhập?”

Cao Quân thở hổn hển nói: “Không có chuyện gì, tôi vừa đi vệ sinh, ra ngoài thì thấy một con mèo, nó định cào lên mặt tôi, tôi sợ suýt nữa thì gọi mẹ luôn đấy.”

“Đúng là không có khí phách mà, một con mèo cũng có thể dọa cậu sợ đến như vậy.” Giang Hạo buông lỏng tay ra, Cao Quân thuận thế chen giữa hai người đi vào nhà, bỏ giày ra rồi ngồi xuống thở hổn hển: “Thiếu chút nữa thì bị hù chết.”

Hoa Kỳ cảm thấy buồn cười nhưng cũng không thể nói gì, cậu và Cao Quân chỉ biết nhau có đúng một ngày mà thôi.

“Uống tí bia để an ủi đi nào.” Giang Hạo lấy ra một chai bia từ trong thùng, đi tới đối diện Cao Quân ngồi xuống, cái mông mới vừa đặt xuống, gương mặt quét qua Cao Quân thì hoảng sợ nói: “Con mẹ nó chứ, mắt cậu làm sao thế?”

Cao Quân theo bản năng sờ sờ hốc mắt: “Sao vậy?”

Giang Hạo chán ghét bĩu môi: “Hoa Kỳ, nhà cậu có gương không, để cho cậu ta tự mình nhìn đi.”

Hoa Kỳ suy nghĩ trong chốc lát, nhớ tới cái gương nhỏ mình mang theo, cậu vội vàng lấy từ trong ba lô ra đưa tới trước mặt Cao Quân.

Cao Quân nhận lấy gương, kinh hô: “Ai yêu, chắc là vừa rồi đụng phải cái gì đó. Bầm tím hết rồi.”

“Cậu ngu vcl~ ra.” sắc mặt Giang Hạo âm trầm, chán ghét liếc Cao Quân mấy lần.

Hoa Kỳ nhìn cẩn thận, Giang Hạo và Cao Quân đang dấu điểm gì đó mà cậu nhìn không ra. Đúng lúc này, cửa phòng từ bên ngoài bị đẩy vào, Trang Hào bung chậu vào phòng, trên người có chỗ ướt chỗ ráo, áo dán chặt vào người.

“Sao mãi mà chưa ăn vậy?” Trang Hào để chậu xuống, đứng ở cửa, dùng khăn lông lau tóc.

Hoa Kỳ cười nói: “Em để bọn họ ăn trước, bọn họ nói chờ anh về rồi cùng ăn luôn.”

Trang Hào mỉm cười nói: “Mọi người cứ tự nhiên đi, tôi tan làm thất thường nên cũng không sợ đói bụng.”

“Hừ, em có muốn thế đâu.” Hoa Kỳ xoa bụng nói: “Em đói đến bụng sắp dán vào lưng rồi đây này.”

“Đói thì ăn đi.” Trang Hào ném khăn lông vào trong chậu, chân trần đi đến chỗ bàn ăn, ngồi xuống bên cạnh Hoa Kỳ nói: “Mua cả bia nữa à?”

“Ừ, có mua.” Hoa Kỳ vội vàng bò đến chỗ thùng lấy cho Trang Hào một lon.

Trang Hào hình như lâu lắm rồi chưa được uống bia, nhất thời cơn nghiện cũng nổi lên, nhận lấy lon bia, bật nắp, ngửa đầu tu ừng ực, chếp chếp miệng nói: “Ăn cơm đi, nhìn tôi làm gì?”

“A, ăn cơm ăn cơm.” Hoa Kỳ vội vàng kêu Giang Hạo và Cao Quân.

Giang Hạo biết Trang Hào, mặc dù không quen lắm, nhưng hẳn không thể không thừa nhận, Trang Hào đúng là đẹp trai, hơn nữa anh ta lại rất đàn ông, loại hình này ở trong hội sẽ vô cùng được hoan nghênh, nếu như mình không phải số 1 (Snoo: lại còn thế nữa), nói không chừng mình cũng sẽ thích anh ta. Giang Hạo nghĩ thông suốt, không có gì thì khỏi cần suy nghĩ nữa, cũng bởi vậy nên tâm trạng của Giang Hạo cũng thoải mái hơn, không còn ngại Hoa Kỳ nữa.

Giang Hạo ăn tự nhiên, cũng không nói gì nữa, đột nhiên trong óc lại nảy ra một câu: “Dám liều mạng mới có thể thắng?”

Cao Quân hình như trong lòng có chuyện nên buồn bực ăn cơm, Giang Hạo không nói lời nào, hẳn cũng không tiện mở miệng, cúi đầu dồn sức và cơm trong bát nhưng mãi không bỏ được một miếng vào miệng.

Hoa Kỳ nhìn xung quanh, nghĩ thầm có chuyện gì xảy ra vậy? Sao ai cũng ngồi hậm hực ăn cơm mà không nói gì? Suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng Hoa Kỳ đành mở miệng phá vỡ cục diện bế tắc này, nói: “Mọi người không có chuyện gì để nói sao?” Hoa Kỳ cười ha hả gấp thìa heo vào bát của Cao Quân: “Đại Quân không phải thích ăn thịt đầu heo sao? Cứ tự nhiên ăn đi”

Cao Quân cứng ngắc, cổ nặn ra vẻ tươi cười, mắt tự nhiên nói: “Cậu cứ ăn đi, không cần để ý đến tôi đâu.”

Giang Hạo nhìn ra điều khác lạ, định nói gì đó với Cao Quân, nhưng lời nói còn chưa ra khỏi miệng lại nghe thấy Trang Hào bỗng nhiên quát lớn: “Ăn cơm của em đi, quản nhiều như vậy làm gì?”

Giọng của Trang Hào rất là cứng rắn, còn có cả tức giận nữa.

Cứ như vậy, không chỉ có Hoa Kỳ ngậm miệng, ngay cả Giang Hạo còn chưa kịp nói gì cũng đành phải ngậm họng, cố gắng nuốt trôi bát cơm, cảm giác này quả là không dễ chịu.

“Ăn nhiều một chút, em gầy như vậy...” Trang Hào gấp một miếng thịt bò xào vào trong bát của Hoa Kỳ, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Cao Quân, khóe miệng hơi run rẩy.

Hoa Kỳ thấy sắp có chuyện, không dám nói nhiều, trong lòng buồn bực nhưng vẫn phải cúi xuống ăn.

Giang Hạo và Cao Quân không muốn ngồi ăn cơm tiếp nữa, bia cũng không thêm uống thêm, chủ động rời khỏi đây, lúc hai người rời khỏi nhà của Trang Hào, Hoa Kỳ mới dám hỏi nhỏ: “Anh, mắt của Cao Quân như thế là do anh đánh à?”

Trang Hào không có lên tiếng, thân thể dựa vào bức tường phía sau, một tay cầm điều thuốc một tay cầm bia, ngửa đầu uống vài hớp, lúc này mới nhẹ giọng nói: “Về sau ít tiếp xúc với thằng nhóc kia đi, hẳn đáng bị đánh như thế.”

Cao Quân im lặng đi theo sau lưng Giang Hạo, nghe Giang Hạo mắng: “Đầu óc cậu có vấn đề rồi phải không? Hoa Kỳ là đồ đệ của tôi, ngay cả bạn trai của đồ đệ tôi cậu cũng không tha là sao hả?”

Cao Quân nghe xong khóc không ra nước mắt: “Tôi chưa làm được gì đâu.”

“Còn còn dám nói chưa làm được gì?” Giang Hạo thở hổn hển nói: “Vừa rồi cậu nói đi vệ sinh có phải là chạy đến phòng tắm hay không?”

Cao Quân vọt chết còn cứng mỗ: “Không có, tôi đi vệ sinh thôi mà.”

“Con mẹ nó, cậu tưởng tôi không biết gì sao? Hoa Kỳ không nhìn ra là vì cậu ta không để ý, căn bản không hề nghĩ tới phương diện này, cậu lại la ó, chạy vào phòng tắm của người ta, cuối cùng lại bị ăn đấm có phải không?” Giang Hạo mắng.

Cao Quân cúi đầu: “Tôi làm gì không cần cậu phải bận tâm.”

“Ai thèm quản chuyện của cậu? Cậu rảnh rồi đi quyến rũ người ta rồi bị đánh là chuyện của cậu, tôi chỉ muốn cảnh báo cậu, Trang Hào là thẳng, anh ta có thể cùng Hoa Kỳ làm không có nghĩa là anh ta cũng có thể làm với bất kỳ GAY khác.” Giang Hạo nói hết tất cả ra, có nghe hay không là tùy Cao Quân mà thôi.

“Sao tôi lại khổ vậy chứ, lại đụng phải người.”

“Oan ức lắm ha.” Giang Hạo ngắt lời của hắn: “Cậu nghĩ cậu là ai? Ngồi đây mà mơ mộng.” Giang Hạo đi tới trước cửa phòng mình, mở cửa, lúc vừa vào phòng còn nói: “Đang yên đang lành, tự nhiên bị cậu phá hỏng hết.”

Cao Quân đẩy Giang Hạo vào phòng, lật người nằm ở trên giường không nói.

Giang Hạo hiểu quá rõ Cao Quân người này, chuyện gì cũng thích để tâm, ngay cả những chuyện vụn vặt nhất, không sao mà khuyên nổi hắn.

Trang Hào một mình uống hai ba lon bia, Hoa Kỳ muốn uống với anh nhưng lại bị anh cản lại, lí do: con nít con nôi uống bia rượu làm gì.

Trang Hào càng uống mặt càng đỏ, lúc anh đang nhắm mắt, Hoa Kỳ cởi quần áo giúp anh, quan tâm nhìn anh.

“Anh mệt lắm à? Em giúp anh mat-xa nhé?” Hoa Kỳ cười đùa nói.

Trang Hào híp mắt nói: “Biết rõ còn hỏi.”

Hoa Kỳ cười không nói, bắt đầu sử dụng tất cả các chiêu trò để lấy lòng Trang Hào: “Anh.” Hoa Kỳ có chút do dự: “Tại sao vừa nãy anh lại đánh Cao Quân?”

Trang Hào chép chép miệng: “Không có chuyện gì, thấy hắn không vừa mắt thì đánh thôi.”

“Anh cũng phải sửa tính đi, cứ tùy tiện đánh người thế thì vương pháp ở đâu?” Hoa Kỳ liếc mắt, lại nói: “Nếu Cao Quân không làm gì thì sao lại để yên cho anh đánh chứ, anh cho em là đứa trẻ ba tuổi à?”

Trang Hào nghe vậy mở mắt, cười nói: “Em cũng thông minh đột xuất đấy nhỉ.”

“Ai nha, mau nói đi.” Chỉ cần Trang Hào lộ khuôn mặt tươi cười, Hoa Kỳ sẽ tuyệt đối không sợ.

Trang Hào ho khan mấy tiếng, nói: “Thằng nhóc kia tới tìm anh, nói em muốn nhờ hắn chà lưng giúp anh, mới đầu anh tức giận, nhưng nghĩ đó là bạn em nên anh cũng không muốn làm hắn mất mặt, anh chỉ bảo là không cần, kết quả hắn còn dám đến sờ anh...chẳng lẽ không đáng đánh hay sao?”

“Hả? Cậu ta chủ động thế à?” Hoa Kỳ cả kinh nói: “Cậu ta thích anh á?”

Nghe thế, Trang Hào liền thấy ức chế, kéo Hoa Kỳ vào lòng nói: “Cậu ta chủ động không bằng em, em là siêu biến thái rồi.”

Mặc dù Hoa Kỳ bị Trang Hào đè ở phía dưới nhưng tay cũng rất linh hoạt, nâng tay bưng kín nhị đệ của Trang Hào, nhẹ nhàng xoa nói: “Anh, thế nào?”

“Nếu muốn thì đến đi!” Trang Hào nâng nâng eo.

“Ừ, nếu không phải là Quách Tĩnh ở đây thì em đã tới lâu rồi.”

“Nghe như cái rắm.” Trang Hào từ từ cúi đầu, đang lúc hôn môi, Hoa Kỳ lại phát hiện dưới tai của Trang Hào có hai vết xước liền hỏi: “Anh, sao lại thế này?” Hoa Kỳ giơ tay lên sờ sờ, Trang Hào cũng không có tránh né, nhẹ giọng nói: “Bị lúc đi làm.”

Vừa nhắc tới đi làm, lúc này Hoa Kỳ mới nhớ tới: “Anh, bây giờ anh làm gì vậy? Tại sao lúc về cả người lại đen xì như thế, không phải là làm ở lò chưng cất rượu đấy chứ?”

“Chưng cái đầu em ý.” Trang Hào đỏ khốc đỏ cười nói: “Bây giờ anh đang làm ở chỗ khai thác than đá cùng một người bạn, là cái loại xuống giếng khai thác than đó.”

“Xuống giếng khai thác than?” Hoa Kỳ trong lòng đau xót: “Anh, công việc đó có mệt quá không?”

Trang Hào khẽ mỉm cười, cúi đầu ôm Hoa Kỳ nói: “Anh định như thế trước, cứ ở nơi này làm một thời gian, anh muốn ở nơi này học kỹ thuật, sau khi học xong thì dành ít tiền mở một hầm khai thác than, nói không chừng còn có thể ‘Đông Sơn tái khởi’” (Đông Sơn tái khởi: xây dựng lại sự nghiệp)

“Có được không vậy?” Hoa Kỳ hỏi ngược lại.

“Em không thấy thế à?” Trang Hào cũng hỏi ngược lại.

“Nhất định sẽ được.” Hoa Kỳ cười hấp ta hấp tấp: “Em sẽ giúp anh.”

Trang Hào cúi đầu cười, há mồm cắn lỗ tai Hoa Kỳ.

“A.” Hoa Kỳ kêu lên một tiếng, tách ra hai chân nói: “Anh, làm em đi?”

72. Chương 72: Đùng Cẩn Chim Của Tôi.

Trang Hào bảo Hoa Kỳ, sao cứ đến việc này là em lại tích cực như thế. Hoa Kỳ trả lời tuổi trẻ thì được bao lâu. không tranh thủ bây giờ, về già lại trở lên vô dụng.

Trang Hào không nói hai lời ôm Hoa Kỳ lăn mấy vòng trên mặt đất, hai người ôm nhau thật chặt, miệng không rời miệng, điên cuồng gặm, nhị đệ phía dưới cách quần lót ma sát lẫn nhau, cảm giác đè ép càng làm cho hai người bất chấp tất cả, thờ đốc. Hoa Kỳ khoắc hai chân lên hông Trang Hào, lúc Trang Hào ngẩng đầu lên, Hoa Kỳ nhỏ giọng nói một câu: “Ai za má ơi, nặng chết em mất.”

Trang Hào dùng chóp mũi chống đỡ ở trên trán Hoa Kỳ, nói “Tự mình tìm, kêu ca gì.”

“Nhanh tới đây đi, xong chuyện rồi ngủ ngon, sáng mai anh còn phải đi làm đấy.” Hoa Kỳ đẩy bả vai Trang Hào một cái.

Trang Hào cười nói: “Yên tâm, anh thà mất việc còn hơn để em ăn không no.” Trang Hào đứng dậy quỳ gối phía dưới Hoa Kỳ, hung khí trong quần lót đang chống lên kêu gào, anh thuận thế cởi quần lót, không đợi động tác kế tiếp, bầu trời liền đùng đùng chớp nhoáng sáng lên, sau đó là tiếng lách tách, chỉ chớp lát sau liền nghe thấy tiếng mưa đập trên cửa sổ.

“Trời mưa?” Hoa Kỳ lắng tai nghe.

“Ừ.” Trang Hào đứng lên, quần lót vẫn còn ở trên đùi thế nhưng anh chẳng để ý, đi từng bước một đến bên cạnh lò bếp, sau đó lấy một cái chậu nuôi cá nhỏ từ phía dưới ngăn kéo, bên trong còn có hai con cá trích đang ngoe ngoẩy bơi.

Hoa Kỳ nhìn ngây ngẩn: “Anh nuôi cá trích làm gì vậy?”

“Anh làm nào có rảnh nuôi cá chứ.” Trang Hào cầm chậu nhỏ về lại chỗ cũ rồi đặt chậu cá cách chân của Hoa Kỳ không xa, sau đó ngẩng đầu nhìn trần nhà nói: “Nơi này bị đột, chủ cho thuê nhà cũng không chịu tới đây sửa.”

Hoa Kỳ nằm im không động đậy: “Vậy anh lấy gì hứng phía dưới là được.”

Trang Hào cười nói: “Cứ như vậy đi, tiết kiệm chi phí.” Nói xong, Trang Hào quơ quơ bấp đùi, quần lót tự nhiên chảy xuống lòng bàn chân, sau đó nâng cao súng giăng chân ở Hoa Kỳ trên người nói: “Cho ca liếm liếm bảo bối nào.” (Snoo: ợc)

Hoa Kỳ liếm môi, hình như rất tham.

“Tham nữa à?”

Hoa Kỳ cười ha hả nói: “A, lại muốn rồi.” Nói xong liền nhét vào tận gốc, Trang Hào thoải mái thở hổn hển, thân thể từ từ nghiêng tới trước, hai tay chống trên mặt đất, cứ như vậy dễ dàng ra vào trong miệng của Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ bị anh đè ép như vậy có chút không thể dùng lực, chỉ có thể há mồm không nói lời nào, đưa tay vỗ vỗ bắp đùi của Trang Hào, Trang Hào cúi đầu nhìn hai mắt Hoa Kỳ, hiểu được, Trang Hào lại bắt đầu cuồn cuộn đưa đẩy.

Hoa Kỳ vịn vào bắp đùi Trang Hào, bày tư thế càng thuận lợi cho Trang Hào, một lát sau, Hoa Kỳ tiết ra không ít nước miếng, hào trộn cùng chất lỏng Trang Hào tiết ra. Mỗi lúc Trang Hào rút ra cho vào sẽ kéo ra không ít nước miếng, theo khoe miệng Hoa Kỳ chảy dọc xuống, tí tách rơi xuống đất.

Trang Hào rất mê muội hình ảnh này, cúi đầu nhìn Hoa Kỳ, sắc mặt cậu ửng đỏ, mắt híp lại, đôi môi cũng biến sắc trước hành động của anh, càng như vậy lại càng kích thích dục vọng, ráng sức toàn lực hoạt động, hưởng thụ tất cả khoái cảm mà cậu mang lại.

Động tác của Trang Hào càng lúc càng nhanh, Hoa Kỳ cho là anh muốn bắn, vội vàng đẩy mấy cái, giùng giàng muốn đẩy Trang Hào ra, lúc đứng dậy hơi ngửa đầu, nuốt nước miếng, nói: “Anh dừng ra nhanh như vậy chứ.”

“!@#%\$@, em cho rằng anh muốn bắn?” Trang Hào hỏi ngược lại.

Hoa Kỳ thở hổn hển nói: “Nói nhảm, đương nhiên là em nghĩ anh muốn bắn rồi.” Hoa Kỳ thuận tay cởi quần lót ném sang một bên, sau đó kéo chăn qua trải xuống phía dưới, nằm sấp lên tách đùi ra, nói: “Đến đây đi.”

Trang Hào cười nhẹ nhàng tiến lên, đưa tay sờ sờ mông Hoa Kỳ: “Con mẹ nó chứ, sao lại có nước...”

Hoa Kỳ lúng túng trốn mắt nhìn thẳng: “Đó là mồ hôi.”

“Giống nhau cả thôi, đều do em tiết ra cả.” Trang Hào vừa nói vừa cười, quỳ xuống còn nói: “Không cần bôi trơn à? Cứ như vậy đi vào, em sẽ không đau chứ?”

Hoa Kỳ suy nghĩ một chút: “Thử một chút thôi.”

“Ừ.” Trang Hào vác súng ra trận, chống đỡ ở cửa khẩu, cố gắng nhẹ nhàng hết sức, mặc dù như thế, Hoa Kỳ vẫn nhịn không được mà nhăn mày, cho đến khi cắm vào hoàn toàn, Hoa Kỳ cũng không dám kêu lên một tiếng.

Trang Hào cảm nhận được ấm áp trong không gian chật hẹp, lại không dám vội vã đi hưởng thụ: “Có đau lắm không?”

Hoa Kỳ lắc đầu một cái: “Không sao, cứ tiếp tục đi.”

“Vậy anh chuyển động đây.” Trang Hào vừa nói vừa chậm rãi động, cố gắng nhẹ nhàng, chậm hết sức, tuy như thế nhưng sau khi làm, khoái cảm không ngừng tăng vọt, cảm xúc dâng trào, động tác ngày càng nhanh hơn, âm thanh càng ngày càng lớn, luật động càng lúc càng dữ dội.

“A.....” Hoa Kỳ không nhịn được liền phát ra tiếng kêu.

“Lớn tiếng chút, mau kêu lên đi...” trong khoảng thời gian Trang Hào cùng Hoa Kỳ tách ra, trong lòng của anh luôn chỉ lo công việc, nếu như Hoa Kỳ không đến thì anh cũng không rảnh rỗi mà nghĩ đến chuyện này, vừa nãy sau khi nghe tiếng kêu của Hoa Kỳ, Trang Hào đã mất hồn, anh hy vọng có thể nghe nhiều hơn.

Mặc dù Hoa Kỳ thích đàn ông, cũng thích Trang Hào, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện ở dưới thân đàn ông mà rên rỉ, chẳng lẽ lại kêu giống như trong phim heo vậy? Hoa Kỳ tính toán trong lòng một lát, rốt cuộc cũng kêu lên, lần này kêu giống như đang hát, mặc dù có hơi khàn, nhưng là cũng rất có cảm xúc.

“Đúng, cứ kêu như vậy.”

“A.....” Hoa Kỳ càng kêu càng to, còn đề cao dB (đề-xi-ben), dù sao bên ngoài sấm đánh, trời mưa, không sợ hàng xóm nghe thấy.

“Mau đổi tư thế khác nào.” Trang Hào lui ra ngoài, quỳ trên mặt đất nói: “Nâng mông.”

Hoa Kỳ vội vàng bò dậy nâng mông nói: “Tư thế này anh làm nhẹ thôi, mỗi lần làm tư thế này bụng em đều trướng một lúc lâu.” (Hình như là tư thế mà động vật 4 chân hay làm thì phải)

“Làm vậy mới mãnh liệt được.” Trang Hào đỡ súng ra trận lần nữa, từng phát đều dùng sức, đỉnh vào tận sâu trong bụng Hoa Kỳ, không phải đau, mà là quá đã.

“Thoải mái không?” Trang Hào hỏi.

“Ừ, mau dùng sức.....” Hoa Kỳ chống hai tay trên mặt đất, ngược đầu hừ hừ nói: “Dùng thêm sức đi.”

Trang Hào hé miệng cười nói: “Không phải mới vừa rồi còn bảo anh phải nhẹ một chút sao?”

“Đừng nói nhảm nữa, bảo anh dùng sức thì mau dùng sức đi.” Hoa Kỳ thoải mái quên hết tất cả, không còn biết tính khí của Trang Hào như thế nào nữa.

“Ai nha, trâu bò thật, nhìn xem anh làm chết em như thế nào.” Trang Hào dần dần tiến nhanh, tiếng kêu của Hoa Kỳ ngày càng dễ nghe.

Mà lúc này hai chân Hoa Kỳ đang run rẩy, sau lưng toát ra đầy mồ hôi, lúc Trang Hào dùng sức đụng vào thì hai chân Hoa Kỳ mềm nhũn gục xuống, Trang Hào theo động tác của cậu lệch sang bên cạnh, tay trái trong nháy mắt liền chống vào trong chậu hứng nước mưa.

Chậu cá bị nghiêng, nước dần chảy tràn ra, hai con cá trích cũng trôi ra ngoài, lạch bạch vật mấy cái liền trượt đến chỗ bắp đùi Hoa Kỳ, cảm xúc lạnh lẽo trong nháy mắt khiến Hoa Kỳ giật mình, kinh hô: “Cái gì vậy?”

Trang Hào xoa nói: “!@#%\$#@, em nằm xuống cũng không nói cho anh biết, anh không ngờ lại như thế này.”

Hoa Kỳ vội vàng quay đầu lại nhìn: “Tìm cái gì lau đi, còn có cá.....” Hoa Kỳ đưa tay chỉ vào con cá trích lớn, nói: “Mau cho nó vào trong chậu đi, ngộ nhỡ nó cắn chim em thì sao?”

Trang Hào xoa nhẹ cổ tay mấy cái, đề Hoa Kỳ xuống đất lần nữa, tiến vào lại nói: “Dù sao em cũng chẳng cần dùng đến nó, có hay không cũng thế mà thôi.” Trang Hào động lần nữa, thế tới vẫn thật hung mãnh.

“Ai.....” Hoa Kỳ nâng cao giọng nói: “Anh chờ một chút, cá bò lên đùi em rồi.”

“Yên tâm đi, mõm cá không có lớn như vậy đây.” Trang Hào nói đùa, sau đó nằm ở trên người Hoa Kỳ, ôm Hoa Kỳ, động tác càng nhanh hơn.

Phía dưới Hoa Kỳ đã sớm ướt đầm, còn có một sinh vật còn sống thỉnh thoảng nhúc nhích hai cái, cảm giác đó quả thật kỳ cục vô cùng. Hoa Kỳ tận lực không chú ý đến nó, trong đầu bắt đầu suy nghĩ Trang Hào đang ở trên mình. Càng ngày cảm xúc của Hoa Kỳ càng dâng cao, liên tục gào thét: “Em muốn.....”

“Đừng nói chuyện.” Trang Hào đưa một tay về phía trước mặt, dùng ngón trỏ nhét vào trong miệng Hoa Kỳ, loay xoay đầu lưỡi của cậu, một mặt nhanh chóng tấn công mạnh mẽ: “Sắp đến.” lúc cuối Trang Hào tương đối dùng sức, thở hổn hển nằm ở trên người Hoa Kỳ nói: “!@#%\$#@, làm xong cả người đều cảm thấy thoải mái.”

Hoa Kỳ mệt mỏi vô cùng, liếm liếm đôi môi khô khốc nói: “Anh ghen đến thế cơ à?”

“Ngủ đi.” Trang Hào rời khỏi người Hoa Kỳ, nằm vật xuống, không động đậy nổi.

“Ai... Anh không tắm à?”

Trang Hào không còn sức mà động, gơ tay lên che mắt nói: “Không, để sáng mai tắm.”

Hoa Kỳ thở dài, lúc đứng dậy liếc nhìn con cá trích ở phía dưới, nó đã há mồm bất động: “Anh, nó chết rồi á?”

“Bị em áp đẩy.” (Snoo: không có tình yêu thương những con động vật nhỏ bé gì cả)

Đàm: [])

Hoa Kỳ toét miệng nói: “Thật đáng thương.” Nói xong, cậu lại thả nó vào trong chậu cá nhỏ, dọn dẹp lại một chút rồi mới đến bên cạnh Trang Hào nằm xuống.

Ngày hôm sau, Trang Hào vừa mới tỉnh dậy đã thấy Hoa Kỳ híp mắt nhìn anh, nói: “Trong túi có tiền không?”

“Có, mẹ cho rồi.”

“Vậy được, buổi trưa em tự ăn đi, tối anh mới về.” Trang Hào mặc đồng phục, nói: “Quần áo hôm qua nhớ giặt đấy.”

Hoa Kỳ híp mắt cười: “Bà xã như em đi đâu tìm, buổi tối để cho anh đê, ban ngày lại giặt giũ giúp anh.”

Trang Hào cười suýt ngất: “Anh đi đây.”

Trang Hào đi làm, Hoa Kỳ lật người tiếp tục ngủ, cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu thì có tiếng đập cửa thùng thục kéo Hoa Kỳ khỏi giấc mộng.

Hoa Kỳ mơ mơ màng màng đi ra mở cửa, người đến là Cao Quân.

“Ồ, còn chưa dậy à? Mặt trời đã rọi đến môn trường rồi đấy.” Cao Quân trêu ghẹo nói.

Hoa Kỳ vừa nói vừa ngáp: “Hôm qua ngủ trễ.”

Cao Quân cười ngồi dưới đất: “Tối hôm qua làm gì vậy? Có phải là cùng bạn trai làm chuyện ấy hay không?”

Hoa Kỳ nhìn hẩn, cười nói: “Không nói cho cậu biết.”

“Xi, không nói thì tự tôi cũng đoán được.” Cao Quân cười một lát, còn nói: “Đúng rồi, Giang Hạo hôm nay đi làm trước, nhờ tôi hỏi cậu có muốn đi làm hay không.”

“Muốn a.” Hoa Kỳ nói ngay: “Tôi ở nhà chán rồi, có việc gì thích hợp không?”

“Đương nhiên là có, nếu không sao tôi có thể tới tìm cậu được.”

73. Chương 73: Trộm Quần Lót.

Công việc đối với Hoa Kỳ mà nói không tính là quan trọng, chỉ cần nuôi sống được bản thân là ok, như lời mẹ thường hay nói, nếu không có lòng cầu tiến, không thừa dịp lúc trẻ mà cố gắng, chờ già rồi thì có hối hận cũng chẳng thể làm gì được. Ví dụ như, tiền dưỡng lão, cưới hỏi, tang sự, hay chỉ đơn giản là thân thể bị bệnh thôi cũng đều cần đến tiền cả.

Hoa Kỳ cũng đã nghĩ qua, mà cũng nghĩ kĩ lắm rồi, làm gì để tiếp tục duy trì cuộc sống hiện tại.

Giang Hạo mở miệng giúp Hoa Kỳ tìm việc làm, lúc đầu cậu từ chối, nghĩ bản thân cũng có thể tự đi kiếm việc làm, mọi chuyện không thể cứ dựa dẫm vào người khác, nhưng mà sau đó nghĩ lại cảm thấy thật quá khó khăn, công việc bây giờ khó tìm, nhân tài còn phải cạnh tranh nói gì đến cậu chỉ là một nhân viên tầm kì, cái gì cũng phải dựa vào quan hệ.

Hôm nay Giang Hạo thông qua Cao Quân muốn giúp cậu tìm việc làm lần nữa, Hoa Kỳ liền thuận nước đẩy thuyền đồng ý, nghĩ thầm, bằng hữu giúp cậu cậu cũng không thể từ chối, mà cũng đỡ khoản đi xin việc.

Cao Quân nói, Giang Hạo ở trung tâm thành phố quen rất nhiều người, thông qua quan hệ đã tìm thấy hai hồ tằm rất tốt, thuộc loại trung đẳng, nghĩ Hoa Kỳ rất thích hợp.

Hoa Kỳ đương nhiên rất vui, hồ tắm ấy cách nhà không xa, từ chỗ ở đến hồ tắm chỉ khoảng 20', gần đấy lại có chợ, nói không chừng tan việc còn có thời gian đi chợ mua thức ăn, buổi tối chuẩn bị bữa cơm cho Trang Hào.

Cao Quân đưa Hoa Kỳ đến hồ tắm, ông chủ là một người thoải mái, lại nể mặt mũi của Giang Hạo nên đưa ra mức lương tạm thời là 1500 tệ, coi như đây là lương lúc đầu, nếu làm thêm hoặc tốt có thể được thưởng thêm.

Hoa Kỳ không chút do dự liền đồng ý, quyết định bắt đầu làm việc từ trưa mai.

Trên đường trở về, Cao Quân lại dẫn Hoa Kỳ đi dạo xung quanh, dọc theo đường đi vừa nói vừa cười, thật giống như bạn bè quen thuộc đang nói chuyện.

“Hoa Kỳ, tôi hỏi cậu một chuyện được không?”

“Ừ, hỏi đi.” Hoa Kỳ nhìn chung quanh nói.

Cao Quân do dự một lát, cười nói: “Tôi nghe Giang Hạo nói, người yêu cậu là trai thẳng đúng không?”

Hoa Kỳ liếc hần, cười gượng nói: “Đã cùng tôi làm, cậu thấy anh ấy có còn thẳng nữa không?”

“Nói cũng phải ha.” Cao Quân lúng túng gãi đầu: “Nhưng mà, tôi thấy anh ta không phải thuộc loại đó.”

“Anh ấy à, trước kia không phải, hiện tại cũng không thể coi như vậy, chắc là 50/50.” Hoa Kỳ nói nhưng trong lòng cũng thấy hoang mang, cậu vẫn chưa xác minh được rõ ràng đến bây giờ Trang Hào có thật sự thích mình hay không, có phải trong lòng vẫn còn tơ tưởng đến phái nữ hay không?

“Cậu thật là may mắn, có thể gặp được một người đàn ông tốt như vậy.” Cao Quân nhìn cậu với ánh mắt hâm mộ.

Hoa Kỳ cười hì hì: “Chỉ là mặt tương đối dày, cứ quần chặt lấy anh ấy không tha.”

“Chiều này cũng có tác dụng sao?” Cao Quân hiếu kỳ hỏi.

Hoa Kỳ nhú mày suy nghĩ trong chốc lát: “Đối với anh ấy... hình như có tác dụng thật.”

“À, hoá ra là như vậy.” Cao Quân mỉm cười, sau đó chỉ vào con hẻm trước mặt nói: “Bên trong có quán khoanh tay Tứ Xuyên, chúng tôi đi ăn đi, coi như tôi mời khách.”

“Khoanh tay? Là cái gì vậy?” Hoa Kỳ hiếu kỳ nói.

Cao Quân thuận miệng nói: “Đại hoành thánh Tứ Xuyên.”

“À, nói đến mới nhớ, đã lâu tôi cũng chưa ăn.”

“Vậy còn do dự cái gì nữa, đi lên đi.”

Cao Quân mang theo Hoa Kỳ quẹo vào ngõ hẻm, có một quán ăn đặc biệt bí ẩn, trúc bần làm thành cửa mở ra ngoài, trong nhà hết sức rộng rãi.

Cao Quân hình như thường tới nơi này ăn khoanh tay, quen cửa quen ngõ lấy hai cái bát to.

Lúc khoanh tay được mang lên, Hoa Kỳ nhìn ngạc nhiên: “Ồ, cá ghê thật.”

“Nhanh ăn đi, ăn ngon lắm.”

Hoa Kỳ cầm lấy chiếc đũa gấp một miếng khoanh tay đưa vào trong miệng, vị cay đầu tiên đã gọi lên hứng thú muốn ăn của cậu, cứ thế, chỉ một lúc sau bát đã thấy đáy, canh cũng chẳng thừa lại.

“A.....” Hoa Kỳ no cơm, vỗ cái bụng nói: “Thật sự sướng khoái.”

“Thoải mái chứ?” Cao Quân ăn toát hết cả mồ hôi hột, hỏi.

“Thoải mái, vị cay quá đã.” Nói xong, Hoa Kỳ đưa tay vẫy nhân viên phục vụ, gọi thêm một bát nữa.

Cao Quân để đũa xuống, trêu ghẹo nói: “Haizz, cậu ấy, ăn thế mà còn chưa no?”

“Phần này là cho anh ấy, mang về để tối anh ấy ăn.” Hoa Kỳ cười ha hả móc tiền, thuận miệng nói: “Bữa cơm này coi như tôi mời khách đi, tạ lễ hôm nay cậu dẫn tôi đi xem chỗ làm.”

“Vậy thì tôi cũng không dám tranh với cậu nữa.”

Hoa Kỳ cười cười, đợi phần kia mang lên để còn thanh toán.

Lúc gần về nhà, Cao Quân vẫn còn đi theo, hoàn toàn chưa có ý định về phòng, lúc Hoa Kỳ quay đầu lại nhìn hắt, Cao Quân cười nói: “Một mình tôi trở về cũng chán, hay là qua chỗ cậu, chẳng phải cậu cũng ở nhà một mình hay sao? Chúng ta cùng ngồi nói chuyện cho vui.”

“Được thôi.” Hoa Kỳ lấy chìa khóa mở cửa, lúc vào cửa nói: “Tôi đang định đi giặt đồ, cậu cứ ngồi đây đi, tôi đi đun chút nước.”

Cao Quân thấy trên đất có một đồng quần áo, cười nói: “Giặt đồ cho bạn trai cậu à?”

“Ừ, anh ấy đi làm bận quá, cứ đi sớm về trễ, thời gian giặt đồ cũng không có.” Hoa Kỳ đổ nước vào ấm điện, cắm điện xong thì nói: “Nếu không có tôi chắc người anh ấy sẽ bốc mùi mất.”

Cao Quân hé miệng cười, nói: “Thôi đi, anh ta lớn thế rồi, sao có thể để bốc mùi được chứ? Anh ta còn đẹp trai như vậy, tùy tiện tìm cũng có người giúp anh ta giặt đồ.”

Hoa Kỳ xuề xòa: “Cũng có thể.” Hoa Kỳ cười cười: “Cậu cứ ngồi đây đi, tôi đi mua bột giặt tí.”

“Được, cậu cứ đi đi.”

Hoa Kỳ vội vàng ra khỏi phòng, chạy nhanh ra phố mua bột giặt, lúc trở về Cao Quân đang ngồi tựa trên giường, thấy cậu liền than: “Thật là nhàm chán quá, hai người không có nổi cái TV hay sao?”

“Vậy cậu muốn xem cái gì?” Hoa Kỳ xé túi bột giặt ra, đổ một ít vào trong chậu, hòa với nước, sau đó đi tới, lấy đồng quần áo bên cạnh, nói: “Nếu thấy chán, cậu lấy báo đọc tạm đi.”

“Tôi lười lắm.” Cao Quân nhàm chán nói: “Thôi, hay là tôi về thì tốt hơn.”

“Sao lại về ngay thế? Cậu không định tán gẫu với tôi nữa à?”

“Không, phòng cậu chán quá, tôi về phòng mình vẫn hơn.” Cao Quân đi tới cửa, xỏ giày, nói: “Có việc gì cứ qua phòng tôi nhé, 208 ấy.”

“Biết rồi.”

“Tôi đi đây, cậu tiếp tục làm bà nội trợ nhỏ của cậu đi.” Cao Quân vừa nói vừa đi ra ngoài.

Hoa Kỳ nhìn ra ngoài cửa sổ, xác định Cao Quân đã đi rồi, vội vàng bưng chậu nước đến cửa, ngồi ở ngưỡng cửa bắt đầu giặt quần áo.

Trang Hào thay không ít quần áo, tất phải bốn năm đôi, Hoa Kỳ giặt phải hơn một tiếng sau mới xong, sau khi treo quần áo, sắc trời cũng dần tối, Hoa Kỳ đứng ở cửa hành lang nhìn ra xa, vặn eo bẻ cổ ngáp, chợt thấy một bóng dáng quen thuộc, Hoa Kỳ cúi đầu nhìn lên, hắng giọng liền rống: “Ai, sao anh lại về sớm thế?”

Trang Hào nghe tiếng, ngẩng đầu hướng trên lầu nhìn, mỉm cười.

Trang Hào lên lầu hai, Hoa Kỳ đã sớm chờ ở đây, cười nhẹ nhàng nói: “Em cứ nghĩ anh sẽ về rất muộn đấy.”

“Hôm nay làm xong sớm cho nên muốn về nhà ăn cơm tối với em.” Trang Hào nâng cánh tay lên, quơ quơ cái túi trên tay, nói: “Mới vừa qua chợ, mua được 3 kí sườn.”

“Ba cân sườn phải 60, 70 tệ rồi, thật là xa xỉ quá.”

“Mua cho em, có cái gì gọi là xa xỉ chứ.” Trang Hào mang sườn vào nhà, vừa đi vừa nói: “An tuy không được như trước kia, nhưng vẫn có thể mua sườn cho em ăn được.”

Hoa Kỳ bất đắc dĩ nói: “Em không phải không muốn ăn.” Hoa Kỳ khẽ nhắm mắt lại: “Không phải anh muốn Đông Sơn tái khởi sao? Vậy chúng ta phải cố gắng dành dụm một chút, dù ăn bánh bao với dưa muốn cũng được.”

Trang Hào đỏ khốc đỏ cười nói: “!@#%\$#@, không đến mức đấy đâu.”

“Ai nha, thật ra em cũng rất dễ nuôi, chỉ cần bánh rán cuốn hành tây cũng có thể sống cả đời được.” Hoa Kỳ tuyệt không có một chút khoa trương, cứ thế nói thẳng.

“Em mà là phụ nữ, người nào cưới được em thì thật là hạnh phúc.” Trang Hào nói đùa, sau đó đi đến chỗ dây phơi quần áo: “A, không tệ không tệ, quần áo cũng giặt xong rồi.”

“Tất nhiên, anh nghĩ em là ai.” Hoa Kỳ cười đùa.

Trang Hào cẩn thận nhìn dây treo quần áo, cái áo trắng dính đầy bùn đất đá bây giờ đã được Hoa Kỳ giặt sạch rồi, cảm giác đúng là sảng khoái.

“Nhìn gì nữa? mau vào nhanh đi.” Hoa Kỳ thúc giục.

Trang Hào mỉm cười: “Xem thành quả của em chứ còn gì.” Trang Hào xoay người đi vào trong nhà, chợt cảm thấy có cái gì đó thiếu thiếu liền xoay người nhìn lại đồng quần áo trên dây, cau mày nhìn một lúc, nói: “Này Hoa tiểu cầu, cái quần lót bẩn của anh em vẫn chưa giặt à?”

“Quần lót nào?” Hoa Kỳ sửng sốt: “Em có thấy đâu. Tất cả quần áo anh vứt ra, em đều giặt hết rồi mà.”

“Không thể nào, cái quần ấy đêm hôm qua anh vừa cởi ra, làm sao mà có thể không thấy được chứ?” Trang Hào nghi ngờ nói.

“Ai, em lừa anh làm gì, em thật sự không thấy.” Hoa Kỳ giải thích.

“Mau vào trong nhà tìm đi.” Trang Hào cởi giày đi vào nhà, vào cửa đã nhìn thấy phòng được dọn dẹp sạch sẽ, mọi thứ đều ngăn nắp gọn gàng, đừng nói, liếc nhìn lại, thật đúng là không có thấy cái quần lót kia.

Hoa Kỳ cùng vào theo: “Xem đi, có cái nào đâu, phòng này cũng không lớn đến thế đâu.”

“Nhưng anh nhớ rõ mà, làm sao lại không có được? Mọc cánh bay à?” Trang Hào hết sức buồn bực không hiểu.

“Ai nha.....” Hoa Kỳ đột nhiên gào to nói.

“Em làm sao đấy?”

Hoa Kỳ vỗ tay một cái, bừng tỉnh hiểu ra nói: “Sẽ không phải là bị trộm đi?”

Trang Hào mặt mày trắng xanh: “Ai đi trộm quần lót của anh cơ chứ?”

“Em chịu.” Trên thực tế, trong lòng Hoa Kỳ đã nghĩ đến 1 người, nếu như Trang Hào thật sự thay ra, hiện tại lại không cánh mà bay, như vậy chỉ có một cái khả năng, đó là...

“Mẹ kiếp.” Trang Hào đi tới lò bếp để sườn xuống, nói: “Hôm nay em có ra ngoài đúng không?”

Hoa Kỳ sửng sốt: “A, sao anh biết?”

“Khoanh tay lù lù kia kìa, em nghĩ anh ngu thế à?” Trang Hào chỉ chỉ khoanh tay trên bếp lò nói: “Cùng ai đi?”

Hoa Kỳ cười nói: “Hôm nay em đi tìm việc, là Giang Hạo nhờ bạn tìm giúp nhưng anh ấy không có thời gian đi cùng em, đành phải nhờ Cao Quân đưa em đi.”

“!@#%\$#@, biết rồi, quần lót là do tên đó trộm.” Trang Hào hết sức khẳng định nói.

Hoa Kỳ cố làm vẻ kinh ngạc nói: “Không thể nào? Cậu ta trộm quần lót của anh làm gì chứ?”

“Thằng nhóc kia là tên biến thái, ai biết hắn trộm làm gì.” Trang Hào lấy ra một đôi đũa từ trong ngăn tủ, mở túi đựng khoanh tay ra: “Mua cho anh phải không?”

Hoa Kỳ cười nói: “Đoán thử xem nào.”

Trang Hào hé miệng cười nói: “Không cần đoán cũng biết.” Trang Hào bưng chén lên, ngửi một cái: “Buổi trưa hôm nay chưa ăn no, hiện tại đã có chút đói rồi.”

“Vậy anh ăn đi, để em mang sườn đi rửa.” Hoa Kỳ lấy chậu đựng sườn, nói.

Tinh tinh..... Điện thoại trong túi quần của Trang Hào vang lên không ngừng, Trang Hào vội vàng buông chén đĩa xuống, từ trong túi quần lấy điện thoại di động ra: “Có chuyện gì vậy?”

“Anh, nơi này nóng nực lắm.”

“Mẹ nó, tôi đang ăn cơm.”

Quách Tinh mặc dù bị chửi, nhưng vẫn bỏ ngoài tai, tiếp tục cười nói: “Anh, em nghe nói, Bàn Suất đã hủy bỏ hôn lễ, hình như là Ngũ Hành bị Chương Thi quấy xảy ra chuyện rồi.”

74. Chương 74: Nàng Dâu Tạm Thời.

Trang Hào cầm điện thoại, bình tĩnh như nước nói: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Em nghe người trong đội xe của Bàn Suất nói, Chương Thi không để ý lời dặn dò của Bàn Suất, chưa đi đứt đồ cúng ấy gã ở trên,... Vừa đúng lúc công tác an ninh đang nghiêm ngặt, nên đầu giáo chia ngay vào làng giải trí của Bàn Suất, bị sáu bảy chiếc xe cảnh sát dừng ở trước cửa lớn, cả nhóm người rầm rập chạy vào, riêng tiểu thư đã bị bắt ba mươi, bốn mươi người.” Quách Tinh vừa nói vừa cười, giống như đang nhìn một vở kịch hay.

Trang Hào hơi nhíu mày, nhẹ giọng nói: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó làng giải trí của Bàn Suất ngừng làm ăn để chỉnh đốn, hôm trước em còn đi qua nhìn mấy lần, bên trong im lặng lắm.” Quách Tinh càng nói càng hăng hái: “Bàn Suất và Chương Thi bây giờ đang trở mặt với nhau, dùng tiền đám cưới bù vào cũng không bù lỗ được, lúc này đoán chừng đang tranh cãi muốn Chương Thi rút lại cổ phần.”

Trang Hào suy nghĩ một lúc mới nói: “Chuyện rút cổ phần đối với Bàn Suất là một cú sốc không nhỏ, một khi Chương Thi rút cổ phần thì làng giải trí cũng không trụ được lâu.”

“Đúng là vậy đấy, em đã lên hỏi thăm rồi, Chương Thi rất tình nguyện lui cổ phần đó.” Quách Tinh bên kia chân chờ chốc lát lại nói: “Anh à, gần đây em còn nghe được một chuyện nữa.”

“Chuyện gì?”

Quách Tinh háng giọng một cái, trái lo phải nghĩ nói: “Anh còn nhớ mảnh đất Chương Viễn đầu tư không?”

“Nhớ, không phải đã bị người thu về rồi sao?”

“Vấn đề là ở chỗ đó.” Quách Tinh kinh ngạc nói: “Em nghe người ta nói, người thu mảnh đất này về là Chương Thi đấy.”

Trang Hào cả kinh: “Cái gì?”

“Em chỉ là nghe nói vậy thôi, không biết có chính xác không.” Quách Tinh thở dài nói: “Gần đây trên đường đều đồn rằng, người ôm tiền Chương Viễn bỏ trốn là do Chương Thi sai xử.”

Trang Hào âm trầm nói: “Đi tìm hiểu chưa?”

“Rồi, nhưng cũng không có kết quả, cơ mà em nghĩ không có lửa làm sao có khói được chứ.” Quách Tinh ở đầu kia trầm mặc, sau đó lại nghe thấy tiếng bật lửa, hắn còn nói: “Anh, em nói chứ, Chương Thi đúng là điên rồi, nếu không thì là bị bệnh, mấy năm nay ai biết y ở trong tù gặp phải chuyện gì, sau khi ra ngoài chẳng khác nào chó điên cắn người, không chừng Chương Viễn là bị hắn bức chết đó.”

“Đừng.....” Trang Hào ở bên này vừa mới mở miệng, Quách Tinh liền ngắt lời anh: “Anh à, em biết nói với anh những lời này là rất khó nghe, em biết rõ tình cảm của anh và bọn họ lúc còn nhỏ, nhưng mà lúc bé tới khi lớn đều là cả một quá trình, không thể đánh đồng vào làm một, em dám đánh cam đoan, nếu như

chuyện kia thật sự là do Chương Viễn làm, một khi sự việc đã bại lộ, vậy y phải trở vào tù thôi, cả đời cũng đừng nghĩ đến việc được ra ngoài.”

Trang Hào tức cười, thật ra thì anh cũng không định bênh vực Chương Thi.

“Anh à, từ nãy đến giờ anh có thật sự nghe em nói không đấy?” Quách Tĩnh lên giọng.

“Ừ, đang nghe.” cảm xúc của Trang Hào hơi hạ thấp.

Quách Tĩnh thở dài nói: “Vốn em chỉ xem đây là trò hài thôi, bây giờ nghĩ lại lại thấy Chương Viễn thật đáng thương.”

“Biết, còn gì nữa?” Trang Hào trầm giọng hỏi.

“Dĩ nhiên là còn có chuyện khác nữa, hôm qua em đến nhà anh, anh đoán xem dạo này mẹ anh đang làm gì?” Quách Tĩnh đột nhiên cất tiếng cười to: “Đảm bảo anh nghĩ không ra đâu.”

Trang Hào nhú chặt mày lại: “Rốt cuộc là làm gì?”

Quách Tĩnh cười nói: “Mẹ anh gần đây thích chơi mạt chược nữa, nói chơi mạt chược rất tốn tiền, bà ấy muốn tiết kiệm tiền thay anh, sau đó lại đi tập múa với mấy bà cô ven đường, cứ bảy giờ tối lại ra đường uốn éo khí thế ngất trời.”

Trang Hào tưởng chuyện gì lớn: “Như vậy cũng tốt, đỡ cho bà ở nhà lại thấy nhàm chán.”

“Ai, em đã nói hết đâu, mẹ anh múa hát thì không nói làm gì, nhưng lại đi tìm hiểu mấy quý phu nhân kia, sau đó bắt đầu thu xếp tìm kiếm đối tượng xem mắt cho anh.” Quách Tĩnh cười suýt nữa sái cả quai hàm.

“Cái gì?” Trang Hào kinh ngạc nói: “Là thật hay giả?”

“Đương nhiên là thật rồi, nhưng mà cũng may mà có em, em thấy mẹ anh và bà kia nói chuyện với nhau, liền bảo anh đã có đối tượng rồi, hiện tại đang sống chung với cô ấy.”

Trang Hào thở phào nhẹ nhõm: “Làm anh sợ muốn chết.”

“Ha ha, em xem sau này anh sẽ đối phó thế nào.”

Trang Hào len lén liếc nhìn Hoa Kỳ đang ngồi rửa sườn ở một bên, nhẹ giọng nói: “Chuyện tương lai khó nói lắm, cứ từ từ rồi tính, anh cúp máy đây.”

“Đúng vậy, anh cúp đi, bây giờ em phải ngồi theo dõi Chương Thi và Bàng Suất.”

“Được, hẹn gặp lại.” Nói xong, Trang Hào liền cúp điện thoại.

Hoa Kỳ bưng chậu đến, bên trong sườn đã được rửa sạch: “Ai gọi tới vậy anh?”

Trang Hào trừng mắt liếc cậu một cái: “Lúc nào thì đến phiên em kiểm tra anh vậy?”

Hoa Kỳ nhe răng, nhếch miệng cười nói: “Trước kia em không dám hỏi vì lúc đó quan hệ của chúng ta không như bây giờ, giờ thì đã hôn hít, lên giường thậm chí sống chung luôn rồi, nhìn thế nào cũng thấy giống bà xã của anh ấy chứ.”

Trang Hào đỏ khốc đỏ cười nói: “!@#%\$@, anh đâu có kết hôn với người đồng giới.”

“Trên thực tế là anh đã cưới, chỉ là không chịu đặt sinh lễ mà thôi.” Hoa Kỳ gật gù hả hê đắc chí nói: “Sao, không muốn nhận trách nhiệm chứ gì?”

Trang Hào mím môi một cái: “Là em bám vào muốn anh thao ấy chứ.”

“Như nhau thôi, dù sao anh cũng đừng nghĩ toàn thân mà lui.” Hoa Kỳ đặt chậu đặt ở trên bếp lò, sau đó ở đi rửa tay: “Rốt cuộc là ai gọi tới vậy.”

Trang Hào cười nói: “Được lắm, tạm thời coi như em là vợ của anh, là Quách Tĩnh gọi điện thoại tới.”

“Có chuyện gì à?”

Trang Hào đem tất cả đầu đuôi câu chuyện nói cho Hoa Kỳ nghe, không giấu giếm gì cả. Trong lúc Hoa Kỳ nghe chỉ cảm thấy lông tóc toàn thân đều dựng đứng cả lên, kinh hãi tim đập gia tốc.

“Đã nói nhiều như vậy, còn có cái gì muốn hỏi nữa không?” Trang Hào cười nói.

Hoa Kỳ hừ một tiếng, cầm lấy khăn lông lau tay: “Không còn.”

“Đúng rồi, em định làm gì với chỗ sườn này?”

Hoa Kỳ diễn trò thành nghiêm, cố ý hờ hững nói: “Muốn làm gì thì làm thôi.”

“Ai nha, con mẹ nó chứ, một ngày không để mắt đến em đã bắt đầu trở thành Yêu Nga Tử (?) rồi cơ đấy, chiều quá hóa hư rồi đúng không?” Trang Hào chợt giơ tay lên, còn chưa có đánh xuống Hoa Kỳ đã rút cổ rồi, cười đùa nói: “Quân tử động khẩu bất động thủ, người ta nói đàn ông tốt thì không đánh vợ đâu.”

“Thao.....” Trang Hào bị Hoa Kỳ trêu chọc, cười không khép nổi miệng, nói thật, Hoa Kỳ nhiệt tình như vậy thật rất chọc người thích, nếu mà đánh thì thật không nỡ.

Hoa Kỳ híp mắt cười đùa: “Biết ngay là anh không nỡ xuống tay mà.”

“Cút đi, làm cơm nhanh lên, ông đây đói bụng rồi đấy.” Trang Hào thuận miệng nói một câu, cũng không nghĩ cẩn thận, sau đó cứ thản nhiên ngồi ăn tiếp khoanh tay: “Cái này nguội tanh nguội ngắt rồi, ăn không ngon gì cả.”

“Vậy lần sau em sẽ mang về lúc còn nóng.” Hoa Kỳ vừa mải nấu cơm vừa nói: “Anh, trưa mai em phải đi làm rồi.”

Trang Hào ăn ngấu ăn nghiêng, nói: “Việc gì? Ở đâu?”

“Em còn làm được việc gì nữa chứ, lại đi làm tắm kì thôi, mà chỗ làm cách nhà cũng không xa, ở bên cạnh một trường trung học phổ thông.”

Trang Hào ngừng đùa, nhìn Hoa Kỳ nói: “Bên cạnh một trường cấp ba?”

“Ừ, sao vậy anh?” Hoa Kỳ quay đầu lại nhìn Trang Hào một cái.

Trang Hào trầm mặc một hồi lâu, lúc sau mới nói: “Không có chuyện gì.”

Hoa Kỳ quay đầu lại lần nữa, cẩn thận nhìn Trang Hào, Trang Hào bị cậu nhìn chăm chú như vậy, trong lòng có chút luống cuống, cau mày mắng: “Nhìn cái gì đấy?”

“Anh, mau nói thật đi, có phải anh sợ em tắm kì cho những học sinh kia thì sẽ không quan tâm anh nữa có phải không?” Hoa Kỳ nháy mắt ra hiệu cười.

Trang Hào ho khan hai tiếng: “!@#%\$@, em yêu ai, muốn chửi xát cho ai thì chà, em muốn theo ai thì theo, càng giảm bớt phiền hà cho anh.”

Hoa Kỳ càng nhìn Trang Hào càng muốn cười, buông công việc trong tay, liền bấu víu vào cổ của Trang Hào, nhỏ giọng nói: “Anh, thật ra thì trong lòng anh không hề muốn như vậy có phải không?”

“Cút đi, trên tay em dính toàn là dầu kia kìa.” Trang Hào hơi giẫy nhẹ người một cái.

Hoa Kỳ bóp thật chặt cổ của Trang Hào, nghiêng đầu hôn lên má anh một cái, tiến tới bên tai anh nhỏ giọng nói: “Yên tâm đi, cả đời này em sẽ mãi ở bên anh thôi.”

Trang Hào xoay mặt đi, Hoa Kỳ không thấy được vẻ mặt của anh nhưng lại có thể cảm nhận được anh đang xấu hổ.

“Ồ, không ngờ hai người giữa ban ngày ban mặt mà dám làm mấy chuyện đó đấy!?” Cao Quân và Giang Hạo đứng ở ngoài cửa sổ, cách khung cửa nhìn vào trong.

Hoa Kỳ vội vàng buông Trang Hào ra: “Hai người tới khi nào vậy?”

“Là Giang Hạo nói tan việc sớm, có mấy tờ phiếu giảm giá của một KTV (karaoke), muốn rủ hai người cùng đi.” Cao Quân tựa nhẹ cánh tay lên trên bệ cửa sổ, tầm mắt nhìn trên bếp lò: “Í, đồ ăn hôm nay không tệ, là sườn à.”

“Khoan” Hoa Kỳ vội vàng nói: “Sườn này không phải để cho hai người ăn.”

“Hứ, cậu cho rằng tôi muốn ăn à.” Cao Quân vừa nói vừa cười: “Thế nào, buổi tối đi ra ngoài ca hát không?”

Hoa Kỳ không dám trả lời, quay đầu lại nhìn Trang Hào.

Trang Hào vẫn như cũ cúi đầu ăn khoanh tay, hoàn toàn không để ý hai người ngoài cửa sổ, không lâu sau, Trang Hào trầm giọng nói: “Đi đi, em đến chỗ này mấy ngày rồi, anh vẫn chưa có thời gian đưa em đi dạo quanh đây, hôm nay coi như mượn hoa dâng phật.” (Hán Việt: Kí hoa hiến phật – ý muốn nói nhân cơ hội đưa bạn Kỳ đi chơi)

Hoa Kỳ cười đến không khép miệng được, quay đầu nhìn Cao Quân cùng Giang Hạo nói: “Vây được, lúc nào thì đi?”

“Hai người cứ ăn cơm trước đi, cơm nước xong chúng ta xuất phát, tí nữa gặp sau.” lúc này Giang Hạo mới mở miệng, hẳn để ý thấy Cao Quân cũng không hề có ý muốn rời đi lúc này.

“Được, vậy tôi sẽ nấu cơm nhanh một chút.”

“Ừ, chúng tôi đi về trước.” Giang Hạo nhanh tay kéo Cao Quân đi theo con đường cũ trở về.

Sau khi Giang Hạo cùng Cao Quân rời đi, trong phòng lại có vẻ an tĩnh, Hoa Kỳ suy nghĩ hồi lâu, mở miệng nói: “Em thật không ngờ anh sẽ cùng em đi đây.”

Lúc này Trang Hào đã ăn hết khoanh tay rồi, buông chén xuống nói: “Anh sợ nhốt em ở nhà mãi sẽ buồn chết mất.”

Hoa Kỳ cảm thấy vô cùng hạnh phúc: “Không sao mà, nếu anh không muốn đi, nhất định em sẽ không đi.”

Trang Hào giơ tay lên nhéo mặt của Hoa Kỳ: “Nghe lời cũng tùy từng lúc thôi.”

75. Chương 75: Anh Nam Em Nữ.

Hoa Kỳ ăn cơm tối xong lại trở nên lười biếng, một bước cũng không muốn đi, nếu không phải là vừa nãy đồng ý với Giang Hạo đi ra ngoài ca hát, Hoa Kỳ nhất định sống chết cũng không ra khỏi cửa, ở nhà ôm Trang Hào ngủ còn sướng hơn.

Bốn người ở dưới lầu tập hợp, gọi một chiếc xe taxi, Trang Hào ngồi ở vị trí kế bên tài xế, mà Hoa Kỳ đi theo Giang Hạo cùng Cao Quân chen chúc tại chỗ ngồi phía sau. Xe không nhanh không chậm đi về phía trước, đang đi bỗng Cao Quân lại kêu tài xế dừng ở ven đường một lúc. Sau khi Cao Quân xuống xe liền chạy như bay đến quán hàng rong trên phố, chỉ chốc lát sau liền mang về một đồng nước uống và đồ ăn vặt, lúc lên xe cười nói, “Ồ trong đây mua đồ đắt lắm, mua ngoài rẻ hơn.”

“Nhìn cậu thật không có tiền đồ, ở trong đây có đắt đến mức phải thế không?” Giang Hạo có chút mất hứng, xem chừng là cảm thấy mất mặt thì đúng hơn.

Hoa Kỳ vội vàng chữa giọng: “Cậu ấy tính toán cũng thật chu đáo, bây giờ rất hiếm gặp người như vậy.”

Cao Quân được Hoa Kỳ khen như thế, trên mặt lộ ra nụ cười vui mừng, mà Giang Hạo cũng không để ý nữa, không như vừa rồi nhìn hành động của Cao Quân chán ghét ra mặt.

Lúc đến đó, nhân viên phục vụ dẫn bốn người vào trong phòng nhỏ, vừa vào cửa, Cao Quân đã chạy ngay đến chỗ mic, âm nhạc vang lên thì Cao Quân cầm Microphone nói: “Bài hát này tôi muốn dành ột người bạn, hi vọng mọi người cũng thích.”

Giang Hạo len lén nhìn Trang Hào một cái, cười khỏ nói: “Cậu ta là loại đức hạnh như vậy, anh đừng để trong lòng.”

Trang Hào lễ phép cười cười: “Không có chuyện gì.”

Sau khi ngồi xuống, Hoa Kỳ chủ động nắm tay Trang Hào, nhỏ giọng nói: “Anh, hay chúng ta cũng hát một bài?”

“Em biết hát bài gì??” Trang Hào nghiêng đầu nhìn cậu.

Hoa Kỳ nhìn chằm chằm màn ảnh lớn nói: “Tri tâm người yêu được không? Chúng ta cùng song ca, bài này em mới học được.”

“Vậy thì hát thôi.” Trang Hào duỗi dài cánh tay, ở màn ảnh nhỏ phía trên nhập bài hát.

Lúc này, Cao Quân đang hát say sưa, càng lúc càng hăng, vừa hát lại vừa đung đưa theo điệu nhạc, chỉ tiếc hận uốn éo không thành hoa.

Hoa Kỳ vừa nhìn vừa cười, vỗ tay tán thưởng, mà sắc mặt Trang Hào cùng Giang Hạo ở bên cạnh đều giống như nhau, âm trầm, nhưng trong ánh mắt của Trang Hào còn có cả tia chán ghét nữa.

Cao Quân hát hết bài, quay đầu lại nói: “Thế nào, tôi hát bài này có hay không?”

“Tốt, cũng hay, nhảy theo điệu nhạc cũng rất đẹp.” Hoa Kỳ tán dương.

Cao Quân tự tin ưỡn ngực một cái: “Tất nhiên, năm đó tôi ở nhà ca hát cũng rất nổi tiếng đấy.”

“Cậu thật quá lẳng lơ, còn không thấy nhục sao?” Giang Hạo kinh người, phần hận trộn mắt nhìn Cao Quân mấy lần, Trang Hào ngược lại có chút vui mừng, nhếch khóe miệng, lúc lời bài hát thứ hai vang lên, liền cầm lấy Microphone của Cao Quân, gỡ vỏ bọc phía trên ném xuống đất.

“Ai ai ai, sao anh lại làm thế? Chê tôi bản à?” Cao Quân dù đang cười nói, nhưng xem chừng trong lòng cũng không dễ chịu.

“Sao lại vậy chứ, là tôi không có thói quen dùng bọc phủ.” Trang Hào du côn cười, nhìn Cao Quân nhú mày, cố tình không cho Cao Quân mặt mũi.

Cao Quân hình như còn muốn nói điều gì đó, lại bị Giang Hạo túm kéo đến ghế sa lon, nói lầm bầm: “Cậu có thể đằng hoàng một chút được không? Chưa đủ mất mặt hay sao?”

Cao Quân bị Giang Hạo cảnh cáo, chỉ có thể buồn bực ngồi ở trên ghế sa lon không dám lên tiếng.

Trang Hào cười cười, quay đầu lại nói với Hoa Kỳ: “Đến đây đi, anh nam em nữ.”

“Ừ.”

Trên màn ảnh xuất hiện lời ca, Trang Hào mở đầu hát: “Dùng tình yêu của anh, cùng em, cho đến vĩnh viễn.....” Trang Hào vừa mở miệng, Hoa Kỳ liền nhìn chằm chằm anh, mà bên này, Giang Hạo cùng Cao Quân cũng không nhịn được vỗ tay tán dương.

Ngược lại đến phiên Hoa Kỳ hát, một phòng thiếu chút nữa cười sặc tiết, ngay cả Trang Hào trước kia nghe qua Hoa Kỳ hát rồi nhưng cũng không thể nào chống lại sự kích thích này, giọng vịt đực này vừa phát ra, hát sai nhịp không nói, còn sai cả lời luôn.

Đến KTV, Hoa Kỳ và Trang Hào hát song ca nhưng lại không bắt được nhịp, câu cú không rõ ràng, thậm chí còn hát sai cả lời, Trang Hào càng hát càng không nhịn được cười, rốt cuộc không thể nhịn được nữa, để microphone xuống dưới nói: “Anh sắp hát trật nhịp theo em luôn rồi đấy, có thể hát đuổi kịp anh sao?”

Hoa Kỳ miễn cưỡng để microphone xuống: “Em hát vốn không hay, anh cứ chấp nhận vậy đi.”

“Đến đây, mau hát tiếp đi nào.” Trang Hào cầm Microphone lên lần nữa, mang theo Hoa Kỳ một cong mười tám quẹo hát tiếp, lúc đến cuối bài, cuối cùng hai người cùng hát chung một câu.

Câu này là: “Mặc kệ mưa gió cũng không xa rời.”

“Ai má ơi, mệt chết em.” Hoa Kỳ để microphone xuống, tinh thần sa sút ngồi trên ghế sofa: “từ nay không bao giờ hát nữa, nghe không khác gì chọc tiết lợn.”

Sau khi Trang Hào ngồi xuống liền áp vào lỗ tai cậu nói: “Không sao, anh thấy cũng được, lại nghe rất vui nữa.”

Hoa Kỳ bất đắc dĩ nói: “Có lúc em thật hâm mộ người khác, ca hát được, đáng đáp được, dù sao mọi thứ đều tốt, nhìn lại mình thấy cái gì cũng không có.”

Trang Hào ngơ ngẩn: “Anh thấy em luôn luôn lạc quan yêu đời, sao bây giờ lại bi quan như vậy?”

Hoa Kỳ liếc mắt: “Đây là ngày trước, bây giờ khác, trong lòng sẽ suy nghĩ một chút.” Hoa Kỳ nghiêng đầu nhìn Trang Hào, dò xét cẩn thận. Mấy giây sau lại nói: “Anh à, nếu có một người nào đó cũng thích anh, đến lúc đó anh có đem em ra so sánh với người kia hay không?”

“Vấn đề hay.” Trang Hào mím môi một cái: “Nếu như anh mà còn thích người đồng giới khác, vậy cũng không cần so, anh không có hứng thú với nam, nếu như là nữ, có lẽ sẽ có.” Tầm mắt Trang Hào rơi vào trên ngực Hoa Kỳ, Hoa Kỳ đột nhiên hiểu ý, liền ngắt lời, nói: “Được, đừng nói ahhh... Càng nói trong lòng em càng lạnh.”

“Sao vậy? Khó chịu sao?” Trang Hào đưa cánh tay ôm Hoa Kỳ, nói: “Anh bây giờ chỉ có em, không có gì có thể so sánh, cứ ở bên cạnh anh như vậy thì tốt rồi.”

“Nhưng trong lòng em vẫn cứ lo.” Hoa Kỳ quay đầu, chạm vào môi anh nói: “Anh, anh dám trâu bò hơn một chút, nói anh thích em có được không?”

Trang Hào vội vàng trả lời: “Không dám, anh đây còn chưa nghĩ xong.” Trang Hào dùng ngón tay chỉ vào đầu nói: “Em phải cho nó thời gian suy tư, ngộ nhỡ anh nói, đến lúc đó lại không thể ở bên em thì thế nào, còn phải đi kết hôn, khi đó liệu còn có thể là bạn được không? Mặc dù em không phải nữ, nhưng tóm lại là đã theo anh, anh vẫn phải suy nghĩ thật cẩn thận.”

“Đang có chuyện gì xảy ra sao?”

Trang Hào suy nghĩ một chút, ôm chặt Hoa Kỳ nói: “Bây giờ chỉ là tìm người yêu thôi.”

Trang Hào nói hết sức rõ ràng, mặc dù không có mở miệng nói ba từ kia, nhưng Hoa Kỳ cũng chưa có đáp án, về phần tương lai như thế nào, trước không cần phải để ý đến, thật lòng đối đãi trước mắt mới là thật.

Bốn người hát hết 2 3 tiếng, cuối cùng cũng không hát nổi nữa, không thể làm gì khác hơn là mau đi về, trên nửa đường về nhà, bỗng dưng trời lại đổ mưa to. Hoa Kỳ lại nhớ đến đồng quần áo sáng nay mới giặt và cả mái nhà bị thủng, vội vã chạy nhanh lên trên phòng nhưng đã muộn, mọi thứ đều ướt cả rồi.

“Sao em chạy vội thế?” Trang Hào đứng ở cửa, cởi giày

Hoa Kỳ quay đầu lại nói: “Trong nhà bị dột, em đã chạy nhanh về cất đồ nhưng vẫn chậm, chăn màn ướt hết rồi”

Trang Hào vào phòng nhìn trên mặt đất: “Đi lấy cái chậu ra đây, chặn để mai phơi, hôm nay chúng ta ôm nhau ngủ chay.”

“Ý kiến hay.” Hoa Kỳ vội vàng thu dọn hiện trường sau đó đưa Trang Hào đến bên giường, cởi quần áo Trang Hào chui vào, lúc 2 người ôm nhau, Hoa Kỳ nói: “Anh, chúng ta cứ như vậy qua cả đời cũng rất tốt.”

Trang Hào dùng miệng dán vào lỗ tai Hoa Kỳ nói: “Nghèo như vậy thì tốt gì chứ? Đợi anh nghĩ được đường ra, khi đó em quyết định có muốn cùng anh cả đời hay không cũng chưa muộn.”

“Không có gì, em cảm thấy hiện tại cũng rất tốt.” Hoa Kỳ xoay mặt hướng về phía Trang Hào, chớp mũi chống chớp mũi, nói: “Có tiền chưa chắc đã vui vẻ, nhưng không có tiền nhất định sẽ không vui nổi, cho nên chúng ta cứ như bây giờ không phải là tốt vô cùng sao?” Hoa Kỳ cong môi hôn anh một cái, nói tiếp: “Mẹ em luôn nói em không có tiền đồ, mà em cảm thấy, bình an sống qua ngày cũng tốt vô cùng, giống như hiện tại, công việc em em làm, việc anh anh làm, buổi tối tan việc em sẽ nấu cơm cho anh, rồi tắm giúp anh, không phải rất hạnh phúc hay sao?”

“Em thật đúng là dễ thỏa mãn quá đấy!”

Hoa Kỳ chép chép miệng: “Em chỉ muốn có một gia đình bình thường thôi.”

“Được lắm, nếu đúng là không có biện pháp nào Đông Sơn tái khởi, vậy anh sẽ cùng em sống một cuộc sống bình thường.” Trang Hào giơ tay lên đặt trên mặt Hoa Kỳ, dùng ngón tay út đùa bốn vành tai Hoa Kỳ nói: “Ngủ đi, ngày mai anh còn phải đi làm.”

“Ừ, ngủ, nhưng mà phải hôn môi đã.”

Trang Hào híp mắt cười, cong môi hôn Hoa Kỳ một cái, nhắm mắt lại, nói: “Ngủ đi, cảm nghĩ linh tinh.” Trang Hào chuẩn bị chìm vào giấc ngủ thì tự nhiên cửa vang lên tiếng gõ.

“Ai vậy?” Hoa Kỳ ngồi dậy, nói với ra.

“Tôi, Cao Quân đây.”

Lúc này Trang Hào cũng ngồi dậy: “Hắn tới làm gì?”

“Không biết, để em đi xem.” Hoa Kỳ đứng dậy đi mở cửa, cửa vừa mới mở, Cao Quân liền chui vào, cả người đều ướt, nói: “Hoa Kỳ, cậu chưa chấp tôi đêm nay với, phòng tôi bị nước vào rồi.”

“Sao nước lại vào vậy?”

“Ừ, nước ngập hết cả, chủ cho thuê nhà không có trách nhiệm gì cả.” Cao Quân run run đứng ở cửa, do dự nhìn về phía Trang Hào: “Được không? Chỉ một đêm thôi.”

Hoa Kỳ không dám làm chủ, chỉ có thể quay đầu nhìn Trang Hào, Trang Hào lại bình tĩnh như thường nói: “Tùy thôi, nhưng mà chỗ này không có thừa chăn cho cậu.”

“Không có việc gì không có chuyện gì, nhà tôi còn có một cái chăn nhỏ, để tôi đi lấy.” Cao Quân mặt mày hớn hở chạy ra ngoài.

Hoa Kỳ sững sờ đứng ở cửa: “Anh...”

“Tối đây ngủ đi, mặc kệ hắn muốn làm gì thì làm.” Trang Hào nằm xuống.

Hoa Kỳ do dự một lúc mới đi tới, lúc vừa nằm xuống, Cao Quân đã trở lại, nghe Hoa Kỳ nhỏ giọng nói: “Tự dọn dẹp đi, chớ gây ra tiếng động, ngày mai anh tôi còn phải đi làm đấy.”

“Yên tâm đi, tôi bảo đảm không lên tiếng.” Cao Quân cọt nhả tìm chỗ trống, lúc nằm xuống, đầu vừa đúng ở phía dưới chân Trang Hào và Hoa Kỳ.

76. Chương 76: Răng Cửa Rơi Xuống.

Sáng sớm ngày hôm sau, mưa rơi nhỏ dần, giọt giọt tí tách rơi một hồi lâu mới ngừng lại, trên mái hiên giọt mưa cứ tích tích tấp tấp rơi xuống, lúc này, lầu dưới truyền đến từng trận khua chiêng gõ trống, sau một hồi ồn ào, Hoa Kỳ tỉnh lại từ trong mộng, vươn cánh tay từ trong chăn, vặn eo bẻ cổ nói, “A..... Mấy giờ rồi.”

Trang Hào đưa lưng về phía cậu, mơ hồ nói: “Hơn bảy giờ, chắc cỡ tám giờ “

Hoa Kỳ ngẩn ra, “Anh không phải đi làm à? Mau dậy, trễ bây giờ.” Hoa Kỳ vội vàng ngồi dậy cầm lấy điện thoại Trang Hào nhìn qua, chợt phát hiện trong nhà ít đi một người, nhìn lại vị trí Cao Quân nằm tối hôm qua, đã sớm không thấy bóng dáng của hắn.

“Anh, Cao Quân đi đâu rồi?” Hoa Kỳ kinh ngạc nói.

Trang Hào quơ quơ bả vai, mặt mũi nói: “Đi, nửa đêm hôm qua đã đi, hình như có chuyện gì đó.”

“Hả? Nửa đêm đã đi, sao em không biết?”

Trang Hào không có biện pháp tiếp tục ngủ, lật người nằm ngang nhắm mắt lại nói: “Em ngủ như heo chết ấy, có thể biết cái gì.”

Hoa Kỳ cười nói: “Cao Quân thật biết đùa.”

“Hắn ta có đùa hay không không liên quan đến anh.” Trang Hào ngồi dậy, gấp một cái nói: “Anh phải đi làm, điểm tâm em tự ăn đi, hôm nay còn phải đi làm không phải sao? Mấy giờ? Cần anh đưa em đi không?”

“Không cần.” Hoa Kỳ khoát khoát tay: “Buổi trưa mới làm, hơn nữa em cũng nhớ đường rồi, yên tâm đi, không lạc được.”

Trang Hào gật đầu một cái, sau đó cầm điều thuốc ngậm lên môi nói: “Anh đi tắm.”

“Được, anh đi đi, em thu dọn phòng.”

Trang Hào rút một cái quần cộc lớn từ trong túi, mặc vào người rồi ngậm lấy điều thuốc đi tới cửa, cầm chậu lên mở cửa thì một cơn gió lạnh thổi vào, Trang Hào thoải mái nói: “Hôm nay thời tiết thật tốt.” Nói xong, Trang Hào bưng chậu ra khỏi phòng.

Hoa Kỳ chạy tới đẩy cửa sổ ra cũng cảm nhận được gió mát sáng sớm, cảm giác thư thái khiến cậu có chút lười, xoa mạnh mặt mấy cái rồi xoay người đi gấp chăn, về phần cái chăn tối hôm qua bị mưa ướt cũng được Hoa Kỳ treo cùng với quần áo ở dây thừng trước cửa.

Chỉ chốc lát sau, Trang Hào từ trong phòng tắm đi ra, vừa đi vừa huýt sáo trong hành lang, lúc tới cửa Hoa Kỳ liền chui ra, trong tay nắm một thứ màu trắng nói: “Anh, đây là răng cửa của ai vậy?”

Trang Hào sửng sốt: “Cái gì mà răng cửa của người nào?”

“Chính anh nhìn xem.” Hoa Kỳ cầm một cái răng cửa trong tay, nói: “Vừa rồi lúc gấp chăn phát hiện, răng cửa của em vẫn còn, của anh cũng vẫn ở đây, vậy thì của ai?”

Trang Hào nhớ tới chuyện xảy ra tối hôm qua, cười khẩy nói: “Ai biết của thằng cháu chắt nào, ném đi, cầm ở trong tay không thấy bẩn à.”

Hoa Kỳ cúi đầu nhìn qua răng cửa trong lòng bàn tay, tay vung lên liền ném xuống lầu dưới, lúc vào nhà còn nói: “Anh, anh nói xem răng cửa kia có phải của Cao Quân không?”

“Có thể lắm.” Trang Hào đưa lưng về phía Hoa Kỳ mặc quần áo vào, lúc ra cửa nói: “Đi làm, em cũng lo đi làm đi, tối về anh mua đồ ăn ngon cho em, muốn ăn gì?”

Hoa Kỳ trái lo phải nghĩ: “Đùi gà đi, cái loại chiên xù đó.”

“Được.”

Trang Hào đi ra ngoài, Hoa Kỳ vẫn đưa mắt nhìn anh, đợi anh xuống lầu dưới Hoa Kỳ đứng ở trên ban công hành lang nhìn xuống, đưa tay thét: “Anh, anh trở về sớm một chút.”

Trang Hào nghe tiếng ngẩng đầu lên, nhìn Hoa Kỳ cười cười rồi tiếp tục đi ra ngoài.

Bóng dáng của Trang Hào càng ngày càng xa, càng ngày càng nhỏ, cho đến khi không thấy nữa Hoa Kỳ mới tính về trong phòng nghỉ ngơi một lát nữa.

“Hoa Kỳ.” Giang Hạo từ một đầu khác của hành lang đi tới.

Hoa Kỳ nhìn Giang Hạo cười nói: “Anh không đi làm à?”

Giang Hạo cười nói: “Hôm nay làm buổi chiều.” Giang Hạo nhìn lại con đường mà Trang Hào rời đi mấy lần: “Trang Hào đi làm?”

“Ừ, mới vừa đi xong.”

Giang Hạo thở dài, tiếp nhìn hướng mình tới, lúc này Cao Quân dựa vào tường từ từ đi tới, mặt có từng khối tím tím xanh xanh, quan trọng nhất là miệng hơi sưng, bộ dáng kia giống như bị người đánh đập vậy.

“Anh bị sao vậy?” Hoa Kỳ rất ngạc nhiên hỏi.

Cao Quân trầm mặc không nói, ngược lại Giang Hạo vượt lên trước một bước nói: “Tôi mang Cao Quân tới xin lỗi cậu, về sau chuyện như vậy sẽ không xảy ra nữa!”

“Hà? Nói xin lỗi? Xin lỗi cái gì? Đã xảy ra chuyện gì?”

Giang Hạo do dự một hồi lâu, vẫn quyết định nói chuyện xảy ra tối hôm qua cho Hoa Kỳ.

Tối hôm qua, Hoa Kỳ đang ngủ sau, Cao Quân cho là Trang Hào cũng ngủ thiếp đi rồi liền vụng trộm ngồi dậy, len lén bò đến bên cạnh Trang Hào, cách quần lót vuốt ve nhị đệ của anh. Mới đầu Trang Hào không có phản ứng gì, Cao Quân làm tới cúi đầu, từ từ liếm, theo bắp đùi Trang Hào một đường đi xuống, lúc sắp liếm đến mắt cá chân thì Trang Hào chợt nhấc chân, dùng sức đá mạnh một cái, lúc ấy liền đá rớt một cái răng cửa của Cao Quân xuống.

Nghe đến đó, Hoa Kỳ khó nén khiếp sợ trong lòng, chuyện này từ đầu tới đuôi Trang Hào không có đề cập tới.

“Hoa Kỳ, hi vọng cậu đừng để trong lòng, về sau tôi sẽ không để Cao Quân hướng tới nhà các cậu nữa.”

Cao Quân nghe vậy, gật đầu một cái: “Chuyện này là tôi không đúng, cũng trách tôi nhất thời hồ đồ, Hoa Kỳ, mong cậu đừng để trong lòng.”

Dù trong lòng Hoa Kỳ có chút không thoải mái, nhưng cũng không biểu lộ ra, cậu chỉ gật gật đầu nói: “Biết.”

“Vậy được, chuyện đã nói với cậu, vậy chúng tôi đi về trước.” Giang Hạo nhìn Hoa Kỳ khẽ mỉm cười, xoay người đi với Cao Quân.

Không biết vì sao Hoa Kỳ nhìn bóng lưng Cao Quân, đột nhiên nghĩ đến một “chính mình” khác.

Nếu Trang Hào không có vài phần kính trọng với mình, có phải mình cũng sẽ bị đối xử như vậy hay không? Nghĩ đến đó, Hoa Kỳ không dám tiếp tục nghĩ nữa, không thể làm gì khác đành trở về nhà nhanh chóng thu dọn đồ, lúc này mới vội vã rời khỏi nhà.

Trên đường đi đến nơi làm việc Hoa Kỳ mua hai cái bánh cuốn, gặm một đường cuối cùng cũng đến hồ tắm.

Hồ tắm rất bình thường, tách ra nhà tắm nam nữ, Hoa Kỳ đổi đồng phục làm việc liền vào đi làm, không có bất kỳ người nào giao phó cậu bất cứ chuyện gì, mọi người đều bận việc của từng người, không có bất kỳ chỗ nào không vui, nhưng có vẻ hơi lạnh tanh.

Nói đi thì nói lại, ai sẽ vì công việc hai khối tiền mà lục đục đầu đá nhau? Có tâm tư đó không bằng đi nơi lớn hơn, tranh thủ nhiều tiền và ích lợi hơn.

Không nói nhân viên nơi này như thế nào, chỉ nói bữa ăn thôi thì là tương đối đầy đủ, lúc Hoa Kỳ thấy suất cơm ở nơi làm thì có chút buồn cười, sáng sớm nói với Trang Hào muốn ăn đùi gà, cơm trưa liền có hai cái chân gà bự.

Một ngày bận việc, Hoa Kỳ lại không có cảm giác mệt mỏi, lúc tan việc còn thần thái sáng láng, vừa đi ra ngoài vừa ngâm nga vài đoạn nhạc, lúc trở về đi qua chợ cậu lại chạy vào mua một con cá trích lớn muốn nấu nồi canh cá cho Trang Hào nếm thử một chút.

Lúc về đến nhà đã sắp bảy giờ rưỡi, trong nhà vẫn khóa chặt cửa như cũ, Hoa Kỳ mở cửa vào nhà rồi dùng cọc gỗ chặc cửa lại, đơn giản thu dọn mình một chút liền bắt đầu nấu canh cá cho Trang Hào.

Mùi canh cá từ cửa vọt ra ngoài, khắp nơi trong hành lang đều có thể ngửi thấy.

“Này, làm gì đấy?”

Nghe được âm thanh quen thuộc, Hoa Kỳ vội vàng quay đầu lại, kinh ngạc nói: “Anh tới?”

Quách Tĩnh giờ bao lớn bao nhỏ lên đi vào trong nhà, cười nói: “Ở nhà chán quá, tôi tới chơi mấy ngày lại trở về.” Quách Tĩnh vào nhà liền để đồ xuống đất, còn nói: “Anh còn chưa tan việc sao?”

“Chưa đâu, chắc còn phải một lát nữa.” Hoa Kỳ quay đầu lại tiếp tục đảo con cá trong nồi.

Quách Tĩnh ghé đầu liếc nhìn bếp lò: “Nấu món gì mà thơm như vậy.”

Hoa Kỳ quay đầu lại, nhe răng cười nói: “Hôm nay tan tầm đi ngang qua chợ mua một con cá trích về hầm cách thủy cho anh của em nếm thử một chút.”

“Thao.” Quách Tĩnh hâm mộ nói: “Tôi nói, cậu còn hiền thực đảm đang hơn cả người yêu tôi nữa đấy, quả thật là làm người ta đổ kị muốn chết.”

Hoa Kỳ nghe vậy mà cười: “Vậy anh cũng tìm một người như thế đi.” Nói xong, Hoa Kỳ chỉ chỉ bên phải: “Bên kia có một 0, hôm qua còn tới chỗ em đó.”

“!@#%\$@, ông đây không có hứng thú.” Quách Tĩnh ngồi xếp bằng trên mặt đất, từ trong túi lấy điều thuốc ra ngậm lên môi nói: “Tôi nghe anh nói cậu tìm được việc làm rồi?”

“Ừ, hôm nay đi làm ngày đầu tiên, làm tắm kỳ ở một hồ tắm cách đây không xa, một tháng có thể kiếm một hai ngàn, đến lúc đó cũng có thể giúp anh ấy một chút.”

Quách Tĩnh thở dài nói: “Hoa Kỳ, nói thật tôi cảm thấy anh ấy rất may mắn, biết được cậu.”

“Thật sao?” Hoa Kỳ cười lảo lỉnh nói.

“Đúng vậy, dù sao tôi cảm thấy, quản khí gió nó là nam hay nữ, chỉ cần người ta toàn tâm toàn ý đối tốt với mình là được, không cầu gì hơn.” Quách Tĩnh đảo mắt nhìn Hoa Kỳ: “Ví như cậu, đối với anh không phải là tuyệt vời bình thường, không chỉ tôi, ngay cả Văn Đào cũng nói như vậy.”

Nói đến Vương Văn Đào, Hoa Kỳ ngẩn ra, dò hỏi: “Cũng không biết anh ta ở bên trong đó sao rồi.”

“Haiz, không có chuyện gì lớn, lẩn lộn còn xuôi gió xuôi nước đó.” Quách Tĩnh hít một hơi thuốc, nói tiếp: “Trở về mấy ngày vừa khéo gặp thời gian đi thăm tù, tôi liền chạy một chuyến, thằng nhóc kia vốn không có gì thay đổi, tốt lắm.”

Hoa Kỳ yên tâm: “Vậy thì tốt, chờ anh ta ra ngoài, cùng lắm tôi chịu khổ một chút, nấu cho anh ta nồi canh cá uống.”

“!@#%\$@, cậu thật là đảm đang.” Quách Tĩnh ngậm lấy điều thuốc vắn eo bẻ cổ: “Ngồi xe buýt một ngày, thiếu chút nữa mệ chết tôi, muốn đi vệ sinh nhưng xe lại không ngừng, nhìn đến sắp ra xe mới dừng lại, một đám nam nữ chui vào, trần thế đó, thật là rung động lòng người.”

“Phong quang vô hạn.” Hoa Kỳ hí hóp mắt cười.

Quách Tĩnh nghiêng đầu nhìn Hoa Kỳ: “Cậu mà ở đó nhất định sẽ trơn trắng mắt đi?”

“Sao có thể, trong mắt tôi chỉ có..... Ai, anh trở lại.” Hoa Kỳ đúng lúc thấy Trang Hào đi tới cửa, mới vừa đứng lên liền ngắc ngứ cả người, kinh hô: “Anh, mắt anh sao vậy!?”

Mắt phải Trang Hào dán khối băng trắng, chung quanh mắt lộ ra một mảng nhỏ xanh đen.

Trang Hào đứng ở cửa cối giày: “Không có chuyện gì, hôm nay cấp điện ở dưới giếng nổ, không cẩn thận bị văng trúng.”

77. Chương 77: Tươi Đẹp Vô Cùng.

Hoa Kỳ làm sao cũng không ngờ một ngày không gặp Trang Hào đã biến thành Độc Nhân Long rồi.

Phải nói công việc của Trang Hào là một công việc có hệ số an toàn và thể lực trái ngược nhau. (Ý là làm việc nặng mà an toàn kém đó) Mỏ than Trang Hào làm việc là một mỏ than tư nhân nhỏ, trong thành phố này cũng không thiếu mỏ than lớn, nhưng Trang Hào không muốn đi làm ở mỏ than lớn, mục đích anh đi mỏ than nhỏ là để học tập kinh nghiệm, lúc còn ở thành phố cũ thì Trang Hào đã có ý tưởng mở một mỏ than rồi.

Điều kiện làm việc ở mỏ than nhỏ không thể so với mỏ than lớn, hệ số an toàn đương nhiên cũng không khá hơn chút nào, nhưng dù sao cũng sẽ không nguy hiểm tính mạng.

Từ mặt ngoài mà nói, mỏ than lớn hay nhỏ xảy ra sự cố đều là chuyện thường, mồi nổ nổ, hoặc là xe đi dưới giếng chệch đường ray nhìn mãi cũng quen mắt, hôm nay có người bị đập phải chân, sáng mai có người bị xe chở than đụng phải, nghỉ ngơi mấy ngày bồi thường ít tiền sẽ không ai đi so đo.

Có thể thấy xã hội này, tiền so với cái gì cũng quan trọng.

Làm việc ở mỏ than phải có một thân thể khỏe mạnh, không nói dưới giếng gặp phải nguy hiểm, chỉ nói môi trường làm việc dưới giếng đã tương đối khổ cực, lối đi bầy uồn tám lệch, trên dưới có xe cáp, hơn nữa trong không khí còn đầy bụi, quanh năm tích lũy sẽ bị bệnh phổi, sỏi phổi..... đối với công nhân làm việc dưới giếng thì đó là cơn ác mộng.

Lần này Trang Hào bị thương coi như nhẹ, lúc ngồi nổ nổ tung đứt đoạn cáp điện anh nhanh chóng tránh ra khỏi chỗ cáp điện đánh tới, bằng phản ứng nhanh nhất quay đầu sang chỗ khác, cho nên, cáp điện chỉ đánh tới chung quanh mắt, lúc đi bệnh viện khám thì có chút sưng, thị lực chưa hồi phục, mắt truyền tới từng cơn đau đốn, quả thật có chút khó có thể chịu được.

“Anh, anh đừng đi làm việc đó nữa.” Quách Tĩnh ngồi xuống sau khi Trang Hào vào nhà, nói: “Làm như vậy không đáng, muốn xoay mình cũng không nhất định phải đi con đường này.” Quách Tĩnh vẫn luôn không tán thành Trang Hào đi làm việc ở mỏ than, quá nguy hiểm.

Trang Hào cũng không phải đồng ý: “Không có chuyện gì, về phía anh sẽ chú ý.”

“Anh.....” Quách Tĩnh nhìn anh, thở dài bất đắc dĩ nói: “Thôi, nói cũng vô ích.” Quách Tĩnh đưa tới một điều thuốc, Trang Hào đón lấy, lại nói: “Giờ sao? Quản lý mỏ có cho người bị tai nạn lao động nghỉ phép không?”

“Cho, nhưng mà anh lại không muốn nghỉ phép.” Trang Hào ngậm lấy điều thuốc nói: “Nhanh chóng giải quyết cho rồi.” Trang Hào nói xong, từ trong túi áo móc ra một quyển sổ nhỏ, ném tới trước mặt Quách Tĩnh, nói: “Đây là gần đây anh ghi chép lại, giúp anh xem xem thế nào.”

Nghe vậy, Quách Tĩnh cầm quyển sổ lên, cẩn thận nhìn từng tờ một từ đầu tới đuôi, thỉnh thoảng cau mày, thỉnh thoảng lại mỉm cười, sau khi xem xong, Quách Tĩnh đóng sổ lại: “Ý tưởng thật tốt, đến lúc đó đưa cái này cho chú em xem một chút, bảo đảm có thể thành công.”

Trang Hào gật đầu một cái: “Đây là chuyện sau này, giờ còn phải phiên toái chú ấy nhiều.”

“Khách khí cái gì, chú của em là chú của anh mà.” Quách Tĩnh cợt nhả nói.

Trang Hào mỉm cười, vô tâm để ý tới những lời nói không biết điều của Quách Tĩnh, lấy sổ lại nhét vào trong túi, quay đầu nhìn Hoa Kỳ bên cạnh bếp: “Hoa tiểu cầu làm món gì ngon đây?”

Hoa Kỳ vẫn luôn nghiêng tai dự thính, cậu có một thói quen từ nhỏ bồi dưỡng ra, đó là chuyện lớn cậu không chen miệng vào.

Trước kia ở nhà, dù ba mẹ nói gì cậu cũng không chen miệng, cho nên thói quen này vẫn duy trì đến bây giờ, nói trắng ra là, có chút cảm giác như khi xã hội cũ, đàn ông ở trên bàn ăn cơm, phụ nữ trẻ em ở trong phòng bếp ăn vậy.

“Hôm nay tan việc em mua một con cá trích, nấu canh cho anh uống.”

Trang Hào nhìn Hoa Kỳ, trong mắt sáng ngời lóe ra dịu dàng nói: “Vốn nói tối về mua đồ ăn ngon cho em, nhưng mà..... Ngày mai anh đền cho.”

Nghe xong lời này, Hoa Kỳ tương đối cảm động, vội vàng khoát tay nói: “Anh đã vậy còn nghĩ mua đồ ăn ngon cho em làm gì? Ta ăn ít cũng không chết được, đừng nói ăn ngon, dù hôm nay anh mang về dưa muối bánh mìn thầu em cũng cảm thấy không có gì.”

Trang Hào bất đắc dĩ cười cười, lúc này Quách Tĩnh đột nhiên xen vào nói: “Ca, anh đừng nói, Hoa Kỳ thẳng nhóc này đối với anh là thật lòng, ngay cả em là người ngoài cũng nhìn ra, anh có biết lúc trước em đi thăm Văn Đào, Văn Đào nói gì không?”

Trang Hào hiểu kỳ nói: “Nói gì?”

Quách Tĩnh hé miệng cười: “Văn Đào hỏi anh ra sao, cùng Hoa Kỳ như thế nào? Cậu ta nói, nếu Hoa Kỳ một lòng đi theo anh ... anh cũng đừng chú ý nhiều như vậy, trong ngục giam loại chuyện này quá nhiều, ngay cả cậu ta cũng té ngựa.”

“Cậu nói cái gì?” Trang Hào kinh ngạc nói.

Quách Tĩnh không nhịn được cười: “Ý của em là, giờ Văn Đào cũng cùng nam đó, anh nghĩ xem, Văn Đào háo sắc như vậy, trước kia cậu ta tìm không ít tiểu thư, lúc này vào tù anh nghĩ cậu ta có thể nhịn được sao? Cậu ta nói, vừa mới đầu còn có chút không thích ứng, nhưng sau này thành thói quen, hơn nữa bây giờ cậu ta ở trong tù có bạn đặc biệt, nghe cậu ta hình dung người kia còn dễ nhìn hơn Hoa Kỳ nữa đó.”

Trang Hào khinh bỉ nói: “Cậu ta chỉ giỏi khoe khoang, thẩm mỹ cậu ta có vấn đề thì có.”

“Ý anh là, Hoa Kỳ nhà anh đẹp mắt sao?” Quách Tĩnh tận dụng mọi thứ nói.

Nghe vậy, Trang Hào theo bản năng nghiêng đầu liếc nhìn Hoa Kỳ, dò xét một phen lại không hề nói gì, chỉ phát ra một tiếng hắng nhỏ từ lỗ mũi, âm thanh kia nhỏ đến Quách Tĩnh ở gần trong gang tấc cũng không nghe được.

Lúc ăn cơm tối, Quách Tĩnh xuống lầu mua một chút thức ăn nguội, hạt đậu phộng cái gì, nhân tiện mang hai chai rượu trở lại, Hoa Kỳ và Trang Hào đã bắt đầu ăn rồi, Quách Tĩnh oán giận nói: “Các người sao không đợi tôi với?”

Hoa Kỳ cùng Trang Hào nhìn nhau, tiếp tục trong đầu buồn bực ăn cơm.

Quách Tĩnh thấy không có ai đốai hoài đến hắn, không thể làm gì khác đành bủi môi ngồi xếp bằng xuống oán trách nói: “Haiz, đột nhiên tôi phát hiện mình ngu vãi ra, chết tử tế không xong tới chỗ các người làm gì, tư vị làm kỳ đà cản mũi không dễ chịu chút nào.” Quách Tĩnh mở ra nắp chai rượu, rót một chén vừa mới chuẩn bị để bình xuống liền thấy trước mặt đưa tới ly rượu trống không.

Quách Tĩnh hí mắt cười nói: “Anh đã vậy còn muốn uống?”

Trang Hào ừ một tiếng: “Tới một chén, ánh mắt đỡ đau.”

Quách Tĩnh thay Trang Hào rót đầy ly, không đợi nói chuyện Trang Hào liền ngửa đầu uống một hớp.

“Ca, canh cá này anh đừng uống.” Hoa Kỳ dăn dò. (Chắc bị đau mắt không uống được canh cá???)

Trang Hào hiểu ý Hoa Kỳ, suy nghĩ một chút nói: “Vây em uống đi.”

“Hả?” Hoa Kỳ ngớ ngẩn.

Trang Hào vội vàng chặc một tiếng: “Anh nói em uống em cứ uống.”

Hoa Kỳ có chút mơ hồ, nhưng lúc cầm chén uống vài ngụm canh cá, tư vị tươi đẹp thật tốt, trong lòng cậu ca ngợi mình vô số lần, nếu như Trang Hào có thể ném thử thì tốt biết bao!

Mà đầu này, Trang Hào thấy Hoa Kỳ buông bát xuống liền đưa tay kéo Hoa Kỳ đang ngây ngẩn qua, cứ thế mà dán lên, lúc đôi môi dán chặt nhau còn dùng răng cắn nhẹ Hoa Kỳ mấy cái.

“Ai nha con mẹ nó chứ, tôi còn ở đây đó, hai người có cần phải như vậy hay không?” Quách Tĩnh kinh hãi không ngậm miệng được.

Trang Hào buông Hoa Kỳ ra, lúc tách ra còn liếm môi một cái, nói: “Canh cá rất ngon.”

Hoa Kỳ bị hành động của Trang Hào làm cho trở tay không kịp, vừa sợ lại vừa mừng, trên gương mặt phủ một tầng hồng nhạt, vì che giấu lúng túng, cậu bật cười hi hi, cười láo lỉnh nói: “Anh, anh cũng thật lãng mạn.”

Trang Hào cười cười, cầm đôi đũa lên không nói gì nữa.

Quách Tĩnh nhìn hai mắt, cười nói: “Anh, anh thích Hoa Kỳ đúng không?”

Trang Hào trừng mắt liếc hắn một cái: “Ăn cơm của cậu đi.”

“Hắc, chuyện mình làm còn không cho người ta nói là sao?” Quách Tĩnh quay đầu nhìn Hoa Kỳ, nói: “Hoa Kỳ, tôi nói cho cậu biết, anh tôi là vậy, thích ai cũng chẳng bao giờ nói ra khỏi miệng, cứ để mãi trong lòng.” Quách Tĩnh tiếc hận nói: “Trước kia có một cô gái thích anh ấy, anh ấy cũng thích cô gái kia, nhưng anh ấy lại không nói, kết quả cô gái kia cùng người khác chạy mất, khi đó anh ấy hối hận nhưng làm được gì nữa? Mà nói đi cũng phải nói lại, nếu như anh ấy thổ lộ thì chắc cậu và anh ấy không có duyên phận ngày hôm nay rồi, thật ra cái này gọi là... cái này gọi là duyên phận, vận mệnh nhất định phải vậy.”

Hoa Kỳ cảm thấy Quách Tĩnh phân tích tương đối thấu đáo, không khỏi đồng ý nói: “Rất có đạo lý.”

“Có phải anh cũng chưa từng nói thích cậu hay không?”

Hoa Kỳ thở dài một tiếng, uất ức nói: “Không phải vậy sao, anh ấy không nói, nhưng tôi là người rộng lượng, xem như anh ấy nói rồi.”

“Là cậu tính tình tốt, dĩ nhiên không dễ bị thương.” Quách Tĩnh từ phía sau cầm lấy một ly rượu rỗng, rót đầy rượu để xuống trước mặt Hoa Kỳ: “Hôm nay Tĩnh ca ca của cậu và cậu uống đi.”

Hoa Kỳ buồn cười, tính tình tốt thì cậu thừa nhận, nhưng nói sẽ không bị thương, dường như có chút miễn cưỡng, cậu cũng là người, cũng có thứ mình muốn, cũng có điều muốn nghe, ai mà chẳng vậy, cậu nào có ngoại lệ? Nhiều nhất là cậu không nghĩ theo chiều hướng tiêu cực, cậu tình nguyện tin tưởng có một ngày nào đó, Trang Hào sẽ nói với cậu.

“Em ấy không thể uống rượu.” Trang Hào bất thành linh lên tiếng, đưa tay đoạt lấy ly rượu của Hoa Kỳ.

“Anh cũng quá bảo vệ cậu ta rồi, làm sao anh biết Hoa Kỳ không thể uống?” Quách Tĩnh đưa tay giành lại, Trang Hào dùng tốc độ nhanh nhất nâng cốc uống, Quách Tĩnh hừ lạnh một tiếng: “Anh cứ uống như vậy sao? Vậy được, em lại rót cho Hoa Kỳ một ly.”

“Cậu rót một ly tôi liền uống một ly.” Trang Hào vẫn nhất quyết không tha như cũ.

“Vậy anh nói anh thích Hoa Kỳ đi rồi em không rót cho cậu ta nữa.” Quách Tĩnh đùa vui, bằng trực giác của hắn Trang Hào chắc chắn có ý với Hoa Kỳ, là cái loại thích không phải một lời hai lời có thể nói rõ kia.

Trang Hào không có cười, nghiêm túc nói: “Đừng nói nhảm, nhanh ăn cơm của cậu đi.”

Quách Tĩnh thấy Trang Hào nghiêm túc thì không dám tiếp tục nói đề tài này nữa, Hoa Kỳ hơi có chút mất mát, như cũ vẫn không đợi được.

Nhất thời trong phòng hơi trầm mặc, Quách Tĩnh có chút không thích ứng liền tìm một đề tài nói: “Anh, Bằng Suất và Chương Thỉ trở mặt thật rồi, lúc này Chương Thỉ rút cổ phần ở Ngũ Hành về, Ngũ Hành mấy ngày liên tiếp không có tiền mở cửa hoạt động, Bằng Suất lại không thể dời tiền ở đội xe tới Ngũ Hành, cho nên, em đoán Ngũ Hành sắp đổi chủ.”

Trang Hào lắng nghe, suy nghĩ trong chốc lát nói: “Chương Thỉ cứ đồng ý giải tán như vậy sao?”

“Đúng là vậy, em cũng thật kinh ngạc, Bằng Suất tức giận mới nói giải tán với Chương Thỉ, ai ngờ Chương Thỉ không nói hai lời liền đồng ý, anh nói xem, có phải y đã sớm muốn thế này đúng không?” Quách Tĩnh nghi ngờ nói.

Trang Hào trầm mặc một hồi lâu: “Chắc là vậy, ban đầu Chương Thỉ thay Chương Viễn tiến hành giao dịch với Bằng Suất, y hứa hẹn đưa hai phần ba số tiền lời cho Bằng Suất, anh đoán sau khi giải tán hậu, Chương Thỉ chắc hẳn sẽ không đưa tiền đi?”

“Không phải vậy sao, lúc này mọi người không biết Chương Thỉ đi đâu, Bằng Suất tìm y khắp nơi.”

Trang Hào gật đầu một cái: “Ngũ Hành coi như là bị đào rỗng, còn một cái vỏ trống không.”

“Ai nói không phải vậy, lúc này ngay cả tiền lương nhân viên cũng không thể thanh toán, không ít người chặn cửa đòi tiền đâu.” Quách Tĩnh có chút hả hê.

Trang Hào nghiêm túc suy tư, còn nói: “Bên đoàn xe Chương Thỉ thế nào?”

“Cái này em không biết, lúc đó em chỉ chú ý Ngũ Hành, đoàn xe bên kia không chú ý kỹ.” Nói đến đây, Quách Tĩnh bưng tỉnh hiểu ra, chợt đập bàn nói: “Anh, thằng cháu nội Chương Thi này đang vợ vét tiền sao? Nếu như em đoán không sai, lúc này đoàn xe chắc cũng bị đào rỗng, một chút tiền cũng không có.”

Trang Hào không đáp, ngược lại nói với Hoa Kỳ: “Nhanh lên, cơm nước xong giúp anh tắm kỳ.”

78. Chương 78: Ăn Chơi Tiêu Sái Một Hồi.

Trang Hào ngày hôm nay ngủ rất sớm, sau khi Hoa Kỳ chà tắm cho anh xong anh liền chui vào trong chăn, chỉ chốc lát sau liền ngáy ngủ. Hoa Kỳ và Quách Tĩnh lại hoàn toàn không buồn ngủ, hai người nhìn nhau liền đứng dậy ra khỏi phòng.

Cửa rộng mở, hai người đứng ở trên ban công hành lang, ban đêm gió mát thổi vào mặt rất thoải mái, Hoa Kỳ hơi hơi híp mắt có vẻ buồn ngủ.

“Mệt quá,” Quách Tĩnh nghiêng đầu nhìn thoáng qua.

Hoa Kỳ mỉm cười lắc đầu, “Không buồn ngủ, nhưng cảm thấy hiện tại rất thư thái, thoải mái hơn bất cứ lúc nào.”

Quách Tĩnh gật đầu một cái, “Hoa Kỳ, tôi thấy cậu thật sự thích anh ấy, có lúc tôi cũng lo lắng cho cậu, mặc dù tôi và cậu mới quen không lâu, nhưng tôi có thể nhìn ra thẳng nhóc cậu là người thành thật, đối xử với anh của tôi thì không có gì phải chê, cho nên tôi nghĩ về sau hai người phải làm sao, lúc đó Văn Đào nói với tôi tình hình cậu ấy ở trong tù thì tôi liền cảm thấy tất cả đều không sao cả, chỉ cần thích là được.”

Hoa Kỳ cúi đầu thổi rớt bụi trên ban công, sau đó khoác hai tay lên phía trên, cảm chống đỡ trên cánh tay, nói: “Tôi biết rõ, cho nên tôi mới phát giác bây giờ thật thỏa mãn.”

“Cậu thật đúng là không có tiền đồ.” Quách Tĩnh tiếc hận nói.

Hoa Kỳ xấu hổ nói: “Tôi vẫn luôn không có tiền đồ.”

“Đương nhiên biết rõ là được, nhưng không thể quá mức cố chấp.” Quách Tĩnh xoay người tựa vào trên ban công nói: “Thật ra thì tôi có thể cảm thấy, anh tôi thích cậu, nhưng cậu là con trai, anh ấy còn chưa từng nói thích với cô gái nào nữa là, cho nên gặp cậu thì càng khó khăn, nhưng cũng không phải không thích.”

“Anh chắc chứ?” Hoa Kỳ hưng phấn nói.

“Xác định, nhưng phải xem chính cậu.” Quách Tĩnh đưa tay khoác lên trên bả vai Hoa Kỳ nói: “Trên TV không phải luôn có người nói, hạnh phúc của mình phải tự đi tranh thủ sao?” Quách Tĩnh cười lạnh một tiếng, xoay người đi tới một đầu khác của hành lang.

“Anh đi đâu thế?” Hoa Kỳ thấy hắn càng chạy càng xa, không nhịn được gọi lại.

Quách Tĩnh cũng không xoay người lại mà là khoát tay áo nói: “Trong nhà quá buồn bức rồi, tôi ra ngoài đi bộ một lát, cậu một thì vào nhà ngủ trước đi, để cửa cho tôi là được.” Nói xong, Quách Tĩnh lấy tốc độ nhanh nhất chạy xuống dưới lầu.

Hoa Kỳ ở trên ban công thò đầu ra, nhờ ánh sáng mờ trông thấy bóng lưng Quách Tĩnh chạy, trong lúc vô tình lại bật cười.

Sáng sớm ngày hôm sau, cửa lớn mở ra, từng đợt gió mát thổi vào, chân Hoa Kỳ để lộ ra khỏi chăn vô ý thức rút một cái, bất đắc dĩ mở mắt lấy điện thoại của Trang Hào ở dưới gối ra xem đồng hồ, cách giờ Trang Hào làm việc còn sớm, Quách Tĩnh không biết trở về từ lúc nào, giờ đang chen ở góc tường, mặc một cái quần cộc rộng màu xanh da trời ngủ không chút hình tượng.

Hoa Kỳ cảm thấy may mắn, may mắn mình không vì lười biếng mà làm trễ nãi chính sự.

Hoa Kỳ bò ra khỏi chăn, rón rén đi tới cửa, bưng chậu đi tắm, lúc tắm Hoa Kỳ quan sát mình từ trong gương, tóc có chút dài, cậu thuận tay vuốt hai cái, lúc này mới nhanh chóng lau khô thân thể ra khỏi phòng tắm.

Hoa Kỳ đi không nhanh không chậm, lúc đi ngang qua cửa phòng của Cao Quân thì dừng bước, giơ tay lên gõ cửa, không nặng cũng không nhẹ, chỉ chốc lát sau Cao Quân mang cái đầu tổ quạ ra mở cửa, đứng ở cửa ngáp một cái, lúc hần há mồm cậu thấy được cái răng cửa đã sớm rơi xuống lúc này đã trở lại chỗ cũ rồi, Hoa Kỳ không nhận được nhìn kỹ, xem chừng là đi nha sĩ làm răng giả cho nên mới có vẻ hơi bất đồng.

Cao Quân thấy Hoa Kỳ vẫn không lên tiếng, không nhận được nói: “Ngốc à? Sáng sớm tìm tôi có việc gì?”

Hoa Kỳ lấy lại tinh thần, nói: “À, tìm anh có chuyện đây.”

“Hả? Chuyện gì?” sắc mặt Cao Quân nặng nề, tâm đột nhiên nhảy lên cổ họng, trong lòng còn lằng lằng, đây mình gần cũng không đi tìm Trang Hào nha, từ ngày đó bị đá rơi một cái răng rồi, hần liền chết tâm, vì một thằng nam mà liên lụy một cái răng, giá này hơi bị cao.

“Thật ra thì.....” Hoa Kỳ có chút thẹn thùng, do dự một hồi lâu rồi cuộc ghé đầu qua, tiến tới bên tai Cao Quân nói thầm một trận.

Cao Quân càng nghe càng buồn cười, đợi sau khi Hoa Kỳ nói xong, Cao Quân liền cười nói: “Không thành vấn đề, chuyện như vậy anh em nhất định giúp một tay, cho nên, hôm nay cậu rảnh không?”

“Ừ, hôm nay tôi định xin nghỉ, cho nên hôm nay liền giao cho anh.”

“Không thành vấn đề, chờ tôi chuẩn bị một chút.”

“Được, tôi trở về thay quần áo.” Hoa Kỳ và Cao Quân hẹn cẩn thận, sau đó chạy chậm trở về phòng, vào cửa thì Trang Hào và Quách Tĩnh đã tỉnh rồi, hai người ngồi xếp bằng hút thuốc, giương mắt nhìn thấy Hoa Kỳ gấp gấp đi vào, không nhận được hỏi: “Làm gì đó? Bị quỷ đuổi theo à?”

Hoa Kỳ khẽ mỉm cười, lạnh lùng nói: “Không có chuyện gì.”

Trang Hào sững sốt, cũng không tiếp tục truy vấn.

Hoa Kỳ nhanh chóng thay quần áo, trước khi ra cửa còn ông ọ làm dáng ở trước gương trong chốc lát. [-.-|||]

“Người này sáng sớm muốn đi đâu?” lúc cậu bước ra khỏi cửa một bước thì rốt cuộc Trang Hào không nhận được mà hỏi.

Hoa Kỳ không có quay đầu lại, lạnh nhạt nói: “Hôm nay đi làm sớm, em đi trước, điểm tâm anh tự giải quyết.”

“Thao.”

Nghe được tiếng Trang Hào mắng Hoa Kỳ vẫn như cũ không quay đầu lại, ngược lại lấy tốc độ nhanh nhất chạy ra ngoài.

Cao Quân đã xử lý xong chính mình, đứng ở cửa cầu thang cũng xem như là một phong cảnh đánh nhìn làm cho người ta không nhận được nhìn hai lần, hần thấy Hoa Kỳ từ trên lầu chạy xuống, cười ngoác: “Sao lại lâu như vậy?”

“Đừng nói nữa, anh ấy cứ hỏi cái này hỏi cái kia hoài.” Hoa Kỳ thở dài một hơi: “Nói thật tôi hơi lo một chút.”

“Cậu cứ yên tâm, làm theo lời tôi bảo là được.” Cao Quân cười an ủi cậu, ôm bờ vai của cậu đi về phía trước, nói: “Cái này gọi là không bỏ được mình không thể có được..... Không đúng, là đàn ông.” Cao Quân híp mắt mỉm cười: “Người tôi cũng đã tìm cho cậu rồi, nhưng mà không thể quá nhanh.” Nói xong, Cao Quân nháy mắt đưa tình với Hoa Kỳ mấy cái.

Hoa Kỳ lo lắng nói: “Cứ thấy thế nào ấy.”

“Rốt cuộc cậu sợ cái gì? có gì không ổn chứ, anh em tiếp thêm sức mạnh cho cậu.” Cao Quân buộc chặt cánh tay nói: “Em trai em cứ to gan tiến về phía trước, đi về phía trước.....”

Hoa Kỳ vừa nghe vừa cười, hát tiếp đến: “Đổi gạo đổi gạo đổi gạo a.....”

Hoa Kỳ và Cao Quân vừa đường vừa nói cười, đến nơi Cao Quân lấy tốc độ nhanh nhất giúp Hoa Kỳ làm xong tất cả, còn thỉnh thoảng chia sẻ kinh nghiệm của mình cho Hoa Kỳ, cũng không biết sự thật có như thế hay không, hay là Cao Quân cố ý phóng đại sự thật, tóm lại Hoa Kỳ nghe mà cũng sốt ruột, còn hơn cả chuyện cổ tích nữa rồi.

“Như thế nào, tôi dạy cậu cậu đã nhớ rõ chưa?” Cao Quân rất là tự hào nói.

Hoa Kỳ gật đầu: “Nhớ thì nhớ, chẳng qua tôi sợ đến lúc đó lại bị mình làm hỏng hết.”

“Cậu cứ yên tâm đi, chỉ cần làm theo lời tôi dạy bảo đảm vạn vô nhất thất.” Cao Quân xoay thân thể Hoa Kỳ qua, mặt đối mặt hô một tiếng: “Đứng nghiêm.”

Hoa Kỳ lập tức đứng thẳng tắp, cười nói: “Thế nào?”

“Đẹp trai ngây người, cậu tin tôi đi.” Cao Quân hé miệng cười, đưa tay đón một chiếc xe taxi, sau khi lên xe lại nói với Hoa Kỳ: “Chờ tối rồi trở về, về sớm như vậy làm gì, không cho bú sữa đủ nên không đi nổi à? Cho nên, hôm nay chúng ta ăn chơi tiêu sái một hồi, ai cũng không thể cản.”

“Đúng, ăn chơi tiêu sái một hồi.” Hoa Kỳ cười nhẹ nhàng ngó ra ngoài cửa sổ: “Nhưng chúng ta đi chỗ nào vậy?” Nghĩ đến đây, Hoa Kỳ lại hơi hơi đau lòng nói: “Tìm chỗ nào không tốn tiền ấy, hôm nay tôi đã tốn không ít rồi, có chút đau lòng.”

“Haiz, tâm nhỏ như sợi len vậy.” Cao Quân an ủi: “Tôi nói cho cậu biết, sau khi trở về cậu phải lạnh lùng vào.”

“Ừ, tôi hiểu rồi.” Hoa Kỳ kiên định nói.

Xe taxi dừng ở một nhà hàng nhỏ ven đường, Cao Quân nói hôm nay ăn ở bên ngoài, sau khi trở về sẽ dễ hành động hơn nhiều.

Hoa Kỳ không thể không đồng ý đề nghị của hắn, bữa cơm này ăn cũng tiết kiệm, chỉ tốn hơn năm mươi tệ, lúc Hoa Kỳ tính trả tiền thì Cao Quân lại ngăn cản cậu, hắn nói, bữa cơm này hắn mời.

Thời gian luôn trôi qua thật nhanh, chỉ chớp mắt một ngày cứ thế qua rồi, Hoa Kỳ kéo thân thể mệt mỏi đi về nhà, cứ đến gần một bước lòng của Hoa Kỳ sẽ khẩn trương một phần, theo bản năng gờ tay lên sờ sờ kiểu tóc mới vừa cắt, lúc này mới thêm kiên định.

Gần tới cửa thì cửa phòng mở rộng ra, dùng gạch chặn lại, bên trong truyền đến tiếng Quách Tĩnh cười, còn có tiếng nôi chén va chạm.

Hoa Kỳ do dự một lát, rốt cuộc nện bước đi vào.

Hoa Kỳ vừa vào cửa, Trang Hào đứng lúc từ bếp quay người lại, trong mắt tức giận và phức tạp tương giao: “Đi nơi nào mà trễ như thế mới về?”

Quách Tĩnh nghe tiếng cũng quay đầu, cười đùa quan sát Hoa Kỳ: “Í, cắt tóc sao? Nhìn còn rất tinh thần.” Hắn thuận thể nhìn hai tay Hoa Kỳ: “Mua gì đấy?”

Hoa Kỳ cố làm vẻ mệt mỏi, xụ mặt không cười: “Đi ra ngoài dạo phố.”

“Đi dạo phố? Mua gì? Cho tôi nhìn một chút.” Quách Tĩnh chạy tới, đoạt cái túi trong tay Hoa Kỳ mà nhìn, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng tán thưởng: “Quần áo này thật không tệ, mẹ nó..... Hơn một trăm đó, Hoa Kỳ cậu sao vậy? Bình thường tôi không thấy cậu chịu chơi như thế đâu?”

“Không có gì, ta đã nghĩ thoáng rồi.” Hoa Kỳ đi chân không tới bên cạnh thùng nước, kéo ra dùng gáo nước múc một gáo nước lạnh, ngửa đầu uống sạch sẽ.

Hừ..... lúc này Trang Hào đột nhiên hừ lạnh một tiếng, quay đầu lại tiếp tục nấu cơm.

“Hoa Kỳ, có phải cậu nghĩ đến thứ gì hay không?” Quách Tĩnh mơ hồ cảm thấy, trải qua cuộc nói chuyện tối hôm qua Hoa Kỳ đã nghĩ thông suốt chuyện gì, hay là, rốt cuộc cậu đã thông suốt nên muốn dùng phương pháp này ép Trang Hào, nhưng mà..... Ý nghĩ này có chút đơn giản, người như Trang Hào rất là tinh, không dễ dàng bị lừa như vậy.

Không đợi Hoa Kỳ trả lời, Trang Hào đã vượt lên trước một bước nói: “Cậu ta có thể nghĩ ra cái gì? Còn không phải vì ngày hôm qua nói vài lời với cậu, lúc này mới đi giả bộ với tôi sao.”

Trong lòng Quách Tĩnh run lên, không tự chủ được bắt đầu mặc niệm cho Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ không cười cũng không đáp lời.

“Quách Tĩnh, đưa cái bàn ra đây, ăn cơm đi.” Trang Hào bảo Quách Tĩnh, đặt món ăn lên bàn sau lại xoay người đi về phía Hoa Kỳ nói: “Ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi.” Hoa Kỳ lạnh lùng nói, Trang Hào hừ lạnh một tiếng nói: “Cậu ngại ngày trôi qua quá tốt đúng không, cậu thích làm gì thì cứ làm đi, nhưng tôi nói cho cậu biết, cậu mà cứ ở đây mà giả bộ với tôi, đừng trách tôi.....”

“Hoa Kỳ có ở đây không?” Giọng nói hơi từ tính từ cửa truyền tới nhất thời ngắt lời Trang Hào nói.

79. Chương 79: Tôi Là Ba Cậu Ấy.

Cao Quân âm thầm đồng ý Hoa Kỳ nhờ vả, đó là tìm giúp cậu một chàng trai đẹp, sau đó tới theo đuổi Hoa Kỳ để ép Trang Hào đi vào khuôn khổ, nói mấy lời ở dưới đáy lòng ra.

Nguyên nhân Cao Quân đồng ý Hoa Kỳ rất đơn giản, hoặc giả là hắn chợt thông suốt, cảm thấy quá trình Hoa Kỳ theo đuổi Trang Hào quá cực khổ, dầu gì bọn họ cũng coi như là bạn bè, chuyện này không giúp thì quá vô nhân đạo rồi.

Nhưng trên thực tế, Hoa Kỳ hoàn toàn nhờ sai người, khi trai đẹp trong truyền thuyết đứng ở cửa nhà mình thì Hoa Kỳ nhất thời cảm thấy da đầu tê dại, việc đã đến nước này Hoa Kỳ hoàn toàn không có đường lui, chỉ đành phải nhắm mắt mà lên. [Đằm: Ha hã]

“Hoa Kỳ, không phải anh hẹn em đi xem phim ư, em nhanh lên một chút đi a.”

Hoa Kỳ bị giọng của gã chắn cho hơi lui bước đi không được, trong lòng đã mắng Cao Quân vô số lần, đây là trai đẹp trong truyền thuyết? Nói chuyện cứ như gã gáy còn chưa tỉnh, lúc nói chuyện có cần phải cứ vắn vắn xòe xòe Hoa Lan Chỉ hay không hả? Đừng nói Trang Hào, ngay cả mình cũng không tin nữa là.

[Đây là hoa lan chỉ ợ]

Huống chi, người ở cửa đâu có cái gì là trai đẹp, khuôn mặt bình thường không có gì lạ còn chưa tỉnh, mấu chốt là ở chỗ đôi mắt nhỏ như hạt đậu kia, rõ ràng đang nói chuyện với Hoa Kỳ mà ánh mắt lại không ở trên người Hoa Kỳ, hoàn toàn không biết là đang nhìn nơi nào.

Trong lòng Hoa Kỳ chùn bước, hận không thể cứ vậy nói toạc ra, đỡ phải buồn bực trong lòng.

Nhưng mà còn không đợi Hoa Kỳ mở miệng nói chuyện, Quách Tĩnh ở bên cạnh bếp đã cười không thành tiếng, ôm bụng cất tiếng cười to.

Cứ như vậy, Hoa Kỳ càng thêm không đất dung thân.

Trang Hào lại không có phản ứng lớn gì, cười ha hả ngâm điều thuốc lên môi, hít một hơi sau đó lấy tay kẹp, nhẹ giọng nói: “Hoa tiểu cầu, cậu chuẩn bị nhanh lên kìa, người ta hẹn cậu đi xem phim đấy.”

“A.....” Hoa Kỳ từ trong phần nộ lấy lại tinh thần, đối mặt với Trang Hào khiêu khích, trong lòng càng thêm tức giận, nhắm mắt nói: “Tôi sẽ chuẩn bị, anh chờ tôi một lát.” Nói xong, Hoa Kỳ liếc Trang Hào một cái, trong ánh mắt đều là khiêu khích.

“Ai yêu, vậy em nhanh lên một chút, phim sắp chiếu rồi.” người đàn ông ở cửa lên tiếng lần nữa, động tác uốn éo cộng thêm giọng nói chói tai, giống như Ngũ Lôi Oanh Đỉnh vậy, đánh cho Hoa Kỳ khét từ trong đến ngoài.

Không chỉ Hoa Kỳ chịu không nổi người ở cửa, Quách Tĩnh cũng thế, hắn vừa dứt lời, Quách Tĩnh lại không nhịn được cười ra tiếng một lần nữa, còn vừa cười vừa nói: “Hoa Kỳ, người này cậu tìm đâu ra vậy?”

Hoa Kỳ buồn bực không nói, làm bộ lặt lặt quần áo vừa mua về.

Đúng lúc này, Trang Hào đột nhiên đi tới cửa, lễ phép nói với người kia: “Anh em, hẹn Hoa Kỳ xem phim à?”

“Đúng vậy a~, tôi đã hẹn cậu ấy nhiều ngày rồi.”

“À, là vậy sao.” Trang Hào khẽ mỉm cười, còn nói: “Anh thích Hoa Kỳ?”

Người nọ thẳng thắn nói: “Đúng vậy, tôi theo đuổi cậu ấy mấy ngày rồi.”

“À, cũng theo đuổi mấy ngày rồi sao?” Trang Hào ho khan mấy tiếng, còn nói: “Vậy cậu biết tôi là ai của cậu ấy sao?”

Người nọ quan sát Trang Hào tỉ mỉ, đỏ mặt lên: “Nhìn dáng dấp của anh đẹp trai như vậy, hắn là không có quan hệ gì với Hoa Kỳ đi?”

“Sai, mười phần sai.” Trang Hào cà lơ phất phơ cười cười: “Tôi là ba cậu ấy.”

“Ba?” Người nọ sững sờ, hoàn toàn không rõ sẽ có một màn kịch như vậy.

Trang Hào ho khan hai tiếng, cười nói: “Đúng, tôi là ba cậu ấy, tôi thấy cậu có vẻ thật sự thích Hoa Kỳ nhà tôi, đã như vậy tôi liền thay mặt Hoa Kỳ đồng ý cậu, nhưng mà, Hoa Kỳ đi theo cậu...cậu phải bày tỏ chút gì đi chứ?”

“Bày tỏ? bày tỏ cái gì?” Người nọ bị Trang Hào chơi liên sững sờ.

Trang Hào chắc một tiếng: “Tiền thì không cần, không bằng kêu một tiếng ba nghe một chút, thế nào?” Trang Hào giơ tay lên móc móc lỗ tai, giống như đang chờ đợi.

Người nọ lộ ra vẻ mặt khổ sở, ánh mắt trên thực tế nhìn Trang Hào, nhưng hình như cũng không nhìn Trang Hào, do dự một lát nói: “Cao Quân không có nói cho tôi biết còn phải kêu ba?”

“Hả? Cao Quân không có nói cho cậu biết Hoa Kỳ còn có ba sao?” Trang Hào cười hoa rơi nước chảy.

“Dĩ nhiên, hắn mà sớm nói cho tôi biết còn phải kêu ba thì tôi sẽ không đến đây đâu.”

Trang Hào mỉm cười nói: “Vậy cậu có gọi hay không?”

“Gọi cái rắm, ba tôi còn sống đấy.”

Trang Hào lập tức trầm mặt, mắt lộ hung quang nói: “Vậy con mẹ mày sao còn chưa cút, đứng nơi này chờ đòn đúng không?”

Người nọ không ngờ Trang Hào đột nhiên trở mặt, khiếp sợ nói: “Cái người này sao lại mắng người ta hả?”

“Mắng mày còn nhẹ, mẹ nó tao còn đánh mày nữa kia.” Trang Hào chột nâng cánh tay lên, vung mạnh một quyền tới, sức rất nhẹ tốc độ cũng chậm, thật sự cho người nọ cơ hội tránh né.

Người nọ tránh thoát một quyền của Trang Hào, xoay thân chạy ra ngoài, vừa chạy còn vừa nói: “Tôi không biết Hoa Kỳ nhà anh, tôi chỉ tới giúp một tay.”

Người nọ điên cuồng chạy, tiếng bước chân thùng thùng thùng vang lên trên hành lang, trong gió âm thanh truyền đến đều run rẩy, có thể thấy được lúc này bị Trang Hào dọa sợ không nhẹ.

[Đầm: Ha hả Hào ca nốc ao đối thủ một cú rất chi là đẹp mắt, xin dành tặng anh +100 (y) ạ:]

Một vở kịch dàn dựng tốt cứ thế bị người phá tan, Hoa Kỳ hối hận đến nổi ruột xanh lè rồi, sớm biết như vậy không bằng đi tìm Giang Hạo.

Hoa Kỳ đưa lưng về phía Trang Hào, cũng không biết mình nên làm gì, giả bộ đảo quần áo trong túi, tay lại đang run lấy bầy, không phải cậu sợ Trang Hào mắng cậu, mà là trong lòng có chút hư không.

Nhất thời trong nhà an tĩnh không ít, trừ tiếng cười của Quách Tĩnh ra.

“Tại sao không nói chuyện?” Trang Hào đột nhiên lên tiếng, từ từ đi tới sau lưng Hoa Kỳ, dùng đầu gối đụng vào lưng Hoa Kỳ mấy cái.

Hoa Kỳ có chút mất trọng tâm, hai tay chống trên mặt đất ngẩng đầu lên, cười lảo lỉnh nói: “Nói gì, không phải anh đều biết cả rồi sao?”

Trang Hào cười ha hả nói: “Cậu đúng là rãnh rỗi đi gây chuyện, Cao Quân tìm cho cậu một người như vậy đến chọc giận tôi?”

Hoa Kỳ lúng túng đứng lên, gãi đầu nói: “Em cũng không biết, em mà biết là một người như thế thì em đã không cho gã đến rồi.”

“Xem ra cậu còn chưa từ bỏ ý định.” Trang Hào hí mắt cười, tiếp vươn tay nói với Quách Tĩnh: “Quách Tử, đưa cây gậy bên cạnh bếp cho tôi.”

Quách Tĩnh vừa nghe liền cười: “Hả, nóng nảy vậy sao? Nàng dâu không nghe lời đánh hai bàn tay là được, lấy cây gậy làm gì.” Quách Tĩnh nói thì nói như thế, nhưng trên thực tế đã cầm cây gậy đưa tới.

Trang Hào nhận lấy cây gậy gõ gõ trong tay hai cái, cười nói: “Nói đi, nên đánh mấy cái đây?”

Hoa Kỳ lui về phía sau hai bước, nhe răng cười nói: “Anh, lần sau em không dám, đừng đánh em được không?”

“!@#%\$@, như vậy sao được, tôi mà không cho cậu một chút màu sắc để xem thì không chừng ngày mai cậu phá tung phòng này lên mất.” Trang Hào vừa nói vừa đi tới trước mặt Hoa Kỳ: “Cởi quần ra, chỉ đánh vào mông thôi.”

Hoa Kỳ dán tường nói: “Anh, em lớn thế này còn đánh mông cái gì nữa.”

“Vậy cậu nói nên đánh chỗ nào?”

Hoa Kỳ trái lo phải nghĩ nói: “..... Thì..... không cho anh đánh” vừa dứt lời, Hoa Kỳ liền vọt ra ngoài, giày cũng không thèm mang, để chân trần chạy ra ngoài, chân rơi xuống mặt đất trơn trượt phát ra tiếng bồm bộp bồm bộp thật vang dội.

“Mẹ nó Hoa tiểu cầu, cậu có gan chạy thì đừng có trở lại cho tôi.” Trang Hào cực kỳ tức giận đuổi theo, đứng ở cửa nhìn theo hướng Hoa Kỳ chạy, giận dữ hét: “Hoa tiểu cầu, bây giờ cậu trở lại tôi bảo đảm không đánh cậu... nếu cậu lại chạy, tôi bảo đảm khiến cậu ngày mai không rời khỏi giường được.”

Hoa Kỳ buồn bực chỉ lo chạy, hoàn toàn đem lời Trang Hào nói trở thành gió bên tai, trở về? Trở về thật thì có mà là kẻ ngốc, không bị đánh cho tê người cũng bị chửi mắng chửi đầy đầu, cậu tình nguyện chạy đi tránh một chút còn hơn.

Hoa Kỳ như một làn khói chạy về phía trước, mắt nhìn thấy rõ một cái liềm đến cầu thang, ai ngờ cầu thang có một vũng nước lớn, Hoa Kỳ vội vàng không kịp chuẩn bị liền ngã xuống, chỉ nghe phịch một tiếng, Hoa Kỳ tứ chi ngã ra hai tay chấp lại té xuống.

“Ai nha mẹ nha, đau chết mất.....” Hoa Kỳ nằm trên mặt đất nửa ngày không động, quần áo sau lưng ướt hoàn toàn, mà lúc này, Trang Hào đã chậm rãi đi tới, cúi đầu cười nói: “Cậu không chạy nữa sao? Có gan cậu chạy tiếp đi xem nào?”

Hoa Kỳ nằm trên mặt đất, kêu rên nói: “Anh, lần sau em không dám, anh tha cho em đi.”

“!@#%\$@, tôi phát hiện cậu đúng là ngu vãi ra, tôi có thể đánh cậu thật sao?” Trang Hào vứt cây gậy trong tay, khom lưng bế Hoa Kỳ khỏi mặt đất, xoay người đi về nhà lại nói: “Hoa tiểu cầu, em cứ đang hoàng ở bên cạnh anh là tốt rồi, một câu nói hai câu thoại không nói cũng không có gì, em cứ muốn nghe thì lúc nào anh cũng có thể nói, nhưng anh không chắc chắn nó phát ra từ nội tâm của anh.”

Hoa Kỳ nhất thời trầm mặc, uất ức xông lên đầu, mặt mày sắp nhăn lại một chỗ.

Trang Hào liếc mắt nhìn cậu, bắt đắc dĩ nói: “Về sau ít nghe lời Quách Tĩnh cầu nhàu đi, cậu ta không giống chúng ta, hiểu không?”

“À, biết.”

Sau khi về nhà, chuyện này đương nhiên không ai nhắc lại, Trang Hào thay quần áo cho Hoa Kỳ, lúc này mới cùng Quách Tĩnh đem bàn ra, hai người anh một ly tôi một ly uống chút rượu, không biết vì sao Hoa Kỳ cứ có cảm giác hôm nay tâm tình Trang Hào không tồi, đặc biệt là khuôn mặt tươi cười trên bàn cơm, bộ dáng đó cứ như trúng vé số độc đắc mấy triệu.

Sau khi ăn cơm xong, Quách Tĩnh nói muốn rời đi một lát, nói đi ra quán internet chat webcam với vợ hắn, buổi tối để cửa cho hắn là được, thật ra thì trong lòng Hoa Kỳ và Trang Hào đều hiểu, đây là cho bọn họ có không gian riêng.

Sau khi Quách Tĩnh đi, Trang Hào buồn đầu thu dọn bàn cơm, sau đó ngồi xếp bằng xuống dựa vào tường nói: “Hôm nay mua cái gì?”

Hoa Kỳ nằm ở trên chần, lắc chân nói: “Thì một bộ quần áo, tốn hơn ba trăm, làm em đau lòng chết đi được.”

Trang Hào gật đầu một cái: “Cũng được, không coi là nhiều, nhưng mà..... Em lấy tiền ở đâu? Lúc đi mang theo từ trong nhà sao?”

“Ừ, lúc tới em lấy ở chỗ mẹ em 3000, vốn tính toán để dành, chờ lúc anh cần dùng thì lấy ra, nhưng em nhin không được.”

“!@#%\$@, người khác có tiền đều nghĩ tới mình, em lại la ó muốn để người khác dùng.” Trang Hào cười mắng.

Hoa Kỳ hất mặt, cười ha hả nói: “Cho người khác tiêu em đau lòng, cho anh em không đau lòng, ngược lại cảm thấy vô cùng hạnh phúc.”

“Em đúng là đồ ngốc.” Trang Hào chột vọt tới, đè ở trên người Hoa Kỳ, đánh vào tai của cậu nói: “Chờ sau này anh có tiền, nhất định sẽ đối tốt với em.”

Hoa Kỳ ừ một tiếng: “Em chờ.”

Trang Hào há mồm cắn lỗ tai Hoa Kỳ liếm mấy cái, dịu dàng nói: “Hoa tiểu cầu, em biết trong lòng anh nghĩ em thế nào không?”

“Không biết, nghĩ như thế nào?”

Trang Hào do dự một hồi lâu: “Vốn là vậy, anh tính khi mình lật người được sẽ nói ra suy nghĩ trong lòng, nhưng thẳng nhóc em hình như không đợi được, nếu như vậy thì nói trước cho em biết thôi.”

“Rốt cuộc là gì?” Hoa Kỳ không thể chờ đợi nói.

Trang Hào cười cười, ngay sau đó cúi đầu, ở bên tai Hoa Kỳ nhỏ giọng nói ra ba chữ.

80. Chương 80: Một Vào Một Ra Khẽ Run Rẩy.

Cái gì gọi là trong lòng vô cùng đẹp, Hoa Kỳ là như vậy.

Cái gì gọi là trong lòng vô cùng hạnh phúc, Hoa Kỳ là như vậy.

Cái gì gọi là giọt nước chảy xuyên đá, Hoa Kỳ là như vậy.

Cái gì gọi là ngủ cũng cười, vẫn là Hoa Kỳ như vậy.

Tóm lại, trải qua chuyện tối hôm qua, Hoa Kỳ phải nói là mỹ a, từ trong ra ngoài đều đẹp, trời chưa sáng liền bật dậy, lúc này Trang Hào còn đang ngủ say, Hoa Kỳ rảnh rỗi đụng Trang Hào ở một bên, sờ sờ mũi của anh, siết chặt mặt của anh, hôn hôn lên bờ môi của anh, gãi gãi anh nhột, phải nói là đắc sất.

Một lần hai lần, Trang Hào bị cậu giầy vò tỉnh, hơi híp mắt lại quay đầu, làm bộ tức giận nói: “Vừa sáng sớm đã đắc sất, em muốn bị ăn đập à?”

Hoa Kỳ xem thường cười đùa, tay phải nâng lên đầu nói: “Không ngủ được, em nào có biện pháp.”

Trang Hào thở dài nói: “Sớm biết vậy đã không nói với em.” Trang Hào lật người, chủ động ôm Hoa Kỳ, đầu chui vào trong ngực Hoa Kỳ, hơi thở phả ra đánh vào ngực Hoa Kỳ, rất là ngứa ngáy.

Hoa Kỳ giơ tay lên đặt ở trên đầu của anh, từ từ xoa, cười nói: “Anh, tối hôm qua em hầu như không ngủ, rất muốn nói với anh một câu.”

“Ừ, nói nghe một chút.” Trang Hào ôm chặt hơn.

Hoa Kỳ hắng giọng một cái: “Không cầu một vào một ra khê run rẩy, chỉ cầu chân tâm thật ý cả đời.”

“!@#%\$#@, mẹ nó bài thơ gì kì cục vậy.” Trang Hào chống cằm cọ lên xương quai xanh của Hoa Kỳ, nhỏ giọng nói: “Anh biết rồi.”

Hoa Kỳ nắm lỗ tai của anh nói: “Anh, vậy anh có nguyện ý cùng em cả đời không?”

“Bàn sau.”

Hoa Kỳ cười láo lỉnh nói: “Vậy em xem như anh đồng ý.”

Có lúc, Trang Hào ở một mình không khỏi suy nghĩ đến Hoa Kỳ, anh sẽ nghĩ, Hoa Kỳ rốt cuộc là người như thế nào, có lúc nhìn qua rất ngu, nhưng có lúc lại làm cho người ta cảm thấy rất thân thiết; có lúc cảm thấy cậu như một đứa con nít, nhưng có lúc lại lộ bộ mặt thành thực; có lúc sẽ sâu não, rồi có lúc lại vô tâm vô phách, một người như vậy thật đúng là khiến ình nghĩ không ra.

Nhưng mà, điều duy nhất Trang Hào khẳng định là, cậu thích mình.

Vậy mà, ngày hôm sau sau sự kiện nhờ vả, Hoa Kỳ ở dưới lầu gặp được Cao Quân, lúc hai người mặt đối mặt thì Hoa Kỳ hung hăng trừng mắt nhìn một cái, nghiêng đầu liền đi lên lầu, Cao Quân thoải mái đuổi theo, không ngừng nhận tội: “Ai za, cậu đừng tức giận, ngày đó tôi cũng không có cách nào khác, thật sự không tìm được người mà.”

Hoa Kỳ vừa nghe liền giận: “Anh còn dám nói, nếu anh không tìm được người thì sao không nói sớm? Vì sao lại đồng ý với tôi hả?”

“Haiz, tôi đây không phải muốn giúp cậu sao.” Cao Quân lúi cuống tay Hoa Kỳ cười làm lành nói: “Được rồi, coi như anh em tốt bụng làm sai chuyện, ngài đại nhân đại lượng được không?”

“Cút đi.” Hoa Kỳ hất cánh tay của hắn ra, nói: “Anh nhìn xem anh tìm phải người nào, đó là con gà mất lác, lúc nói chuyện với tôi tôi còn không biết gã đang nhìn nơi nào, hơn nữa.....” Hoa Kỳ thật sự không tìm được từ gì để hình dung, chỉ có thể học động tác của người kia, nói: “Anh nhìn, cứ như vậy thì làm sao Trang Hào có thể tin?”

“Ai nha, cậu cứ nắm bím tóc của người ta không buông là sao chứ?” Cao Quân gấp gáp hoảng sợ nói: “Được rồi, chuyện như vậy là tôi không đúng, về sau không đề cập nữa được không?”

Hoa Kỳ chống tay nói: “Không đề cập tới cũng được, anh phải mời khách ăn cơm.”

“Không thành vấn đề, không phải là một bữa cơm thôi sao.” Cao Quân cười đùa nói: “Nhưng mà, tôi muốn biết sau đó thì sao? Trang Hào phản ứng thế nào?”

Hoa Kỳ thở dài: “Tạm được, ít nhất anh ấy nói.”

“Nói?” Cao Quân khó nén kinh ngạc: “Hoa Kỳ, cậu thật đúng là quá lợi hại, lại nói, anh em mà có một nửa công lực của cậu thì giờ cũng không bỏ vợ một mình như vậy nha.”

Hoa Kỳ bĩu môi nói: “Là anh không thấy, Giang Hạo không phải rất tốt sao?”

“Hả? Cậu nói cậu ta sao.” Cao Quân uất ức nói: “Giang Hạo nhìn tôi không vừa mắt.” Cao Quân lộ vẻ mặt tiếc hận, tiếp đó ôm bả vai Hoa Kỳ, nói: “Đừng nói chuyện của tôi, chuyện này chuyện kia nói cũng không hiểu, chúng ta nói tiếp chuyện của cậu đi.”

“Nói chuyện của tôi? Tôi có chuyện gì để nói?” Hoa Kỳ nghi ngờ nói.

Cao Quân quan sát Hoa Kỳ: “Mua quần áo chưa mặc sao?”

Hoa Kỳ bất đắc dĩ nói: “Không dám mặc, sợ bị mắng.”

“Con mẹ nó chứ, quần áo mua không phải là để mặc sao, vì sao sợ bị mắng? Chẳng lẽ Trang Hào đau lòng mấy đồng tiền đó?”

Hoa Kỳ lắc đầu một cái: “Không phải, anh ấy không nói gì, là tôi không dám mặc, cứ cảm thấy anh ấy đang liều sống liều chết đi làm ra tiền như vậy, tôi lại còn mua quần áo, sợ trong lòng anh ấy không thoải mái.”

“Trời ạ, thật là có người như cậu.” Cao Quân tán thưởng nói: “Như vậy có thể thấy được cậu rất yêu anh ta nha, chuyện gì cũng vì anh ta mà suy tính, nhưng tôi cảm thấy hai người phải trả giá như nhau mới được chứ?”

Hoa Kỳ cười khổ nói: “Anh ấy là đàn ông chân chính, thần kinh vốn thô, hơn nữa suy nghĩ đều đặt vào việc làm ăn, sao có thể nghĩ đến chuyện vì tôi mà bỏ ra cái gì.”

“Lời này không đúng, anh ta là đàn ông chẳng lẽ cậu là đàn bà sao?” Cao Quân phản bác: “Tôi nói, cậu cứ thử ơ với anh ta một đoạn thời gian, khẳng định anh ta liền.....”

“Dừng lại.” Hoa Kỳ ngắt lời Cao Quân, lạnh lùng nói: “Anh đừng ở đây mà thêm dầu thêm mỡ, tôi cảm thấy bây giờ tốt vô cùng, anh cứ nói tiếp không chừng tôi lại bị đánh.”

Cao Quân hừ lạnh một tiếng, bĩu môi: “Không nói thì không nói, tôi đi, buổi chiều còn phải đến chỗ Giang Hạo đưa cơm nữa.”

Hoa Kỳ cười: “Đã đi đưa cơm rồi mà anh còn nói anh và Giang Hạo không có gì sao?”

“Ai yêu, hai chúng tôi thật sự không có gì, đi thôi.” Cao Quân dời cánh tay từ trên người Hoa Kỳ xuống, xoay người đi tới hướng chợ, đột nhiên từ ngay chính giữa lối đi thấy một người, vội vàng kêu Hoa Kỳ còn chưa kịp lên lầu, nói: “Hoa Kỳ, ông nhà cậu trở lại.”

Hoa Kỳ dừng bước lại, quay đầu nhìn phía sau thấy Trang Hào trở về.

Hoa Kỳ đứng tại chỗ, đợi Trang Hào đến gần mới cười nói: “Anh trở lại? Không cần đi làm sao?”

Trang Hào không để ý tới Hoa Kỳ, ngược lại liếc nhìn hướng Cao Quân rời khỏi, lạnh lùng nói: “Em vẫn liên hệ với hắn?”

“Không có gì, thật ra thì Cao Quân tốt vô cùng.” Hoa Kỳ chạy tới bên cạnh Trang Hào, nói: “Anh trở lại?”

Lúc này Trang Hào mới nhìn Hoa Kỳ cười cười: “Trở lại có chuyện chứ sao.”

“Chuyện gì vậy?”

Trang Hào đi trước một bước lên lầu, vừa đi vừa nói: “Trở lại mang em đi tham gia hôn lễ, buổi chiều đồng nghiệp của anh kết hôn.”

“Buổi chiều kết hôn?” Hoa Kỳ cau mày nói: “Lần đầu tiên nghe có người kết hôn vào buổi chiều đấy.”

“Em biết cái rắc gì, người ta là cưới lần hai.”

Hoa Kỳ kinh hô: “Em nào biết mấy chuyện này, em nào có kết hôn đâu.”

Trang Hào cười hì hì: “Em còn thích anh thì đời này không thể nào làm hôn lễ rồi.”

Hoa Kỳ hừ lạnh nói: “Em không cần, dù sao có anh là được.”

“Haiz, đây là em nói đó.” Trang Hào đùa giỡn cười một tiếng.

Hoa Kỳ chắc chắn nói: “Không sai, dù sao có anh ở đây, làm hôn lễ hay không cũng không có gì khác nhau.”

Hoa Kỳ nói những lời này ra khỏi miệng, nhiều năm sau khi lấy được giấy chứng nhận liền đi kèm hai chữ ‘hối hận’.

Hoa Kỳ đi theo sau lưng Trang Hào trở về nhà, vừa vào cửa Trang Hào liền cởi sạch trơn, Hoa Kỳ nhìn mà con người suýt rụng xuống đất, nuốt nước miếng nói: “Anh, làm trước một pháo rồi đi tham gia hôn lễ sau được chứ?”

Trang Hào đưa lưng về phía Hoa Kỳ, đưa tay lấy ra bộ quần áo trong ngăn kéo: “Không cần một vào một ra khề run rẩy, chỉ cần chân tâm thật ý cả đời, lời này không phải em nói sao? Về sau chúng ta đừng làm nữa, cứ chân tâm thật ý qua cả đời thôi.”

Hoa Kỳ nhất thời ngũ quan đều vận vẹo, kêu rên nói: “Em không có ý đó, ý của em là, ai nha..... Con mẹ nó chứ.” Hoa Kỳ tức giận vội vô cùng.

Trang Hào mặc vào một cái quần lót màu xám tro, xoay người cười nói: “Ý em là gì?”

Hoa Kỳ uất ức nói: “Cả đời thì thật dài, chúng ta phải đập pháo để tiêu bớt thời gian đi chứ?”

Trang Hào bất đắc dĩ nói: “Được rồi, nhanh thay quần áo, thay bộ ngày hôm đó em mua đi, vừa khéo để anh xem một chút, Hoa tiểu cầu nhà anh chừng diện lên thì thế nào.”

Hoa Kỳ vừa nghe Trang Hào muốn cậu mặc bộ quần áo kia thì hưng phấn hai mắt toát ra kim quang, không nói hai lời liền lôi đồ ra khỏi bao, lấy tốc độ nhanh nhất thay vào, đứng ở trước mặt Trang Hào nói: “Anh, thế nào? Em đẹp trai không?”

Trang Hào khoanh tay nhìn, cười nói: “Nhân khuôn cầu dạng.”

“Vì sao lại nói nhân khuôn cầu dạng, là đẹp trai hay không đẹp trai hả?” Hoa Kỳ cúi đầu nhìn quần áo trên người, quần thường màu đen, áo sơ mi màu trắng, giày da còn bóng loáng tỏa sáng.

“Đẹp trai, dĩ nhiên đẹp trai.” Trang Hào đi tới ôm bả vai Hoa Kỳ đi ra ngoài: “ Hoa tiểu cầu nhà anh đẹp trai nhất.”

Hoa Kỳ cười ha hả nói: “Anh, em và anh nói chuyện này đi.”

“Chuyện gì?”

Hoa Kỳ dừng ở cửa, chỉ vào học tử nói: “Có thể cho em mượn sợi dây chuyền vàng lớn mang được không?”

“!@#%\$@, em dám đánh chủ ý sợi giây chuyền của anh?” Trang Hào cười nhẹ nhàng nói: “Nhưng mà, giây chuyền kia quá tục, không hợp với bộ quần áo trên người em, nếu em thích, ngày khác anh đi quán vàng đánh tan, làm cho em một sợi mảnh để mang sau.”

“Cứ quyết định như vậy đi, không được hối hận.”

Trang Hào hé miệng cười: “!@#%\$@, quân tử nhất ngôn Tứ Mã Nan Truy.”

Hôm nay là ngày thứ ba mươi Trang Hào đi làm ở đơn vị mới, hầu như đều quen hết đồng nghiệp, người chọn buổi chiều để kết hôn này coi như là một đồng nghiệp tương đối tốt với Trang Hào ở trong đơn vị mới, người nọ có ngoại hiệu là Cầu ca, quả thật người cũng như tên, dáng dấp thật giống chó Bắc Kinh.

Trong nhà Cầu ca coi như có chút tiền, ngày kết hôn chọn khách sạn ba sao, đồ trang trí bày đầy, nhiều tới mức nước chảy không lọt.

Hoa Kỳ và Trang Hào ngồi ở trong taxi, mắt nhìn con đường đông nghịt đi không nổi này, chỉ có thể xuống xe đi bộ tới.

Người người chen nhau đi trên đường phố, Hoa Kỳ đông nhìn một chút tây xem một chút, thỉnh thoảng thấy cô gái xinh xắn còn trêu chọc Trang Hào: “Anh, anh xem cô gái kia đẹp không, anh thích không?”

Trang Hào nhếch môi nói: “Bớt mẹ nó nói dóc đi.”

Hoa Kỳ che miệng cười trộm, sau đó lại chỉ vào một phụ nữ trung niên nói: “Anh, dạng này anh thích không?”

Trang Hào thuận thế nhìn qua, khinh bỉ nói: “Em cho rằng anh thiếu hụt tình thương của mẹ sao?”

“Không thích thì thôi.” Hoa Kỳ hất mặt, tiếp tục vừa đi vừa nhìn, lúc cậu và Trang Hào đi ngang qua siêu thị rượu thuốc thì Hoa Kỳ đột nhiên thấy một bóng dáng quen thuộc, vội vàng níu Trang Hào lại, nói: “Anh, anh xem người nọ có phải Bằng Suất hay không?”

Tác giả có lời muốn nói: gửi những cô gái thuần khiết

Một vào một ra = XXOO, khẽ run rẩy = thân tác (bắn ra)

Ha ha ha, ta nói cái gì là tiết tháo đều bề ngay cả mảnh vụn cũng không thừa (lại).

81. Chương 81: Ngâm Hiếu Lẫn Nhau.

Hoa Kỳ rời đi thành nhỏ được một khoảng thời gian rồi, rất nhiều người, rất nhiều việc ở đây bất tri bất giác, từ từ trở nên nhạt nhẽo hơn, tỷ như Bằng Suất, từ ngày cậu rời khỏi thành nhỏ đến nay, chưa từng nghĩ đến người này, cũng không phải ở trong đầu cậu không còn nhớ về Bằng Suất, mà là Hoa Kỳ thật sự không tìm được lý do để nghĩ đến Bằng Suất.

Nhìn qua cửa kính của siêu thị, Hoa Kỳ rõ ràng thấy Bằng Suất đang cúi đầu, nhìn vào bên trong quầy.

Đã lâu lắm rồi không gặp nhau, Hoa Kỳ cảm thấy như ảo ảnh, Bằng Suất khác hơn trước kia nhiều, trên mặt đầy vẻ phiền não và mệt mỏi, sắc mặt hơi vàng vọt, nhưng mà, những cái này cũng không ảnh hưởng mấy đến phong thái của hắn, vẫn còn có cảm giác rất tự nhiên.

Hoa Kỳ cùng Trang Hào đứng ở cách đó không xa, hai người đồng thời cùng nhìn về phía siêu thị, trầm mặc một lúc, Hoa Kỳ hỏi Trang Hào, có cần tới chào hỏi hay không, Bằng Suất đang đứng nhả khói vào không khí.

Bằng Suất rất tinh mắt, lúc đẩy cửa ra, liếc mắt đã nhìn thấy 2 người đứng đó.

Bằng Suất đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lại mỉm cười, từ từ đi đến chỗ Hoa Kỳ và Trang Hào.

“Đã lâu không gặp.” Bằng Suất bình tĩnh nhả khói, rồi lại hút điếu khác: “Tôi nghe người ta nói hai người đã chuyển tới đây, không ngờ lại gặp hai người, dạo này thế nào? Gần đây có làm ăn được gì không?”

Giọng điệu của Bằng Suất giống như một người bạn đang quan tâm hỏi han, không có cảm giác xa lạ.

Trang Hào thấy Bằng Suất như thế cũng không lạnh mặt xa cách, ngược lại nhẹ giọng nói: “Cũng ổn, còn cậu thì sao?”

Bằng Suất thở dài một tiếng, tiện tay đưa bao thuốc lá cho Trang Hào: “Tôi ở chỗ kia chẳng làm ăn được gì nữa.” Bằng Suất nhìn Trang Hào, cười nói: “Có thời gian rảnh không? Tìm chỗ uống cốc nước nói chuyện!”

Trang Hào ngậm lấy điếu thuốc, lông mày hơi giãn ra: “Được.”

Bằng Suất cười nhạt: “Đúng vậy, mau đi thôi.”

Bằng Suất tự chọn chỗ ăn cơm, lúc đi trên đường, Hoa Kỳ len lén thì thầm to nhỏ cùng Trang Hào, nói Bằng Suất hoàn toàn khác trước kia. Trang Hào cũng gật đồng ý, nhưng không nói thêm gì.

Quán cơm khá nhỏ, nằm trong một khu đông dân cư. Lúc ba người đến, Bằng Suất rút ra hai điếu thuốc, trong đó một điếu đưa cho Trang Hào. Lúc Trang Hào nhận lấy điếu thuốc, Bằng Suất hé miệng cười nói: “Anh em hiện tại không bằng trước kia, hùm thiêng khi đã sa cơ cũng hèn, hai người thông cảm.”

“Thao.” Trang Hào mắng một tiếng, đốt điếu thuốc xong mới nói: “Cậu bây giờ cũng dám ở trước mặt tôi nói mình sa cơ lỡ vận à? Không sợ tôi cười cho thối mũi hả?”

Bàng Suất nhún nhún vai: “Nếu như tôi không nói, thì mấy đàn em của anh cũng nói mà thôi, huống chi sự thật là như vậy mà, tôi còn che dấu làm gì nữa? Mất công lòng vòng.”

Thật ra thì, Trang Hào đối với Bàng Suất không phải là cảm thù chán ghét, ngược lại là Bàng Suất, mỗi lần thấy Trang Hào đều xù lông mèo, không nhe răng toét miệng khoe uy phong thì cả người sẽ khó chịu. Hôm nay thấy Bàng Suất bình tĩnh tự nhiên như thế, những bức tức lo lắng trong lòng cũng theo gió bay đi cả rồi.

Bàng Suất nhả khói, kẹp điều thuốc giữa hai ngón tay, đảo mắt nhìn Hoa Kỳ, cười nói: “Nói thật ra, tôi thật sự rất hâm mộ anh, trước kia cũng thế.”

Trang Hào hiểu ý tứ của Bàng Suất, không hỏi lại, Hoa Kỳ thì lại vì Bàng Suất cứ nhìn cậu mãi nên thuận miệng hỏi: “Có gì mà phải hâm mộ chứ?”

“Ai.....” Bàng Suất thở dài một tiếng, chép chép miệng nói: “Tôi không phải hâm mộ cậu, là hâm mộ Trang Hào.” Bàng Suất hơi nhếch miệng, cười nói: “Trước kia, lúc tôi chỉ biết đi đánh lộn cả ngày mà không chịu chăm chỉ làm việc thì Trang Hào đã có một đoàn xe riêng của mình rồi, lúc ấy tôi vẫn không biết Trang Hào, có một lần, anh em mang tôi đi tham gia đám cưới của dì Trang Hào, đấy là lần đầu tiên tôi gặp anh ta. Lúc ấy tôi cố ý đi lên chào hỏi Trang Hào, mà anh ta thật chẳng nể mặt mũi của tôi, chỉ ậm ừ đáp lại, mắt cũng chẳng thèm nhìn. Từ lúc đó trở đi, tôi đặc biệt không ưa gì anh ta cả, cứ cảm thấy rất ức chế, nghĩ rằng không phải chỉ có mỗi đoàn xe cón con thôi sao, tôi đây cũng làm được.”

Trang Hào nghe xong không biết nói thế nào, cẩn thận nhớ lại, anh thật sự không thể nhớ ra.

“Ai.....” Bàng Suất thở dài lần nữa, lại nói tiếp: “Thật ra, lúc Chương Viễn còn sống, hắn ta đã từng nói với tôi, hắn và anh là anh em lớn lên bên nhau từ bé, nhưng dù làm cái gì cũng không thể theo kịp anh, đến lúc ăn cơm tối, ba mẹ hắn đều sẽ cầu nhau nói mày sang mà nhìn Trang Hào kia kìa, trẻ thế mà đã làm ra tiền rồi, nhìn lại mày đi, ngày nào cũng chỉ biết cùng Chương Thi chạy loạn khắp nơi, liệu làm nên cái trò trống gì không?” Bàng Suất càng nói càng thấy buồn cười, bất đắc dĩ chỉ có thể cười đau khổ, nhìn Trang Hào nói: “Lúc ấy anh đáng hận bao nhiêu biết không?”

Trang Hào bất đắc dĩ nói: “Thì sao chứ?”

“Sao là sao chứ?” Bàng Suất lắc lắc đầu, nhìn thấy người phục vụ đã đem đồ ăn tối, đợi cô phục vụ sắp xếp đồ ăn lên bàn, liền gọi thêm hai chai Ngưu Nhị, rượu được đặt trên bàn ăn, Bàng Suất hết sức hào phóng thay Trang Hào rót đầy ly, mà trong mắt của hắn cũng có sự tồn tại Hoa Kỳ, thấy cậu không dám uống nhiều đành tự chừng mực mà rót vậy.

Bàng Suất không vội vã chạm cốc cùng Trang Hào, mà một tay để lên bàn, ý vị sâu xa liếc Trang Hào một cái, cười nói: “Nói thật, coi như tôi vẫn còn may mắn, ít nhất đỡ hơn Chương Viễn nhiều, bởi vì bố mẹ tôi đều không biết anh, nếu không ngày nào tôi cũng phải nghe lời chỉ trích của bố mẹ mất.” Bàng Suất ngược đầu, cười khổ nói: “Lúc tôi lên trung học, ngồi cùng bàn là hàng xóm nhà tôi, bên ngoài cậu ta cũng chỉ là 1 đứa bình thường nên lúc ấy chúng tôi là bạn tốt nhất của nhau, cậu ta học rất giỏi, cuộc thi nào cũng đứng ở trong top 5, mà tôi suốt đời chỉ có đội sổ, mỗi lần cầm bài thi về nhà, mẹ tôi luôn luôn nổi nóng, mắng tôi không có tí tiền đồ nào cả, không chịu học hỏi cậu ta, cũng gia đình như thế mà sao con người ta có thể học giỏi như vậy?” Bàng Suất càng nói trong lòng càng không có cảm giác: “Sau này, tôi dần dần xa lánh cậu ta, không bao giờ nữa chơi với cậu ta nữa.”

Hoa Kỳ nghiêm túc cẩn thận nghe, không khỏi cảm động, bởi vì chuyện này mình cũng từng gặp qua. Hoa Kỳ từng suy tư qua vấn đề này, tại sao bố mẹ luôn so sánh con cái nhà mình với con nhà người khác? Do ghen tị? Hay là không chịu nổi đả kích?

“!@#%\$@, tôi chưa uống mà đã say rồi, các người coi như cái gì cũng chưa nghe thấy nhé.” Bàng Suất hung hăng vỗ bàn ăn, điều chỉnh lại suy nghĩ, rồi lại uống rượu: “Nào cùng tôi cạn hết chén này đi.”

Trang Hào không chút do dự gắp ly rượu lên, chạm cốc, ngửa đầu uống một hớp hết sạch.

“A..... Thật là quá thoải mái.” Bàng Suất gắng gượng tỉnh táo trong hơi men, còn nói: “Đừng để tôi tự mình độc diễn chứ, hai người cũng mau nói gì đi.”

Trang Hào cười nói: “Cậu muốn chúng tôi nói cái gì đây?”

“Cái gì cũng được, hay là..... Nói về cuộc sống hiện tại của hai người đi.”

Trang Hào suy nghĩ một chút nói: “Tôi bây giờ làm việc ở một mỏ than, công việc chính là xuống giếng khai thác than, Hoa Tiểu Cầu bây giờ đang tắm kì ở một hồ tắm nhỏ gần trường trung học, tiền lương tổng cộng chưa được 6000.”

“Con mẹ nó chứ.....” Bàn Suất tương đối khiếp sợ, lập tức dơ ngón cái lên với Trang Hào, nói: “Anh là loại người gì vậy, công việc nặng nhọc như thế mà anh cũng cam mình làm sao.”

Trang Hào cười khổ nói: “Không sợ cậu chê cười, tôi đây đang muốn Đông sơn tái khởi một lần nữa đấy.”

Ánh mắt vô hồn của Bàn Suất bỗng trở nên chói sáng: “Anh muốn mở mỏ than à?”

Trang Hào gật đầu một cái: “Nhưng không biết có được không.”

“Rất hay.” Bàn Suất luôn miệng bội phục, rồi lại lộ vẻ khổ sở nói: “Ý tưởng thì hay, nhưng mở mỏ than cần không ít tiền đầu tư, còn phải có giấy cấp phép của nhà nước, phiền toái lắm.”

“Những thứ này tôi đều biết, cứ từ từ làm thôi.” Những thứ này Trang Hào vốn đã nghĩ qua cả rồi.

“Haizzzz, chúng ta còn có cái gì mà chưa xông pha chứ? Không thì sao mà sống được, học thức thì không có tiền bây giờ cũng không, già rồi cũng phải cô độc.” Nói xong, Bàn Suất đảo mắt quan sát Hoa Kỳ ngồi một bên không hề lên tiếng, lại nhe răng cười nói: “Không cần lo, bây giờ anh là hồ lạc bình dương vẫn có người nguyện ý đi theo anh đó thôi.”

Trang Hào và Bàn Suất đều dõi mắt nhìn Hoa Kỳ, cười nói: “Cậu ta là đồ ngốc, không thể thể dùng óc người bình thường để suy nghĩ.”

“Thôi đi, đang có phúc mà không biết hưởng, nếu như vào lúc này Hoa Kỳ nguyện ý đi theo tôi...tôi bảo đảm cung phụng cậu ta như tổ tông ấy.” Vừa dứt lời, Bàn Suất tự biết mình nói sai, vội vàng bồi thêm một câu: “Nhưng đáng tiếc, tôi không có hứng thú với đàn ông.”

Trang Hào cười yếu ớt: “Không nói vấn đề này nữa, cậu đến đây làm gì vậy?”

Bàn Suất chợt tắt nụ cười, cau mày nói: “Người xui xẻo uống nước lạnh cũng tắc kè rặng, Chương Thi, kể từ lúc anh và Chương Viễn xảy ra chuyện, hẳn hướng tất cả công kích vào tôi, thật ra thì, đoàn xe chở chúng ta cũng nhiều, kiếm tiền cũng dần khó khăn, nếu Chương Thi không vụng trộm gỡ trò, chỗ của tôi cũng chẳng tồn tại được lâu, cũng có ngày đóng cửa thôi.”

Trang Hào im lặng gật đầu, Bàn Suất và anh có cảm giác giống nhau, đoàn xe nếu muốn tiếp tục duy trì thì phải bỏ tiền ra mà tu bổ lại, sửa đi sửa lại, tiền của cũng dần hao hụt, kết quả cuối cùng cũng là công dã tràng.

Nghĩ như vậy, Trang Hào lại hỏi: “Thế còn Ngũ Hành thì sao?”

Bàn Suất hừ lạnh một tiếng: “Đừng nói nữa, sau khi Chương Thi thấy đoàn xe của tôi xảy ra chuyện, lập tức lấy lí do đó giải trừ hợp đồng, tôi đây không thích miễn cưỡng người khác bao giờ, không nói hai lời liền đồng ý, nhưng lúc hẳn bỏ đi, Ngũ Hành liền xảy ra vấn đề, tiền bạc cung ứng không đủ, tiền lương của nhân viên không trả nổi, chỉ có thể đến đâu hay đến đó, cuối cùng vẫn phải mượn tiền bên ngoài bổ sung vào.”

“Ngũ Hành cũng đóng cửa rồi sao?” Trang Hào nhẹ giọng hỏi.

Bàn Suất nhếch khóe miệng, khuôn mặt lộ ra vẻ khổ sở: “Không liên quan, muốn tiếp tục buôn bán thì phải quảng tiền, tôi giờ chỉ còn ít tiền, là số tiền lúc đầu ký kết hợp đồng với Chương Thi, nhưng số tiền ít ỏi này cũng chẳng đủ để duy trì hoạt động bình thường của Ngũ Hành, nghĩ thôi cũng thấy khó khăn rồi.” Bàn Suất cầm điều thuốc ngậm lên môi lần nữa, sau khi phả một hơi dài, nói tiếp: “Tôi nói cho anh biết, ngàn vạn lần đừng tin cái gì gọi là tình nghĩa anh em, lúc anh có tiền, bọn họ xum xoe dán lấy anh, một khi anh hồ lạc bình dương rồi, một bóng người cũng không thấy, muốn mượn 1 xu của bọn họ so với chết còn khó hơn.”

Bàn Suất nói ra những lời này, Trang Hào cảm thấy khó chịu trong người.

“Tôi nói này Trang Hào, anh và Chương Thi trước kia không phải là anh em tốt của nhau hay sao? Làm sao anh lại không phát hiện ra hắn là người thế nào?” Bàng Suất hỏi.

Trang Hào trầm mặc, mang theo vẻ mặt không thoải mái nói: “Thời gian xa cách quá lâu, không thể nào nhận ra.”

“Tôi cũng vậy, Chương Thi ở trong ngục lâu như thế, chắc hắn ở lâu nên thay đổi ở trong rồi.” Bàng Suất mang theo ánh mắt khinh bỉ nói: “Sao hắn lại vào tù? Chuyện như vậy anh chắc chắn phải biết chứ?”

Trang Hào ừ một tiếng: “Khi đó chúng tôi còn đi học, có một lần tôi và Chương Thi, Văn Đào, Quách Tĩnh, còn có Chương Viễn và mấy người nữa đi đến hồ tắm, đúng lúc đụng phải một đám côn đồ, xem chừng là bọn họ nhìn chúng tôi không vừa mắt, lúc đi ra thì bị bọn chúng chặn lại, không nói hai lời liền xông lên đánh, trong đám đó còn có 2 người mang theo dao, cũng không biết sao, đánh 1 lúc Chương Thi đâm ngã tên kia, khi ấy Chương Thi là lớn nhất, nên phải đứng ra che chở cho bọn tôi.”

Bàng Suất bình tĩnh hiểu ra, cùng Trang Hào nhìn thẳng nhau rồi nhún mày, hai người đều ngầm hiểu.

82. Chương 82: Không Tưởng Được.

Chuyện của Chương Thi gác qua một bên không nói tới, uống một lúc, Bàng Suất đã bắt đầu gà gà say, vào lúc này lại đang lo lắng đến việc mẹ mình ngã bệnh nằm viện, các chuyện xảy ra liên tiếp khiến Bàng Suất thở không nổi.

Nhưng mà, có một điều hắn không bao giờ ngờ rằng, ở gần thì chẳng gặp nhau mấy, tự dừng lại gặp ở nơi này, vô tình gặp Trang Hào cùng Hoa Kỳ, đời thật nhiều cái không ngờ được. Bình thường gặp mặt là kẻ thù, bây giờ ngồi ăn hàn huyên như bạn tri giao, đúng như câu nói, trên thế giới này, không có ai vĩnh viễn là kẻ thù, cũng chẳng có ai là bằng hữu suốt đời cả.

Nhìn lại Trang Hào, tâm tình hai người bây giờ quả thật là giống nhau, mặc dù bên cạnh còn có Hoa Kỳ, nhưng rất nhiều lời anh là không thể nói với Hoa Kỳ. Anh tình nguyện đem toàn bộ đau khổ và buồn bực cất giấu trong lòng cũng không nguyện ý than thở nữa câu với Hoa Kỳ, đây là chút tôn nghiêm đàn ông cuối cùng của anh. Mà thực sự, Trang Hào cũng muốn tìm một người nói những tâm sự chất chứa ở trong lòng. Trước kia anh từng nghĩ tâm sự với Quách Tĩnh, nhưng Quách Tĩnh quả thật không phải là người có thể tâm sự quá nhiều, có lúc cậu ta thật không biết điều, rất lỗ măng, nói không chừng bị người đâm mà miệng vẫn sẽ không ngừng được, toàn làm ra những điều đại dột.

Cùng một thời lận đận, thiên thời địa lợi nhân hòa, lúc này Trang Hào cùng Bàng Suất chạm mặt đều do trời cao an bài, từ thù địch thành anh em trên bàn nhậu, đó cũng có thể coi là duyên phận đi.

Trên bàn rượu, Trang Hào và Bàng Suất nâng ly cạn chén uống khí thế ngất trời, mà Hoa Kỳ ngồi một bên lặng lẽ bồi rượu, trong lòng buồn bực cũng chẳng chen vào chuyện của hai người, thỉnh thoảng cũng nở nụ cười đáp lại chuyện của bọn họ. Như Bàng Suất nói, ưu điểm lớn nhất của Hoa Kỳ là rất hiểu chuyện, dù ở đâu cũng không gây phiền toái cho người khác, thật là hiếm có khó tìm.

Trang Hào tương đối đồng ý với lời nhận xét của Bàng Suất, hiếm có khi nào Trang Hào kéo lấy cậu giữa chốn công cộng, nhẹ nhàng xoa đầu cậu.

Bàng Suất nhìn động tác thân mật của bọn họ, yêu thích và ngưỡng mộ vô cùng, không khỏi chặc 1 tiếng, tiếp tục ngửa đầu uống hết một li rượu, cảm giác cay xè kéo dài từ miệng xuống dạ dày, trên thực ra là đang cố che giấu cảm xúc của mình, dường như không thể dùng ngôn ngữ biểu đạt được cảm xúc trong lòng hắn bây giờ.

Bữa cơm này kéo dài đến hơn chín giờ, vừa đúng thời gian đóng khách của quán ăn nhỏ. Mà lúc này hai người kia đã uống say mềm rồi, dưới mặt bàn rải đầy các chai rượu rỗng, thấy hai người kia chắc không có ý kết thúc cuộc hàn huyên tâm sự này, bắt đầu dĩ, Hoa Kỳ không thể làm gì khác hơn là tự đi tính tiền, phải mất rất nhiều sức lực mới lôi được 2 con ma men này từ quán ra ngoài.

Hoa Kỳ nghĩ thầm kéo hai người về nhà trước, sau đó để bọn họ ngủ một giấc, hôm sau tỉnh lại sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Ai ngờ nghĩ thì như vậy, nhưng tắc xi chạy đầy đường chẳng ai chịu chở bọn họ cả, thử nghĩ, nếu như Hoa Kỳ là một tài xế, chắc chắn cũng chẳng chịu chở 2 con ma men này đâu? Ngộ nhờ ới ở trong xe, mất công phải đi dọn 1 đồng bầy nhầy, kinh chết đi được.

Hoa Kỳ đứng ở trên đường cái hơn nửa ngày, tức giận nhẫn nhịn mãi mới ngăn được một chiếc xe ba bánh chở thóc đang đi. Hoa Kỳ thương lượng với tài xế một lúc, lúc này mới xem Bảng Suất và Trang Hào như 2 con heo nhét vào phía sau toa xe, sau đó xe lăn bánh về nhà.

Chuyện cũng không đơn giản như tưởng tượng, hai con ma men nốc đầy rượu, ằm ỉ không thôi, lại vật lộn điên hơn nửa tiếng đồng hồ. Lúc vừa mới vào cửa, hai người như cùng hẹn trước, đồng thời ới hết ra, đợi sau khi bọn họ ới xong, Hoa Kỳ liền nhìn ra ngoài cửa cảm thán, người tốt cuối cùng vẫn phải chịu thiệt thòi.

Hoa Kỳ biết rõ tâm tình bọn họ không tốt, dù thế nào cũng phải có chỗ phát tiết, nhưng uống say như vậy cũng có giải quyết được vấn đề gì đâu. Nếu biết trước sẽ thành như bây giờ, Hoa Kỳ nên ngăn bọn họ ngay từ đầu, để cho bọn họ uống một tí thôi.

Hoa Kỳ một trước một sau kéo hai người vào nhà, sau khi trải chăn trải chiếu đằng hoàng mới đưa bọn họ vào nằm, sau đó đành phải tự mình đi dọn dẹp bãi chiến trường.

Hoa Kỳ chống hông quét dọn bãi nôn vào trong thùng rác, lấy nước cọ sạch mặt đất, mạnh tay khiến bàn chải cọ kêu soàn soạt liên tục. Lúc cậu đang tập trung làm việc, cách đó không xa có tiếng người cười dài vọng lại.

Hoa Kỳ buồn bực nghiêng đầu sang, nhìn thấy Cao Quân đang đứng đấy cười đều.

“Anh cười cái gì?” Hoa Kỳ buồn bực nói.

Cao Quân khẽ nhú mi: “Hoa Kỳ, anh cậu uống rượu sao?”

Hoa Kỳ gật đầu một cái: “Ừ, uống nhiều lắm, hơn chục chai chứ ít gì.”

Cao Quân híp mắt cười: “Tôi thấy còn một người nữa, là ai vậy?”

“A, là một người bạn cũ ý mà.” Hoa Kỳ vừa nói vừa cọ rửa mặt đất.

Cao Quân gật đầu một cái, suy nghĩ một lúc mới nói: “Hắn có thích nam không?”

Hoa Kỳ chột ngắc đầu lên: “Anh đừng có nghĩ, hắn là trai thẳng, vốn không có hứng thú với đàn ông.”

Cao Quân rất không đồng tình, bĩu môi: “Tôi đã nói cái gì đâu, sao cậu phản ứng mạnh như thế? Hay...” Cao Quân không biết xấu hổ nhướn mày, cười giỡn nói: “Cậu và hắn đang lén phét với nhau?”

“Anh đừng có mà nói bậy, tôi với hắn chẳng xấu xa thế đâu.” Hoa Kỳ bị Cao Quân nói như thế cảm thấy có chút lúng túng, vội vàng dọn dẹp thật nhanh, nhanh chóng đi vào nhà tránh mặt Cao Quân.

Hoa Kỳ vừa vào nhà liền đỡ một lúc, hai ông tướng nằm ngủ không có hình tượng tí nào. Người nằm sấp, người kia chống vó lên trời, trong không khí toàn mùi rượu.

Hoa Kỳ thở dài một tiếng, không thể làm gì khác hơn là ôm chặp rời khỏi phòng lần nữa.

Một nhọc cả ngày, cả người Hoa Kỳ dính đầy mồ hôi, đành đi tắm rửa qua một chút. Lúc tắm xong còn gặp phải Giang Hạo vừa mới về. Giang Hạo ôm một túi trái cây, bắt gặp Hoa Kỳ từ trong phòng tắm đi ra thì hơi ngạc nhiên: “Tắm à?”

“Ừ, tắm.”

Giang Hạo cười cười, giơ tay lên nói: “Có trái cây ướp lạnh đây, cậu muốn ăn quả gì?”

Hoa Kỳ cùng Giang Hạo biết nhau đã khá lâu, vừa là bạn cũng là thầy trò, rất tự nhiên cười nói: “Sầu riêng đi.”

Giang Hạo cười mở túi ra, lấy hộp sầu riêng đưa cho Hoa Kỳ, mắng đùa: “Thằng nhóc cậu khôn lắm cơ, sầu riêng bây giờ đắt lắm đấy.”

Hoa Kỳ chợt nhả nói: “Sao nào? Không muốn cho à?”

“Sao lại không cho, mau ăn đi.” Giang Hạo đưa sầu riêng tới.

Hoa Kỳ nhận lấy, hít hà, nói: “Người khác đều chê mùi sầu riêng hôi, nhưng tôi lại không thấy như vậy, rất thơm, nhỉ?”

(Snoo: ta đã cố nhưng không thể nào mê nổi cái mùi sầu riêng, ăn thì được, mỗi tội vừa ăn vừa phải bịt mũi)

“Tôi cũng thấy nó rất thơm.” Giang Hạo nhìn Hoa Kỳ khẽ mỉm cười: “Được rồi, lấy về ăn đi, tôi cũng mang sang cho Cao Quân một ít.” Nói xong, Giang Hạo xách đồ đi đến chỗ Cao Quân.

“Cái đó.....” Hoa Kỳ muốn nói lại thôi.

Giang Hạo nghe tiếng dừng bước, tò mò quay đầu lại: “Sao vậy? Có chuyện gì?”

Hoa Kỳ do dự một hồi lâu: “Uhm, thật ra thì, Cao Quân thật sự rất thích anh, nhưng anh ấy sợ anh không ưng anh ấy thôi.”

“Tôi biết.” Giang Hạo mỉm môi: “Được rồi, chuyện của chúng tôi cậu đừng quan tâm, mau về đi.”

Nhìn bóng lưng Giang Hạo, Hoa Kỳ có cảm giác nói không nên lời, mặc dù cậu và Cao Quân quen nhau không lâu nhưng cậu vẫn có thể hiểu tình cảm của Cao Quân. Cậu và Cao Quân mặc dù đều ở dưới (bi đê), nhưng đầu gối cũng là một người đàn ông, lúc chưa quen Trang Hào, cứ nhìn thấy trai đẹp là 2 mắt sáng như sao. Cho nên nói, Cao Quân một khi đã xác định được mục tiêu, một khi có người nguyện ý muốn hấn rồi, mục tiêu dĩ nhiên sẽ cố định.

Cho nên nói, Hoa Kỳ cũng muốn giúp anh ta một chút.

Hoa Kỳ đưa sầu riêng về phòng, Trang Hào và Bàn Suất vẫn đang say sưa giấc nồng. Cậu để chậu xuống đất, ngồi xếp bằng trên mặt đất, dựa vào tường, vừa ăn vừa hưởng thụ không gian yên tĩnh.

Hoa Kỳ rất ít khi ăn sầu riêng, thứ nhất là vì quá đắt, thứ hai là mỗi lần ăn sầu riêng thì lại làm cho phòng bay đầy mùi, bị mẹ mắng hơn nửa tiếng mới xong. Giang Hạo cho Hoa Kỳ thật đúng lúc, vài miếng liền chén hết sạch, hài lòng, Hoa Kỳ liền mặc quần cộc trùm chăn ngủ ở chân tường.

Nửa đêm, Hoa Kỳ nóng quá tỉnh dậy, cả người đầy mồ hôi, trước ngực còn có một cánh tay đang dè lên, mở mắt liền giật mình.

Hoa Kỳ từ từ nghiêng đầu qua, liếc nhìn Bàn Suất đang nằm bên cạnh, hấn ngủ trầm ổn, hô hấp đều đều.

Hoa Kỳ nhẹ nhàng nhấc tay Bàn Suất ra, từ từ bỏ vào trong chăn, mãi mới thở phào nhẹ nhõm. Mà lúc này, Hoa Kỳ làm thế nào cũng không ngủ được, đầu óc trống rỗng nhìn trần nhà.

“Ưm.....” Bàn Suất rên lên một tiếng, đột nhiên giơ cánh tay lên, xoay thân hình, cánh tay lăn nửa khoác lên trên người của Hoa Kỳ. Lúc Hoa Kỳ đang định tránh ra, bắp đùi Bàn Suất cũng theo tới, thật giống như cả người cậu đều bị hấn kéo vào trong ngực.

Hoa Kỳ không thích cảm giác này tí nào cả, thử đẩy Bàn Suất một cái nhưng không có hiệu quả gì.

Bất đắc dĩ, Hoa Kỳ chỉ có thể dùng sức đẩy hấn ra. Bất chợt, Hoa Kỳ cảm thấy được điều gì đó, vừa nghiêng đầu liền thấy một đôi mắt sáng ngời đang nhìn mình chằm chằm, thậm chí có thể nhìn thấy gương mặt kính ngạc của mình từ trong con ngươi của hấn.

“Anh..... anh đã tỉnh?” Hoa Kỳ lúng túng nói.

Bàn Suất mở trừng hai mắt không lên tiếng.

“Anh khát không? Tôi lấy nước cho anh uống nhé?” Hoa Kỳ không biết nói gì hơn.

Bàn Suất vẫn như cũ không lên tiếng, cánh tay ôm thật chặt Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ cố gắng lách ra, nhỏ giọng nói: “Anh định làm gì?”

“Không có gì.” Bàn Suất nhỏ giọng đáp lại, cánh tay lại ôm càng thêm chặt. Một lát sau, Bàn Suất tới gần, cầm chõng trên bả vai Hoa Kỳ, nói: “Hoa Kỳ, để tôi ôm 1 lát.”

83. Chương 83: An Ủi.

Trong phòng, Trang Hào đột nhiên lật người, âm thanh ngấn ngủ đi qua, cả phòng lại rơi vào tĩnh lặng.

Lúc Trang Hào lật người, Hoa Kỳ sợ đến thót cả tim. Bàn Suất thì vẫn kiên định ôm Hoa Kỳ, thỉnh thoảng dùng cằm cọ cọ trên bả vai Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ đành chịu đựng không dám hé răng, một lát sau, xác định Trang Hào không tỉnh Hoa Kỳ mới dám có động tác.

Bàn Suất bị Hoa Kỳ bắt được cánh tay lại càng thêm dùng sức ôm, nhỏ giọng nói, “Cậu sợ Trang Hào phát hiện sao?”

Hô hấp của Bàn Suất nhẹ nhàng quét qua lỗ tai Hoa Kỳ, từng trận ngứa ngứa khiến cậu càng thêm lúng túng, cảm giác này nói như thế nào đây? Có chút giống như đang vụng trộm, nhưng cậu không hề muốn thế này.

“Chớ lộn xộn, tôi chỉ ôm 1 lúc thôi, không làm gì khác cả.” Bàn Suất ôm chặt lấy Hoa Kỳ, cả đôi người cũng gác lên thân cậu.

Trong nháy mắt, Hoa Kỳ lại cảm nhận được lông chân hằn cọ lên da cậu, nhịp tim bỗng đập liên hồi như trống trận.

“Đứng có ép tôi.” Hoa Kỳ cự tuyệt, nhỏ giọng nói: “Mau ngủ đi, ngày mai tôi còn phải đi làm đấy.”

Bàn Suất say rượu mới tỉnh, thở ra vẫn đầy mùi rượu, bờ môi của hắn dán rất gần rất gần, trong phòng có ánh sáng mờ mờ, mắt hắn hơi nhắm lại, nhỏ giọng nói: “Anh chỉ ôm một lúc thôi, không làm gì hết.” Bàn Suất điều chỉnh tư thế, ôm chặt lấy Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ không thể nào hình dung cảm giác trong lòng là gì, cái từ “anh” này, đây là lần đầu tiên cậu nghe thấy Bàn Suất xưng hô như vậy. Bàn Suất nhẹ nhàng xưng hô như thế khiến Hoa Kỳ không thể nào kháng cự được, liền dứt khoát để mặc hắn ôm cậu như vậy.

Bàn Suất thấy Hoa Kỳ không giãy dụa nữa, hai mắt cậu nhắm lại, dường như đang giả vờ ngủ thiếp đi nhưng vẫn không thể nào giả vờ cho giống được. Tay của Bàn Suất khoác lên người Hoa Kỳ, tiếng tim đập cuồng loạn trong bóng đêm vô hình vạch trần vẻ nguy trang của Hoa Kỳ.

“Tim đập nhanh như vậy?” Bàn Suất giọng nói có chút cười cợt, nhỏ giọng thì thầm.

Hoa Kỳ không dám mở mắt, khẽ ừ một tiếng rồi im bặt.

“Sợ tôi sẽ cưỡng bức cậu sao?”

Hoa Kỳ cả kinh, cặp mắt bỗng bừng mở thật to: “Rốt cuộc là anh có định ngủ hay không? Chẳng phải anh đã kết hôn rồi sao? Mà anh nói anh không có hứng thú với nam giới mà.”

Ngón tay Bàn Suất nhẹ nhàng lướt trên cánh tay Hoa Kỳ, mỉm cười nói: “Cậu nhìn tôi giống người đã kết hôn rồi sao? Cậu tưởng ai cũng giống cậu chắc? Trang Hào không còn đồng nào trong người mà cậu vẫn nguyện ý đi theo anh ta.”

Hoa Kỳ sửng sốt: “Chưa kết hôn sao?”

Bàn Suất uất ức gật đầu một cái: “Chưa, không tiền thì chẳng lấy được vợ...” Bàn Suất đột nhiên ngẩng đầu lên, tiếp tục xem Hoa Kỳ là gối đầu, nằm trên ngực cậu nói: “Nhiều khi tôi thấy rất hối hận, vì sao lúc đầu mình không cố gắng học hành, nếu chăm chỉ, bây giờ chắc tôi đang thi đại học, trở thành một sinh

viên, kiếm việc làm một tháng cũng được mấy ngàn, nói không chừng lúc ấy cuộc đời tôi có thể yên bình rồi.”

“Chưa đến đường cùng thì chưa buông tay, anh đừng suy nghĩ quá nhiều.” Hoa Kỳ an ủi hẳn: “Tôi có thể tâm sự với anh những chuyện chất chứa ở trong lòng được không?”

Bàng Suất rất là vui mừng: “Tôi cầu còn không được nữa là.”

Hoa Kỳ do dự một lát, chưa kịp mở miệng, Bàng Suất đột nhiên để cánh tay ở dưới đầu cậu, cười nói: “Nói đi.”

Hoa Kỳ bất đắc dĩ, nói: “Có lúc tôi rất muốn nói với Trang Hào rằng, đừng mãi mê kiếm tiền, nếu như anh ấy yêu tôi, hãy cùng tôi dọn về nhà, làm gì cũng được, không đến mức chết đói.” Hoa Kỳ dừng một chút, tiếp tục nói: “Nhưng không được, mỗi lần nhìn thấy anh ấy cố sống cố chết kiếm tiền, tôi lại không dám nói với anh ấy.”

“Sợ cái gì? Sao không nói đi, Biết đâu sau khi nghe cậu nói, anh ta thật sự ngoan ngoãn theo cậu về nhà, không bao giờ liều mạng kiếm tiền nữa, nói không chừng cuộc sống gia đình sẽ yên ổn hơn bây giờ.” trong lòng Bàng Suất cảm thấy hơi chua xót.

Hoa Kỳ thở dài nói: “Tôi không dám, sợ anh ấy không chịu.”

Bàng Suất chép chép miệng: “Vậy thì tôi chịu rồi, nếu như đổi lại là tôi, cậu chẳng cần nói tôi cũng dọn về nhà với cậu, sống một cuộc sống cả đời yên bình.”

Hoa Kỳ cười: “Thôi đi, anh tay chân vụng về như vậy, có ngày tôi phải chết đói.”

“!@#%\$@, tôi đang nói thật, ông đây đã từng sống những ngày như vậy rồi.” Bàng Suất không cam lòng nói: “Nhà tôi thật ra cũng nghèo, ở thì ở tầng trệt, trên tường còn có những vết nứt hở, cứ đến mùa đông, gió lùa vào, lạnh thấu cả xương.”

Hoa Kỳ tràn đầy cảm xúc nói: “Lúc còn nhỏ nhà tôi cũng như vậy, tường xi măng lâu ngày sẽ bị nứt ra.”

“Còn nữa, lúc đói nhà tôi chỉ có thể ăn ải trắng với khoai lang thô, khi nào dư ít tiền, muốn đổi vị cũng chỉ dám mua cà mà ăn, món mặn thì chẳng bao giờ có cả.” Bàng Suất càng nói càng đáng thương.

Hoa Kỳ cảm động lây như cũ, nói: “Tôi cũng thế, có lúc phải sang nhà bà ngoại bắt châu chấu mà ăn, nướng lên coi như thịt mà ăn.”

Bàng Suất chép miệng: “Con mẹ nó chứ, tôi kể thương tâm như vậy, cậu không biết an ủi tôi một tí à?”

Hoa Kỳ chau mày: “Mấu chốt là tôi cũng đã từng trải qua, tôi an ủi anh, ai an ủi tôi đây?”

“Tôi sẽ an ủi cậu.” Bàng Suất khề cựa, ngồi dậy, mắt quét qua phía Trang Hào đang nằm, nhỏ giọng nói: “Anh đây sẽ an ủi cậu một chút.”

Hoa Kỳ cả kinh, suýt nữa hét to.

Bàng Suất vội vàng đưa tay bịt chặt miệng Hoa Kỳ, cười nói: “Cậu bây giờ mà kêu lên chắc chắn sẽ đánh thức Trang Hào đấy, ngộ nhờ anh ta tỉnh lại hiểu lầm chúng ta, đến lúc đó tôi không chịu trách nhiệm đâu.”

Hoa Kỳ mở to hai mắt, Bàng Suất lúc này mới buông lỏng tay ra.

Hoa Kỳ há to thở hổn hển, dần dần bình ổn lại, nói: “Anh làm tôi sợ muốn chết.”

Bàng Suất nửa quỳ ở trên chần, hạ thấp giọng nói: “Yên tâm đi, tôi thật sự không có hứng thú với nam giới.” Nói xong, Bàng Suất từ từ bò qua, không đợi Hoa Kỳ phản ứng lại đã nằm đè lên người cậu.

Hoa Kỳ lơ mơ nhớ lại lúc đầu khi làm ở nhà tắm Ngũ Hành bị Bàng Suất đè ở dưới thân, cũng vì vậy mà Trang Hào đã cãi nhau âm ỉ với cậu.

Bàng Suất cao gần bằng Trang Hào, thể trọng cũng tương tự, trước kia đẩy được hẳn, nhưng trong hoàn cảnh này thì đừng mơ tưởng.

“Đại ca, tôi xin anh, mau xuống đi được không?” Hoa Kỳ cầu khẩn nói.

Bàng Suất cười ha hả lắc đầu một cái: “Không được, tôi thấy nằm ở trên người cậu rất thoải mái, không khác gì con gái cả.”

“Đừng nói nhảm nữa, mau xuống đi.” Hoa Kỳ có chút nóng nảy.

Bàng Suất nhú mày nói: “Đừng có nói, tí nữa Trang Hào sẽ tỉnh thật đấy.”

Hoa Kỳ vội vàng nghiêng đầu liếc mắt nhìn Trang Hào, anh vẫn như cũ đưa lưng về phía bọn họ không nhúc nhích.

Hoa Kỳ thở phào nhẹ nhõm, cảnh cáo Bàng Suất nói: “Đại ca, bây giờ là mấy giờ rồi, anh không cần ngủ nhưng tôi cần, ngày mai tôi phải đi làm.”

Bàng Suất không thèm để ý lời cậu, cúi đầu nhìn Hoa Kỳ, nụ cười trên mặt dần dần tắt.

Hoa Kỳ bị Bàng Suất nhìn như vậy có chút run sợ trong lòng, cậu đang tính toán làm thế nào để có thể đẩy được Bàng Suất ra, đột nhiên cảm giác bên dưới bỗng dưng có thứ gì đó cứng cứng chọc vào người cậu, nóng nóng.

“Hoa tiểu cậu, tôi cứng rồi.” Bàng Suất thành linh nói ra câu ấy.

Hoa Kỳ lúng túng nói: “Cứng thì đi vào nhà vệ sinh mà giải quyết đi.”

Bàng Suất dẩu môi lên nói: “Cậu có giúp tôi không?”

“Chuyện như vậy tôi không thể giúp gì được.” Hoa Kỳ từ chối thẳng thừng.

“!@#%\$#@, cậu thật sự cho rằng tôi cần cậu giúp chặc?” Bàng Suất xuống khỏi người Hoa Kỳ, lúc đứng dậy liền hỏi “Nhà vệ sinh ở đâu vậy?”

Hoa Kỳ suy nghĩ một chút nói: “WC là dùng chung, hay đi đến chỗ hồ tắm ấy, nơi đó không có người.”

Bàng Suất đen mặt: “Đi như thế nào?”

“Ra cửa đi thẳng, gần chỗ ngã ba.”

Bàng Suất mặc quần áo, mở cửa, đi tạm đôi giày ra ngoài.

Bàng Suất vừa ra đến cửa, Hoa Kỳ len lén nhìn hắn một cái, phía dưới quần nhệ đệ của hắn đã chống lều rồi, cái đó thật sự hùng vĩ.

Không có Bàng Suất quấy rầy nữa, Hoa Kỳ làm thế nào cũng không ngủ được, rất tỉnh táo.

Hoa Kỳ bất đắc dĩ lật người, nằm ở phía sau lưng Trang Hào, đôi mắt mở to nhìn chằm chằm vào trần nhà, dù là trong đầu hay trong tim, đều cảm thấy trống rỗng mờ mịt.

Hơn 10 sau, trong hành lang truyền đến tiếng bước chân, không lâu sau Bàng Suất vào phòng, ngoài miệng ngâm điều thuốc nói: “Phòng vệ sinh ở đây thật rách nát.”

“Hết cách rồi, không có tiền thì chỉ ở đây được thôi.” Hoa Kỳ trả lời lại.

Bàng Suất bĩu môi: “Được rồi, sắp sáng đến nơi rồi, tôi về trước đây, chờ Trang Hào tỉnh thì chuyển lời lại giúp tôi.”

Hoa Kỳ ngồi dậy: “Không ở lại à?”

Bàng Suất cười nói: “Ở lại làm gì?”

Hoa Kỳ khó nén lúng túng: “Vậy định đi đâu?”

“Đi bệnh viện.” Bàng Suất đứng ở cửa chỉnh lại quần áo, cài khuy cẩn thận, cho áo vào trong quần, thắt dây lưng đang hoảng: “Tôi đi đây.”

Bàng Suất xoay người đi ra ngoài, Hoa Kỳ vội vàng đi theo: “Cái đó.....” Hoa Kỳ không biết mình nên nói cái gì, tóm lại trong lòng cảm giác không yên chút nào.

Bàng Suất đứng ở hành lang, quay người lại cười nói: “Sao vậy?”

Hoa Kỳ cố nặn ra vẻ tươi cười: “Đi đường nhớ cẩn thận.”

Bàng Suất cong miệng lên, cố ý làm bộ như uất ức nói: “Cậu lưu luyến không bỏ được à? Nói thế nào trước kia tôi cũng đối xử với cậu không tồi đâu.”

“Thật ra thì...” Hoa Kỳ ngắc ngứ không biết mở miệng thế nào, do dự trong nháy mắt, Bàng Suất đột nhiên đi tới, đưa tay chợt ôm Hoa Kỳ vào trong ngực, tiến tới bên tai cậu thì thầm nói: “Mau về đi, có thể gặp nhau đã coi như có duyên rồi.” Bàng Suất càng siết chặt tay, tiếp đó lại nói: “Mới vừa rồi tôi muốn tuốt trước mặt cậu kia, nhưng chẳng có ý nghĩa gì.” Nói xong, Bàng Suất lại buông Hoa Kỳ ra, không quay đầu lại mà đi về phía cầu thang.

Hoa Kỳ nhìn chăm chú vào bóng lưng của hắn cho đến khúc ngoặt đi xuống lầu.

Hoa Kỳ vội vàng chạy đến trên ban công nhìn, lúc thấy hắn thì thuận tay ném một chai nước khoáng xuống dưới.

Bàng Suất nghe được âm thanh lúc này mới quay đầu lại.

Hoa Kỳ hướng hắn phát phát tay, dùng âm thanh không lớn không nhỏ nói: “Chờ chúng tôi trở về sẽ tìm anh uống rượu tiếp ha.”

Bàng Suất ngược đầu, khẽ mỉm cười.

84. Chương 84: Người Vợ Tốt.

Trời mới vừa tờ mờ sáng Bàng Suất đã vội đi, ở lối ra phía nam gọi một chiếc xe taxi.

Hoa Kỳ vẫn nhìn chăm chăm cho đến khi hắn đi, mãi một lúc sau, khi trở về phòng Trang Hào vẫn ngủ say như cũ. Không biết vì sao, Hoa Kỳ đột nhiên có cảm giác cô độc, cậu có chút sợ, vội vàng cởi giày nằm ngay sau lưng Trang Hào, đưa tay nhẹ nhàng ôm hông anh.

“Anh, không ngờ hắn lại có thể ung dung đi như vậy.” Hoa Kỳ nho nhỏ nói thầm.

Đột nhiên, một đôi bàn tay nắm lấy tay cậu, trên bàn tay truyền tới cảm giác rõ ràng khiến Hoa Kỳ kinh sợ “Anh tỉnh rồi à?”

Trang Hào không xoay người lại, vẫn nắm tay cậu: “Ừ.”

“Lúc nào thế?” Hoa Kỳ chột dạ nói.

Trang Hào nhẹ nhàng hô hấp: “Vừa này, có chút khát.”

Hoa Kỳ thở phào nhẹ nhõm: “Vậy để em đi rót nước cho anh.”

“Không cần.” Trang Hào chợt lật người, ôm Hoa Kỳ lên hôn, đầu lưỡi của anh ra sức quét, hút ở trong miệng Hoa Kỳ, thậm chí khiến cho Hoa Kỳ cảm thấy đau đớn.

Sau khi hôn môi kịch liệt kết thúc, Trang Hào buông lỏng Hoa Kỳ ra, thở hổn hển nói: “Lúc này hết khát rồi.”

Hoa Kỳ liếm môi một cái, cười nói: “Cái này không phải là khát, mà là muốn phải không?”

Trang Hào hất mặt, mỉm cười nhìn chăm chăm Hoa Kỳ nói: “Không có, chỉ đơn thuần muốn hôn em thôi.”

Hoa Kỳ tựa đầu trong ngực Trang Hào có chút lúng túng, có chút thẹn thùng nói: “Trước kia muốn anh hôn anh đều không thích mà.”

“Trước khác nay khác.” Trang Hào lật người cùng Hoa Kỳ mặt đối mặt, chớp mũi chạm chớp mũi nói: “Yên tâm đi, anh đi đâu em sẽ đi đó, không phải em muốn quán anh cả đời sao?”

Hoa Kỳ vô cùng cảm động hít mũi một cái: “Không sai, anh đi đâu em theo đó.”

Trang Hào cười hì hì, không đáp lời ngược lại hỏi “Bàng Suất đi khi nào vậy?”

“Chỉ vừa mới đi thôi.” Không biết tại sao, Trang Hào nhắc tới Bàng Suất khiến Hoa Kỳ có chút khấn trương trong lòng.

Trang Hào ừ một tiếng: “Mau đứng lên đi, còn phải đi làm nữa.” Trang Hào lật người ngồi dậy, vắn eo bẻ cổ nói: “Uống tí rượu cảm thấy thoải mái thật, đã lâu rồi không được ngủ ngon như thế.”

Hoa Kỳ từ một bên cầm lấy quần áo Trang Hào, đưa tới cười nói: “Chỉ tại trong lòng anh có chuyện thôi, không muốn nói với em, đúng lúc lại gặp Bàng Suất, uống có tí rượu, chút chuyện này có tính là gì đâu.”

Trang Hào đầu tiên là ngẩn ra, sau đó liền bình thường trở lại, mặt mỉm cười nói: “Dạo này có nhàn lực ghê.”

Hoa Kỳ liền nhe răng: “Tại anh giấu kỹ quá thôi? Cứ nói ra đi, em có phải người ngoài đâu, trên lý thuyết có thể coi em là vợ anh được rồi đấy.”

Trang Hào bĩu môi, giơ tay lên ôm gương mặt của Hoa Kỳ nói: “Nếu em là vợ anh thì đừng hỏi gì cả, đàn ông sẽ tự giải quyết chuyện của mình, trong lòng hiểu là được rồi.”

“Trong lòng hiểu chẳng có tác dụng gì cả, có gì thì phải biết chia sẻ để tìm ra cách giải quyết, hiểu không?” Hoa Kỳ cổ ra vẻ giận dữ nói.

Trang Hào mím môi một cái: “Được rồi, anh tự giải quyết được, nếu như lần này anh không thành công, anh sẽ theo em về nhà sống một cuộc sống yên bình, được chưa.”

Trong lòng Hoa Kỳ cả kinh, dự cảm xấu xông lên đầu.

“Sao vậy?” Trang Hào nhận thấy được Hoa Kỳ có gì đó hơi lạ.

Hoa Kỳ vội vàng che giấu nói: “Không có chuyện gì không có chuyện gì, em sẽ nhớ những gì anh nói hôm nay, nếu như anh mà quên, em sẽ chạy luôn đấy.”

Trang Hào gật đầu một cái: “Nhớ rồi mà.” Trang Hào đứng dậy mặc quần áo, cầm đồ rửa mặt đi ra chỗ phòng tắm.

Hoa Kỳ nhìn anh rời đi, âm thầm suy nghĩ.

Cậu không biết lời vừa rồi có phải là Trang Hào thuận miệng nói hay không, hay là, khi đó anh vốn không ngủ, đã tỉnh rồi nhưng lại yên lặng theo dõi chuyện xảy ra.

Hoa Kỳ không phải chột dạ, mà là có chút tự hào, nguyên nhân tự hào là vừa rồi Trang Hào chủ động ôm cậu, hôn cậu, nếu như Trang Hào thật sự không có ngủ, như vậy lời cậu nói anh đều nghe thấy, một ý nghĩ trong lòng cậu lại có thể tác động được Trang Hào.

Không lâu sau, Trang Hào rửa mặt trở lại, lúc này đã bảy rưỡi, cách giờ làm việc của Trang Hào hơn bốn mươi phút, Trang Hào định mang Hoa Kỳ đi xuống lầu ăn điểm tâm, kết quả hai người vừa mới chuẩn bị ra cửa liền nghe thấy một hồi bước chân dồn dập đi tới.

“Dậy rồi à?” Bàng Suất đứng ở cửa, trong tay giơ lên hai túi bánh bao, cợt nhả nói: “Tôi còn tưởng hai người không định dậy cơ đấy.”

Hoa Kỳ trợn to mắt nhìn hấn, kinh ngạc không thôi. Về mặt Hoa Kỳ và cả Trang Hào đều giống nhau nhìn chằm chằm Bàng Suất đang đứng ở cửa.

“Nhìn gì thế?” Bàng Suất cởi giày ở cửa, vào nhà đặt bánh bao trên bệ cửa sổ: “Tôi định đi, mới vừa rồi thuê xe đến bệnh viện, ngồi đợi lâu lắm, bệnh viện lại đông như kiến, chen không nổi, đi nhà nghỉ thì không đủ tiền, chẳng biết làm sao cả!” Bàng Suất vừa nói vừa cười: “Không bằng đến nhà hai người ở nhờ, mặc dù trước kia chúng ta thật không hòa hảo, nhưng bây giờ không như thế nữa, cũng coi như là anh em đi?”

Trang Hào ho khan mấy tiếng: “ĐM, ở mấy ngày à?”

Bàng Suất ngửa đầu suy nghĩ một lát: “Nói thế nào cũng phải ở hơn hai tuần? Chờ mẹ tôi bình phục liền trực tiếp về nhà.” Bàng Suất vỗ ngực nói: “Thế này đi, kể từ bây giờ một ngày ba bữa tôi bao, sao nào?”

“Thôi đi” Trang Hào cười nói: “Số tiền kia giữ lại mà dùng, hai người chúng tôi thêm cậu nữa cũng không đáng là bao.”

Bàng Suất vung tay lên: “Đừng nói thế, anh đây dù nghèo nhưng vẫn có đủ tiền, đừng kì kèo nữa, cứ như vậy đi.” Bàng Suất quan sát Trang Hào: “Chưa đi làm à?”

Trang Hào gật đầu một cái: “Sắp đến giờ rồi, Hoa Kỳ buổi chiều mới đi làm, cậu cùng em ấy ở nhà đi.”

Bàng Suất nghe xong lời này liền cười: “Trang Hào, anh để vợ của anh ở nhà một mình với tôi, không sợ bọn tôi xảy ra chuyện gì à?”

Trang Hào cười nhạo nói: “Điểm này tôi yên tâm, Hoa tiểu cẩu không có hứng thú với cậu.”

Bàng Suất khinh thường trề môi: “Đó là ông đây không có hứng thú với nam, nếu là có hứng thú, Hoa Kỳ đã sớm bỏ chạy với tôi rồi.”

Trang Hào không vội, ngược lại mỉm cười: “Tự tin là chuyện tốt, quá tự tin là tự đại, dễ không có được còn bị mất, biết không?”

“Ha..... còn bày đặt dùng thành ngữ, anh và tôi đều chỉ tốt nghiệp cấp hai thôi, giả bộ làm người có văn hoá cái gì.” Bàng Suất nháy mắt với Hoa Kỳ.

“Không có thời gian cùng cậu kéo cái rầm, đi đây.” Trang Hào ở cửa ra vào mang giày, không đợi ra cửa, Bàng Suất đã la hét nói: “Tôi mua bánh bao, anh ột chút mặt mũi ăn đã rồi đi.”

Trang Hào liếc nhìn đồng bánh bao trên bệ cửa sổ, quay sang nói với Hoa Kỳ: “Vợ à, anh mang theo túi bánh bao này, vừa đi vừa ăn luôn.”

Một tiếng “vợ” này nhất thời khiến Hoa Kỳ nở hoa trong lòng, nhiệt tình đi lấy túi bánh bao, vội đưa cho anh: “Trên đường nhớ mua thêm một ly sữa đậu nành uống nhé, ăn không dễ bị ghen lắm.”

Trang Hào đưa tay xoa đầu Hoa Kỳ: “Biết rồi, tối anh sẽ mang thức ăn ngon về cho em.”

“Được rồi.”

“Anh đi đây.” Trang Hào ngoài miệng nói như vậy nhưng lại không chịu đi ngay, đưa mặt ra: “Đến đây đi, như cũ.”

Hoa Kỳ ngớ ngẩn, hiểu ý Trang Hào liền cong môi hôn một cái lên mặt anh.

Chợt một tiếng, Trang Hào mặt mày hớn hở nói: “Vợ ngoan.”

Hoa Kỳ híp mắt cười khúc khích, đưa mắt nhìn Trang Hào ra khỏi nhà.

“Tôi nói này Hoa Kỳ, hai người các cậu bình thường cũng như thế sao?” Bàng Suất ngồi ở trong nhà, cà lơ phất phơ ngâm lấy điều thuốc, trong miệng trong mắt tràn đầy ý khinh thường cùng ghen tỵ, trong lòng lại có một ngọn lửa thiêu đốt hẩn.

Hoa Kỳ xoay người, nhe răng cười: “Cũng may, không thường xuyên lắm.”

“Cắt” Bàng Suất kéo cái gối ra sau lưng: “Buổi chiều cậu mới đi làm à?”

“Ừ, sao vậy?”

Bàng Suất du côn cười nói: “Anh đây mấy ngày rồi cũng chưa tắm, một lát giúp anh chà sát được không?”

Hoa Kỳ không có lý do từ chối, chỉ nghĩ coi Bàng Suất như khách hàng bình thường là được, thuận thể đồng ý.

“Oáp...” Bàng Suất ngáp một cái: “Ngày hôm qua mãi giằng co với cậu nên bây giờ thấy mệt rồi, thôi anh ngủ thêm một lát đây.”

“Vậy anh ngủ đi, tôi đi giặt quần áo.” Hoa Kỳ vào nhà đem vớ cùng quần lót tối ngày hôm qua Trang Hào cởi ra bỏ vào chậu, lúc đi ra ngoài, Bàng Suất đột nhiên nói: “Mang vớ của anh đi giặt luôn được không?”

Hoa Kỳ liếc nhìn cặp vớ màu đen trên chân Bàng Suất, do dự một lát nói: “Vậy anh cởi ra đi.”

Bàng Suất cười đùa nói: “Không trách được Trang Hào lại nguyện ý cùng cậu làm.” Bàng Suất cởi tất ra, ném cái vào toilet: “Đi mấy ngày, hơi thối tí.” (Snoo: qeeeeeeeeee)

Hoa Kỳ chán ghét bầu môi: “Không thể làm không công được, phải tính tiền.”

“Được, anh đây kí sổ trước.”

“Một đôi 20.” Hoa Kỳ ném vớ của Bàng Suất vào trong chậu.

“Ở ngoài quán giặt nào có đất như thế.” Bàng Suất nằm ở trên chần, lắc chân nói: “Nói thật, tôi bắt đầu có chút hâm mộ cuộc sống của hai người rồi đấy.”

Hoa Kỳ thấy Bàng Suất nhìn mình chằm chằm, ánh mắt thiết tha, cả người run lên, vội vàng chạy ra khỏi nhà.

Hoa Kỳ không biết mình đang sợ cái gì, một đường chạy thẳng vào phòng tắm, vừa vào cửa, Cao Quân đột nhiên cởi truồng vọt ra, cả người ướt nhèm nhẹp, nói: “Hoa Kỳ, mới vừa rồi có anh trai nào đến nhà cậu đúng không?”

“À? A..... Ừ?” Hoa Kỳ mơ hồ nói.

“Tên kia thật là đẹp trai, cậu và hắn có quan hệ gì à?”

Hoa Kỳ bất đắc dĩ liếc mắt: “Đại ca, đó là đối tác cũ của Trang Hào, người ta là thẳng, anh nhớ kĩ cho, cẩn thận lại bị đánh đấy.”

Cao Quân quệt miệng: “Tôi đây chỉ hỏi một chút thôi, làm gì mà ki bo thế.”

“Vậy thì tốt, anh đừng có ý xấu, cũng đừng bảo tôi không cảnh cáo anh trước, tính khí người này còn hung hãn hơn Trang Hào đấy.” Hoa Kỳ bưng chậu vào phòng tắm, mở vòi nước rồi đứng ngây ngốc ở đấy, nhìn chằm chằm nước chảy, suy nghĩ miên man.

“Ai..... Hoa Kỳ.” Cao Quân nhỏ giọng kêu Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ sững sờ, quay đầu sang hỏi: “Sao vậy?”

Cao Quân nhìn chăm chú vào cửa, quệt mồ hôi bảo Hoa Kỳ đi xem.

Hoa Kỳ hiểu ý, quay đầu nhìn về phía cửa.

85. Chương 85: Em Là Vợ Anh Hay Là Hắn?

Bàng Suất từ lúc chăm sóc mẹ ở bệnh viện đến nay, hắn chưa được tắm rửa đàng hoàng. Mỗi ngày tỉnh dậy chỉ đứng bên vòi nước của bệnh viện rửa mặt xúc miệng, may nhờ tóc ngắn nếu không lúc này cũng có thể chiên trứng rồi. Lúc này Bàng Suất đứng ở cửa phòng tắm, trên người mặc mỗi cái quần cộc màu xanh lá cây, miệng ngậm nửa liều thuốc tàn, cà lơ phất phơ vuốt ve cái bụng của mình.

Hoa Kỳ không cần quay đầu cũng đã đoán ra hắn ở đằng sau, nhưng thật không thể ngờ được rằng hắn lại mặc ít như thế, thật xem nơi này là nhà của mình. Chỗ này không phải chỉ có đàn ông, còn có mấy cô bác lớn tuổi nữa, nếu bị mọi người nhìn thấy, chắc hù người ta mất.

Hoa Kỳ bĩu môi, không thèm để ý đến hắn nữa, quay đầu tiếp tục giặt quần áo.

“Ai nha.....” Bàng Suất thấy Hoa Kỳ không thèm chú ý tới mình, đành giả bộ bàng quang trước mọi vật đi thẳng vào phòng tắm, vịn eo bẻ cổ nói: “Rất lâu rồi tôi không được tắm, chỗ này của hai người thu tiền nước có đất không?”

Hoa Kỳ hừ một tiếng: “Không tự biết quan sát à?”

“Không nói làm sao mà biết được? Nếu chẳng may ở đây thu cả phí tắm giặt thì sao?” Bàn Suất cười đùa trêu cậu.

“Không mất tiền đâu.” Cao Quân đột nhiên chen lời, nhìn về phía Bàn Suất nói: “Ở đây tắm không mất tiền đâu, chỉ cần là hộ gia đình ở nơi này được, tiền nước được tính theo bình quân đầu người, mỗi người một tháng chỉ mất 10 tệ thôi.”

Bàn Suất quét qua Cao Quân một cái: “Tiện nhỉ.”

“Không có gì.” Cao Quân mặt mày hớn hở, nhường lại phòng tắm, đứng nói: “Tôi tắm xong rồi, anh đi vào tắm đi.”

Bàn Suất không buồn nhìn hắn, nói: “Cảm ơn.”

“Đừng khách khí, tôi với Hoa Kỳ là hàng xóm cũng là bạn tốt của nhau, bạn cậu ấy cũng là bạn tôi mà.” Cao Quân nhường chỗ, cầm khăn lông đứng sát người hắn.

Bàn Suất lễ phép cười cười, khom lưng cởi chiếc quần cộc xanh lá cây ra, tiện tay ném sang một bên, rơi trúng trên hệ thống ống sưởi, sau đó đứng đối diện Cao Quân đang tóc tai ướt nhẹp. Bàn Suất thoải mái hừ một tiếng, nói: “Hoa tiểu cầu, mau đến chà xát cho tôi đi.”

“Chờ tí.” Hoa Kỳ cúi đầu, hết sức chuyên chú giặt nốt 2 cặp vớ trong chậu, trong đó có một đôi màu xám tro của Bàn Suất. Không thể không nói, đúng là mấy ngày không thay, mùi thật là kinh chết khiếp đi được.

Bàn Suất len lén liếc nhìn Hoa Kỳ không nói gì, trong đầu buồn bực xoa xoa thân thể.

Cao Quân ở một bên nhìn chung quanh, vội vàng nói tiếp: “Cái đó..... Hoa Kỳ giặt quần áo vẫn chưa xong, hay là để tôi chà xát thay cậu ấy được không? Tôi cũng từng học qua tắm kì rồi.”

Trong nháy mắt sắc mặt Bàn Suất chợt lạnh lẽo, không để hắn kịp mở miệng, Hoa Kỳ liền vội nói: “Được rồi, anh không phục vụ nổi anh ta đâu, nhiều chuyện lắm.”

Nghe cậu nói như thế, Bàn Suất cười, lộ hàm răng trắng nõn nói: “Cảm ơn người anh em, tôi đây yêu cầu khắt khe lắm, chỉ có Hoa tiểu cầu là chịu được thôi.”

Cao Quân không phải người ngu, cũng không phải người mù, Bàn Suất chẳng qua không để hắn giúp thôi, nếu không phải Hoa Kỳ bồi thêm câu vừa rồi, nói không chừng sẽ xảy ra chuyện cũng nên, tự đứng rảnh rỗi đi kiếm chuyện làm gì.

Cao Quân lúng túng cười: “Vây được, hai người cứ tiếp tục đi, tôi về trước đây.” Cao Quân không lau khô thân thể đã mặc ngay quần áo vào, bưng chậu bước nhanh rời khỏi phòng tắm.

Cao Quân vừa đi, Bàn Suất đã nói: “!@#%\$#@, người này ai vậy? Lần đầu gặp mà đã muốn tắm kì cho người khác rồi?” Bàn Suất nghiêng đầu nhìn Hoa Kỳ, còn nói: “Tên này không phải biến thái đấy chứ?”

Hoa Kỳ nhú nhú mày, buông đôi vớ đang giặt trong tay ra, nói: “Đúng vậy, cũng là một người thích đàn ông, biến thái chính hiệu.”

“Ai nha..... giận rồi sao?” Bàn Suất cợt nhả nói: “Tôi chỉ thuận miệng nói, không có ý nói cậu là biến thái, tôi đâu có ám chỉ cậu đâu?”

Hoa Kỳ hất mặt, nhe răng cười cứng ngắc: “Hê hê.”

Bàn Suất liếc mắt đưa tình nói: “Hê con ..., răng vàng khè mà còn khoe.”

“Giặt gân chưa, Trùng Hào cũng nói thế với tôi.” Hoa Kỳ giặt sạch đôi vớ của Bàn Suất để trên ghế, ghét bỏ nói: “Ngược lại là anh, rốt cuộc đi vớ bao lâu vậy? Thúi chết đi được.”

“Có ba bốn ngày chứ mấy. Dù sao từ lúc đến đây tôi vẫn cứ đi đôi đấy, chắc đi mấy hôm nữa là có thể vứt luôn được rồi.” Bàn Suất tự giễu nói.

Hoa Kỳ không để ý lời hắn, đem chậu nước giặt vừa rồi đổ đi.

“Giặt xong chưa vậy?”

“Rồi.”

“Vay mau tắm kì cho tôi nhanh lên, trên người tôi ngứa sắp điên lên rồi.” Bàng Suất vừa nói còn ra vẻ gãi gãi, mà phía dưới cái kia cũng theo động tác mà lắc lư hai cái.

Hoa Kỳ dĩ nhiên là nhìn thấy, nhưng cũng giả vờ như không có gì xảy ra, nói: “Tắm qua một lát, nếu không ghét không bỏ ra được, để tôi về phòng lấy khăn tắm.”

“Vay đi nhanh lên đi, ngộ nhờ tên biến thái vừa rồi quay lại tìm tôi thì sao?” Bàng Suất cố ý che tay trước ngực, làm ra vẻ sợ sệt nói.

Hoa Kỳ hiểu ý, gật đầu nói: “Không sai, tôi thấy vị bằng hữu ấy rất coi trọng anh đấy.” Nói xong, Hoa Kỳ chạy thật nhanh ra khỏi phòng tắm, chỉ nghe sau lưng, từ trong phòng tắm truyền đến tiếng Bàng Suất đang chửi rủa: “!@#%\$@, Hoa tiểu cậu cứ chờ đấy cho tôi.”

Bàng Suất mặc dù hết thời nhưng vẫn là hần lúc trước. Dù quần áo trên người bẩn thế nào nhưng người nhìn vẫn sạch sẽ như cũ, một tí bẩn cũng không có. Hoa Kỳ chà xát cho hần trong 20 , từ đằng trước ra đằng sau, từ cổ đến chân không xót chỗ nào, nhưng mà có một chỗ, Hoa Kỳ lại cố ý tránh. Không phải ngại chà xát chỗ đấy, mà do Bàng Suất từ đầu đã có phản ứng. Theo như lời Bàng Suất nói, nửa tháng không có làm, ghen cực kỳ.

Sau khi tắm kì xong, Hoa Kỳ rời khỏi phòng tắm, để lại Bàng Suất một mình ở bên trong tự mình xử lí.

Bận một hồi đã đến trưa, Hoa Kỳ chỉ sắp xếp lại vài thứ, lại đem đồng bánh bao đã nguội tanh nguội ngắt trên bệ cửa sổ xuống, trước khi đi còn để lại chìa khóa phòng cho Bàng Suất.

Hoa Kỳ làm việc ở hồ tắm này đã hơn 20 ngày, cố gắng chờ đến ngày được phát lương. Ông chủ nơi này cũng không đến nỗi nào, đối với cậu khá tốt, nhưng mà, chủ yếu là do cái miệng cậu ngọt như kẹo, lại nói chuyện tương đối hợp với ông chủ, khiến ông chủ sướng đến nỗi không phân biệt nổi phương hướng, thỉnh thoảng còn khích lệ đôi câu. Hoa Kỳ có tâm tính rất tốt, nhìn thôi cũng khiến người ta vui rồi.

Mà hôm nay, ông chủ còn gior con cá chép hơn ba cân mới được tặng cho Hoa Kỳ xem, nói là do cháu mình câu được đem biếu, nhiều quá ăn không hết, nên cho Hoa Kỳ đem về nhà ăn.

Hoa Kỳ từ chối mấy lần, không thể nào cưỡng lại được nên đành cầm về.

Sau khi tan việc, Hoa Kỳ xách cá về, trên đường lại thuận tiện đi qua chợ, mua chút gia vị rồi đi về nhà.

“Hoa Kỳ.....”

Hoa Kỳ vừa mới chuẩn bị lên lầu, Cao Quân liền chạy tới, lôi kéo cánh tay của Hoa Kỳ nói: “Cậu vừa mới về à?”

Hoa Kỳ buồn bực nói: “Ừ, sao vậy?”

“Ai nha, nhà cậu có chuyện, nửa giờ trước, sau khi cậu đi, tôi đang ngủ đột nhiên bị ồn tỉnh, tôi vội vàng ra cửa nhìn lên thì đột nhiên thấy 2 ông tướng nhà cậu đang đánh nhau, tên kia cũng ghê thật đấy.” Cao Quân càng nói càng hăng.

Trong lòng Hoa Kỳ cả kinh: “Thật không? Để tôi lên xem thế nào.”

“Thật, mau chạy nhanh lên đi, hai người ấy chắc đang đánh nhau, cậu thật là có mị lực đấy.” Cao Quân hâm mộ nói.

“Bớt thôi đi.” Hoa Kỳ xách cá chép mang lên lầu.

Hoa Kỳ vọt vào nhà, vừa mới bước vào cửa, Hoa Kỳ liền bị một màn trước mắt dọa sợ ngây người. Trang Hào và Bàng Suất hai người đang ngồi đối diện nhau, mặt đối mặt đánh cờ vây.

“Ai, cậu chơi bẩn.” Trang Hào giận dữ hét.

“Nói nhảm, mau đánh đi.” Bàng Suất cầm một con cờ của Trang Hào lên, nói: “Tôi không khách khí đâu.”

Trang Hào trầm mặt, đang chuẩn bị dạy dỗ Bàng Suất một phen, đúng lúc thấy Hoa Kỳ ở cửa, vẻ mặt vui mừng nói: “Vợ tan việc về nhà rồi à.”

Bàng Suất thuận thế quay đầu, cười nói: “Hoa tiểu cầu tan việc thật sớm đó.”

Hoa Kỳ đứng ở cửa, miệng không thể thốt nên lời, cứng ngắc gương cười.

“Hoa tiểu cầu, cậu về đúng lúc thật đấy, tôi nói này, Trang Hào nhà cậu chơi bắn kinh, chưa gì đã trộm mất quân của tôi, cậu nói có chấp nhận được không?” Bàng Suất ghét bỏ phỉ Trạng Hào một cái.

“Thúi lắm, ông đây trộm quân lúc nào?” Trạng Hào phản bác: “Vợ ơi, Bàng Suất chơi ăn gian, thừa dịp anh không chú ý liền đổi vị trí con cờ.”

Khóe miệng Hoa Kỳ run rẩy, khẽ động mấy cái, vừa cửa cởi giày, vào nhà nói: “Tôi nghe nói hai người đánh nhau?”

“Đâu có.” Bàng Suất cười đùa nói: “Trạng Hào hôm nay tan tầm sớm, về không có việc gì làm nên đánh cờ giết thời gian.”

Hoa Kỳ nửa tin nửa ngờ lại nhìn Trạng Hào.

Trạng Hào chận lại nói: “Không có việc gì làm, nên ngồi chơi trò trẻ con này ý mà.”

Hoa Kỳ cuối cùng cũng tin, trong bụng thở phào nhẹ nhõm.

“Ai, lại còn mua cá nữa à?” Bàng Suất thấy con cá chép to trên tay Hoa Kỳ, liền hỏi.

Hoa Kỳ giơ con cá lên, nói: “Ông chủ cho, không mất tiền.”

“Ông chủ cậu cũng hào phóng phết đấy nhỉ.” Bàng Suất trêu ghẹo nói.

Hoa Kỳ bĩu môi: “Chả hòa phóng cũng có lòng, lúc tôi còn làm ở Ngũ Hành, anh cũng từng cho tôi cái đồng hồ đeo tay còn gì.”

Nhắc tới đồng hồ đeo tay, Trạng Hào lên tiếng: “Ai, sao anh chẳng thấy em đeo bao giờ?”

Hoa Kỳ cười nói: “Cất đi rồi, đợi sau này nếu chẳng may không có tiền thì đem cầm.”

Bàng Suất ở một bên, không vui nói: “Tôi tặng cậu mà cậu dám đem đi cầm?”

Hoa Kỳ nhe răng cười: “Tôi chỉ nói vậy thôi, cũng chưa đến nông nỗi phải làm thế.” Hoa Kỳ đi tới trước lò bếp, đặt con cá ở trên thớt nói: “Trên đường về có ghé qua chợ mua ít thức ăn với tí đồ nhắm, chuẩn bị làm cá, buổi tối ăn mấy món này được không?”

“Được.” Trạng Hào và Bàng Suất cùng lúc trắm miệng một lời nói, sau khi nói xong, hai người liếc nhìn nhau, đều khẽ mỉm cười.

“Vậy được, bây giờ sẽ đi nấu cơm ngay đây.” Hoa Kỳ cởi áo sơ mi ngoài ra, mặc áo sát nách, bắt đầu xử lý đồ ăn.

Lúc này, Bàng Suất đột nhiên nói: “Hoa tiểu cầu, hay làm cá kho tàu đi, hồi nhỏ tôi thích nhất là ăn cá chép kho tàu.”

Hoa Kỳ nghe thế liền quay đầu lại, không đợi cậu mở miệng, Trạng Hào đã nhanh mồm nói: “Kho tàu khó ăn lắm, xốt chua ngọt đi, anh thích ăn xốt chua ngọt.”

“Xốt chua ngọt quá ngọt, ăn nhiều dễ tiểu đường lắm.” Bàng Suất trừng mắt nhìn Trạng Hào, quay đầu nhìn Hoa Kỳ cười đùa nói: “Thôi cứ kho tàu đi.”

“Sao lại kho tàu, phải ăn xốt chua ngọt.” Trạng Hào tức giận nói: “Em là vợ anh hay vợ hần? Nếu là vợ anh thì phải nghe lời anh.”

Hoa Kỳ há miệng, một câu mắc luôn tại cổ họng.

Bàng Suất hừ lạnh một tiếng: “Vào cửa thì chính là khách, hai người phải nhường khách chứ, kho tàu đi.”

Trạng Hào không nhịn được nói: “!@#%\$@, tôi chưa từng gặp người khách nào mặt dày như cậu đâu”.

86. Chương 86: Bốn Người Đàn Ông.

Lúc Trang Hào và Bàn Suất tranh chấp vì cá chép kho tàu hay sốt chua ngọt thì Hoa Kỳ đã ra quyết định, đó là ai cũng không nghe, liền nghe theo chính mình, hấp cá chép.

Từ lúc Hoa Kỳ học được nấu cơm, thật có mấy món làm rất được: hấp cá chép, sườn kho, thịt kho tàu, phổi heo xào lăn, có thể nói là ăn ngon. Theo cha Hoa Kỳ nói, con trai tôi không được cái gì nhưng lại rất biết cách sống qua ngày, sau này cô gái nhà ai theo nó, bảo đảm sẽ hạnh phúc.

Hoa Kỳ nhớ tới lời cha đã từng nói, đứng ở trước bếp len lén cười, vợ thì cười không được rồi, ngược lại đi theo người khác làm con dâu.

Hoa Kỳ làm tổng cộng hai món một canh, nấu thêm nồi cơm. Lúc ăn cơm, Trang Hào và Bàn Suất ai cũng không giúp một tay, hai người cứ vậy ngồi đối mặt nhau, anh xem tôi, tôi nhìn anh mà cười.

Hoa Kỳ hết cách rồi, không thể làm gì khác đi phục vụ hai đại gia bùng cơm thả vào trước mặt hai người.

Lúc ăn cơm, Bàn Suất đề nghị uống một chút, Trang Hào bày tỏ đồng ý.

Góc tường để nửa két bia, mua lúc Giang Hạo và Cao Quân tới trước kia. Hai người một người mở một chai, nốc một lần gần nửa chai.

“Ồ, uống đầy à?”

Ba người trong phòng đồng loạt nhìn về phía cửa sổ, Quách Tĩnh nằm trên bệ cửa sổ cười hì hì nói: “Ồ trên hành lang nhìn thấy còn tưởng rằng mình hoa mắt chứ, Báo ca và Tứ gia có thể ở chung một mái nhà uống bia là điều tôi chưa bao giờ nghĩ tới đâu.”

Trang Hào liếc hần một cái: “!@#%\$#@, thằng nhóc cậu gần đây chạy phát điên rồi đi?”

Quách Tĩnh thở dài, quay người lại đi vài bước vào cửa, bắt đầu nói: “Theo vợ em về nhà mẹ đẻ, anh nói, mẹ vợ bây giờ sao khó lấy lòng như vậy chứ, làm gì cũng sai.” Quách Tĩnh ở tại cửa cởi giày, lúc đi vào đặt mông ngồi bên cạnh Bàn Suất, trêu ghẹo nói: “Bàn Tứ gia sao cũng tới nơi này? Còn có thể dùng cơm với đối thủ nữa chứ?”

Bàn Suất cười nói: “Lúc này không giống ngày xưa, bây giờ tôi và Trang Hào là anh em cùng gặp xui xẻo.”

“Bớt mẹ nó vô nghĩa đi, ông đây là anh em cùng gặp xui xẻo với cậu khi nào?” Trang Hào cười mắng.

Bàn Suất xem thường nói: “Nếu không phải thì có thể ngồi cùng bàn uống rượu sao? Quách Tĩnh, cậu nói đúng không?”

Quách Tĩnh chép chép miệng: “Tôi thấy có thể lắm.” Quách Tĩnh xoa xoa bàn tay, nhìn chằm chằm cá hấp trên bàn nói: “Hoa Kỳ, cho anh chén đĩa ha? Anh đây cả ngày chưa ăn gì rồi.”

Hoa Kỳ vội vàng lấy bát đĩa cho Quách Tĩnh, nhân tiện lại lấy cho Quách Tĩnh một chai bia.

Quách Tĩnh dùng răng mở chai bia giữa đầu uống một hớp lớn: “Thật là sảng khoái.”

Trang Hào cười nói: “Cậu cẩn thận nghẹn đấy, cửa mẹ vợ này qua không dễ hả?”

Nhắc tới chuyện này Quách Tĩnh liền oán giận nói: “Không phải vậy sao, em cùng vợ về nhà, mẹ vợ dù nhìn ngang hay nhìn thẳng đều không vừa mắt em, còn vụng trộm thọc gậy bánh xe chen ép ta, nói em không tiền, không nhà, không có học vấn, dù sao ở trong mắt bà ta, em là thanh niên bốn không.”

“Điều này tôi rất thấm thía.” Bàn Suất vỗ bả vai Quách Tĩnh nói: “Thời gian trước tôi cũng tính kết hôn, nhà cô gái kia ra điều kiện cho tôi không phải cao bình thường a, nói thật, nếu không phải cô gái kia đối xử rất tốt với tôi, tôi đã sớm cuốn gói rồi, aiz.....” Bàn Suất thở dài một tiếng: “Mất thấy sắp kết hôn rồi, lại thành ra cái gì cũng không có, cô gái kia là một cô gái tốt, tôi lại không đành lòng để cô ấy đi theo tôi sống cuộc sống khổ cực, cuối cùng vẫn chia tay.”

Quách Tĩnh cười khan nói: “Cô gái tốt sẽ không để ý sống khổ cực với cậu.”

“Nói thì nói như thế, nhưng trong lòng vẫn không chịu được.” Bàn Suất cầm chai bia lên uống một ngụm, thở dài nói: “Chẳng qua bây giờ tôi lại hối hận.”

“Trên thế giới này không bán thuốc hối hận.” Quách Tĩnh đưa tay gấp thức ăn nhưng lại không ăn, trên đường lại bỏ vào trong chén, nói: “Bây giờ cô gái kia đã cùng người khác rồi sao?”

“Không có, xuất ngoại với mẹ cô ấy.” Bàn Suất nhăn mày lại nhìn Trang Hào nói: “Anh đã từng nghĩ đến chuyện kết hôn chưa?”

Bàn Suất vừa hỏi, không chỉ Trang Hào sững sờ mà ngay cả Hoa Kỳ buồn đầu ăn cơm bên cạnh đều cứng đờ toàn thân. Hai từ kết hôn này đối với bọn họ mà nói quá nhạy cảm, có cảm giác cấm kỵ không thể đụng vào.

Trang Hào ngậy người một chút, len lén liếc Hoa Kỳ một cái, sau đó mỉm cười nói: “Tạm thời không nghĩ tới, hơn nữa, tôi còn có Hoa tiểu cầu, hơn cậu nhiều rồi.”

Bàn Suất khinh thường bĩu môi một cái: “Đây là anh quen biết Hoa Kỳ sớm, nếu chậm một chút không chừng anh không có cơ hội đâu.”

Trang Hào nhú mày, nụ cười mang theo ý vị sâu xa nói: “Ý của cậu là, nếu cậu biết Hoa Kỳ trước, cậu ấy sẽ cùng cậu?”

Trang Hào nói toạc ra như thế nhưng Bàn Suất cũng không lúng túng, không che giấu nói: “Không phải vậy sao, tôi mà biết Hoa Kỳ trước, bây giờ người cậu ấy theo là tôi chứ không phải anh.”

Trang Hào muốn nói lại thôi, lúc này Quách Tĩnh đột nhiên cười hì hì, nhìn Trang Hào nói: “Anh, anh xem em đoán chính xác không, trước kia em đã nói với anh Bàn Suất coi trọng Hoa Kỳ rồi mà.”

“!@#%\$@, chú nói càn gì đấy?” Bàn Suất đỏ mặt, lúng túng nói: “Ông đây thích con gái, tôi chỉ đang tranh cãi với Trang Hào thôi.”

“Đúng, cậu thích con gái, điều này chúng tôi đều biết.” Quách Tĩnh cọt nhả cầm chai bia lên nói: “Tất cả không cần nói, ba anh em chúng ta có thể ngồi uống với nhau, đây cũng là một loại duyên phận a.”

Trang Hào tán thưởng liếc nhìn Quách Tĩnh, mỉm cười giơ chai bia lên, sau khi ba người cùng chén, Quách Tĩnh híp mắt cười nói: “Hôm nay tôi nghe được một chuyện, mọi người muốn nghe không?”

“Có lời thì nói, có rắm thì phóng.” Trang Hào cười ha hả nói.

Quách Tĩnh chép chép miệng: “Chuyện này vốn không liên quan đến chúng ta, nếu bây giờ Bàn Suất ngồi cùng bàn rượu với chúng ta, vậy thì xem như của mình đi, tôi cũng không che giấu, chuyện này có liên quan tới cậu.” Quách Tĩnh nhìn chăm chăm Bàn Suất nói.

Bàn Suất sững sờ, sau đó sáng tỏ nói: “Thằng tôn tử Chương Thỉ cuối Ngũ Hành rồi?”

Quách Tĩnh vội vàng búng tay cái tách: “Anh em đủ thông minh ha, không sai, mấy ngày trước Chương Thỉ mua lại Ngũ Hành, giờ đổi tên là Khu Giải Trí Kim Đế, thấy không, người ta như thế mới gọi là lợi hại, không biến sắc liền trở thành nhân vật có mặt mũi của khu chúng ta.”

“Thao, liên hần?” Bàn Suất khinh thường nói: “Không phải là tôi nói, Chương Thỉ coi như chèn ép tôi và Trang Hào sụp đổ, hần ở bên kia cũng đừng hòng sống yên, mặc dù xã hội này có tiền để nói chuyện, nhưng cũng ngại không những người kia dạy cho hần một bài học sau lưng, một khi gặp phải chuyện, hần cũng chỉ có thể gương mặt nhìn.”

Quách Tĩnh hừ lạnh một tiếng: “Người ta bây giờ phong cảnh vô hạn, nào là mua nhà lầu cho ông ngoại ở khu Hướng Dương, còn mua cho ba mẹ Chương Viễn một căn nhà mới, nhà chung cư cũ cũng để hần bán đi, lúc này ba mẹ Chương Viễn cảm kích hần vô cùng.”

Trang Hào cẩn thận nghe, gật đầu một cái nói: “Đó cũng là hần có bản lãnh thôi.”

“Bản lãnh cái rằm.” Bàng Suất âm trầm nói: “Không sợ nói thật với các người, hẳn là kẻ rất có tâm kế, chuyện Chương Viễn tôi không sợ nói rõ, chắc Chương Thi không ngờ rằng tôi sẽ biết, đây cũng là nguyên nhân tôi đề phòng hẳn.”

Quách Tĩnh cả kinh, hiểu kỳ nói: “Chuyện gì? Mau nói đi.”

Bàng Suất liếc Hoa Kỳ, do dự một lát nói: “Lúc ấy Chương Viễn dồn tiền đầu tư vào mảnh đất ở vùng ngoại ô, vốn muốn đầu tư khai phá xây một khu siêu thị với Hồng Ngũ, sau đó không biết vì sao mà kế hoạch lại thay đổi, xây siêu chuyển thành đầu tư mở trường trung học cơ sở tư nhân. Hồng Ngũ lấy danh nghĩa hiệu trưởng, tìm thầy giáo là do Chương Viễn phụ trách, về phần chia tiền thế nào tôi không biết, nhưng ngày ký hợp đồng đó, Hồng Ngũ không tới, Chương Viễn liền phát hiện hợp đồng sở hữu đất là giả. Lúc gửi tiền người nọ vẫn còn ở đây, ai ngờ ba ngày sau người nọ liền cầm tiền chạy, nói trắng ra là, mảnh đất trống kia vốn thuộc về nhà nước, Chương Viễn mắc bẫy của người khác, hơn nữa trước đó Hồng Ngũ cũng biết bên trong có mờ ám, nhưng hẳn chẳng những không nhắc nhở Chương Viễn lại còn hòa theo, mấy người nói chuyện như vậy có thể đơn giản được không?”

Lời Bàng Suất làm ba người khiếp sợ, nghe rợn cả tóc gáy.

“Con mẹ nó chứ, đây là lừa đảo.” Quách Tĩnh nuốt một ngụm nước bọt, còn nói: “Người cầm tiền chạy là Chương Thi an bài?”

Bàng Suất lập tức giơ ngón tay cái lên: “Không sai, chính là Chương Thi an bài.” Bàng Suất lại nhìn về phía Trang Hào: “Còn nhớ rõ chuyện chúng ta bị đánh không? Trần Hổ bị Văn Đào đánh ấy.”

Trang Hào gật đầu: “Nhớ, Trần Hổ đó bây giờ không phải cũng ở trong tù sao?”

Bàng Suất ừ một tiếng, nói: “Thằng cháu nội Trần Hổ này cũng có dính líu tới Chương Thi, hai người trước kia cùng ngồi chung phòng giam, hình như Chương Thi có giúp gã một việc gì đó, lúc này Trần Hổ mới khăng khăng một mực giúp hẳn. Văn Đào coi như là người vào ngục chịu tội thay anh và tôi.” Bàng Suất nói miệng đắng lưỡi khô, cầm chai bia uống vài hớp, lại đốt ỉnh một điếu thuốc, nói tiếp: “Nhưng Chương Thi tính sai một chỗ, đó là Chương Viễn gánh không được mà nhảy lầu, tôi nghĩ, lúc đầu Chương Thi ra khỏi tù muốn làm chút gì đó, kết quả về nhà thấy, không chỉ anh, ngay cả Chương Viễn đều sống tốt như vậy, nhất thời trong lòng không cân bằng. Lại nói, thằng nhãi này cũng thông minh, trước tiên xuống tay với em họ mình để cậu ta mắc nợ sụp đổ, sau đó ra mặt giải quyết, cứ như vậy, vừa được cái danh người tốt, còn có thể chính thức đón nhận đoàn xe của Chương Viễn.”

Quách Tĩnh cẩn thận phân tích: “Theo như cậu nói, là do trong lòng hẳn không cân bằng mới làm thế? Nhưng nếu Chương Viễn không nhảy lầu, vậy hẳn làm sao mà ra mặt giải quyết được? Hẳn là người mới ra tù, từ đâu có nhiều tiền như vậy?”

“Các người không biết sao?” Bàng Suất cười nhẹ nói: “Trần Hổ là thân thích của Hồng Ngũ, Chương Thi và Hồng Ngũ quen biết cũng là nhờ Trần Hổ, tôi đoán Chương Thi nói kế hoạch của mình cho Hồng Ngũ, Hồng Ngũ nghe có hy vọng lúc này mới quyết định giúp hẳn, sau này ngoài mặt làm bộ khẩn cầu Hồng Ngũ ra mặt giúp đỡ, khi đó Hồng Ngũ đồng ý, món nợ của Chương Viễn dĩ nhiên có thể kéo dài, từ đó, số tiền này sẽ được bỏ vào một cách đương nhiên.”

“Tôi thật sự không thể tin được Chương Thi có thể làm ra chuyện như vậy.” Quách Tĩnh khiếp sợ nhìn Trang Hào, Trang Hào lại thờ ơ, ánh mắt sâu thẳm giống như đang suy nghĩ điều gì.

“Lòng người khó dò aiz.” Bàng Suất thở dài nói: “Nhưng Chương Thi cũng có một chút nhân tính, sau khi Chương Viễn nhảy lầu, hẳn cũng khó chịu một thời gian, nhìn hẳn như vậy cũng biết, hẳn không có ý định chính chết bỏ Chương Viễn, chỉ tiếc Chương Viễn gánh không được.”

Vừa dứt lời, Trang Hào giương mắt nhìn chăm chú vào Bàng Suất: “Làm sao cậu biết những điều này?”

“Còn có thể từ đâu mà biết, vụng trộm điều tra chứ sao, nhớ có câu, không có tường nào không lọt gió.” Bàng Suất hưng hăng hít một hơi thuốc, còn nói: “Khi đó chúng ta là đối thủ, hơn nữa tôi mơ hồ cảm thấy Chương Thi nhắm đầu thương vào tôi nên phải phòng bị trước.” Bàng Suất càng nói sắc mặt càng khó nhìn: “Chỉ tiếc, tôi không chịu được sự hấp dẫn của tiền tài, nếu không phải vì kết hôn thiếu tiền, tôi sẽ không đồng ý để Chương Thi nhập cổ, bây giờ nghĩ lại cũng là do mình trượt chân thành thiên cổ hận.”

“Hắn làm như vậy không sợ có một ngày bị người vạch trần, đến lúc đó lại trở về ăn cơm tù sao?” Quách Tĩnh hỏi ngược lại.

Bàng Suất bình tĩnh nói: “Hắn đương nhiên sợ, cho nên mới đẩy Trần Hổ vào tù lần nữa, tôi đoán Hồng Ngự cũng ra mặt yêu cầu Trần Hổ không nói chuyện này ra.”

“Không phải cậu cũng biết chuyện này sao?” Trang Hào thành linh nói một câu.

Bàng Suất liếc anh: “Thao, ông đây mà một thân trong sạch thì anh nghĩ tôi không cần ngược hắn một phát sao? Lúc đầu ông đây mở Ngũ Hành cũng không trong sạch gì, một khi cần hắn, ngộ nhờ hắn chớ cùng rút giậu tôi cũng đi vào thì sao.”

Trang Hào thở dài một tiếng: “Được rồi, chuyện như vậy đừng nói nữa, ăn cơm đi.” Nói xong, Trang Hào đưa chén cơm cho Hoa Kỳ vẫn trầm mặc một bên: “Vợ, cho anh nửa chén cơm.”

Bầu không khí nhất thời nhẹ nhõm không ít, Hoa Kỳ vội vàng cười ha hả bới nửa chén cơm cho Trang Hào, lúc đưa tới, Trang Hào cầm chén cơm nói với Quách Tĩnh: “Tối nay cậu ở đâu?”

Quách Tĩnh sững sốt: “Dĩ nhiên là chỗ của anh.”

“Không có chỗ.” Trang Hào rất đương nhiên nói ra ba chữ này.

Bàng Suất nhân cơ hội phụ họa: “Không sai, không có chỗ cho cậu ngủ đâu.”

Quách Tĩnh khổ sở nói: “Tôi cũng không còn nơi để đi rồi, mọi người đều là đàn ông, chen một chút là được thôi.”

“Vậy cậu ngủ gần cửa đi.” Trang Hào không đuổi Quách Tĩnh đi: “Vợ tôi ngủ trong cùng, tôi ngủ ở giữa, Bàng Suất ngủ bên cạnh tôi.”

Bàng Suất không cam lòng: “Vậy cũng không được, tôi phải nằm cạnh Hoa tiểu cầu mới ngủ được.”

87. Chương 87: Dững Khí.

Bốn đàn ông chen chúc trong căn phòng không tới 25 mét vuông, đúng lúc trời mùa hè nóng nhất, dù mở cửa và cửa sổ cũng không cảm thấy chút mát mẻ. Nóng đến bốn người ai cũng không ngủ được, đặc biệt là Hoa Kỳ, bị Trang Hào và Bàng Suất kẹp ở giữa, trong lòng nóng ran khó nhịn. Cậu thâm tính, đã ít nhất ba bốn ngày không làm chuyện đó rồi.

Lúc này, điện thoại của Quách Tĩnh đột nhiên vang lên, hắn nhận điện thoại nghe một lát liền ngồi dậy, sau khi mặc quần áo nói đơn giản đôi câu rồi rời đi.

Trong phòng đột nhiên thiếu một người liền thoáng không ít, Bàng Suất xê dịch ra gần cửa, thoải mái nói, “Vừa rồi suýt bị nóng chết.”

Hoa Kỳ thuận miệng đáp: “Tôi cũng thế.” Nói xong, Hoa Kỳ quay đầu liếc nhìn Trang Hào, chỉ thấy anh nhắm mắt lại có vẻ tương đối nhẹ nhõm.

Lúc này, Bàng Suất đưa chân tới, dùng ngón cái cọ xát đùi Hoa Kỳ nói: “Ngày mai mấy giờ đi làm?”

Hoa Kỳ lùi chân về: “Khoảng mười một giờ.”

“À.....” Bàng Suất thở dài một tiếng: “Tôi còn muốn để cậu dẫn tôi ra ngoài đi dạo một chút đó.”

“Muốn đi bộ thì tự cậu đi đi.” Trang Hào không nhin được nói: “Vợ tôi đi dạo với cậu á, cậu nằm mơ à?”

Bàng Suất thoáng nhìn: “Tôi nói anh đó, trước kia sao không thấy anh quản Hoa Kỳ nghiêm như vậy? Còn cho cậu ấy đến chỗ tôi làm, bây giờ thì chuyện gì cũng quản, anh có một không hả?”

Trang Hào hừ lạnh một tiếng: “Trước kia tôi cũng đâu có muốn Hoa Kỳ đến chỗ cậu làm.”

Bàng Suất chặc một tiếng: “Thôi đi, anh tưởng tôi không biết?”

“Biết gì?” Trang Hào hỏi ngược lại.

Bàng Suất cười nói: “Không nói cho anh, ông đây ngủ.” Nói xong, Bàng Suất lật người quay về phía cửa, không nói chuyện nữa.

Trang Hào cũng lười so đo những chuyện vô bổ này với Bàng Suất, xoay người khoác tay lên hông của Hoa Kỳ, tiếp đó dùng sức bóp một cái, nhỏ giọng nói một câu: “Rất co dãn.”

Hoa Kỳ bất đắc dĩ nói: “Trước kia cũng vậy, anh không chú ý sao?”

Trang Hào không tiếp đề tài, mà tiến tới hôn lên mặt Hoa Kỳ một cái: “Ngủ, ngày mai phát lương, buổi tối dẫn em đi ra ngoài ăn ngon.”

Hoa Kỳ gật đầu một cái: “Được.”

Cuộc sống ngày ngày trôi qua như vậy, trừ thỉnh thoảng gặp phải một số chuyện nhỏ còn lại đều có vẻ bình thản vô thường. Hoa Kỳ vẫn cảm thấy, con người nên sống như thế, cả ngày vất hết óc nghĩ chuyện kiếm nhiều tiền quá mệt mỏi đúng không? Chẳng dễ gì được sống với người mình thích, như thế mới hạnh phúc, không phải sao?

Hạnh phúc ở trong lòng mỗi người đều có định nghĩa khác nhau, trong lòng Hoa Kỳ, hạnh phúc là không có khổ tận cam lai, cứ an bình sống yên ổn là được.

Nhưng mà, Bàng Suất không thừa nhận đó là hạnh phúc, trong mắt hắn hạnh phúc là có tiền tiêu, có con gái bồi, ra cửa lái xe về biệt thự, đây mới gọi là hạnh phúc.

Nếu sự thật là vậy, chắc sẽ có người nói Bàng Suất nông cạn? Thật ra thì suy nghĩ của Bàng Suất không phải không ổn, cùng làm được coi là thực tế, thứ mỗi người theo đuổi đều không giống nhau, không cần dùng suy nghĩ của mình để đánh giá người khác.

Nông cạn, không thể nói ra khỏi miệng đơn giản như vậy.

Về phần hạnh phúc của Trang Hào, Hoa Kỳ không biết, cậu đã từng len lén nghiên cứu nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Nhưng mà, hạnh phúc có thể nói cách khác là ——sống thật tốt.

Thời gian luôn trôi qua thật nhanh, chỉ chớp mắt Bàng Suất đã ở chỗ Trang Hào một tuần. Ban ngày đi bệnh viện, tối lại đến chỗ Trang Hào tranh chấp đôi co với nhau. Nói cho cùng vẫn là đối thủ, dù quan hệ có chuyển biến tốt nhưng gặp mặt vẫn phải đấu, thời gian an tĩnh duy nhất đại khái chỉ có buổi tối lúc ngủ.

Tối hôm đó Bàng Suất nói với Trang Hào, Hoa Kỳ ngày mai hẳn sẽ về thành phố cũ, vì kỷ niệm khoảng thời gian đặc biệt này, hắn đến nhà hàng mua vài món ngon về, coi như làm tiệc tiễn đưa.

Qua ba tuần rượu, ba người bao gồm cả Hoa Kỳ đều uống say như chết. Khi tỉnh lại Trang Hào đã đi làm, mà Bàng Suất ở nhà với Hoa Kỳ, không có chuyện gì ngồi tán gẫu.

Bàng Suất đi tàu chín giờ tối xuất phát, cho nên cũng không cần gấp gáp gì.

Bàng Suất nói bây giờ là thời khắc nguy nan, ba mẹ mình có thể đi giường nằm, mình chỉ có thể ngồi ghế cứng, quá mức khác cuộc sống trước kia, chênh lệch cứ như mực nước sông với mặt biển, tiết kiệm tiền là chuyện hắn muốn làm nhất bây giờ.

Nhưng tiền không có dễ tiết kiệm như vậy, ngày hôm qua Bàng Suất đi dạo phố một chút, mua ít đặc sản cho thân thích ở nhà, có câu nói, đừng xem thường quan hệ, nói không chừng ngày nào đó cần đến những người khác giúp.

Thân thích và bạn bè không khác nhau mấy, đều phải cần phải duy trì.

Bàng Suất và Hoa Kỳ câu được câu không trò chuyện, trò chuyện một hồi liền khôi phục bộ dáng vốn có, cứ nhắc lại chuyện cũ rồi cảm thán duyên phận.

Hoa Kỳ cảm thấy những lời này quá quen tai, xem như gió thoảng không để trong lòng.

Mà lúc này, Bàng Suất vỗ cái bụng của mình nói: “Mấy ngày này bị cậu nuôi mập rồi, nhìn bụng tôi này, trước kia còn có thể nhìn thấy cơ bụng, bây giờ là một đồng mỡ.”

Hoa Kỳ cười trộm: “Đó là do anh già rồi.”

Bàng Suất cãi lại nói: “Cậu chưa nghe nói đàn ông 31 là cành hoa, tôi và Trang Hào sắp sỉ nhau, đều là lúc phát ra mị lực của phái nam.”

Hoa Kỳ không cãi lại, gật đầu: “Điều này tôi tin, anh vẫn rất có vị đàn ông.”

Bàng Suất được Hoa Kỳ khen như vậy liền vui vẻ nói: “Thật tinh mắt, anh cậu chính là đàn ông đích thực, mị lực vô hạn.”

Hoa Kỳ cười hì hì: “Tôi đang nói chân anh thôi, đây cũng coi là vị đàn ông ha.”

“Mả mẹ đại gia nhà cậu.” Bàng Suất nóng nảy, vọt tới bên cạnh Hoa Kỳ kéo cổ áo cậu lại, mạnh mẽ đè xuống đất nói: “Dám nói tôi như vậy, tin tôi cường bức cậu không hả?”

Hoa Kỳ bị hấn đè có chút thở không thông: “Tin, tôi đương nhiên tin, anh mau đứng dậy đi, tôi sắp bị anh đè chết.” Nói xong, Hoa Kỳ còn dẩy hai cái, nhưng Bàng Suất chẳng những không buông Hoa Kỳ ra, còn cúi đầu nhìn Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ khẩn trương nhìn hấn.

Bàng Suất hít một hơi, lại cúi thấp đầu xuống, chóp mũi sắp chống lại chóp mũi Hoa Kỳ thì Bàng Suất nuốt một ngụm nước bọt, hốt hoảng buông Hoa Kỳ ra, lúng túng nói: “Tôi đi tiểu.” Bàng Suất hơi hốt hoảng, lúc mang giày còn mang ngược, hấn vội vàng bỏ giày ra mang lại.

“Trong nhà có người không?”

Bàng Suất đứng ở cửa sừng sờ, theo bản năng nói: “Có người.”

Lúc này Hoa Kỳ cũng nghe tiếng đi tới cửa, thấy hai người đàn ông mặc đồng phục bảo vệ đứng ở cửa.

“Các người tìm ai?” Hoa Kỳ nghi ngờ nói.

Bảo vệ cầm trong tay một quyển vở, hấn lật lật phía trên nói: “Đây là nhà Trang Hào à?”

Hoa Kỳ sững sờ, vội nói: “Đúng vậy, tôi là em anh ấy, có chuyện gì sao?”

“Là như vậy, chúng tôi là bảo vệ khu mỏ than, có chuyện chúng tôi không thể không đến nơi này tìm cậu.” Bảo vệ muốn nói lại thôi, khẩn trương nhìn Hoa Kỳ nói: “Cậu phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Hoa Kỳ cả kinh trong lòng: “Anh của tôi làm sao?”

Bảo vệ vội vàng nói: “Cậu đừng nóng vội, chuyện là vậy, xế chiều hôm nay giếng than bị nổ, lúc ấy nhân viên làm việc dưới giếng cũng tương đối nhiều, cho nên..... Chúng tôi chỉ có thể tới thông báo với người thân công nhân làm việc hôm nay, dĩ nhiên, dưới mỏ đã có người dùng các biện pháp cứu viện.....”

“Đợi chút.....” Hoa Kỳ có chút ngáy ngẩn, trong lòng đã sớm nghe hiểu, Hoa Kỳ học khí hỏi tiếp: “Vậy anh tôi bây giờ sao rồi?”

Bảo vệ lắc đầu một cái: “Nhân viên làm việc dưới giếng hôm nay rất nhiều, cụ thể chúng tôi không biết, chỉ có thể tới thông báo cậu trước, sẽ nhanh cứu viện, về phần sau này..... Nếu như thật sự hết cách rồi, quản lý mỏ sẽ tiến hành thương lượng với người nhà, đây là trách nhiệm của mỏ, chắc chắn sẽ không trốn tránh.”

“Trốn tránh cái rắm, anh tôi bây giờ thế nào?”

Bảo vệ bắt đầu dĩ nhiên nói: “Điều này chúng tôi thật sự không biết, chúng tôi còn phải đi thông báo cho những nhà khác, nếu cậu có vấn đề gì thì có thể tới mỏ hỏi thăm.”

Hai người bảo vệ một trước một sau rời đi, Hoa Kỳ vẫn có chút mơ hồ, không nhận được mà thở hắt hắt.

Bàng Suất nghe được đầu đuôi, nhìn vẻ mặt Hoa Kỳ bây giờ, hấn liền quyết định hôm nay không đi, cũng không đi được.

“Hoa Kỳ, cậu khoan nóng vội đã.” Bàn Suất ở một bên an ủi.

Hoa Kỳ hít mũi một cái: “Tôi phải đến mỏ than.” Hoa Kỳ không kịp nghĩ nhiều, cầm lấy giày thể thao ở một bên đi vào, cửa cũng không khóa liền chạy ra ngoài.

Bàn Suất vội vàng cầm chìa khóa trong nhà, khóa cửa đuổi theo.

Chỗ làm việc của Trang Hào là mỏ than do một nhà đầu tư ở thành phố nhỏ mở, nhân viên ít nhất cũng 180 người. Lần này xảy ra chuyện lớn như vậy dẫn tới những nhà có chức trách coi trọng. Thật ra những nhân viên này đều hiểu, thành phố nhỏ và thành phố lớn khác nhau ở chỗ, thành phố lớn bình thường lệ thuộc tất cả vào nhà nước, thiết bị an toàn đương nhiên tương đối an toàn, khuyết điểm duy nhất là tiền lương không nhiều như ở thành phố nhỏ, hơn nữa thành phố lớn cần biên chế, cũng đồng nghĩa với một công việc ổn định, đương nhiên không dễ dàng xin vào.

Nhưng mà, dù là thành phố lớn hay nhỏ đều sẽ gặp nguy hiểm, va va chạm chạm là chuyện thường như cơm bữa.

Hoa Kỳ đi cùng Bàn Suất tới mỏ than, cửa mỏ than đã đầy áp người, trong đó không thiếu người vây xem, nhưng đại đa số đều là người thân của công nhân nơi này, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng la khóc, tiếng khóc tê tâm liệt phế đứt từng khúc ruột.

Hoa Kỳ chen đến đám người đứng trước nhất, lúc này mới thấy rõ tình hình bên trong. Khói đặc cuộn cuộn bay ra cửa thoát hiểm, mùi ga độc lan tràn. Hoa Kỳ nhân nài hô hấp cau mày, thấy một nhóm nhân viên cứu viện sắp vào mỏ liền bước một bước dài vọt tới, níu lại một nhân viên duy trì trật tự, nói: “Tình huống sao rồi? Mọi người còn bị vùi ở phía dưới sao?”

Sắc mặt nhân viên giữ trật tự âm trầm, nói: “Cậu là người thân của công nhân?”

Hoa Kỳ gạt đầu một cái: “Anh tôi làm việc ở chỗ này.”

“Vậy cậu chỉ có thể đợi, nhân viên cứu hộ sẽ nghĩ biện pháp.”

Hoa Kỳ làm sao có thể ngồi chờ, tim của cậu đã xoay xoắn nhiều lần, đau chết lặng.

“Nhân viên cứu hộ của các người đã đủ chưa? Nếu không đủ tôi tự nguyện giúp một tay, được không?” Hoa Kỳ vừa nói xong, Bàn Suất vội vàng chạy tới sau cậu, níu Hoa Kỳ lại, nói: “DKM, đó là xuống giếng, tình huống bên trong thế nào còn không biết, cậu dám đi vào?”

88. Chương 88: Cậu Mới Là Đàn Ông Đích Thực.

Lúc Bàn Suất nghe Hoa Kỳ tự nguyện đi theo đội cứu hộ xuống dưới giếng thì cả người đều mê mang, một mặt bội phục tình cảm của cậu đối với Trang Hào, còn mặt kia hẳn lại cảm thấy đáng giá thay Trang Hào.

Nhưng mà, bội phục thì bội phục, nhưng hẳn chắc chắn không thể để Hoa Kỳ đi theo đội cứu hộ xuống dưới giếng, ngộ nhỡ không tìm được Trang Hào lại bồi thêm Hoa Kỳ vào, lương tâm hẳn không chấp nhận được.

Bàn Suất lôi cánh tay Hoa Kỳ lui về phía sau một đoạn ngắn, tìm nơi không người mới tức giận nói, “Hoa Kỳ, cậu là đồ ngốc sao,”

Hoa Kỳ gạt đầu một cái, “Tôi ngốc đấy, sao nào, “

Trán Bàn Suất nổi gân xanh, “Cậu giỏi, gặp phải chuyện như vậy cậu làm gì được, cậu xem nơi này nhiều người nhà như vậy, có ai muốn đi như cậu không?”

Hoa Kỳ liếc bốn phía: “Bọn họ là bọn họ, dù sao tôi sẽ không ở chỗ này khóc lóc nỉ non, có hơi sức kia không bằng đi xuống tìm người.”

“Bớt mẹ nó vô nghĩa đi, cậu đừng hoảng đứng đợi ở nơi này cho tôi, tôi đợi với cậu.”

Hoa Kỳ hít sâu một hơi, run rẩy nói: “Không chờ được, tôi chỉ muốn đi theo.”

Bàng Suất bất đắc dĩ nói: “Tổ tông, tôi van cậu, cậu xác định Trang Hào có ở dưới giếng hay không đã rồi nói, ngộ nhờ hôm nay anh ta không xuống giếng, cậu lại đi xuống thì chẳng phải Trang Hào sẽ liều mạng với tôi sao?”

Hoa Kỳ cảm thấy Bàng Suất nói rất hợp lý, kiềm chế vội vã trong lòng nói: “Tìm người hỏi một chút đi.”

Cuối cùng Bàng Suất cũng thở phào nhẹ nhõm, tạm thời ổn định tổ tông này.

Bàng Suất mang theo Hoa Kỳ lướt qua đám người tìm được bảo vệ, hỏi thăm một phen, thật đúng là trời không chiều lòng người, Trang Hào quả thật xuống giếng, hôm nay còn làm cả ngày.

Bàng Suất len lén đánh giá Hoa Kỳ, nghĩ thầm lúc này không ngăn được rồi.

Bất đắc dĩ, Bàng Suất len lén gọi điện thoại, kéo rất nhiều quan hệ cuối cùng cũng tìm được người quen trong mỏ, trần trọc một phen, Bàng Suất quyết định đi xuống cùng Hoa Kỳ.

Người Bàng Suất quen là đội trưởng khu mỏ, trước khi đi theo đội cứu hộ xuống, người nọ dặn dò Bàng Suất và Hoa Kỳ, hai người không phải là nhân viên cứu hộ chuyên nghiệp cho nên xuống dưới phải nghe theo chỉ huy, đừng đi loạn khắp nơi.

Bàng Suất và Hoa Kỳ đồng ý, thay đồng phục làm việc mang theo đèn mỏ cùng nón an toàn liền theo đội ngũ đi xuống.

Quả thật, tình huống dưới giếng thê thảm không nỡ nhìn, lối đi của xe cáp bị tảng đá cùng than đá phá hỏng, đội cứu hộ dùng hết biện pháp cuối cùng mở ra được một con đường nhỏ đi ra ngoài. Bàng Suất nắm thật chặt tay Hoa Kỳ, theo đội ngũ xuống dưới giếng, dọc theo đường đi vừa đi vừa nghỉ, càng đi xuống mùi khí than càng đặc, may nhờ đội cứu hộ tùy thân dẫn theo mặt nạ trừ độc, chia ôi người một cái mang vào liền tiếp tục gian nan đi về phía trước.

Đội cứu hộ đi vào trước đã nghiên cứu kỹ địa hình, tập trung cứu hộ ở nơi làm việc, còn những nơi không quan trọng chỉ có thể làm sơ bộ, dù sao phải tận dụng thời gian ít ỏi tranh thủ cứu ra nhiều người nhất.

Đường đi của ray xe cáp dưới giếng sớm bị tảng đá và than đá bịt kín, đến một chỗ đoàn người đều phải tập trung hỏa lực tiến hành khuân vác, Hoa Kỳ và Bàng Suất đương nhiên cũng không tị hiềm, hai người tham dự giúp một tay đào đường hầm.

Trong bóng tối, chỉ có một bóng đèn trên đầu phát sáng, đào lấy đào để có thể thấy tay hoặc chân lộ ra phía dưới, càng sâu là đầu, cảnh này khiến trong lòng mỗi một người cứu hộ đều khẽ run rẩy, nhưng cùng với đó là vui mừng, bởi vì bị chôn thời gian ngắn nên bây giờ được moi ra thật là chuyện tốt.

Hoa Kỳ nhìn người này tiếp người kia được moi ra khỏi trong đất đá, lại một người được đưa lên mặt đất, tâm tình của cậu lại càng khẩn trương hơn, bởi vì trong đám người này không có ai là Trang Hào. Đối với cậu, thời gian càng dài tỷ lệ sống sót càng mong manh, nhưng cậu không vội được, dù gấp cũng không thể dùng.

Dưới giếng tối đen, thời gian bất tri bất giác trôi qua hồi lâu, dù sao Hoa Kỳ chưa từng làm công việc dùng thể lực như vậy, vóc người lại không khỏe mạnh bằng Bàng Suất và những nhân viên cứu hộ khác, có thể chịu đựng đến bây giờ đã thực không dễ.

Công việc cứu hộ còn đang tiếp tục, nhưng bọn họ cũng là người, cho nên lúc một nhóm nhân viên cứu hộ khác xuống liền nghỉ ngơi tại chỗ rồi, tiếp đó có người phát nước và thức ăn, một chai nước suối cùng một cái bánh bao. Đoàn người đều nhanh chóng giải quyết bữa cơm ở nơi đây mùi khí than, sau đó lại bắt đầu một vòng cứu hộ mới.

Ăn xong Hoa Kỳ lại có sức lực, tập trung tinh thần trên từng người được cứu ra ngoài, dù mặt bọn họ đen tới thế nào, Hoa Kỳ vẫn có thể phân biệt ra người này không phải là Trang Hào từ ánh mắt đầu tiên.

Thật ra Hoa Kỳ không kiên cường như bề ngoài, nội tâm của cậu đang cầu khẩn, thỉnh thoảng lăm bắm đôi câu, ông trời phù hộ, để Trang Hào bình an vô sự.

Bàng Suất cách Hoa Kỳ tương đối gần, thỉnh thoảng có thể nghe được cậu đang lẩm bẩm gì đó. Cứu người đồng thời Bàng Suất luôn có thể khắc từng cử động thậm chí là biểu cảm của Hoa Kỳ vào trong đầu, bởi vì sợ nếu hắn không chú ý thì Hoa Kỳ cũng xảy ra chuyện.

“A..... Nơi này có người, mau đưa cẳng tới đây, hắn bị kẹp giữa xà ngang.” Trong bóng tối đột nhiên có người la một câu.

Hoa Kỳ đẩy lên hi vọng lần nữa, Bàng Suất đi theo chạy tới.

Trong bóng tối, một người bị hai cột gỗ kẹp giữa, nửa người lộ bên ngoài, nón an toàn trên đầu không biết đã đi đâu, trên mặt lấm tấm bụi đen. Lúc Hoa Kỳ thấy người trong bụng liền vừa mừng vừa sợ, vì đây không phải là ai khác, chính là Trang Hào.

“Anh.....” Hoa Kỳ vội vàng tháo mặt nạ, gào thét vọt tới, ai ngờ dưới chân bị vấp một cái, trọng tâm không yên Hoa Kỳ liền té xuống, tiếp theo là một cơn đau đớn thấu tâm khiến cậu không nhận được hô lên.

“Hoa Kỳ” Bàng Suất nghe được tiếng gào của Hoa Kỳ liền chạy tới, nói chạy có chút dễ dàng, thật ra Bàng Suất là bò tới. Đợi bò đến bên cạnh Hoa Kỳ hắn liền mắng: “Cậu giỏi, cậu không thể chậm một chút sao?” Bàng Suất kéo Hoa Kỳ lên, dùng đèn trên đầu quan sát Hoa Kỳ: “Có chuyện gì không?”

Hoa Kỳ cắn răng, ngay cả khi trên mặt đen như mực cũng có thể nhìn cậu khổ sở.

“Sao? Rốt cuộc có chuyện gì.” Bàng Suất gấp gấp nói.

Một lúc lâu Hoa Kỳ mới chậm rãi giơ tay lên, bàn tay phải của cậu bị một cây đinh đâm xuyên qua, đang chảy máu ra ngoài, hòa lẫn với muối than.

Bàng Suất gấp gấp nói: “Không có chuyện gì, chúng ta đi theo Trang Hào ra ngoài thôi.” Bàng Suất đỡ Hoa Kỳ đứng lên, dặn dò: “Cậu đứng ở đây, tôi và bọn họ đem Trang Hào ra.”

Hoa Kỳ cầm tay nói: “Không cần để ý đến tôi, cứu anh ấy trước.”

“Thao, tôi biết rồi.” Bàng Suất xoay người chạy tới.

Lúc này, đội cứu hộ đã cạy mở hai cột gỗ, lộ ra khe hở đủ để kéo Trang Hào từ bên trong ra ngoài. Đoàn người cùng nhau kêu một hai ba, tiếp đó dùng sức kéo Trang Hào ra ngoài khe hở.

Một khắc Trang Hào được kéo ra, Bàng Suất chợt cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Trang Hào hình như là may mắn, anh không bị chôn ở trong đất đá mà bị kẹp giữa hai cột gỗ, Bàng Suất cảm thấy anh vẫn hô hấp, đợi cẳng được mang tới, Bàng Suất và một người khác một trước một sau mang Trang Hào đi ra ngoài, lúc đi qua Hoa Kỳ liền nói: “Đi theo tôi, cẩn thận lạc đường.”

Hoa Kỳ gật đầu một cái, dùng cánh tay không bị thương kéo vạt áo Bàng Suất, bước chân gian nan đi tới.

Rốt cuộc thì cũng ra ngoài, vừa ra tới mới biết đã là nửa đêm, bên ngoài vẫn rất nóng, nhưng so với dưới giếng đã là thiên đường.

Nhân viên cứu hộ không ít người đều chờ đợi nơi này, đợi bọn họ vừa đi ra liền tới, nhanh chóng kiểm tra một chút cho Trang Hào liền chuyển dời đến xe cứu thương, Hoa Kỳ và Bàng Suất theo sát phía sau, đi theo xe cứu thương đến bệnh viện.

Đến bệnh viện, trong lối đi nhỏ chật ních người nhà và công nhân xảy ra sự cố được cứu lần này, Trang Hào đang nhanh chóng được đưa vào phòng cấp cứu. Một nháy mắt thấy cửa phòng cấp cứu đóng lại, cuối cùng Hoa Kỳ cũng thở phào nhẹ nhõm, tiếp đó buông mình té xuống.

Hoa Kỳ dựa vào tường mà ngồi, nón an toàn trên đầu đã rơi xuống một nửa, giắt ngang trên đầu, khuôn mặt đầy vết đen xám rốt cuộc cũng thấy được một chút xui vui sướng.

Bàng Suất mệt không nhẹ, dựa vào tường đứng móc ra điều thuốc trong túi quần, ngậm lên môi mới phát hiện trước khi xuống giếng đã ném bật lửa rồi.

“Ai.....” Bàng Suất dùng chân đá đá Hoa Kỳ: “Tay không đau sao? Tôi dẫn cậu đi khám bác sỹ.”

Nghe vậy, Hoa Kỳ cúi đầu nhìn qua tay phải của mình, nói thật, bây giờ đã hết đau, sớm chết lạng. Nhưng mà..... Cái đinh đâm vào trong tay nhìn thật dọa người.

Bàng Suất thấy Hoa Kỳ sưng sò, bắt đắ dĩ thử dài, tiện tay ném thuốc ra ngoài cửa sổ, tiếp đó đưa tay lôi Hoa Kỳ khỏi mặt đất: “Đi, tôi dẫn cậu đi khám bác sỹ.” Bàng Suất tha Hoa Kỳ rời khỏi phòng cấp cứu, nhưng ánh mắt Hoa Kỳ vẫn cứ nhìn chằm chằm vào cửa phòng cấp cứu.

“Được rồi, Trang Hào không chết được, cậu suy nghĩ cho bản thân mình một chút đi.”

Hoa Kỳ bị Bàng Suất mạnh mẽ dẫn tới phòng cấp cứu, bác sỹ lấy cái đinh dài hai tấc ra khỏi lòng bàn tay Hoa Kỳ, băng bó tiêm phòng xong lại chuyển chai nước chống viêm. Vừa ghim kim chuyển xong Hoa Kỳ liền cố chấp muốn tới phòng cấp cứu chờ Trang Hào ra ngoài. Bàng Suất không thể làm gì cậu đành giúp cậu cầm chai truyền nước đi tới cửa phòng cấp cứu lần nữa.

Hoa Kỳ ngồi ở trên ghế, ánh mắt nhìn chằm chằm cửa không chịu dời đi nửa phần.

“Có đói bụng không?” Bàng Suất mệt mỏi nói.

Hoa Kỳ lắc đầu một cái: “Không đói bụng.”

Bàng Suất thở dài một tiếng: “Thao, tôi thật sự không biết nói cậu thế nào, cậu mới là đàn ông đích thực.” Bàng Suất cười đùa, chỉ để Hoa Kỳ có thể thư thái một chút.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Hoa Kỳ không biết đã đợi bao lâu, đến khi cửa phòng cấp cứu được mở ra, bác sỹ từ bên trong đi ra tháo khẩu trang nói: “Các người là người thân của Trang Hào?”

“Phải” Hoa Kỳ đứng lên, lo lắng nói: “Anh của tôi sao rồi?”

89. Chương 89: Uyên Ương Hồ Điệp.

“Cậu đừng gấp, anh cậu thuộc tình huống nhẹ nhất được đưa tới đây đây.” Bác sỹ khẽ quay đầu liếc vào trong phòng cấp cứu, sau đó lại nói, “Mắt cá chân phải của anh ta nứt xương hơi nghiêm trọng, cần từ từ nuôi dưỡng, nhưng mà..... dù dưỡng tốt cũng không thể làm việc nặng nữa, về sau không có cách làm mấy công việc dùng thể lực như vậy nữa.”

Hoa Kỳ hoảng sợ nói, “Vậy đi bộ thì sao, chẳng lẽ phải mang nạng?”

Bác sỹ cười lắc lắc đầu, “Cũng không đến nỗi, chỉ cần nuôi tốt, sau này hồi phục không làm việc nặng thì hoàn toàn không ảnh hưởng đến năng lực hành động.”

Hoa Kỳ thở phào nhẹ nhõm, “Vậy thì tốt.”

“Vậy được, các người ở chỗ này đợi đi.” Bác sỹ nhét khẩu trang vào trong túi, xoay người đi tới một đầu khác của hành lang.

Bàng Suất nhìn vẻ mặt buồn lòng của Hoa Kỳ cũng có chút nhẹ nhõm, khẽ mỉm cười nói: “Được rồi, lúc này Trang Hào coi như bồi lớn, về sau không thể làm việc nặng, sau này anh ta không nuôi sống được cậu thì sao?”

Hoa Kỳ thở dài một hơi, vỗ ngực nói: “Không có gì, tôi nuôi anh ấy cũng được.”

Bàng Suất nhếch miệng cười nói: “Nhìn cậu đức hạnh này, đi..... Tôi dẫn cậu tới phòng vệ sinh rửa mặt, đừng chờ Trang Hào tỉnh lại bị cậu hù chết.”

Hoa Kỳ toét miệng, hàm răng trắng noãn đối lập với khuôn mặt đen thùi lùi: “Có sao? Rất đáng sợ?”

Bàng Suất chán ghét chặc một tiếng: “Một lát cậu tự nhìn.”

Hoa Kỳ lưu luyến không rời đi đến phòng vệ sinh, đứng ở trước gương nhìn mình, lúc Bàng Suất vào phòng kể đi tiểu, Hoa Kỳ mềm yếu vô lực tựa vào bồn rửa mặt. Từ lúc biết Trang Hào bị chôn dưới giếng đến bây

giờ, tim của cậu chưa bao giờ ngừng cuồng loạn, cho dù biết rõ Trang Hào không có chuyện gì nhưng vẫn như thế. Thần kinh căng thẳng được buông lỏng, cả người liền mềm yếu vô lực, thậm chí xương cốt toàn thân đều kêu gào, quay đầu nhìn mình trong gương, khuôn mặt đen thui lùì thật đúng là rất dọa người. Hoa Kỳ hí mắt cười một tiếng, chỉ muốn nói ba chữ, thật đáng giá.

Phòng kế truyền đến tiếng xả nước, Bàng Suất đẩy cửa đi ra, vừa cài dây lưng quần vừa nghi ngờ nhìn chằm chằm Hoa Kỳ hỏi: “Mệt rồi?”

Hoa Kỳ không che giấu chút nào từ một tiếng: “Có cảm giác như cởi cả lớp da.”

“Aiz.....” Bàng Suất thở dài một tiếng: “Nhìn cậu đức hạnh này, không muốn sống mà xông vào bên trong, tôi coi như phục cậu rồi.”

Hoa Kỳ vô lực cười: “Bây giờ có chút sợ.”

“Biết sợ là đúng rồi, nếu bây giờ cậu còn không có cảm giác, vậy thì thật sự trở thành đồ ngốc rồi.” Bàng Suất đi tới trước mặt Hoa Kỳ mở vòi nước ra, đầu tiên là tự rửa tay, sau đó đưa tay dè dặt Hoa Kỳ xuống: “Thấp một chút, anh rửa mặt cho cậu.”

Hoa Kỳ khom người, Bàng Suất dùng một tay vốc nước, đưa tới mặt Hoa Kỳ nhẹ nhàng xoa. Nước chảy xuống biến thành màu đen, theo đường ống chảy xuống dưới đất.

“Nhìn một chút, sạch sẽ thật dễ nhìn.” Bàng Suất trêu ghẹo, sau đó cởi áo màu trắng ngấn tay bên trong đồng phục làm việc ra, ném cho Hoa Kỳ: “Nơi này không có khăn lông, dùng quần áo của tôi lau đi.”

Hoa Kỳ theo dõi người hấn, nói: “Vậy anh mặc gì?”

Bàng Suất run rẩy cánh tay đầy bắp thịt, nói: “Mặc quần áo làm việc chứ sao, về nhà tắm là được.”

Hoa Kỳ do dự một chút, lúc này mới cầm áo Bàng Suất lên xoa nhẹ vài cái trên mặt.

Lúc trở về, Trang Hào đã được đẩy ra khỏi phòng cấp cứu, được sắp xếp ở trên lầu hai bệnh viện. Hoa Kỳ đi tới bên cạnh giường bệnh quan sát anh, anh ngủ trầm, hô hấp cũng không thuận như bình thường, khuôn mặt dễ nhìn có thêm rất nhiều vết xước vết thương, gần gần một ngày một đêm lại trải qua nhiều chuyện như vậy, nhưng mà..... Anh tóm lại vẫn là anh, có thể còn sống đã tốt hơn bất cứ điều gì.

“Chắc chắc.....” Bàng Suất chống tay ở một bên trêu ghẹo: “Cậu nhìn thật nhập thần, không sợ không dứt ra được à.”

Hoa Kỳ kiềm chế xúc động muốn khóc hít mũi một cái, vừa nghiêng đầu cười nói: “Quản được sao?”

“Ai..... Tôi phát hiện tôi mới là đồ ngốc.” Bàng Suất cười khổ nói: “Liều sống liều chết với xuống phía dưới đi đào người với cậu, kết quả cứu được người ra, cứ như vậy bị cậu tá ma giết lừa, qua sông đoạn cầu, mạng của tôi sao khổ như vậy?”

Hoa Kỳ bị Bàng Suất nói như thế chợt cảm thấy lúng túng, vội vàng nói cảm ơn: “Cái đó..... Lúc ấy tôi cũng quá nóng nảy, còn chưa nói cảm ơn anh.”

“Thao.” Bàng Suất bĩu môi: “Được, nói mấy lời đó thì có gì dùng được? Vẫn nói một chút chính sự đi.”

“Chính sự?” Hoa Kỳ hỏi ngược lại.

Về mặt Bàng Suất đưa đám nói: “Tổ tông, tôi và cậu đi xuống cứu người cũng đã một ngày một đêm rồi, có cho cái miếng ăn không vậy? Hôm nay tôi đi vội, trên người một phân tiền cũng không mang, ví tiền đều để ở nhà cậu đó.”

Hoa Kỳ sửng sốt: “A, anh không nói sớm.” Hoa Kỳ vội vàng móc ra 150 đồng trong túi đồng phục làm việc đưa tới: “Bình thường tôi mang không quá 200 trên người, anh cầm đi mua đồ ăn đi.”

Bàng Suất nhận lấy tiền, chắc một tiếng: “Đủ rồi.” Bàng Suất siết tiền trong tay, còn nói: “Cậu ở đây chờ, tôi đi ra ngoài mua đồ ăn.”

“Được.”

Bàng Suất xoay người đi tới cửa thang máy.

“Bàng Suất.” Hoa Kỳ đột nhiên gọi hắt lại.

Bàng Suất tò mò quay đầu lại: “Sao?”

“Nhớ mua hộp thuốc lá trở lại.”

Bàng Suất nhú mày nói: “Hửm, cậu hút thuốc lá sao?”

Hoa Kỳ lười biếng nói: “Tôi thật sự quá mệt mỏi, nghĩ hút thuốc lá thư giãn một chút.”

“Chán sống à.” Bàng Suất cười mắng đi vào thang máy.

Hoa Kỳ thở dài, quay đầu nhìn Trang Hào trên giường bệnh, lông mi của anh khẽ run, giống như tùy thời sẽ tỉnh lại. Nhưng mà, Hoa Kỳ cũng không gấp, bởi vì Trang Hào có thể ra ngoài đã là thật tốt.

Lúc ở dưới giếng, Hoa Kỳ từng phân tâm len lén nghĩ, nếu không tìm được Trang Hào, lúc đó mình sẽ làm gì? Lớn tiếng khóc một lần? Hay yên lặng đau thương một thời gian rồi quên người này? Hoặc giả là..... Tóm lại, Hoa Kỳ nghĩ tới rất nhiều kết quả, nhưng cậu vẫn chỉ tin tưởng kết quả trước mắt này, đó là Trang Hào bình an vô sự.

“Ai.....” Hoa Kỳ than thở lần nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn nhíu lại, giật giật thân thể, toàn thân bủn rủn khiến cậu hận không thể nằm bên cạnh Trang Hào ngủ một giấc.

Hoa Kỳ cởi ủng da, khối sắt dính trước ủng khiến cậu bước đi không được, sau khi cởi xuống ném xuống dưới giường bệnh, cúi đầu nhìn lại, hai chân Hoa Kỳ cũng đã biến thành màu đen rồi, đặc biệt là các kẽ ngón chân cùng móng chân, đầy muội than. Cậu theo bản năng cong cong ngón chân.

“Chân cậu đen thật đấy.” Bàng Suất giơ thức ăn mua về lên, đi tới.

Hoa Kỳ mềm nhũn nói: “Anh cởi giày ra cũng vậy thôi.”

Bàng Suất cúi đầu liếc mắt nhìn: “Đi tắm một cái đi.” Bàng Suất dừng một chút, lại nói: “Mà thôi, cậu cứ ngồi nơi này đi, tay cậu thế kia không được dính nước.”

Hoa Kỳ thuận thế nâng tay phải lên, vào lúc này mới chân chân chính chính cảm thấy đau đớn.

“Đau?” Bàng Suất hỏi.

Hoa Kỳ cười yếu ớt nói: “Tạm, chịu được.”

“Chịu được thì ăn cơm đã đi, chân để rửa sau, dù sao tôi không ngại Trang Hào cũng sẽ không ghét bỏ.” Bàng Suất mở túi ny lon ra, bên trong chứa bí đỏ xào, còn có đùi gà cùng gan heo xào, mấy cái bánh mán thầu xấp trắng, nhìn đã khiến người ta muốn ăn.

Hoa Kỳ không nói hai lời cầm bánh bao lên gặm, quai hàm nhét phình ra, vừa ăn vừa nói lầm bầm: “Không ăn không biết, ăn vào mới phát hiện sắp chết đói.”

Bàng Suất ngậm miếng thuốc mới mua, ngửa đầu du côn cười nói: “Cả ngày hôm qua chỉ ăn một cái bánh bao, không đói bụng mới là lạ, lại nói, cái bánh bao đó thật mẹ nó khó ăn, có phải bánh bao công chức không?”

“Chắc là vậy!”

Bàng Suất nhở một ngụm: “Da bánh còn chưa chín kỹ, thật mẹ nó gieo họa cho con người.” Bàng Suất lấy một lon bia từ trong túi quần, kéo vòng sắt ngửa đầu uống vài hớp: “Con mẹ nó chứ, tôi đang nghĩ, nếu như người bị chôn ở dưới giếng là tôi, không biết có người nào nguyện ý đi xuống tìm tôi không.”

Hoa Kỳ không biết trả lời thế nào, chỉ có thể cúi đầu lo ăn cơm.

Bàng Suất nhìn chằm chằm Hoa Kỳ mấy lần, lại nói: “Tôi đoán chắc có mẹ tôi nhỉ? Ha ha”

Hoa Kỳ vẫn không dám hé răng như cũ.

“Phải nói Trang Hào người này đúng là tốt số.” Bàng Suất đi tới giường bệnh cúi đầu quan sát Trang Hào, đột nhiên lớn tiếng kêu lên: “Trang Hào, nếu anh tỉnh mà đối xử không tốt với Hoa tiểu cầu, tôi là người đầu tiên trở mặt với anh.”

Không biết có phải Bàng Suất nói vô cùng vang dội hay không, Trang Hào nằm ở trên giường bệnh thể mà lại giật giật ngón tay, tiếp đó lông mi run rẩy vài cái, từ từ mở mắt.

Bàng Suất vừa nhìn thấy Trang Hào mở mắt, nhất thời sợ hết hồn: “Tôi thao, anh đừng có dọa chết người được không!”

Ánh mắt mờ mịt của Trang Hào quét qua mặt Bàng Suất, tiếp đó từ từ chuyển qua Hoa Kỳ, nhẹ nhàng, từ từ mở tròng hai mắt.

Hoa Kỳ thấy Trang Hào ra ám hiệu, lỗ mũi chột đau xót, hốc mắt nhất thời ngập lệ nóng. Cậu vội vàng hít mũi một cái, thậm chí quên nuốt thức ăn trong miệng xuống liền tới gần, nói lầm bầm: “Anh, anh làm em sợ muốn chết.”

Trang Hào từ từ gọi lên khoe miệng, giống như đang mỉm cười với Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ hít hít mũi, vì phòng ngừa nước mắt chảy ra, cậu vội vàng giơ tay lên lau một cái, nhẹ nhàng cười khúc khích, giơ nửa cái bánh mỳ thần trong tay lên nói: “Em chờ anh sắp đói chết rồi đây.”

Trang Hào nhìn chằm chằm Hoa Kỳ mấy lần, lại nhìn về phía Bàng Suất.

Bàng Suất vội vàng nói: “Anh đừng nhìn tôi, là do cậu ấy không chịu ăn.” Nói xong, Bàng Suất nhìn Hoa Kỳ nói: “Có phải nên tìm bác sỹ tới đây nhìn một chút không?”

Hoa Kỳ vỗ đầu một cái, vội vàng nuốt thức ăn trong miệng xuống, nói: “Tôi cứ mãi vui mừng, quên mất vụ này, tôi đi gọi đây.” Hoa Kỳ buông bánh mỳ thần trong tay, để chân trần muốn đi tìm bác sỹ.

“Được rồi, cậu ngồi đó cho tôi.” Bàng Suất ngăn Hoa Kỳ lại, nhét cậu vào giường bệnh Trang Hào: “Cậu ở chỗ này với ông nhà cậu đi, tôi đi gọi cho cậu.”

Hoa Kỳ cảm kích nói: “Cảm ơn.”

“Thao, ông đây cần cậu cảm ơn à?” Bàng Suất duỗi lưng một cái, lại cầm một điều thuốc từ trong hộp thuốc lá ngậm lên môi, chậm rãi đi tìm bác sỹ.

Hoa Kỳ nhìn Bàng Suất rời đi, từ từ quay đầu, mỉm cười với Trang Hào nói: “Anh, em còn muốn biến thành uyên ương hồ điệp với anh!”

90. Chương 90: 521541.

“Anh, em còn muốn biến thành uyên ương hồ điệp với anh đấy.” Hoa Kỳ vừa nói vừa nâng hai tay vẫy vẫy hai cái, nhìn thật có chút cảm giác hồ điệp, nhưng mà, cậu vì khiến Trang Hào vui mà nhất thời quên trên tay còn quần băng. Trang Hào mặc dù vô cùng suy yếu, nhưng ánh mắt vẫn vô cùng sắc bén, vì anh mang theo chụp dưỡng khí không có biện pháp nói chuyện, không thể không sử dụng ánh mắt nhìn chằm chằm tay Hoa Kỳ.....

Hoa Kỳ đã nhận ra, vội vàng thu cánh tay về cười nói, “Buổi sáng nấu cơm cho Bàng Suất không cần thận cất phải tay.” Nói xong, Hoa Kỳ cúi đầu, dựa vào Trang Hào nói, “Anh, chúng ta ở chung một chỗ lâu như vậy, tâm ý cũng tương thông rồi, lúc anh xảy ra chuyện em liền cất phải tay.”

Trang Hào chậm rãi nháy mắt, khoe miệng khê nâng lên.

“Thật may là anh không có việc gì, nếu không em phải làm sao đây?” Hoa Kỳ đưa tay trái qua, lần đầu tiên nhéo mặt Trang Hào, nói: “Em không muốn làm quả phụ đâu, đến lúc đó Bàng Suất ngày ngày tới đập cửa quả phụ, lại nấu nước cho em.....” Hoa Kỳ còn chưa dứt lời đã tự mình cười, không nhận được cười to.

Trong mắt Trang Hào mang theo nụ cười yếu ớt nhìn Hoa Kỳ.

“Hoa tiểu cậu bớt thú đi.” Bàng Suất trở lại trước bác sỹ một bước, vừa đi vào liền nghe mấy câu vừa rời Hoa Kỳ nói, tức giận gầm lên: “Tôi chân trước vừa đi cậu liền chê tôi? Nấu nước cho quả phụ? Thao,

ông đây là loại người như vậy sao? Nhiều nhất chỉ xả thân ra trận giúp cậu dập lửa thôi.” Bàn Suất hạ lưu cười cười với Trang Hào.

Trang Hào hình như không muốn so đo với Bàn Suất, mà từ từ nhắm hai mắt lại.

Hoa Kỳ muốn phản bác, ai ngờ bác sỹ lại vào lúc này, đành phải thôi.

Bác sỹ kiểm tra thân thể cho Trang Hào, sau đó thở phào nhẹ nhõm nói: “Tĩnh là tốt, một lát nữa cho cậu ta ăn chút đồ, sau đó chỉ có thể từ từ nuôi.”

“Vâng, cảm ơn bác sỹ.” Hoa Kỳ vội vàng nói cảm ơn.

Bác sỹ gật đầu, cười yếu ớt nói: “Anh cậu đã thoát khỏi nguy hiểm, cậu có thời gian thì xuống đại sảnh lầu dưới giao viện phí đi.”

Hoa Kỳ vừa muốn mở miệng đồng ý lại nghe Bàn Suất nói: “Đây không phải là trách nhiệm của mỗ thân sao? Sao lại để nhân viên tự nộp tiền nằm bệnh viện?”

Bác sỹ giải thích: “Nói thì nói như thế, nhưng lần này có quá nhiều người gặp sự cố, quản lý mỗ thương lượng với bệnh viện, bọn họ tạm thời chỉ giao phí cấp cứu, về phần phí dụng khác tự các người nghĩ cách, sau này sẽ bồi thường luôn cho các người một lần.”

Bàn Suất sáng tỏ: “Vậy còn được.”

Bác sỹ không nói gì nữa, xoay người rời khỏi.

Sau khi bác sỹ đi, Bàn Suất liếc Trang Hào, hình như anh lại ngủ thiếp đi: “Hoa Kỳ, trên người cậu đủ tiền không?”

Hoa Kỳ lắc đầu một cái: “Tôi chỉ có hơn bốn ngàn, lúc tới mẹ tôi cho 3100 để dùng, hơn một ngàn còn lại là tiền lương mới phát không lâu, nhưng mà.....” Hoa Kỳ suy nghĩ một lát, lại nói: “Trang Hào có một sổ tiết kiệm, tôi biết đặt ở đâu nhưng lại không biết mật mã.”

“Có gì khó, chờ anh ta tỉnh lại rồi hỏi chứ sao.”

Hoa Kỳ cân nhắc một phen, sau đó nói: “Vẫn thôi đi, tiền tôi tự nghĩ biện pháp.”

“Sao? Cậu còn phải tự mình thay anh ta bỏ tiền túi?” Bàn Suất kinh ngạc nói.

Hoa Kỳ dùng cũng ánh mắt kinh ngạc như vậy nhìn hắn: “Sao? Đây không phải là điều rất bình thường sao?”

“Con mẹ nó chứ bình thường, cậu nói quan hệ giữa cậu và Trang Hào là gì? Một không có giấy hôn thú, hai chưa gặp qua cha mẹ, cậu làm vậy có phải quá ngốc rồi không?” Bàn Suất không phải cố tình dội nước lạnh, nhưng hắn thật sự không bước qua được đường ranh giới trong lòng, luôn cảm thấy nam và nam không có tương lai gì.

“Anh nói cũng hợp lý.” Hoa Kỳ cười yếu ớt: “Mặc kệ mấy chuyện đó đi, tính chuyện trước mắt đã, hơn nữa tôi cảm thấy, dù về sau anh ấy muốn thế nào, tôi cũng tin tưởng anh ấy sẽ trả hết những gì thiếu tôi.”

Bàn Suất chặc một tiếng: “Tôi không phản đối.”

Hoa Kỳ nghe rồi cười nói: “Vậy anh ở chỗ này giúp tôi, tôi trở về lấy tiền.”

Bàn Suất bất đắc dĩ thở dài: “Đi đi, nhớ cầm luôn ví tiền của tôi, nếu cậu không đủ tiền thì anh có thể giúp cậu một chút.”

Hoa Kỳ cảm kích nói: “Cảm ơn.” Hoa Kỳ xoay người muốn đi lại dừng lại, quay người nói với Bàn Suất: “Đừng nói với Trang Hào chuyện tôi xuống giếng tìm anh ấy.”

Bàn Suất chau mày: “Chuyện này cũng không được nói à? Cậu muốn gì?”

Hoa Kỳ chớp mắt một cái: “Anh thật không hiểu sao?” Hoa Kỳ vội vàng tiến tới bên tai Bàn Suất thì thầm to nhỏ.

Bàng Suất nghe mà sững sốt, không dám tin nhìn Hoa Kỳ, toét miệng nói: “Con mẹ nó chứ, sau này ai con mẹ nó dám nói cậu ngu, tôi chắc chắn đâm người đó hai quyền.”

Hoa Kỳ bĩ ổi nhướn mày: “Anh biết là được, đừng nói với người khác, nhất là Trang Hào.”

Bàng Suất theo bản năng liếc nhìn Trang Hào trên giường bệnh, than thở nói: “Tôi đột nhiên có chút đồng tình Trang Hào rồi, sao lại chọc phải kẻ biến thái như cậu!”

Hoa Kỳ phát phát tay: “Tôi đi, giúp tôi trông anh ấy.”

Bàng Suất nhìn chằm chằm bóng lưng Hoa Kỳ rời đi, từ từ gợi khoe miệng, ai ngờ hắn vừa quay đầu lại, một đôi con ngươi đen như mực đang theo dõi hắn dọa Bàng Suất sợ hết hồn: “Tiên sư nhà nó, anh không ngủ à?”

Trang Hào mở trừng hai mắt.

Bàng Suất ngồi ở mép giường, nói: “Hoa Kỳ về nhà lấy tiền rồi.”

Trang Hào lại mở trừng hai mắt, tiếp đó giật giật cánh tay, giống như muốn nâng lên.

Bàng Suất nhanh tay lẹ mắt ngăn anh lại, cảm tức nói: “Anh muốn làm gì?”

Ánh mắt Trang Hào nhìn xuống, Bàng Suất hiểu ý nói: “Đeo cái nào còn không nói chuyện được?” Bàng Suất do dự một lát, đúng lúc bên cạnh có một vị y tá đi qua, vội vàng ngăn cô ta lại, miêu tả một phen, lúc này y tá mới lấy chụp dưỡng khí trên miệng Trang Hào xuống.

Chụp dưỡng khí khê ngắt, Trang Hào hô hấp càng thêm tự do, nhép nhép môi, gian nan nói một câu: “Mật mã số tiết kiệm của tôi là 521541.”

Bàng Suất sững sốt: “Vừa rồi anh giả bộ ngủ à?”

Trang Hào khê mỉm cười: “Không như vậy làm sao biết các người nói gì?”

Bàng Suất cười nhạo nói: “Sao, anh còn tưởng rằng tôi có thể cướp vợ anh đi à?” Bàng Suất quét Trang Hào một cái liếc không nhìn anh nữa, ngược lại nhìn cảnh tượng rồi ren bên trong phòng bệnh, nói: “Yên tâm đi, Hoa Kỳ đối với anh như vậy, dù là ai cũng không thể cướp cậu ấy đi, trừ khi anh không là người nữa.”

Trang Hào nhẹ giọng nói: “Tôi biết rõ, lần này lại thiếu cậu ấy, hơn nữa còn là khoản nợ trả không được.”

Bàng Suất ngẩn ra, vội vàng quay đầu nhìn Trang Hào.

Trang Hào khê nhếch khoe miệng: “Cậu ấy đi xuống tìm tôi?”

Bàng Suất biết Trang Hào nghe được hết những lời vừa rồi, cũng không che giấu nói: “Đúng vậy, tổ tông này cố chấp muốn xuống, tôi có biện pháp nào?”

“Cậu ấy.....” Trang Hào mím môi một cái: “Tay bị vậy là do xuống giếng sao?”

Bàng Suất xoa đầu một chút, nói: “Đúng, một cái đinh dài năm tấc đâm xuyên vào.”

Trang Hào mở trừng hai mắt, không nói chuyện nữa.

Từ lúc đó, Bàng Suất và Trang Hào không nói chuyện với nhau nữa, mãi cho đến khi Hoa Kỳ trở lại, Bàng Suất mới đứng lên, hỏi “Đã nộp tiền rồi?”

Hoa Kỳ thở hổn hển nói: “Ừ, nộp ba ngày.”

Lúc này, Bàng Suất len lén nhìn Trang Hào một cái, anh đã nhắm mắt giống như ngủ thiếp đi. Bàng Suất nghĩ thầm, Trang Hào thật đúng là biết đóng kịch, cái đầu hạt dưa này của Hoa Kỳ thật là đầu không lại anh ta, nhưng mà..... Hai người đều ở đây vụng trộm so tài, thật thú vị.

“Được rồi, vậy tôi đi về, sáng sớm ngày mai tôi đến trông giúp cậu, thế nào?” Bàng Suất nhận lấy ví tiền từ chỗ Hoa Kỳ, nói.

Hoa Kỳ gật đầu đồng ý: “Được, sáng sớm ngày mai tới nhớ mang cho tôi bánh trứng, mua ở lầu dưới nhà chúng tôi đó, thêm một chuỗi thịt sườn nữa.”

“Thao, lúc này còn không quên ăn.” Bàn Suất cột nhả xoay người đi.

Sau khi Bàn Suất đi, cuối cùng Hoa Kỳ cũng có thể nghỉ một lát. Cậu tìm nơi không có gì đáng ngại ngồi xuống, cái mông mới vừa ngồi vững, Trang Hào liền mở mắt, nhỏ giọng nói: “Mật mã sổ tiết kiệm của anh là 521541.”

“Hả?” Hoa Kỳ hoảng sợ nhìn Trang Hào, trong lòng lại mắng Bàn Suất nhiều lần, một tí bí mật cũng không giữ được: “Anh ta nói cho anh à?”

Trang Hào cười lạnh một tiếng: “Hắn nói em không có tiền.”

Hoa Kỳ khổ sở nói: “Là không có bao nhiêu, chẳng qua em có thể nghĩ biện pháp.”

Trang Hào vẫn cười như cũ: “Trong sổ tiết kiệm của anh có đủ tiền.”

Hoa Kỳ ừ một tiếng.

Trầm mặc một hồi lâu, Trang Hào lại nói: “Không phải em luôn nói mình là vợ anh à, tiền này em cũng có quyền dùng.”

Lời nói này, nhất thời khiến Hoa Kỳ có chút lúng túng, theo bản năng sờ lỗ mũi một cái, nhe răng cười nói: “Anh, anh vừa nói mật mã sổ tiết kiệm của anh là bao nhiêu?”

Trang Hào rõ ràng sững sờ, tiếp đó cười nói: “521541”

Hoa Kỳ cười hì hì: “Em hiểu rõ anh yêu em, hơn nữa anh còn là số 1, được chưa?”

Trang Hào rất muốn cười, nhưng vì ngực truyền tới cảm giác đau đớn nên nín trở về, rốt cuộc anh cũng cảm nhận được cái gì gọi là đau đến không muốn sống: “Trong óc em lại nghĩ đến cái gì nữa, ba con số trước mặt có thể nói là anh yêu em, ba con số phía sau là ngày sinh của anh, rạng sáng mừng 4 tháng 5.”

Hoa Kỳ làm bộ nói: “Hoá ra là vậy à, là em suy nghĩ nhiều quá?” Hoa Kỳ cột nhả không ra hình người.

“Em không chỉ suy nghĩ nhiều, còn muốn quá nhiều.” Trang Hào mím đôi môi khô cứng, lại nói: “Là ai nói muốn biến thành uyên ương hồ điệp với anh?”

“Là em, nhưng em nói.” Hoa Kỳ cười láo lỉnh: “Em vốn muốn nói là bướm bướm kia, nhưng cảm thấy quá tục, không bằng nói là hồ điệp dễ nghe hơn.”

Trang Hào híp mắt cười: “Vợ à, em có thể để ý một chút được không.”

Hoa Kỳ co rụt lại cái cổ: “Em cứ như vậy, sao, anh ghét bỏ em?”

Trang Hào hất mặt, nhìn vách tường nói: “Nếu em không biến thành hồ điệp, anh thật đúng là sẽ không ghét bỏ em.”

“Vậy thì không biến.” Hoa Kỳ sắp tới, thừa dịp không ai chú ý bên này liền găm bẹp một hộp lên cổ Trang Hào.

91. Chương 91: Nhột.

Trang Hào ở bệnh viện đúng 12 ngày, mỗi ngày mất hơn 3 ngàn, như vậy, tất cả tiền Hoa Kỳ để dành được đều dùng để đóng việc phí hết, số còn lại phải lấy thêm từ sổ tiết kiệm của Trang Hào. Hoa Kỳ biết mật mã sổ tiết kiệm liền ba ngày hai bữa chạy tới ngân hàng, thuận tiện nhìn số còn lại ở bên trong một chút.

Nhìn con số trên sổ tiết kiệm, Hoa Kỳ lại nhớ đến câu Trang Hào đã từng nói, ‘yên tâm, anh vẫn đủ tiền để nuôi em’.

Mỗi lần nhớ đến câu nói ấy, Hoa Kỳ đều cảm thấy thật hạnh phúc.

Mười hai ngày sau, Trang Hào cuối cùng có thể xuất viện, lúc vào nhà, Hoa Kỳ đỡ Trang Hào chậm chậm ngồi xuống, Trang Hào tựa vào trên vách tường nói: “Cuối cùng xuất viện rồi, không thì em sẽ đau lòng vì anh chết mất.”

Hoa Kỳ ngơ ngẩn, vội vàng nói: “Thôi đi, khi nào thì em đau lòng vì anh chứ?”

Trang Hào cười nói: “Em nghĩ anh không hiểu em chắc?”

Hoa Kỳ ghét bỏ nói: “Anh hiểu cái rắm ý, tiền cũng đã tiêu mất rồi, có đau hay không đau cũng không quan trọng.”

“Rồi, rồi, rồi, em không đau lòng”, Trang Hào từ từ ngẩng đầu lên, tay phải để trên lồng ngực: “Vợ à, tối nay ăn gì? (Snoo: câu hỏi kinh điển mỗi ngày khi nấu ăn của nhà ta đây mà) Còn nữa, Bàn Suất có đến nhà chúng ta không?”

Hoa Kỳ xoa người lấy hết quần áo ở trong túi ra, gấp rồi để gọn lại: “Bàn Suất chắc tối sẽ quay lại, anh ta nói có việc gấp, mà lần này anh ta cũng giúp rất nhiều việc, buổi tối phải làm đồ ăn thật ngon mới được.”

Trang Hào gật đầu: “Phải, tí nữa em đi chợ mua thức ăn đi, đừng xót tiền làm gì.”

“Biết rồi.”

Trang Hào lại nói: “Hôm trước Quách Tĩnh có gọi điện tới, cậu ta cũng có việc gấp không thể bỏ được, tên này thật không có nhân tính, anh suýt nữa thì toi mạng mà cậu ta không thèm đến thăm.”

Hoa Kỳ cười nói: “Chắc là anh Quách gặp chuyện gì thôi, chứ bình thường anh ấy sốt ruột hơn ai hết.”

Trang Hào bĩu môi nói: “Cũng đúng, cậu ta lớn lên cùng anh cơ mà.”

“Đúng rồi.” Hoa Kỳ quay đầu lại, nhìn Trang Hào nói: “Mấy ngày trước ở bệnh viện, có người của mỏ đến, bảo sau khi anh xuất viện thì đến mỏ một chuyến để đàm phán vụ bồi thường.”

Trang Hào chặc một tiếng: “Chuyện đấy em đi thay không được sao?”

“Vậy sao được.” Hoa Kỳ từ chối nói: “Bọn họ nhìn em coi em như trẻ con, hơn nữa, em và anh...” Hoa Kỳ cúi đầu, len lén liếc Trang Hào một cái. Hoa Kỳ chưa kịp mở miệng, Trang Hào đã vội nói: “Chả biết em khờ thật hay là giả ngu nữa.” Trang Hào trợn mắt nhìn Hoa Kỳ một cái, kéo qua gối đầu đặt sau lưng: “Tự anh đi bọn họ sẽ coi như anh không bị nặng, thế thì bồi thường được bao nhiêu chứ? 5000? Hay ít hơn?”

“Ai nha, thế mà em không nghĩ ra sớm.” Hoa Kỳ bưng tỉnh hiểu ra: “Em mà không đi chắc họ sẽ bỏ qua luôn việc này mất.” (Snoo: khôn thật! phải ta chắc là chả đòi được đồng nào bồi thường mất)

“Bỏ qua việc này cũng không được.” Trang Hào cười nói: “Anh không phải muốn lừa họ, nhưng so ra thiệt hơn, mình vẫn phải làm như vậy thôi.”

Hoa Kỳ cười nói: “Em hiểu rồi.”

Trang Hào nhìn Hoa Kỳ mở trừng hai mắt: “Em luôn nói em là vợ anh, mấy chuyện như thế này thì về sau em phải tự tìm ra cách giải quyết có lợi nhất, hiểu không?”

Hoa Kỳ bĩu môi: “Hiện tại mới coi em là vợ anh sao? Trước kia anh chẳng màng em là một tên biến thái à?”

“Em cho rằng bây giờ em không phải là biến thái chắc? Em bây giờ gọi là thiếu năng được rồi đấy.” Trang Hào đùa giỡn, giơ chân đặt lên đùi Hoa Kỳ: “Mau đi rửa chân giúp anh.”

“Không.” Hoa Kỳ từ chối nói.

“Hê, em muốn bị ăn đòn à?” Trang Hào giơ ngón chân kẹp vành tai Hoa Kỳ: “Em là vợ anh, rửa chân cho anh là việc bình thường.”

Hoa Kỳ trầm mặt: “Em là vợ anh chứ không phải người hầu.”

“Thao, người hầu nào so được với em, kỹ thuật tốt lắm.” Trang Hào cợt nhả nói.

Hoa Kỳ cực kỳ tức giận nhưng lại không dám dùng sức đẩy Trang Hào ra, nhắm mắt nói: “Anh đi mà tìm mấy cô hầu đầy đi, vợ đây không làm được.”

“Không được.” Trang Hào cong miệng lên, vô lại nói: “Em biến anh thành dạng này rồi còn ai muốn nữa? Không kịp nữa rồi, anh nói cho em biết, kể từ đây anh sẽ quản em cả đời.”

Hoa Kỳ thích nghe Trang Hào nói như vậy, mặc dù trên mặt không có biểu lộ ra vui mừng, nhưng trong lòng cũng đã mở cờ rồi.

“Biết rồi, tối nay em sẽ giúp anh tắm rửa chà xát được chưa?” Hoa Kỳ hỏi ngược lại.

Trang Hào chép chép miệng, vui thích nói: “Rất lâu rồi không được em tắm cho, bây giờ nghĩ đến thôi mà cả người đã ngứa ngáy rồi.”

“Có nhột không hả?” Hoa Kỳ nhìn chằm chằm vào đũng quần của Trang Hào hỏi.

Trang Hào cũng không như lúc trước, lại lưu manh nói: “Nhột, lại nhớ đến cái miệng nhỏ của em rồi.”

Hoa Kỳ vội vàng liếm môi một cái: “Em cũng rất muốn ăn.”

Trang Hào đỏ khốc đỏ cười nói: “Khắm v~ đ.”

Hoa Kỳ cố ý nhú mắt mày, lắc lắc thân thể nói: “Đã rất lâu không được, ngứa chết người.”

Trang Hào ghé tởm nói: “Cút xa một chút, anh định đi tìm mấy cô hầu cơ.”

“Không được.” Hoa Kỳ dính sát, cố ý lướt qua Trang Hào xoa đũng quần của anh.

Trang Hào bị Hoa Kỳ mè nheo gọi tình như vậy, tức thì có cảm giác, tính đi tính lại cũng phải hơn nửa tháng rồi chưa được làm, ghen sắp chết rồi.

“Được rồi, buổi tối tính sau.” Trang Hào dè Hoa Kỳ xuống, không cho cậu nhúc nhích nữa: “Em mà cọ nữa anh bắn ra mất.”

Hoa Kỳ không lên tiếng, chỉ cười hì hì.

“Hai người thật ghê tởm, muốn làm gì cũng không biết đóng cửa phòng trước à?” Bàn Suất đang đứng ở cửa, đằng sau còn có Cao Quân và Giang Hạo.

Hoa Kỳ vội vàng ngồi dậy, lúng túng nói: “Không phải anh nói tối mới về sao?”

Bàn Suất hừ lạnh một tiếng, quăng giày da vào nhà nói: “Trở lại dọn dẹp một chút, ngày mai chuẩn bị về nhà.”

“Ngày mai đã đi rồi à?” Trang Hào xen vào nói.

Bàn Suất thở dài một tiếng: “Đúng vậy, nếu không phải vì chuyện của hai người, tôi đã về lâu rồi.”

Hoa Kỳ vốn định giữ Bàn Suất ở lại thêm mấy ngày, nhưng ngại Cao Quân và Giang Hạo đang đứng ngoài cửa, đành phải đánh trống lảng sang chuyện khác: “Sao mọi người lại về cùng nhau vậy?”

“Chúng tôi ở dưới lầu gặp nhau.” Cao Quân cùng Giang Hạo cởi giày đi vào nhà, lại nói: “Trang Hào xảy ra chuyện mà hôm qua chúng tôi mới biết, không đến bệnh viện thăm được.” Nói xong, Cao Quân từ trong túi móc ra một cái phong bì, cười nói: “Vốn định mua đồ gì đó, nhưng lại không biết mua gì hết, cho nên đưa tiền trực tiếp, không nhiều lắm, là chút tâm ý của bọn tôi.” (Snoo: ta nằm bệnh viện, không thích cho tiền tí nào, lúc đấy ta có tiêu được đâu, toàn mẹ ta cầm hết, chả có đồng nào, mua đồ ăn có phải tốt không, ta đói gần chết mà mẹ bảo ăn vừa thôi, nhiều quá cơ quan nó không tải được)

“Ai nha, làm gì thế.” Hoa Kỳ vội vàng từ chối nói: “Mua ít trái cây là được rồi mà.”

Giang Hạo nhân cơ hội ngăn Hoa Kỳ lại, cười nói: “Cầm đi, tiền cũng không nhiều nhận gì.”

Hoa Kỳ nhìn phong bì, do dự, quay đầu lại nhìn Trang Hào, thấy anh gật đầu, lúc này mới dám cầm.

“À, vừa nãy ở dưới tôi có mua một ít thức ăn, hay là buổi tối chúng ta nấu ăn chung được không?” Cao Quân lúc nói, ánh mắt có nhìn lướt qua về hướng Bàn Suất. Bàn Suất coi như không thấy, tiếp tục thu dọn đồ của mình.

Nhìn Cao Quân như thế, ai cũng có thể nhận ra.

“Đủ rồi đấy.” Giang Hạo trách móc nặng nề nói: “Cậu đừng có động tâm tư.”

Cao Quân đỏ mặt, lại rất thẳng thắn nói: “Sao chứ, nhìn cũng không được à? Ai bảo bên cạnh Hoa Kỳ toàn là người đẹp trai như vậy.”

Giang Hạo dở khóc dở cười nói: “Cậu cũng nhìn lại mình đi, có thái độ sống tốt, tôi bảo đảm bên cạnh cậu cũng sẽ có nhiều người đẹp trai như vậy.”

Cao Quân sa sút tinh thần nói: “Nói thế mà cũng nói được.”

Cao Quân vừa nói xong, Bàn Suất ngược lại cười: “Thao, thật không hiểu các người đang nghĩ gì, tất cả chỉ đều thích đàn ông.” Bàn Suất kéo hành lí lên, xoay người lại ngồi xuống nói: “Buổi tối ăn bữa cơm chia tay đi, để mai tôi có tinh thần lên đường.”

Cao Quân vừa nghe cười: “Vậy được, để tôi về chuẩn bị, buổi tối cùng ăn, đúng rồi, anh có uống rượu không?” ánh mắt Cao Quân cực nóng nhìn chằm chằm Bàn Suất.

Bàn Suất bị hấn nhìn có chút lúng túng, hất mặt nói: “Ok, cái gì cũng được.”

“Rồi rồi, để tôi đi chuẩn bị.” Cao Quân hào hứng bừng bừng chạy ra ngoài, Giang Hạo bắt đắc dĩ mà lắc đầu theo sát phía sau.

Trong phòng nhất thời yên tĩnh trở lại, Bàn Suất hơi híp mắt lại, dựa vào vào cái túi của mình đang đặt ở sát tường, Trang Hào khoanh tay ngồi dựa trên tường, Hoa Kỳ nhìn chung quanh, đứng dậy nói: “Để em giúp bọn họ chuẩn bị.”

“Vợ ơi.” Trang Hào đột nhiên lên tiếng gọi lại Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ nghi ngờ quay đầu lại: “Sao vậy?”

Trang Hào do dự một lát nói: “Ở đây cũng được hơn nửa năm rồi, hôm nào rảnh, chúng ta cùng đi chơi đi.”

“Dạo này em phải đi làm, hơi bận, để chủ nhật được không?”

Trang Hào nghiêm túc nhìn Hoa Kỳ: “Cứ từ từ, rồi về nhà luôn.”

“Gi cơ” Hoa Kỳ giật mình hỏi: “Sao lại phải về nhà gấp thế?”

Trang Hào bắt đắc dĩ cười khổ: “Dọn dẹp ít đồ đi, chúng ta cũng phải về nhà một chuyến chứ.”

Hoa Kỳ mắt mở thật to, không dám tin nói: “Thiệt hay giả vậy?”

Trang Hào mỉm cười nói: “Thật, chờ giải quyết xong chuyện ở chỗ, chúng ta sẽ về.” Nói xong, Trang Hào quay đầu nhìn Bàn Suất nói: “Chờ hai ngày nữa, rồi chúng ta cùng về luôn.”

Bàn Suất mở mắt, ra vẻ khổ sở nói: “Việc này...”

“Còn ngồi đây mà giả bộ, có đồng ý hay không?” Trang Hào cười mắng.

Bàn Suất cười nói: “Được thôi, 2 ngày nữa cũng không sao cả, nhưng nếu hai người đi chơi, tôi cũng muốn đi cùng.”

“Thao, không có tâm trạng mang theo cậu đâu.” Trang Hào cười nói.

Hoa Kỳ đứng ở cửa, nhìn Trang Hào và Bàn Suất ngồi tọc mạch lẫn nhau, trong lòng lại có có cảm giác không nói lên lời, mũi thấy hơi nhưng nhức.

“Em ra ngoài đây.” Hoa Kỳ ra cửa đi dép, nhưng cậu lại không vội đi ngay, chỉ loẹt quẹt bước chân mà đi.

Trong nhà vang lên câu hỏi của Bàn Suất: “Đang nghĩ gì vậy?”

“Không nghĩ gì cả, chỉ muốn về nhà thôi.” Trang Hào nói.

Bàng Suất cười nói: “Thôi đi, tôi còn không hiểu anh sao, định mang Hoa Kỳ về ra mắt chứ gì?”

Trang Hào thở dài nói: “Không biết nên nói sao.”

“Được rồi, tôi không muốn hỏi, cũng không cần nói cho tôi biết đâu.” Bàng Suất cười ha hả nói: “Dù sao anh hãy nhớ người như Hoa Kỳ hiếm lắm, tôi cũng rất trân trọng cậu ấy, anh cũng phải thế đấy.”

Trang Hào nhếch miệng: “Tôi đây cũng là của hiếm mà.”

Bàng Suất bĩu môi nói: “Anh mà hiếm thì chả ai là của thừa.”

Trang Hào xuề xòa: “Nhưng mà.....” Trang Hào không dám đem nửa lời sau thốt ra.

Hoa Kỳ nghe đến đó thì quyết định không nán lại nữa, tăng nhanh bước chân chạy về phía phòng của Cao Quân.

92. Chương 92: Một Cái Đố Thật To.

Hoa Kỳ chưa bao giờ là người ngoan ngoãn nghe lời, ít nhất là trước khi quen biết Trang Hào, cậu vẫn luôn sống theo cách cậu muốn sống. Nếu như trước kia Hoa Kỳ nghe theo lời cha mẹ, vậy cậu có thể quen biết Trang Hào không? Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có một đáp án, là do duyên phận thôi.

Tin và chấp nhận là hai nghĩa hoàn toàn khác nhau, Nếu là do số phận cũng chẳng thể tránh được, dù có cố đi ngược lại cũng chẳng thay đổi được gì..... đành thuận theo tự nhiên thôi.

Thật ra thì, có lúc thuận theo số mệnh không phải không tốt, con người sống phải có tốt có xấu, cay đắng hay ngọt bùi cũng có năm bảy đường, lúc nhận ra được điều này, có lẽ ngày tháng sẽ trôi qua yên bình hơn, cuộc sống chắc sẽ không nặng nề u uất quá.

Hoa Kỳ là một người như thế, nhìn có vẻ như là ngơ ngơ không hiểu gì, nhưng cuộc sống của cậu cũng không có gì khó khăn quá, cậu chẳng có dã tâm gì lớn lao, cũng chẳng tham vọng là nên chiến công oanh liệt gì, cứ theo một câu nói, cả đời chỉ có ngàn ấy nỗi khổ, gò bó quá có khi lại trở nên khổ sở hơn.

Không sai, thế giới này có rất nhiều loại người, nghĩ thôi cũng đã thấy phức tạp lắm rồi, dứt khoát..... Không bằng..... Liền.....

“Ai, Hoa tiểu cầu.....” Bàng Suất sáng sớm đã thức dậy, mặc đại quần chiếc quần cộc, vắn eo bẻ cổ, quay đầu lại thì Hoa Kỳ đã từ trong chăn ngồi dậy, đầu tóc như tổ quạ, hơi híp mắt, lại rất không tình nguyện nói: “Đại ca, Bây giờ là mấy giờ mà đã kêu tôi rồi.”

Bàng Suất ngậm điều thuốc nói: “Cậu nghĩ là không có chuyện gì á? Không có chuyện gọi cậu làm gì.”

Hoa Kỳ ngậy ngậy cả người, nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh đã thấy chăn được gấp chỉnh tề, kinh ngạc nói: “Anh ấy đi đâu rồi?”

“Đi tắm.” Bàng Suất xuống giường: “Hai người chả bảo hôm nay đi chơi còn gì.”

Hoa Kỳ cười nói: “Thật à? Cứ tưởng đùa.”

“Thao, cậu quá coi thường anh ta rồi.” sau khi Bàng Suất ngồi nói chuyện với Trang Hào hôm qua xong, hẳn liền thấy bội phục Trang Hào hơn, còn tại sao lại bội phục, phải xem hành động của Trang Hào mới có thể nói được.

Hoa Kỳ rất muốn đi chơi, nhưng lại do dự: “Cái đó..... anh ấy vừa mới xuất viện, tôi vẫn thấy lo.”

“Lo lo cái rắm ỷ.” Bàng Suất đưa chân qua, đạp Hoa Kỳ một cước, còn nói: “Tôi thấy anh ta ghen đến khó chịu lắm rồi, công việc là công việc, cậu cũng không thể vùi đầu vào việc mà không đi chơi với anh ta.”

Hoa Kỳ nhẹ giọng nói: “Tôi cũng nghĩ như thế, nhưng sợ cơ thể của anh ấy không chịu được.”

“Ai nha, cậu cứ thoải mái đi, cơ thể của anh ta thì anh ta phải hiểu rõ chứ.” Bàn Suất nghiêng người nằm xuống, ngâm lấy điều thuốc nói: “Tôi đây không làm gì cả cả mũi đâu, hai người cứ vui vẻ mà đi chơi đi, không ảnh hưởng gì đến vết thương đâu mà sợ.”

“Có sao đâu, chỉ là đi cùng thôi mà.” Hoa Kỳ năn nỉ nói.

“Hoa tiểu cầu nói rất đúng, chỉ đi cùng thôi mà.” Trang Hào bưng chậu vào phòng, bỏ dép, nói: “Dù sao cũng ở lại mấy ngày, nhân lúc này đi ra ngoài chơi một tí.” Trang Hào đặt cái chậu trên ghế, một tay dùng khăn lông lau tóc, một tay khác cẩn thận đặt trên ngực: “Hoa tiểu cầu muốn đi chỗ nào?”

Hoa Kỳ trái lo phải nghĩ nói: “Ở đây có chỗ nào để chơi nhỉ?”

“Có gì để chơi đâu.” Bàn Suất xen vào nói: “Đi dạo, ăn cơm, không thì cũng là khu game.”

Vừa nghe những thứ này Hoa Kỳ liền cảm thấy rất nhàm chán, vẻ mặt như đưa đám nói: “Không có gì khác à?” Hoa Kỳ thở dài một hơi, chống tay cằm chiều suy nghĩ một lúc lâu, đột nhiên trong óc thoáng qua điều gì đó: “Nếu không, chúng ta đi vườn thú đi?”

Bàn Suất cười khở nói: “Mấy con vật đó có gì để nhìn? Chúng ta biết chúng, nhưng chúng chẳng biết chúng ta, đã thế còn phí tiền.”

“Không thể nói như thế a.” Hoa Kỳ phản bác: “Mặc dù công viên không có gì, nhưng mà tôi nhớ 1/6 hàng năm tôi đều đi, lâu rồi không đi, tôi rất nhớ nơi đó, nhớ ngày xưa toàn chạy ra xem gấu, rất vui mà.”

Bàn Suất bất đắc dĩ nhìn về phía Trang Hào: “Vợ anh bao nhiêu tuổi rồi còn đi vườn thú, cần phải chấn chỉnh lại ngay!”

Trang Hào cười nói: “Đi thì cứ đi thôi. Có gì đâu mà phải chỉnh?”

Bàn Suất thở dài nói: “Vậy thì đi vườn thú vậy.”

“Được, vậy để tôi đi chuẩn bị một chút đồ rồi chúng ta lên đường.” Hoa Kỳ hưng phấn nhảy lên, bằng tốc độ nhanh nhất chạy vào phòng tắm, lúc đi ra thì hai người kia cũng đã thu xếp ổn thỏa rồi, Hoa Kỳ gấp gấp vội thay quần áo thật nhanh, sau đó cùng hai người ra khỏi nhà.

Sở thích của Hoa Kỳ cũng không nhiều lắm, nhưng cậu cực kì thích đi dạo, nhất là trong vườn thú, vừa nói đến, cậu đã thấy nhớ, mỗi lần đi theo mẹ tới sở thú đều có đồ chơi này, kẹo đường này, còn có súng bắn khí cầu, bao cát ném con nít, câu cá và chèo thuyền, mọi thứ cậu đều chơi tốt cả.

Nhưng mà, lần này lại khác, vườn thú bây giờ lớn hơn trước nhiều. Bàn Suất mua ba vé xong, lúc này mới hưng phấn chạy đi vào.

Hoa Kỳ vào vườn thú, đầu tiên cậu đã nhìn thấy súng bắn khí cầu, đã cách nhiều năm không có chơi nên cậu thấy nó vô cùng hấp dẫn và mới mẻ. Sau khi bỏ tiền xong, tha hồ dùng súng mà bắn lia lịa, nhìn Trang Hào và Bàn Suất cũng rất hưng phấn, kĩ năng chơi của Hoa Kỳ rất tốt, cứ như vậy mà bắn rơi cả tá, đạt được giải nhất, không phát nào trượt, có thể được coi là thần bắn.

Giải nhất thì được con lừa bông, sau khi nhận được, cầm trong tay rất có cảm giác hưng phấn. Hoa Kỳ cười trên người nó nhảy nhảy đi về phía trước, mà Trang Hào và Bàn Suất đứng phía sau cười suýt nữa vỡ cả bụng.

“Tôi nói này, vợ anh đúng thật là hiếm thấy đấy.” Bàn Suất hí mắt nhìn bóng dáng của Hoa Kỳ nói.

Trang Hào hé miệng cười: “Vô tâm vô phách.”

“Như vậy rất tốt không phải sao?” Bàn Suất hất mặt nhìn anh, nói: “Nghĩ xong chưa?”

Trang Hào kiên nghị vô cùng gật đầu: “Ừ, nghĩ xong rồi.”

“Trâu bò thật ~.” Bàn Suất giơ lên ngón cái nói: “Nếu đổi lại là tôi, tôi không làm được như vậy đâu.”

“Do cậu nhát gan mà thôi.” Trang Hào trêu ghẹo nói.

Bàng Suất khinh thường nói: “Anh làm như mình giỏi lắm ấy, tôi mà không nhát gan thì giờ này Hoa tiểu cầu là của ai cũng chưa biết được đâu.”

Trang Hào cười cười.

“Ai, hai người đi nhanh lên một tí có được hay không hả?” Vẽn vẽn trong chốc lát, Hoa Kỳ cũng đã chạy đến chỗ con khỉ núi rồi, bước qua hàng rào: “Hai người đi mua thức ăn được không? Cho chúng nó ăn?”

“Được rồi, mua cả đồ ăn cho chúng ta nữa.” Bàng Suất nhe răng cười nói.

Trang Hào tỏ ra đồng tình: “Tôi thấy cũng được.”

Hoa Kỳ chạy lướt qua bọn họ: “Mau đi mua đi, tôi sang bên cạnh xem ngựa vằn.” Hoa Kỳ co cẳng chạy, hoàn toàn không cho Trang Hào và Bàng Suất thời gian phản ứng.

Trang Hào mới vừa xuất viện, vết thương trên người chưa lành hẳn cho nên anh chỉ có thể đi từ từ, đợi bọn họ đuổi kịp Hoa Kỳ thì liền nghe Hoa Kỳ phát tay hô to: “Aiz, hai người mau lại đây xem đi, có cái đó thật to nha.”

Hoa Kỳ vừa kêu ra khỏi miệng, Trang Hào và Bàng Suất cảm thấy thật là mất mặt, may là ở bên cạnh không có nhiều người lắm, đợi bọn họ đi đến chỗ Hoa Kỳ đang đứng, mỗi người đều đá cho cậu một cái.

Hoa Kỳ xoa hông nói: “Sao lại đá em chứ?”

Trang Hào nghiêm mặt nói: “Em vừa nói câu gì đấy? Cái gì mà cái đó thật to hả?”

Hoa Kỳ hì hì cười, vội vàng chỉ vào một con ngựa vằn cách đó không xa nói: “Nhìn đi, cái đó thật là to, vừa thô vừa dài lại vừa đen nữa.”

“Phụt.....” Bàng Suất vịn lan can cười không thành tiếng, khom người nói: “Hoa tiểu cầu, rốt cuộc cậu đang nhìn cái gì hả? Còn vừa thô vừa dài..... Má ơi.” Bàng Suất cười lên cười xuống.

Trang Hào thì không kích động được như Bàng Suất, ngược lại nhìn theo tay Hoa Kỳ chỉ, ừ một tiếng nói: “Đúng là vừa thô vừa dài.”

“Con mẹ nó chứ.” Bàng Suất cười khổ nói: “Hai người thật đúng là vợ chồng, không phải người một nhà không vào chung một cửa.”

Trang Hào nhếch miệng cười nói: “Hoa tiểu cầu rất thích lớn.”

Nghe xong lời này, Bàng Suất thộn ra, nhướn mày nói: “Trang Hào, chẳng lẽ cái đó của anh không thể thỏa mãn được Hoa tiểu cầu?”

Trang Hào lập tức trầm mặt: “Đi sang bên cạnh đi.”

Bàng Suất cười đùa nói: “Hoa tiểu cầu, Trang Hào thao cậu có khiến cậu thoải mái không?”

Hoa Kỳ vội vàng lảng sang chuyện khác, nói: “Mau đi chỗ khác chơi đi, chúng ta ở nơi này lâu quá rồi.”

“Đừng có mà đánh trống lảng!” Bàng Suất nhìn phía về chỗ ngựa vằn nói: “Con mẹ nó chứ, lớn như vậy, cái này nếu thao cậu, có phải sẽ làm cậu khoái chết không?”

“Có mà anh khoái chết í!” Hoa Kỳ tức giận nói.

Bàng Suất phản bác: “Là do cậu cứ nhìn chăm chăm cái đó của ngựa vằn đấy chứ, để đấy thì thật lãng phí, mau tới chơi phát luôn đi.”

“Anh có chịu đi nhanh lên không hả?” Hoa Kỳ vô tình lướt qua ngựa vằn, xoay người theo bóng hướng dẫn tìm gấu.

Đến chỗ gấu, vừa đúng lúc thấy hai con công đang ôm nhau tranh đoạt gì đó và một con gấu ngồi bên cạnh ăn, nhìn mặt nó rất ngốc. Hoa Kỳ không nhịn được cười nói: “Ai, Bàng Suất, anh đang ăn gì đấy, có ngon không?”

Bàng Suất một bên cười nói: “Hoa tiểu cầu, cậu đang định gây chuyện có đúng không?”

Hoa Kỳ gật gù hả hê đắc ý, lại nhìn con gấu kia nói: “Bàng Suất, ăn bậy như vậy cẩn thận tí nữa thì Tào Tháo dí đấy.” Lời vừa ra khỏi miệng, con Gấu kia hình như nghe hiểu, thu móng vuốt, ngẩng đầu lên nhìn Hoa Kỳ hung hăng trừng mắt, tiếp đó liền bỏ chạy, bỏ đi.

Hoa Kỳ cười không thành tiếng, hất mặt nói với Trang Hào: “Ca, anh xem Bàng Suất sắp bội thực rồi kìa.”

Trang Hào hoàn toàn phục Hoa Kỳ, nhưng nhìn kỹ con Gấu này một chút, hình như khá khôi hài.

“Con mẹ nhà cậu.” Bàng Suất không thể nhịn được liền giơ chân lên đá một cước vào mông cậu.

Hoa Kỳ vội vàng che mông nói: “Đùa tí thôi mà anh tưởng thật à?”

Bàng Suất nhú mày cười: “Tự gây họa không thể sống.” Nói xong, Bàng Suất cúi đầu nhìn phía dưới, tiện tay chỉ vào đôi Gấu nói: “Tôi nói này Trang Hào, Hoa tiểu cầu, sao hai người đập pháo mà chẳng chịu nhìn hoàn cảnh vậy hả?”

“Hai người thật là ngu ngốc.” Trang Hào nghiêm mặt không có hứng ở đây xem Gấu nữa, đi thẳng tới chỗ ghế đá để ngồi, lấy bao thuốc, rút ra một điếu xong ném cho Bàng Suất cả bao, hút một hơi nói: “Khi nào thì chúng ta về nhà đây?”

Bàng Suất nhận lấy điếu thuốc ngồi bên cạnh Trang Hào nói: “Nếu anh muốn đi, ngày nào cũng được.”

Trang Hào nhìn bóng lưng Hoa Kỳ, suy nghĩ trong chốc lát nói: “Ngày mai đi.”

“Được, vậy thì ngày mai đi.”

93. Chương 93: Thèm Chết Người.

Đã rất lâu rồi Hoa Kỳ không được đi chơi thỏa thích như vậy, sau khi ra khỏi vườn thú, Hoa Kỳ vẫn hưng phấn như lúc đầu, còn la hét muốn đi chỗ khác để chơi nữa, nhưng cậu vẫn ý thức được điều kiện hiện tại, Trang Hào với Bàng Suất đi theo cậu đã mệt bơ phờ ra, cố gắng được đến bây giờ đã là tốt lắm rồi, mặc dù có hơi tiếc nuối một tí, nhưng Hoa Kỳ vẫn quyết định đi về nhà.

Lúc về đến nhà, Hoa Kỳ ngồi bệt ngay trên đất, bây giờ mới thấy toàn thân mỏi rã rời, cảm thấy hơi có lỗi, nhờ nhẹ hỏi hai người kia buổi tối muốn ăn gì, kết quả bọn họ trả lời đồng thanh, một quá chán ăn luôn, chỉ muốn đi ngủ thôi.

Ngoài trời mới xâm xẩm tối mà trong nhà đã vang lên tiếng gáy o o rồi.

Hoa Kỳ lần này được chơi thỏa thích, sáng ngày hôm sau vừa rời giường liền thấy hơi là lạ, đầu lưỡi nổi lên hai bọt nước, sờ trên mi tâm thấy hai cái nốt, ấn thử thấy đau kinh khủng.

Trang Hào nhìn cậu, không đợi Bàng Suất nói gì đã vội mở lời, số Hoa Kỳ thật quá khổ, chẳng biết là vui quá hóa buồn hay sao mà đi sở thú cũng bốc hỏa nổi mụn lở miệng cho được.

Haizzzzzz, Hoa Kỳ đen đủi quá, người bốc hỏa, lúc ăn cơm cứ phải cẩn thận nhai từng li từng tí, chỉ sợ chạm vào đầu lưỡi sẽ rất không chịu nổi. Cố chờ đến hôm sau, Bàng Suất và Trang Hào thu dọn hành lý xong, sau khi Giang Hạo và Cao Quân đến tiễn, họ mới rời khỏi nơi mình đã ở hơn nửa năm nay.

Hoa Kỳ ngồi ở trong xe nhìn lại chỗ đó, mặc dù rất vui vì sắp được về nhà, nhưng lại thấy tiếc nuối, trong lòng cảm thấy trống rỗng.

Trước khi đi, bọn họ đã canh rất chuẩn thời gian, lúc đến ga tàu thì đúng lúc đến chỗ kiểm vé luôn, sau đó là thời gian sắp xếp hành lý lên tàu, lại đi lên đi xuống vài vòng vất vả xếp hết đồng hành lý ba người mới thở phào nhẹ nhõm.

Tàu chậm rãi lăn bánh, Bàng Suất quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không khỏi thở dài, sau đó nhìn Trang Hào nói: “Biết thế anh ở nhà cho rồi, đi ra ngoài kiếm chẳng được bao nhiêu, còn vì mấy đồng bạc ấy mà suýt mất mạng, đáng không?”

Trang Hào cười khỏ nói: “Bây giờ còn nhắc lại chuyện ấy làm gì nữa.”

Bàng Suất nhếch miệng cười nói: “May cho anh phúc lớn mạng lớn, về sau hãy sống an ổn với Hoa Kỳ ở thành phố đi, nơi đó an toàn hơn.”

Trang Hào nghe Bàng Suất nói, theo bản năng liếc nhìn Hoa Kỳ, mỉm cười: “Không phải vậy sao, tiền đều do cậu ấy cầm hết rồi, bây giờ muốn chi tiêu gì là phải hỏi cậu ấy đấy.”

“Ồ, Hoa tiểu cậu quá trâu bò đó nha.” Bàng Suất nhìn Hoa Kỳ cười nói: “Từ khi nào đã lên chức quản gia vậy? Không tệ không tệ, thế mới sống lâu được với nhau, nếu không với tính cách của Trang Hào, nói không chừng để mặc anh ta vài ngày lại gây ra họa cũng nên.”

“Cút đi, cậu nghĩ ai cũng như cậu chắc?” Trang Hào cười đùa nói.

Hoa Kỳ ngồi bên cạnh thẹn thùng, gãi gãi đầu, cười lém lỉnh nói: “Thật ra thì tôi nghĩ, cứ cầm giúp anh ấy, rồi sau khi về nhà sẽ đưa anh ấy sau.”

“Được rồi, nghĩ anh không biết mấy tính toán nhỏ nhặt của em à?” Trang Hào liếc mắt đưa tình nói: “Em đấy, phải suy tính cho thật kĩ đấy, sau khi về nhà phải tiêu nhiều cái, không cẩn thận miệng ăn núi lở thì biết sống sao?”

Bàng Suất đồng ý nói: “Thế sau này định làm gì? anh xem Chương Thi đấy, hại chúng ta sạt nghiệp, bây giờ sống thật tốt.”

Trang Hào chợt im lặng, Bàng Suất lại nói: “Tôi biết anh không muốn nhắc đến hần, nhưng bắt buộc tôi phải nói, trước mắt không đại biểu cho sau này, hần mà cứ như vậy thì thật rất khó sống.”

Trang Hào hiểu ý tứ của Bàng Suất, nhẹ giọng hỏi Hoa Kỳ: “Sau khi đến nơi, em có định về nhà em không?”

Hoa Kỳ sững sờ, vội vàng nói: “Tất nhiên là có rồi, nhưng về thăm một chút thôi, sau đó lại đi tìm anh.”

Trang Hào cười thầm: “VẬY đến nhà anh ở luôn đi.”

“Không được đâu, mẹ anh hỏi thì sao giờ?” Hoa Kỳ vội vã cuống cuồng nói.

Trang Hào cẩn thận suy nghĩ một lúc, gật đầu nói: “Thôi về rồi chúng ta tính tiếp vậy.”

Sau đó, không ai nói nữa, Bàng Suất nghiêng đầu tựa vào cửa sổ trên xe, dường như đang suy nghĩ điều gì đó, Trang Hào cũng thế, không khí nhìn có vẻ nặng nề.

Tàu bắt đầu đi vào thành phố, thời gian vẫn cứ trôi, cho đến tối, Hoa Kỳ chịu không nổi sự yên lặng này nên lên tiếng phá vỡ bầu không khí trầm mặc.

“Aizz, chán chết đi được!” Hoa Kỳ vắn thất lúng đã mỗi nhừ nói.

Bàng Suất bỏ tay xuống, cười nói: “Muốn làm gì?”

Trang Hào híp mắt nhìn Hoa Kỳ cười.

Hoa Kỳ nghiêm túc suy nghĩ một chút: “Hay là, để tôi kể chuyện cười ọi người nghe đi.”

Bàng Suất trong lúc rảnh rỗi, gật đầu nói: “Được lắm, kể đi xem nào.”

Hoa Kỳ cười nói: “Đây là một câu chuyện xưa, xảy ra trên tàu,...” Hoa Kỳ ngân dài giọng, tiếp đó hắng một cái: “Chuyện kể rằng, có một anh thanh niên rất rất muốn đi vệ sinh, nhưng mà không may là nhà vệ sinh đã có người rồi, bất đắc dĩ, anh ta đành phải ngồi vắt vẻo trên cửa sổ tàu, cởi quần xuống, đem cái mông lộ ra ngoài cửa sổ, kết quả vừa mới chuẩn làm, chợt nghe thấy trong đài phát ra tiếng nói, đề nghị anh XX ngồi buồng XX, làm ơn không thò đầu ra ngoài cửa sổ ăn bánh tiêu.” Nói xong, Hoa Kỳ tự mình ôm bụng cười lăn lộn, cười đến chảy cả nước mắt.

Trang Hào và Bàng Suất khẽ liếc mắt nhìn nhau, nhếch miệng cười nói: “Mấy trăm năm trước đã nghe qua rồi.”

Hoa Kỳ chợt im bặt, sa sút tinh thần nói: “Ai nha, một chút cảm giác cũng không có.”

“Được rồi, em cứ ngồi cười tiếp đi, anh đi vệ sinh đây.” Trang Hào đứng lên, đang đi đến chỗ cửa buồng tàu, Hoa Kỳ chợt đứng lên đi theo, Trang Hào cau mày nói: “Em định làm gì? Cũng muốn đi vệ sinh sao?”

Hoa Kỳ nói: “Đúng vậy, nếu không thì chạy theo anh làm gì? ngửi mùi cho thơm sao?”

Trang Hào hì hì cười: “Đồ ngốc.” Trang Hào đưa tay đẩy cửa buồng vệ sinh, sau khi đi vào, nhìn Hoa Kỳ mở tròng hai mắt, du côn cười nói: “Vợ à, hay là hai ta cùng vào đi?”

Hai mắt Hoa Kỳ nhất thời tỏa ánh sáng, cậu nhìn chung quanh thấy không có ai chú ý liền đẩy cửa xông vào bên trong.

Trang Hào kinh ngạc nói: “Cmn chứ, anh chỉ đùa thôi mà em tưởng thật à?”

Hoa Kỳ vô lại nói: “Nói cũng nói rồi, vào nhanh đi kéo người ta thấy.” Hoa Kỳ cố gắng hết sức, cuối cùng cũng đẩy được cửa ra, vội xông vào khóa chặt cửa lại.

Hoa Kỳ đứng ở trước mặt Trang Hào, không ngừng thở hổn hển, ánh mắt như có như không vô tình lướt qua gương mặt của anh.

Trang Hào theo dõi phản ứng của cậu, hí mắt cười cười, tiếp tục cởi thắt lưng, móc ra nhị đệ của mình hướng về phía bồn cầu đi vệ sinh. Cả quá trình Hoa Kỳ đều nhìn trực tiếp, thỉnh thoảng nuốt nước miếng, bộ dáng không khác gì kẻ tham lam đang thèm khát.

Trang Hào tiểu xong, dùng giấy lau qua, không vội vã mặc quần lại, mà lại cầm ở trong tay.

Hoa Kỳ nhìn chằm chằm nó, mím môi một cái, muốn nói cái gì đó nhưng không thể nào thốt lên lời.

Trang Hào nhướn mày, nghiêng đầu, tay phải từ từ vuốt, chỉ chốc lát sau, liền cứng lên.

“Vợ à, chúng ta bao lâu không làm rồi?” Trang Hào cười đùa nói.

Hoa Kỳ tính nhắm trong lòng một hồi: “Ít nhất là nửa tháng rồi.”

“A..... Thì ra đã lâu vậy rồi, có muốn không?”

Hoa Kỳ không ngừng gật đầu: “Muốn chứ.”

“Làm một hiệp luôn không? Ngay chỗ này.” Trang Hào không biết xấu hổ trêu đùa Hoa Kỳ.

Trong lòng Hoa Kỳ mặc dù rất muốn, nhưng vẫn như đinh chém sắt nói: “Không được ah..., em còn đang bị nhiệt, mà cũng không nên làm ở nhà vệ sinh, phải chọn nơi sạch sẽ tí.” Hoa Kỳ lộ ra vẻ mặt tiếc nuối, nhưng rất nhanh cậu lại cười lên, mặt dương dương tự đắc nói: “Làm một lần cũng được nhưng em sợ nghẹn, hay là anh giúp em tuốt ống đi.” Hoa Kỳ vỗ bụng nói.

Trang Hào vốn định trêu chọc Hoa Kỳ, từ trước tới giờ rất thích nhìn Hoa Kỳ lộ ra vẻ tham lam, ai ngờ hôm nay lại đổi lại bị Hoa Kỳ đùa giỡn, không đúng... quá ghê rồi.

Trang Hào không nói hai lời liền nhét nhị đệ vào trong quần, thối lại đai lưng nói: “Coi như anh chưa từng nói gì cả.”

“Đừng mà.” Hoa Kỳ cổ ra vẻ không nỡ, giơ cánh tay lên khoác lên trên bả vai của anh: “Anh hẳn tâm nhìn em khó chịu à?”

Trang Hào cười khổ nói: “Thôi đi. Làm gì đến nỗi.”

Hoa Kỳ không nhịn được cất tiếng cười to, Trang Hào chỉ biết khổ sở mà chuồn nhanh ra khỏi nhà vệ sinh, lúc hai người đi ra, Bàn Suất đứng lúc tới đây, hoảng sợ nói: “Con mẹ nó chứ, hai người cùng vào nhà vệ sinh à? Chẳng lẽ ở bên trong đập pháo?”

Trang Hào thở dài một tiếng: “Định như thế, ai ngờ cậu ấy...” Trang Hào chặc một tiếng, cau mày nói: “Không nói nữa. nói nữa là khóc ra nước mắt luôn.”

Hoa Kỳ ở một bên khanh khách cười trộm, Bàn Suất chẳng hiểu cái mô tê gì: “Thế là sao?”

Trận trêu chọc vừa rồi khiến tâm tình Trang Hào thoải mái hơn, lúc trở về chỗ ngồi, Bàn Suất còn chưa có về, thừa dịp này Trang nói nhỏ một câu: “Đùa cùng em một tí cũng thấy bớt mệt.”

“Anh nói gì cơ?” Hoa Kỳ buồn bực nói.

Trang Hào vội vàng che giấu nói: “Không có gì, anh đoán sắp về đến ga rồi.” Trang Hào nghiêng đầu nhìn phía bên ngoài đã thấy cảnh tượng quen thuộc hiện ra, mặc dù trời đã tối nhưng vẫn nhận ra được.

Quả thật, chưa tới 20 phút tàu đã đi tới ga, mặc dù đã gần nửa đêm nhưng mà người đi đi về về cũng khá đông, sau khi tàu dừng hẳn, một nhóm người chen nhau ra cửa, cứ như thế rời khỏi tàu.

“Aizzz.....” Bàn Suất ngửa đầu nhìn bầu trời đêm nói: “Đi đâu thì cũng không bằng quê nhà của mình được, thật là thoải mái quá.”

Trang Hào mỉm cười nói: “Bây giờ cậu định đi đâu?”

“Cái này à.....” Bàn Suất hí mắt, nghĩ ngợi hồi lâu nói: “Không có ý định về nhà, chắc là sang nhà bạn bè ngủ nhờ qua đêm.”

Trang Hào gật đầu một cái: “Vậy được, hẹn gặp lại.”

Bàn Suất bĩu môi một cái: “Sao? Không mời thôi về nghỉ một đêm à?”

Trang Hào bất đắc dĩ nói: “Không có rảnh để ý tới cậu, vợ à... Chúng ta đi thôi.” Trang Hào quay người, chìa bàn tay ra theo thói quen muốn dắt Hoa Kỳ, kết quả mới được nửa đường thì anh chợt nhớ ra một chuyện, vội vàng rút tay về.

Mặc dù chỉ là hành động nhỏ nhưng Hoa Kỳ lại rất để ý. Trong lòng hơi nóng lên, cuối cùng đã trở về, không biết cuộc sống sau này sẽ như thế nào đây? Hoa Kỳ hơi mỉm cười, lúc chuẩn bị cùng Trang Hào ra khỏi ga tàu thì cậu chợt chạy nhanh đến chỗ Trang Hào, nắm chặt lấy bàn tay anh, cười đùa nói: “Mau về thôi”

94. Chương 94: Liều Mạng Ở Chung Một Chỗ.

Người xưa từng nói, dù đi đâu cũng không bằng nhà mình được, ở vàng ở bạc không bằng ở chỗ nhà mình, cẩn thận ngẫm lại thì quả thật rất chí lý, Hoa Kỳ đi theo Trang Hào ra ngoài lượn lờ vòng quanh, lúc sắp về đến nhà cảm xúc thật lẫn lộn, không thể diễn tả thành lời. Vừa kích động, vừa lo, tim đập thình thịch, tâm tình khẩn trương khó có thể yên, len lén liếc nhìn Trang Hào, thầm cười ở trong lòng, không dám biểu lộ trực tiếp ra bên ngoài.

Trang Hào với Hoa Kỳ trở lại khu Hướng An, nơi này vẫn không có gì đổi thay cả, vẫn như thế,... À mà mới đi được có nửa năm, làm gì có chuyện biến đổi được nhanh thế cơ chứ? Tìm đại một nơi để đi, thế nào lại đi qua chỗ đoàn xe trước đây của Trang Hào, nhìn xung quanh, cửa sắt đóng chặt, bên trong trống không, không có lấy một bóng người, ngày trước cảnh tượng náo nhiệt là thế, mà bây giờ thì...

Hoa Kỳ ngồi trên ghế khẽ liếc nhìn Trang Hào mấy lần, thấy anh không có vẻ mặt gì khác thường, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, Trang Hào phải đi gánh chuyện của người, khổ sở lúc đấy bây giờ cũng đã qua rồi, Hoa Kỳ tin chắc, Trang Hào chắc chắn có thể nghĩ thông suốt.

“Bác tài, mau dừng ở phía trước một chút.” Trang Hào đột nhiên nói nói.

Tài xế dừng xe bên ven đường, Trang Hào quay đầu lại nói với Hoa Kỳ: “Em định về nhà luôn không? Hay là chúng ta cùng về?”

Hoa Kỳ suy nghĩ một lát, như chợt định chém sất nói: “Về nhà anh trước đi, sáng mai nhân lúc ba em không có ở nhà thì em về, chứ nếu không em sẽ bị ăn đòn một trận nên thân mất.”

Trang Hào cười nói: “Bây giờ nhắc đến ba đã sợ run lên thế rồi à?”

Hoa Kỳ ra vẻ vô cùng sợ hãi nói: “Đương nhiên em rất sợ ba, ông ấy toàn dựng râu trợn mắt, em đi lần này không nói với ba tiếng nào, chỉ bị đánh thôi là nhẹ lắm rồi đấy.”

Trang Hào bĩu môi, nói với tài xế xe: “Đi tiếp thôi.”

Hoa Kỳ đi theo Trang Hào về nhà, tâm tình tương đối thấp thỏm lo âu, cậu tự biết bản thân mình lo lắng cái gì, nhưng cậu lại không đủ dũng khí để đối mặt. Tâm tình nóng như lửa đốt của Hoa Kỳ vẫn thể cho đến khi xe taxi dừng trước cửa nhà Trang Hào.

“Mau xuống xe đi.” Trang Hào thanh toán tiền xe, đẩy cửa xe ra, đi xuống.

Hoa Kỳ lo lắng xuống xe, đi theo Trang Hào đem hành lý ở trong cốp lấy ra, xe taxi vừa mới đi khỏi, liền nhìn thấy có hai người từ trong nhà bước ra, một trong số đó kinh ngạc nhìn chằm chằm Trang Hào, hưng phấn nói: “Con trai, con trở về rồi à?”

Trang Hào khẽ mỉm cười: “Nhớ ba, nên phải về thăm.” (Snoo: tưởng bố Trang Hào chết rồi chứ nhỉ, chưa đọc cả truyện nên khổ thế này đây)

Cha Trang Hào cười nói: “Ba tưởng đến tết con mới về, không ngờ giờ đã thấy mặt rồi, mau vào nhà đi, chắc mẹ con đã nấu xong cơm rồi đấy.”

Trang Hào gật đầu một cái, nói: “Ba định làm gì ở đây vậy?”

“Cũng chẳng biết là làm gì.” Cha Trang Hào quơ quơ xe đẩy tay nói: “Bác cả đang bận rộn việc ở kho cá, chỗ đó không đủ người nên ba qua giúp bác một tay, may con về đúng lúc, sáng mai cùng ba đi ra giúp bác ấy.”

Trang Hào cười nói: “Ba này, con vừa mới về mà ba đã kiếm việc cho con đấy à?”

“Con rảnh rồi không có việc làm, mà bác cả cũng đâu có để con phải thiệt thòi gì.” Cha Trang Hào nhìn người đàn ông đứng bên cạnh đang cười cười, lại nói: “Đây là bạn của bác cả con, giám đốc Lý.”

“Giám đốc Lý.” Trang Hào khách khí nói.

“Gì mà giám đốc Lý, cứ gọi bác Lý là được rồi.” Nói xong, bác Lý nhìn cha Trang Hào nói: “Tôi phải đi đây, nếu không thì muộn mất.”

“Vậy chúng ta cùng đi.” Cha Trang Hào nói: “Mau để Hoa Kỳ vào nhà đi.”

Trang Hào và Hoa Kỳ đưa mắt nhìn bọn họ rời đi, sau đó xách hành lý vào trong, hai người vừa vào cửa thì đã nghe thấy tiếng mẹ Trang Hào vọng ra: “Con trai, con đã về rồi à?” Mẹ Trang Hào hưng phấn vọt tới cửa: “Về lúc nào? Sao lại không báo ẹ một tiếng?”

“Không có gì, tự nhiên con muốn về thôi.” Trang Hào đem hành lý trong tay đặt ở cửa, quay người lại nói với Hoa Kỳ: “Cứ để ở đây đi.”

Hoa Kỳ gật đầu, đem hành lý đặt ở cửa.

“Con trai, Hoa Kỳ đi đón con à?” Mẹ Trang Hào cười hỏi.

Trang Hào len lén liếc Hoa Kỳ, sau đó nói: “Không phải, Hoa Kỳ cùng con trở về.”

“Sao lại cùng con về? Cậu ấy đi với con à?” Mẹ Trang Hào hơi kinh ngạc.

“A, cùng con đi.” Trang Hào vén rèm cửa lên, bước vào phòng, Hoa Kỳ đứng ở cửa, tay chân có chút luống cuống, đang định trả lời mẹ Trang Hào thì Trang Hào ở trong nhà la ầm lên: “Hoa tiểu cầu, em vào mau lên.”

Hoa Kỳ nghe tiếng Trang Hào gọi, cậu chợt cảm thấy như được giải thoát, nhìn mẹ Trang Hào khẽ cười cười, liền chạy nhanh vào.

“Ngồi xuống ăn cơm đi.” Trang Hào đã cởi áo sơ mi, mặc áo sát nách ngồi ở trên ghế, xoay người lại, từ trên tủ cầm xuống bình rượu ngâm nhân sâm rót ra một chén, dùng âm thanh cực nhỏ nói: “Vợ, có muốn uống một li không?”

Hoa Kỳ hoảng sợ trợn to hai mắt, quay đầu lại liếc nhìn ra cửa, cảnh cáo nói: “Đừng gọi linh tinh, anh không sợ mẹ anh nghe thấy à?”

“Sợ di nghe thấy cái gì?” Mẹ Trang Hào từ trong phòng bếp bưng một nồi thịt kho ra, cười nói: “Muốn nói gì thì cứ nói đi, có phải người ngoài đâu mà ngại.” Nói xong, bà đem nồi thịt kho đặt trên bàn, nói: “Nồi này là do ba con làm, nhưng ba con còn chưa kịp ăn đã bị bác cả con kéo đi mất.”

Trang Hào cười nói: “Chẳng phải con đã về đây rồi sao, mai con sẽ thay ba đi cho.”

“Không cần vội, nghỉ ngơi 2 ngày rồi đi cũng được.”

“Thôi, dù sao ba cũng đã lớn tuổi rồi.” Trang Hào giữa đầu hộp một hộp hết chén rượu, lại nói: “Bác cả cũng thật là, lớn tuổi rồi, làm cũng phải có lúc nghỉ chứ.”

“Con thì biết cái gì, bác cả con bây giờ muốn dỡ nhà, định biến cái kho cá đây thành khu nhà chung cư đấy.”

Trang Hào cười nói: “Con biết ngay là bác ấy sẽ làm như vậy mà.”

Mẹ Trang Hào không phản bác được, nói lảng sang chuyện khác: “Đúng rồi, lần này con về còn đi nữa không?”

“Không đi nữa.” Trang Hào mới vừa cầm đĩa lên đã vội đặt xuống, nói: “Mẹ, mẹ còn giữ chiếc chìa khóa ở phòng cũ kia không?”

“Có, sao vậy?”

“Không có gì, con muốn qua bên kia ở.” Trang Hào cười nói.

“Qua bên kia ở? Sao nhà mình con lại không ở?”

Trang Hào vội vàng giải thích: “Con có suy tính riêng của mình, hơn nữa kết hôn xong con cũng phải chuyển qua bên kia ở, giờ tính trước, ngộ nhờ mẹ và con dâu không hợp nhau, gây gỗ thì biết làm sao đây?”

“Làm gì có chuyện đó.” Mẹ Trang Hào trêu ghẹo nói: “Con mà đã thích thì mẹ cũng sẽ thích.”

“Aiz, chỉ nói vậy thôi, cứ chuẩn bị tinh thần trước.” Trang Hào cợt nhả nói: “Chẳng may con tìm người không vừa ý mẹ, đến lúc đó mẹ lại đoạn tuyệt quan hệ với con thì tính sao giờ?”

“Bớt thôi đi, mẹ con là người như vậy sao?” Mẹ Trang Hào lau tay vào tạp dề, lại nói: “Con và Hoa Kỳ ăn cơm đi, trong phòng bếp còn nhiều món lắm.” Mẹ Trang Hào lại nhìn Hoa Kỳ cười cười: “Ăn nhiều chút nha.”

Hoa Kỳ vội vàng trả lời: “Dạ vâng, cảm ơn dì.”

“Khách khí cái gì chứ, mau ăn đi.”

Mẹ Trang Hào vừa mới đi, Hoa Kỳ đã vội thở dài rồi, dường như trút được tảng đá đang đè nặng trong lòng.

“Em làm gì mà sợ thế, mẹ anh ăn thịt em à?” Trang Hào trêu ghẹo nói.

Hoa Kỳ làm bộ xoa xoa trán, cười nói: “Trước kia thì không sợ như thế, bây giờ không sợ không được.”

“Không sao, chuyện như vậy anh có thể giải quyết.” Trang Hào dùng đũa gấp một miếng thịt kho đặt vào bát của Hoa Kỳ: “Ăn nhiều chút đi, lúc đi theo anh cũng chẳng được ăn gì ngon, bây giờ về nhà rồi anh phải bồi thường cho em.”

Hoa Kỳ ăn thịt, nói lầm bầm: “Anh nợ em rất nhiều đó, muốn bồi thường cũng được, nhưng đầu tiên phải giải quyết việc còn dang dở trên tàu đi, gần đây ghen cực kỳ.”

Trang Hào cười khở nói: “Cả ngày em chỉ nghĩ mỗi chuyện đó thôi à?”

“Vấn đề ở chỗ em kìm nén đến sợ luôn rồi.” vẻ mặt Hoa Kỳ đưa đám nói.

“Được, cơm nước xong chúng ta sẽ đi đến chỗ của bác cả, buổi tối sang chỗ bên kia anh sẽ nhiệt tình bồi thường cho em, được chưa?” Trang Hào nói cực nhỏ, nhưng không che giấu được vẻ lưu manh nhiệt tình.

Hoa Kỳ cố làm ra vẻ thẹn thùng nói: “Em chờ hành động thực tế của anh.”

Hai người ăn cơm hết cả tiếng đồng hồ, lúc ăn xong, Trang Hào đã uống đỏ bừng cả mặt, lúc ra cửa, mẹ Trang Hào sống chết cũng không để bọn họ đi, nhưng cũng không thể nào cưỡng được Trang Hào, chỉ có thể đưa cho họ chiếc chìa khóa của căn nhà kia, nhìn Trang Hào mang theo Hoa Kỳ đi.

Nhìn bóng lưng bọn họ rời khỏi, mẹ Trang Hào trầm mặc hồi lâu.

Trang Hào mang Hoa Kỳ tới chỗ bác cả, đúng lúc đi một đám người đang trở gạch, chỉ có mỗi bác dậu cả đang đứng một mình, bác nhìn thấy Trang Hào, mắt đã sáng lên, miệng đầy nịnh nọt: “Cháu đi ra ngoài kiếm tiền đã về rồi à? Càng nhìn cháu càng thấy có tiền đồ.”

Trang Hào sớm đã quen với thái độ đó của bác dậu cả, xem thường nói: “Cũng không kiếm được gì.”

“Ai nha, cháu đừng có khiêm tốn, trong tất cả con cháu, bác thấy cháu là đứa được nhất, từ nhỏ đã biết cháu là người có tiền đồ sáng lạn rồi.” Bác dậu cả cười nhẹ nhàng nói: “Lần này trở về định làm gì?”

“Cháu chưa nghĩ ra.” Trang Hào nói.

“Cháu phải suy nghĩ thật kĩ, muốn kiếm được tiền không vội được đâu.” Bác dậu cả cười tươi như hoa, còn nói: “Cháu và bạn mau ngồi đi, bác còn phải đem xi măng sau nhà ra nữa, không làm phiền hai cháu.”

Trang Hào xoay người liếc nhìn đồng xi măng sau nhà, nói: “Để cháu làm cho, bác cứ nghỉ ngơi đi.”

“Cháu thật ngoan, vậy cháu giúp bác nhé, bác đang làm cơm tối, chờ bác trai và bố cháu về ngồi nhậu luôn.” Bác dậu cả không nói hai lời quay đầu đi, Hoa Kỳ đứng bên cạnh á khẩu.

“Nhìn gì vậy? Không biết giúp anh một tay à?” Trang Hào đi đến đồng cát bên cạnh, cầm lấy hai thùng sắt, khom lưng lấy hai cái xẻng xúc xi măng đổ vào, Hoa Kỳ đứng sau lưng anh, đột nhiên nảy ý xấu, thừa dịp Trang Hào còn chưa đứng thẳng, song chường hợp lại, chắp hai tay đâm thẳng vào mông Trang Hào.

Trang Hào cảm nhận thấy, chợt đứng lên, xoay người lại định cho cậu một tát, Hoa Kỳ vội vàng tránh khỏi, cười đùa lui về, ai ngờ mới vừa lùi hai bước, chân không biết đạp phải cái gì, ngã nhào vào đồng xi măng, chỉ nghe bộp ...một tiếng, trong nháy mắt người đã hóa thành bức tượng.

Trang Hào vội vàng chạy tới, vươn tay vội kéo Hoa Kỳ dậy, lau mặt cho cậu: “Báo ứng, bây giờ đã biết sợ chưa?”

Trang Hào dở khóc dở cười nhìn Hoa Kỳ người đầy xi măng, nói: “Không đứng lại đi gây chuyện, đáng đời.”

“Đáng đời gì chứ?” Hoa Kỳ tức giận, tay vốc lên hai vốc xi măng, nặn thành quả cầu, không nói gì đã ném thẳng về phía Trang Hào: “Em sẽ liều mạng với anh.”

Trang Hào thấy quả cầu xi măng bay tới, đưa tay đỡ, áo sơ mi trắng nhất thời đã đổi màu. Trang Hào giận không kềm được nói: “Hoa tiểu cầu, em muốn ăn đòn à?”

“Aiz, em muốn bị đánh đấy, có giỏi anh qua đây mà đánh em này.” Hoa Kỳ lại ném thêm hai quả nữa, lúc này quả thực đã chọc giận Trang Hào, không thèm để ý gì xông thẳng vào đồng xi măng, chỉ chốc lát sau, hai người đã vầy vò chạy ra nơi khác rồi.

95. Chương 95: Cầu Cũng Không Được.

Lúc Hoa Kỳ và Trang Hào đang lẩn cùng một chỗ, trong đầu cậu chợt hiện lên giai điệu của một bài vè, đại khái là như thế này... Một một một, cười hì hì, nhàn rồi nhàn rồi đi thọt mông con lừa, con lừa ngã, xe lật, một một một JB áp công, đi bệnh viện, chữa hết, về nhà lại bị chó cắn rồi.

Hình dung này không khác gì hoàn cảnh của Hoa Kỳ bây giờ cả.

Trang Hào đẩy Hoa Kỳ vào hầm xi măng, thở hổn hển không nói, xi măng dính trên đầu từ từ chảy xuống che tầm mắt, Trang Hào giơ tay lên lau mặt, thở hổn hển nói: “Xem ra thực sự em rất muốn bị ăn đòn, đúng là nhờn chó chó liếm mặt.”

Hoa Kỳ sắc nước miếng, cười đùa nói: “Chồng à, em sai rồi, thả em ra đi.”

“Thả em? Nghĩ đơn giản quá nhỉ.” Trang Hào xoay vòng cánh tay, bóp một cái vỗ thật kêu vào mông Hoa Kỳ: “Xem em còn dám đắc ý nữa không?”

“Em không dám, không dám nữa.” Hoa Kỳ khô quắt nói: “Chẳng qua không có việc gì làm nên trêu một anh một chút thôi mà.”

Trang Hào bắt đắc dĩ cười khổ nói: “Dám lấy tay chọt mông anh? Anh thấy em muốn ăn đòn lắm rồi, giờ chắc khó chịu lắm ha?... Mà anh cũng ngứa lắm rồi đây.” Nói xong, Trang Hào đưa tay phải ra, vòng qua bắp đùi Hoa Kỳ, nắm chặt lấy nhị đệ của cậu, tuy không quá mạnh nhưng cũng khiến Hoa Kỳ không dám động đậy.

“Chồng ơi, em sai rồi mà, anh đừng dùng sức, ngộ nhỡ gãy mất thì biết làm sao bây giờ.” Hoa Kỳ trưng ra bộ mặt rất đáng thương nhìn Trang Hào

Trong trường hợp này Trang Hào không thể tha cho Hoa Kỳ được, nhíu mày cười đùa, một bên còn dùng tay vuốt ve nhị đệ của Hoa Kỳ, ngón tay còn đặc biệt chăm sóc hai quả cầu của cậu.

“A.....” Hoa Kỳ đột nhiên ngẩng đầu lên, lộ ra vẻ mặt mất hồn, không tìm được tiếng ngâm khe, nói: “Nhẹ thôi, thoải mái quá...”

Trang Hào thật là hối hận, biết trước đã không làm thế này rồi, cảm giác cục thịt trong tay đang dần dần cứng lên, mà lúc này Trang Hào lại không nỡ bỏ tay ra, lại xoa nhẹ bên ngoài quần Hoa Kỳ. Cho đến khi Hoa Kỳ hoàn toàn cứng, nụ cười trên mặt Trang Hào hoàn toàn tắt ngấm.

Hoa Kỳ nằm trong hầm xi măng, ánh mắt sáng ngời ngược nhìn Trang Hào, hơi mím chặt đôi môi, từ từ ngồi dậy, đến gần anh thì Hoa Kỳ nhỏ giọng nói một câu: “Ca, em cứng rồi.” Nói xong, Hoa Kỳ cong miệng lên cười, dán lên môi anh.

Trang Hào vội vàng quay đầu đi, hô hấp rối loạn nói: “Em không thấy bẩn à? Toàn thân đều dính đầy xi măng.”

Hoa Kỳ lộ ra hàm răng trắng nõn cười: “Không ngại, chỉ cần được làm cùng anh, cái gì em cũng không ngại.” Nói xong, Hoa Kỳ giữ lấy đầu Trang Hào, không chút do dự hôn lên.

Trải qua trận vuốt ve vừa rồi, bản thân Trang Hào cũng sinh ra dục vọng, phía dưới cũng cứng lên, khi đầu lưỡi chạm đầu lưỡi thì Trang Hào cũng không thêm để ý cái gì nữa, ôm Hoa Kỳ không chút kiêng kị, mãnh liệt hôn, ở nơi đây bùn lầy xi măng lại lộ ra chân tình nồng cháy.

Hai người hôn đến kịch liệt thì Hoa Kỳ chọt từ dang chân gác lên đùi Trang Hào. Hai người tiếp tục ôm nhau hôn hít, Hoa Kỳ ôm anh thật chặt dù tay dính đầy xi măng, trên người Trang Hào bây giờ cũng chẳng kém cậu là bao, vô cùng nhếch nhác, nhưng lại vô cùng có xúc cảm, mạnh mẽ quấn chặt lấy cậu.

Hoa Kỳ trượt theo lồng ngực Trang Hào một đường đi xuống, khi sờ tới nhị đệ của anh, Trang Hào nhanh tay nắm chặt lấy tay Hoa Kỳ, thở hổn hển nói: “Vợ, chẳng lẽ em thật sự muốn giải quyết ở nơi này sao?”

Trên mặt Hoa Kỳ dính đầy xi măng, hoàn toàn không nhìn ra cậu có chút ngượng ngùng gì, ngược lại cảm thấy tự nhiên vô cùng, chỉ thấy cậu nhếch miệng cười một tiếng: “Em không chờ được nữa rồi, khó chịu quá.”

Trang Hào hô hấp phả trên khuôn mặt Hoa Kỳ, thở dốc nói: “Anh cũng không kém gì em, nhưng chịu khó một lúc đi, chúng ta về nhà làm.”

Hoa Kỳ cố gắng kìm chế, uất ức gật đầu.

Trang Hào giơ tay lên xoa nhẹ khuôn mặt của Hoa Kỳ, nói: “Về nhà nhất định sẽ bù đắp đủ cho em.”

Hoa Kỳ cười nhe răng: “Cậu còn không được.”

Vừa dứt lời, cách đó không xa chợt vang lên tiếng của một nhóm người, Hoa Kỳ sợ quá, vội vàng từ trên người Trang Hào lui ra, đang lúc này, ba Trang Hào cùng bác cả đã đẩy xe gạch đi tới, lúc bọn họ thấy Trang Hào và Hoa Kỳ, mặt tràn đầy hoảng sợ, kinh ngạc mà nói không nên lời.

Qua một lúc lâu, cha Trang Hào mới phản ánh lại: “Sao thế này? Sao hai con lại dính đầy xi măng như thế?”

Trang Hào từ trong hầm xi măng đi ra, vẩy vẩy tay, cười nói: “Không có gì, tại con và Hoa Kỳ đùa nhau nên ngã vào đồng xi măng thôi.”

“Hai con thật là, đùa giỡn cũng phải tùy chỗ chứ.” Bác cả Trang Hào đẩy xe vào gọn một chỗ, lại nói: “Nơi này có rất nhiều nguy hiểm, xi măng, cốt thép,... chẳng may không cẩn thận gặp họa thì sao.”

Trang Hào cười cười: “Không có chuyện gì đâu ạ, bọn con tự biết chừng mực.”

“Thế này mà gọi là biết chừng mực à? Có mà không biết điều thì có, lớn tướng ra rồi, có phải con nít 2 – 3 tuổi đâu.” Cha Trang Hào nói thế, nhưng quả thật rất lo, lại nói: “Được rồi, mau về nhà tắm đi, nếu không xi măng mà khô lại, biến thành tượng đất luôn đấy, đến lúc đó chắc ba phải dùng chùy mới cứu được con ra.”

Trang Hào cười khanh khách không ngừng: “Biết rồi, vậy bọn con về trước đây.” Nói xong, Trang Hào quay đầu lại nhìn Hoa Kỳ vẩy vẩy tay, lúc này mới đi ra phía ngoài.

Hoa Kỳ vội vàng đuổi theo Trang Hào, mới vừa đi được mấy bước, chỉ nghe thấy cha Trang Hào ở phía sau nói: “Con trai, Chương Thi tới, nói đợi con ở Hồ Đồng Khẩu đấy.”

Nghe thấy cái tên Chương Thi thì Trang Hào và Hoa Kỳ đều cảm thấy nội tâm vô cùng bất an, không biết phải làm gì bây giờ. Nhưng mà đối mặt có lẽ cũng tốt.

“Biết rồi ạ.” Trang Hào đáp một tiếng, nhanh chóng đi về phía Hồ Đồng Khẩu.

Gặp lại Chương Thi, Trang Hào hoàn toàn không có chút vui mừng gì. Ở trong lòng của anh, người anh em cũ này đã sớm chết rồi, có lẽ cũng kể từ ngày mất đi đoàn xe, bọn họ thực sự đã không còn là anh em nữa.

Chương Thi tựa vào con xe mà mình mới mua được không lâu trước, thấy Trang Hào từ Hồ Đồng Khẩu đi ra ít nhiều có chút kinh ngạc, phía sau còn có cả Hoa Kỳ, trên người hai người đều dính đầy xi măng, bộ dáng kia thật đúng là đủ nghèo túng.

“Nhìn cái gì chứ? Không nhận ra tôi à?” Trang Hào cười nhạo nói.

Chương Thi lấy lại tinh thần, lễ phép cười cười: “Không phải không nhận ra, nhưng không ngờ lần gặp mặt này lại kì lạ như thế.”

Trang Hào cảm thấy vô vị nhún nhún vai, cười hỏi: “Tìm tôi có việc gì?”

“Không có chuyện gì thì không thể gặp cậu sao?” Chương Thi rất muốn giống như trước kia, có thể khoác vai bá cổ Trang Hào mỗi khi gặp mặt, nhưng mà lần này, tay y dừng ở giữa không trung một lúc lâu nhưng không tiếp tục vươn ra, cuối cùng chỉ có thể nắm thành nắm đấm, đè xuống chút bi thương, lúng túng nói: “Chúng ta... còn là anh em không?”

Đối mặt với câu hỏi đầy do dự của Chương Thi, Trang Hào cũng đã hiểu, ngay cả chính y còn không xác định hai người bọn họ rốt cuộc có còn là anh em nữa hay không!

“Anh cảm thấy thế nào?” Lời nói của Trang Hào giống như trả lại vấn đề cho Chương Thi.

Chương Thi tiếc nuối, gãi gãi đầu, cười nói: “Tôi nghe nói cậu ở bên kia gặp chuyện, bị chôn dưới giếng? Là thật hay giả?”

“Thật.” Trang Hào dứt khoát trả lời vấn đề của y, sau đó lại nói một câu: “Tôi có thể nhặt về cái mạng này cũng là nhờ có Hoa Kỳ, nên mới có thể sống sót đến bây giờ.”

Chương Thi gật đầu, nhẹ giọng nói: “Qua khỏi là tốt rồi, uhm...” Chương Thi do dự một chút, lại nói: “Nếu không tôi sẽ rất áy náy.”

“Cũng chẳng liên quan gì đến anh.” Trang Hào nói đùa: “Dù sao cũng do đầu óc kinh doanh của tôi không bằng anh, thua là thua không cần truy cứu thủ đoạn, đó là bản lĩnh của anh, về phần áy náy này thì không cần thiết, nhưng có một người, tôi cảm thấy anh sẽ phải áy náy cả đời.”

Sắc mặt của Chương Thi thay đổi liên tục, cuối cùng nói ra một câu: “Ừ.”

“Dù sao anh cũng hiểu rồi, vậy thì không còn chuyện gì nữa, tôi và Hoa Kỳ đi trước đây.” Trang Hào xoay người lại ra hiệu cho Hoa Kỳ, sau đó hai người đi về phía ngõ nhỏ bên kia.

Chương Thi đứng ở đó nhìn hai người rời đi rất lâu, cho đến khi Trang Hào và Hoa Kỳ biến mất trong tầm mắt y, y mới lái xe rời đi.

Hoa Kỳ và Trang Hào đành đi bộ về nhà, bây giờ mà muốn bắt xe cũng chẳng ai dám chở bọn họ. Trên đường trở về, Hoa Kỳ thận trọng quan sát Trang Hào, do dự một hồi lâu mới mở miệng hỏi “Anh à, người vừa rồi anh muốn nhắc đến là Chương Viễn phải không?”

“Ừ, trừ cậu ấy ra còn có thể là ai?” Trang Hào hơi ngẩng mặt lên, nhìn bầu trời bao la rộng lớn.

Hoa Kỳ đành im lặng đi theo Trang Hào, không hề nhắc đến chuyện liên quan đến Chương Viễn và Chương Thi nữa.

Tâm tình khẩn trương vẫn duy trì đến khi về nhà bên kia, Trang Hào mở cửa ra, Hoa Kỳ đứng bên cạnh nhìn xung quanh mấy lần, đây là một khu nhà trệt khá cũ, trong sân trồng rất nhiều hành tây, xanh trắng xen kẽ, lượn lờ xung quanh còn có mấy con bướm bướm, nhìn qua còn rất có cảnh sắc.

Trang Hào kéo cửa phòng ra đi vào, Hoa Kỳ vội vàng đuổi theo, mới vừa vào cửa, đột nhiên bị một cỗ cường lực lượng lôi đến một căn phòng nhỏ bên trong, bị ấn xuống bồn nước, làm ướt hết cả người, thậm chí xi măng hơi khô dính trên người.

Trang Hào đứng trước mặt Hoa Kỳ, thở ra một hơi thật sâu, híp mắt cười nói: “Vợ à, vừa nãy em biết, lúc trên đường về anh muốn làm gì không?”

“Làm gì?” Hoa Kỳ hỏi ngược lại.

Trang Hào cúi đầu, tiến tới bên tai Hoa Kỳ nói: “Chính là muốn dùng tư thế này để thao em.”

Hoa Kỳ rất thích nghe cái này, không che giấu chút nào nói: “Lão gia ~, nếu không phải tiên nữ ta rơi vào tình huống khó xử này thì ~ ta còn biết rất nhiều tư thế khác ~”

Sắc mặt Trang Hào trầm xuống: “Học của ai vậy?”

Hoa Kỳ cười đùa nói: “Học trên phim heo, dùng để đối phó anh.”

Trang Hào nở nụ cười lần nữa: “Vậy còn chờ gì nữa, mau làm thôi”

“Đi.” Hoa Kỳ nhướn mày.

Tiếng nói vừa dứt, Trang Hào và Hoa Kỳ liền cởi quần áo ra, chỉ chốc lát sau liền dính chặt lấy nhau, điên cuồng gặm cắn môi của đối phương, hai cây súng trên người thỉnh thoảng lại đụng chạm ma sát.

Vừa hôn xong, tách ra thì Trang Hào nhẹ giọng nói: “Vợ à, ngồi chồm hổm xuống cho anh thỏa mãn một chút nào.”

96. Chương 96: Chơi Em Cả Đời.

Hoa Kỳ đã sớm đói khát khó nhịn, nhịn nhiều ngày như vậy cuối cùng cũng như ý nguyện.

Lúc cậu ngồi chồm hổm xuống, Trang Hào cố ý lui về phía sau hai bước, cúi đầu hỏi “Muốn ăn không?”

“Muốn.” Hoa Kỳ nói chém đinh chặt sắt.

“Muốn đến mức nào?” Trang Hào tiếp tục trêu chọc cậu.

Hoa Kỳ mở trừng hai mắt: “Mãi nghĩ đến.”

“Gọi dễ nghe chút coi.” Trang Hào giễu giễu nói.

Hoa Kỳ bật thốt lên: “Ông xã, em muốn.”

Trang Hào lắc đầu một cái: “Không được, quá bình thường, bình thường em cũng gọi anh như vậy, không phải sao? Đặc biệt một chút.”

Hoa Kỳ nhất thời có chút mơ hồ, cẩn thận suy nghĩ trong chốc lát, mở miệng kêu lên: “Ba ba.”

Trang Hào muốn nghe Hoa Kỳ gọi vài tiếng dễ nghe, nhưng anh chưa bao giờ nghĩ tới hai tiếng ba ba này, khi Hoa Kỳ bật thốt lên, Trang Hào có chút đau lòng cậu, bàn tay đặt trên đầu cậu vuốt vuốt. Nhưng anh không thể không thừa nhận, khi Hoa Kỳ gọi anh như vậy, cảm giác kích thích khiến cho từng lỗ chân lông đều muốn kêu gào.

“Cứ gọi như vậy được không?” Hoa Kỳ ngẩng đầu lên, cợt nhả nói.

Trang Hào rất muốn từ chối, nhưng lại không có cách nào nói lời từ chối ra khỏi miệng, chỉ có thể đứng tại chỗ mặc cho Hoa Kỳ gọi.

Hoa Kỳ thấy Trang Hào cúi đầu nhìn mình, trong mắt mang theo dịu dàng, cậu khẽ mỉm cười sắp tới, chủ động há mồm nhét nhị đệ của anh vào.

“Hix.....” Trang Hào thoải mái run rẩy toàn thân.

Hoa Kỳ và Trang Hào đã thật lâu không làm chuyện đó rồi, cho nên, Hoa Kỳ nhất định phải chơi cho đã một lần.

Hoa Kỳ dường như xuất hết tất cả vốn liếng, biến hóa đa dạng không ngừng, dùng đầu lưỡi liếm cây gậy của anh càng sâu, đầu lưỡi từ từ dời xuống. Lúc cậu muốn chạm vào phía sau của Trang Hào thì Trang Hào ôm lấy đầu cậu, cười híp mắt nói: “Chỗ đó không cần.”

“Anh sợ nhột à?” Hoa Kỳ nhe răng cười nói.

Trang Hào lắc đầu một cái: “Không phải sợ nhột, là vì chỗ đó không sạch sẽ.”

Hoa Kỳ chu môi không nói lời nào, chỉ dùng chóp mũi cọ nhị đệ của anh.

Lúc này, Trang Hào lôi Hoa Kỳ dậy, tiếp đó giúp Hoa Kỳ tắm một chút. Hai người yên lặng hành động lại nhiều hơn một phần ăn ý. Trong ấn tượng của Hoa Kỳ, đây là lần đầu tiên Trang Hào tắm cho cậu, bàn tay bôi xà bông thơm của anh chạy trên người cậu, từ từ dời xuống, cuối cùng nắm lấy phía dưới của Hoa Kỳ.

Trang Hào nhẹ nhàng chậm rãi hoạt động lên xuống, trên mặt mang theo nụ cười.

“Cái đó..... tự em làm được rồi.” Hoa Kỳ nắm tay anh.

Trang Hào đẩy tay của cậu ra, nhỏ giọng nói: “Không sao, đây là lần đầu anh sờ của em, cũng không nhỏ ha.” Trang Hào trêu đùa cậu, sau đó mở vòi hoa sen, khi nước cọ rửa hết bọt trên người Hoa Kỳ thì Trang Hào đột nhiên ngồi xổm xuống, không chút do dự ngậm cái đó của Hoa Kỳ vào.

Hoa Kỳ bị khoái cảm thỉnh linh đánh úp có chút mềm nhũn, vội vàng tựa vào tường, cúi đầu nhìn Trang Hào ở dưới thân mình ra sức phun ra nuốt vào.

“Anh.....” Hoa Kỳ đưa tay sờ sờ mặt của anh.

Trang Hào ừ một tiếng, sau đó lại liếm một lát mới thả miệng, cố ý làm bộ chán ghét nói: “Thao, sao em lại thích ăn thứ này, một chút cảm giác cũng không có.”

Hoa Kỳ có chút thẹn thùng, chận lại nói: “Không có cảm giác thì đứng lên đi, em giúp anh.”

Trang Hào nhếch khóe miệng đứng lên, đưa tay kéo Hoa Kỳ, nói: “Trước kia đều là em làm cho anh, anh chỉ muốn thử một chút, xem ra thất bại.”

Hoa Kỳ ôm hông của anh, cười lảo lỉnh nói: “Không có gì.”

Trang Hào ngược đầu, cười nói: “Đồ vô tâm vô phế.”

Hoa Kỳ chống trán lên bả vai của anh, nhỏ giọng hỏi “Anh, anh thích em không?”

Trang Hào buột chặt cánh tay, ôm Hoa Kỳ càng chặt: “Thích.”

“Thích kiểu nào?” Hoa Kỳ cẩn thận hỏi.

Trang Hào suy nghĩ một chút, cười nói: “Là kiểu thích rất muốn thao em đó.”

Nghe vậy, Hoa Kỳ mỉm cười, nhịp tim mới cuồn cuộn vừa rồi rồi cuộc cũng bình phục, không biết thế nào, Hoa Kỳ cảm thấy lỗ mũi rất chua xót, kích động rất muốn khóc lớn một hồi.

Lúc này, Trang Hào buông lỏng Hoa Kỳ ra, đôi tay ôm lấy Hoa Kỳ, mặt đối mặt nói: “Hoa tiểu cầu, từ nay về sau, anh với em ở trong thành phố nhỏ này..... sống cả đời.”

Hoa Kỳ liền gật đầu: “Được, chỉ cần anh nguyện ý.”

“Anh đương nhiên nguyện ý.” Trang Hào kéo Hoa Kỳ lần nữa, nhỏ giọng nói: “Đời anh, ngoại trừ cha mẹ anh ra, sẽ không có một người nào đối xử tốt với anh giống như em vậy.” Trang Hào dừng một chút, tiếp tục nói: “Hoa tiểu cầu, đời này em chỉ được làm vợ anh thôi.”

Hoa Kỳ kiên định gật đầu, sau đó nói: “Vậy anh có định nói với người trong nhà không? Em tính gạt ba mẹ em.”

“Em tính gạt ba mẹ em?” Trang Hào đột nhiên buông lỏng Hoa Kỳ ra, không dám tin nhìn cậu.

Hoa Kỳ ừ một tiếng: “Nếu không thì làm thế nào? Trực tiếp nói cho bọn họ biết, bọn họ nhất định sẽ đánh chết em.”

Trang Hào lạnh mặt: “Thao, ông đây đang tính thẳng thắn với người trong nhà, em thế mà lại tính gạt? Em chơi anh đúng không? Nếu là vậy, chúng ta liền.....”

“Dừng” Hoa Kỳ chợt ôm lấy Trang Hào, ngắt lời anh định nói phía sau: “Em nói được chưa? Sống hay chết mặc kệ, bằng bất cứ giá nào.”

Trang Hào thật sự có chút tức giận, nhưng cẩn thận ngẫm lại cũng đúng, Hoa Kỳ lo lắng không phải không có đạo lý, nhưng anh vẫn không thoải mái cho được. Trước kia Hoa Kỳ luôn dùng cảm tiến tới, ở trước mặt mình chưa bao giờ so đo cái gì, chỉ biết mặt dày kề cận mình, nhưng khi mình đã nghĩ thông, tính toán thẳng thắn với người trong nhà thì cậu thế mà lại muốn gạt. Nghĩ như vậy, Trang Hào càng tức giận, nắm tay Hoa Kỳ lật người cậu lại, dùng sức tát một phát lên mông cậu, nói: “Chống mông, ông đây hôm nay phải làm chết em.”

Hoa Kỳ không nói hai lời vịn cái ghế vênh mông lên, khi cảm giác có đồ vật chui vào liền vội vàng nói một câu: “Anh đừng dùng sức.”

“Thao, làm chuyện này thì phải mãnh liệt.” Nói xong, Trang Hào ôm lấy hông của Hoa Kỳ liền thọc vào.

“A.....” Hoa Kỳ hô to một tiếng, mồ hôi lạnh theo sống lưng toát ra, thở hổn hển mấy hơi mới cắn răng nói: “Má ơi, anh ghê gớm thật, muốn làm chết em à?”

“Đúng, làm chết em, anh trực tiếp đi tìm cô gái khác kết hôn.” Nói xong, Trang Hào ra sức vọt mạnh, tốc độ tương đối kinh người, hận không thể xỏ xuyên qua Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ không ngừng kêu, trừ đau đớn còn cảm thấy được khoái cảm trước nay chưa từng có.

“Thao như vậy em thoải mái không?” Trang Hào bảo trì tốc độ kinh người ra sức chạy nước rút.

Hoa Kỳ cảm giác mặt nóng lên, không chút do dự nói: “Thoải mái, lại dùng sức.”

“Thao, sau khi ông đây làm với em liền linh hoạt hơn trước kia.” Nói xong, Trang Hào một tay chống lên bắp đùi Hoa Kỳ, thuận thế sờ soạng chỗ kết hợp của hai người một cái, cười nói: “Gọi lớn tiếng một chút.”

“A..... Dùng sức.” Hoa Kỳ đã tiến vào cảnh giới vong ngã, hận không thể la rách cổ họng.

“Đúng, cứ gọi như vậy, lỏng lẻo một chút.” Trang Hào càng dùng sức, tiếng vang bành bịch khiến cho anh không có cách nào dừng lại: “Gọi ông xã.”

“Ông xã.”

Trang Hào hài lòng nói: “Ông xã chơi em có thoải mái không?”

“Ừ, thoải mái.” Hoa Kỳ mím đôi môi khô khốc.

Trang Hào cười nói: “Sau này ngày ngày chơi em, thế nào?”

“Cậu còn không được.”

Trang Hào cúi đầu, nhìn nhị đệ của mình nhanh chóng ra vào ở phía dưới Hoa Kỳ, cảnh này khiến máu anh càng thêm sôi trào: “Vợ, một hồi bắn vào miệng em nhé.”

“Được.”

“Tất cả đều uống, hàng tích trữ không ít đâu, lãng phí đáng tiếc.” Trang Hào độc ác nói.

“Được.”

“Chuẩn bị.” Trang Hào không nói thêm gì nữa, mà chuyên chú dùng lực độ cùng tốc độ, khi hai người kết hợp chung một chỗ, Trang Hào rốt cuộc không nhịn được, trước khi bắn, anh vội vàng rút ra tiện tay kéo Hoa Kỳ qua đùi xuống dưới thân, tay phải triệt động nói: “Há mồm, tới.”

Hoa Kỳ há miệng vô cùng lớn, tiếp đó một dòng nhiệt nóng phun vào trong miệng cậu.

“A.....” Trang Hào rống một tiếng, cắn chặt hàm răng, bụng co giật lại co giật, cho đến khi không còn bất kỳ vật gì thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Trang Hào cúi đầu nhìn Hoa Kỳ, chỉ thấy cổ họng cậu hoạt động lên xuống, hỏi “Uống hết đi?”

Hoa Kỳ chép chép miệng: “Ừ, có chút đắng.”

Trang Hào cười đùa nói: “Nghẹn quá lâu.”

Hoa Kỳ không có hơi sức, đặt mông ngồi dưới đất, mềm yếu vô lực nói: “Vậy anh còn tức giận không?”

Trang Hào khẽ mỉm cười, ngồi chồm hổm nói: “Cũng phát tiết ra rồi.”

Hoa Kỳ yên tâm, khôi phục tâm tình vốn có: “Ai mẹ ời, em bị anh hù chết, em còn tưởng rằng anh không cần em đấy.”

“Sẽ không.” Trang Hào đứng dậy mở vôi hoa sen, tắm qua cho Hoa Kỳ một cái, sau đó lau khô thân thể của cậu, ôm cậu đi ra ngoài.

97. Chương 97: Con Thích Một Người Đàn Ông.

Sau cơn điên loạn, hai người đều mệt không nhẹ, ôm nhau mà ngủ thẳng đến khi trời sáng.

Khi tỉnh lại, chẳng biết tại sao Hoa Kỳ và Trang Hào đều có chút thẹn thùng, ai cũng không dám nhìn đối phương một cái, hai người đều ở trong chăn giả bộ ngủ. Vừa nằm liền đến buổi trưa, hai người đối bụng kêu rột rột không chịu được nhưng vẫn không ai dám mở mắt nhìn đối phương.

Mãi cho đến khi cửa lớn bị người gõ loạn, hai người mới thoát khỏi ngượng ngùng.

“Con trai, mở cửa ẹ.”

Trang Hào chọt ngồi dậy: “Vợ, mẹ anh tới.”

Hoa Kỳ ngồi dậy theo, con người loạn chuyển, nói: “Vậy anh tính nói à?”

Trang Hào vô cùng kiên định nói: “Nói, nhưng em ở đây thì không được, em về nhà trước đi, anh nói với mẹ anh.” Trang Hào ném quần áo của Hoa Kỳ tới, Hoa Kỳ lấy tốc độ nhanh nhất mặc vào còn Trang Hào mặc quần lửng rộng đi ra khỏi phòng.

Mẹ Trang Hào xuyên thấu qua khe cửa thấy Trang Hào thì oán giận nói: “Sao chậm như vậy.”

“Mới tỉnh ngủ.” Trang Hào ngậm lấy điều thuốc mở cửa, tiếp đó nháy mắt ra hiệu với Hoa Kỳ ở trong phòng. Hoa Kỳ vội vàng từ trong nhà chạy ra, khi đi đến cửa thì mẹ Trang Hào rõ ràng sững sờ, tiếp đó cười nói: “Hoa Kỳ cũng ở đây à?”

Hoa Kỳ vội vàng gạt đầu: “Dì tới, vậy cháu đi về trước.”

“Sao vừa thấy dì đã về?” Mẹ Trang Hào quơ quơ túi trong tay, nói: “Dì mang theo đồ ăn ngon này.”

Hoa Kỳ lúng túng nói: “Nhà cháu có chút chuyện, rất vội.”

“Vậy sao, vậy dì cũng không giữ cháu nữa.”

Hoa Kỳ ừ một tiếng, len lén nhìn Trang Hào liền chạy đi ra ngoài.

“Chậm một chút.” Trang Hào nhìn Hoa Kỳ vội vàng chạy ra ngoài, còn có một chút lảo đảo, không nhìn được dạn dò một tiếng.

Hoa Kỳ không quay đầu lại cứ như vậy chạy, Trang Hào nhìn mà muốn cười.

Hoa Kỳ không phải không muốn quay đầu lại đáp lời, mà là thật khẩn trương, như một làn khói chạy tới lối đi bộ mới dám thở nhẹ ra một hơi, ôm bụng thở gấp: “Ai mẹ ơi.....”

Hoa Kỳ đứng nguyên tại chỗ nghỉ ngơi một lát mới vội vã chạy về nhà của mình.

Ngày này, trời xanh mây trắng, trên bầu trời mây bay bay, thỉnh thoảng còn có mấy con chuồn chuồn bay qua trước mặt, mà hai cây bạch dương lớn trước cửa nhà Hoa Kỳ lại có rất nhiều con sâu lông bò lổm nhổm, đen thùi lùi. Hồi nhỏ Hoa Kỳ thích bắt chúng nó, bắt bằng tay không. Trong ấn tượng, Hoa Kỳ luôn gọi chúng nó là ớt bạch dương.

Lúc đi qua cây bạch dương, Hoa Kỳ nhìn ớt bạch dương trên cây mấy lần, vẫn to như cũ, nếu không phải là đã trưởng thành, cậu thật sự có ý tưởng muốn bắt mấy con này để chơi.

“Mẹ, con đã trở về.” Hoa Kỳ đẩy cửa vào, lão thái thái đứng lúc ngồi ở trong sân cầm cây kéo cắt đậu cô-ve.

Thấy Hoa Kỳ vào cửa, bà vội vã buông cây kéo xuống, vui mừng nói: “Trở về lúc nào?”

“Vừa trở về.” Hoa Kỳ không dám nói cho bà biết là ngày hôm qua, thật sợ lão thái thái nổi giận đánh cậu đến mức bà cũng không nhận ra.

Lão thái thái vui mừng nhường này nhìn Hoa Kỳ, nói tiếp: “Hành lý của con đâu? Lúc đi mang theo nhiều quần áo như thế, sao trở lại thì không có gì?”

Hoa Kỳ gãi gãi đầu: “Hành lý để chỗ bạn rồi, hai ngày nữa.....”

“Con còn muốn đi à?” Lão thái thái nóng nảy.

Hoa Kỳ không dám lên tiếng, chỉ cười khúc khích.

“Mẹ nói cho con này, lần này con muốn đi phải nói với ba con, lần trước vì mẹ cho con ba ngàn đồng liền để con chạy, ông ấy mắng mẹ cả một tuần.” Lão thái thái tức giận khó nhịn nói: “Đàng hoàng ở nhà không tốt sao? Nhất định phải ra ngoài làm gì, con cho rằng đi ra ngoài dễ sống lắm à?”

Hoa Kỳ không phản bác được, lão thái thái nói không sai, đi ra ngoài sống quả thật không tốt như trong tưởng tượng. Nhưng vấn đề mấu chốt không ở chỗ này, mà là.....

“Mẹ nói đứa bé này, mẹ đang nói chuyện với con đấy.”

Hoa Kỳ lấy lại tinh thần, cười đùa nói: “Con nghe đây.”

“Mẹ thấy con trở lại cứ không yên lòng, có chuyện gì sao?” lão thái thái nghi hoặc nhìn chăm chăm Hoa Kỳ, nói.

Hoa Kỳ vội vàng nói: “Nào có, con đói bụng, đang nghĩ buổi tối ăn gì thôi.”

Lão thái thái chặc một tiếng: “Cả ngày chỉ biết ăn, ở bên ngoài ăn không ngon chứ gì?”

Hoa Kỳ cọt nhả nói: “Không phải vậy sao, ở bên ngoài ngay cả thịt cũng không được ăn, con thêm sắp chết rồi.”

“Vậy con chờ, mẹ đi chợ mua chút sườn, buổi tối vừa lúc hầm cùng đậu cô-ve.” Lão thái thái ném cái kéo vào trong rổ đậu cô-ve, vỗ tay một cái nói: “Ba con chắc sắp trở lại, con đi vào đợi trước, trên bàn còn có dưa hấu đấy.”

“Biết.”

Lão thái thái cầm túi vải lên đi ra cửa, Hoa Kỳ nhìn bóng lưng bà đi xa mới thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm rốt cuộc nên mở miệng thế nào, nghĩ đến đó, Hoa Kỳ lại sợ hãi trước nay chưa từng có.

Vào nhà rồi, Hoa Kỳ ngồi ở trước bàn gặm hai lát dưa hấu, mặc dù không ăn quá ngon, nhưng cậu vẫn gặm không còn chút xác, ném vỏ dưa hấu đi, cậu lại ngồi tựa lưng vào ghế bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Người này, vô tâm vô phế thật đúng là rất đáng sợ, Hoa Kỳ nghĩ đi nghĩ lại liền ngủ mất, mãi cho đến lúc có người kêu cậu tỉnh, cậu dụi dụi con mắt, thấy cha mình liền đuổi lưng một cái.

“Đi đâu?”

“Hả?” Hoa Kỳ sửng sốt: “Đi đâu gì?”

“Ba hỏi con, đi đến thành phố nào làm việc.” cha Hoa Kỳ không hoà nhã nhìn chăm chăm cậu, sau đó ngồi vào mép giường cời giày nói: “Ồ bên ngoài lẫn lộn thế nào?”

Hoa Kỳ thở dài nói: “Giống vậy, cho nên trở lại.”

“Ba biết ngay con chịu không được lâu mà.” cha Hoa Kỳ ngồi xếp bằng ở trên giường, đưa tay đem hộp gỗ thả lên trên đùi, bên trong tràn đầy vụn thuốc lá, ông vờ một nắm đặt ở cuốn giấy, từ từ cuốn chắc, sau đó ngậm lên môi đốt nhìn Hoa Kỳ, khói mù lượn lờ, ông mở miệng nói: “Lần này trở về còn đi sao?”

Hoa Kỳ lắc đầu một cái: “Không đi.”

“Vậy thì thành thực ở nhà đi.”

Hoa Kỳ gật đầu một cái, thuận miệng bịa lý do chạy ra ngoài, bởi vì trong lòng có chuyện cất giấu nên không dám đối mặt ba mẹ của mình.

Hoa Kỳ chạy trốn đến lúc sắp ăn cơm mới về, nhìn đầy bàn thức ăn thì nhất thời có loại cảm giác khẩu vị đại khai, rửa tay xong trực tiếp bắt cái bánh bao liền ăn.

“A, đứa nhỏ này ở bên ngoài chịu tội đến mức nào?” Lão thái thái nhìn con mình ăn như hổ đói, trong lòng phải nói là thương.

Cha Hoa Kỳ thuận thế nhìn, nháy nháy mắt nói: “Tự chuốc lấy phiền, không có chuyện gì đi ra ngoài lêu lổng.” Nói xong, cha Hoa Kỳ xuống giường, lê giày đi ra ngoài.

“Ông đi đâu vậy?”

“Đi tới nhà ông Lưu, chẳng phải con trai ông ấy thi đậu đại học sao, tôi đi sang gửi tiền mừng.”

Lão thái thái vội vàng nói: “Ông đừng có tiết tiền, cho nhiều chút, 300 đi.”

Hì hì..... Hoa Kỳ đang cầm chén cơm liền cười.

“Cười gì đa-sy?” Lão thái thái trừng mắt nói.

Hoa Kỳ đang cầm chén cơm nói: “Cho nhiều một chút là cho người ta 300 á? Thiệt là keo kiệt.”

“300 mà còn ít á? Vậy cho bao nhiêu? Một vạn? Chúng ta cũng phải có mới được.” Lão thái thái nghĩ thầm, đúng là không quản việc nhà không biết chủ nhà khó xử, tên phá của điển hình.

Hoa Kỳ cười cười, dần dần thu lại nụ cười, buông chén đũa xuống sau cúi đầu, lo lắng đề phòng nói: “Mẹ, con nói với mẹ một chuyện.”

Lão thái thái khó gặp Hoa Kỳ nghiêm túc như vậy, chính mình cũng nghiêm túc lên: “Chuyện gì, con nói.”

Hoa Kỳ do dự một hồi lâu, nuốt một ngụm nước bọt vẫn cúi đầu như cũ, nói: “Mẹ, con muốn dọn đi ra, ở cùng một người.”

Mắt lão thái thái sáng lên, hỏi theo “Có người yêu rồi à?”

Hoa Kỳ a a ô ô không biết trả lời làm sao.

“Nói chuyện đi.” Lão thái thái gấp.

Hoa Kỳ cắn răng dậm chân một cái, nghĩ thầm chết thì chết: “Mẹ, con có đối tượng, nhưng là một người đàn ông.”

98. Chương 98: Ai Quyến Rũ Ai.

Nửa đêm, nhiệt độ không ẩm áp như ban ngày, đèn đường kéo dài bóng người đi đường, cậu đi từ từ một mình, có vẻ thật cô đơn. Thỉnh thoảng sẽ có xe chạy đến bên cạnh cậu, quay cửa kính xe xuống hỏi cậu muốn đi xe không. Cậu chỉ lắc đầu một cái, tiếp tục đi chậm về phía trước.

Cậu vươn tay xoa má phải, cảm giác đau nhứt nóng rát từ má lan tràn ra, đốt cậu rất không có tư vị.

Vì vậy cứ chậm rãi bước, không biết qua bao lâu, cuối cùng cũng thấy được sân nhỏ. Cậu đi tới, thấy đèn trong nhà vẫn sáng, ngay sau đó cậu vỗ cửa chính mấy cái.

Chỉ chốc lát sau, người trong nhà đi ra ngoài, thét: “Ai vậy?”

Hoa Kỳ hít mũi một cái: “Anh, là em.”

Trang Hào ngẩn ra, lê dép chạy tới, mở cửa nói: “Sao lại tới lúc này?”

Hoa Kỳ nước mắt lưng tròng nhìn anh, hít mũi một cái nặn nụ cười, nói: “Bị mẹ em đánh chạy.”

Trang Hào sáng tỏ, vội vàng để Hoa Kỳ vào phòng. Trang Hào đi theo vào thì thở dài nói: “Tình huống bên anh cũng không đỡ hơn em mấy.” Trang Hào cởi giày lên giường, gác chân ngâm lấy điều thuốc nói: “Em đi rồi anh liền thẳng thắn với mẹ anh, hay thật, chuyện này làm bà mắng anh, nói xong tất cả những lời khó nghe liền đi.”

Hoa Kỳ cúi đầu, hít mũi một cái nói: “Mẹ em không chỉ mắng em, còn tát em thật nhiều bạt tai, may nhờ em cơ trí, nhân dịp ba em không có ở đó mới nói, nếu như ông ở bên cạnh, đoán chừng lúc này em đã vào bệnh viện.”

Trang Hào cười nói: “Em cho rằng mẹ anh không muốn đánh anh à? Bà ấy là không đánh nổi anh cho nên chỉ có thể mắng để trút giận.”

Hoa Kỳ thở dài một tiếng, lật người nằm trên giường, nói: “Anh nói đơn giản, em thì khản trương muốn chết.”

“Sợ?” Trang Hào cầm điều thuốc tới gần, thổi khói về phía mặt Hoa Kỳ, nói: “Bây giờ hối hận vẫn còn kịp, đến lúc đó em có thể kết hôn, anh cũng có thể kết hôn.”

Nghe vậy, Hoa Kỳ hung hăng trừng anh một cái, nhẹ giọng nói: “Không hối hận, em chỉ lo lắng về sau phải đối mặt với bọn họ, sợ a.....” Hoa Kỳ chỉ chỉ vị trí trái tim.

Trang Hào kẹp thuốc đỏi qua tay kia, tiếp đó ôm Hoa Kỳ vào trong ngực, nói: “Không có chuyện gì, mọi việc đều có anh.”

Hoa Kỳ gượng cười nói: “Em đột nhiên có cảm giác tận thế.”

” Tận Thế có gì đáng sợ? Cùng lắm thì anh và em cùng chết.” Trang Hào nhú mày, chính mình cũng nằm xuống, khẽ thở dài: “Vợ, anh nói em nghe, những chuyện này anh thật sự không lo lắng, anh chỉ lo nghĩ cuộc sống sau này, chúng ta phải làm gì?”

Hoa Kỳ gật đầu một cái: “Cũng đúng, anh tính thế nào?” Hoa Kỳ nghiêng đầu nhìn cằm của anh, nói.

Trang Hào suy nghĩ sâu xa chốc lát: “Để anh suy nghĩ kỹ đã.”

“Ừm.”

“Đúng rồi.” Trang Hào đột nhiên nghiêng người ngồi dậy: “Buổi tối ăn cơm chưa?”

“Ăn, ăn xong thật nhiều sườn, mẹ em nói em ở bên ngoài chịu không ít tội.” Hoa Kỳ híp mắt cười.

Trang Hào mở tròng hai mắt, chu mồm nói: “Vây cũng đúng, cùng anh lăn lộn bên ngoài lâu như vậy, cũng không được ăn thứ gì tốt.”

“Ai nha, em đang oán giận anh đó.” Hoa Kỳ xoay người ôm anh, nói: “Anh, em vẫn như trước kia, thật thích anh.”

Trang Hào cười hì hì: “Anh biết rõ.”

“Em mệt rồi.” Hoa Kỳ bỏ giày xăng đan trên chân, cong đầu gối lên, cả người rúc trong ngực Trang Hào, nói: “Em đi bộ một đường tới đó.”

Trang Hào thở dài nói: “Ngủ đi, anh cũng mệt rồi.”

“Ừ.”

Trang Hào tiện tay búng tàn thuốc xuống đất, thuận đường đi tắt đèn, hai người không nói gì nữa.

Hai người đều hiểu, trong lòng đối phương có quá nhiều chuyện, áp bọn họ có chút không thở nổi, trừ ôm nhau mà ngủ thì không còn phương pháp giải sầu nào khác.

Trang Hào ôm Hoa Kỳ hỗn loạn không biết ngủ từ lúc nào, cho đến khi điện thoại di động điên cuồng vang lên thì hai người mới bừng tỉnh.

Trang Hào mơ mơ màng màng lấy điện thoại từ dưới gối ra: “A lô.”

“Trang Hào à, anh còn chưa dậy sao?”

Trang Hào mơ hồ nghe không ra là ai, qua loa ừ một tiếng.

“Đừng ngủ, anh nhanh về nhà anh đi.”

Trang Hào nhắm mắt lại nói: “Sao?”

“Nhà anh sắp lật trời đến nơi rồi, hình như ba mẹ họ Hoa tìm tới cửa, mẹ anh đang cãi nhau với bọn họ đó.”

Nghe thế, Trang Hào không còn buồn ngủ, soạt ngồi dậy nói: “Tôi biết rồi, trở về ngay.” Sau khi cúp điện thoại, Trang Hào quơ quơ Hoa Kỳ vẫn nhắm mắt bên cạnh: “Vợ, mau dậy, ba mẹ em giết tới nhà chúng ta rồi.”

Hoa Kỳ chợt ngồi dậy, hoảng hoảng hốt hốt nói: “Không thể nào?”

“Cái gì mà không thể, có người gọi điện tới báo.” Trang Hào xuống giường, cầm lấy quần áo liền mặc vào người: “Đừng ngồi ngốc ra nữa, nhanh mặc quần áo.”

Hoa Kỳ vội vàng xuống giường, bằng tốc độ nhanh nhất mặc quần áo chính tề đi theo Trang Hào ra cửa.

Hai người chặn một chiếc taxi ở đầu đường, trên đường đi đến nhà Trang Hào, cả người Hoa Kỳ như bị tẩu hỏa nhập ma, miệng cứ luôn nói nhỏ.

“Em làm bầm gì đây?” Trang Hào hỏi.

“Nam Mô A di đà Phật.” Hoa Kỳ đọc lớn tiếng.

Tâm tình nôn nóng của Trang Hào giờ khắc này lại buông lỏng, cười hì hì lên tiếng: “Em niệm kinh cũng không dùng được, căn bản không phù hợp được em.”

Hoa Kỳ lo lắng vuốt tóc, chải vào kiểu tóc loạn tung, nói: “Em sợ muốn chết, anh còn nói giỡn.”

“Được rồi, đã nói chuyện này anh có thể giải quyết, em đừng quan tâm.”

Nói thì nói như thế, nhưng Hoa Kỳ vẫn không có cách nào bình phục nội tâm gợn sóng.

Trên đường có chút kẹt xe, kéo nửa giờ mới chạy tới nhà Trang Hào. Hai người vừa vào cửa liền nghe thấy trong nhà truyền tới tiếng mắng chửi, có thể nói là thật khó nghe.

“Cô nói nhà cô giáo dục con cái thế nào hả? Một thằng nhóc như vậy, các người còn không biết xấu hổ nói con trai tôi bỏ lên sao? Các người có còn mặt mũi nào không?” Lời này là mẹ Trang Hào nói, vừa dứt lời, theo sát liền nghe được mẹ Hoa Kỳ nói.

“Tôi nhổ vào, lúc chưa biết con trai cô thì con tôi vẫn thật tốt, lúc con trai cô xuất hiện.....” mẹ Hoa Kỳ vỗ mình một bạt tai, khinh thường nói: “Tôi còn ngại nói ra khỏi miệng, cô nói nhà cô còn mặt mũi sao? Không ngại mất mặt à?”

“Cô nói ai mất mặt hả? Ai không biết xấu hổ hả?” Mẹ Trang Hào không chút lùi bước, tiếp tục nói: “Nếu tôi mà là cô, đã lập tức tóm con trai cô về nhà trông nó cho thật kỹ, kéo thả ra ngoài lại khiến người khác ghê tởm.”

“Chuyện đùa.” mẹ Hoa Kỳ cười lạnh nói: “Con trai của cô làm ra chuyện không biết xấu hổ như vậy, cô lại là mẹ danh chính ngôn thuận của nó, có thể thấy nhà các người là loại thế nào.”

“Nhà chúng tôi là loại gì cũng không cần cô tới đánh giá, ngược lại nhà cô, nghèo rớt mùng tơi còn ở đây giả bộ lên mặt với tôi, giả bộ cái gì mà giả bộ hả.” Mẹ Trang Hào chống nạnh gật gù hả hê cười lạnh.

“Nhà cô có tiền? Có tiền cái rắm.” mẹ Hoa Kỳ phản bác: “Đừng cho rằng tôi không biết nhà các người là cái dạng gì, lúc tới tôi đã nghe ngóng, con trai của cô là kẻ bất lực, làm ăn thất bại liền cụp đuôi chạy ra ngoài, cô làm mẹ không giáo dục nó, còn ở chỗ này khoe khoang, khoe khoang cái gì hả?”

“Tôi khoe khoang đây, cô làm gì được tôi nào?” Mẹ Trang Hào cười nhạo nói.

“Ai có thể làm gì được cô, đồ đàn bà chanh chua.” mẹ Hoa Kỳ lấy thái độ đồng dạng đáp lại bà.

Trang Hào và Hoa Kỳ đứng ở cửa nghe hồi lâu, những lời khó nghe này làm cho bọn họ có chút lúng túng. Hai người nhìn nhau một cái, trằm miệng một lời nói: “Đừng để ý.”

Lời vừa ra khỏi miệng, Trang Hào liền cười cười: “Xem ra không cần lo lắng gì.”

“Em sợ anh suy nghĩ nhiều.” Hoa Kỳ giải thích.

“Sẽ không.” Trang Hào vỗ vỗ bả vai Hoa Kỳ: “Vào nhà.” Nói xong, hai người vén rèm cửa lên đi vào.

Mẹ Hoa Kỳ đưa lưng về phía cửa không nhìn thấy bọn họ nhưng mẹ Trang Hào thấy được, đưa ngón tay chỉ cửa nói: “Chính cô nhìn, có phải là con cô bỏ lên con trai tôi hay không.”

Mẹ Hoa Kỳ chợt quay đầu lại, lúc thấy Hoa Kỳ thì thiếu chút nữa sặc khí: “Nhãi con mày, không học được cái gì tốt, mày nói mày theo ai hả.” mẹ Hoa Kỳ xông tới, giơ tay lên muốn đánh. Lúc này Trang Hào đã chắn trước người Hoa Kỳ, khách khí nói: “Dì, dì đừng tức giận, có lời thì từ từ nói.”

Mẹ Hoa Kỳ lạnh lùng nói: “Tôi không có lời gì để nói với cậu, nhanh rút cho tôi, nếu không tôi động thủ đấy.”

Trang Hào đứng ở chỗ, vẫn không nhúc nhích.

Mẹ Hoa Kỳ thấy lời mình nói không dùng được, không chút suy nghĩ liền cho Trang Hào một cái tát.

“Cô dám đánh con trai tôi?” Mẹ Trang Hào nóng nảy, xông lên níu lấy tóc mẹ Hoa Kỳ, dùng sức kéo về sau: “Cô dám đánh con trai tôi, tôi liều mạng với cô.”

Mẹ Hoa Kỳ cũng không phải là hạng khách khí, xoay người bắt lấy tóc của bà, gào lên: “Cô cho rằng bà đây sợ cô sao? Hôm nay tôi phải đánh, cả nhà các người một người cũng đừng nghĩ chạy.”

Nhất thời, hai người đánh nhau loạn lên, ai cũng không chịu thối lui nửa bước.

Mà lúc này, cha Trang Hào và cha Hoa Kỳ ngồi ở cửa hành lang, một người bưng một ly trà, ai cũng không nói chuyện. Uống nước xong rồi, cha Trang Hào còn thay cha Hoa Kỳ rót đầy ly, sau đó bắt đầu dĩ thử dài.

Cha Hoa Kỳ lấy thái độ đồng dạng đáp lại.

Trang Hào thấy chiến sự càng kịch liệt, âm thanh ồn ào đã kinh động đến láng giềng, một nhóm người ngăn ở cửa nhìn vào trong nhà. Rốt cuộc Trang Hào không thể nhịn được nữa, chạy đến cửa kéo cổ họng hô một tiếng: “Con mẹ nó biến hết, nhìn cái mẹ gì hả? Nhìn nữa cẩn thận tôi đánh phết các người.”

Lời đe dọa vừa ra, đám người nhất thời tan tác như chim bay.

Giải quyết bên ngoài, Trang Hào lại lộn trở vào nhà, nhìn hai lão phu nhân đánh nhau, trong lòng bực bội, kéo cổ họng thét một câu: “Đều ngừng hết cho tôi.”

Trang Hào dùng dB có chút cao, không chỉ dọa hai lão phu nhân, thuận thể còn dọa cha Trang Hào sợ run lên, nước trà vẩy ướt cả tay.

Hai vị phu nhân sững sờ ở tại chỗ nhìn Trang Hào, nhưng người nào cũng không buông tóc của đối phương ra.

Trang Hào thở dài một tiếng: “Hai người lớn từng đó tuổi rồi còn động thủ?” Trang Hào đi tới tách hai người ra, lại nói: “Chuyện đều đã nói cho các người biết, có chấp nhận hay không thì tùy các người, muốn đánh các người cứ tiếp tục, tôi và Hoa Kỳ đi trước.” Trang Hào xoay người lại bắt lấy tay Hoa Kỳ kéo đi. Hoa Kỳ chỉ có thể đi theo anh ra ngoài.

Đi tới cửa Trang Hào ngừng lại, quay đầu nói với bốn người trong phòng: “Nếu các người không tiếp thụ nổi, về phía chúng ta đừng ai nấy đi, ai rời khỏi ai cũng có thể sống.” Nói xong, Trang Hào lôi kéo Hoa Kỳ không chút lưu tình rời khỏi.

Hoa Kỳ có chút lo lắng, muốn quay đầu lại nhìn vào trong nhà.

“Đừng quay đầu, đi theo anh.” Trang Hào nhẹ giọng dặn dò.

Hoa Kỳ không dám quay đầu lại, bước nhanh đi theo anh rời đi.

Ra khỏi nhà, Trang Hào mang theo Hoa Kỳ vào một quán nhỏ trên đường phố phụ cận, sau khi ngồi xuống tùy tiện gọi mấy món ăn sáng, Trang Hào lấy thuốc trong túi ngậm lên môi, xoay tay lại ném thuốc lá cho Hoa Kỳ: “Hút một điếu.”

Hoa Kỳ buồn bực cầm điếu thuốc, đốt sau đó từ từ hút.

Trang Hào định thần nhìn cậu, mỉm cười nói: “Có phải cảm thấy lời anh nói có chút hung ác hay không?”

Hoa Kỳ do dự một hồi lâu, gật đầu một cái.

Trang Hào ngửa đầu cười: “Hết cách rồi, thật ra anh cũng không muốn nói như vậy, nhưng không nói thì chúng ta phải Game Over.” Trang Hào cầm điếu thuốc, thở dài: “Bọn họ không bỏ được chúng ta đi ra ngoài sống đâu, anh tuy nói ác như vậy, nhưng đau dài không bằng đau ngắn, nói thế nào cũng là đau, chúng ta chỉ có thể lựa chọn phương thức gọn gàng dứt khoát nhất.”

Hoa Kỳ ngậm lấy điếu thuốc không nói lời nào.

Trang Hào lại nói: “Em cũng thấy đấy, mẹ em và mẹ anh nếu chịu nhượng bộ một chút, anh sẽ không nói vậy, anh đây cũng là bị buộc.” Trang Hào bắn một làn thuốc lá, chắc một tiếng, còn nói: “Chờ bọn họ đón nhận, đến lúc đó lại đền bù.”

Tác giả có lời muốn nói: Đồng chí xuất quỹ, chỉ có ba con đường.....

Thứ nhất, hai người cao chạy xa bay.

Thứ hai, Game Over.

Thứ ba, lợi dụng tâm lý không nở dút bỏ của cha mẹ (mặc dù có một chút tàn nhẫn, nhưng cũng là chuyện không có cách nào khác.)

99. Chương 99: Là Cậu Ấy Thay Đổi Anh.

Người hai nhà náo loạn như vậy lại bức hai đứa bé rời đi. Trang Hào và Hoa Kỳ đi không lâu sau, ba mẹ Hoa Kỳ cũng rời khỏi nhà Trang Hào.

Từ đó về sau, cũng ngừng rồi.

Trang Hào mang theo Hoa Kỳ trở lại phòng cũ bên kia, trên đường mua hai ổ khóa mới, trở về thì liền thay ổ khóa. Trang Hào nói, diễn trò phải làm cho đầy đủ, hai người chúng ta phải nhất trí tổ thái độ cứng rắn.

Quả thật như Trang Hào đoán, buổi chiều ngày hôm sau mẹ Trang Hào tới, cầm chìa khóa cửa thọc nửa ngày cũng không mở được cửa, cực kỳ tức giận ở tại cửa ra vào kêu thật lâu mới rời khỏi.

Trang Hào nói, chuyện này phải cho bọn họ thời gian, nghĩ thông suốt là tốt rồi.

Về phần cuộc sống tương lai của bọn họ, vẫn phải tập trung làm chút gì đó. Đúng lúc này, Quách Tĩnh trở lại, từ chỗ mẹ Trang Hào nghe được đầu đuôi sự tình, đặc biệt tới cửa làm thuyết khách một lần.

Nói là thuyết khách, nhưng Quách Tĩnh hoàn toàn không có chút ý tứ muốn khuyên can, mà là lôi Trang Hào đi ra ngoài uống bữa rượu. Lúc trở lại, Trang Hào vô cùng vui vẻ, vừa vào cửa liền ôm lấy Hoa Kỳ, mắt say lơ đãng nói, vợ, anh biết chúng ta phải làm gì rồi.

Chủ ý Trang Hào đưa ra, Hoa Kỳ chắc chắn sẽ không phản đối. Sáng sớm ngày hôm sau, Trang Hào một mình đi ra khỏi nhà, buổi trưa mặt trời lên đỉnh đầu mới trở lại, vừa vào cửa liền bưng chén nước lạnh lớn tu ừng ực, giơ tay lên lau miệng, cười nói: “Vợ, anh tìm một cửa hàng, sáng mai đóng một quý tiền thuê, em tới ngân hàng rút ba vạn đi.”

Hoa Kỳ ngẩn ra: “Ba vạn, nhiều như vậy à?”

Trang Hào cười nói: “Tiền thuê phòng là 1,5 vạn, 1,5 vạn còn lại là để lắp đặt thiết bị.” Anh vúi lấy bả vai Hoa Kỳ đi vào trong phòng, ngồi trên giường gạch nói: “Anh nhờ anh em trước kia giúp chúng ta dọn hàng, ngày anh đã chọn xong rồi, thứ bảy này là ngày hoàng đạo, chúng ta liền khai trương ngày đó.”

Hoa Kỳ rơi vào sương mù, nghe không hiểu, nghi ngờ nói: “Chúng ta làm gì anh còn chưa nói cho em biết đâu.”

“Nhìn anh kìa, vui mừng quá, quên nói với em.” Trang Hào nghiêng đầu, nhỏ giọng nói: “Anh định mở siêu thị cỡ vừa gần trường trung học, địa thế nơi đó tốt, có thể kiếm tiền.”

“Mở siêu thị?” Hoa Kỳ kinh ngạc nói.

“Đúng vậy, chủ ý này là do Quách Tĩnh nói, cậu ta nói bên kia không có siêu thị gì, đều là mấy quán bán hàng rong, anh vừa nghe đã cảm thấy được, liền thử một chút, dù sao tiền trong tài khoản không thể cứ để đó mãi.” Trang Hào buộc chặt cánh tay, nói: “Anh tính một chút, xế chiều hôm nay nộp tiền thuê phòng, sau đó Quách Tĩnh ở bên kia giúp anh liên lạc lắp đặt thiết bị, nếu nhanh, ba ngày là có thể hoàn thành, hôm nay thứ hai, dọn hàng cần cỡ một ngày là được, chúng ta tranh thủ thứ bảy khai trương.”

“Có phải hơi vội hay không?” Hoa Kỳ nói.

“Gấp là gấp một chút, nhưng cũng không có gì không tốt.” Trang Hào phân tích nói: “Sớm khai trương sớm thu lại tiền, cũng tiết kiệm được tiền thuê nhà, còn nữa, cũng có thể để cha mẹ anh nhìn thấy quyết tâm của chúng ta.”

Hoa Kỳ gật đầu: “Nói thì nói như thế, nhưng em cứ có cảm giác không kịp.”

“Không có chuyện gì, yên tâm đi.” Trang Hào ôm Hoa Kỳ, hôn lên mặt cậu một cái, nói tiếp: “Bây giờ là buổi trưa, chúng ta tới một phát đi?”

“Không làm” Hoa Kỳ đẩy Trang Hào ra, cợt nhả nói: “Hôm nay em bị tiêu chảy.”

Trang Hào nghiêm mặt nói: “Thao, bây giờ em ăn định anh, trước kia đều là em xin anh làm em, bây giờ đã ngã bài với cha mẹ, em liền làm kiểu đó à?”

Hoa Kỳ gạt gù hả hê nói: “Em chính là ăn định anh đó.” Nói xong, Hoa Kỳ lê dép chạy ra ngoài cửa.

Trang Hào chưa kịp bắt cậu lại, ở trong nhà quát um lên: “Hoa tiểu cầu, em nhanh tiến vào cho anh, nếu không anh không muốn em nữa đó.”

“Em mới không tin.” Hoa Kỳ đứng ở trong sân cười ha ha, lúc đi tới cửa lớn còn nói: “Em đi ngân hàng lấy tiền, anh ở nhà phải thành thật đó.”

“Thao.....” Trang Hào mắng một tiếng, xuyên qua cửa sổ nhìn Hoa Kỳ rời đi, từ từ gọi lên khoe miệng.

Buổi chiều, Trang Hào cầm ba vạn Hoa Kỳ lấy từ ngân hàng đi tìm chủ thuê nhà, ký hợp đồng rồi, Trang Hào không ngừng thúc vó ngựa chạy tới nơi mua bán thiết bị hội hợp với Quách Tĩnh. Quách Tĩnh người này làm việc còn rất nhanh nhẹn, chọn thiết bị xong liền mang đến cửa hàng lắp đặt.

Trang Hào nói cho Hoa Kỳ, hai ngày nay anh vội, cho nên không trở lại ngủ, chờ thứ bảy khai trương lại tới đón cậu. Nếu như nhớ anh thì tới cửa hàng thăm anh một chút, tiếp đó đưa một tờ giấy tới, trên đó viết địa chỉ của cửa hàng.

Hoa Kỳ sao có thể cho phép mình không gặp Trang Hào? Cho nên, mỗi ngày chạy hai chuyến, buổi trưa và buổi tối, mỗi lần đi đều dùng hộp giấy đựng mấy món ăn không giống nhau, có mặn có chay, món chính trừ cơm và bánh mỳ nhân thịt còn có sủi cảo nhân thịt băm rau cần Trang Hào thích ăn nhất.

Lúc đoàn người nghỉ trưa hoặc kết thúc công việc cơm nước xong đều tụ chung một chỗ, người biết quan hệ của Hoa Kỳ và Trang Hào đều nói đôi câu đùa giỡn, không biết chỉ coi tình cảm của hai anh em bọn họ thật tốt.

Mất thấy sắp thứ bảy rồi, lắp đặt thiết bị cũng đến giai đoạn kết thúc, lúc này vấn đề xảy ra. Siêu thị cỡ vừa không thể so với quán hàng rong, một hai người trông coi là được, lúc lắp đặt thiết bị xong, sắp xếp hàng hóa lại phát hiện không có ai giúp một tay, điều này làm cho Trang Hào vội quá chừng.

Nghĩ tới nghĩ lui chỉ có một con đường có thể đi, đó là tìm chị họ của mình. Chị họ của Trang Hào mở một tiệm làm móng ở khu Hướng An, bên trong có ít nhất mười lăm cô gái làm công. Lúc Trang Hào tìm được chị ta, những mỹ nữ trong quán không có một ai đồng ý đi. Trang Hào nghĩ cũng phải, ai lại nguyện ý đi giúp chuyện lật vật này.

Nhưng mà, đây không phải là vấn đề, không làm khó được Trang Hào. Anh xuất tất cả vốn liếng đeo bám dai dẳng, rốt cuộc qua được cửa chị họ, sau đó chị ta liền mang theo chúng mỹ nữ chỉnh trang ra trận.

Người tới, nhưng có một yêu cầu, đó là một ngày mỗi người nhận 200 tiền lương, không làm không công.

Trang Hào không còn đường từ chối, nghĩ thầm trước chống đỡ hai ba ngày, sau đó mời thêm người là có thể tá ma giết lừa rồi. (Tá ma giết lừa đồng nghĩa với qua sông đoạn cầu, ăn ốc đổ vỏ ...)

Quả thật, ngày thứ bảy khai trương, trước cửa siêu thị đứng đồng loạt một hàng mỹ nữ vóc người vô cùng tốt, các cô mặc đồng phục làm việc trong tiệm làm móng, tóc búi lên, trang điểm, đứng ở cửa siêu thị phục vụ, có chút giống.....

Ngày khai trương này có không ít người tới chúc mừng, phần lớn đều là nhân viên trong đội xe lúc trước, còn có một vài ông chủ đã từng hợp tác trước kia. Về phần còn lại, chính là được người giới thiệu tới. Xem xét lại Hoa Kỳ bên này, thật là một người bạn cũng không có.

Đây không phải do nhân duyên của Hoa Kỳ kém, mà là cậu vốn không có mở miệng mời ai.

Trong siêu thị bận rộn lại cũng vui mừng, Hoa Kỳ ngồi ở quầy nơi cửa, trong lòng vui mừng.

“Làm gì vậy?” sáng sớm Trang Hào liền chú ý tới Hoa Kỳ, đi tới dùng chân đụng cậu một cái, tiếp đó ngồi xuống điểm thuốc nói: “Sao không gọi bạn bè tới?”

Hoa Kỳ cười đùa nói: “Sợ làm anh mất mặt.”

“Thao, anh là người để ý nhiều như vậy sao?” Trang Hào nhún mày nói: “Bạn vợ anh không phải là bạn của anh sao? Có gì mà mất mặt.”

Hoa Kỳ tiếp tục cười nói: “Em có mấy người bạn tốt, nhưng người ta còn bận công việc, em không muốn mời, đều là tầm thường, em hiểu rõ bọn họ làm ra tiền khó khăn, nên ngại.”

Trang Hào hít một hơi thuốc nói: “Cũng đúng.”

Hoa Kỳ không đáp lời, mà quay đầu nhìn xe đi ngoài đường.

“Vợ, thương lượng với em chuyện này.”

Hoa Kỳ quay đầu: “Hả?”

“Phía sau siêu thị có một phòng nhỏ, anh có chừa lại, chúng ta chuyển qua bên này ở đi.”

Hoa Kỳ híp mắt cười: “Anh nói chuyển thì chuyển, em nghe anh.”

“Thật mẹ nó nghe lời.” Trang Hào vui thích nói.

“Ồ, tôi nói ông chủ Trang, anh ngồi ở quầy làm gì? Cảm thán cuộc sống à?”

Giọng Bàn Suất vang lên phía sau, Trang Hào và Hoa Kỳ đồng thời quay đầu lại nhìn hắn. Bàn Suất cà lơ phát phờ đi tới đây, thuận tay móc ra một bao tiền lì xì đưa tới: “Buôn bán thịnh vượng.”

Trang Hào thò tay tiếp nhận bao tiền lì xì, bĩu môi nói: “Có chút mỏng.”

“Thao, còn mỏng? Ông đây sắp táng gia bại sản rồi.” Bàn Suất vừa nói vừa cười, vung vạt áo âu phục ngồi vào thanh chống nơi quầy: “Trang Hào, anh từ ông chủ đoàn xe biến thành ông chủ siêu thị, chênh lệch có chút lớn a.”

Trang Hào buồn bực cười nói: “Thao, mạnh hơn cậu là được.”

Bàn Suất bĩu môi nói: “Cũng đúng, đến bây giờ tôi còn không biết tương lai làm sao đây, vợ không có, sự nghiệp cũng bị nhỡ, nói thật, tôi càng ngày càng hâm mộ anh.”

“Có gì mà hâm mộ, tôi cũng vậy không phải sao?” Trang Hào an ủi hắn nói: “Nếu không phải là Hoa tiểu cầu, chắc lúc này tôi còn đang lăn lộn nơi đất khách kia.”

Bàn Suất đồng ý nói: “Cũng đúng, Hoa tiểu cầu thay đổi anh.”

Trang Hào không đáp lời, mà là móc thuốc từ trong túi đưa tới: “Tới một điếu, mới mua hôm nay.”

Bàn Suất nhìn hai mắt: “Trung Hoa à? Có tiền?”

“Có tiền cái rắm, dùng để ra vẻ đấy.” Trang Hào đương nhiên đốt một điếu, nhẹ giọng nói: “Về sau trong nhà có tiền, tất cả đều để Hoa tiểu cầu quản, tôi cũng yên tâm.”

Bàn Suất gạt đầu nói: “Tôi thấy được, Hoa Kỳ quản tốt hơn anh.” Nói xong, Bàn Suất thò đầu ra nháy mắt với Hoa Kỳ: “Hoa tiểu cầu, nhớ anh không?”

Vừa dứt lời, Bàn Suất liền bị Trang Hào ột quyền: “Tôi còn ở đây, cậu dám đùa giỡn vợ tôi?”

“Cái người này, làm gì ghê thế?” Bàn Suất xoa cánh tay nói: “Quân tử động khẩu bất động thủ.”

“Tôi động thủ đây.” Trang Hào lại cho hắn một quyền, Bàn Suất vừa cười vừa ngăn cản, đang lúc hai người gây không thể tách rời thì một chiếc BMW màu đen dừng sát ven đường, tiếp đó một bóng dáng quen thuộc từ trong xe đi xuống.

100. Chương 100: Đại Gia Vs Cô Vợ Nhỏ.

Trang Hào không có mời Chương Thi, y hoàn toàn là không mời mà tới. Phút chốc y từ trên xe bước xuống, không khí vui mừng liền trở nên nặng nề, phần nặng nề này chỉ chất chứa ở trong lòng mọi người, lòng dạ hiểu rõ, ai cũng không sáng khoái.

Trang Hào không đứng dậy, chỉ ngửa đầu nhìn hắn, trên mặt như có như không cười, nói một câu: “Đã tới.”

Chương Thi gật đầu một cái, đưa bao tiền lì xì lấy từ túi áo phục, lúc đưa tới nói: “Buôn bán thịnh vượng.”

Trang Hào không từ chối mà thu nhận, xoay tay lại đưa cho Hoa Kỳ: “Vợ thu.”

Hoa Kỳ vội vàng nhận lấy, bỏ vào bao nhỏ đã sớm chuẩn bị.

Chương Thi đảo mắt quét qua Hoa Kỳ, cười nói: “Hai người coi như là quang minh chính đại ở cùng một chỗ?”

“Ừ.” Trang Hào đơn giản đáp lại.

Chương Thi hé miệng cười, khi ánh mắt của y rơi vào người Hoa Kỳ lần nữa, Hoa Kỳ mới chú ý tới, mắt Chương Thi có quang thâm thật đậm, mặc dù y ăn mặc gọn gàng nhưng khó có thể che giấu vẻ mặt mệt mỏi.

“Thao.....” Bàn Suất cuối cùng không nhịn được, đầu ngón tay bắn tàn thuốc ra thật xa, lúc đứng dậy nhìn chằm chằm Chương Thi nói: “Trang Hào, tôi đi trước, không khí nơi này tôi không chịu được, ghê tởm.”

Trang Hào hiểu ý của hắn, gật đầu nói: “Vậy được, hôm nào có thời gian tới ăn bữa cơm.”

Bàn Suất cười nói: “Chỉ hai người thì không thành vấn đề, nhiều có người ngoài thì tôi không muốn đến.”

Bàn Suất đi tới bên cạnh vỗ vỗ vai Trang Hào, lại nói: “Sinh em, đừng trách tôi không nhắc cậu, thứ đồ chơi nghĩa khí này không thể làm cơm ăn, đừng mắc mưu người khác.”

Trang Hào không nói, mà ngược đầu nhìn chằm chằm Chương Thi.

Chương Thi cười nói: “Bàn Tứ gia đang khích bác lý gián sao?”

Bàn Suất khinh thường móc lỗ tai: “Chương Thi, mày nếu còn mặt mũi thì về sau đừng xuất hiện trước mặt tao, cẩn thận chọc tức ông đây, ông đây ày quả ngon để ăn.”

“Bàn Tứ gia nghiêm trọng rồi, hai chúng ta hình như không có đụng chạm gì đi?” Chương Thi cười ha hả nói.

Bàn Suất không nhịn được, rất nhanh buông quả đấm nói: “Chương Thi, mày đừng cho là bỏ lên được Hồng Ngũ thì tự cho rằng mình rất giỏi, nói ày biết, bọn Hồng Ngũ đều là những kẻ ăn tươi nuốt sống, mày bây giờ còn chỗ hữu dụng với gã, một khi vô dụng, kết quả của mày không cần tao nói đi?”

Chương Thi vẫn mỉm cười như cũ: “Cảm ơn Bàn Tứ gia nhắc nhở.”

Tính khí cứng rắn của Bàn Suất đánh vào vách tường mềm Chương Thi, dường như không có một chút tác dụng, lại có vẻ mình rất không phong độ. Ngay cả khi hắn hận Chương Thi, nhưng trong nội tâm vẫn hiểu rõ rằng hắn không có một biện pháp gì đối phó y.

“Bàn Suất, cậu trở về trước đi thôi, ngày nào đó tôi gọi điện thoại cho cậu.” Trang Hào lên tiếng cắt đứt cuộc đấu võ mồm của bọn họ.

Bàn Suất nường theo Trang Hào giải vây, nói: “Tôi đi đây, anh cẩn thận một chút.”

Trang Hào cười cười, đưa mắt nhìn Bàng Suất rời đi.

Bàng Suất vừa đi, Chương Thi thay thế vị trí của hắn, mặc tây trang hàng hiệu ngồi trên thanh sắt, lúc ngồi xuống lại lấy một hộp thuốc lá Thượng Phẩm từ trong túi ra: “Đã rất lâu rồi không cùng nhau hút thuốc lá uống rượu.”

Trang Hào cười nói: “Đúng vậy.”

“Để Hoa Kỳ tránh đi một chút, tôi có vào lời muốn nói với cậu.” Chương Thi vừa nhen lửa vừa nói.

Trang Hào quay đầu lại liếc nhìn Hoa Kỳ, Hoa Kỳ cho là anh muốn mình đi, đang chuẩn bị đứng dậy lại nghe Trang Hào nói: “Vợ tôi không phải người ngoài, có lời cứ nói đi.”

Chương Thi lúng túng gãi gãi đầu: “Đã qua được cửa ba mẹ cậu?”

“Không có, còn chiến tranh lạnh.” Trang Hào không chút che giấu nói cho y.

Chương Thi ngậm lấy điều thuốc, mắt nhìn phía trước nói: “Trang Hào, chúng ta còn là anh em chứ?”

“Lần trước không phải đã hỏi rồi sao?”

Chương Thi nhếch miệng: “Gần đây trí nhớ có chút suy thoái.”

“Đó là già rồi, nên nghỉ đi.” Trang Hào nửa đùa cười giỡn, thực tế là đang nói khách sáo ám chỉ y.

Chương Thi chép chép miệng, ngậm lấy điều thuốc nói: “Còn nhớ rõ câu nói cũ, lên phải thuyền giặc đừng nghĩ xuống không, dù xuống, cũng không sạch sẽ được.”

Trang Hào duỗi thẳng hai chân, hai tay chống trên mặt đất: “Vậy thì làm tắc cả đời thôi.”

Nghe vậy, Chương Thi hé miệng mà cười cười: “Không có lựa chọn khác.”

Trang Hào thu lại nụ cười, dùng giọng nói cực kỳ nghiêm túc: “Tôi nghe Bàng Suất nói rồi, Hồng Ngũ người nọ không dễ chọc, phía trên có người chống, sau lưng cũng có người lót đường, ở bên cạnh người như vậy, có thể thoải mái sao?” Trang Hào chuyển mắt nhìn y.

Chương Thi vẫn cười như cũ: “Thoải mái hay không thoải mái cũng không phải là điều tôi có thể lựa chọn.”

“Hỏi hận không?” Trang Hào hỏi.

Chương Thi lắc đầu cười, lộ ra vẻ mặt không thể làm gì, tiện tay ném tàn thuốc, lúc đứng dậy nói: “Tôi đi, đại khái sẽ không tới thăm cậu nữa,保重, anh em.”

Trang Hào không giữ lại, vẫn nhìn chăm chăm y rời đi.

“Anh.....” lúc này Hoa Kỳ mới dám ra tiếng.

“Hả? Thế nào?” Trang Hào quay đầu lại nhìn cậu.

Hoa Kỳ do dự một chút: “Anh có cảm thấy hôm nay Chương Thi không đúng lắm?”

Trang Hào bắt đầu nói: “Chỉ sợ là có chuyện gì đi?”

“Hồng Ngũ đó là ai?”

Trang Hào không chút suy nghĩ nói: “Là hạng người vì tiền mà liều mạng.”

Loại người này đáng sợ nhất là, vì tiền, vì quyền, cái gì cũng có thể làm, bằng bất cứ giá nào, hưởng chi chỉ một cái mạng?

Chương Thi, từ khi nào anh đã bước lên con đường không lối về này?

Bận rộn cả ngày, gần đến buổi tối, Hoa Kỳ và Trang Hào đều không có thời gian nghỉ, đóng cửa hàng, hai người lại chạy về phòng cũ, thu dọn hành lý nhét vào xe mới mượn, lúc khóa kỹ cửa chính chuẩn bị rời đi thì thấy hai bóng người từ trong ngõ hẻm tối chậm rãi đi tới.

Gần tối, Trang Hào mới nhìn rõ, là ba mẹ của mình.

Mẹ Trang Hào tỉnh mắt, liếc một cái liền thấy Trang Hào trong xe, mấy bước vọt tới, kéo cửa xe ra nói: “Con trai, con muốn đi đâu?”

Trang Hào thờ ơ nhìn bà: “Tôi còn tính ngày mai đi tìm hai người, xem ra không cần.” Nói xong, anh đưa chìa khóa phòng cũ qua: “Tôi và Hoa Kỳ mở một siêu thị, về sau sang bên kia ở, hai người đã không chấp nhận, vậy chúng ta liền đường ai nấy đi, nhưng hai người yên tâm, tôi và Hoa Kỳ sẽ dưỡng lão hai người, mỗi tháng sẽ đúng hạn gửi tiền qua.”

Mẹ Trang Hào vừa nghe liền nóng nảy: “Con không suy nghĩ cho cha mẹ một chút sao?”

Trang Hào lạnh lùng nói: “Nghĩ rất thấu đáo.”

Cha Trang Hào đứng ở một bên cũng nóng nảy, mắt thấy con trai mình muốn tách ra ở riêng, trong lòng có không sẵn khoái cũng không dám nói thẳng, vội vàng nói: “Con trai, có lời gì từ từ nói, cần gì chứ?”

“Không nói, hôm nay quá mệt mỏi, chúng tôi đi.” Trang Hào vội vàng quay cửa sổ xe lên, lúc khởi động xe, cha Trang Hào lòi mẹ Trang Hào sang một bên, hai mắt nhìn thẳng vào Trang Hào lái xe rời đi.

Trên đường trở về, Hoa Kỳ len lén đánh giá Trang Hào, thủy chung không dám hé răng.

“Nghĩ gì đấy?” mặc dù Trang Hào nhìn về phía trước, nhưng vẫn nhận ra Hoa Kỳ bất đồng.

Hoa Kỳ do dự nói: “Anh, vừa rồi anh.....”

Trang Hào thở dài nói: “Không như vậy không được ah..., thái độ phải kiên quyết, thật ra lúc nói như vậy, trong lòng anh cũng bỡ ngỡ.” Trang Hào nhanh chóng liếc Hoa Kỳ một cái, dặn dò: “Lúc ba mẹ em tới tìm em cũng phải như vậy, nếu không liền phí công nhọc sức.”

Hoa Kỳ chắc chắn gật đầu: “Biết.”

Mọi việc thương lượng xong cũng đã tới nơi rồi.

Sáng ngày hôm sau Trang Hào dậy trước, vừa cuốn cửa siêu thị lên liền thấy hai người đứng ở cửa khiến anh sợ hết hồn.

“Dì, vì sao hai người lại tới?” Trang Hào nói rất khách khí, dù sao đây cũng là cha mẹ vợ tương lai.

Mẹ Hoa Kỳ xụ mặt: “Hoa Kỳ đâu.”

“Ngủ bên trong.” Trang Hào cười nói: “Hai người đến đây lúc nào? Ăn điểm tâm chưa?”

“Không cần cậu quan tâm, gọi Hoa Kỳ ra đây.” mẹ Hoa Kỳ lạnh lùng với Trang Hào, ngược lại cha Hoa Kỳ rất thân thiện nói: “Trang Hào à, cậu gọi Hoa Kỳ đây, chúng tôi có lời muốn nói cùng nó.”

“Aiz, chú, cháu nào dám.” Trang Hào cười khổ nói: “Cháu nói với hai người, Hoa Kỳ nói một cháu không dám nói hai, mấy ngày trước cậu ấy dặn cháu, nói hai người tới thì không cần để ý, nếu cháu vào gọi cậu ấy, đoán chừng hai người đi rồi cháu sẽ bị cậu ấy mắng chết.” Trang Hào càng nói càng thâm thối, tội nghiệp.

“Cậu nghe lời nó vậy sao?” mẹ Hoa Kỳ không hề tin.

“Dì nói lời này.” Trang Hào nịnh nọt nói: “Nói thực cho dì biết, ban đầu lúc cháu theo đuổi Hoa Kỳ phải tốn rất nhiều công sức nhiệt tình, nếu không nghe cậu ấy.....”

“Ai nha nha.....” mẹ Hoa Kỳ khoát tay áo, không nhận được nói: “Tôi lười nghe mấy chuyện hư hỏng của các người, nhanh gọi nó ra đây.”

Trang Hào từ chối nói: “Dì quá làm khó cháu rồi, muốn đi thì chính dì đi đi, cậu ấy ngủ ở phòng nhỏ bên trong đây.” Trang Hào tránh ra, nói tiếp: “Cháu còn phải bày hàng, hai người cứ tự nhiên.”

Mẹ Hoa Kỳ thấy Trang Hào không quay đầu lại liền đi vào, trong lòng tức giận, muốn mắng anh đôi câu nhưng nửa đường lại bị cha Hoa Kỳ cản lại, hung hăng trợn mắt.

Cha Hoa Kỳ chỉ chỉ bên trong siêu thị: “Đi vào tìm con trai.”

Mẹ Hoa Kỳ thở dài, đi theo cha Hoa Kỳ vào siêu thị. Lúc đi vào, hai người vừa đi vừa quan sát từng góc bên trong, thiết bị lắp đặt rất tốt, vật phẩm trên giá hàng cái gì cần có đều có, một siêu thị như vậy cần

xài bao nhiêu tiền? trong lòng lão thái thái càng nghĩ càng giận, tên oắt con này ở bên ngoài làm ra tiền đúng không?

Hai người tìm được phòng ngủ của Hoa Kỳ, đẩy cửa ra thì Hoa Kỳ đang đưa lưng về phía bọn họ ngủ, nhưng tư thế có chút bất nhã, hơn nữa trên người còn không mặc quần áo, chần kẹp giữa hai chân, mẹ Hoa Kỳ vừa nhìn liền nóng nảy, hận ngứa răng lại không dám lên tiếng.

Cha Hoa Kỳ phát phát tay với bà, ý bảo bà ra bên ngoài chờ, còn mình thì nên bước bước lạo đi vào.

Trên thực tế, lúc này Hoa Kỳ đã tỉnh rồi, nghe được tiếng bước chân liền quay đầu liếc nhìn. Vừa nhìn suýt nữa dọa cậu bắn tiểu, vội vàng ngồi dậy, phủ chăn lên người, nói: “Ba tới?”

Cha Hoa Kỳ cười ha hả nói: “Nhãi con này, ba là ba con, tới thăm con một chút không được hả...?”

Hoa Kỳ sợ hãi nhếch miệng: “Ba có chuyện à?”

“Cùng ba đi về nhà đi, ba con chúng ta nào có cách đêm thù?”

Hoa Kỳ thấy tính khí cha mình tốt như vậy, thả lỏng cảnh giác: “Ba đón nhận?”

Sắc mặt cha Hoa Kỳ trầm xuống: “Về nhà lại nói.”

Hoa Kỳ vừa nhìn mặt ông trầm xuống liền biết ông không chịu nhận: “Ba không tiếp nhận thì đừng tới, chúng ta đường ai nấy đi, dù sao con cũng đã lớn, hai người già rồi con sẽ dưỡng lão hai người, hơn nữa Trang Hào cũng nói, mỗi tháng sẽ gửi sinh hoạt phí cho hai người, một chút cũng không thiếu.”

“Thúi lắm.” mẹ Hoa Kỳ rốt cuộc không nhịn được đẩy mở cửa, chỉ vào Hoa Kỳ mắng: “Nhãi con mày, cánh cứng rồi đúng không? Nhanh về nhà cùng mẹ, siêu thị này mày góp bao nhiêu tiền? Đến lúc đó lấy lại hết ẹ.”

Hoa Kỳ cứng rắn nói: “Một phân tiền con cũng không có, bỏ cái gì? Đều là tiền của Trang Hào.” lúc nói nhịp tim của Hoa Kỳ không ngừng cuồng loạn, bởi vì cậu thật sự sợ.

“Mẹ hỏi mày, mày có đi hay không?” mẹ Hoa Kỳ lạnh lùng nói.

Hoa Kỳ hít sâu một hơi, chần chẫn nói: “Hai người không chấp nhận con sẽ không đi, cùng lắm thì đường ai nấy đi, nếu mẹ muốn đánh con thì đánh đi, dù sao đánh chết con cũng vậy không đi.”

Mẹ Hoa Kỳ tiến lên mấy bước áp sát tới, bàn tay vung lên chưa kịp rơi xuống đã bị cha Hoa Kỳ cản lại.

“Ông buông tôi ra, hôm nay tôi phải đánh chết thằng nhãi con này, làm phản.”

Cha Hoa Kỳ coi như đã nhìn ra, con trai của mình thật sự cánh đã cứng rắn, trước kia con trai dù nói gì cũng nghe, rốt cuộc cũng có chủ ý của mình.

“Thôi, trở về đi thôi, coi như không có đứa con trai này.” cha Hoa Kỳ nắm lấy bà, đi ra ngoài.

Mẹ Hoa Kỳ vùng vẫy mấy cái, tùy tiện mắng: “Ông cứ để nó đi ra ngoài làm mất mặt tiếp à?”

“Về nhà thôi.” cha Hoa Kỳ ý vị sâu xa nói.

Mẹ Hoa Kỳ nhìn ông mấy lần, bất đắc dĩ chỉ có thể đi theo ông.

Hoa Kỳ ngừng thở nghe tiếng bước chân càng lúc càng xa, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, nằm dài trên giường bắt đầu vuốt ve ngực của mình: “Làm mình sợ muốn chết.”

“Vợ?” Trang Hào đột nhiên dò đầu vào cửa, làm như trộm.

Hoa Kỳ sợ hãi giật mình: “Má ơi, hù chết em.”

Trang Hào vội vàng vào phòng đóng cửa, tiến tới bên giường nói: “Thế nào? Ba mẹ em nói gì?”

Hoa Kỳ hít mũi một cái: “Còn có thể nói gì?, để em theo bọn họ về nhà, nếu không thì coi như không có đứa con trai em đây.”

Trang Hào lo lắng nói: “VẬY em nói sao?”

“Còn có thể nói sao, theo cách của anh mà nói một lần.” Hoa Kỳ nhắm mắt lại, giơ tay lên đặt ở trên tay Trang Hào: “Đây là lần đầu em đối cứng với cha mẹ như vậy.”

Trang Hào đột nhiên nhào lên giường, dè Hoa Kỳ nói: “Vợ, em làm quá tuyệt vời, hôn miệng cái nào.”

Mặc dù Trang Hào khích lệ Hoa Kỳ, nhưng trên thực tế trong lòng anh vẫn không yên tâm, nếu quả thật chơi cứng, về sau vẫn còn là người một nhà sao?

Đây là một canh bạc a.

Cuộc sống gia đình tạm ổn cứ trôi qua như vậy, mặt ngoài bình thản, bên trong cũng tràn đầy hạnh phúc, hạnh phúc từ trong tâm phát ra.

Liên tiếp hai tuần đã qua, cuối cùng siêu thị cũng đi vào quỹ đạo, về phần nhân viên phục vụ bên này, những con nhóc ở tiệm làm móng đều đi rồi, lúc ấy vì nhiều người tới, bây giờ nhìn lại nào còn tấp nập tốt đẹp như lúc mới khai trương, một hàng cô gái chú bác đứng dài.....

Ngày này, Trang Hào ngồi ở trong quầy nhân rồi vô sự xem báo chí, chợt có hai ba người vọt tới, trong tay ôm mấy cái thùng. Trang Hào thấy bọn họ, hỏi “Làm gì vậy?”

“À, chúng tôi là công ty điện tử Thịnh Vượng, có người đặt mua máy vi tính, chúng tôi tới giao hàng.”

“Máy vi tính? Người nào đặt?” Trang Hào buồn bực nói.

“Đương nhiên là tôi.” Bàn Suất đứng ở cửa tiệm bày ra tư thế tiêu sái, lúc đi vào phất phất tay với mấy công nhân: “Trang Hào, anh em có chuyện vui muốn chia sẻ.”

Trang Hào nhìn thấy Bàn Suất thậm chí có mấy phần hưng phấn, cười nói: “Chuyện vui gì, nói nghe một chút.”

“Tôi và cùng Thịnh Vượng mở công ty, chuyên kinh doanh máy vi tính, thuận tiện bán vài phim éch tình yêu.” Bàn Suất tiến vào quầy, ngồi trên một cái ghế, nói: “Thế nào, tôi không kém anh đi.”

“Bán máy vi tính không làm ra tiền.”

Bàn Suất bắt chéo hai chân ngúng nguẩy nói: “Đây tôi làm phó giám đốc, trước khi mở công ty đã điều tra giá thị trường rồi.”

Trang Hào cười nói: “Đã biết thằng nhóc cậu không an phận như vậy.”

“Thế nào, anh em đầy nghĩa khí đi, tặng không cho anh một cái máy vi tính, không có chuyện gì thì cùng Hoa tiểu cầu nhà anh xem phim một chút, tăng cường kỹ thuật.” Bàn Suất hạ lưu nhượng mảy, tiếp đó nhìn quanh bốn phía siêu thị: “Haiz, vợ anh đâu rồi?”

“Đi chợ gần đây mua thức ăn, buổi trưa ở lại ăn một bữa cơm đi.” Trang Hào khách khí nói.

“Được.” Bàn Suất vén tay áo lên: “Đã rất lâu rồi tôi không ăn cơm Hoa tiểu cầu làm, thêm cực kỳ.”

“Đức hạnh, vậy thì chờ cậu ấy trở lại đi.” Trang Hào đứng dậy đi tới chỗ thùng giấy, lúc mở ra liếc mắt nhìn: “A, là Dell sao? Đủ đại gia đó.”

“Chút lòng thành.” Bàn Suất chau chau mày, tiếp đó thu lại nụ cười, thừa dịp chỉ có hân và Trang Hào mới nói: “Trang Hào, gần đây tôi nghe nói Chương Thi muốn tách ra.”

“Hả?” Trang Hào tò mò quay đầu lại: “Không phải hân đang hợp tác tốt với Hồng Ngũ sao? Nghĩ thế nào mà muốn làm một mình?”

“Chắc là có chuyện gì đi?” Bàn Suất khoát khoát tay: “Hồng Ngũ là ai, tin tưởng Chương Thi rõ ràng hơn chúng ta.”

“Cậu đó, đừng quan tâm chuyện của người khác nữa, quản cho tốt chuyện của chính cậu đi,..... Giúp tôi lắp máy vi tính đi, chờ Hoa tiểu cầu về cho cậu ấy bắt ngờ.” Trang Hào đem màn hình ra: “Lại nói, Hoa tiểu cầu không biết dùng máy vi tính đâu.”

Bàn Suất cười nói: “Vợ của anh ngay cả điện thoại di động cũng không có, huống chi máy vi tính.”

“Cậu không nói tôi còn không nhớ, ngày khác tôi phải mua cái điện thoại cho cậu ấy.” Trang Hào khom lưng bắt đầu kết nối màn hình và cùng thùng máy, đúng lúc này, Bàn Suất đột nhiên vỗ vỗ lưng Trang Hào: “Này anh em.....”

“Làm gì?” Trang Hào quay đầu nhìn lại, lại thấy mẹ mình đứng ở ngoài quầy, trên tay cầm hai túi ny lon, bên trong chứa bốn hộp cơm, ánh mắt của bà có chút sưng, xem ra là do khóc.

Trang Hào nhìn bà như vậy, trong lòng chua khó chịu.

“Gì đó, tôi còn có chút chuyện, hôm nào tới dùng cơm sau.” Bàn Suất cười cười với mẹ Trang Hào, cầm ví của mình liền chạy như điên ra khỏi siêu thị.

Dù trong lòng Trang Hào khó chịu nhưng vẫn duy trì thái độ cứng rắn, tiếp tục cài đặt máy vi tính.

“..... Con trai.”

“Có chuyện gì?” giọng nói Trang Hào cứng rắn, trên thực tế trong lòng rất khổ sở.

Mẹ Trang Hào ho khan hai tiếng, cười nói: “Không có chuyện gì, mẹ ghé thăm con một chút.” Bà nhìn xung quanh mấy lần: “Hoa Kỳ đâu? Sao lại không thấy cậu ấy?”

“Đi ra ngoài mua thức ăn, nếu không ai nấu cơm cho tôi ăn?” Trang Hào lạnh lùng nói.

“Vậy thì thật tốt.” Mẹ Trang Hào vội vàng lấy hộp cơm trong túi ra, mở nắp nói: “Mẹ làm thịt kho, còn có sủi cảo nhân thịt băm rau cần con thích ăn nhất nữa, con đói bụng thì ăn trước đi.”

Trang Hào len lén nhìn mấy lần: “Tôi chờ Hoa Kỳ.”

“Vậy thì chờ, mẹ làm phần hai người, nói thật, mẹ có ấn tượng rất tốt với Hoa Kỳ, hai người.....” Mẹ Trang Hào thở dài: “Mẹ đi về trước, hai người chú ý thân thể, đừng chỉ lo buôn bán, có thời gian dẫn Hoa Kỳ về nhà, mẹ làm đồ ăn ngon cho hai con.”

Nghe thế, Trang Hào hiểu, ngồi dậy nói: “Được, vậy mẹ đi về trước đi, hai ngày nữa con và Hoa Kỳ trở về thăm hai người.”

“Ừ, mẹ đi, hai đứa giữ sức khỏe.” Mẹ Trang Hào không nhận được mũi chua, vội vàng đi tới cửa.

Trang Hào cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, xem ra là thắng..... anh nhìn hộp thức ăn trên quầy, trong lòng bất giác cười cười.

“Anh, em đã về, anh xem em mua gì.” Hoa Kỳ giơ một túi cá lớn chạy vào, cười láo lỉnh nói: “Cá chạch đó, một lát nữa em làm cá chạch kho cho anh, thế nào?”

Trang Hào ngồi ở trong quầy, mỉm cười nói: “Để sau đi, buổi tối rồi làm, mẹ anh mới vừa tới đưa thịt kho và sủi cảo cho chúng ta.”

“Hả?.....” Hoa Kỳ không thể tin vào tai của mình.

Trang Hào mừng rỡ nói: “Bên chỗ ba mẹ anh đã xong.”

“Má ơi, thiệt hay giả?” Hoa Kỳ ném túi cá chạch xuống đất, chui vào quầy: “Bọn họ nói sao?”

“Bọn họ không nói rõ, dù sao cũng là đồng ý, còn nói anh dẫn em về nhà, làm đồ ăn ngon cho chúng ta.” Trang Hào len lén nhìn mấy nhân viên làm công, không ai chú ý bên này mới dám ôm eo Hoa Kỳ, nói: “Qua một thời gian ngắn nữa chúng ta hãy trở về.”

“Tốt.” Hoa Kỳ là vui mừng lại khó chịu, sa sút tinh thần nói: “Ba mẹ anh xong rồi, nhưng bên ba mẹ em chắc.....”

“Không có chuyện gì, từ từ đi.” Trang Hào cười trộm nói.

“Ai nha.....” Một tiếng kêu đột nhiên dọa Trang Hào sợ vội vàng buông tay ra, trừng to mắt nhìn công nhân bốc vác ở cửa, nói: “Chuyện gì vậy?”

“Anh Trang, trên đất sao toàn là cá chạch vậy?” Công nhân bốc vác chỉ vào mặt đất nói.

“Ai nha má ơi.” Hoa Kỳ cả kinh, vội vàng chạy ra ngoài quầy: “Cá chạy rồi, nhanh bắt giúp em.”

Trang Hào bắt đắc dĩ trợn trắng mắt, nghĩ thầm cả buổi trưa không cần làm gì khác, bắt cá chơi đi!

Mấy người chống hông lên bắt các chạch cả buổi trưa, chờ giải quyết xong eo sắp thẳng không nổi. Trang Hào mệt ngồi trên ghế dựa, cười khỏ nói: “Anh thật là xui xẻo.”

Hoa Kỳ hiểu ý của anh, bĩ ối tới gần: “Anh cứ tự nhận xui xẻo.”

Trang Hào thở dài bắt đắc dĩ, lại nói tiếp: “Bàng Suất đưa cho anh một cái máy vi tính, em rảnh rồi thì học một ít, không có chuyện gì thì lên đó chơi game.”

Hoa Kỳ thấy máy vi tính trên bàn, hưng phấn nói: “Vậy ngày mai anh dạy em đi, đến bây giờ em chỉ biết mỗi bắn bi thôi.”

“Vậy phải xem biểu hiện của em!” Trang Hào du côn cười nói.

Hoa Kỳ vội vàng đứng nghiêm nói: “Xin ngài yên tâm, tối nay tôi sẽ xuất tất cả vốn liếng để phục vụ ngài.”

“Cứ quyết định như vậy đi, ai za..... cái eo già của tôi.” Trang Hào đỡ eo nói: “Buổi tối chà xát tắm rửa cho anh, mát xa nữa, cô vợ nhỏ.”

“Vâng, đại gia.”

Một ngày phấn khích luôn trôi qua rất nhanh, trong lúc vô tình đã đến buổi tối, ăn cơm tối xong bọn họ đóng siêu thị, hai người trở lại phòng nhỏ cỡ sạch sáng loáng. Lúc Trang Hào bế Hoa Kỳ chuẩn bị vào nhà vệ sinh thì Hoa Kỳ đột nhiên tiến tới găm Trang Hào một hớp. Trang Hào chán ghét bấu môi: “Một lát đánh răng xong rồi làm, toàn mùi các chạch.”

Hoa Kỳ chỉ cười không nói lời nào.

Trang Hào bế Hoa Kỳ vào nhà vệ sinh, lúc buông cậu xuống thì tự mình ngồi trên ghế, ra lệnh nói: “Tắm rửa sạch sẽ cho đại gia.”

“Đại gia cần phục vụ gì? Toàn tập sao?”

Trang Hào giễu giễu nói: “Cái gì cũng phục vụ à? Bao bắn không?”

“Dĩ nhiên.”

Trang Hào cất tiếng cười to: “Nhanh, đừng rề rà nữa.”

“Đợi đã.....” Hoa Kỳ đột nhiên làm ra hiệu im lặng, Trang Hào mê mang nhìn cậu, nói: “Sao?”

Hoa Kỳ nghi ngờ nói: “Anh nghe, có người gõ cửa phải không?”

Trang Hào nghiêng tai lắng nghe, quả thật như Hoa Kỳ nói, cửa cuốn của siêu thị bị gõ loạn.

“Thao, hơn nửa đêm ai còn đến vậy.” Trang Hào kéo khăn tắm đắp ngang hông, mở cửa đi ra ngoài: “Ai vậy, đã đóng rồi còn gõ cửa gì?”

“Trang..... Trang Hào, là tôi, Chương Thi.” Chương Thi máu me đầy người tựa vào cửa cuốn siêu thị.

101. Chương 101: Đi.....

Trang Hào không ngờ y sẽ tới vào lúc này, có chút miễn cưỡng đi mở cửa.

Cửa vừa mở ra, Chương Thi ngã nhào xuống đất, trên người khắp nơi đều là máu, y cầm thật chặt tay phải của mình, từng ngậm từng ngậm hô hấp: “Trang.....”

Trang Hào nhìn bộ dáng như vậy nhất thời cả kinh, vội vàng ló đầu ra ngoài kiểm tra chung quanh, khoảng thời gian này trên đường không có người đi đường, Trang Hào không nói hai lời đi đến bên Chương Thi lôi y vào nhà, tiếp đó chạy đến cửa buồng cửa cuốn xuống.

“Hoa tiểu cầu.....” Trang Hào hướng vào trong nhà kêu mấy tiếng.

Hoa Kỳ nghe tiếng chạy ra, thấy Chương Thi nằm dưới đất thì sợ không nhẹ: “Sao thế này?”

Trang Hào lắc đầu một cái: “Đi vào trong lấy băng gạc.” Trang Hào đỡ Chương Thi lên, từng bước một dời vào trong phòng nhỏ, anh kéo chăn để dưới đất, đặt Chương Thi ở trên sau đó kiểm tra thương thế cho y.

Từ khi Chương Thi vào cửa, Trang Hào thấy y vẫn luôn che cổ tay phải, chắc hẳn chỗ này bị thương. Anh nhẹ nhàng lấy tay trái của Chương Thi ra để lộ cổ tay phải, nơi đó đã sẫm thịt máu be bét.

“Ha ha.....” lúc này Chương Thi lại cười ra tiếng.

Trang Hào cúi đầu nhìn y: “Anh còn có thể cười?”

Chương Thi mở trừng hai mắt, mặt mũi nói: “Xong..... Dĩ nhiên có thể cười được rồi.” Chương Thi thử giật giật tay phải, đối lấy là cơn đau dữ dội.

Trang Hào thấy y đau đến nhú máu, lạnh lùng nói: “Đau thì đừng lộn xộn.”

“Anh.....” Hoa Kỳ lấy băng gạc từ trong quầy, chạy chậm tới bên Trang Hào đưa cho anh.

Trang Hào nhận lấy băng gạc nói: “Em đi lau máu trên đất đi, còn ở cửa siêu thị nữa, thấy ai tới thì, nhớ, nếu như trên đường có người hoặc xe dừng lại, nhanh chóng trở vào tìm anh.”

“Biết.” Hoa Kỳ cầm một cái quần từ trong nhà, xoay người đi ra ngoài.

Trang Hào đứng dậy đi ra ngoài lấy một chậu nước sạch, lúc vào lại đem một bao thuốc giảm đau, trở lại phòng thì Chương Thi thế mà lại bò dậy cầm một miếng thuốc từ trên bàn, từ từ hút.

Trang Hào đi tới, ngồi xổm xuống nói: “Rốt cuộc là sao?”

Chương Thi ngược đầu nháy mắt không ngừng, một lát sau mới mở miệng nói: “Trở mặt với Hồng Ngũ, cho nên mới bị như vậy.” Chương Thi chê cười, tiếp tục nói: “Hợp tác với gã, tôi đã sớm biết sẽ có một ngày như thế.”

Trang Hào thấm ướt một cái khăn lông sạch, thay Chương Thi lau chung quanh vết thương.

“Tại sao trở mặt?” Trang Hào lại hỏi.

Chương Thi nhép nhép miệng: “Nào có nhiều tại sao như vậy, cùng chung mưu lợi là bằng hữu, không có chỗ dùng thì không phải nữa rồi, hơn nữa tôi biết rõ nhiều chuyện, có thể nghĩ.....” Chương Thi không nói hết lời, y cũng không muốn nói xong.

“Nếu biết sẽ có kết quả hôm nay, tại sao ban đầu còn hợp tác với gã?” Trang Hào cúi đầu nói.

Chương Thi chợt nâng tay trái lên giữ lấy bắp vai Trang Hào: “Cậu muốn biết sao?”

Trang Hào tỉnh táo nhìn y, suy nghĩ một chút nói: “Anh có thể lựa chọn không nói.”

Chương Thi khẽ mỉm cười: “Tôi vẫn nên nói đi, nếu không lúc tôi chết, sợ rằng cậu vẫn không biết vì sao tôi lại làm vậy.” Chương Thi buông lỏng tay, lúc rũ xuống y ngửa đầu tựa vào giường, nhẹ giọng nói: “Bởi vì đồ kị, tôi đồ kị mỗi một người đều sống tốt hơn tôi, đặc biệt là sau khi ra tù, gặp lại cậu và Chương Viễn thuận buồm xuôi gió như thế, trong lòng tôi vô cùng mất thăng bằng, không có cảm giác.” Chương Thi thở dài một tiếng: “Từ nhỏ đến lớn ba chúng ta đã quen biết, các người có ba mẹ mà tôi lại không có, ngày quốc tế thiếu nhi các người có thể đi công viên với gia đình, nhưng tôi chỉ có thể theo ngậy ngốc ở nhà với bà nội, thi chuyển cấp tiểu học lên trung học, ba mẹ của các người đứng chờ bên ngoài, mà tôi thi xong chỉ có thể về nhà một mình, tết đến, các người có quần áo mới nhưng tôi lại không có, cho nên tôi đồ kị, dĩ nhiên..... Khi đó không đồ kị điên cuồng như vậy.” Chương Thi nhếch môi cười: “Khi đó các người đối xử với tôi rất tốt, nhưng đó đều là đồng tình, tôi không cần, cho nên khi đi chơi bên ngoài, lúc đánh lộn đánh

lạo đều là tôi xông lên đầu tiên, các người bị bắt nạt tôi sẽ đến cửa báo thù cho các người, tôi làm như vậy vì cái gì? Suy nghĩ một chút đã cảm thấy buồn cười.”

Ngoài mặt Trang Hào rất bình tĩnh, nhưng trong lòng đã sớm sôi nổi cuộn cuộn.

“Còn nhớ rõ vì sao tôi vào thù không?” Chương Thi hỏi ngược lại.

Trang Hào gật đầu một cái: “Sự kiện đó tôi và Chương Viễn đều có trách nhiệm.”

“Các người không có trách nhiệm, chỉ trách tôi quá ngu, cảm thấy thay các người ra mặt là có thể giải quyết tất cả, nhưng vậy lại làm mình phải vào tù, các người lại làm không được chuyện gì.” Chương Thi nhăn mày, hình như khóe miệng càng đau đớn nghiêm trọng.

Chương Thi thở hổn hển mấy hơi, còn nói: “Nếu như thời gian quay trở lại, chắc chắn tôi sẽ không ra mặt thay các người.”

Trang Hào gật đầu một cái: “Khi đó nếu không phải là tôi và Chương Viễn giận đối chọi người khác, anh cũng sẽ không phải ra mặt giúp chúng tôi, cho nên tôi vẫn luôn cảm thấy, anh là vì chúng tôi nên mới đi vào, cho nên.....”

“Cho nên, lúc tôi âm thầm phá sập thu mua đoàn xe của cậu, cậu mới không thốt lên một tiếng, đúng không?” Chương Thi cười khẩy nói: “Cảm thấy thiếu nợ tôi?”

Trang Hào không thể phủ nhận, gật đầu một cái.

Chương Thi cất tiếng cười to: “Thôi đi, khi đó ở phòng game, nếu không phải Chương Viễn đụng thẳng nhóc kia lại không chịu nói xin lỗi, còn mở miệng mắng chửi người ta, tại sao có thể có chuyện sau đó?” Chương Thi lộ ra vẻ mặt hung ác: “Nếu nói hận, thì tôi hận hần nhất, chẳng qua tôi thật sự không nghĩ ép hần chết.” Chương Thi cười lạnh nói: “Khi đó tôi mới ra tù, chỉ muốn đoạt buôn bán của hần, trong lòng tôi biết, hần không chơi lại tôi, ít nhiều gì cũng sẽ thủ hạ lưu tình, mà tôi vạn vạn không ngờ hần sẽ chống không nổi, thế mà lại mình nhảy lầu..... Ha ha ha ha” Chương Thi càng nói càng cười, càng cười lại càng lớn tiếng.

Trang Hào cau mày, quét qua gương mặt đầy hận ý của y, muốn nói cái gì đó nhưng lại nuốt xuống.

Chương Thi cười một lát, từ từ ngừng lại, mặt lạnh nói: “Lúc hần vừa mới chết, tôi còn khó chịu một thời gian, dù sao hần cũng là em họ của tôi, không phải sao?”

Trang Hào tỉnh táo nhìn y, không có bất kỳ bày tỏ.

“Trang Hào.....” Chương Thi giơ tay lên giữ chặt bả vai Trang Hào lần nữa, nói: “Trong lòng tôi, cậu vẫn là người anh em tốt nhất, chẳng qua tôi hối hận, hối hận đã làm nhiều chuyện với cậu như vậy.”

Nghe vậy, Trang Hào nhẹ giọng nói: “Thương trường là thế, anh không cần như vậy.”

“Nếu cậu nói như vậy, vậy tôi tiếp nhận.” Chương Thi bĩu môi cười.

Trang Hào nhìn y nói: “Còn Bàn Suất thì sao?”

“À..... Đúng rồi, còn có Bàn Suất.” Chương Thi cười lạnh nói: “Cũng là hần xui xẻo, mảnh đất chỗ Ngũ Hành, Hồng Ngũ coi trọng, lúc Trần Hổ giới thiệu chúng tôi quen biết, Hồng Ngũ nói chỉ cần tôi có thể lấy được Ngũ Hành, cái gì gã cũng có thể giúp một tay.” Chương Thi ngược mắt nhìn Trang Hào nói: “Cậu nói trên thế giới này sao lại có chuyện khéo như vậy, lúc tôi tìm được Chương Viễn, hần đã hợp tác cùng Bàn Suất rồi, đây không phải là ông trời đang giúp tôi sao?”

Trang Hào hiểu, bắt đầu dĩ nhiên nói: “Anh nói anh giày vò tới giày vò lui, rốt cuộc được thứ gì?”

Chương Thi cười lạnh một tiếng: “Ít nhất tôi đã đập được các người xuống.”

“Vậy bây giờ thì sao?” Trang Hào hỏi ngược lại.

Chương Thi khẽ mỉm cười: “Tôi cũng bị người khác đập xuống, trừ Chương Viễn, tôi còn thảm hơn bất cứ người nào.”

“Biết là tốt rồi.” Trang Hào thay Chương Thi băng bó vết thương, lúc đứng dậy nói: “Tay này hơn phân nửa là không dùng được, anh phải đi bệnh viện.”

“Còn nhớ rõ Trần Hồ sao?” Chương Thi ngẩng đầu lên nói.

Trang Hào gật đầu một cái: “Nhớ.”

“Văn Đào cắt đứt gân tay của Trần Hồ, Hồng Ngũ cũng cắt đứt gân tay của tôi, nhân tiện còn cho nhiều hơn một đao.” Chương Thi ngửa đầu cười.

Trang Hào cả kinh: “Đao đó đâm vào đâu?”

“Đừng nóng vội, không có chuyện gì.” Chương Thi thử giật giật đùi phải: “Chân cũng không được rồi.”

Trang Hào vội vàng ngồi chồm hổ xuống kéo ống quần của y lên, vừa nhìn liền gấp, vết thương thê mà còn lớn hơn ở tay, mắt cá chân của y đang không ngừng ứa máu ra bên ngoài, vừa rồi nói chuyện lại không phát hiện.

“Không được, như vậy chịu không nổi.” Trang Hào vội vàng cầm điện thoại di động dưới gối, không nói hai lời gọi cho Bàn Suất.

Điện thoại thông, Bàn Suất vừa nói vừa ngáp: “Ông chủ Trang, nửa đêm anh không ngủ còn gọi điện cho tôi làm gì?”

“Bàn Suất, cậu có người quen ở bệnh viện không? Phải là người tin được ấy.” Trang Hào lo lắng nói.

Bàn Suất cảm thấy Trang Hào không ổn, vội vàng nói: “Có, lần trước chúng ta nằm viện tôi nhờ người bạn kia, thế nào? Có phải Hoa tiểu cầu đã xảy ra chuyện hay không?”

“Không phải cậu ấy, cậu nhanh lái xe tới đây, nhanh lên.”

“Được, tôi liền tới đây, mười phút.”

Cúp điện thoại, Trang Hào vội vàng cầm một bộ quần áo sạch sẽ trong ngăn tủ, sau đó mở cửa nói với Hoa Kỳ bên ngoài: “Vợ, em ở nhà trông nhà, anh mang Chương Thi đi bệnh viện.”

Hoa Kỳ nghe tiếng chạy vào: “Được, anh nhanh mang anh ta đi đi.”

Trang Hào không để ý tới điều khác, tháo khăn tắm bên hông xuống bắt đầu lung tung mặc quần áo.

Quần áo mới vừa mặc xong, Trang Hào liền nghe thấy tiếng động cơ xe hơi dừng bên ngoài. Trang Hào vội vàng lôi Chương Thi dậy vác trên lưng, xoay người nói với Hoa Kỳ: “Vợ, em thu dọn trong nhà một chút, nhớ, nếu có người gõ cửa thì đừng mở.”

Hoa Kỳ khần trương gật đầu.

“Đi đây.” Trang Hào công Chương Thi chạy ra ngoài, mười mấy bước ngần ngừ, Chương Thi thừa dịp nhỏ giọng nói với Trang Hào một câu: “Bàn Suất và cậu càng giống như anh em.”

Trang Hào vô tâm để ý đến y, chạy thẳng tới xe Bàn Suất.

Mở cửa xe, Trang Hào nhét y vào, tự mình ngồi vào rồi nói với Bàn Suất một câu: “Nhanh lên một chút, ra quá nhiều máu.”

Mà lúc này, Bàn Suất đen mặt không chịu lái xe.

“Lái xe!” Trang Hào cực kỳ tức giận.

Bàn Suất âm trầm nói: “Anh còn cứu thằng nhãi này?”

“Đi bệnh viện trước, lúc sau lại nói, cậu không thể để hấn chết ở nhà tôi đi? Dọa hồng vợ tôi thì làm sao?”

Bất đắc dĩ, Bàn Suất không thể không lái xe chạy đến bệnh viện.

Đền phòng cấp cứu sáng lên, Trang Hào và Bàn Suất ngồi ở trên ghế phía ngoài, hai người không ai nói chuyện, vẫn cứ chờ như vậy. Rốt cuộc, Bàn Suất không nhịn được, mở miệng hỏi: “Làm sao anh còn cứu hấn?”

Trang Hào thở dài, đem chân tướng nói rõ với Bằng Suất, trong quá trình nghe Bằng Suất đã sớm nổi trận lôi đình, hận không thể vọt vào phòng cấp cứu chém Chương Thi ngay tại chỗ.

“Thao, hấn quá biến thái.” Bằng Suất mắng: “Tôi nói này Trang Hào, Chương Thi chắc chắn là có bệnh, đổ kị thành cuồng rồi, nếu không thì sao có thể làm ra chuyện như vậy? Điên rồi sao?”

Trang Hào bắt đầu nói: “Chuyện đã như vậy rồi, có biện pháp gì.”

“Thao con mẹ hấn..., anh và Chương Viễn thì còn nghe được, tôi lại bị hấn vạ lây, tôi trêu ai ghẹo ai nào, cũng vì thằng tôn tử Hồng Ngũ kia coi trọng mảnh đất Ngũ Hành, tôi phải tang gia bại sản sao? Tôi cho anh biết Trang Hào, dù tôi không tìm Chương Thi tính sổ thì sớm muộn gì tôi cũng phải tìm thằng tôn tử Hồng Ngũ kia.” Bằng Suất chống nạnh, tức giận không còn ra thể thống gì.

Trang Hào ngẩng đầu nhìn hấn một cái, chắp tay trước ngực nói: “Cậu thôi đi, vẫn không nên chọc Hồng Ngũ thì tốt hơn, chẳng lẽ cậu cũng muốn giống Chương Thi?”

Bằng Suất cười lạnh nói: “Hấn đáng đời.”

“Tôi biết rõ hấn tự chuốc lấy phiền, nhưng tôi không muốn nhìn thấy cậu cũng như vậy.”

Trang Hào nói một câu chặn kín miệng Bằng Suất lại, hấn suy nghĩ trong chốc lát liền không nhắc lại chuyện này mà là ngồi bên cạnh Trang Hào, nói: “Vừa rồi quá nóng, xem như tôi thú vị lắm đi.”

Trang Hào không đáp, chỉ cúi đầu nghĩ tới một vấn đề.

“Tôi thấy Chương Thi như vậy, tay phải và đùi phải xem như phế.” trong lòng Bằng Suất rất không có tư vị.

Hai người cứ đợi như vậy, chờ đến rạng sáng bốn giờ Chương Thi mới được y tá đẩy ra khỏi phòng cấp cứu. Hối thăm mới biết, tay phải của Chương Thi bị phế, gân chân phải cố gắng thì cũng nói lại được, nhưng đi bộ chỉ sợ sẽ.....

Bọn họ đi tới cửa phòng bệnh, xuyên qua tấm thủy tinh thấy Chương Thi đang ngủ say. Trang Hào nghĩ đi nghĩ lại vẫn nói Bằng Suất tới siêu thị, để Hoa Kỳ ở nhà một mình anh có chút không yên lòng, có mình ở nơi này chăm sóc là tốt rồi.

Chương Thi ngủ một giấc liền ba ngày, lúc tỉnh lại chỉ ăn vài miếng liền không muốn ăn nữa, vẫn cứ nhắm mắt dưỡng thần, hoặc giả là, y không có gì để nói.

Y không mở miệng Trang Hào cũng sẽ không nói chuyện, hai người cứ giữ nguyên trạng thái yên lặng.

Sau mười mấy ngày, Chương Thi không cần ở viện nữa. Trang Hào đón y ra khỏi bệnh viện, an bài ở trong phòng nhỏ nơi siêu thị, đến tối anh và Hoa Kỳ kê một cái giường trong đại sảnh siêu thị nằm, ai ngờ cứ vậy trôi qua hơn nửa tháng. Một buổi tối ngày nào đó, Chương Thi thừa dịp siêu thị còn chưa đóng cửa, ngồi một mình ở lan can ngoài đường hút thuốc, ngửa đầu nhìn trời.....

“Sao lại ra đây? Không sợ bị Hồng Ngũ phát hiện à?” Trang Hào cầm hai cây kem ngồi bên cạnh y: “Ném thử một chút, Hoa Kỳ rất thích ăn, vị chuối.”

Chương Thi cười cười nhận lấy.

“Về sau có tính toán gì không?” Trang Hào gặm kem hỏi.

Chương Thi suy nghĩ một chút, nói: “Rời đi nơi này.”

“Vậy mấy chỗ buôn bán của anh thì sao?”

Chương Thi cười lạnh một tiếng: “Đã sớm không phải là của tôi rồi.”

“Vậy chẳng phải anh là hai bàn tay trắng sao?”

Chương Thi nghiêng đầu, cười nói: “Đừng xem nhẹ tôi, tiền bạc tôi vẫn phải có.”

Trang Hào cười hì hì: “Thật đúng là xem nhẹ anh.”

Chương Thi hít sâu một hơi, ngửa đầu nhìn trời nói: “Trang Hào, chúng ta còn là anh em sao?”

“Trước kia không phải đã hỏi rồi sao?”

“Cũng thế.....” Chương Thi tiếc nuối nói: “Loại người như tôi không đáng được tha thứ.” Chương Thi đỡ mặt đất từ từ đứng lên, xoay người lại đi vào siêu thị vài bước rồi ngừng lại. Y quay đầu, nói một câu với Trang Hào: “Nếu như có kiếp sau, tôi nhất định sẽ không làm như vậy, khi đó, chúng ta không phải là anh em, cũng không phải là kẻ địch, mà là.....” Chương Thi khẽ mỉm cười: “Để tôi thay thế vị trí của Hoa Kỳ đi.” Nói xong, y khập khễnh đi vào siêu thị.

Ngày hôm sau, Trang Hào dậy rất sớm, lái xe hàng tới chợ, đi vòng vo cho tới trưa mua được không ít thứ, đồ ăn cả một đồng lớn, trên đường về còn đi bệnh viện một chuyến, lại mua không ít thuốc cho Chương Thi.

Trở lại siêu thị anh vừa dừng xe sát ven đường thì Hoa Kỳ đã chạy như điên vọt tới.

“Anh, không thấy Chương Thi.”

Trang Hào ngăn ra: “Chuyện gì xảy ra?”

“Buổi sáng anh đi em còn ngủ, chờ em thức dậy làm bữa sáng đã không thấy người đâu nữa.” Hoa Kỳ lo lắng nói.

Trang Hào nói: “Mang đi thứ gì?”

“Ừm, anh ta mang theo ví, còn có hai bộ quần áo anh mua cho anh ta nữa.” Hoa Kỳ văng nước miếng loạn xa, hoảng sợ nói: “Có phải là đã xảy ra chuyện hay không?”

Trang Hào giãn mày, cười một cái nói: “Sớm muộn gì anh ta cũng sẽ đi, đừng lo lắng.” Trang Hào từ trên xe bước xuống, ôm bả vai Hoa Kỳ vào siêu thị.

Vào trong phòng nhỏ, trừ có chút sạch sẽ chỉnh tề ra thì không có gì biến hóa, xem ra lúc Chương Thi đi còn thu dọn phòng một tý.

Trang Hào lôi Hoa Kỳ tiểu cầu nằm trên giường, từ từ nhắm hai mắt lại.

Hoa Kỳ chỉ sợ Trang Hào ngủ thiếp đi, đưa tay đẩy anh một cái, nói: “Anh đừng ngủ, không đi tìm anh ta sao?”

“Không cần.” Trang Hào nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: “Sớm muộn gì cũng đi, hơn nữa anh ta sớm rời khỏi thì sẽ tốt cho anh ta hơn.”

Hoa Kỳ không hiểu tại sao Trang Hào lại nói như vậy, suy nghĩ một lát: “Đúng rồi, em quên nói cho anh biết, vừa rồi mẹ em tới.”

Trang Hào liền ngồi dậy, kích động nói: “Thế nào? Có phải đã đồng ý hay không?”

Hoa Kỳ nhướng mày, nói: “Anh đoán.”

Trang Hào không cần đoán cũng biết kết quả, giang hai cánh tay kéo Hoa Kỳ vào trong ngực “Rốt cuộc cũng hết khổ rồi.”

Hoa Kỳ kích động gật đầu.

“Ai.....” Trang Hào thở dài một tiếng: “Sống thật là mẹ nó mệt mỏi, vậy nên phải sống thoải mái một chút.” Trang Hào vuốt ve tóc Hoa Kỳ, lại nói: “Sau này, chúng ta phải sống thật tốt.”

“Ừ, nhất định phải sống tốt.” Hoa Kỳ cười ha hả nói.

Trang Hào buông tay ra, cúi đầu cười với Hoa Kỳ, nhỏ giọng nói: “Vợ, rất lâu rồi em không tắm kỳ cho anh đó.”

Hoa Kỳ nhếch miệng cười láo lỉnh, nói: “Anh, chà xát tắm rửa không?”

Trang Hào nghiêng một cái đầu: “Đi?”

Hoa Kỳ nháy mắt: “Đi.....”

++++Hoàn chính văn++++

102. Chương 102: Phiên Ngoại 1: Trang Hào.

Sang một năm tiết Đoan Ngọ, Trang Hào đang ở trong quầy siêu thị chơi Đấu Địa Chủ, bên cạnh còn có con nhóc tiểu Dĩnh chơi cùng. Cô bé này là nhân viên mới vào làm hai tháng trước, từ lúc cô vào làm, Hoa Kỳ đã khó chịu, đúng lúc hôm nay là tiết Đoan Ngọ, Hoa Kỳ vừa rời giường liền trở về nhà lão thái thái.

“Anh, sao anh lại đánh lá này, không dễ gì có được lá này trong tay đâu.” Tiểu Dĩnh quơ tay múa chân nói.

Trang Hào ngậm lấy điều thuốc không lên tiếng, nghĩ thầm Game Over nhanh cho rồi, ngộ nhờ bị Hoa Kỳ nhìn thấy mình và nha đầu này chơi chung một chỗ, không chừng lại phác tác thành ra dạng gì.

Thật đúng là không khéo không thành sách, Hoa Kỳ giơ bánh chưng mẹ mình bao vào cửa, thấy tiểu Dĩnh và Trang Hào đang thân mật nhiệt tình thì nhất thời máu ghen đại phát.

“Khụ.....” Hoa Kỳ ho khan mấy tiếng.

Trang Hào và tiểu Dĩnh dường như là đồng thời quay đầu, thấy Hoa Kỳ thì tiểu Dĩnh còn khách khí kêu một tiếng anh.

Trang Hào nhìn sắc mặt Hoa Kỳ liền nghĩ thầm..... hồng rồi.

Hoa Kỳ gật đầu cười cười, nói với Trang Hào một câu: “Thiếu chà xát đúng không?”

Trang Hào cười làm lành nói: “Anh chơi hai ván Đấu Địa Chủ em cũng không cho à?”

Hoa Kỳ hừ lạnh một tiếng ném bánh chưng lên quầy.

“Ồ, làm gì đấy?” Bàn Suất cầm chìa khóa xe BWM đi vào, vừa lắc vừa nói: “Hơn nửa năm không thấy, có nhớ tôi không?”

Trang Hào ngồi ở trong quầy cười nói: “Ai thèm nhớ cậu.”

Bàn Suất bĩu môi nói: “Tôi đâu có hỏi anh.” Nói xong, Bàn Suất tựa vào quầy nghiêng đầu ngó vào trong: “Ồ ồ, Trang Hào sao anh lại mập thành như vậy? Nhìn bụng anh kìa.”

Trang Hào mặc áo tay ngắn màu đen, vỗ vỗ bụng phệ nói: “Đây đều là âm mưu của Hoa tiểu cầu đó.”

“Sao?” Bàn Suất rất có hăng hái mà hỏi.

Trang Hào cười nói: “Hoa tiểu cầu sợ tôi đi làm loạn bên ngoài, ngày ngày làm cho tôi ăn, một tháng liền tang năm ký, kết quả thành ra như vậy.” Trang Hào vuốt vuốt bụng: “Trước kia cởi quần là có thể thấy quần cộc, bây giờ nhìn không được, phải lật vài lớp thịt mới có thể thấy.”

Bàn Suất cười không khép miệng được: “Hoa tiểu cầu yêu anh nên mới vậy.”

Trang Hào cười khổ nói: “Trước kia vóc người của tôi thật tốt, cơ bụng mấy múi rõ ràng, cậu nhìn bây giờ, tất cả đều là mỡ.”

Bàn Suất cười ngửa tới ngửa lui, quay đầu nói với Hoa Kỳ: “Tôi nói này Hoa tiểu cầu, hơn nửa năm không thấy cậu vẫn không biến hóa gì.”

Hoa Kỳ vừa muốn nói chuyện, Trang Hào đã vọt lên trước một bước, nói: “Cậu ta có thể có biến hóa gì, ngày ngày uống thứ đó của tôi, mỹ dung đường nhan lắm.”

Bàn Suất lạnh đến buồn nôn: “Con mẹ nó chứ, hai người thật không phải là người, tôi phải mau chóng rời khỏi đất thị phi này.” Nói xong, Bàn Suất cầm hai cái bánh chưng trong túi trên quầy, nói: “Cho tôi ha.”

“Cậu ở lại đây ăn bữa cơm luôn đi.”

Bàn Suất phát phát tay: “Anh em còn có chuyện, đi, gặp lại.”

Chân trước Bàng Suất đi, chân sau Hoa Kỳ liền nói với nhân viên trong siêu thị: “Hôm nay là tiết Đoan Ngọ, ọi người nghỉ sớm nửa ngày, tắt cả về nhà ăn tết thôi.”

Lời vừa ra khỏi miệng, nhân viên liền vô cùng cao hứng, vội vàng vàng thu dọn đồ đạc đi rồi.

Hoa Kỳ đứng ở cửa đợi một người cuối cùng rời khỏi siêu thị mới kéo cửa cuốn xuống, quay người lại nháy mắt với Trang Hào: “Đi, chà xát tắm rửa thôi.”

Trang Hào vỗ vỗ bụng: “Được, lại được khai công.”

“Anh có vẻ không tình nguyện lắm?” Hoa Kỳ hỏi ngược lại.

Trang Hào vội vàng giải thích: “Nào dám, vợ nói đều là thánh chỉ, đi chứ?”

Hoa Kỳ nhe răng cười một tiếng, đi theo Trang Hào vào nhà vệ sinh.

—Bôi đen để đọc đoạn dưới —

Vừa vào cửa, hai người nhanh chóng cởi hết trơn, ôm nhau liền găm, trình độ lửa nóng không tầm thường.

Lúc buông ra, Hoa Kỳ từ từ trượt xuống, một phát cầm lấy nhị đệ của Trang Hào liền ngậm vào miệng, trượt lên trượt xuống liếm vô cùng vang, Trang Hào cũng rất là phối hợp đưa trước sau.

Miệng Hoa Kỳ hoạt động đồng thời phía dưới cũng không nhàn rỗi, tự mình dùng ngón tay khuếch trương, đợi đến lúc từng khấn thích hợp, xoay người quỳ trên mặt đất, nhẹ ngậm mà nói: “Ông xã, mau tới.”

“Tới đây tới đây, đừng thúc giục.” Trang Hào nửa quỳ ở sau lưng Hoa Kỳ, tìm đúng vị trí liền động thân đâm vào, dùng cũng không dùng liền bắt đầu cuồng va chạm.

“A..... Dùng sức.”

Trang Hào càng dùng sức.

“A..... chơi em đi.”

Trang Hào ừ một tiếng, hỏi “Vợ, thoải mái không?”

“Ừ, thoải mái, em thích ông xã như vậy.”

Trang Hào nắm chặt hông của Hoa Kỳ, cuồn xồng vào mấy chục cái mới nói: “Đổi tư thế, tự em ngồi lên.” Trang Hào xoay người lại nằm trên mặt đất, Hoa Kỳ vội vàng dạng chân đi lên, trên dưới chuyển động.

Hoa Kỳ chuyển động đồng thời Trang Hào cũng nắm nhị đệ của cậu, giúp cậu triệt.

“Đừng triệt, triệt nữa liền bắn.” Hoa Kỳ vừa động vừa nói.

Trang Hào cười nói: “Bắn thì tốt, chúng ta cùng nhau.”

“Không, em muốn anh chơi em bắn.”

“Như vậy sao.....” Trang Hào ngồi dậy: “Tư thế này làm không được, đổi lại đi.” Trang Hào bế Hoa Kỳ đứng lên, đôi tay nâng mông của cậu lúc lên lúc xuống bắt đầu mãnh liệt đưa đẩy.

“Vợ, nhìn gương.” Trang Hào thay đổi phương hướng, để Hoa Kỳ quay đầu lại là có thể thấy bọn họ trong gương.

Hoa Kỳ quay đầu lại nhìn qua, vẫn không quên liếm môi mấy cái.

“Vợ, thấy không, đại JB của anh đang ở trong cúc hoa của em đấy.” Trang Hào cười nói.

Hoa Kỳ chu mồm nói: “Anh có ghê tởm không?”

“Không ghê tởm, anh thích.” Trang Hào bắt đầu gia tăng Mã Lực, tiếng bành bạch càng vang: “Nhìn gương.”

Hoa Kỳ quay đầu lại nhìn, hé miệng cười nói: “Anh tròn tròn thật mập.”

Trang Hào cười nói: “Anh đây gọi là JB lớn tím mập, một đêm có thể làm đến mấy lần.” Nói xong, Trang Hào không khống chế được liền bắn, tốc độ từ từ chậm lại, cho đến không nhúc nhích mà ôm Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ có chút buồn bực, quay đầu lại nhìn anh nói: “Sao lại không động?”

Trang Hào lúng túng nói: “Thao, hưng phấn quá bắn mất tiêu.”

103. Chương 103: Phiên Ngoại 2: Bàn Suất.

Ngũ Hành Không nằm ở khu Thiết Đông thành phố, ông chủ là một người lẩn lộn ngoài xã hội, tên là Bàn Suất, mọi người đều gọi hắn là Bàn Tứ gia.

Ngũ Hành Không mới vừa khai trương không lâu, nhân viên cũng đều đang tuyển, có một ngày, quản lý Trương đang cầm một đồng hồ sơ lý lịch đến cửa phòng làm việc của Bàn Suất, gõ gõ rồi mở cửa đi vào: “Ông chủ, người phỏng vấn đều đến.”

Bàn Suất chán đến chết mà nói: “Để cho họ vào đi.”

Quản lý Trương cầm hồ sơ lý lịch đến cửa, hô to với người bên ngoài một tiếng: “Hoa Tử Chân tới chưa?”

“Tới rồi tới rồi.” Hoa Tử Chân chạy ra từ trong đám người, giữa ngày hè chỉ mặc một cái áo và một cái quần cộc lớn, trên chân đi đôi dép lê, lúc vào cửa cười lảo lỉnh nói: “Tôi là Hoa Tử Chân.”

“Vào đi thôi, ông chủ ở bên trong.”

Hoa Tử Chân vội vàng chạy vào.

Bàn Suất cầm lý lịch của cậu nhìn: “Ngồi đi.”

“Trước kia đã làm tã kỳ chưa?” Bàn Suất lạnh lùng hỏi.

Hoa Tử Chân gật đầu nói: “Đã làm, trước kia tôi làm tã kỳ ở Cổ Lăng hai năm.”

“Hả?” lúc này Bàn Suất mới nghiêm túc cẩn thận quan sát Hoa Tử Chân, nhìn hồi lâu, cười nói: “Cậu nhìn giống đàn bà thật đấy?”

Hoa Tử Chân gãi gãi đầu: “Hết cách rồi, cha mẹ sinh tôi ra đã như vậy.”

“Được rồi, nếu đã làm vậy thì lưu lại đi, đến báo danh ở khu nam.”

“Cám ơn ông chủ.” Hoa Tử Chân vui mừng cười cười, lúc ra cửa lại nói mấy tiếng cảm ơn với quản lý Trương nói rồi trực tiếp đến khu nam lầu một trình diện.

Hoa Tử Chân mới đến, mọi việc đều phải hỏi người khác, mà lúc trời tối, khách của Ngũ Hành nhiều vô cùng, kéo dài đến khoảng nửa đêm 2 giờ mới có thể nghỉ ngơi. Ngay lúc bọn họ chuẩn bị đi ngủ, Bàn Suất được quản lý Trương đỡ vào, vội vàng nói: “Ai đi tắm rửa cho ông chủ? Uống nhiều quá, ối ra khắp nơi.”

Những nhân viên kia vừa nghe tắm kỳ cho ông chủ đều tích cực hăng hái báo danh, duy chỉ có Hoa Tử Chân ngồi ngay chỗ cũ chuẩn bị ngủ.

Bàn Suất mặc dù uống nhiều nhưng không đến nỗi say bất tỉnh nhân sự, thấy Hoa Tử Chân bình tĩnh như thế hắn liền để ý, chỉ một ngón tay: “Là cậu ta, để cậu ta đến phòng bao 3-0-2.” Nói xong, quản lý Trương đỡ Bàn Suất ra khỏi khu nam.

Hoa Tử Chân không có biện pháp chỉ có thể kéo thân thể mệt mỏi chạy lên lầu, lúc vào cửa rất lạnh nhạt nói: “Ông chủ nghỉ muốn chà xát kiểu gì?”

“Cậu xem mà làm đi.”

“Được.” Hoa Tử Chân mang theo khăn tắm quay người lại thấm ướt thân thể cho Bàn Suất, thủ pháp thuần thục lại nghiêm túc cẩn thận xoa xoa thay hắn, ai ngờ cậu càng chà Bàn Suất lại càng thoải mái, mắt nhìn thấy nhị đệ dưới người hắn từ từ cứng rắn, cuối cùng ngã vào bụng.

Hoa Tử Chân len lén nhìn mấy lần, nuốt một ngụm nước bọt tiếp tục xoa xoa.

“Ai.....” Bàng Suất đột nhiên lên tiếng, nhất thời dọa Hoa Tử Chân sợ hết hồn: “Sao vậy ông chủ?”

Bàng Suất mở mắt nhìn cậu: “Giúp tôi lấy ra, nghẹn khó chịu.”

Hoa Tử Chân kinh ngạc: “Ông chủ, anh thích nam?”

“Thao, ông đây thích nữ, nhưng nghẹn khó chịu.” Bàng Suất vung tay lên bắt lấy tay Hoa Tử Chân, đưa đến trên nhị đế của mình: “Cầm.”

Hoa Tử Chân vô pháp từ chối nhị đế lớn như vậy, do dự một chút liền lập tức nắm, bắt đầu trên dưới triệt động.

“Hix.....” Bàng Suất đột nhiên nói: “Quá mẹ nó khô, ột chút sữa tắm.”

Hoa Tử Chân phản ứng kịp nói: “Quá khô sao?”

“Ừ.”

Nói xong, Hoa Tử Chân không chút do dự cúi đầu, một hớp nhét nhị đế của Bàng Suất vào trong miệng. Cả người Bàng Suất run lên kinh ngạc nhìn Hoa Tử Chân, nhưng trong lòng lại khó có thể chống cự hấp dẫn, cuối cùng, hần nhắm hai mắt lại, bắt đầu hưởng thụ tất cả.

Khi Bàng Suất bắn ra, Hoa Tử Chân lau miệng đứng lên, làm bộ như không có việc gì tiếp tục thay xoa xoa tắm cho Bàng Suất, mà lúc này Bàng Suất đã tỉnh rượu, hoảng sợ nhìn cậu: “Cậu nuốt hết?”

Hoa Tử Chân ừ một tiếng, không có ngăn đầu.

“Thao, thật ghê tởm.” Bàng Suất ngồi dậy, trùm khăn tắm lên liền chạy ra khỏi phòng bao.

Hoa Tử Chân đứng ở trong phòng híp mắt cười, nghĩ thầm, chúng ta còn nhiều thời gian, chờ xem.

++++HẾT++++

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-cho-dai-ca>